DTV EBOOK

THÀNH NGHIỆN

MỘC TÂY TÂY TRẠCH

LÃNG MẠN

Mục lục

Chương 1: Theo Chu Thời Bùi Về Nhà
Chương 2: Dỗ Dành Cả Đêm
Chương 3: Không Nghe Được
Chương 4: Muốn Tôi Đeo Giúp Em Không?
Chương 5: Ngoại Lệ Của Chu Thời Bùi
Chương 6: Sẽ Suy Nghĩ Cẩn Thận
Chương 7: Ngầm Đồng Ý
Chương 8: Gặp Bác Sĩ Tâm Lý
Chương 9: Nuông Chiều
Chương 10
Chương 11
Chương 12: Làm Tốt Sẽ Có Thưởng
Chương 13: Chăm Sóc Chu Thời Bùi
Chương 14: Tặng Hoa
Chương 15: Dụng Tâm
Chương 16: Tiếp Nhận
Chương 17: Người Cũ
Chương 18: Không Thích Người Khác Thân Thiết Với Chu Thời Bùi
Chương 19: Thói Quen
Chương 20: Ra Ngoài
Chương 21: Đón Người
Chương 22: Vừa Rồi Em Định Làm Gì?
Chương 23: Em Thích Anh
Chương 24: Tiệc Mừng Thọ
Chương 25
Chương 26: Sau Này Sẽ Không Như Vậy Nữa
Chương 27: Sinh Nhật
Chương 28: Quà Sinh Nhật
Chương 29
Chương 30: Không Muốn Buông Tay
Chương 31: Tại Sao Không Thể Thích Cậu Một Chút?
Chương 32: Thật Trùng Hợp, Lại Gặp Nhau Rồi
Chương 33: Có Chút Say
Chương 34: Hạ Trí
Chương 35: Ngủ Phòng Em Được Không?
Chương 36: Muốn Ngủ Với Tôi Một Lát Không?
Chương 37: Anh Đến Tìm Em Sao?
Chương 38
Chương 39
Chương 40: Hoa Hồng
Chương 41: Nghe Anh Nói
Chương 42: Người Mà Chính Tay Anh Dạy Dỗ, Thì Chỉ Có Thể Ở Bên Anh
Chương 43: Làm Quen Với Mối Quan Hệ Yêu Đương

Chương 44: Nhắm Mắt Lại, Anh Dạy Em
Chương 45: Yêu Đương Thì Không Cần Phải Giấu Giếm
Chương 46
Chương 47: Người Yêu
Chương 48
Chương 49: Gặp Mẹ Chu Thời Bùi
Chương 50
Chương 51: Lần Sau Đừng Trêu Chọc Anh Nữa
Chương 52
Chương 53: Ghen
Chương 54
Chương 55
Chương 56: Thử Thăm Dò
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69: Hoàn

Chương 1: Theo Chu Thời Bùi Về Nhà

DTV-EBOOK

Chương 1:

Buổi trưa giữa mùa hè, ánh mặt trời gay gắt thiêu đốt đến bỏng rát.

Hơi nóng phả vào mặt, bốc lên từ mặt đường, khiến chẳng mấy ai có thể chịu đựng nổi thời tiết như thế này.

Hầu hết mọi người đều chọn cách ngoan ngoãn ở yên trong phòng điều hòa. Những ai buộc phải ra ngoài thì cũng nép vào bóng râm mà đi.

Vậy nên, người thanh niên đang ngồi xổm bên lề đường trống trải kia trở nên đặc biệt nổi bật.

Cậu mặc áo dài tay màu trắng, quần đen, che kín toàn thân dù trời nóng hầm hập. Trong mắt người khác, cậu có chút kỳ lạ.

Hạ Trí cúi đầu, bên cạnh là một chiếc vali không lớn cũng không nhỏ. Cậu cầm một nhánh cây trong tay, cẩn thận dọn

đường cho những con kiến đang tha dọn tổ trên mặt đất, giúp chúng có thể di chuyển thuận lợi hơn.

Một chiếc xe hơi màu đen đỗ ở ven đường từ lâu. Người đàn ông bên trong lặng lẽ nhìn cậu qua cửa kính. Đôi mắt hắn sâu thẳm như mặt hồ tĩnh lặng, không rõ đang suy nghĩ gì.

Bên trong xe và ngoài đường là hai thế giới hoàn toàn khác biệt. So với cái nóng hầm hập bên ngoài, trong xe điều hòa chạy hết công suất, mang đến cảm giác mát lạnh dễ chịu.

"Chu tổng." Thư ký không nhịn được lên tiếng nhắc nhở. Ban đầu, anh ta tưởng sếp muốn xuống xe, nhưng hắn chỉ ngồi yên lặng nhìn người bên ngoài đã lâu.

Người đàn ông vốn đang quan sát bỗng mở miệng, giọng nói trầm thấp, ôn hòa nhưng mang theo vẻ xa cách của kẻ bề trên: "Đó là Hạ Trí phải không?"

Thư ký nhìn thoáng qua rồi gật đầu, không dám nói nhiều: "Đúng vậy."

Hạ gia phá sản, vợ chồng nhà họ Hạ gặp tai nạn xe hơi qua đời, để lại một đứa con trai duy nhất—một cậu thiếu niên bị câm. Chuyện này rầm rộ khắp nơi, lên cả tin tức lẫn hot search, chẳng ai ở Tây Thành mà không biết.

Ban đầu, có rất nhiều suy đoán và thuyết âm mưu được đưa ra, cho đến khi báo cáo chính thức xác nhận nguyên nhân vụ tai nạn là do tài xế lái xe trong tình trạng mệt mỏi, mất lái đâm vào rào chắn. Vợ chồng họ theo bản năng che chở cho con trai, khiến cả hai tử vong ngay tại chỗ, chỉ còn Hạ Trí sống sót.

Lẽ ra hai tháng trước, cậu đã xuất viện và được người nhà đón về. Nhưng giờ đây, cậu lại một mình ngồi trên vỉa hè, bên cạnh là chiếc vali hành lý, trông chẳng khác nào bị đuổi ra khỏi nhà.

Dĩ nhiên, thư ký không dám nói thẳng điều này.

Chu Thời Bùi trầm ngâm suy nghĩ. Một lát sau, hắn mở cửa xe, cầm theo dù bước về phía người thanh niên đang ngồi xổm bên đường.

Bóng mát phủ xuống. Hạ Trí ngừng tay, ngước đầu lên. Khuôn mặt cậu trắng bệch, nhưng hai má lại ửng hồng, có lẽ do bị nắng thiêu đốt. Trán cậu lấm tấm một tầng mồ hôi mỏng.

Ngũ quan của Hạ Trí rất tinh xảo, tóc mái trước trán mềm mại, đặc biệt là đôi mắt vô cùng đẹp. Nhưng trong mắt cậu chỉ có một lớp tro tàn mờ mịt, yên lặng nhìn người trước mặt.

Người kia đứng ngược sáng, vóc dáng cao lớn, gương mặt anh tuấn, khí chất trầm tĩnh lại mang theo nét quý khí. Như một mặt hồ lặng sóng, điềm nhiên mà xa cách.

Cậu nhận ra hắn.

Hạ Trí có trí nhớ rất tốt. Năm năm trước, trong buổi tiệc của Hạ gia, họ đã gặp nhau một lần.

Lúc đó, hắn vô tình bước nhầm vào không gian riêng của cậu, nhưng lại không rời đi ngay.

Cậu không hiểu sự mệt mỏi và áp lực trên người người trưởng thành, nhưng vẫn cảm nhận được rằng hắn rất mệt. Vậy nên, cậu lặng lẽ dịch sang một bên, nhường lại một nửa chiếc xích đu của mình.

Khi hắn ngồi xuống, hương rượu nhàn nhạt hòa cùng hương hoa trong gió đêm, không hề khó chịu, thậm chí còn có chút say lòng người.

Đó là toàn bộ ấn tượng của Hạ Trí về người đàn ông này.

Họ không quen thân, vậy nên bây giờ cậu cũng không hiểu vì sao hắn lại đứng trước mặt mình. Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, cậu đã thấm thía bốn chữ "lòng người lạnh nhạt".

Dù vậy, cậu cũng không quá bận tâm.

Cậu im lặng, thậm chí chẳng có chút nghi hoặc nào, chỉ đơn thuần nhìn Chu Thời Bùi.

Hắn nhìn cậu một lát, rồi đưa ra một chiếc khăn tay.

Hạ Trí không nhận lấy, vẫn ngước mắt nhìn hắn, cho đến khi đối phương mở miệng: "Lau mồ hôi đi."

Lúc này, cậu mới cầm lấy, ra dấu "cảm ơn", nhưng nhanh chóng nhận ra đối phương không hiểu ngôn ngữ tay của mình, nên đành yên lặng đặt tay xuống.

Thật ra, cậu không nghe rõ Chu Thời Bùi đang nói gì.

Sau khi xuất viện, không ai đưa trả cậu máy trợ thính, cũng không ai quan tâm liệu cậu có nghe được hay không. Hai tháng qua, cậu bị người nhà đùn đẩy qua lại, và cuối cùng, vào đúng

ngày cậu tròn mười tám tuổi, họ không chờ nổi nữa mà tống cậu ra khỏi cửa.

Vậy nên, cậu cảm thấy việc không nghe thấy gì cũng chẳng phải chuyện xấu. Đôi khi, không nghe thấy còn tốt hơn là nghe thấy.

Hạ Trí vốn không thích đeo máy trợ thính.

Chỉ khi có cha mẹ hoặc gia sư do họ mời đến, cậu mới đeo lên để nghe họ nói chuyện.

Cậu biết đọc khẩu hình, chỉ cần chịu tập trung.

Vậy nên, dù nghe không rõ lời Chu Thời Bùi nói, cậu vẫn có thể hiểu được ý hắn.

"Có chỗ nào để đi không?"

Nếu có thể nghe thấy giọng nói của hắn, Hạ Trí sẽ phát hiện rằng, đó là một giọng nói trầm ổn, khiến người ta cảm thấy an tâm.

Cậu hơi do dự, khẽ lắc đầu. Không có chỗ nào để đi, ngay cả khi muốn tìm việc, cũng chẳng ai chịu nhận cậu.

Chu Thời Bùi chỉ hơi cau mày, sau đó bình thản nói: "Lên xe, theo tôi đi."

Hạ Trí hơi ngạc nhiên, đôi mắt đẹp mở to nhìn hắn, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ. "Đi hay không tùy em." Giọng nói của Chu Thời Bùi vẫn rất ôn hòa.

Hắn đúng là cảm thấy cậu đáng thương, nhưng sự đồng cảm này có giới hạn.

Suy cho cùng, ai sống trên đời cũng có số mệnh riêng. Chỉ là, nhìn cậu thanh niên trước mặt, hắn lại nhớ đến chàng trai năm năm trước, khi ấy vẫn còn được nuôi dưỡng trong nhung lụa, sống như một hoàng tử trong truyện cổ tích. Vậy nên, hắn hiếm khi có thêm vài phần thương xót.

Hạ Trí chần chừ đứng dậy, nhưng vì ngồi xổm dưới nắng quá lâu, vừa mới đứng lên liền thấy tối sầm mắt, đầu óc choáng váng.

May mà Chu Thời Bùi nhanh tay, giữ lấy cánh tay cậu, giúp cậu đứng vững.

Do không kịp trụ vững, Hạ Trí suýt nữa ngã vào lòng hắn, thoáng ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người đối phương.

Chu Thời Bùi không đẩy cậu ra, chỉ bình tĩnh đợi cậu ổn định lại rồi mới buông tay.

Hạ Trí không thể hiểu được—người thân của cậu coi cậu như gánh nặng mà vứt bỏ, vậy vì sao Chu Thời Bùi lại muốn mang cậu đi?

Nhưng cuối cùng, cậu vẫn lặng lẽ lên xe, ngồi yên vị ở hàng ghế sau, gần như không có chút tồn tại nào.

Thư ký không nhìn Hạ Trí, có hơi do dự hỏi: "Chu tổng, bây giờ chúng ta đi đâu?"

Ban đầu vốn định quay về công ty, nhưng bây giờ có thêm Hạ Trí, anh ta không rõ ý của Chu Thời Bùi.

"Về chỗ tôi."

"Vâng." Thư ký gật đầu, từ trước đến nay chưa bao giờ hỏi nhiều về quyết định của hắn.

Chu Thời Bùi không phải kiểu người toát ra áp lực quá lớn, giọng điệu hắn thậm chí rất chậm rãi. Nhưng những ai làm việc bên cạnh hắn đều rất cẩn trọng.

Hắn ít khi nổi giận, nhưng chỉ cần cảm thấy không hài lòng, lúc nào cũng có thể tìm ra lý do để sa thải nhân viên mà chẳng ai cãi lại được.

Trông thì có vẻ ôn hòa, nhưng nếu ai thực sự cho rằng hắn dễ tính, thì chắc chắn sẽ phải trả giá đắt.

Những năm qua, người đến kẻ đi bên cạnh hắn không đếm xuể, chẳng mấy ai có thể theo lâu dài.

Khi xuống xe, Hạ Trí đứng trước cửa biệt thự, thư ký giúp cậu mang hành lý ra rồi đẩy đến trước mặt.

Cậu lặng lẽ nhận lấy, hơi cúi đầu. Chu Thời Bùi nhìn cậu một cái, sau đó quay sang nói với thư ký: "Không có việc gì nữa, cậu

về công ty đi."

"Vâng, Chu tổng."

Đợi đến khi xe rời đi, Chu Thời Bùi mới nói: "Vào đi."

Hắn đi trước vài bước, nhưng nhận ra Hạ Trí vẫn chưa theo sau, liền dừng lại, quay đầu nhìn cậu.

Người thiếu niên vẫn cúi đầu, dáng vẻ ngoan ngoãn, yên tĩnh đến mức trông càng thêm hiền lành.

Chu Thời Bùi quay lại, nhẹ nhàng cầm lấy chiếc vali trong tay Hạ Trí.

Cậu thoáng sửng sốt, ngước mắt lên, ánh nhìn đầy bất ngờ.

Chu Thời Bùi cũng nhìn cậu, nhắc nhở: "Đi theo tôi."

Đã không còn nơi nào để đi nên mới lên xe, chẳng lẽ bây giờ lại đứng lưỡng lự trước cửa nhà hắn không chịu vào sao?

Hắn còn có thể làm gì cậu chứ? Chu Thời Bùi nghĩ.

Hạ Trí hoàn hồn, khẽ gật đầu.

Cậu bị khiếm thính, chỉ khi đeo máy trợ thính mới nghe rõ được người khác nói gì. Nãy giờ cúi đầu, nên không nhận ra Chu Thời Bùi đang nói chuyện với mình.

Khi bước vào biệt thự, cậu cũng không nhắc đến chuyện này.

Qua hai tháng vừa rồi, Hạ Trí đã hiểu một điều—ngoài cha mẹ ra, đối với những người khác, cậu chỉ là một gánh nặng phiền phức.

Cậu được nuôi lớn trong sự bảo bọc, lại có khuyết tật bẩm sinh, nên tâm lý và tính cách đều khác với người bình thường. Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu không hiểu gì.

Cậu biết rõ rằng, khi cha mẹ qua đời, sẽ chẳng còn ai trên đời yêu thương cậu vô điều kiện nữa.

Nếu Chu Thời Bùi bằng lòng chứa chấp cậu, thì trong thời gian ở lại đây, cậu sẽ cố gắng tìm một công việc, ít nhất không gây thêm phiền phức cho hắn, lại càng không dám đòi hỏi điều gì.

Quản gia trong nhà nhìn thấy Chu Thời Bùi mang người về, còn đích thân xách hành lý giúp cậu, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Nhưng Chu Thời Bùi không để tâm ánh mắt của người khác.

"Chú Vương, chuẩn bị một phòng trống trên tầng hai, mang ít hoa quả lên, rồi ép một ly nước trái cây."

Nói đến đây, hắn hơi dừng lại, quay sang hỏi Hạ Trí: "Đã ăn gì chưa?"

Cậu lắc đầu, muốn nói gì đó nhưng không thể diễn đạt.

Hạ Trí thành thạo ngôn ngữ ký hiệu, đáng tiếc ở đây chẳng ai hiểu được.

Chu Thời Bùi khẽ cau mày, tiếp tục dặn quản gia: "Chú làm thêm chút đồ ăn nhé."

"Vâng, cậu chủ." Quản gia Vương nhìn Hạ Trí thêm một lần nữa, sau đó xoay người rời đi.

Chu Thời Bùi dẫn cậu đến sofa trong phòng khách, ngồi xuống lấy điện thoại ra, mở ghi chú đưa cho cậu.

"Muốn nói gì thì gõ vào đây."

Hạ Trí nhìn chiếc điện thoại trước mặt, hơi chần chừ rồi cũng nhận lấy.

Điện thoại còn vương chút hơi ấm từ bàn tay hắn. Cậu khẽ siết chặt, trong lòng vẫn chưa thể hiểu được vì sao Chu Thời Bùi lại đưa mình về đây, vì sao hắn lại đối xử với cậu tốt như vậy.

"Đồng cảm"—từ này cậu chưa từng thật sự hiểu rõ.

Vì ngay cả những người có chung huyết thống cũng không muốn chấp nhận cậu.

Hạ Trí gõ rất nhanh.

Trên màn hình hiện lên một dòng chữ: "Tôi có thể ở lại đây không?"

Chu Thời Bùi nhìn dòng tin nhắn, khẽ nâng mắt nhìn cậu.

Có lẽ cậu đang bất an vì môi trường xa lạ, hắn nghĩ.

Vậy nên hắn gật đầu, mỉm cười nói: "Đương nhiên, nhưng nếu em tìm được chỗ nào tốt hơn, cũng có thể rời đi."

Nụ cười của hắn mang tính trấn an, nhẹ nhàng nhưng lại có chút xa cách.

Hắn không quan tâm những điều đó, chỉ cần đủ dùng là được.

Hạ Trí lần đầu tiên nhìn thấy Chu Thời Bùi cười, sững người một chút, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, gõ hai chữ: Cảm ơn.

Chu Thời Bùi trông có vẻ khá kiên nhẫn, hỏi: "Không có gì. Còn muốn nói gì nữa không?"

Hạ Trí cầm điện thoại của Chu Thời Bùi, do dự một lúc, chậm rãi gõ ra mấy chữ: Tại sao?

Vì không hiểu nên cậu hỏi.

Lúc này, quản gia đã cho người mang nước ép và trái cây lên bàn.

Chu Thời Bùi đúng lúc lên tiếng: "Uống chút gì đó trước đi."

Hạ Trí cúi đầu, đôi môi cậu hơi khô, quả thực cũng đang rất khát, nên không do dự cầm ly nước ép lên uống một hơi hơn nửa ly.

Chu Thời Bùi lặng lẽ quan sát cậu, đợi đến khi cậu đặt ly xuống mới tiếp tục nói: "Chúng ta đã từng gặp nhau."

Hạ Trí gật đầu, nhanh chóng gõ trên màn hình: Tôi biết, tôi nhớ.

Lần này đến lượt Chu Thời Bùi bất ngờ. Chỉ là một lần chạm mặt thoáng qua năm năm trước, vậy mà Hạ Trí vẫn còn nhớ.

"Hmm, trí nhớ tốt đấy." Chu Thời Bùi khẽ khen một câu.

Hạ Trí không biết phải đáp lại thế nào. Cậu vốn không thích giao tiếp với người khác ngoài cha mẹ, bình thường cũng rất ít khi ra ngoài. Người cậu tiếp xúc nhiều nhất chỉ có gia sư và bác sĩ trong bệnh viện.

Cho nên, cậu không giỏi trò chuyện với người khác.

"Hôm đó tôi vô tình đi nhầm vào chỗ của em, em không đuổi tôi đi, còn tốt bụng nhường lại một nửa chỗ ngồi. Xem như tôi đang trả lại chút thiện ý của em khi đó. Em cứ yên tâm ở lại đây." Giọng điệu của Chu Thời Bùi hiếm khi nào mang theo sự ôn hòa chân thật như vậy.

Nhưng lời của hắn hơi dài, lại không thể như video mà tạm dừng để đọc từng chữ một, nên Hạ Trí phải cố gắng lắm mới theo kịp. Đến cuối cùng, cậu chỉ nhìn rõ được câu cuối cùng— Chu Thời Bùi bảo cậu có thể yên tâm ở lại.

Hạ Trí vốn không thích nói chuyện với người khác, cuộc đối thoại này đã khiến tinh thần cậu có phần mệt mỏi. Cậu đưa điện thoại lại cho Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi nhìn màn hình, vươn tay nhận lấy, nhưng vô tình đầu ngón tay hai người khẽ chạm vào nhau. Hạ Trí lập tức rụt tay về.

Chương 2: Dỗ Dành Cả Đêm

DTV-EBOOK

Chương 2

Hạ Trí đã ở nhà họ Chu hai ngày. Cậu hầu như không ra ngoài, phần lớn thời gian chỉ lặng lẽ ở trong phòng. Trong phòng có máy tính, cậu liền lên mạng gửi hồ sơ xin việc.

Nhưng không ngoài dự đoán, tất cả đều bặt vô âm tín.

Người làm trong nhà vô cùng tò mò về Hạ Trí. Biết cậu không thể nói chuyện, họ vừa cẩn thận dè dặt vừa không dám lơ là, dù sao cũng là người do Chu Thời Bùi đưa về.

Nhưng sau đó, họ lại phát hiện rằng sau khi mang người về, Chu Thời Bùi cũng không quan tâm nhiều đến Hạ Trí, vì vậy nhất thời không thể đoán được thái độ của hắn ra sao.

Hơn nữa, tính cách của cậu cũng thực kỳ quặc. Cậu trông có vẻ cô độc, khép kín, có người nói chuyện thì như không nghe thấy, chẳng mấy khi để t@m đến ai.

Chỉ là, nghe nói những người có khiếm khuyết về thể chất thì tâm lý ít nhiều cũng sẽ có vấn đề. Huống hồ, Hạ Trí trông rất ưa nhìn, tuổi có vẻ còn nhỏ, điều này càng khiến người ta thêm phần thương cảm.

Những chuyện này, Hạ Trí đều không hay biết. Hai ngày nay, ngoài việc chú Vương có đôi ba câu với cậu, cậu hầu như không giao tiếp với ai khác.

Người bị câm giao tiếp vốn không dễ dàng, mà chú Vương cũng không biết ngôn ngữ ký hiệu. Nhưng ông đã làm quản gia cho nhà họ Chu nhiều năm, thường ngày quen quan sát, nên cũng dần nhận ra vài điểm bất thường.

Chỉ là dạo này Chu Thời Bùi bận rộn công việc, xem ra cũng chẳng mấy để t@m đến Hạ Trí. Mà chuyện nhỏ nhặt này, chú Vương cũng không tiện quấy rầy hắn.

Đối với Chu Thời Bùi, việc mang Hạ Trí về chỉ là phút chốc động lòng trắc ẩn, thực sự không tính là quan trọng. Chung quy, trong nhà có thêm một người, với hắn mà nói cũng không khác gì có hay không có.

Kết thúc một buổi tiệc rượu bàn chuyện làm ăn, khi trở về nhà đã là nửa đêm.

Hắn nới lỏng cà vạt, cởi áo khoác, rót cho mình một ly nước. Lúc bước lên tầng hai về phòng, lờ mờ nghe thấy một âm thanh khe khẽ, như tiếng khóc.

Chu Thời Bùi thoáng khựng lại.

Lúc này, hắn mới nhớ ra còn có Hạ Trí.

Có lẽ vì quản gia nghĩ người hắn đưa về là đặc biệt nên đã sắp xếp phòng ngay cạnh hắn.

Bình thường cũng không thấy có động tĩnh gì, dĩ nhiên, trước nay hắn cũng hiếm khi về muộn như vậy, có lẽ chỉ là chưa từng bắt gặp mà thôi.

Hắn chợt nghĩ, dù sao cậu cũng là người mình mang về, thực sự không nên hoàn toàn làm ngơ. Nghĩ vậy, hắn bước đến trước cửa phòng Hạ Trí.

Hắn giơ tay gõ cửa.

Bên trong không có phản ứng, nhưng cửa phòng lại khép hờ, hình như không có thói quen khóa cửa.

Chu Thời Bùi hơi bất ngờ, khẽ đẩy cửa vào.

Trong phòng tối đen như mực, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé co ro ở đầu giường.

Hạ Trí quả thực không nghe thấy tiếng gõ cửa.

Từ lúc xuất viện đến giờ, những cơn ác mộng mỗi đêm vẫn chưa từng dứt, khiến cậu khó lòng chợp mắt. Mỗi khi nhắm mắt lại, hình ảnh cha mẹ trong vụ tai nạn lại hiện về.

Cậu tận mắt chứng kiến chiếc xe lao vào lan can, cha mẹ trong giây phút cuối cùng ôm chặt cậu vào lòng. Khắp khoang xe tràn ngập máu đỏ tươi. Vòng tay của họ rõ ràng rất ấm áp, nhưng cậu lại cảm thấy cả người rét lạnh.

Cậu há miệng nhưng chẳng thể phát ra âm thanh nào. Thậm chí, ngay cả động đậy cũng không dám.

Nước mắt làm mờ tầm nhìn.

Cậu cảm nhận được cơ thể cha mẹ dần trở nên lạnh ngắt, chỉ có thể bất lực chờ nhân viên cứu hộ đưa họ đi, sau đó ngất lịm.

Nhưng cậu vẫn nhớ rõ, hôm đó cha mẹ rất vui, lâu lắm rồi mới có thể vui vẻ đến vậy.

Từ sau khi công ty gặp chuyện, họ chưa từng cười như thế.

Mà nguyên nhân chỉ đơn giản vì cậu bỗng nhiên mở miệng nói chuyện. Người đã nhiều ngày không có giấc ngủ trọn vẹn, vừa nghe thấy giọng nói của cậu, lập tức hớn hở đặt lịch với bác sĩ, đưa cậu ra ngoài.

Rồi sau đó… họ mãi mãi không quay về nữa.

Hạ Trí đã vô số lần tự hỏi: tại sao mình lại mở miệng? Tại sao lại nói chuyện vào lúc đó? Nếu không vì cậu, cha mẹ đã không chết.

Thà rằng cậu cứ mãi là một kẻ câm điếc.

Bóng đêm phơi bày tất cả những yếu mềm, Hạ Trí lúc này gần như trở thành một con người khác so với ban ngày.

Cậu hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của riêng mình, không hề hay biết Chu Thời Bùi đã bước vào từ lúc nào, cũng chẳng biết hắn đã đứng lặng trước cửa bao lâu.

Chu Thời Bùi bật đèn lên, nhưng Hạ Trí vẫn không hề hay biết.

Tiếng nức nở khe khẽ của cậu rất nhẹ, cả người cuộn tròn trên giường, đầu vùi vào đầu gối, chỉ để lộ chiếc gáy trắng nõn đầy yếu ớt. Cảnh tượng ấy khiến tâm trạng Chu Thời Bùi có chút rối bời. Hắn nhìn Hạ Trí, nhẹ nhàng bước tới, ngồi xuống bên cạnh cậu.

Có lẽ Hạ Trí đã cảm nhận được sự hiện diện của người bên cạnh. Tiếng khóc của cậu im bặt, đôi mắt chậm rãi mở ra. Ánh đèn chói lòa như xé toạc bóng tối, kéo cậu ra khỏi thế giới cô độc. Cậu mơ màng ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt dịu dàng hiếm có của Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi lấy từ trong túi ra một chiếc khăn tay sạch, nhẹ nhàng đưa cho cậu: "Lau nước mắt đi."

Trong đêm khuya tĩnh lặng, cả hai lặng lẽ nhìn nhau. Hạ Trí nhận lấy chiếc khăn từ tay hắn, khăn tay mang theo mùi hương

nhàn nhạt của hắn, cậu chỉ siết chặt nó trong tay mà không có bất kỳ động tác nào.

Thấy vậy, Chu Thời Bùi liền nắm lấy bàn tay cậu, dẫn dắt cậu lau đi những vệt nước mắt trên mặt.

Hạ Trí sững sờ, quên cả phản ứng. Đến khi Chu Thời Bùi buông tay, hắn nhẹ giọng nói: "Được rồi."

Lúc này, Hạ Trí mới dần lấy lại tinh thần. Cậu khẽ động đầu ngón tay, sau đó lặng lẽ đặt tay xuống.

"Nói tôi nghe, vì sao lại khóc? Mơ thấy ác mộng à?" Chu Thời Bùi hỏi.

Hạ Trí nhẹ gật đầu, hàng mi dài rũ xuống, trông ngoan ngoãn đến lạ.

"Muốn có người ở cạnh không?" Giọng nói của Chu Thời Bùi trong đêm tối thật dịu dàng, nhưng tiếc rằng Hạ Trí không thể nghe thấy.

Cậu không đáp lại, mà Chu Thời Bùi cũng không ép buộc.

Cậu nhóc này trông có vẻ không ổn chút nào. Mặc dù Chu Thời Bùi không muốn dành quá nhiều thời gian vào chuyện này, nhưng người đã do hắn mang về, hắn cũng không thể bỏ mặc. Nghĩ vậy, hắn tự hỏi có nên tìm một bác sĩ tâm lý cho cậu không.

"Nếu không cần, tôi về phòng đây. Có chuyện gì cứ tìm tôi." Nói xong, hắn đứng dậy rời đi.

Nhưng vừa mới bước được một bước, tay hắn bỗng bị ai đó níu lại.

Chu Thời Bùi dừng lại, cúi xuống nhìn Hạ Trí. Cậu không thể nói, chỉ có thể siết chặt lấy tay hắn.

Hắn khẽ thở dài, ngồi xuống lần nữa.

Lúc đầu, hắn chỉ nghĩ đơn giản rằng nuôi thêm một người cũng chẳng ảnh hưởng gì. Nhưng giờ nhìn Hạ Trí như thế này, nếu hắn thật sự mặc kệ thì có vẻ không ổn lắm.

Hạ Trí không phải thú cưng, càng không phải là người chỉ cần cho ăn là đủ.

Chính vào giây phút này, Chu Thời Bùi mới thực sự ý thức được điều đó.

"Tôi ngồi đây, em ngủ đi." Hắn nói.

Hạ Trí không phản đối nữa, ngoan ngoãn nằm xuống, nhưng tay vẫn nắm chặt lấy hắn. Cậu cũng không rõ tại sao mình lại làm vậy, chỉ đơn giản là không muốn buông tay.

Mỗi đêm, khi giấc ngủ kéo đến, cậu bắt đầu hoảng sợ. Những cơn ác mộng như dây xích giam cầm, chưa ngủ được bao lâu đã bị giật mình tỉnh giấc, sau đó mãi không thể ngủ lại.

Nhưng suốt hai tháng qua, chỉ có một người từng hỏi cậu: "Có cần ai bên cạnh không?"

Khoảnh khắc đó, cậu như quay lại những ngày cha mẹ còn sống, khi cậu vẫn còn được yêu thương.

Không gian yên lặng trở lại. Hạ Trí mở mắt nhìn Chu Thời Bùi, mới nhận ra hắn vẫn đang mặc chiếc áo sơ mi trắng.

Trên người hắn phảng phất mùi thuốc lá và rượu, như vừa từ bên ngoài trở về.

Trước kia, cậu vốn không thích mùi này. Mỗi khi cha mẹ đi công tác hay dự tiệc về, trên người họ cũng mang mùi giống vậy. Đã có một thời gian, cậu không thích đến gần họ.

Không biết từ bao giờ, mỗi lần về nhà, họ đều tắm rửa sạch sẽ trước khi vào phòng tìm cậu.

Nhưng giờ đây, cậu chợt nhận ra mình không hề ghét bỏ mùi ấy.

Ngược lại, nó khiến cậu thấy hoài niệm.

Ký ức xa xôi dần nhạt nhòa, Hạ Trí chậm rãi khép mắt, hàng mi dày khẽ rung động, vừa yếu đuối vừa đẹp đẽ.

Tay cậu nới lỏng một chút, nhưng vẫn chưa hoàn toàn buông ra.

Chu Thời Bùi thấy cậu đã ngủ mới định rời đi. Hắn cẩn thận rút tay mình ra, nhưng chưa kịp xoay người thì đã bị nắm chặt lần nữa.

"..."

Chu Thời Bùi đành nhìn cậu.

Quả nhiên, Hạ Trí đã mở mắt, trong đáy mắt không hề có chút buồn ngủ nào.

"Yên tâm, tôi không đi đâu, chỉ đi tắm thôi." Hắn nhẹ giọng trấn an.

Hạ Trí bán tín bán nghi nhìn hắn, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi buông tay, cụp mắt xuống, mãi đến khi Chu Thời Bùi rời khỏi phòng.

Cậu biết có lẽ hắn đang viện cớ, nhưng vẫn không kìm được mà dõi theo bóng lưng hắn rời đi.

Cậu mong rằng hắn thực sự sẽ quay lại.

Nhưng ngay cả chính cậu cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm xúc này.

Cũng không rõ bản thân đang khát khao điều gì.

Mất đi cha mẹ, cậu chẳng khác nào chú chim non bị hất khỏi tổ ấm, thế giới xung quanh trở nên trống rỗng, chẳng còn điểm tựa nào để cậu cảm thấy an toàn.

Vậy nên, khi Chu Thời Bùi thực sự quay lại sau khi tắm, ánh mắt của Hạ Trí bỗng nhiên sáng lên.

Chu Thời Bùi hơi khựng lại.

Hắn không ngờ, vừa mở cửa ra đã bắt gặp ánh mắt mong đợi của cậu.

Hạ Trí ngồi ở đầu giường, dường như vẫn luôn đợi hắn quay lại.

Ban đầu, hắn vốn không định vào nữa.

Nhưng nhìn cảnh này, hắn có cảm giác nếu mình không đến, có lẽ cậu sẽ thức suốt đêm để chờ.

Bây giờ đã quá muộn, Chu Thời Bùi cũng rất mệt rồi, hắn không còn sức để dỗ dành thêm.

Dù vậy, hắn vẫn phải thừa nhận, đối với Hạ Trí, hắn đã dịu dàng và kiên nhẫn hơn bất kỳ ai.

Dù là vì cậu còn nhỏ, hay vì cậu vừa mất đi gia đình, thì hắn cũng không thể lạnh lùng bỏ mặc.

Chu Thời Bùi đóng cửa, ngồi xuống bên cạnh Hạ Trí.

Hắn không giỏi dỗ người, bèn nói thẳng: "Nếu thực sự sợ, tôi ngủ cùng em."

Hạ Trí hơi ngạc nhiên. Cậu nhìn hắn, sau đó lặng lẽ dịch người, nhường ra một nửa giường.

Chu Thời Bùi bỏ mặc chiếc giường lớn thoải mái trong phòng mình, ngồi đây với cậu nhóc này. Nhưng hắn cũng thực sự buồn ngủ rồi.

Tắt đèn đi, hắn khẽ nói: "Ngủ đi."

Trong bóng tối, Hạ Trí không thể nhìn thấy khẩu hình của hắn.

Chỉ biết rằng, người nằm bên cạnh mang theo hương thơm dịu nhẹ của sữa tắm.

Ngửi thấy mùi hương dịu nhẹ ấy, Hạ Trí dần chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Chu Thời Bùi là người ngủ rất nông, tinh thần lúc nào cũng cảnh giác. Vậy nên, khi bên cạnh có động tĩnh, hắn lập tức tỉnh dậy.

Đó là tiếng nức nở khe khẽ, bị đè nén nơi cổ họng, âm thanh trầm đục, đau đớn.

Chu Thời Bùi nhận ra Hạ Trí đang khóc.

Nói thật, bị làm ồn cả đêm như vậy, đổi lại là ai cũng khó mà giữ được tâm trạng tốt.

Hắn bật chiếc đèn ngủ nhỏ trên đầu giường, quay sang nhìn Hạ Trí. Cậu vẫn đang ngủ, nhưng nước mắt đã thấm ướt cả gối.

Tiếng nức nở của cậu tựa như tiếng r3n rỉ yếu ớt của một con thú nhỏ bị tổn thương, nghe mà khiến lòng người chùng xuống.

Không biết cậu đã mơ thấy gì mà đau khổ đến vậy.

Chu Thời Bùi khẽ thở dài, vươn tay lau nước mắt cho cậu.

Nhưng bàn tay vừa chạm vào gò má, Hạ Trí trong vô thức đã nắm chặt lấy hắn.

Lòng bàn tay cậu lạnh toát, cả người run rẩy giữa cơn ác mộng.

Khi cậu mở mắt ra, hơi thở vẫn còn dồn dập, ngực phập phồng theo từng nhịp thở gấp gáp, cơ thể không ngừng run lên.

Một sinh mệnh mong manh, yếu ớt đến mức tưởng chừng như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi vỡ.

Cuối cùng, Chu Thời Bùi đưa tay ôm lấy cậu.

Hắn vỗ nhẹ lên lưng cậu, từng chút, từng chút một, động tác dịu dàng, mang theo sự trấn an ấm áp.

Ý thức của Hạ Trí dần quay về.

Cơ thể lạnh lẽo của cậu cũng được hơi ấm trong vòng tay này sưởi ấm.

Cơn ác mộng đáng sợ bị hơi thở dịu dàng kia xua tan.

Bàn tay vừa được sưởi ấm khẽ vòng qua ôm lấy Chu Thời Bùi.

Thân thể Chu Thời Bùi hơi cứng lại.

Bản năng khiến hắn đưa tay chống lên vai Hạ Trí, định đẩy cậu ra, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại.

Thôi vậy.

Chỉ là một đứa trẻ chẳng biết gì, đang vô thức tìm kiếm hơi ấm mà thôi.

Hắn hà tất phải đẩy cậu ra?

Chương 3: Không Nghe Được

DTV-EBOOK

Chương 3

Sáng sớm tỉnh dậy, trong phòng chỉ có mỗi mình Hạ Trí, mọi thứ vẫn như cũ—không có vòng tay ấm áp, không có gì cả.

Cậu tự hỏi liệu tối qua có phải mình đã mơ một giấc mộng hoang đường hay không, mơ thấy Chu Thời Bùi đến dỗ mình ngủ. Có lẽ vì sự tự an ủi đó có tác dụng, nên hiếm hoi lắm cậu mới có được một giấc ngủ ngon.

Thân hình gầy gò ngồi dậy trên giường, dù là mộng hay chỉ là một cách trấn an bản thân, chỉ cần có tác dụng là được. Dù sao thì, đã lâu lắm rồi cậu không có một giấc ngủ yên ổn.

Hạ Trí không biết tình trạng này của mình có được xem là bình thường không, nhưng trong mắt người khác, cậu vốn dĩ đã chẳng phải người bình thường. Mà điều đó, cậu cũng không hề để tâm.

Cậu nhẹ nhàng kéo chăn ra, định bước xuống giường. Khi chống tay xuống, đầu ngón tay vô tình chạm phải thứ gì đó

mềm mại. Theo bản năng, cậu khẽ siết ngón tay lại, cúi xuống nhìn.

—Đó là một chiếc khăn tay màu xám đậm.

Trên đó có thêu hoa văn, đường thêu rất tinh xảo—một nhành hoa.

Hạ Trí cầm chiếc khăn tay lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt v3 đóa hoa đỏ thắm được thêu trên đó. Nền vải tối màu làm bông hoa trông càng nổi bật.

Bây giờ, rất ít người còn mang theo khăn tay bên mình.

Hóa ra không phải mơ. Đêm qua, Chu Thời Bùi thật sự đã đến.

Cậu không rõ cảm xúc của mình lúc này là gì, chỉ biết có một cảm giác xa lạ đang dần len lỏi vào tâm trí.

Sau khi rửa mặt xong, Hạ Trí đem khăn tay giặt sạch phơi ngoài ban công. Ở đó vẫn còn một chiếc khăn tay khác.

Ánh mắt cậu rơi xuống—đó là chiếc khăn Chu Thời Bùi đã đưa cho cậu vào ngày hắn mang cậu về đây. Ban đầu, cậu định giặt sạch rồi trả lại, nhưng có vẻ Chu Thời Bùi thực sự bận rộn. Suốt hai ngày ở đây, cậu chưa từng thấy hắn xuất hiện, vì thế cũng quên luôn chuyện này.

Chiếc khăn đã khô từ lâu. Hạ Trí giơ tay lấy xuống, ánh nắng từ bên ngoài rọi vào, làm gương mặt cậu càng thêm trắng mịn. Làn da tinh tế không chút tì vết.

Dưới lầu, người làm vườn đang tưới hoa, vô tình ngẩng đầu lên, vừa trông thấy Hạ Trí liền sững sờ trong chốc lát.

Đó là một khuôn mặt quá mức xinh đẹp, tựa như một bức tranh khiến người ta kinh diễm. Cậu lặng lẽ đứng đó, trông có vẻ nhu thuận, nhưng lại toát ra khí chất xa cách, như thể không muốn ai đến gần. Nhìn thấy cậu, người ta không khỏi có cảm giác muốn cất giấu, muốn bảo bọc—giống như một tác phẩm nghệ thuật, chỉ nên giữ lại trong nhà để ngắm nhìn.

Chẳng trách được vì sao tiên sinh lại đưa cậu về.

Hạ Trí không chú ý đến ánh mắt của người khác, cẩn thận gấp chiếc khăn tay lại. Sau khi trở về phòng, cậu đặt nó vào chiếc hộp nhỏ của mình rồi mới rời đi dùng bữa sáng.

Nhưng hôm nay có chút khác biệt so với thường ngày. Nhiều người đang lén nhìn cậu.

Hạ Trí không mấy bận tâm, chú Vương đã cho người chuẩn bị sẵn bữa sáng.

Cậu lặng lẽ ngồi ăn trong phòng ăn, sau đó, như thường lệ, đứng dậy định quay về phòng. Thế nhưng lần này, chú Vương lại gọi cậu.

Hạ Trí có chút bất ngờ, dừng bước nhìn ông, chờ ông lên tiếng.

Mấy ngày nay, tuy không ai đối xử tệ với Hạ Trí, mọi người cũng khá niềm nở với cậu, nhưng hôm nay thì đặc biệt quan tâm.

Sáng sớm, không ít người đã trông thấy Chu Thời Bùi bước ra từ phòng của Hạ Trí. Những người khác có lẽ không rõ nội tình, nhưng chú Vương đã ở nhà họ Chu nhiều năm, từ khi Chu Thời Bùi dọn ra khỏi biệt thự của cha mẹ, ông cũng theo đến đây chăm sóc hắn.

Suốt những năm qua, số lần Chu Thời Bùi đưa người về gần như đếm trên đầu ngón tay, càng chưa từng có chuyện hắn ở lại

qua đêm trong phòng dành cho khách. Đây là điều chưa từng xảy ra trước đây.

Về vấn đề xu hướng tính dục của Chu Thời Bùi, chú Vương đã biết từ lâu. Hắn cũng chưa bao giờ cố ý giấu giếm điều đó.

Chỉ là, từ sau khi tiếp quản nhà họ Chu, hắn dường như càng trở nên thanh tâm quả dục, nhiều năm nay không thấy hắn qua lại với ai, tính tình cũng ngày một trầm lặng và kiềm chế hơn, hiếm khi nổi giận.

Xử lý công việc, hắn luôn điềm tĩnh ôn hòa, nhưng thủ đoạn lại tàn nhẫn, dứt khoát.

chú Vương đương nhiên cảm thấy vui mừng khi thấy Chu Thời Bùi trưởng thành, chỉ là đôi khi vẫn hoài niệm về thiếu niên năm ấy—khi còn trẻ, hắn sẽ cười nói với ông, nhờ ông che giấu chuyện mình về muộn để không bị cha mẹ phát hiện.

Những dáng vẻ sống động ấy, kể từ sau khi cha hắn qua đời, đã không còn thấy nữa.

chú Vương thu hồi suy nghĩ, nhìn về phía Hạ Trí. Ông không rõ cậu và Chu Thời Bùi rốt cuộc có quan hệ thế nào, nhưng ông thật lòng mong Chu Thời Bùi có một người bầu bạn, dù cậu trông có vẻ còn rất trẻ.

"Cậu Hạ, thiếu gia bảo tôi hỏi cậu có sở thích gì không, hoặc nếu có thứ gì muốn mua thì cứ nói với tôi, tôi sẽ chuẩn bị." chú Vương mỉm cười, thái độ hiền hòa.

Hạ Trí mất một lúc mới hiểu được ý của chú Vương. Cậu do dự lắc đầu, bản thân không có nhu cầu gì cả.

“Cậu nên ra ngoài đi dạo một chút, cứ ở mãi trong phòng sẽ rất bí bách. Tôi bảo người dẫn cậu đi tham quan biệt thự nhé?” chú Vương lại hỏi.

Sáng nay trước khi ra ngoài, Chu Thời Bùi đã dặn dò mọi người trong biệt thự—hãy cố gắng nói chuyện với Hạ Trí nhiều hơn.

Nhưng Hạ Trí vẫn lắc đầu. Cậu nhận ra chú Vương không có ác ý, nhưng cậu thực sự không muốn giao tiếp với ai, chỉ muốn quay về phòng.

Với cậu, giao tiếp là một việc rất khó khăn. Không phải vì bản thân vốn đã không thích trò chuyện với người khác, mà quan trọng hơn, hiện tại không có máy trợ thính, cậu phải dồn hết sự tập trung để nhìn khẩu hình mà đoán ý người ta. Việc đó tiêu tốn quá nhiều sức lực. Hơn nữa, nơi này không có ai biết ngôn

ngữ ký hiệu. Dù nhìn theo cách nào, cậu cũng chỉ muốn yên tĩnh một mình.

Hai ngày qua, chú Vương đã quen với sự kỳ quái của Hạ Trí, nên khi thấy vậy, ông cũng chỉ gật đầu, không nói gì thêm, lùi sang một bên nhường đường cho cậu lên lầu.

Hạ Trí chuẩn bị bước lên cầu thang, nhưng khi cậu quay lưng đi, chú Vương đột nhiên thử gọi một tiếng: “Cậu Hạ.”

Hạ Trí không có chút phản ứng nào, cứ thế tiếp tục lên lầu. chú Vương khẽ nhíu mày, ánh mắt trầm xuống.

Quả nhiên, suy đoán của ông không sai.

Mấy ngày nay, ông đã lờ mờ nhận ra điều này nhưng chưa để tâm lắm. Nhưng bây giờ thì có thể chắc chắn—đứa trẻ này không chỉ là người câm, mà còn có vấn đề về thính giác.

Hôm nay, Chu Thời Bùi về sớm.

Ba giờ chiều, hắn bước vào biệt thự, trên tay cầm theo một chiếc hộp và một tập tài liệu—hồ sơ điều tra về Hạ Trí.

Sáng nay đến công ty, hắn đã nhờ thư ký tìm người thu thập thông tin. Đến chiều, tài liệu đã được gửi đến tay hắn, nhưng hắn vẫn chưa có thời gian xem, định về phòng rồi mới đọc.

Trong phòng khách không có ai khác, chú Vương pha một tách trà, nhẹ nhàng đặt lên bàn trước mặt hắn.

Chu Thời Bùi ngước mắt nhìn, nhấc ly trà lên, khóe môi cong nhẹ thành một nụ cười thoáng qua, ra hiệu: “chú Vương, ngồi đi.”

Lúc này, chú Vương mới ngồi xuống đối diện hắn.

Chu Thời Bùi theo thói quen nhìn lên tầng hai. Nhưng từ góc này, hắn chẳng thể nhìn thấy gì nhiều, chỉ thấy cầu thang và lan can.

Hôm nay, hắn đã dặn chú Vương chú ý đến Hạ Trí nhiều hơn.

“Hai ngày qua, cậu ấy sống ở đây thế nào?” Chu Thời Bùi hỏi.

chú Vương đáp: “Mọi thứ vẫn ổn, chỉ là ngoài giờ ăn, hầu hết thời gian cậu ấy đều ở trong phòng. Hôm nay tôi làm theo lời cậu, hỏi xem cậu ấy có muốn gì không, hoặc có muốn đi dạo quanh biệt thự không. Nhưng cậu ấy đều lắc đầu, cuối cùng một mình quay về phòng.”

Chu Thời Bùi gật đầu, câu trả lời này không nằm ngoài dự đoán của hắn.

“Thiếu gia…” chú Vương do dự một lúc, nhìn hắn chằm chằm.

Chu Thời Bùi đang cúi đầu nhấp ngụm trà, nhưng khi nghe chú Vương gọi mà không nói tiếp, hắn hơi nhướng mày, đặt ly xuống rồi hỏi: “Sao thế? Từ khi nào chú bắt đầu ấp a ấp úng khi nói chuyện với tôi vậy?”

chú Vương do dự vì ông không rõ vị trí của Hạ Trí trong lòng Chu Thời Bùi. Nếu thực sự quan trọng, thì khi biết cậu có thể gặp vấn đề về thính giác, liệu Chu Thời Bùi có cảm thấy khó chịu không?

“Tôi phát hiện… có lẽ thính lực của cậu Hạ cũng có vấn đề.”

Nói xong, ông thuật lại những gì mình quan sát được trong hai ngày qua, cùng với lần thử nghiệm sáng nay.

Chu Thời Bùi kiên nhẫn lắng nghe, nghe xong cũng khẽ nhíu mày.

Thực ra, chuyện Hạ Trí không thể nói hắn đã biết từ trước. Nhưng việc cậu không thể nghe—chuyện này thì chưa từng nghe ai nhắc đến.

Hơn nữa, khi cậu giao tiếp với hắn, trông cũng rất bình thường, không giống một người bị khiếm thính.

Tất nhiên, Chu Thời Bùi không nghi ngờ phán đoán của chú Vương, ánh mắt hắn thoáng trầm xuống.

Nếu đúng là vậy… có lẽ lần này hắn đã tự rước về một rắc rối lớn.

“Tôi biết rồi. Tôi sẽ hỏi thẳng cậu ấy.” Chu Thời Bùi nói.

chú Vương không nói gì thêm, chỉ gật đầu rồi đứng dậy rời đi.

Chu Thời Bùi uống nốt chén trà, sau đó lên lầu.

Nhưng hắn không vội tìm Hạ Trí ngay mà vào thư phòng trước, mở tập tài liệu ra xem.

Thông tin điều tra về Hạ Trí rất chi tiết.

Đứa trẻ này không phải bị câm bẩm sinh. Trước năm sáu tuổi, cậu vẫn như những đứa trẻ bình thường khác—có thể nói chuyện, có thể đến trường. Chỉ sau đó, cha mẹ mới chuyển cậu sang một trường đặc biệt.

Nhưng cũng không ở đó lâu, cậu nhanh chóng được đón về nhà.

Suốt hơn chục năm qua, cha mẹ Hạ Trí luôn đưa cậu đi khám bác sĩ.

Đọc đến đây, Chu Thời Bùi chợt nhớ đến tiếng khóc của Hạ Trí đêm qua.

Điều đó có nghĩa là dây thanh quản của cậu hoàn toàn bình thường. Nếu cậu không phải bị câm bẩm sinh, vậy thì có thể lý giải được rồi.

Những thông tin trong hồ sơ, càng về trước càng mơ hồ, nhưng những dữ liệu gần đây lại vô cùng chi tiết.

Chu Thời Bùi lười đọc mấy chuyện cũ, hắn tập trung vào khoảng thời gian nửa năm trở lại đây.

Bắt đầu từ lúc nhà họ Hạ đứng trước nguy cơ phá sản.

Hắn phát hiện rằng, chuyện phá sản của Hạ gia dường như không ảnh hưởng nhiều đến Hạ Trí.

Bởi vì theo hồ sơ, trước khi xảy ra vụ tai nạn, cuộc sống của cậu không có gì thay đổi.

Hắn đoán rằng cha mẹ Hạ Trí đã bảo vệ con trai rất tốt.

Cậu có lẽ không hề biết gì về chuyện gia đình, chỉ cảm thấy cha mẹ bỗng trở nên bận rộn hơn, trên mặt có nhiều nét lo lắng hơn. Nhưng ngoài điều đó ra, cậu chắc không hiểu rõ tình hình thực sự.

Chu Thời Bùi tiếp tục đọc, ánh mắt dừng lại ở một ngày đặc biệt nổi bật trong hồ sơ—

Ngày 12 tháng 5.

Ngày gia đình Hạ Trí gặp tai nạn giao thông.

Nhưng tài liệu cho thấy, cùng ngày hôm đó, cha mẹ Hạ Trí đã đặt lịch hẹn bác sĩ cho cậu.

Lý do là—cậu đã mở miệng nói chuyện.

Chu Thời Bùi khẽ nhíu mày, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Nếu phỏng đoán của hắn là đúng… thì chuyện này có thể sẽ trở thành bóng ma tâm lý theo cậu suốt cả đời.

Hắn tiếp tục đọc, nội dung phía sau là về khoảng thời gian Hạ Trí nằm viện.

Nhà họ Hạ đã giúp xử lý hậu sự cho cha mẹ cậu, nhưng dường như lại hoàn toàn quên mất cậu trong bệnh viện.

Mãi sau này, khi bệnh viện gọi thông báo, người thân mới miễn cưỡng đến đón cậu.

Chu Thời Bùi đọc lướt một lượt, hiểu ngay vấn đề.

Trong mắt đám thân thích kia, Hạ Trí chẳng khác gì một gánh nặng.

Nhà họ Hạ phá sản, họ chẳng được lợi lộc gì, còn phải lo cho một đứa trẻ có khuyết tật. Ai mà vui vẻ nổi chứ?

Hạ Trí vốn dĩ đã không phải một người bình thường, lại thêm tình trạng như vậy, ai mà muốn nuôi cậu cả đời?

Thế nên, chẳng mấy chốc, cậu trở thành gánh nặng mà ai cũng muốn rũ bỏ.

Theo tài liệu, cuối cùng đám thân thích của Hạ Trí bàn bạc với nhau, gom tiền thuê tạm cho cậu một căn hộ ngắn hạn. Nhưng đến khi cậu vừa tròn mười tám, đã có người bắt đầu tỏ thái độ, không muốn tiếp tục góp tiền nữa.

Có người đầu tiên không chịu, thì tất nhiên sẽ có người thứ hai.

Anh không muốn, tôi cũng không muốn.

Kết quả, Hạ Trí chỉ có thể tự thu dọn đồ đạc rời đi, biến mất trong vài ngày. Nhưng dường như chẳng ai để tâm xem cậu đã đi đâu, sống chết ra sao.

Chu Thời Bùi trầm mặc hồi lâu, không biết đang nghĩ gì.

Hắn từng nghe người ta kể rằng, khi còn sống, cha mẹ Hạ Trí luôn đối xử rất tốt với anh chị em trong nhà.

Họ giúp đỡ không ít người—có người được tài trợ vốn làm ăn, có người được giới thiệu công việc, tạo dựng quan hệ…

Họ chưa từng tiếc tiền vì người thân của mình.

Vậy mà bây giờ, hai người mất rồi, đứa trẻ duy nhất họ để lại, chẳng có nổi một ai sẵn lòng cưu mang.

Chu Thời Bùi khẽ nhếch môi, nhưng trong mắt không hề có ý cười.

Hắn đặt tập tài liệu xuống, đứng dậy đi tìm Hạ Trí.

Chương 4: Muốn Tôi Đeo Giúp Em Không?

DTV-EBOOK

Chương 4:

Cửa phòng Hạ Trí không khóa, chỉ khép hờ, để lại một khe nhỏ, ánh sáng từ trong hắt ra ngoài.

Chu Thời Bùi không trực tiếp đẩy cửa mà giơ tay gõ nhẹ.

Hắn đứng chờ một lúc, bên trong không có phản ứng gì, bấy giờ mới đẩy cửa bước vào.

Hạ Trí dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng động ngoài cửa, vẫn ngồi ngay ngắn trước máy tính, vẻ mặt tập trung.

Chu Thời Bùi đi tới, đứng ngay sau lưng cậu.

Hạ Trí thoáng ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt quen thuộc trên người hắn, theo bản năng quay đầu lại.

Nhưng ánh mắt Chu Thời Bùi rơi xuống màn hình máy tính của cậu.

Hắn thấy Hạ Trí đang trò chuyện với một HR nào đó—rất rõ ràng, vừa bị từ chối.

Tình trạng của Hạ Trí như thế này, đến một tấm bằng cũng không có. Dù trước đây cha mẹ cậu có mời thầy giáo riêng về dạy tốt đến đâu, xuất sắc đến mấy, thì khi đi xin việc, người ta cần nhìn vào trình độ học vấn và kinh nghiệm làm việc—mà cậu chẳng có gì.

Huống hồ, cậu còn có một khuyết điểm chí mạng.

Đối với người khuyết tật, tìm được một công việc ổn định luôn khó khăn hơn người bình thường rất nhiều.

Chu Thời Bùi thu lại ánh mắt, không nói gì khiến Hạ Trí nhụt chí, chỉ hỏi một câu: “Em đang tìm việc sao?”

Hạ Trí khẽ gật đầu, đứng dậy, lùi về sau hai bước.

Đôi mắt cậu chớp nhẹ, có chút do dự khi nhìn Chu Thời Bùi, rồi lại cụp xuống, trông vừa ngoan ngoãn, vừa nhu thuận.

Chu Thời Bùi cảm thấy Hạ Trí có gì đó không giống ngày đầu tiên theo hắn về, nhưng cụ thể khác ở đâu, hắn cũng không nói rõ được.

Hắn giơ tay, đưa một chiếc hộp đến trước mặt cậu: “Cho em.”

Hạ Trí ngẩng đầu, ánh mắt mang theo vài phần lưỡng lự.

Chu Thời Bùi nói: “Cầm đi, như vậy sẽ tiện giao tiếp hơn.”

Lúc này, Hạ Trí mới nhận lấy bằng cả hai tay.

Là một chiếc điện thoại mới.

Cậu cầm chiếc hộp trên tay, mất một lúc lâu mới phản ứng lại —hình như mình nên nói cảm ơn?

Nhưng Chu Thời Bùi đã kéo ghế của cậu, tự nhiên ngồi xuống.

Hạ Trí hơi dịch chân sang bên, không biết hắn định làm gì.

“Ở đây quen chưa?” Chu Thời Bùi hỏi.

Hạ Trí ngừng một lát rồi khẽ gật đầu.

Chu Thời Bùi vẫn chăm chú quan sát cậu.

Mỗi khi lắng nghe hắn nói chuyện, Hạ Trí đều rất tập trung, rõ ràng là đang đọc khẩu hình của hắn.

Vì thế, Chu Thời Bùi mở giao diện soạn thảo trên máy tính, gõ vài chữ lên bàn phím.

Ánh mắt Hạ Trí theo bản năng rơi xuống đôi tay hắn.

Cậu không nghe được âm thanh bàn phím gõ xuống, chỉ cảm thấy những ngón tay kia thon dài, khớp xương rõ ràng, động tác trên bàn phím lại như đang lướt qua từng phím đàn, vừa ưu nhã, vừa cuốn hút.

Dường như đã trôi qua thật lâu.

Nhưng thực ra, chỉ trong vài giây, Chu Thời Bùi đã gõ xong.

Hạ Trí lúc này mới nhìn lên màn hình.

[Em có nghe được tôi nói không?]

Cậu thoáng ngây người.

Nắm chặt hộp điện thoại trong tay, đầu ngón tay có chút tái đi.

Cậu há miệng, nhưng cuối cùng lặng lẽ ngậm lại.

Hơi nâng tay lên, có vẻ như muốn giải thích điều gì đó.

Chu Thời Bùi thấy vậy, gõ một dòng chữ: [Đừng vội, mở điện thoại ra, chậm rãi đánh chữ.]

Lúc này, Hạ Trí mới nhớ ra điện thoại vẫn đang nằm trong tay mình.

Cậu cúi đầu, ánh mắt rơi trên chiếc điện thoại mới tinh, nhưng không lập tức mở ra.

Chu Thời Bùi giơ tay, nhẹ nhàng lấy chiếc điện thoại từ tay cậu, lắp SIM vào điện thoại, sau đó đưa lại.

Động tác của hắn chậm rãi, bình tĩnh, tựa như có đủ kiên nhẫn để chờ đợi cậu.

Hạ Trí ngẩn ngơ nhìn hắn, một lúc lâu sau mới vươn tay nhận lấy.

Cậu gõ rất nhanh, câu chữ rõ ràng: [Tôi cần đeo máy trợ thính mới có thể nghe, nếu không đeo thì chỉ nghe được rất ít.]

Do dự một chút, cậu soạn thêm một dòng: [Tôi sẽ không gây phiền phức cho anh.]

Biểu cảm của Chu Thời Bùi có chút phức tạp.

Hắn nhìn gương mặt còn vương nét trẻ con của Hạ Trí, một lúc sau mới gõ tiếp: [Vậy máy trợ thính của em đâu?]

[Sau vụ tai nạn, tôi tỉnh lại thì đã không còn nữa. Họ không đưa lại cho tôi.]

Nghĩa là từ lúc nhập viện cho đến khi xuất viện, trong suốt hai tháng trời, Hạ Trí hầu như không thể nghe thấy gì.

Cũng không có ai quan t@m đến điều đó.

Hai tháng, thậm chí lâu hơn.

Hạ Trí vừa trải qua một vụ tai nạn, mất đi cả cha lẫn mẹ, không thể nói chuyện, không nghe được gì.

Vậy mà từ đầu đến cuối, không một ai đoái hoài tới cậu.

Ánh mắt Chu Thời Bùi trở nên lạnh nhạt hơn vài phần.

Hắn chưa bao giờ đánh giá đám thân thích của Hạ Trí, cũng không hứng thú bình phẩm về tình người.

Hắn hiểu, thế gian này vốn dĩ là như vậy.

Nhưng đến tận giây phút này, hắn vẫn cảm thấy có chút tức giận.

Chu Thời Bùi có thể không biết tình trạng của Hạ Trí.

Nhưng chẳng lẽ, trong tất cả những người thân của cậu, không có ai biết rằng cậu cần máy trợ thính để nghe sao?

Bấy nhiêu thời gian, chỉ cần một người quan t@m đến cậu một chút thôi, cũng không đến mức tàn nhẫn thế này.

Thật lạnh lùng đến buốt giá.

Dù hắn không biểu hiện quá nhiều cảm xúc, chỉ là nét mặt bớt đi phần ôn hòa, nhưng Hạ Trí vẫn nhận ra.

Vì không thể nói chuyện, nên cậu càng nhạy bén hơn với những biến đổi cảm xúc của người khác.

Hạ Trí nắm chặt chiếc điện thoại, nhất thời không biết phải làm gì.

Là vì cậu đã giấu chuyện này nên Chu Thời Bùi mới tức giận sao?

Cậu không biết lúc này có nên xin lỗi hay không.

Ngước lên nhìn Chu Thời Bùi, cậu chợt nhớ đến người tối qua đã dỗ mình ngủ, ngón tay vô thức cào nhẹ lên mặt lưng điện thoại.

Chu Thời Bùi thu lại cảm xúc cùng khí thế trên người, đứng dậy.

Hắn cao hơn Hạ Trí gần một cái đầu, vậy nên khi nhìn xuống cậu, hắn mang theo một loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống, nhưng tuyệt nhiên không hề tạo ra chút áp lực nào.

Trái lại, khí chất hắn mang theo vẫn là sự ấm áp, nhẹ nhàng, khiến người ta cảm thấy thoải mái.

“Em rất giỏi.” Chu Thời Bùi khẽ nói với Hạ Trí.

Dù biết rằng cậu không thể nghe được, nhưng hắn tin chắc, cậu có thể hiểu.

Rõ ràng là một bông hoa lớn lên trong nhà kính, nhưng lại kiên cường như một đóa tường vi dại mọc giữa nơi hoang vu.

Cậu không hề yếu đuối.

Hạ Trí sững người.

“Có muốn làm trợ lý sinh hoạt riêng của tôi không?” Chu Thời Bùi dịu dàng hỏi.

Hạ Trí vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi lời khen ban nãy, lúc này nghe hắn nói, cậu hơi ngập ngừng, mất một lúc mới gõ chữ: [Tôi có thể sao?]

“Dĩ nhiên là có thể.”

Chu Thời Bùi vừa nói, chợt nghĩ, có lẽ những câu dài sẽ khiến Hạ Trí phải suy nghĩ nhiều hơn để hiểu, nên hắn quyết định dùng chữ viết.

Hắn gõ một đoạn, đặt trước mặt Hạ Trí.

[Nếu em đồng ý, hai ngày nữa tôi sẽ bảo người soạn hợp đồng. Công việc không phức tạp, chủ yếu là chăm lo sinh hoạt hàng ngày của tôi, làm tốt những việc tôi giao. Tiền lương và chế độ sẽ được ghi rõ trong hợp đồng.]

Hạ Trí đọc xong, gật đầu.

“Vậy bây giờ xuống lầu, đi với tôi một chuyến.” Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí không biết hắn định làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo.

Chú Vương thấy Chu Thời Bùi ra ngoài, liền hỏi: “Thiếu gia, có cần sắp xếp tài xế không?”

“Không cần, tôi tự lái.” Chu Thời Bùi đáp.

Hạ Trí theo hắn ra ngoài, đến khi đã ngồi lên xe, cậu mới xoay sang gõ chữ: [Chúng ta đi đâu?]

Chu Thời Bùi nhìn cậu, nhẹ nhàng chỉ vào tai mình.

Sau khi thắt dây an toàn, hắn gõ chữ đưa cho Hạ Trí xem: [Không có máy trợ thính vẫn bất tiện, tôi đưa em đến bệnh viện một chuyến.]

Hạ Trí sững người.

Cậu vô thức quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt khẽ mở to, ánh lên một tia hoảng loạn.

Chu Thời Bùi đã nổ máy xe, Hạ Trí siết chặt dây an toàn trên người, hai tay run rẩy, toàn thân như rơi vào hầm băng, lạnh đến thấu xương.

Có lẽ vì cậu quá yên lặng, cũng không có phản ứng quá mức rõ ràng, nên Chu Thời Bùi không nhận ra sự bất thường.

Hạ Trí vốn đã không nghe được bao nhiêu âm thanh, phần lớn thời gian cậu đều chìm trong thế giới của chính mình.

Mà giờ phút này, thế giới ấy hoàn toàn cách biệt với thực tại.

Tựa như cậu quay về ngày cha mẹ đưa mình đến bệnh viện.

Cả không gian trong xe như bị bao phủ bởi một áp lực vô hình, đè nén đến mức khiến cậu nghẹt thở.

Thậm chí, cậu có ảo giác rằng mùi máu tươi thoang thoảng quanh đây.

Chu Thời Bùi đang tập trung lái xe, không thể lúc nào cũng để mắt đến cậu.

Từ góc nhìn của hắn, Hạ Trí chỉ ngoan ngoãn ngồi ở ghế phụ lái, không có dấu hiệu gì bất thường.

Không biết đã trôi qua bao lâu, đến khi xe dừng hẳn, Chu Thời Bùi mới quay sang nhắc Hạ Trí xuống xe.

Hắn mở khóa an toàn, bước xuống, nhưng nhận ra Hạ Trí vẫn không có động tĩnh gì.

Chu Thời Bùi đi đến bên kia, gõ nhẹ lên cửa sổ xe.

Nhưng Hạ Trí vẫn không phản ứng.

Hắn nhíu mày, mở cửa xe ra, lúc này mới thấy gương mặt cậu tái nhợt, hai tay cứng đờ bấu chặt lấy dây an toàn, đôi mắt cụp xuống, như thể đã cắt đứt mọi liên kết với thế giới bên ngoài.

Chu Thời Bùi nhíu mày sâu hơn, cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không đúng.

Hắn giơ tay, nhẹ nhàng vỗ lên vai cậu.

“Hạ Trí.”

Hạ Trí như thể giật mình tỉnh lại sau một cơn ác mộng, ngước lên nhìn hắn.

Khuôn mặt cậu trắng bệch, môi cũng mất hết huyết sắc.

Đôi mắt trong trẻo mà mơ hồ, như bị bao phủ bởi một tầng sương mỏng, ươn ướt, trống rỗng đến không tiêu cự.

Chu Thời Bùi khẽ thở dài.

Hắn đưa tay nắm lấy bàn tay cậu.

Hạ Trí theo phản xạ muốn rụt lại, nhưng bị hắn nhẹ nhàng giữ chặt, hơi ấm từ lòng bàn tay hắn bao bọc lấy cậu.

Cậu cúi đầu, đầu ngón tay run nhẹ.

Chu Thời Bùi giúp cậu mở khóa dây an toàn, nắm lấy một tay cậu, giọng trầm ấm: “Hạ Trí, đến bệnh viện rồi, xuống xe thôi.”

Hạ Trí bị hắn dắt xuống xe, đi theo hắn vào trong.

Không biết có phải do Chu Thời Bùi quên hay không, mà suốt dọc đường, hắn vẫn chưa buông tay cậu.

Hạ Trí phối hợp làm hết các kiểm tra, sau đó được lắp một chiếc máy trợ thính mới.

Chu Thời Bùi bảo cậu đeo vào.

Hạ Trí nhìn hắn, hai tay cầm lấy máy trợ thính, nhưng lại không nhúc nhích.

Chu Thời Bùi cúi xuống nhìn, hỏi: “Muốn tôi đeo giúp em không?”

Vốn dĩ Hạ Trí không có ý đó.

Nhưng khi nghe hắn nói vậy, cậu không biết nghĩ gì, đưa hai tay ra đặt máy trợ thính vào lòng bàn tay hắn.

Chu Thời Bùi cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ mỉm cười, cẩn thận giúp cậu đeo vào.

Hắn rất dịu dàng, ngón tay khẽ chạm vào vành tai ấm áp của cậu.

Mùi hương nhàn nhạt trên người hắn trở nên rõ ràng hơn khi lại gần.

Hạ Trí rất thích mùi hương này.

“Thế nào? Nghe được giọng tôi không?” Chu Thời Bùi hỏi.

Giọng nói trầm thấp mà ôn hòa của hắn truyền đến, rất rõ ràng.

Ánh mắt Hạ Trí lập tức sáng lên.

Đôi mắt ấy trong veo, long lanh, đẹp đến lạ kỳ.

Đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy—hóa ra, giọng nói của một người cũng có thể dễ nghe đến thế.

Chương 5: Ngoại Lệ Của Chu Thời Bùi

DTV-EBOOK

Chương 5:

Chu Thời Bùi nhìn vẻ mặt của Hạ Trí, đưa tay xoa nhẹ đầu cậu: "Được rồi, chúng ta về thôi."

Thật ra, hắn hiếm khi có thời gian rảnh để dành cho chuyện riêng, nay lại có thể đưa Hạ Trí đi khám bác sĩ, nghĩ lại cũng thấy khá hài lòng.

Nói xong, Chu Thời Bùi thu tay về, để lại Hạ Trí đứng sững tại chỗ, ngẩn người...

Khi về đến nhà, trời đã xế chiều. Dù mặt trời đã lặn, bầu trời vẫn phủ một màu đỏ rực. Những khóm hồng leo trong khu biệt thự cũng nhuộm một tầng vàng nhạt, đẹp đến nao lòng.

Không khí bên ngoài vẫn oi bức. Hạ Trí vừa về phòng liền đi tắm, trong khi Chu Thời Bùi ngồi dưới phòng khách đọc sách. Tầng một có một phòng riêng để sách, bên trong là những giá sách cao ngút với đủ thể loại sách khác nhau.

Chu Thời Bùi thích sưu tầm những cuốn sách hiếm, đây cũng là một trong số ít sở thích của hắn.

Hắn thích yên tĩnh, vì vậy khi ở nhà, ngay cả phòng khách cũng hiếm khi có người lui tới. Về điểm này, chú Vương quản lý rất tốt.

Khoảng bảy giờ tối, trời bên ngoài vẫn chưa tối hẳn, chú Vương bước đến nhắc Chu Thời Bùi rằng bữa tối đã sẵn sàng.

Chu Thời Bùi khép sách lại, khẽ gật đầu tỏ ý đã biết, sau đó đưa mắt nhìn lên tầng hai. Sau khi trở về, Hạ Trí vẫn luôn ở trên đó, chưa một lần bước xuống.

chú Vương nói: “Tôi lên gọi cậu Hạ xuống.”

Chu Thời Bùi gật đầu: “Tình trạng của cậu ấy có chút đặc biệt. Nếu có thể, mọi người hãy cố gắng trò chuyện với cậu ấy nhiều hơn. Ở nhà, cậu ấy muốn làm gì thì cứ để cậu ấy làm.”

chú Vương khẽ cúi đầu: “Vâng.”

Lúc này Chu Thời Bùi mới đặt sách xuống, đứng dậy đi vào phòng ăn.

Khi Hạ Trí bước vào, hắn đã ngồi đó đợi sẵn.

Cậu đứng yên tại chỗ, Chu Thời Bùi ngước mắt nhìn, ánh mắt dịu dàng nhắc nhở: “Sao thế? Ngồi xuống ăn cơm.”

Hạ Trí nhìn hắn hồi lâu, mới nhẹ nhàng dời ánh mắt đi, lặng lẽ kéo ghế ngồi xuống đối diện Chu Thời Bùi.

Cả hai đều im lặng trong lúc ăn.

Hạ Trí có phong thái trên bàn ăn rất tốt, theo một cách nào đó, điều này lại rất hợp ý Chu Thời Bùi.

Mấy năm qua, hắn ngày càng thích sự yên tĩnh. Ngoài những buổi tiệc xã giao vì công việc, phần lớn thời gian còn lại hắn đều thích ở một mình. Thỉnh thoảng, nếu có hứng thú muốn đến chỗ náo nhiệt, hắn cũng sẽ yêu cầu tản người ra.

Dùng bữa xong, Chu Thời Bùi đặt đũa xuống, nhìn Hạ Trí.

Cậu ăn rất chậm nhưng vô cùng tập trung. Khi gần xong bữa, cậu vô thức ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện Chu Thời Bùi

luôn nhìn mình.

“Ăn xong rồi?” Chu Thời Bùi hỏi.

Hạ Trí nhẹ gật đầu, cảm giác được hắn có chuyện muốn nói.

Chu Thời Bùi trầm giọng: “Tôi đã đặt lịch hẹn bác sĩ tâm lý cho em. Ba giờ chiều mai.”

Động tác của Hạ Trí hơi khựng lại. Thực ra, suốt những năm qua, cha mẹ cũng từng đưa cậu đi khám nhiều bác sĩ tâm lý.

Việc cậu không thể nói chuyện không phải do bẩm sinh, vậy nên chỉ có thể là vì lý do khác.

Họ nói là do cậu không chịu mở miệng. Mà quả thực, Hạ Trí không muốn nói. Thậm chí có những lúc, cậu chủ động tháo máy trợ thính xuống để không phải nghe người khác nói chuyện. Cậu thích làm những việc của riêng mình hơn.

Mười mấy năm qua, đã gặp vô số bác sĩ nhưng vẫn không có kết quả.

Hạ Trí biết mình không phải một người bình thường. Cậu rất ít khi giao tiếp với người khác, ngay cả giáo viên đã dạy mình nhiều năm cũng không thể thiết lập bất cứ mối quan hệ nào. Tan học, cậu chỉ lặng lẽ tháo máy trợ thính xuống, một mình ngồi thất thần trong phòng.

Chỉ khi có cha mẹ ở nhà, cậu mới có thể miễn cưỡng mở lòng, trò chuyện đôi chút với họ.

Một lần, cậu quên tháo máy trợ thính, vô tình nghe thấy gia sư gọi điện cho bạn bè, họ dùng giọng điệu khác thường để bàn tán về cậu.

Lúc ấy, cậu mới biết, hóa ra ngoài cha mẹ ra, trong mắt người khác, cậu luôn là một kẻ quái dị.

Kể từ đó, cậu càng không thích nghe người khác nói chuyện.

Nhưng khi nghe tin lại phải đi gặp bác sĩ, Hạ Trí theo bản năng cảm thấy bài xích.

Cậu biết Chu Thời Bùi làm vậy là muốn tốt cho mình. Vì vậy, cuối cùng cậu không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Chu Thời Bùi nhìn cậu, im lặng một lúc mới nói: “Hạ Trí, nếu có điều gì muốn nói, em có thể nói với tôi.”

Nghe vậy, Hạ Trí hơi bất ngờ. Đôi mắt cậu khẽ chớp, chần chừ lấy điện thoại ra, gõ một dòng chữ rồi đưa cho hắn.

Cậu viết: [Có thể không đi không?]

Chu Thời Bùi đọc xong, tâm trạng có chút phức tạp.

Hắn biết, hôm nay đưa Hạ Trí đến bệnh viện, dù cậu không tỏ ra phản kháng, nhưng trong lòng chắc chắn không muốn.

Ánh mắt hắn trầm xuống, khẽ cười, giọng nói dịu dàng: “Không cần đến bệnh viện. Mai bác sĩ sẽ đến nhà.”

Nghe vậy, Hạ Trí vô thức thả lỏng cả người.

Chu Thời Bùi nhìn cậu: “Hạ Trí, đó chỉ là một tai nạn. Không phải lỗi của em.”

Câu nói này nghe có vẻ đột ngột, nhưng khoảnh khắc đó, Hạ Trí lập tức ngẩng đầu lên.

Đôi mắt trong veo của cậu khẽ run rẩy dưới ánh sáng. Cậu hiểu hắn đang nói về điều gì, dù không rõ vì sao hắn biết.

Người đàn ông trước mặt này dường như biết tất cả mọi chuyện.

Thế nhưng, Hạ Trí không hề cảm thấy nguy hiểm. Ngược lại, từ Chu Thời Bùi, cậu cảm nhận được một sự an toàn dịu dàng và vững chắc.

Cậu từng nghĩ rằng, chỉ có cha mẹ mới có thể cho cậu cảm giác ấy.

Hạ Trí không thể nói, nhưng đôi mắt đã dần ươn ướt. Nước mắt không hề báo trước mà rơi xuống, lặng lẽ như chính con người cậu.

“Sao lại khóc rồi?” Giọng nói trầm thấp, êm ái của Chu Thời Bùi mang theo một chút bất đắc dĩ, nhưng không hề trách cứ.

Trong mắt hắn, đã đưa cậu về đây thì phải chăm sóc cho tốt. Nếu không, hà tất phải đưa người về nhà làm gì?

Hạ Trí siết chặt điện thoại, tầm nhìn đã trở nên mờ đi.

Mãi đến khi Chu Thời Bùi nghiêng người đến gần, giơ tay lau đi giọt nước mắt trên má cậu.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua gò má, động tác dịu dàng nhưng kiên định.

Tầm nhìn của Hạ Trí dần rõ ràng trở lại, bất ngờ đối diện với đôi mắt sâu thẳm như nước hồ tĩnh lặng của hắn.

Ở khoảng cách gần như vậy, cậu mới nhận ra đôi mắt ấy vừa ôn hòa nhưng cũng mang theo cảm giác xa cách, áp lực.

Thế nhưng, khi nhìn cậu, ánh mắt Chu Thời Bùi vô cùng dịu dàng, thậm chí còn ẩn chứa một chút trêu chọc.

“Không phải làm từ nước, sao lại có nhiều nước mắt thế này?”

Có lẽ vì sự dịu dàng của Chu Thời Bùi quá mức bất thường, bàn tay ấm áp của hắn ôm lấy khuôn mặt cậu, nhẹ nhàng lau đi nước mắt.

Bất giác, Hạ Trí vươn tay ôm lấy hắn.

Hạ Trí sẽ không bao giờ biết rằng cậu là một ngoại lệ.

Một ngoại lệ duy nhất, người đã hết lần này đến lần khác ôm lấy Chu Thời Bùi, mà hắn vẫn chưa hề đẩy ra.

Dù vì lý do gì đi nữa, Chu Thời Bùi cũng không né tránh. Hắn chỉ nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cậu, vô thức vỗ nhẹ, như một sự vỗ về, cũng như một lời dỗ dành.

Chương 6: Sẽ Suy Nghĩ Cẩn Thận

DTV-EBOOK

Chương 6:

Chu Thời Bùi đã ở bên cạnh Hạ Trí suốt cả buổi tối. Đến khi cậu quay về phòng ngủ, hắn vẫn có chút không yên tâm. Trước khi đi ngủ, hắn pha một ly sữa, bỏ thêm một ít thuốc hỗ trợ giấc ngủ rồi mang đến phòng Hạ Trí, khẽ gõ cửa.

Hạ Trí chưa ngủ, chỉ lặng lẽ ngồi trên giường. Khi thấy Chu Thời Bùi đẩy cửa bước vào, cậu ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Chu Thời Bùi cũng không lấy làm ngạc nhiên. Hắn đi đến ngồi xuống bên cạnh cậu, đặt ly sữa lên bàn. Ánh mắt dừng lại trên chiếc máy trợ thính mà cậu đã tháo xuống, đặt ở đầu giường. Hắn cầm lên, nhẹ nhàng đưa đến trước mặt Hạ Trí, ra hiệu cho cậu đeo vào.

Hạ Trí ngoan ngoãn nhận lấy, lặng lẽ đeo máy trợ thính lên. Đôi mắt màu lưu ly trong veo lặng lẽ nhìn Chu Thời Bùi.

“Nếu còn gặp ác mộng, có thể đến tìm tôi.” Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí không ngờ hắn đến tìm mình chỉ để nói điều này. Cậu ngẩn ra một lúc lâu mới hơi do dự gật đầu.

Chu Thời Bùi đứng dậy, nhìn ly sữa trên bàn, nhắc nhở: “Ngủ ngon. Nhớ uống sữa trước khi ngủ.”

Hạ Trí gật đầu lần nữa, nhìn theo bóng lưng Chu Thời Bùi rời đi. Ngón tay cậu vô thức siết chặt lấy góc chăn, cố kìm nén cơn xúc động muốn giữ hắn lại.

Sau khi hắn đi rồi, Hạ Trí tháo máy trợ thính xuống, nhẹ nhàng đặt lên bàn, sau đó cầm ly sữa lên uống. Thực ra cậu không thích mùi vị của sữa, nhưng vẫn ngoan ngoãn uống hết.

Ban đầu, cậu không hề buồn ngủ, nhưng không lâu sau khi uống sữa, cơn mệt mỏi bắt đầu kéo đến, nhanh hơn bất cứ lần nào trước đó.

Giấc ngủ lần này sâu hơn mọi khi, nhưng đến nửa đêm, cậu lại chìm vào ác mộng, liên tục vùng vẫy trong giấc mơ mà không thể tỉnh lại. Thuốc hỗ trợ giấc ngủ khiến cậu bị mắc kẹt trong cơn mộng mị, toàn thân đầm đìa mồ hôi lạnh. Khi mở mắt ra, cậu vẫn còn run rẩy.

Đôi mắt Hạ Trí vô hồn, mọi thứ trước mắt chỉ là một màu đen kịt. Phải một lúc lâu sau, cậu mới run rẩy giơ tay bật đèn ngủ

bên cạnh. Ánh sáng yếu ớt lập tức chiếu rọi căn phòng.

Trong màn đêm tĩnh mịch, con người ta trở nên nhạy cảm hơn, chỉ một chút bất cẩn cũng có thể bị bóng tối nuốt chửng.

Cậu theo phản xạ cầm lấy máy trợ thính đeo lên tai. Tiếng ve kêu ngoài cửa sổ vang lên bên tai, giúp cậu cảm thấy an tâm hơn một chút. Giọng nói của Chu Thời Bùi dường như vang vọng bên tai, như thể hắn đang đứng ngay đó, nhẹ giọng nói với cậu: "Đó chỉ là một tai nạn, không phải lỗi của em."

Giọng nói trầm ấm và dịu dàng ấy như mang theo sức mạnh vô hình, xuyên qua từng tầng lớp u ám và đau khổ bủa vây lấy cậu, kéo cậu ra khỏi vực sâu.

Nhưng… thật sự không phải lỗi của cậu sao?

Hạ Trí bỗng trở nên mơ hồ. Cậu dần thoát khỏi cơn ác mộng, nhưng không sao ngủ lại được.

Cậu mở mắt nhìn về phía cửa sổ. Rèm cửa đã được kéo kín, chỉ khi gió thổi qua, khe hở mới để lộ ra chút ánh trăng lờ mờ.

Ngồi trên giường một lúc lâu, cậu vén chăn xuống giường, đi vào phòng tắm rửa mặt. Cậu thay bộ đồ ngủ đã ướt đẫm mồ hôi, tắm sơ qua rồi đi ra ngoài. Nhìn đồng hồ, mới ba giờ sáng.

Hạ Trí kéo rèm cửa ra, ánh trăng chiếu vào phòng, thứ ánh sáng trắng lạnh lẽo làm tăng thêm cảm giác cô đơn. Hơi nước vẫn còn vương trên làn da, khi điều hòa thổi qua, cả người cậu thoáng rùng mình vì lạnh. Cậu mở cửa sổ, luồng gió nóng mùa hè lập tức tràn vào, khiến cơ thể thoải mái hơn đôi chút.

Hương hoa từ vườn theo gió bay lên. Hạ Trí ngồi bên cửa sổ rất lâu, im lặng ngắm nhìn những đóa hoa nở rộ dưới ánh trăng, không biết đang nghĩ gì.

Ngồi quá lâu, cậu bỗng nhớ lại lời Chu Thời Bùi: “Nếu còn gặp ác mộng, có thể đến tìm tôi.”

Cậu có thể đi tìm hắn không?

Mang theo suy nghĩ ấy, cậu không biết mình đã rời khỏi phòng từ lúc nào, chỉ đến khi đứng trước cửa phòng Chu Thời Bùi, cậu mới chợt sững lại.

Hạ Trí ngẩng đầu, nhìn cánh cửa trước mặt. Phía sau cánh cửa này dường như có một sức hấp dẫn chí mạng với cậu.

Nhưng nửa đêm nửa hôm gõ cửa người khác, có phải rất bất lịch sự không?

Cậu thật sự suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này. Chẳng ai dạy cậu liệu làm vậy có đúng không. Cuối cùng, vẫn theo bản năng, cậu giơ tay gõ cửa.

Tiếng gõ cửa rất nhẹ, trong màn đêm yên tĩnh lập tức bị nuốt chửng, hoàn toàn không đủ lớn để đánh thức một người đang say ngủ.

Nhưng Hạ Trí cũng không định gõ thêm lần nữa, chỉ lẳng lặng đứng trước cửa, không quan tâm liệu Chu Thời Bùi có nghe thấy hay không.

Nếu không phải vì Chu Thời Bùi có thói quen ngủ rất nông, luôn duy trì cảnh giác trong tiềm thức, hắn có lẽ đã không tỉnh dậy.

Hắn mở mắt, bật đèn. Ánh sáng lập tức lan tỏa khắp căn phòng.

Từ khe cửa, ánh sáng hắt ra ngoài. Hạ Trí vô thức lùi lại một bước, cúi thấp đầu nhìn xuống.

Chẳng mấy chốc, cánh cửa mở ra. Chu Thời Bùi đứng bên trong, nhìn Hạ Trí trong bộ đồ ngủ màu nhạt, yên lặng không một tiếng động.

Dù bị đánh thức vào lúc ba, bốn giờ sáng, hắn cũng không hề bực bội. Hắn chỉ hơi nghiêng người, nhẹ giọng nói: “Vào đi.”

Hạ Trí nhìn hắn một lát, bước vào.

Chu Thời Bùi đóng cửa lại, quay sang nhìn cậu. Hắn đã nhờ một người bạn là bác sĩ tâm lý đến giúp đỡ Hạ Trí. Đối phương có nói rằng trước khi ngủ có thể cho cậu uống một ít thuốc hỗ trợ giấc ngủ. Xem ra thuốc có tác dụng, nhưng hiệu quả không nhiều.

Tiếng gõ cửa của Hạ Trí nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy, chỉ gõ hai ba tiếng rồi ngừng lại. Nếu không phải hắn luôn cảnh giác cao độ, thì e rằng Hạ Trí sẽ đứng ngoài cửa rất lâu mà chẳng ai hay biết.

Hạ Trí đứng trong phòng ngủ của hắn, căn phòng xa lạ rộng lớn và tối giản, diện tích gần gấp đôi phòng khách.

Đây là không gian riêng tư của Chu Thời Bùi. Bình thường, ngay cả người giúp việc cũng không được vào, chỉ có chú Vương được phép quét dọn. Ngoài ra, chưa từng có ai bước vào đây.

Chu Thời Bùi ngồi xuống giường, ngẩng đầu nhìn Hạ Trí. Hai người đối diện nhau, không ai lên tiếng.

Hạ Trí gõ cửa xong thì không nói lời nào, mà Chu Thời Bùi cũng chưa nghĩ ra cách xử lý tình huống này.

Chính hắn đã nói với Hạ Trí rằng nếu gặp ác mộng có thể đến tìm mình. Bây giờ, người đã đứng ngay đây, nếu hắn chỉ an ủi vài câu rồi đuổi về, thì ai cũng có thể làm được.

Nhưng Hạ Trí trông có vẻ không chỉ tin tưởng hắn, mà còn có chút ỷ lại. Đó có thể là một phản ứng bản năng trong tiềm thức, khi rơi vào hoàn cảnh đặc biệt, con người rất dễ sinh ra sự ỷ lại vào một ai đó.

Chính sự đặc biệt này khiến Chu Thời Bùi không thể qua loa đối phó, ít nhất cũng phải đợi đến ngày mai, sau khi đưa Hạ Trí đi gặp bác sĩ tâm lý rồi mới tính tiếp.

“Ngủ ở đây đi.”

Cuối cùng, hắn khẽ nghiêng đầu, ánh mắt ra hiệu về phía vị trí bên cạnh mình.

Hạ Trí ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, ngoan ngoãn chui vào trong chăn.

Chu Thời Bùi nhìn cậu một cái, không nói gì thêm, chỉ tắt đèn, kéo chăn nằm xuống.

Nhưng chẳng mấy chốc, hắn phát hiện cơ thể Hạ Trí trong chăn đang cẩn thận dịch lại gần hắn. Đầu cậu gần như tựa vào lòng hắn, khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại một chút xíu.

Chu Thời Bùi hơi nhướng mày. Trên người Hạ Trí khô ráo, vẫn còn vương mùi sữa tắm rõ rệt. Hắn không ghét mùi này, chỉ là cảm thấy có phần bất tiện.

Dù sao, chuyện hắn thích đàn ông là thật. Mà việc Hạ Trí có ngoại hình đẹp đến mức dù đặt ở đâu cũng đủ sức thu hút là sự thật thứ hai.

Tất nhiên, hắn vẫn chưa đến mức nảy sinh suy nghĩ gì với Hạ Trí. Như vậy thì cũng quá cầm thú rồi.

Hạ Trí rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Hơi thở đều đều của Chu Thời Bùi rõ ràng còn hiệu quả hơn cả thuốc hỗ trợ giấc ngủ. Đêm nay, cậu không còn gặp ác mộng nữa.

Chu Thời Bùi nghe thấy tiếng thở nhịp nhàng của Hạ Trí thì cũng chắc chắn rằng cậu đã ngủ say. Chỉ là, bị cậu làm ồn một lúc, hắn lại chẳng còn buồn ngủ nữa.

Nhìn người bên cạnh đang ngủ ngon lành, hắn đưa tay ra, cố tình hạ nhẹ động tác, cẩn thận tháo chiếc máy trợ thính ra khỏi tai cậu.

Nhưng ngay lúc này, Hạ Trí lại theo bản năng rúc vào lòng hắn, như thể tìm được nơi an toàn nhất.

Chu Thời Bùi: "…"

Động tác của hắn khựng lại. Nếu không phải là Hạ Trí, hắn chắc chắn sẽ nghĩ người này có ý đồ khác.

Nhưng cậu rất ngoan, dường như tìm được chỗ an toàn rồi thì cũng không còn cử động lung tung nữa.

Cơ thể mềm mại ấm áp tựa vào hắn, Chu Thời Bùi cũng không rõ cảm giác lúc này là gì. Hắn đặt chiếc máy trợ thính xuống mép gối của Hạ Trí, cũng mặc cho cậu ôm.

Hạ Trí vẫn còn nhỏ, ở trước mặt hắn có nhiều quyền lợi hơn một chút.

Thực ra, bản thân Chu Thời Bùi cũng không hiểu tại sao hắn lại kiên nhẫn với Hạ Trí đến vậy. Cũng giống như lần đầu tiên, vì một khoảnh khắc mềm lòng mà đưa cậu về nhà, cứ mỗi lần nhìn thấy cậu, hắn lại không nhịn được mà sinh ra vài phần thương xót.

Hắn thường nghĩ về cậu thiếu niên năm nào, như một hoàng tử nhỏ sống trong thế giới cổ tích, ngây thơ mà tươi đẹp.

Chu Thời Bùi vốn tưởng rằng sau khi bị đánh thức thì sẽ khó ngủ lại, không ngờ có người nằm cạnh, hắn ngủ nhanh hơn bình thường.

Không biết từ lúc nào, hắn cũng thiếp đi.

Đã rất lâu rồi, hắn không có một giấc ngủ sâu như vậy. Có lẽ vì lần này, Hạ Trí không gặp ác mộng để đánh thức hắn. Kết quả là Chu Thời Bùi ngủ thẳng đến hơn tám giờ sáng.

Một giấc ngủ ngon hiếm hoi khiến tâm trạng cả ngày của hắn tốt hơn hẳn. Hắn cúi đầu nhìn sang bên cạnh, phát hiện Hạ Trí vẫn đang ngủ say, đầu dựa lên vai hắn.

Gương mặt trắng nõn với đường nét còn vương chút ngây thơ, trông tinh xảo như búp bê sứ, đẹp đến quá mức. Cậu cứ thế ngủ bên cạnh hắn, không chút phòng bị, hoàn toàn ỷ lại.

Chu Thời Bùi không đánh thức cậu, chỉ nhẹ nhàng nâng đầu cậu lên, chậm rãi rút vai mình ra, sau đó đặt cậu xuống gối, kéo chăn rồi mới xuống giường.

Hôm nay là cuối tuần, không có công việc gì quan trọng. Khi xuống lầu, hắn mặc một bộ đồ ở nhà thoải mái, trông càng thêm nhàn nhã và ôn hòa.

Hắn ngồi trên sofa, rót cho mình một ly nước ấm, trên đùi đặt một chiếc laptop.

Bên ngoài nắng vàng rực rỡ, lại là một ngày đẹp trời.

Người giúp việc trong nhà vẫn lặng lẽ làm công việc của mình. Làm việc cho Chu Thời Bùi, so với những nơi khác thì nhàn hạ hơn rất nhiều.

Hắn không phải là kiểu người chủ khó tính. Hắn chỉ có một yêu cầu duy nhất: Yên tĩnh.

Chú Vương đến hỏi xem hắn có muốn dùng bữa sáng ngay không.

Chu Thời Bùi đặt ly nước xuống, nói: “Không cần, chờ Hạ Trí dậy cùng ăn.”

Sau đó, hắn cúi đầu tiếp tục làm việc trên máy tính.

Chú Vương nhìn lên lầu, hơi chần chừ, sau đó mới nói tiếp: “Sáng nay tôi lên xem, nhưng không thấy cậu Hạ trong phòng.”

Biệt thự rộng như vậy, ông đã hỏi qua tất cả người giúp việc, không ai nhìn thấy Hạ Trí.

“Ừm, cậu ấy ở phòng tôi.” Chu Thời Bùi vừa xử lý công việc, vừa tùy tiện đáp một câu.

Lời này vừa dứt, chú Vương lập tức sững sờ.

Ông nhìn chằm chằm Chu Thời Bùi, đúng lúc này, cửa phòng ngủ của hắn mở ra.

Hạ Trí từ trong bước ra, vẫn còn mặc bộ đồ ngủ, mái tóc hơi rối, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Mọi ánh mắt trong phòng đều dồn về phía cậu, chỉ có Hạ Trí là chẳng hay biết gì. Cậu bình thản đi về phía phòng mình.

Không khí lặng đi vài giây, sau đó mọi người dần thu hồi vẻ kinh ngạc và tò mò, tiếp tục làm việc của mình.

Chú Vương cũng lấy lại tinh thần, quay sang nhìn Chu Thời Bùi, ngập ngừng hỏi: “Vậy hôm nay cậu có định đưa cậu Hạ đi gặp phu nhân không?”

Chu Thời Bùi nghe vậy, động tác gõ bàn phím khựng lại. Hắn ngẩng đầu lên, nhíu mày khó hiểu: “Tôi đưa cậu ấy đi gặp mẹ tôi làm gì?”

Nói xong, hắn cũng nhận ra câu trả lời của mình có thể gây hiểu lầm. Nếu là người khác, hắn cũng chẳng buồn giải thích. Nhưng chú Vương là người theo hắn đã lâu, cũng xem như một bậc trưởng bối.

Hơn nữa, nếu hiểu lầm này lan truyền ra ngoài, e rằng không tốt cho Hạ Trí.

“Chú Vương, Hạ Trí còn nhỏ. Trong mắt tôi, cậu ấy chỉ là một đứa trẻ, tôi không có suy nghĩ gì khác với cậu ấy cả.” Chu Thời Bùi thản nhiên nói.

Chú Vương nhìn vào đôi mắt chân thành của hắn, xác nhận hắn thật sự không có ý gì với Hạ Trí, cũng hiểu ra mình đã nghĩ quá nhiều.

Chỉ là, trong lòng lại có chút tiếc nuối.

"Phu nhân cũng hy vọng cậu có một người ở bên cạnh." Chú Vương khéo léo mở lời.

Trong mắt ông, Hạ Trí là một lựa chọn rất tốt. Tuy cậu không thể nói chuyện, nhưng tính cách lại trầm tĩnh, quan trọng nhất là sẽ không khiến Chu Thời Bùi cảm thấy phiền phức.

Ông đã làm việc bên cạnh Chu Thời Bùi nhiều năm, rất hiếm khi thấy hắn kiên nhẫn với ai như vậy, bất kể lý do là gì.

Từ trước đến nay, cái gọi là "kiên nhẫn" của Chu Thời Bùi đối với người khác, thực chất chỉ là vì hắn không có kiên nhẫn mà thôi. Hắn lười nói nhiều, cũng lười ngắt lời, thường đợi người ta nói xong một tràng dài, mới trực tiếp đi thẳng vào trọng tâm.

Thế nhưng, với Hạ Trí, hắn lại chẳng có chút cáu kỉnh nào.

Chu Thời Bùi không giận khi chú Vương nhúng tay vào chuyện riêng của mình. Ngược lại, hắn còn nghiêm túc suy nghĩ về điều đó.

Rõ ràng, bản thân hắn cũng không hề bài xích ý nghĩ này.

"Tôi sẽ suy nghĩ cẩn thận." Chu Thời Bùi chậm rãi lên tiếng.

Chương 7: Ngầm Đồng Ý

DTV-EBOOK

Chương 7:

Khi Hạ Trí xuống lầu, chú Vương và Chu Thời Bùi đang trò chuyện trong phòng khách. Nhìn thấy cậu, chú Vương mỉm cười chào hỏi, Hạ Trí cũng lễ phép gật đầu đáp lại, nhưng không rõ họ đang nói về chuyện gì.

Cậu nhìn về phía Chu Thời Bùi. Bình thường, khi cậu thức dậy vào buổi sáng, hắn đã ra ngoài từ lâu. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy hắn vào sáng sớm.

"Hai người cứ nói chuyện, tôi đi chuẩn bị chút đồ, lát nữa cậu chủ đến thăm phu nhân thì mang theo luôn." chú Vương nói.

"Được." Chu Thời Bùi gật đầu, sau đó đặt chiếc laptop trên đùi xuống sofa, đứng dậy nhìn về phía Hạ Trí: "Đi thôi, đi ăn sáng."

Nói xong, hắn cũng không đợi Hạ Trí mà đi thẳng về phía phòng ăn.

Hạ Trí nhìn theo bóng lưng hắn, chậm chạp nhận ra rằng đối phương đang đợi mình cùng dùng bữa. Cậu vội vàng đi theo, ngồi xuống cùng hắn.

Sau khi ăn sáng xong, Chu Thời Bùi mới lên tiếng: "Lát nữa tôi phải ra ngoài một chuyến, nhưng sẽ về trước khi bác sĩ đến, đừng lo lắng."

Hạ Trí ngẩng đầu, ánh mắt thoáng chút ngạc nhiên. Trong đôi mắt lấp lánh kia ẩn chứa điều gì đó, nhưng rất nhanh cậu đã kìm nén cảm xúc, không để lộ ra ngoài, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Chỉ là gặp bác sĩ tâm lý thôi mà, đối với cậu, chuyện này đã trở thành thói quen như cơm bữa. Nhưng không ngờ Chu Thời Bùi cố ý ở bên cạnh, điều này vô tình mang đến cho cậu cảm giác an tâm hơn.

"Nếu không có việc gì, em có thể đi dạo quanh nhà. Tầng một có phòng sách, muốn đọc sách thì cứ vào đó tìm. Tầng ba có phòng gym và hồ bơi, nếu trời nóng quá muốn bơi thì cứ lên đó, bảo chú Vương chuẩn bị đồ bơi cho em. Ao cá ở sân trước nuôi rất nhiều cá cảnh, vườn sau có hoa cỏ, còn có cả nhà kính chuyên trồng hoa. Nếu hứng thú thì cứ đến xem."

Nghe chú Vương nói, hai ngày nay Hạ Trí chỉ quanh quẩn trong phòng, trừ khi ăn cơm thì hầu như không bước ra ngoài.

Chu Thời Bùi muốn cậu làm quen với môi trường này nhiều hơn.

Hạ Trí hơi há miệng, không phát ra âm thanh, chỉ vô thanh vô thức gật đầu.

Mỗi khi lắng nghe Chu Thời Bùi nói chuyện, cậu đều ngồi ngay ngắn, ánh mắt chuyên chú như học sinh nghe giảng, ngoan ngoãn và nghiêm túc.

Ánh mắt Chu Thời Bùi không tự chủ mà trở nên mềm mại hơn vài phần.

Hắn đứng dậy, chú Vương đã chuẩn bị xong đồ. Chờ hắn ăn sáng xong, chú Vương mới đưa túi đồ đến: "Đây là đặc sản quê tôi, nhờ người thân mang từ quê lên. Cậu chủ mang ít quà biếu phu nhân."

Chu Thời Bùi cúi đầu nhìn những hộp lớn nhỏ trong túi, bên trên là vài hộp trà, còn bên dưới thì không rõ lắm. Ai cũng biết mẹ hắn thích uống trà, có trà ngon, mọi người thường mang đến biếu bà.

Hắn nhận lấy, nói: "Được, cảm ơn chú."

Sau khi Chu Thời Bùi ra ngoài, Hạ Trí cũng quay về phòng. chú Vương nhìn theo bóng cậu, khẽ lắc đầu.

Cậu cứ ở trong phòng mãi, đến tận trưa. Mọi người đều nghĩ rằng sau khi ăn trưa, Hạ Trí lặng lẽ quay về phòng như thường lệ. Nhưng không ngờ lần này, cậu lại ngồi xuống sofa trong phòng khách, không lên lầu nữa.

Người giúp việc mang hoa quả ra cho cậu, nhìn cậu như nhìn một đứa trẻ trong nhà, muốn nói vài câu nhưng lại nhớ ra cậu là người câm, nhất thời không biết phải giao tiếp thế nào, chỉ có thể mỉm cười nhắc nhở: "Cậu ăn chút hoa quả đi."

Nhưng lần này, Hạ Trí chủ động lấy điện thoại, gõ một dòng chữ:

[Anh ấy bận lắm sao dì?]

Câu hỏi của cậu không có đầu không có đuôi, khiến người giúp việc sửng sốt một lúc mới phản ứng kịp.

"Cậu đang hỏi cậu chủ sao?"

Hạ Trí nhận ra từ "cậu chủ" trong miệng dì là Chu Thời Bùi, liền gật đầu.

"Công việc của cậu chủ rất nhiều, cụ thể thì tôi cũng không rõ. Nhưng trừ những lần đi công tác, mỗi cuối tuần, cậu ấy đều dành thời gian về nhà ăn cơm với phu nhân. Tôi làm việc ở đây hai năm rồi, chưa từng thấy cậu ấy phá lệ lần nào."

Hạ Trí không nói gì nữa. Thì ra hôm nay, Chu Thời Bùi về thăm mẹ hắn.

Người giúp việc thấy vậy cũng không tiếp tục trò chuyện. Họ đã quen với sự im lặng của cậu.

Tính cách như thế này, lại không thể nói chuyện, so với người bình thường, quả thực giao tiếp khó khăn hơn nhiều. Dù muốn trò chuyện với cậu, cũng không biết phải nói gì.

Những việc có thể trả lời bằng cái gật đầu hay lắc đầu, Hạ Trí đều chỉ dùng hai động tác đó để đáp lại.

Cũng chính vì thế mà sự kiên nhẫn của Chu Thời Bùi đối với Hạ Trí càng đáng quý hơn bao giờ hết.

Trong phòng khách tạm thời không có ai khác. Trên sofa còn đặt cuốn sách mà Chu Thời Bùi để lại tối qua, chưa kịp cất đi. Hạ Trí cầm lên, lật vài trang đọc.

Nội dung trong sách không phải thể loại cậu thích, nhưng cậu vẫn có thể kiên nhẫn đọc, coi như giết thời gian.

Vì vậy, khi chú Vương từ bên ngoài trở về, thấy Hạ Trí đang ngồi trên sofa đọc sách, ông hơi ngạc nhiên. Nếu không phải vì vóc dáng khác nhau, ông suýt nữa đã nghĩ đó là Chu Thời Bùi.

Hiếm khi thấy Hạ Trí ở đây, chú Vương vô thức bước nhẹ chân. Lúc đi ngang qua cậu, thấy cậu đang đọc say mê, ông thoáng nhìn bìa sách—một cuốn hoàn toàn bằng tiếng Anh.

Ông không quấy rầy, chỉ đi về phía nhà kính. So với hoa ngoài sân, những loài trong nhà kính đắt giá và mong manh hơn nhiều. Đây là những loài hoa quý mà Chu Thời Bùi đặc biệt cho trồng, thỉnh thoảng rảnh rỗi, hắn cũng tự tay chăm sóc.

Khi Chu Thời Bùi về đến nhà, chú Vương nghe thấy tiếng xe, liền đặt dụng cụ xuống, trở lại phòng khách.

Vừa bước vào, ông nhìn thấy Hạ Trí đã đặt sách xuống, ánh mắt không ngừng hướng ra cửa.

chú Vương lập tức hiểu ra—hóa ra, Hạ Trí ở lại phòng khách là để đợi Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi vừa bước vào liền thấy Hạ Trí đang ngồi trên ghế sô pha nhìn mình. So với hai ngày trước cứ mãi ru rú trong phòng, cậu đã tiến bộ hơn nhiều.

Hắn bước tới, ánh mắt lướt qua quyển sách đang đặt trên đùi Hạ Trí.

Trong phòng sách của hắn có rất nhiều thể loại, sách từ các quốc gia khác nhau cũng không ít, có những cuốn với ngôn từ khó hiểu, cũng có những cuốn văn học nhẹ nhàng dễ tiếp thu. Nhìn thoáng qua nội dung, hắn thuận miệng hỏi: "Toàn bộ đều là tiếng Anh, em đọc hiểu được không?"

Chu Thời Bùi vốn thích đọc sách nguyên bản, vì bản dịch dẫu có trau chuốt đến đâu cũng không thể truyền tải trọn vẹn ý nghĩa. Nhưng nếu Hạ Trí thích đọc, hắn cũng không ngại mua thêm bản dịch tiếng Trung để cậu dễ tiếp cận hơn.

Dù sao thì đọc sách cũng là một thói quen tốt.

Hạ Trí gật đầu, ý bảo mình có thể hiểu. Cậu do dự một lát, rồi đứng dậy, hai tay đưa sách cho Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi nhìn thoáng qua, sau đó nhận lấy. Lúc này, Hạ Trí mới rảnh tay lấy điện thoại ra gõ chữ: [Xin lỗi, tôi rảnh rỗi không có gì làm, vừa hay thấy sách trên ghế nên cầm lên đọc.]

Nghĩ đến chuyện sáng nay Chu Thời Bùi cố ý quay về sớm để đi cùng mình gặp bác sĩ tâm lý, mà trước đó hắn còn đến thăm mẹ... Trong lòng Hạ Trí bỗng có cảm xúc khó tả, rất khác với lúc sáng khi nghe hắn dặn dò.

"Không sao, đi theo tôi." Chu Thời Bùi chẳng hề trách cứ, giọng điệu vẫn ôn hòa.

Hạ Trí đi theo hắn, cả hai cùng đến phòng sách trên tầng một. Không gian ở đây rất rộng, ánh sáng cũng chan hòa. Ánh nắng ngoài cửa sổ xuyên qua từng kệ sách, tạo nên một bầu không khí yên bình và ấm áp.

Những giá sách được sắp xếp gọn gàng, sạch sẽ đến mức không có lấy một hạt bụi. Nhìn cách chúng được phân loại cẩn thận, có thể thấy chủ nhân vô cùng yêu quý những quyển sách này.

Chu Thời Bùi đặt quyển sách vào đúng chỗ trên giá, nhẹ nhàng đẩy vào, sau đó mới quay sang nói với Hạ Trí: "Nếu em thích đọc sách, toàn bộ sách ở đây đều có thể tùy ý lấy đọc. Chỉ cần nhớ hai điều: Thứ nhất, nhớ vị trí, đọc xong thì đặt lại đúng chỗ. Thứ hai, không được đánh dấu lên sách, dù là gấp mép hay ghi chú bằng bút."

Hạ Trí đứng phía sau lắng nghe, cậu không trả lời nhưng vẫn gật đầu. Chu Thời Bùi không nghe thấy phản hồi, nhưng hắn biết cậu đang nghiêm túc nghe mình nói. Dứt lời, hắn xoay người lại, khẽ mỉm cười, nhưng giọng điệu khá nghiêm túc: "Hạ Trí, sau này tôi hy vọng em sẽ dùng chữ viết để trả lời tôi."

Đây là lần đầu tiên Chu Thời Bùi đưa ra yêu cầu với cậu.

Hạ Trí hơi sững sờ. Cậu không ghét cảm giác này, bởi vì giọng điệu của hắn vẫn rất ôn hòa, không hề có ý trách móc. Nhưng chính một câu nói không mang chút ép buộc hay uy hiếp nào như thế lại khiến người ta không kìm được mà để tâm.

Cậu theo bản năng muốn gật đầu, nhưng ngay lập tức nhớ ra lời dặn của hắn, vì thế liền lấy điện thoại ra gõ chữ: [Được, tôi biết rồi.]

Chu Thời Bùi nhìn đồng hồ, đã gần hai giờ rưỡi. Hắn nói: "Ra ngoài thôi, chắc bác sĩ cũng sắp đến rồi."

[Ừm.]

Lần này, Hạ Trí vẫn kiên trì dùng chữ để trả lời hắn.

Chu Thời Bùi có vẻ hài lòng, bật cười một tiếng, trên người toát ra mấy phần ôn hòa.

Nhưng chính nụ cười không mang bất kỳ ẩn ý nào đó, khi rơi vào mắt Hạ Trí lại trở nên dịu dàng đến lạ. Cậu không nhịn được mà dõi theo nụ cười ấy.

Nhịp tim mơ hồ vang lên trong lồ ng ngực, mang theo một tiết tấu kỳ lạ mà cậu không thể hiểu.

Một buổi chiều yên tĩnh, cánh cửa khác trong lòng Hạ Trí khẽ hé mở.

Cậu nhìn theo bóng lưng Chu Thời Bùi rời khỏi phòng sách, mãi lâu sau mới hoàn hồn, vô thức đưa tay lên đặt trước ngực.

Tim mình… vừa rồi làm sao vậy?

Đôi mắt cậu cụp xuống, giấu đi tia mờ mịt trong ánh nhìn.

Sau đó, cậu lặng lẽ đi theo hắn ra ngoài, cả hai lần nữa ngồi xuống ghế sô pha.

Hạ Trí thuận theo bản năng, khẽ khàng dịch người đến gần Chu Thời Bùi, muốn được ngồi sát hắn một chút.

Chu Thời Bùi phát hiện, nhưng không hề ngăn cản.

Hắn ngầm chấp nhận sự tiếp cận và ỷ lại của Hạ Trí đối với mình.

Chương 8: Gặp Bác Sĩ Tâm Lý

DTV-EBOOK

Chương 8:

Bác sĩ đến vào đúng 2 giờ 50 phút chiều.

Người đó mặc áo blouse trắng, dáng vẻ thư sinh, nụ cười ôn hòa, như thể bẩm sinh đã mang theo sự thân thiện, khiến người đối diện vô thức hạ xuống phòng bị, dễ dàng tin tưởng và mở lòng.

"Đến rồi à?" Chu Thời Bùi đứng dậy khi thấy người kia bước vào.

Người đó mỉm cười, ánh mắt lướt qua Hạ Trí đang ngồi bên cạnh Chu Thời Bùi, gật đầu nói: "Ừm, đây là Hạ Trí sao?"

Giọng điệu thân thiện, mang theo vài phần dịu dàng, vô hình kéo gần khoảng cách với bệnh nhân.

Từ cách nói chuyện có thể nhận ra, chắc hẳn Chu Thời Bùi đã kể sơ qua tình hình của Hạ Trí cho bác sĩ.

Hạ Trí vẫn lặng lẽ ngồi ngay ngắn trên ghế sô pha.

Sự trầm lặng của cậu dường như đã trở thành thói quen. Cậu từng gặp không ít bác sĩ tâm lý, mà phần lớn trong số họ đều có phong thái tương tự - dễ gần, kiên nhẫn, giỏi lắng nghe. Đối với cậu, người này cũng không có gì khác biệt.

Hạ Trí thậm chí có thể đoán được trình tự tiếp theo, cũng như những câu hỏi bác sĩ sẽ đặt ra cho mình.

Chu Thời Bùi nghiêng người nhìn cậu, nhẹ giọng nói: "Hạ Trí, đây là bác sĩ Cận Vi, cậu ấy là bạn tôi. Em không cần căng thẳng, lát nữa cậu ấy hỏi gì thì cứ trả lời theo ý em là được."

Nghe vậy, Hạ Trí mới có phản ứng, cầm điện thoại lên gõ một hàng chữ: [Chào bác sĩ Cận.]

"Chào em." Cận Vi cười tít mắt, giọng điệu mềm mại như đang nói chuyện với trẻ con. Nhưng từ ánh mắt của Hạ Trí, anh ta không thấy chút sợ hãi hay căng thẳng nào, trái lại, bình tĩnh và quen thuộc chiếm nhiều hơn.

Bệnh nhân như thế này... thật ra không dễ xử lý.

Chu Thời Bùi đã gửi cho anh ta thông tin cơ bản về Hạ Trí, trong đó cũng nhắc đến việc cậu từng gặp rất nhiều bác sĩ tâm lý trước đây. Có lẽ vì thế mà cậu không hề phản kháng hay bài xích việc điều trị.

Nhưng cũng chính điều này khiến Cận Vi lo ngại rằng, dù có tiến hành tư vấn tâm lý đi nữa, chưa chắc đã mang lại hiệu quả đáng kể.

Thật ra, so với Hạ Trí, điều anh ta tò mò hơn là Chu Thời Bùi.

Từ khi hắn tìm đến và nhắc về Hạ Trí, anh ta đã lấy làm ngạc nhiên. Hai người họ quen biết đã nhiều năm, Cận Vi hiểu rõ, Chu Thời Bùi không phải kiểu người sẽ tùy tiện đưa ai đó về nhà.

Nói thẳng ra, nếu không tận mắt chứng kiến, anh ta thật sự khó mà tin nổi đây lại là chuyện do Chu Thời Bùi làm ra.

Giờ gặp trực tiếp, Cận Vi cũng hiểu ra đôi chút.

"Hạ Trí, em có thể lên phòng một lát không? Anh cần nói chuyện riêng với Chu Thời Bùi, lát nữa sẽ lên tìm em." Cận Vi cười, nhẹ giọng nói với Hạ Trí.

Hạ Trí gật đầu, không tỏ rõ thái độ gì, sau đó đứng dậy lên lầu.

Chu Thời Bùi đoán rằng Cận Vi muốn nói chuyện riêng với hắn, nhưng cụ thể là chuyện gì thì vẫn chưa rõ.

Cận Vi nhìn theo Hạ Trí, đợi khi cánh cửa phòng trên tầng đóng lại, nụ cười thường trực trên mặt anh ta mới thu lại, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc hơn.

"Sao thế?" Chu Thời Bùi ngồi xuống ghế sô pha, tựa lưng vào sau ghế, hai tay đan vào nhau đặt trên đùi, dáng vẻ thả lỏng.

Cận Vi ngồi xuống đối diện hắn, không vòng vo mà hỏi thẳng: "Cậu có tình cảm với cậu ấy sao?"

Chu Thời Bùi không ngờ câu đầu tiên vừa ngồi xuống đã là câu này, hắn không khỏi đưa tay lên day trán. Sao dạo này ai cũng nghĩ hắn có ý với Hạ Trí vậy?

Nhưng trong mắt Cận Vi, việc Chu Thời Bùi không lên tiếng chẳng khác nào ngầm thừa nhận. Anh ta nghiêm túc nói: "Chu Thời Bùi, cậu ấy vẫn còn trẻ, dù theo luật pháp thì đã trưởng thành, nhưng với tình trạng hiện tại, tôi không nghĩ cậu ấy thực

sự hiểu gì về chuyện tình cảm. Cậu lớn hơn cậu ấy, suy nghĩ và trải nghiệm đều phong phú hơn, chắc chắn có thể dễ dàng dẫn dắt hoặc tác động đến nhận thức của cậu ấy."

Dừng lại một chút, anh ta tiếp tục: "Cậu ấy không phù hợp với cậu. Nếu cậu muốn tìm một người để yêu đương, tôi khuyên cậu nên tìm người có cùng độ tuổi và trải nghiệm, chứ không phải đặt suy nghĩ vào một đứa trẻ chưa hiểu rõ về tình yêu."

Chu Thời Bùi nghe hết lời Cận Vi, sau đó buông tay xuống, ngước lên nhìn anh ta: "Trong mắt cậu, tôi là loại người như vậy sao?"

Cận Vi im lặng trong giây lát. Chính vì anh ta không nghĩ Chu Thời Bùi là người như thế, nên chuyện này mới càng làm anh ta ngạc nhiên.

"Được rồi, tôi nhờ cậu đến đây là để khám cho Hạ Trí, không phải để phân tích tôi. Tôi không có ý gì với cậu ấy." Chu Thời Bùi cắt ngang chủ đề.

Hắn cũng không trách Cận Vi, bởi với tư cách một bác sĩ tâm lý, nhạy cảm với những điều này là chuyện bình thường.

"Vậy cậu thật sự chỉ là vì lòng tốt mà đưa cậu ấy về nhà?" Cận Vi hỏi.

"Trước đây từng gặp một lần, xem như có duyên." Chu Thời Bùi đáp.

Cận Vi gật đầu, không nói thêm gì về chuyện này nữa. Anhta chuyển sang chủ đề chính: "Tôi sẽ tiến hành một bài đánh giá tâm lý, trò chuyện với cậu ấy trước. Cậu có muốn vào cùng không?"

Chu Thời Bùi lắc đầu: "Không cần, hai người cứ nói chuyện riêng. Tôi sợ sự có mặt của mình sẽ ảnh hưởng đến cậu ấy. Nếu có gì cần thì cứ gọi tôi."

"Được." Cận Vi đứng dậy, chuẩn bị lên tầng.

Lúc này, Chu Thời Bùi chợt nhớ ra điều gì đó, liền nói: "Còn một chuyện nữa. Lần cuối cha mẹ Hạ Trí đặt lịch với bác sĩ là vì cậu ấy đã cất tiếng nói, nhưng giữa chừng lại xảy ra tai nạn giao thông, cuối cùng không gặp được bác sĩ. Tuy nhiên, từ lúc ở đây đến giờ, tôi chưa từng nghe cậu ấy nói chuyện."

Bước chân của Cận Vi khựng lại, anh ta cau mày, nhìn sang Chu Thời Bùi: "Chuyện quan trọng như vậy, giờ cậu mới nói với tôi sao?"

Nói rồi, dường như cũng chẳng buồn trách móc thêm, anh ta nhanh chóng tập trung trở lại: "Ý cậu là, trước khi tai nạn xảy ra, tình trạng của cậu ấy đã có chuyển biến tốt, nhưng sau vụ tai nạn, có thể đã chịu k1ch thích mạnh nên mới không nói chuyện nữa?"

"Không, tôi không có suy đoán gì cả. Việc này nên để chuyên gia như cậu đánh giá. Tôi chỉ cung cấp cho cậu tất cả thông tin mình có thể nghĩ đến thôi." Chu Thời Bùi bình tĩnh nói.

Cận Vi: "..."

Anh ta phất tay, không muốn tranh luận thêm, một mình lên lầu.

Đến trước cửa phòng Hạ Trí, anh ta đưa tay gõ cửa. Không lâu sau, cánh cửa mở ra, Hạ Trí đích thân đứng bên trong. Hai người cách nhau một cánh cửa, Cận Vi mỉm cười hỏi: "Anh có thể vào không?"

Hạ Trí không nói gì, chỉ hơi nghiêng người nhường lối.

Từ góc độ của Chu Thời Bùi, hắn chỉ có thể thấy bóng lưng của Cận Vi đứng ở cửa một lúc, sau đó bước vào phòng. Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại.

Hắn ngồi trên sô pha dưới lầu, không có việc gì làm, liền lấy điện thoại ra xem. Hắn đoán cuộc nói chuyện này có lẽ sẽ kéo dài khá lâu.

Nhưng ngoài dự đoán, chỉ khoảng hơn mười phút sau, cửa phòng trên tầng đã mở ra.

Nghe thấy động tĩnh, Chu Thời Bùi ngẩng lên, nhìn thấy Cận Vi bước ra.

Hắn thoáng bất ngờ, theo bản năng nhìn đồng hồ. Tính từ lúc Cận Vi bước vào, thời gian chưa đến hai mươi phút.

Nhanh như vậy? Xem ra lần này Cận Vi kiếm tiền cũng quá dễ dàng rồi.

Phải biết rằng một giờ của Cận Vi không hề rẻ, lịch hẹn của anh ta cũng khó khăn, nếu đặt lịch theo quy trình thông thường, có khi phải đợi mấy tháng mới đến lượt. Lần này, Chu Thời Bùi trực tiếp chiếm dụng thời gian riêng tư của đối phương.

"Lên đây một lát." Cận Vi gọi hắn từ trên lầu.

Chu Thời Bùi đứng dậy, lên lầu. Hai người đứng ngay hành lang trước phòng Hạ Trí.

"Sao thế?" Hắn hỏi.

"Tôi đã làm bài đánh giá tâm lý. Nhìn chung, trạng thái của cậu ấy không tệ, nhưng..." Cận Vi nhíu mày.

"Nhưng gì? Cậu ấy không chịu phối hợp sao?" Chu Thời Bùi cảm thấy điều này không có khả năng. Hạ Trí trông không giống người sẽ từ chối hợp tác.

Cận Vi lắc đầu, thở dài: "Không, cậu ấy rất hợp tác. Hỏi gì cũng trả lời, cậu ấy đã quen với việc này rồi, thậm chí còn có thể bình tĩnh đối mặt với bác sĩ, biết nên trả lời thế nào. Chính điều này mới là vấn đề."

Không thể đào sâu vào tâm lý, vì Hạ Trí chỉ đơn thuần thể hiện sự hợp tác. Cậu không hề miễn cưỡng, cũng không chống đối, nhưng những câu trả lời lại quá hoàn hảo, như thể một bộ đáp án tiêu chuẩn đã được chuẩn bị sẵn.

Cuối cùng, Hạ Trí nói rằng cậu ý thức được vấn đề của mình và sẽ tự điều chỉnh. Mà thực tế chứng minh, khả năng tự điều

chỉnh cảm xúc của Hạ Trí quả thực không tệ. Nhìn chung, tâm trạng cậu luôn rất ổn định.

"Vậy cậu gọi tôi lên đây làm gì?" Chu Thời Bùi hỏi.

Cận Vi gật đầu: "Tôi để ý thấy cậu ấy có vẻ tin tưởng cậu. Khi tôi vừa vào, cơ thể cậu ấy vô thức nghiêng về phía cậu, đây là biểu hiện của sự tin tưởng. Cậu vào cùng tôi đi, xem thử nếu có cậu ở đó, tình hình có tốt hơn không."

Chu Thời Bùi hiểu rõ, gần đây Hạ Trí quả thực có xu hướng dựa dẫm vào hắn hơn. Nhưng đó chỉ vì hắn vô tình chứng kiến cơn ác mộng của Hạ Trí, phát hiện bí mật của cậu, vừa hay ở bên cạnh cậu trong những lúc đó, nên mới tạo ra sự tin tưởng này.

Nói thật, Chu Thời Bùi không cho rằng mình có thể đạt được hiệu quả mà Cận Vi mong muốn, nhưng hắn cũng không phản bác hay từ chối, chỉ khẽ gật đầu: "Được."

Từ khi Chu Thời Bùi bước vào, Cận Vi vẫn luôn chú ý quan sát Hạ Trí. Ánh mắt và sự tập trung của cậu đều đặt trên người Chu Thời Bùi. Đôi mắt vốn luôn mang một tầng xám tro, không có cảm xúc rõ ràng, vậy mà khi nhìn thấy hắn, lại lộ ra chút ánh sáng.

Cận Vi ra hiệu cho Chu Thời Bùi ngồi xuống cạnh mình, đối diện với Hạ Trí, sau đó bắt đầu cuộc trò chuyện.

Suốt quá trình, Chu Thời Bùi không nói một lời, còn Cận Vi thì cũng coi như hắn không tồn tại, giống như chỉ đơn thuần mời hắn vào ngồi một lúc. Nhưng ánh mắt Hạ Trí vẫn thỉnh thoảng hướng về phía Chu Thời Bùi, rõ ràng là đang để ý đến hắn.

Đây là một tín hiệu rất rõ ràng. Ít nhất thì, trong suốt khoảng thời gian Cận Vi trò chuyện với Hạ Trí, ánh mắt của cậu chưa từng rời đi, trông như đang chăm chú lắng nghe, đang giao tiếp với anh ta, nhưng thực chất lại không có chút dao động nào về mặt cảm xúc hay tình cảm.

Cuộc trò chuyện kéo dài hơn một tiếng, cuối cùng, Cận Vi mỉm cười nói với Hạ Trí: "Được rồi, hôm nay đến đây thôi."

Hạ Trí gật đầu.

Chu Thời Bùi cùng Cận Vi rời khỏi phòng Hạ Trí, hai người đi vào thư phòng của hắn để trao đổi.

Chú Vương kêu người pha hai tách trà mang vào.

Cận Vi ngồi trên ghế sofa trong thư phòng, nhìn người giúp việc nhẹ nhàng đặt ly trà xuống trước mặt mình, mỉm cười nói lời cảm ơn.

Chu Thời Bùi ngồi bên cạnh bỗng lên tiếng: "Phiền mang thêm một ly nước trái cây đến phòng Hạ Trí."

"Vâng, thưa cậu."

Khi cửa thư phòng khép lại, Chu Thời Bùi mới quay sang nhìn Cận Vi, hỏi: "Thế nào?"

"Trị liệu tâm lý tạm thời không cần thiết với cậu ấy. Nhưng cậu có thể trò chuyện với cậu ấy nhiều hơn, đưa cậu ấy ra ngoài đi dạo. Phản ứng của Hạ Trí với cậu rất khác so với người khác. Ngoài ra, khi tiếp xúc với cậu ấy, cậu cũng cần chú ý hướng dẫn để cậu ấy có nhận thức đúng về cảm xúc và tình cảm. Tôi sẽ đến đây mỗi tháng một đến hai lần để đánh giá tâm lý cho cậu ấy."

"Còn về việc cậu ấy không nói chuyện... Đây không phải vấn đề có thể giải quyết trong một sớm một chiều. Cha mẹ cậu ấy đã mất hơn mười năm mới có thể chờ được một phép màu, nhưng dù sao trước đây cậu ấy cũng từng mở miệng nói chuyện, nên nếu nhìn theo hướng tích cực thì vẫn có hy vọng. Chỉ là... cần thời gian."

Nghe xong, Chu Thời Bùi trầm mặc.

Theo những gì Cận Vi nói, hắn không chỉ cần mang lại giá trị cảm xúc tích cực cho Hạ Trí mà còn phải tránh để cậu có nhận thức sai lệch trong quá trình tiếp xúc với mình. Vậy thì chẳng khác nào đang nuôi dạy một đứa trẻ?

Cận Vi nhìn hắn, trầm giọng nói: "Giờ cậu không phải hối hận đấy chứ? Chuyện này không hề nhỏ. Hiện tại cậu ấy chịu mở lòng một chút với cậu, thoạt nhìn có vẻ không đáng kể, nhưng nếu bây giờ cậu đột nhiên đẩy cậu ấy ra, thì với cậu ấy mà nói, tổn thương sẽ còn lớn hơn. So với việc ngay từ đầu không đưa cậu ấy về, thì việc này càng tệ hơn."

Chu Thời Bùi nghe Cận Vi nói mà thấy có chút đau đầu. Một lúc sau, hắn mới đáp: "Tôi biết rồi."

Cận Vi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiễn Cận Vi rời đi, Chu Thời Bùi cũng không vội đi tìm Hạ Trí, mà đợi đến giờ cơm tối mới đích thân lên gọi cậu xuống dùng bữa.

Khi Hạ Trí mở cửa và nhìn thấy hắn, trong mắt cậu rõ ràng hiện lên chút bất ngờ.

Hai người cùng nhau ngồi vào bàn ăn, lặng lẽ dùng bữa. Sau khi ăn xong, Hạ Trí không hề quay về phòng mà cứ lặng lẽ đi theo Chu Thời Bùi.

Hắn lên thư phòng trên tầng hai để xử lý công việc, Hạ Trí cũng đi lên theo. Ban đầu hắn không để ý, chỉ nghĩ cậu định về phòng, nhưng đến khi phát hiện cậu theo mình đến tận cửa thư phòng, hắn mới khựng lại.

Bước chân hắn dừng lại, quay đầu nhìn Hạ Trí.

Hạ Trí do dự một chút rồi cũng đứng im.

Hai người cứ thế im lặng đối diện nhau một lúc.

Cuối cùng, Chu Thời Bùi không rõ vì tâm trạng gì, chậm rãi lên tiếng: "Muốn theo tôi thì vào đi."

Chương 9: Nuông Chiều

DTV-EBOOK

Chương 9:

Hắn mở cửa, Hạ Trí liền theo sau bước vào.

Chu Thời Bùi tùy tiện lấy một quyển sách từ giá, đưa cho Hạ Trí đang ngồi trên sofa:
"Tôi bảo dì Trương mang ít hoa quả và đồ ăn vặt vào. Nếu ở lâu mà thấy chán, em hãy quay về phòng."

Hạ Trí nhận lấy sách từ tay hắn, gật đầu, như chợt nhớ ra điều gì đó, liền lấy điện thoại ra, gõ một chữ [Được.]

Ánh mắt Chu Thời Bùi hơi khựng lại—Hạ Trí đã ghi nhớ lời hắn nói.

Cảm giác uể oải trong lòng cũng theo đó mà tan biến. Ánh nhìn của hắn dịu đi vài phần: "Vậy em cứ ngồi đây đi."

Nói xong, hắn tiếp tục công việc của mình.

Chẳng bao lâu sau, dì Trương mang hoa quả và đồ ăn vặt vào, ánh mắt dì nhìn Hạ Trí cũng có phần trìu mến.

Chưa từng có ai được hưởng đãi ngộ này trong thư phòng của Chu Thời Bùi.

Hạ Trí ăn hai miếng bánh quy, ăn thêm chút hoa quả rồi không động nữa. Không gian trong phòng dần chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn tiếng lật trang sách thi thoảng vang lên cùng âm thanh gõ bàn phím nhịp nhàng.

Chu Thời Bùi ngồi trước máy tính rất lâu. Khi đưa tay cầm cốc nước, ánh mắt vô tình lướt qua sofa—Hạ Trí vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, tập trung đọc sách, hoàn toàn nhập tâm.

Động tác cầm cốc của hắn hơi khựng lại. Ánh mắt nhìn Hạ Trí như có chút suy tư.

Nói thật, hắn suýt nữa đã quên mất trong phòng vẫn còn một người.

Một buổi tối tẻ nhạt như vậy, thế mà Hạ Trí thực sự đã ngồi cùng hắn suốt mấy tiếng đồng hồ.

Rất ít người làm được điều đó.

Chu Thời Bùi vốn không thích có người không liên quan ở bên cạnh khi làm việc. Thế nhưng người kia yên lặng đến mức hắn thậm chí không hề nhận ra rằng hai người đã ở chung một không gian lâu đến vậy.

Hắn không ghét cảm giác có Hạ Trí ở bên, thậm chí còn có một trải nghiệm khác hẳn với trước đây.

Chu Thời Bùi không bận t@m đến người trên sofa nữa, chỉ khi giơ tay lên, hắn phát hiện cốc nước của mình đã cạn.

Nhìn đống tài liệu trên màn hình sắp xử lý xong, hắn cũng lười đứng dậy rót thêm nước. Dù sao thì cũng chỉ còn nửa tiếng nữa là xong việc.

Lúc này, Hạ Trí đặt sách xuống, đứng dậy, đi đến bên cạnh hắn.

Chu Thời Bùi cứ nghĩ rằng cuối cùng Hạ Trí cũng ngồi không nổi nữa, liền lên tiếng "Nếu buồn ngủ thì đi ngủ đi."

Nhưng Hạ Trí chỉ im lặng nhìn chiếc cốc trống không trên bàn, không nói gì, cũng không làm phiền hắn. Cậu nhẹ nhàng cầm lấy cốc nước, xoay người rời đi.

Động tác của cậu rất khẽ.

Chu Thời Bùi đang tập trung vào công việc, nên thậm chí không để ý rằng cốc nước đã bị mang đi, chỉ nghe thấy tiếng cửa thư phòng khẽ mở.

Chẳng bao lâu sau, Hạ Trí quay lại.

Nghe thấy tiếng mở cửa lần nữa, Chu Thời Bùi theo phản xạ hơi nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cửa. Nhưng khi thấy người bước vào là Hạ Trí, nét mặt hắn dịu đi đôi phần.

Bình thường, nếu không được phép, thư phòng của hắn không ai được tùy tiện ra vào. Nếu có việc tìm hắn, phải gõ cửa trước. Đây không hẳn là quy tắc, mà là phép lịch sự tối thiểu.

Khoảnh khắc vừa rồi, hắn không ngờ Hạ Trí quay lại.

Ánh mắt hắn dừng trên chiếc cốc trong tay Hạ Trí, mày khẽ nhướng lên, lúc này mới nhận ra chiếc cốc trên bàn mình đã bị

lấy đi.

Hạ Trí đóng cửa lại, tay bưng cốc nước vừa rót, đi đến trước mặt Chu Thời Bùi đưa cho hắn.

Chu Thời Bùi nhìn Hạ Trí, nói không bất ngờ là giả. Hắn giơ tay nhận lấy cốc nước, đầu ngón tay chạm vào bàn tay ấm áp của Hạ Trí. Nhưng lần này, Hạ Trí không vội rụt tay mà đợi hắn cầm chắc mới buông ra.

"Cảm ơn em." Chu Thời Bùi khẽ mỉm cười.

Hạ Trí không nói gì, nhưng đầu ngón tay cậu dường như vẫn lưu lại hơi ấm vừa chạm vào, ấm áp như cái nắm tay của Chu Thời Bùi hôm trước, mang đến cảm giác an t@m đến lạ.

Đợi Chu Thời Bùi uống nước xong, Hạ Trí quay về chỗ cũ, tiếp tục đọc sách.

Chu Thời Bùi đặt cốc xuống, ánh mắt lại vô thức dừng trên người cậu.

Đến khi hoàn thành tất cả công việc, đã gần mười giờ tối. Hạ Trí vẫn đang đọc sách. Mãi đến khi một bóng đen che khuất tầm

nhìn, cậu mới ngẩng đầu lên, ánh mắt trong veo chạm phải đôi mắt của Chu Thời Bùi, trong đó mang theo chút ấm áp hiếm hoi.

"Đi thôi, nếu thích cuốn sách này thì em có thể mang về phòng đọc tiếp." Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí nhìn quyển sách trong tay, khẽ khép lại rồi đứng dậy. Hai người cùng rời khỏi thư phòng, Chu Thời Bùi đóng cửa, Hạ Trí đứng im tại chỗ chờ hắn.

Chu Thời Bùi nhìn cậu một cái, thu hồi ánh mắt, chuẩn bị bước đi bỗng nhiên cảm thấy vạt áo bị ai đó kéo nhẹ.

Lực kéo rất khẽ, nhưng đủ để khiến hắn dừng lại.

Chu Thời Bùi cúi xuống nhìn bàn tay đang giữ lấy áo mình, ngước lên nhìn Hạ Trí, chờ cậu lên tiếng.

Hạ Trí rất nhanh đã buông tay, cúi đầu gõ vài chữ trên điện thoại rồi đưa ra trước mặt hắn: [Tôi có thể ngủ ở đây không?]

Chu Thời Bùi nhìn dòng chữ trên màn hình, mày hơi nhíu lại. Hắn im lặng một lúc lâu, nhẹ giọng hỏi: "Sợ gặp ác mộng sao?"

Giọng hắn rất dịu dàng. Hạ Trí gật đầu, bổ sung thêm: [Khi anh ở đây, tôi sẽ không mơ thấy nữa.]

Chu Thời Bùi đọc xong, trong lòng dâng lên một cảm xúc phức tạp.

Ngủ bên cạnh hắn sẽ không gặp ác mộng sao…

Điều này thực sự khiến hắn bất ngờ.

Hóa ra suốt cả buổi tối Hạ Trí theo hắn, đây mới là lý do chính. Chu Thời Bùi hiếm khi có chút bất lực, cậu nhóc này, đúng là khiến hắn khó lòng từ chối.

Nhưng hắn vẫn chưa quên những lời Cận Vi nói với mình hôm nay, vì thế chỉ đáp: "Vậy em lấy chăn gối bên phòng em qua đây đi."

Nghe thấy hắn đồng ý, trên khuôn mặt Hạ Trí thoáng hiện nét vui vẻ hiếm hoi. Dù rất nhạt, nếu không chú ý sẽ chẳng ai nhận ra.

Chu Thời Bùi tất nhiên cũng không nhận ra điều đó. Hắn trở về phòng, không khóa cửa, để lại một lối cho Hạ Trí.

Hạ Trí rất nhanh đã ôm chăn gối sang. Chu Thời Bùi nhìn một cái, không nói gì thêm, xoay người vào phòng tắm.

Khi hắn tắm xong bước ra, Hạ Trí đã nằm ngủ trên giường.

Một người sạch sẽ, thuần khiết đến mức cả đời này hắn cũng chưa từng gặp qua. Có lẽ cha mẹ cậu thực sự nghĩ rằng họ có thể bảo vệ cậu cả đời.

Lý do hắn đồng ý cho Hạ Trí ngủ cùng cũng rất đơn giản—vì hắn không ghét cậu.

Hạ Trí đã ngủ cạnh hắn hai đêm, hắn không cảm thấy phiền, vì thế mới bằng lòng để cậu tiếp tục ở lại.

Đôi khi, ranh giới giữa không ghét và thích rất mơ hồ, đến mức chẳng ai có thể lý giải rõ ràng.

Trường hợp của Hạ Trí rất đặc biệt, đặc biệt đến mức hắn không cần có bất kỳ sự phòng bị nào đối với cậu. Giữ bên mình

một người mà bản thân hoàn toàn yên tâm, cũng không phải chuyện gì xấu.

Huống hồ, sự tin tưởng và ỷ lại tuyệt đối mà Hạ Trí dành cho hắn… dù không muốn thừa nhận, nhưng thực tế là Chu Thời Bùi rất hưởng thụ cảm giác đặc biệt này.

Cảm giác này rất dễ hiểu. Ngay cả khi bạn nuôi một con thú cưng, nhìn thấy nó chỉ quấn lấy bạn, chỉ thân thiết với bạn, bạn cũng sẽ cảm thấy thỏa mãn. Huống chi, đây là một con người.

Chu Thời Bùi tắt đèn.

Nửa đêm, Hạ Trí lại thức giấc.

Có lẽ do thói quen, đôi mắt hơi ướt của cậu mở ra trong bóng tối, nhìn xung quanh nhưng không tìm thấy phương hướng.

Lần này, giấc mơ không đánh thức Chu Thời Bùi. Cậu cũng không bị giật mình tỉnh dậy.

Giấc mơ đêm nay khác hẳn mọi lần—trong mơ, cậu nhìn thấy Chu Thời Bùi.

Trong khoang xe đầy máu, cơ thể lạnh băng của cha mẹ đè lên người cậu, giữ chặt cậu đến mức gần như ngạt thở.

Cơ thể cậu cứng đờ, hoàn toàn không thể cử động. Đúng lúc cậu bắt đầu giãy giụa trong tuyệt vọng, cửa xe bất ngờ mở ra.

Một luồng ánh sáng nhẹ nhàng chiếu vào.

Cậu ngẩn người, đôi mắt mờ mịt nhìn về phía cửa xe.

Chu Thời Bùi đứng ở đó, lặng lẽ đưa tay về phía cậu. Bóng dáng hắn trong mơ dịu dàng đến mức khiến cả giấc mộng cũng thay đổi—cái lạnh lẽo trên người cha mẹ biến mất, mùi máu tanh trong khoang xe cũng tan đi.

Hạ Trí bừng tỉnh, vô thức nhìn quanh.

Xe đã biến mất. Mọi thứ đều sạch sẽ, giống như tất cả chỉ là ảo giác.

Cậu nhìn về phía Chu Thời Bùi.

Hắn nhẹ giọng nói: "Hạ Trí, xuống xe đi."

Hạ Trí sững sờ, vươn tay ra—nhưng còn chưa kịp chạm vào hắn, cậu đã tỉnh dậy.

Trong bóng tối, tiếng tim đập của cậu vang lên trong lồ ng ngực, trầm lắng mà sống động.

Hạ Trí nhẹ nhàng xoay người, đối diện với Chu Thời Bùi. Dưới ánh sáng mờ nhạt, cậu muốn nhìn rõ gương mặt hắn, nhưng trong phòng quá tối, ngoài đường nét mơ hồ, chẳng thấy gì khác.

Cậu đưa tay ra khỏi chăn.

Nhớ đến bàn tay chưa kịp chạm vào trong mơ, cậu lần đầu tiên nảy sinh một mong muốn—muốn đến gần hơn.

Không phải vì sợ hãi, không vì bất cứ lý do gì khác, chỉ đơn giản là muốn đến gần.

Hạ Trí khẽ động đầu ngón tay, do dự một lúc lâu rồi lặng lẽ thăm dò, chậm rãi vươn tay qua.

Bàn tay của Chu Thời Bùi đặt ngay bên ngoài, cậu dễ dàng chạm tới, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy lòng bàn tay có chút lạnh của hắn.

Cảm giác an tâm khó hiểu lại trỗi dậy, Hạ Trí dịch người, đầu khẽ nghiêng về phía Chu Thời Bùi, gần đến mức dường như có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, lúc này mới dường như hài lòng mà không tiếp tục động đậy nữa.

Chu Thời Bùi mở mắt trong bóng tối, Hạ Trí bất ngờ chạm phải ánh nhìn của hắn. Dù trong đêm đen, nhưng ánh mắt của hắn vẫn khiến người ta khó lòng bỏ qua—hắn cứ lặng lẽ nhìn cậu như thế.

Hạ Trí né tránh theo bản năng, dù chính cậu cũng không rõ vì sao mình lại phải trốn tránh. Có lẽ tiềm thức đã nhận ra hành động này là không đúng.

Cậu không nên được một tấc lại muốn tiến một thước sau khi Chu Thời Bùi đã đồng ý cho cậu ngủ lại đây.

Nhưng—muốn chủ động gần gũi một người, là sai sao?

Chu Thời Bùi thật ra đã tỉnh ngay khi Hạ Trí vừa chạm vào hắn, chỉ là muốn xem thử rốt cuộc đối phương định làm gì. Kết quả phát hiện Hạ Trí càng lúc càng sát lại gần.

Nói thật, hành động của Hạ Trí khó mà không khiến người ta nghĩ nhiều. Hắn thậm chí còn nghĩ, nếu cậu thực sự có ý định làm gì đó, thì liệu hắn có nên ngăn cản cậu vào giây phút cuối cùng, khi mọi chuyện vẫn chưa đi quá xa hay không.

Trong đầu rối bời trăm mối suy nghĩ, nhưng đến cuối cùng, hóa ra tất cả chỉ là hắn tự mình đa tình. Hạ Trí chẳng có ý gì khác, cậu chỉ đơn thuần muốn được dựa vào hắn ngủ, giống như đêm hôm trước.

Chu Thời Bùi nhìn cậu—dáng người gầy gò mảnh khảnh, chăn của hắn bị cậu đè lên, cả người co lại áp sát vào hắn, mà chiếc chăn thuộc về cậu thì đã bị bỏ lại phía sau.

Giữa mùa hè, điều hòa trong phòng vẫn luôn để ở nhiệt độ thấp, cứ thế này mà ngủ cả đêm, sáng hôm sau kiểu gì cũng bị lạnh.

Có vài chuyện, chỉ cần thỏa hiệp một lần thì sẽ có lần thứ hai.

Cuối cùng, Chu Thời Bùi vén chăn lên, để Hạ Trí chui vào.

Hạ Trí không ngờ mình chẳng những không bị hắn quở trách, mà còn nhận được sự dung túng và cho phép.

Cậu mãn nguyện nhắm mắt ngủ thiếp đi rất nhanh, trái lại Chu Thời Bùi vì thế mà mất ngủ suốt cả đêm.

Qua cuối tuần, Chu Thời Bùi vẫn bận rộn như trước, bận đến mức không có thời gian để ý tới Hạ Trí, chỉ có thể dặn chú Vương chăm sóc cậu nhiều hơn.

Chỉ có một điểm khác biệt—từ sau hôm đó, mỗi sáng Hạ Trí đều theo hắn dậy ăn sáng.

Cảm giác giống như hắn đã tìm cho mình một người cùng ăn cơm vậy.

Nhưng mấy năm qua hắn vẫn luôn một mình, giờ trên bàn ăn có thêm một người, ngược lại lại có chút giống với những năm xa xưa, khi cả gia đình còn sống cùng nhau.

Cuối tuần trôi qua, công việc bận rộn gần kết thúc, Chu Thời Bùi cuối cùng cũng có thời gian rảnh. Hắn bảo thư ký mang một bản hợp đồng tới nhà, đưa cho Hạ Trí.

Nhìn thấy bản hợp đồng, Hạ Trí hơi ngạc nhiên. Cậu đã nghĩ rằng Chu Thời Bùi đã sớm quên mất chuyện này, hoặc có lẽ, ngay từ đầu hắn chỉ thuận miệng nói, chứ chẳng hề nghiêm túc.

Thư ký cũng không dám tỏ vẻ lơ là với Hạ Trí, mỉm cười lịch sự: "Hạ tiên sinh, cậu xem qua hợp đồng đi, nếu có thắc mắc gì cứ hỏi tôi. Nếu không có vấn đề gì, xin hãy ký tên vào đây."

Thực ra, anh ta không nghĩ Hạ Trí có thể làm tốt được gì. Đừng nói đến chuyện công ty, ngay cả việc chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của Chu Thời Bùi, cậu cũng chưa chắc đã làm được.

Một công tử sinh ra đã ngậm thìa vàng, dù có sa sút thế nào, cũng không thể lập tức học được cách chăm sóc người khác.

Nhưng nói cho cùng, Chu Thời Bùi cũng đâu có thiếu trợ lý, vị trí của Hạ Trí rốt cuộc là gì, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Những chuyện ngầm hiểu này, chẳng ai nói ra, mà thư ký cũng rất biết điều. Muốn giữ được công việc, thì chỉ cần làm tốt

phận sự của mình, đừng sinh ra những ý nghĩ không nên có.

Dù sao thì, trợ lý trước đây của Chu Thời Bùi chỉ vì một lần tham tiền, nhận quà từ người khác, rồi tùy tiện tiết lộ lịch trình cá nhân của hắn, mà chưa đầy một tuần sau đã bị thay thế.

Chính vì vậy, anh ta mới có cơ hội lên thay, tính đến giờ mới theo Chu Thời Bùi được nửa năm.

Hạ Trí gật đầu, cầm lấy hợp đồng, tỉ mỉ xem xét từng điều khoản. Cậu biết rõ Chu Thời Bùi không thể đưa ra một bản hợp đồng có vấn đề, nhưng vẫn đọc rất cẩn thận.

Hợp đồng này do chính thư ký soạn thảo theo yêu cầu của Chu Thời Bùi, nên anh ta hiểu rõ nội dung bên trong. Đây là một bản hợp đồng hoàn toàn bình thường, mức lương và đãi ngộ cũng như trợ lý thông thường.

Thành thật mà nói, điểm này khiến thư ký hơi bất ngờ.

Anh ta thấy Hạ Trí đọc hợp đồng rất lâu, sợ rằng cậu không hiểu, bèn lên tiếng: “Cậu có cần tôi tóm tắt nội dung chính cho dễ hiểu không?”

Dù sao, xét đến hoàn cảnh của Hạ Trí, rất ít người coi cậu như một người hoàn toàn bình thường.

Mặc dù ai cũng biết cậu chỉ đơn thuần không thể nói chuyện, trí tuệ không hề có vấn đề, nhưng không hiểu sao vẫn có quá nhiều người mặc định rằng cậu không giống họ.

Hạ Trí ngước mắt nhìn anh ta, nhẹ gật đầu, sau đó tiếp tục đọc hợp đồng.

Thái độ có phần lạnh nhạt, nhưng thư ký cũng chẳng để tâm, vẫn kiên nhẫn chờ cậu xem xong.

Chu Thời Bùi nhìn Hạ Trí chăm chú đọc hợp đồng, không nói gì, nhưng trong mắt lại ánh lên chút tán thưởng.

Sau khi xác nhận không có gì bất ổn, Hạ Trí cầm bút lên, ký tên vào hợp đồng.

Nét chữ của cậu vô cùng đẹp, ngay ngắn, thanh thoát mà cứng cáp, nhìn qua rất dễ chịu.

Chu Thời Bùi và thư ký đều lần đầu tiên thấy cậu viết chữ, rõ ràng trong mắt cả hai đều hiện lên một chút tán thưởng.

Thư ký cũng thay đổi cách nhìn ban đầu về cậu—ít nhất, anh ta nhận ra, ngoài việc không thể nói chuyện, Hạ Trí không có bất kỳ điểm nào khác biệt so với họ, thậm chí còn có thể vượt trội hơn trong một vài phương diện.

Sau khi ký xong, Hạ Trí đưa hợp đồng cho thư ký. Anh ta kiểm tra lại lần cuối, sau đó để lại một bản cho cậu rồi rời đi.

Hạ Trí cầm lấy bản hợp đồng của mình, ngẩng đầu nhìn Chu Thời Bùi.

Nhưng hắn không nhắc gì đến công việc, chỉ đơn thuần tò mò hỏi: “Em từng học thư pháp?”

Nói rồi, hắn đưa bút cho cậu, trên bàn có tờ giấy trắng.

Hạ Trí hiểu ý, nhận lấy bút, viết xuống vài chữ: [Học vài năm.]

Chu Thời Bùi nhìn nét chữ của Hạ Trí, khẽ mỉm cười khen một câu: "Chữ rất đẹp."

Rõ ràng, Hạ Trí không giỏi đáp lại những lời khen, chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

Chu Thời Bùi cũng không để ý, nhanh chóng quay lại chủ đề chính: "Về sinh hoạt hàng ngày, cứ theo chú Vương học dần. Còn chuyện công ty, đến lúc đó tôi sẽ sắp xếp người hướng dẫn em."

Chương 10

DTV-EBOOK

Chương 10:

Hạ Trí không có ý kiến, chuyện này cứ vậy mà quyết định.

Có lẽ Chu Thời Bùi đã dặn dò trước, nên sáng hôm sau, khi Hạ Trí tìm chú Vương, ông liền nói cho cậu biết về thói quen sinh hoạt hằng ngày và sở thích của Chu Thời Bùi.

“Cậu cứ ghi nhớ thói quen và sở thích của cậu chủ trước, những thứ khác tôi sẽ dạy dần. Trong nhà có nhiều người làm, nhiều việc có thể giao cho họ, cậu không cần phải tự mình làm tất cả.” chú Vương cười nói.

Hạ Trí gật đầu. Cậu có trí nhớ rất tốt, chỉ cần nghe một lần là có thể ghi nhớ.

Trong bếp, dì Trương đang chuẩn bị bữa sáng, Hạ Trí bước vào xem. Nhìn thấy cậu, dì Trương hơi bất ngờ. Hạ Trí đã ở đây gần hai tuần nhưng hiếm khi đi lại trong biệt thự. Cậu chỉ ở phòng khách hoặc trong phòng riêng, thỉnh thoảng theo Chu Thời Bùi vào thư phòng, ngoài ra gần như không bước chân ra khỏi cửa.

Có lần, thời tiết bên ngoài rất đẹp, hoa trong vườn nở rộ, dì Trương gợi ý cậu ra ngoài đi dạo, nhưng Hạ Trí lắc đầu từ chối, chỉ ngồi yên trong phòng khách, im lặng như đang thẫn thờ suy nghĩ điều gì đó.

Trong mắt dì Trương, Hạ Trí rất ngoan, chỉ là cậu không có nhiều biểu cảm, cũng ít giao tiếp với người khác. Chỉ khi ở bên Chu Thời Bùi, cậu mới nói chuyện nhiều hơn một chút.

Hôm nay, hiếm khi thấy Hạ Trí chủ động vào bếp, dì Trương mỉm cười hỏi: "Sao thế? Có món gì muốn ăn sao? Cứ nói với dì, dì sẽ làm cho cậu."

Không biết vì sao, nhưng khi đối diện với Hạ Trí, dì Trương vô thức xem cậu như một đứa trẻ, ngay cả giọng điệu cũng mang theo chút cưng chiều.

Hạ Trí lắc đầu, gõ lên điện thoại một dòng chữ: [Cháu có thể học nấu ăn không?]

dì Trương nhìn dòng chữ trên màn hình, ngẩn ra một lúc, theo phản xạ nhìn về phía chú Vương đang đứng ở cửa.

chú Vương không biết Hạ Trí vừa nhắn gì, nhưng vẫn gật đầu, ý bảo cứ làm theo cậu. Đây cũng là ý của Chu Thời Bùi.

Thấy vậy, dì Trương quay lại nhìn Hạ Trí, mỉm cười gật đầu: "Được thôi, nhưng cậu phải cẩn thận đấy."

Nói xong, dì liền nhường chỗ cho cậu.

chú Vương đứng một bên nhìn Hạ Trí bận rộn trong bếp, không nói gì, chỉ thầm nghĩ rằng hôm nay bữa sáng của Chu Thời Bùi chắc chắn sẽ rất đặc biệt.

Khi bữa sáng được chuẩn bị xong, Chu Thời Bùi cũng vừa xuống lầu. Nhìn thấy món ăn trên bàn, hắn hơi cau mày—vừa cháy vừa khét, chẳng có chút mỹ quan nào, rõ ràng không đạt tiêu chuẩn như mọi khi.

Hạ Trí ngồi đối diện hắn. dì Trương thấy sắc mặt Chu Thời Bùi thì lên tiếng: "Là do cậu Hạ tự tay làm đấy."

Nghe vậy, ánh mắt Chu Thời Bùi khẽ động, nhìn về phía Hạ Trí.

Hạ Trí cũng biết mình làm không ngon, mà bây giờ có làm lại cũng không kịp, chỉ khiến Chu Thời Bùi chậm bữa sáng. Vì vậy, cậu cầm điện thoại nhắn cho hắn một tin: [Lần sau tôi sẽ làm tốt hơn.]]

Chu Thời Bùi cúi xuống nhìn tin nhắn, lập tức hiểu ra.

Hắn định bảo cậu không cần phải làm những chuyện này. Hắn không thiếu người phục vụ, ban đầu hắn chỉ muốn Hạ Trí có một công việc và thu nhập, để cậu cảm thấy yên tâm khi sống ở đây.

Đồng thời, vì thấy Hạ Trí ít giao tiếp với người khác, hắn nghĩ để cậu làm gì đó sẽ tốt hơn, ít nhất cũng có thể trò chuyện với mọi người trong nhà.

Quan trọng hơn, nếu Hạ Trí có thể học hỏi từ chú Vương, học cách quản lý và sắp xếp công việc, thì sau này cậu sẽ có khả năng sống tự lập hơn.

Những việc khác, hắn đã có người lo.

Nhưng lời vừa đến miệng, Chu Thời Bùi lại nuốt xuống.

Nếu Hạ Trí chủ động muốn làm, cũng không phải chuyện xấu. Hắn không nên ngay lập tức từ chối cậu, làm cậu mất hứng.

Dù sao thì… có dì Trương ở bên, chắc cũng không tệ lắm.

"Ăn thôi." Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí vẫn chưa động đũa, nhìn hắn chăm chú.

Chu Thời Bùi không nói gì thêm, cầm đũa lên bình tĩnh ăn thử một miếng.

Có lẽ do dì Trương đã hướng dẫn nên dù món ăn không đẹp mắt, nhưng ít nhất cũng không đến mức khó ăn. Chỉ là có chút cháy khét, hơi đắng và mặn hơn bình thường một chút.

Hắn không tỏ vẻ gì, chỉ lặng lẽ ăn hết phần của mình.

Lần nữa, hắn định nói với Hạ Trí rằng lần sau không cần phải nấu nữa. Nhưng rồi lại thôi.

Sau đó, hiếm hoi lắm, hắn uống thêm hai cốc nước vào buổi sáng.

Thấy vậy, Hạ Trí cúi đầu, yên lặng ăn hết phần của mình.

Cậu biết mình nấu không ngon, nhưng Chu Thời Bùi không trách mắng một câu nào.

Hôm nay là thứ Sáu. Chu Thời Bùi dự định cuối tuần đưa Hạ Trí ra ngoài một chuyến, nên tối nay hắn sẽ về nhà cũ thăm mẹ.

Nghe chú Vương nói, cả tuần nay Hạ Trí vẫn chưa bước chân ra khỏi cửa lần nào.

Trước khi đi, Chu Thời Bùi dặn dò chú Vương: "Tối nay tôi về nhà mẹ, không cần chuẩn bị cơm cho tôi."

“Vâng, cậu chủ. Thay tôi gửi lời hỏi thăm đến phu nhân.” chú Vương gật đầu đáp.

Hạ Trí tưởng rằng Chu Thời Bùi sẽ không về trong tối nay. Khi thấy hắn rời đi, cậu cảm thấy có chút mất mát.

Cảm giác này không thể hiện ra ngoài, nhưng nó cứ lặng lẽ tồn tại trong lòng cậu.

Thế gian không có bức tường nào không lọt gió. Nhất là với thân phận của Chu Thời Bùi, chuyện hắn mang Hạ Trí về sớm đã trở thành đề tài bàn tán ngầm.

Hơn nữa, tình huống của Hạ Trí khá đặc biệt.

Những ai từng gặp cậu đều biết cậu có ngoại hình rất đẹp. Và những người hiểu đôi chút về Chu Thời Bùi cũng biết khuynh hướng tính dục của hắn.

Hai người vốn chẳng có bất kỳ mối quan hệ nào trước đây, vậy mà đột nhiên Chu Thời Bùi đưa Hạ Trí về sống cùng. Nói là vì lòng tốt thì nghe cũng hợp lý, nhưng ai biết được trong lòng hắn thực sự nghĩ gì?

Thế là, những lời đồn đại về họ càng lúc càng trở nên mờ ám và nhiều ẩn ý.

Có người nói, Chu Thời Bùi thực sự tốt bụng.

Có người lại bảo, hắn có dụng ý khác…

Những người luôn muốn tìm hiểu sở thích của Chu Thời Bùi chắc chắn sẽ cảm thấy đây là một tin tức đáng để chú ý.

Người có tâm tư khác nhau vốn dĩ rất nhiều, Chu Thời Bùi không bận t@m đến suy đoán của bên ngoài, nhưng hắn không quan tâm không có nghĩa là người khác cũng vậy. Cuối cùng, ngay cả bạn thân của hắn cũng không nhịn được mà hỏi chuyện này.

Giang Luật ngồi trong văn phòng của hắn, vốn là đến bàn chuyện công việc, đúng lúc sắp hết giờ làm, liền cười hỏi: "Tan làm đi uống một ly không?"

Chu Thời Bùi ngẩng đầu nhìn anh ta, khép tập tài liệu lại, giọng ôn hòa từ chối "Không được, tôi đến thăm mẹ."

Nghe vậy, Giang Luật nhướng mày, quan tâm hỏi: "Không phải bình thường cuối tuần cậu mới đến thăm dì sao? Sức khỏe dì có vấn đề à?"

"Không có gì." Chu Thời Bùi đáp, "Dạo này tinh thần mẹ tôi khá tốt. Là vì Hạ Trí, cuối tuần tôi muốn đưa cậu ấy ra ngoài đi dạo."

Rõ ràng, Giang Luật đã nghe nói về Hạ Trí từ trước. Anh ta thậm chí không cần hỏi Hạ Trí là ai, chỉ có chút bất ngờ: "Mấy ngày trước có người đến hỏi tôi về chuyện này. Tôi còn nói chắc không thể nào, nhưng bây giờ xem ra, có khi nào lời đồn bên ngoài là thật không? Cậu thực sự để ý đến đứa nhỏ nhà họ Hạ? Tôi chưa gặp cậu ấy bao giờ, nhưng nghe nói rất đẹp. Đẹp đến mức nào mà khiến cậu động lòng thế?"

Câu nói sau cùng rõ ràng mang theo ý trêu chọc.

Chu Thời Bùi vẫn giữ vẻ bình thản: "Cậu cũng tin mấy lời bên ngoài?"

"Tôi không tin, nhưng thái độ của cậu thật đáng suy nghĩ, còn cố ý dành thời gian đi cùng cậu ấy." Giang Luật nhún vai.

Chu Thời Bùi có chút bất đắc dĩ, "Không có chuyện đó đâu. Cậu ấy có tình trạng đặc biệt, tôi chỉ lo cậu ấy sẽ gặp vấn đề tâm lý nên mới muốn đưa cậu ấy ra ngoài một chút."

Nhà họ Hạ từng là một gia tộc có danh tiếng, mọi người đều biết họ có một cậu con trai duy nhất, là người câm, cũng rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác. Thi thoảng có người từng gặp thoáng qua, nhưng chưa từng tiếp xúc thực sự.

Giờ đây, nhà họ Hạ xảy ra chuyện lớn như vậy, cú sốc tinh thần chắc chắn không nhỏ. Nghe Chu Thời Bùi nói xong, Giang Luật cũng không nói gì thêm mà chuyển chủ đề: "Nhiều người quan t@m đến chuyện của cậu như vậy, bản thân cậu chưa từng nghĩ đến việc thật sự tìm một người sao?"

Chu Thời Bùi vốn không có nhu cầu quá lớn về chuyện tình cảm. Những năm qua, không ít người muốn dâng tặng "lễ vật" để lấy lòng hắn, nhưng hắn không thích kiểu tiếp cận này, vì vậy rất ít người có thể lọt vào mắt hắn.

Mối quan hệ dài nhất của hắn với một người tình cũng chỉ kéo dài ba, bốn tháng. Mặc dù không có tình cảm, nhưng không thể phủ nhận rằng hắn đối xử với đối phương rất tốt. Tuy nhiên, sau này người đó chạm vào giới hạn của hắn nên hắn cắt đứt quan hệ. Từ đó, hắn càng trở nên lạnh nhạt với chuyện tình cảm, gần như không còn bất kỳ hứng thú nào.

Giang Luật không phải đang nói đến chuyện tìm một người tình đơn thuần, mà là tìm một người thực sự có thể ở bên cạnh, một người có thể đường hoàng dẫn về nhà.

Chu Thời Bùi nhớ lại lần trước chú Vương cũng từng nhắc đến chuyện này, hắn quả thực đã có chút suy nghĩ. Nhưng chữ "người yêu" này lại quá nặng nề.

Một người có thể ở bên hắn, cùng hắn chung giường chung gối, ngày ngày đối mặt—
Bỏ qua tất cả những yếu tố khác, ít nhất cũng phải là một người mà hắn thực sự có thể tin tưởng.

Nhưng với Chu Thời Bùi, để hắn hoàn toàn tin tưởng một người thật sự rất khó. Không phải hắn không muốn, mà là hắn không làm được.

Hắn hơi nhướng mày, cười nói: "Chuyện này đâu có dễ, cậu cũng biết mà."

Chu Thời Bùi chưa nói hết, nhưng Giang Luật hiểu ý hắn. Gia tộc của Chu Thời Bùi khác với nhà anh ta, nhà họ Chu là một đại gia tộc, mà những gia tộc lớn như vậy, mỗi người đều là cáo già, đầy rẫy âm mưu và đấu đá.

Khi cha của Chu Thời Bùi bị bệnh nặng rồi qua đời, cả nhà họ Chu rơi vào tình trạng hỗn loạn. Mẹ hắn bị cú sốc tinh thần lớn, còn hắn khi ấy vừa mới tốt nghiệp đại học, bị ép phải trở về tiếp quản sản nghiệp.

Lúc đó, ai cũng muốn tranh đoạt quyền lực. Ông nội của Chu Thời Bùi—người duy nhất có tiếng nói quyết định—lại không đứng về phía hắn, mà chỉ đứng ngoài cuộc như đang "nuôi cổ", lặng lẽ quan sát đám con cháu tranh đấu.

Người thừa kế của nhà họ Chu, phải là kẻ mạnh nhất.

Khi đó, Chu Thời Bùi chỉ là một hậu bối trẻ tuổi, vừa tiếp quản công ty đã bị chèn ép khắp nơi. Những lão già cáo già trong gia tộc liên tục ra tay hãm hại, muốn hắn chủ động từ bỏ.

Người bên cạnh hắn, ai cũng có thể là tai mắt của kẻ khác. Hắn không thể phân biệt đâu là người trung thành, đâu là kẻ hai mặt.

Chu Thời Bùi mất vài năm trời để đặt ra một ván cờ lớn, cuối cùng mới thu lưới.

Lúc hắn ra tay, thiên hạ chấn động.

Một khi ra tay là phải khiến đối thủ không còn đường lui.

Khi đám người kia nhận ra thì đã muộn, không ai có cơ hội lật ngược thế cờ nữa.

Sau khi giành lại quyền lực, việc đầu tiên Chu Thời Bùi làm là thay máu toàn bộ hệ thống nhân sự xung quanh mình.

Có người bị điều chuyển, có người bị sa thải.

Nhắc đến Chu Thời Bùi, người ta chỉ nhớ đến thủ đoạn và năng lực của hắn, ai ai cũng kiêng dè, thậm chí sợ hãi. Nhưng không ai biết những năm đó hắn đã sống như thế nào.

Giang Luật thở dài, nói: "Tôi hiểu mà, với tính cảnh giác của cậu, một người xa lạ rất khó có được kết quả tốt đẹp. Nhưng nếu cậu thật sự có ý định này, tôi có thể giới thiệu cho cậu một người, đảm bảo cậu sẽ tin tưởng được."

Chu Thời Bùi nghe vậy, ngược lại có chút hứng thú, cười hỏi: "Ai?"

"Lộ An Hòa, em họ tôi. Cậu đã gặp vài lần rồi, là một tên vô lo vô nghĩ."

Chu Thời Bùi nghe cái tên này, trong đầu lập tức có ấn tượng. Hắn đã gặp đối phương hai lần, nhỏ hơn bọn họ bốn tuổi. Nhưng nghĩ đến tính cách của người đó, hắn nhìn Giang Luật, vẻ mặt không tỏ rõ thái độ: "Cậu nghiêm túc sao?"

Giang Luật rất nghiêm túc: "Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, nếu cậu thật sự có suy nghĩ này, tôi mới giới thiệu. Hơn

nữa, tôi cảm thấy hai người khá hợp nhau đấy..."

Chu Thời Bùi do dự giây lát, rồi nói: "Vậy thì gặp thử xem, cậu hỏi xem ý cậu ấy thế nào."

Giang Luật bật cười: "Được thôi!"

Chương 11

DTV-EBOOK

Chương 11:

Những đêm gần đây, đèn trong phòng ngủ của Chu Thời Bùi luôn sáng. Hạ Trí thường ngồi trong phòng chờ hắn, bất kể khuya đến đâu, cậu cũng đợi hắn về rồi mới đi ngủ.

Hôm nay, Hạ Trí nghĩ rằng buổi tối Chu Thời Bùi sẽ không về, nên cậu đã tắt đèn đi ngủ từ sớm.

Khi Chu Thời Bùi trở về, nhìn thấy căn phòng chỉ có ánh trăng nhàn nhạt hắt vào, tĩnh mịch mà phảng phất chút lạnh lẽo, hắn có chút không quen.

Hắn bật đèn trong phòng lên. Ánh đèn phủ lên khuôn mặt đã rũ bỏ vẻ ôn hòa thường ngày, để lộ ra sự mệt mỏi và xa cách.

Ánh mắt Chu Thời Bùi hướng về phía giường, dừng lại trên chăn đệm của mình—nơi đó hơi nhô lên thành một đường cong nhỏ. Nhìn sang chăn của Hạ Trí thì lại ngay ngắn nằm ở một bên, chẳng có ai dùng.

Cậu chạy qua ngủ trêm giường hắn.

Thậm chí còn thừa cơ chiếm luôn cả gối của hắn, cuộn mình thật chặt trong chăn, ngay cả đầu cũng vùi vào trong đó, không biết có thấy ngột ngạt không.

Chu Thời Bùi đi đến, khẽ cúi người, nhẹ nhàng kéo chăn xuống, để lộ gương mặt say ngủ không hề hay biết của cậu. Đôi mắt khép lại, hàng mi dài phủ xuống một bóng râm nhàn nhạt, đôi môi đỏ tươi, khuôn mặt xinh đẹp vì bị ủ trong chăn quá lâu mà mang theo sắc hồng nhạt.

Lúc kéo chăn, ngón tay hắn vô tình lướt qua má cậu. Da cậu mềm mịn, ấm áp.

Hạ Trí trong lúc ngủ mơ nhíu mày một chút, Chu Thời Bùi cứ tưởng mình đã đánh thức cậu, không ngờ cậu chỉ đơn giản là đưa bàn tay nóng hổi từ trong chăn ra, nắm lấy tay hắn, đặt lên trước ngực rồi ngoan ngoãn bất động.

Chẳng mấy chốc, nhịp thở đều đặn lại vang lên.

Cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay, Chu Thời Bùi cúi đầu nhìn. Sự xa cách và mỏi mệt trên người hắn dần tan đi, lông mày cũng thả lỏng hơn nhiều.

Có người bên cạnh, đêm nay dường như không quá tệ.

Lẽ ra hôm nay hắn định ăn tối xong sẽ về ngay.

Nhưng Giang Luật nói đã lâu chưa đi thăm mẹ hắn, thế nên cùng đi với hắn. Khi ăn cơm, hai người còn trò chuyện về chuyện tìm người yêu cho hắn. Mẹ hắn cười hiền lành, ánh mắt đầy yêu thương, nói rằng hy vọng hắn có người bên cạnh bầu bạn.

Thế nhưng sau bữa ăn, bà đột nhiên lo lắng hỏi hắn: “Sao muộn thế rồi mà cha con vẫn chưa về?”, rồi cứ lặp đi lặp lại rằng muốn đợi chồng về.

Chu Thời Bùi và Giang Luật đều hiểu rõ tình hình. Hắn bảo Giang Luật về trước, còn mình thì ở lại với mẹ, cùng bà “chờ cha về nhà”.

Mãi đến khuya, khi mẹ hắn dần dần mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, Chu Thời Bùi mới kiên nhẫn đắp chăn cho bà, dặn dò người chăm sóc trong nhà một hồi, sau đó lái xe về. Khi ấy đã gần mười một, mười hai giờ đêm.

Về bệnh tình của mẹ, phần lớn thời gian Chu Thời Bùi đều tỏ ra bình tĩnh và ôn hòa.

Năm đó, sau khi cha hắn qua đời, mẹ hắn chịu đả kích lớn về tinh thần. Lúc đó, hắn vừa tiếp quản nhà họ Chu, không thể lo chu toàn mọi thứ.

Bà biết hắn gánh chịu áp lực lớn, nên không bao giờ để ai nói với hắn về tình trạng của mình. Để che giấu bệnh tình, thậm chí bà còn khuyên hắn dọn ra ngoài sống.

Hắn nhìn mẹ mình—một đêm tóc đã bạc trắng. Hắn không muốn bà phải lo lắng cho mình và công ty, nên cứ thế làm theo ý bà, chuyển ra khỏi nhà.

Khoảng thời gian ấy, cả hai đều chỉ báo tin tốt chứ không báo tin xấu, không muốn khiến đối phương lo lắng. Đến khi Chu Thời Bùi nhận ra thì đã quá muộn.

Đôi khi hắn cũng tự hỏi, nếu lúc đó hắn dành nhiều thời gian hơn để ở bên mẹ, cùng bà chữa bệnh, liệu tình trạng có tốt hơn không? Nhưng cuộc đời này, làm gì có nhiều lựa chọn đến thế?

Cũng may, hai năm nay tình trạng tinh thần của mẹ hắn đã khá hơn, chỉ có đôi khi sẽ xuất hiện tình huống như hôm nay—ý

thức bị nhầm lẫn, ký ức của bà dừng lại ở thời điểm cha hắn vẫn còn sống.

Lần đầu chứng kiến cảnh đó, hắn đã vô cùng đau lòng và tự trách. Nhưng thấy nhiều rồi, hắn cũng dần chấp nhận, mỗi lần chỉ lặng lẽ chiều theo bà, nhẹ giọng trò chuyện, dịu dàng vỗ về. Cứ coi như, hắn đang cùng mẹ mình làm một giấc mơ đẹp.

Sau khi Hạ Trí chìm sâu vào giấc ngủ, lực nắm tay cũng dần buông lỏng. Chu Thời Bùi nhẹ nhàng rút tay ra, đứng dậy đi tắm.

Hắn vô thức hạ thấp động tác, sợ đánh thức người đang ngủ. Nhưng lúc hắn tắm xong bước ra, Hạ Trí đã tỉnh, đang ngồi trên giường nhìn hắn.

“Làm em thức giấc sao?” Chu Thời Bùi đóng cửa phòng tắm.

Hạ Trí lắc đầu. Cậu vốn không ngờ Chu Thời Bùi sẽ về, sau đó lại chỉ vào tai mình—trước khi ngủ, cậu đã tháo máy trợ thính, cho nên dù Chu Thời Bùi có động tĩnh lớn thế nào, cậu cũng chẳng nghe thấy.

Chu Thời Bùi sững lại, chợt nhớ ra chuyện này. Hắn bước đến, ngồi xuống bên cạnh Hạ Trí.

Lúc này, Hạ Trí mới nhận ra mình đã chiếm mất chỗ của hắn. Cậu khẽ dịch người, suy nghĩ xem nên giải thích thế nào. Cuối cùng, cậu nắm lấy tay Chu Thời Bùi, lật ngửa lòng bàn tay hắn.

Chu Thời Bùi hơi bất ngờ, cúi đầu xuống nhìn. Ban đầu hắn còn chưa hiểu cậu định làm gì, cho đến khi Hạ Trí dùng ngón tay viết từng chữ một trong lòng bàn tay hắn.

Nhột.

Nhưng cảm giác này rất kỳ lạ.

Chu Thời Bùi phải nhìn thật chăm chú mới có thể nhận ra cậu đang viết gì.

Hạ Trí viết: [Tôi tưởng anh không về.]

Viết xong, cậu liền buông tay hắn ra.

Chu Thời Bùi khép hờ ngón tay, cảm giác ấm áp kia vẫn còn vương vấn mãi. Hắn ngẩng đầu lên, nhướng mày nhìn Hạ Trí.

Hạ Trí tuy đã giải thích, nhưng không muốn rời khỏi chăn, chỉ hơi cúi đầu xuống, để lộ chiếc gáy trắng mịn.

Cứ như một đứa trẻ vậy.

Một mặt ngoan ngoãn chờ bị trách phạt, mặt khác lại ngấm ngầm làm nũng.

Chu Thời Bùi cảm thấy buồn cười. Ban đầu hắn định nói vài câu, nhưng nghĩ đến ý nghĩa trong lời Hạ Trí vừa viết, hắn trở nên dịu dàng hơn.

Bình thường, Hạ Trí luôn đợi hắn về rồi mới ngủ, hắn vẫn nghĩ rằng cậu chỉ đơn giản là thức khuya. Nhưng bây giờ nghĩ lại, mới thấy không phải vậy.

Có nhiều lần, hắn về còn muộn hơn cả hôm nay, vậy mà Hạ Trí vẫn chưa ngủ.

Hóa ra, cậu đang đợi hắn.

Tối nay, vì nghĩ rằng hắn không về, nên mới ngủ sớm như thế.

“…Ngủ đi.” Chu Thời Bùi không nhận ra, giọng điệu của mình đã vô thức mang theo sự chiều chuộng.

Nói xong, hắn nhớ ra Hạ Trí không nghe thấy. Mà cậu cũng cúi đầu, không nhìn khẩu hình của hắn.

Vậy nên, Chu Thời Bùi nhẹ nhàng đặt tay lên vai cậu.

Hạ Trí cảm nhận được hơi ấm trên vai, liền theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Đôi mắt trong veo, sạch sẽ vô cùng.

"Ngủ đi." Chu Thời Bùi khẽ nói với Hạ Trí.

Hạ Trí khựng lại một chút, thấy hắn tắt đèn, kéo chăn nằm xuống bên cạnh. Khoảng cách giữa hai người rất gần, cậu đưa mắt nhìn về phía hắn, nhưng trong bóng tối, chẳng thấy rõ gương mặt.

Cậu cảm giác hôm nay Chu Thời Bùi có chút khác biệt, nhưng khác ở đâu, cậu lại không nói ra được.

Mãi một lúc sau, Hạ Trí mới nhẹ nhàng nằm xuống theo. Hai người gối chung một chiếc gối, vô thức càng thêm thân mật.

Cậu chớp mắt, dường như đã nhận ra rằng Chu Thời Bùi sẽ không nói gì cũng chẳng từ chối, thế nên lá gan cũng lớn hơn một chút. Hạ Trí lặng lẽ duỗi tay ra, nắm lấy tay hắn.

Chu Thời Bùi khẽ động đầu ngón tay, ánh mắt hơi ngạc nhiên nhìn về phía cậu.

Trong bóng tối, không nhìn rõ nét mặt nhau, cũng chẳng biết rốt cuộc là ai đang tìm kiếm hơi ấm từ ai.

Hạ Trí vẫn chưa ngủ. Bình thường cậu luôn là người ngủ sớm nhất.

Thanh niên thức khuya vốn là chuyện bình thường, nhưng từ nhỏ cậu đã quen duy trì nếp sinh hoạt lành mạnh. Khi cha mẹ còn sống, cậu thường lên giường lúc mười giờ tối, bảy tám giờ sáng thức dậy, sau đó tự lên kế hoạch cho cả ngày.

Cậu biết Chu Thời Bùi cũng chưa ngủ, nên thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng lắc lắc tay hắn, như muốn nói rằng cậu vẫn còn thức.

Chu Thời Bùi đương nhiên nhận ra điều đó. Bình thường Hạ Trí ngủ rất ngoan, chẳng bao giờ cử động lung tung. Hắn không biết nên nói cậu là nhạy cảm hay không nhạy cảm nữa. Nhưng chí ít, hắn vẫn nhận được sự quan tâm mà cậu dành cho mình.

Sáng sớm cuối tuần, Chu Thời Bùi dậy sớm lên tầng ba tập thể dục. Sau khi tập xong, hắn trở về phòng ngủ tắm rửa, thay quần áo rồi xuống lầu. Nhìn bữa sáng trên bàn, hắn liền biết là do Hạ Trí làm.

Xem ra, về sau chắc sẽ thường xuyên “được hưởng” những bữa sáng thế này.

Hai người ngồi xuống ăn sáng cùng nhau. Chu Thời Bùi nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: "Hôm nay trời đẹp, ra ngoài đi dạo nhé?"

Hạ Trí theo ánh mắt hắn nhìn ra ngoài, nhưng chẳng có chút hứng thú hay mong đợi nào. Cậu chỉ lướt mắt một cái rồi rũ mi xuống, lắc đầu, gõ ba chữ lên điện thoại: [Không muốn đi.]

"Đã gần hai tuần không ra khỏi nhà rồi, không thấy bí bách hả?" Chu Thời Bùi hỏi.

Hạ Trí vẫn lắc đầu, gửi thêm hai chữ: [Không bí.]

Chu Thời Bùi nhìn chằm chằm vào hai chữ này, trầm mặc một lúc lâu. Thái độ của hắn cũng trở nên nghiêm túc hơn, không còn là câu nói tùy tiện nữa: "Hạ Trí, em không nên cứ mãi ở trong nhà thế này."

Hạ Trí dường như cũng nghe ra được ẩn ý trong lời hắn, bèn cúi đầu không nói gì, im lặng như một sự chống đối không lời.

Chu Thời Bùi: "..."

Hắn đột nhiên nhận ra rằng, có lẽ mình đã bỏ qua điều gì đó.

Hắn vẫn luôn nghĩ rằng Hạ Trí không ra ngoài đơn giản chỉ vì không muốn. Nhưng bây giờ xem ra, cậu không phải là không thích, mà là bài xích việc ra ngoài.

Rõ ràng trước đó hắn còn dẫn cậu đến bệnh viện, lúc ấy cũng không phát hiện ra điều này.

Chẳng lẽ nguyên nhân là từ lần đi bệnh viện đó?

Nghĩ đến biểu hiện hôm ấy của Hạ Trí, Chu Thời Bùi không khỏi đau đầu. Quan trọng là từ khi trở về, cậu cũng chẳng tỏ ra có gì bất thường.

Mà nói đi cũng phải nói lại, Hạ Trí trước nay vẫn luôn như vậy. Chỉ nhìn thôi thì hoàn toàn không thể đoán được suy nghĩ của cậu. Nói cho cùng, vẫn là hắn chưa đủ quan tâm.

Chu Thời Bùi không muốn ép buộc cậu ra ngoài. Nhìn bộ dạng cứng nhắc kia của cậu, hắn đành nói: "Vậy đi dạo với tôi trong vườn nhé? Cùng xem hoa trong nhà kính một chút?"

Lúc này Hạ Trí mới ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó nhẹ nhàng gật đầu. Cùng lúc đó, điện thoại của Chu Thời Bùi rung lên—cậu gửi tin nhắn: [Được.]

—

Ánh mặt trời buổi sáng không quá gay gắt. Hạ Trí đã lâu chưa ra ngoài, ban đầu còn hơi không quen, nhưng khi bước vào khu vườn, cả người cậu đều thả lỏng hơn nhiều, thậm chí bước chân cũng nhẹ nhàng hơn.

Có lẽ là do vườn hoa này mang lại cho cậu cảm giác quen thuộc.

Trước đây, nhà cậu cũng có một khu vườn như vậy. Khi rảnh rỗi, cậu thích nhất là ngồi trên xích đu trong vườn đọc sách hoặc nghỉ ngơi, không ai làm phiền.

Hạ Trí phát hiện trong vườn này cũng có một chiếc xích đu. Cậu hơi ngạc nhiên, nhẹ nhàng chạm tay vào khung xích đu, quay đầu nhìn về phía Chu Thời Bùi.

Hắn nói: "Thích thì chơi đi."

Được cho phép, Hạ Trí liền vui vẻ ngồi lên, nhẹ nhàng đung đưa. Chu Thời Bùi đứng ở xa nhìn một lát, sau đó bước vào nhà kính.

Từ chỗ cậu có thể nhìn thấy hắn. Chu Thời Bùi cúi người, cẩn thận xới đất cho những chậu hoa được chăm sóc trong nhà kính.

Động tác của hắn rất tỉ mỉ, đối xử với từng bông hoa đều dịu dàng và cẩn thận.

Hạ Trí biết hắn luôn rất nghiêm túc khi làm việc trong thư phòng, nhưng không ngờ ngay cả khi chăm hoa cũng chu đáo đến vậy.

Xích đu dần dần ngừng lại. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá, đọng thành những mảng sáng tối lốm đốm trên người cậu.

Hạ Trí bước xuống khỏi xích đu, đi đến bên cạnh Chu Thời Bùi, lặng lẽ nhìn hắn xới đất.

Nhà kính có rất nhiều hoa, thường ngày đều có người chuyên chăm sóc. Chu Thời Bùi và chú Vương chỉ thỉnh thoảng ghé qua xem.

Thấy cậu đến gần, hắn ngẩng lên, mỉm cười hỏi: "Hứng thú à? Tôi dạy em nhé?"

Trong mắt hắn, chỉ cần Hạ Trí có điều gì để chú ý đến, đó đã là một điều tốt.

Quả thật Hạ Trí có hơi động tâm, nhưng lần này hiếm khi không đáp lời hắn.

Những bông hoa này quá mong manh, cậu sợ rằng mình không cẩn thận sẽ làm hỏng chúng.

Chu Thời Bùi nhìn cậu có vẻ muốn thử nhưng lại chần chừ, liền mỉm cười đưa dụng cụ cho cậu: "Nào."

Hạ Trí ngẩn người, ngước mắt nhìn hắn. Theo bản năng, cậu đưa tay nhận lấy, nhưng đối diện với luống hoa trước mặt không biết nên làm gì.

Chu Thời Bùi bỗng nắm lấy tay cậu, dẫn dắt cậu cúi xuống.

Tư thế này, thoạt nhìn giống như cậu đang được hắn ôm vào lòng.

Bàn tay Hạ Trí khẽ run lên.

Giọng nói trầm thấp của hắn vang lên bên tai: "Giữ tay vững, đừng cử động lung tung."

Giọng nói xuyên qua tai, khiến cậu theo bản năng nín thở, cả người cứng đờ, lòng bàn tay dường như đã rịn mồ hôi.

Bàn tay của cậu hoàn toàn bị hắn khống chế, di chuyển theo động tác của hắn.

Mãi đến khi Chu Thời Bùi buông ra, cậu mới như vừa thở phào một hơi.

Nhưng không hiểu sao, trong lòng lại có chút mất mát mà chính cậu cũng không rõ vì sao.

Cậu khao khát sự gần gũi của Chu Thời Bùi…

Hạ Trí ngước mắt lên, ánh nhìn có chút mơ hồ, lặng lẽ dừng trên gương mặt hắn.

Chương 12: Làm Tốt Sẽ Có Thưởng

DTV-EBOOK

Chương 12:

Hai người ở trong nhà kính cả buổi sáng. Sau khi xới đất xong lại tưới nước cho hoa. Hầu như đều là Chu Thời Bùi làm, Hạ Trí chỉ đứng bên cạnh nhìn. Những bông hoa được chăm sóc kỹ lưỡng đều nở rất đẹp.

Mặt trời bên ngoài dần lên cao, nhiệt độ trong nhà kính cũng nóng hơn. Hạ Trí hơi toát mồ hôi, khuôn mặt cũng ửng đỏ vài phần. Chu Thời Bùi lúc này mới đặt bình tưới xuống, quay sang nhìn cậu:

“Nóng à?”

Hạ Trí gật đầu. Cậu không mang theo điện thoại, nên chỉ có thể nghe hắn nói.

“Vậy thì vào nhà thôi.” Chu Thời Bùi nói.

Về đến phòng khách, dì Trương đã chuẩn bị sẵn đá bào cho Hạ Trí—một ly đá bào dưa hấu ngọt mát. Cậu rất thích ăn. Chu Thời Bùi nhìn lướt qua nhưng không nói gì, chỉ nhắc cậu ăn ít thôi, sau đó lên lầu.

Lúc này, Hạ Trí mới nhận ra hôm nay Chu Thời Bùi dường như không có ý định ra ngoài. Bây giờ đã gần mười một giờ trưa.

Cậu đặt ly đá bào xuống, ngẩng đầu, ánh mắt dõi theo bóng lưng Chu Thời Bùi cho đến khi hắn khuất hẳn mới thu tầm mắt. Hạ Trí cúi xuống nhìn ly đá bào trong tay, món ăn vốn yêu thích nay bỗng dưng không còn ngon miệng nữa.

Lẽ ra cậu nên đi theo hắn. Mặc dù không biết theo để làm gì, nhưng thật hiếm khi Chu Thời Bùi ở nhà cả ngày, cậu rất muốn ở bên cạnh hắn.

Hạ Trí lặng lẽ ngồi trên sofa phòng khách, ly đá bào trong tay gần như tan hết mà cậu cũng không ăn thêm miếng nào. Dì Trương nhìn cậu, rõ ràng lúc mới từ nhà kính trở về tâm trạng còn rất tốt, thế mà chỉ một lúc sau đã thành ra thế này.

Cảm xúc và tính cách của Hạ Trí, đúng là rất khó nắm bắt.

Nhưng dì cũng không giỏi trò chuyện với cậu, bèn lắc đầu tiếp tục làm việc của mình.

Trên lầu, trong thư phòng, Chu Thời Bùi đang trò chuyện với Cận Vi về chuyện của Hạ Trí.

Cận Vi nói rằng nếu Hạ Trí đã có dấu hiệu bài xích rõ ràng, thì chuyện ra ngoài cứ để cậu tự quyết định, đừng ép buộc. Cuối cùng, Chu Thời Bùi chỉ đành tạm gác lại kế hoạch đưa Hạ Trí đến công ty.

Hạ Trí học rất nhanh. Những điều chú Vương nói một lần, cậu gần như đều nhớ rõ, bao gồm cả cách sắp xếp công việc. Về những chuyện lớn nhỏ xung quanh Chu Thời Bùi, cậu xử lý còn tốt hơn cả những gì chú Vương tưởng tượng.

Hơn nữa, đối với chuyện của Chu Thời Bùi, cậu đặc biệt để tâm. Rất nhiều việc đều thích tự mình làm. Về điểm này, chú Vương cũng không cản cậu.

Ngay cả Chu Thời Bùi không nhận ra, không biết từ khi nào, bữa sáng của hắn không còn những món kỳ lạ nữa, mà trở nên phong phú hơn, nhưng tất cả đều là những món hắn thích ăn.

Tất cả đồ đạc trong phòng, Hạ Trí còn rõ vị trí hơn cả hắn. Thường thì chỉ cần hắn hỏi, cậu lập tức có thể tìm ra ngay.

Ban ngày Chu Thời Bùi rất ít khi ở nhà, nên những thay đổi này của Hạ Trí hắn không hay biết. Mãi đến một hôm, khi trò chuyện với chú Vương về cậu, hắn mới nghe thấy ông hiếm hoi dành lời khen cho cậu.

Chu Thời Bùi lộ ra vẻ hơi bất ngờ: “Hiếm khi thấy chú khen người khác như vậy.”

“Cậu ấy rất để t@m đến cậu, đây là điều đáng quý nhất.” chú Vương đáp.

Nghe vậy, Chu Thời Bùi không bày tỏ ý kiến, chỉ hỏi một câu: “Bình thường khi rảnh rỗi, cậu ấy ở nhà làm gì?”

chú Vương im lặng một lúc rồi đáp: “Vẫn như trước đây, ở trong phòng là chính. Thỉnh thoảng ra vườn, ngồi trên xích đu một buổi sáng, không giao tiếp nhiều với người khác.”

Chu Thời Bùi: “…”

“Được rồi.” Hắn gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Buổi tối, khi Hạ Trí theo hắn vào thư phòng đọc sách, Chu Thời Bùi bất ngờ đưa cho cậu một xấp tài liệu. Hạ Trí nhìn

chồng tài liệu trước mặt, mơ màng ngẩng đầu, nhưng vẫn theo bản năng đưa tay nhận lấy.

Chu Thời Bùi nói: “Đừng đọc sách nữa, xem mấy thứ này đi. Có gì không hiểu thì hỏi tôi. Sau này nếu muốn vào thư phòng, giúp tôi xử lý một số việc đơn giản.”

Hắn rất ít khi tự mình dẫn dắt ai. Ban đầu, hắn dự định để Hạ Trí đến công ty để có người hướng dẫn, nhưng cậu không chịu ra ngoài, nên chuyện này đành gác lại. Nay nghe chú Vương nói cậu học rất nhanh, hắn mới nhớ đến chuyện này.

Công việc trợ lý nói khó thì không khó, nhưng cũng không phải quá đơn giản. Chu Thời Bùi giữ cậu bên cạnh để tự mình dạy, sau này dù cậu có rời đi hay ở lại, lựa chọn đều nằm trong tay cậu, hắn sẽ không can thiệp.

Hạ Trí cầm tài liệu trong tay, cúi đầu xem qua. Chu Thời Bùi nói: “Làm tốt thì có thưởng.”

Nghe hai chữ “thưởng”, ánh mắt Hạ Trí mới có chút thay đổi. Thật ra, kiểu dỗ dành này chẳng có tác dụng gì với cậu. Hồi nhỏ, cha mẹ cậu cũng từng dùng phần thưởng để dụ dỗ, nhưng sau mười tuổi, họ chưa từng áp dụng cách này với cậu nữa.

Bởi vì theo thời gian, cậu chẳng còn hứng thú với cái gọi là phần thưởng.

Vốn dĩ, cậu đã rất đặc biệt. Những thứ có thể khiến cậu hứng thú lại càng ít.

Thế nhưng, cậu bất giác mong đợi phần thưởng mà Chu Thời Bùi nói.

Nếu là hắn, thì phần thưởng sẽ là gì nhỉ?

Hạ Trí gõ một chữ "Được" lên điện thoại.

Nhìn thấy chữ ấy, Chu Thời Bùi khẽ cười.

Quả nhiên, vẫn còn là một đứa trẻ.

Hắn vừa ngồi lại vào bàn làm việc, điện thoại đổ chuông. Nhìn số hiển thị, là Giang Luật gọi đến.

Chu Thời Bùi không né tránh, trực tiếp nghe máy: "Alo."

“An Hòa ngày mai về nước. Tôi đã nói với nó rồi, sắp xếp cho hai người gặp mặt nhé?” Giang Luật đi thẳng vào vấn đề.

Chu Thời Bùi hiếm khi không phản ứng kịp, mãi một lúc lâu mới nhớ ra chuyện này. Hơn nửa tháng trôi qua, nếu Giang Luật không nhắc, hắn suýt nữa đã quên mất.

“Được, cậu cứ sắp xếp đi.” Chu Thời Bùi nói.

Sau đó, hai người trò chuyện thêm vài câu rồi cúp máy. Chu Thời Bùi quay đầu lại, phát hiện Hạ Trí đang nhìn mình.

Hắn hỏi: “Sao thế?”

Hạ Trí lắc đầu.

Thực ra, cậu cũng không biết họ nói gì. Chỉ là theo bản năng lắng nghe, vô thức chú ý đến mọi thứ xung quanh Chu Thời Bùi.

Trước đây chưa từng như vậy.

Cậu rất ít khi để ý đến điều gì, nhưng giờ đây, mọi hành động của người ấy dường như đều tác động đến cậu.

Hạ Trí cúi đầu, có chút thất thần.

Chu Thời Bùi nhìn Hạ Trí, thật sự không đoán nổi tâm tư của cậu. Ban đầu hắn định gọi Cận Vi đến kiểm tra tình trạng của Hạ Trí, nhưng mấy ngày nay rõ ràng không có thời gian.

Lộ An Hòa vừa mới về nước, Giang Luật đặc biệt giao cậu ta cho hắn, nhờ hắn đưa đi chơi một chuyến.

Mấy năm không gặp, Lộ An Hòa đã khác trước khá nhiều. Nhìn chững chạc hơn, tính cách cũng bớt ồn ào hơn trước, thêm vài phần phóng khoáng và hài hước, nhưng vẫn giữ nguyên bản tính thân thiện, vừa gặp mặt đã hồ hởi gọi hắn một tiếng "Anh".

Dù xem Lộ An Hòa là đối tượng được giới thiệu hay chỉ đơn thuần là em họ của Giang Luật, hắn cũng nên chăm sóc cậu ta chu đáo.

Lúc đầu, Chu Thời Bùi nghĩ như vậy.

Nhưng tính Lộ An Hòa vốn hiếu động, giả vờ ngoan ngoãn được một ngày cũng chịu hết nổi. Dù vậy, khi ở trước mặt Chu Thời Bùi, cậu ta vẫn phải kiềm chế đôi phần. Quan trọng nhất là cha mẹ cậu ta muốn quản chặt con trai, mà khi biết cậu ta được Giang Luật giới thiệu cho Chu Thời Bùi, họ hoàn toàn yên tâm.

Bản thân Lộ An Hòa không thấy vấn đề gì, nhưng chưa đầy ba, năm ngày trở về nước, đám bạn bè ăn chơi trước đây đã rủ rê không ngừng, thậm chí còn giới thiệu hết những chỗ vui nhất ở A thành cho cậu ta.

Tóm lại, đều không phải những nơi Chu Thời Bùi sẽ đưa cậu ta đến.

Nhưng vì phải dành thời gian với Chu Thời Bùi, Lộ An Hòa không thể ra ngoài chơi như ý muốn. Hai người tuy không có gì khó xử khi ở cùng nhau, nhưng khí chất của Chu Thời Bùi quá áp đảo. Mỗi lần ngồi cạnh hắn, Lộ An Hòa đều không dám nói nhiều.

Lúc Chu Thời Bùi hỏi muốn đi đâu chơi, cậu ta nhìn gương mặt lạnh lùng của hắn mà chẳng thể thốt nên lời, thật sự nghẹn đến khó chịu. Cuối cùng, viện cớ rồi tự mình hẹn bạn bè ra ngoài, bắt đầu cuộc sống về đêm.

Tiếng nhạc chói tai vang lên, ánh đèn nhấp nháy muôn màu, Lộ An Hòa cầm ly rượu, cảm giác như cuối cùng cũng trở lại thế

giới của chính mình, hoàn toàn giải phóng bản thân.

"Cậu về nước bao lâu rồi hả? Muốn rủ cậu ra ngoài chơi đúng là khó thật đấy! Nghe nói ông anh họ của cậu giới thiệu đối tượng cho cậu, là Chu Thời Bùi? Thật hay đùa vậy? Đừng nói là bị quản chặt rồi nhé? Vậy sau này còn hẹn cậu ra ngoài được không đây?"

"Cậu nói bậy bạ gì đó?" Lộ An Hòa nghe vậy lập tức phản bác, đá cho đối phương một cú.

Người kia cười né tránh: "Ai nói bậy chứ? Nếu không bị quản, vậy giải thích sao cho việc bao nhiêu ngày nay cậu chẳng chịu ra ngoài? Hoặc là, cậu gọi Tổng giám đốc Chu đến đây uống một ly với bọn tôi đi, vậy chúng tôi mới tin cậu không bị quản!"

Mọi người vốn chỉ đùa giỡn một chút, nào ngờ Lộ An Hòa uống mấy ly rượu xong lại bốc đồng thật, trực tiếp gọi điện cho Chu Thời Bùi, mời hắn đến uống rượu.

Lúc nhận được cuộc gọi, Chu Thời Bùi vừa bước ra từ tiệm hoa, trên tay cầm một bó baby's breath định mang về cho Hạ Trí. Cậu thích hoa, đây là phần thưởng hắn đã hứa với cậu trước đó.

"Alo, An Hòa." Hắn bắt máy.

“Anh, ra ngoài uống rượu không?” Giọng nói trong điện thoại hoàn toàn khác hẳn bình thường, tiếng nhạc chát chúa bên đó khiến Chu Thời Bùi nhíu mày.

Hắn im lặng một lúc mới lên tiếng: “Được, gửi địa chỉ cho tôi.”

Lộ An Hòa bên kia có lẽ không ngờ Chu Thời Bùi sẽ đồng ý, sững người mất mấy giây. Đến khi gửi định vị xong, cúp máy rồi, cậu ta mới hoàn hồn.

Mình đang làm cái quái gì vậy?

Mình gọi Chu Thời Bùi đến làm gì?

Lúc này, đầu óc Lộ An Hòa lập tức rối tung.

Khi Chu Thời Bùi đến, đám người trong phòng vẫn đang uống rượu. Thấy hắn xuất hiện, cả nhóm lập tức yên lặng, mấy

người đã uống hơi nhiều liền lảo đảo đứng dậy, giọng điệu trở nên cung kính: “Chào Tổng giám đốc Chu.”

“Ừm.” Chu Thời Bùi khẽ gật đầu xem như chào hỏi, sau đó nhìn về phía Lộ An Hòa ngồi sâu trong góc, gọi một tiếng: “An Hòa.”

Lộ An Hòa cứng người ngay khoảnh khắc bị gọi tên, mất mấy giây mới quyết định đâm lao thì phải theo lao, cười nói: “Anh, anh đến rồi? Ngồi xuống uống một ly đi, để em giới thiệu anh với mọi người.”

“Được.” Chu Thời Bùi đi tới ngồi xuống bên cạnh cậu ta. Lộ An Hòa nhìn người đàn ông ngồi xuống cạnh mình, bỗng cảm thấy toàn thân cứng đờ.

Mọi người lập tức rộn ràng trở lại: “Tổng giám đốc Chu, chúng tôi kính anh một ly!”

Lập tức có người rót rượu, đưa đến trước mặt Chu Thời Bùi. Hắn cầm ly rượu lên, nhấp một ngụm, bầu không khí dần trở nên náo nhiệt hơn.

Có lẽ vì thấy Chu Thời Bùi trông ôn hòa, dễ nói chuyện, giống hệt trong lời đồn, nhưng lại không đáng sợ như tưởng tượng,

mọi người dần thoải mái hơn, thậm chí kéo hắn cùng uống rượu.

Chu Thời Bùi hoàn toàn ung dung trong những tình huống thế này. Ngược lại, Lộ An Hòa càng lúc càng mất tự nhiên, trong lòng thầm chửi rượu đúng là thứ hại người.

Mình mời Chu Thời Bùi tới chẳng phải là tự chuốc khổ vào thân sao?

Chết tiệt hơn nữa, đám bạn bên cạnh còn không quên lôi kéo cậu ta: “An Hòa, nào, uống đi!”

Lộ An Hòa: “…”

Cậu ta liều mạng nháy mắt ra hiệu, bóng gió nói vài câu để ám chỉ bọn họ đừng tiếp tục chuốc rượu Chu Thời Bùi nữa. Nhưng mọi người đều đã uống kha khá, đầu óc bị rượu làm tê liệt, hoàn toàn không hiểu ý cậu ta.

Lộ An Hòa: “…”

Thôi được rồi, uống thì uống!

Chương 13: Chăm Sóc Chu Thời Bùi

DTV-EBOOK

Chương 13:

Khi bữa tiệc kết thúc, đồng hồ đã chỉ mười hai giờ khuya. Chu Thời Bùi đã uống không ít rượu. Bình thường hắn không hay uống như thế, nhưng hôm nay thấy Lộ An Hòa và những người bạn của cậu ta, hắn đột nhiên nhớ lại những ngày tháng trước kia.

Khi còn là học sinh, hắn cũng thường xuyên cùng vài người bạn thân ra ngoài uống rượu. Hắn thích sự yên tĩnh, nên thường ngồi một mình ở góc khuất, thỉnh thoảng được gọi tham gia vài ván game, vừa thư giãn vừa không có áp lực.

Nhưng giờ đây, những buổi tiệc thế này đã khác. Toàn là cảnh sắc xa hoa, lạc thú, nơi mà mọi người tính toán, đấu đá, toan tính lợi ích, xu nịnh, thảo mai, kẻ tung người hứng. Chu Thời Bùi lạnh lùng quan sát, hầu hết thời gian hắn không có tâm trạng để tham gia, hiếm khi có dịp buông lỏng và uống rượu một cách đơn giản như vậy.

Những người bạn của Lộ An Hòa đều là con cháu các gia đình quyền thế, nhưng họ rõ ràng là hai thế giới khác biệt với Chu Thời Bùi. Đây là một nhóm thanh niên vừa mới tốt nghiệp, đa phần không có tố chất để kế thừa gia nghiệp.

Nếu theo lời Giang Luật từng đánh giá về Lộ An Hòa, thì những người có thể chơi thân với cậu ta chẳng qua cũng chỉ là đám tiểu thư cậu ấm ăn chơi lêu lổng, đầu óc không mấy sáng suốt.

Cũng chính vì không có dính líu lợi ích gì với bọn họ, Chu Thời Bùi mới có thể uống thêm vài chén.

—

Rời khỏi hội quán, một nhóm người lảo đảo rời đi trong men say, chỉ còn lại Chu Thời Bùi và Lộ An Hòa. Chu Thời Bùi cũng uống khá nhiều, nhưng Lộ An Hòa thì vì có hắn ở đó, trong lòng lúc nào cũng căng thẳng, cuối cùng lại thành người tỉnh táo nhất.

Lúc này, khi tất cả đã về hết, trái tim Lộ An Hòa cũng bắt đầu nơm nớp lo lắng. Thật ra, Chu Thời Bùi hoàn toàn không cần phối hợp đến mức uống nhiều như vậy. Muốn từ chối thì từ chối, có cần phải nể mặt cậu ta đâu chứ!

“Cậu có cần tôi đưa về không?” Chu Thời Bùi quay lại hỏi Lộ An Hòa, giọng nói vẫn ôn hòa, không có chút men say nào lộ ra ngoài.

Lộ An Hòa vội xua tay, nhanh chóng nói: “Không không, em không cần đâu. Anh, em thấy anh uống hơi nhiều rồi, hay là để em đưa anh về thì hơn.”

“Tôi không sao.” Chu Thời Bùi đáp.

“Sao mà không sao được? Anh uống nhiều như vậy, lại còn là do em rủ anh tới, đương nhiên em phải có trách nhiệm.”

Lộ An Hòa cảm thấy Chu Thời Bùi là một người tốt. Công bằng mà nói, tính cách của hắn dễ chịu hơn anh trai cậu ta nhiều. Ít nhất, hắn sẵn sàng đến uống cùng cậu ta, đối với bạn bè của cậu ta cũng không có chút lạnh lùng hay xa cách nào. Chỉ tiếc rằng, giữa hai người không thể thực sự thân thiết, vì cứ mỗi lần đứng trước mặt Chu Thời Bùi, Lộ An Hòa vô thức trở nên dè dặt, thu lại phần nào tính cách phóng khoáng của mình.

Chu Thời Bùi không quá để t@m đến chuyện này, thấy đối phương kiên trì thì cũng gật đầu: “Được.”

Cả hai đều đã uống rượu, tất nhiên không thể tự lái xe, nhưng hội quán có dịch vụ tài xế lái hộ. Lộ An Hòa vào trong gọi người, sau đó cùng Chu Thời Bùi lên xe.

Trên đường về, Chu Thời Bùi mở cửa kính xe một chút, tựa vào ghế, mắt khép hờ, cả người toát lên vẻ lười biếng và xa cách.

Gió đêm mát lạnh thổi vào, trong trạng thái ngà ngà say này, cơn buồn ngủ cũng nhanh chóng kéo đến.

Lộ An Hòa vốn định nhân cơ hội này nói chuyện với hắn vài câu, nhưng nhìn thấy bộ dạng này, lại thôi. Dù sao để lần sau nói cũng không muộn.

Cậu ta biết mình không phải mẫu người Chu Thời Bùi sẽ thích. Hắn chỉ coi cậu ta như em trai của một người bạn, nên mới có thể kiên nhẫn ngồi cùng bàn rượu.

Thực ra, Chu Thời Bùi là người có giáo dưỡng tốt, mọi mặt đều hoàn hảo. Còn Lộ An Hòa thì… cậu ta cảm thấy mình sống quá tự do quen rồi. Khi ở bên Chu Thời Bùi, cậu ta luôn có xu hướng thu lại cá tính của mình, mà cứ phải giữ kẽ lâu dài như thế, cậu ta chắc chắn không chịu nổi.

Chu Thời Bùi giống như có một loại khí chất bẩm sinh, khiến người khác không dám làm gì quá phận trước mặt hắn, như thể bất cứ hành động lỗ m ãng nào cũng sẽ trở thành sự mạo phạm.

Nghĩ đến anh trai mình, Giang Luật, Lộ An Hòa càng không hiểu nổi. Tính cách của hai người bọn họ hoàn toàn trái ngược, Giang Luật sao lại cho rằng Chu Thời Bùi sẽ thích kiểu người như cậu ta chứ?

Sự bổ sung giữa hai cá tính đối lập phải dựa trên cơ sở là đối phương thực sự có hứng thú với kiểu tính cách đó.

Xe dừng lại trước cửa biệt thự của Chu Thời Bùi, hắn cũng tỉnh lại. Nhưng đến lúc này, men rượu dường như mới thực sự bốc lên, khiến hắn cảm thấy có chút uể oải, tay chân mềm nhũn.

Đèn trong biệt thự vẫn sáng.

Lộ An Hòa xuống xe, mở cửa, đỡ Chu Thời Bùi ra ngoài, thấy một bóng người chạy từ trong nhà ra.

Người đó mặc bộ đồ ngủ màu xanh nhạt, nhưng khi nhìn thấy bọn họ thì đột ngột khựng lại.

Chu Thời Bùi cũng hơi bất ngờ: “Hạ Trí? Sao muộn thế này còn chưa ngủ?”

Hạ Trí đứng yên tại chỗ, ánh mắt dừng lại trên người Lộ An Hòa đang dìu Chu Thời Bùi. Dưới ánh đèn ở cửa, bóng dáng họ kéo dài trên nền đất.

Tối nay Chu Thời Bùi về rất muộn. Hạ Trí đã chờ trong phòng một lúc lâu không thấy hắn, liền bật đèn đi xuống phòng khách

ngồi đợi. Nằm trên sofa sắp ngủ gật thì nghe thấy tiếng xe dừng ngoài cửa, cậu gần như không kịp suy nghĩ đã chạy ra.

Nhưng khi nhìn thấy Chu Thời Bùi cùng một người xa lạ trở về, đầu óc cậu lập tức trở nên mơ hồ, như thể chưa kịp tỉnh táo hẳn.

Lộ An Hòa thấy có người đến, cũng không nghĩ nhiều, lập tức lên tiếng: “Lại đây giúp một tay, ông chủ nhà cậu say quá rồi.”

Hạ Trí lúc này mới hoàn hồn, tiến lên vài bước, đỡ lấy Chu Thời Bùi.

Cảm giác được sức nặng trên người, Chu Thời Bùi nghiêng đầu nhìn người đang đỡ mình.

Hạ Trí không nhìn hắn, chỉ lặng lẽ cúi mắt.

Sự xuất hiện bất ngờ của Hạ Trí khiến Chu Thời Bùi hơi ngạc nhiên, hắn không nhịn được quan sát cậu vài lần.

Đến khi hoàn hồn lại, Lộ An Hòa và Hạ Trí đã một trái một phải dìu hắn vào phòng ngủ. Lộ An Hòa vô cùng tận tâm, đến mức khiến Chu Thời Bùi không có cơ hội từ chối.

Vào đến phòng, Chu Thời Bùi thấy Lộ An Hòa vô thức thở phào, sau đó chậm rãi buông tay, đứng tại chỗ do dự một lúc lâu, cuối cùng lộ ra vẻ mặt chột dạ, cười lấy lòng: "Anh Bùi, chuyện uống rượu hôm nay… có thể đừng nói với anh trai em không?"

Thì ra đây mới là điều cậu ta quan tâm nhất. Chu Thời Bùi nhìn Lộ An Hòa, có thể thấy rõ cậu ta rất kiêng dè Giang Luật. Hắn gật đầu: "Được."

Nhận được câu trả lời, Lộ An Hòa thở phào nhẹ nhõm, xem như thoát nạn. Cậu ta lấy lại nụ cười quen thuộc, quay người định đi, liền nhìn thấy Hạ Trí vẫn còn đứng đó.

Cậu ta không nghĩ nhiều, chỉ thuận miệng hỏi: "Một mình cậu lo được không?"

Hạ Trí lặng lẽ nhìn Lộ An Hòa, gật đầu.

Lộ An Hòa vừa mới về nước, không biết gì về Hạ Trí, chỉ nghĩ cậu là người được Chu Thời Bùi thuê. Cậu ta vẫy tay với Chu Thời Bùi: "Vậy em đi trước đây, anh Bùi."

"Chú ý an toàn, có cần tôi sắp xếp người đưa cậu về không?" Chu Thời Bùi nhắc nhở.

"Không cần đâu, cũng trễ thế này rồi." Lộ An Hòa khoát tay, lúc đi ngang qua Hạ Trí còn tiện tay vỗ vai cậu, dặn dò: "Chăm sóc anh Bùi cho tốt nhé."

Cơ thể Hạ Trí hơi cứng lại, vô thức lùi về sau một bước.

Trên mặt cậu không có quá nhiều biểu cảm, nhưng trong lòng có chút không thoải mái.

Vì mối quan hệ giữa họ trông có vẻ rất thân thiết.

Chu Thời Bùi không phải vì công việc mà về trễ, mà là vì đi uống rượu với người này.

Nhưng dù sao đi nữa, đó cũng là chuyện của hắn.

Thế thì… rốt cuộc cậu đang khó chịu vì điều gì đây?

Chương 14: Tặng Hoa

DTV-EBOOK

Chương 14:

Lộ An Hòa rời đi, trong phòng chỉ còn lại Hạ Trí và Chu Thời Bùi.

Hạ Trí đứng yên tại chỗ, lặng lẽ nhìn hắn, không hề có động tác nào.

Chu Thời Bùi thấy cậu cứ đứng bất động nhìn mình như vậy, không khỏi đưa tay day nhẹ huyệt thái dương, giọng trầm thấp mà ôn hòa: "Em chờ lâu chưa?"

Hạ Trí gật đầu.

"Lần sau nếu tôi chưa về, em cứ ngủ trước đi, không cần đợi tôi." Chu Thời Bùi nói, giọng điệu vẫn ôn hòa như mọi khi. Trước đây hắn chưa từng nói câu này với Hạ Trí, không biết là vô tình hay cố ý, nhưng hắn vẫn luôn ngầm mặc nhận việc cậu đợi mình.

Hắn không thể lý giải hành động của chính mình, nhưng đúng là hắn đã bỏ qua một chuyện—việc chờ đợi hắn khiến Hạ Trí bị ảnh hưởng đến sinh hoạt hằng ngày. Đặc biệt là khi chờ đợi đến tận khuya mà không thấy hắn về, ít nhiều cũng sẽ có cảm giác thất vọng, đó là lẽ thường tình, hắn không nên phớt lờ điều đó.

Lần này, Hạ Trí thậm chí còn không gật đầu hay lắc đầu, chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

Dù ánh mắt ấy không hề mang theo oán trách hay trách cứ, nhưng Chu Thời Bùi lại cảm thấy có chút áy náy. Cuối cùng, hắn nói: "Vậy thế này, lần sau nếu tôi về muộn, tôi sẽ báo trước cho em, được không?"

Hạ Trí im lặng một lúc lâu, mới nhẹ nhàng gật đầu.

Chu Thời Bùi nhìn cậu. Thật ra, từ trước đến nay, chưa từng có ai khiến hắn chủ động báo cáo hành trình của mình. Hạ Trí có lẽ là ngoại lệ duy nhất.

"Được rồi, nghỉ ngơi đi, tôi đi tắm đây." Nói xong, hắn xoay người định rời đi. Có lẽ vì đã dỗ dành xong nên cơn say cũng vơi đi không ít.

Thấy vậy, Hạ Trí theo bản năng bước lên vài bước, tay không cầm điện thoại nên vô thức dùng thủ ngữ để diễn đạt điều gì đó.

Chu Thời Bùi nhìn cậu, không hiểu, chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Hạ Trí chợt sững lại, nhận ra đối phương không hiểu ý mình, liền lặng lẽ buông tay xuống, trong mắt thoáng qua một tia mất mát.

Ngay sau đó, Chu Thời Bùi giơ điện thoại ra trước mặt cậu.

Hạ Trí ngước lên, hơi ngạc nhiên.

"Muốn nói gì thì gõ từ từ." Giọng hắn vẫn bình thản, như thể chuyện này chẳng có gì đáng để bận tâm.

Hắn luôn kiên nhẫn với cậu.

Hạ Trí nhìn màn hình điện thoại, im lặng một lúc mới chậm rãi gõ xuống một dòng chữ: [Anh có cần tôi giúp gì không?]

Thực ra, không thể nói chuyện đúng là một bất tiện. Không phải ai cũng hiểu thủ ngữ, việc nhắn tin thì lại càng phiền phức hơn. Điện thoại lúc nào cũng phải mang theo bên người, mà mỗi khi muốn diễn đạt điều gì dài dòng, tốc độ soạn tin sẽ chậm hơn rất nhiều, chưa kể đôi lúc còn chẳng thể biểu đạt trọn vẹn suy nghĩ của mình.

Cách giao tiếp như vậy thực sự rất mất thời gian, không phải ai cũng đủ kiên nhẫn để chờ đợi.

Lâu dần, ngoại trừ cha mẹ, Hạ Trí rất ít khi giao tiếp với người khác. Cậu chỉ nói những gì thật sự cần thiết, cũng cố gắng tối giản ngôn từ, tránh thể hiện cảm xúc của mình trong câu chữ.

Nhưng Chu Thời Bùi chưa từng một lần tỏ ra mất kiên nhẫn với cậu. Dù cậu có muốn biểu đạt điều gì, hắn cũng sẽ nói: "Đừng vội, cứ từ từ." Chưa bao giờ thúc giục.

Chu Thời Bùi nhìn dòng chữ trên màn hình, không nhịn được khẽ bật cười: "Em định giúp tôi thế nào?"

Hạ Trí bị hỏi đến nghẹn lời, trong phút chốc không biết phải trả lời thế nào.

"Thôi được rồi, tôi không cần ai chăm sóc, em đi ngủ sớm đi." Chu Thời Bùi vỗ nhẹ lên vai Hạ Trí, giọng điệu vẫn ung dung như cũ.

Hắn cùng Lộ An Hòa đi uống rượu chẳng qua chỉ để thư giãn một chút, cũng không đến mức cần người lo lắng chăm sóc.

Hạ Trí cũng không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ nhìn theo bóng lưng Chu Thời Bùi bước vào phòng tắm, ánh mắt dần thu lại, nhưng tâm trí vẫn còn vương vấn về người đã đưa hắn về nhà.

Cậu cúi thấp đầu, như thể đang có tâm sự. Khi Chu Thời Bùi tắm xong bước ra, Hạ Trí vẫn ngồi trên giường, đầu cúi xuống, đắm chìm trong suy nghĩ của mình. Máy trợ thính đã tháo ra, đặt trong hộp ở đầu giường.

Tắt đèn xong, Hạ Trí nằm xuống, cả hai không nói thêm lời nào.

Sáng hôm sau, Chu Thời Bùi ngồi dùng bữa sáng trong phòng ăn nhưng không thấy Hạ Trí đâu. Có lẽ đã quen với việc hai người cùng nhau ăn sáng, hắn vừa cầm đũa lên đã vô thức hỏi: "Hạ Trí đâu rồi?"

"Cậu Hạ ăn xong liền lên phòng rồi." chú Vương đáp.

Dù ban đêm ngủ chung phòng với Chu Thời Bùi, nhưng phòng riêng của Hạ Trí vẫn được giữ nguyên. Ban ngày khi hắn không có ở nhà, cậu thường ở trong phòng mình.

Nghe vậy, Chu Thời Bùi hơi nhíu mày, nhưng không nói gì thêm, chỉ tiếp tục dùng bữa.

Hôm nay bữa sáng có vẻ đặc biệt hợp khẩu vị. Ăn xong, hắn khen một câu: "Dạo này tay nghề của dì Trương ngày càng tiến bộ."

chú Vương nghe vậy, im lặng một chút rồi mới lên tiếng: "Cậu chủ, bữa sáng này là do cậu Hạ chuẩn bị."

"Hạ Trí?" Chu Thời Bùi hơi bất ngờ.

"Vâng, dạo gần đây bữa sáng của cậu đều do cậu ấy làm."

Chu Thời Bùi nhìn đ ĩa thức ăn trống trơn trên bàn. Hắn cứ tưởng Hạ Trí chỉ hứng lên làm vài hôm rồi thôi, không ngờ bữa sáng hắn ăn hằng ngày đều là do cậu chuẩn bị.

Tay nghề cũng tiến bộ không ít.

Ánh mắt hắn trở nên mềm mại hơn. Nghĩ đến việc Hạ Trí cả sáng không chịu xuống ăn chung, hắn cũng đoán được chắc là đang giận dỗi chuyện gì đó.

Hắn đứng dậy ra ngoài một chuyến, mở cốp xe lấy ra bó hoa mà mình đã chuẩn bị sẵn cho Hạ Trí từ hôm qua.

Tâm trạng của Hạ Trí có vẻ không tốt, từ tối qua đến giờ cứ ủ rũ mãi. Cậu vốn không phải kiểu người dễ bộc lộ cảm xúc, nhưng ở chung lâu ngày, hắn cũng dần nhận ra được những thay đổi nhỏ trong hành động và nét mặt của cậu.

Hy vọng bó hoa này có thể làm Hạ Trí vui lên một chút.

Đứng trước cửa phòng Hạ Trí, Chu Thời Bùi giơ tay gõ nhẹ.

Cánh cửa vẫn đóng chặt. Trước đây Hạ Trí không khóa cửa, rõ ràng là vì không có máy trợ thính nên sợ người khác tìm mình mà không nghe thấy.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng mở ra từ bên trong.

Hạ Trí đứng ở ngưỡng cửa, ánh mắt chạm phải Chu Thời Bùi đang cầm bó hoa baby trắng, liền sững sờ. Cậu khẽ buông tay khỏi nắm cửa, ngước lên nhìn hắn.

"Tặng em." Chu Thời Bùi đưa bó hoa cho cậu. Hắn đưa hoa rất tự nhiên, không mang theo hàm ý gì đặc biệt, cả người toát lên vẻ ôn hòa, giọng nói trầm thấp pha chút dịu dàng.

Hạ Trí không ngờ Chu Thời Bùi chủ động lên tìm mình, càng không ngờ hắn sẽ tặng hoa cho cậu. Cậu hơi do dự trong chốc lát, sau đó nhẹ nhàng đưa tay đón lấy.

Cậu cúi xuống nhìn bó hoa trong tay, hàng mi khẽ cong lên một chút, như thể tâm trạng đã tốt hơn phần nào, rất nhanh sau đó lại trở về dáng vẻ bình thường.

Chu Thời Bùi thấy vậy thầm bật cười trong lòng. Đúng là một đứa trẻ, dỗ một cái là vui ngay. Một bó hoa thôi cũng đủ làm cậu vui lên rồi.

Dù không biết rốt cuộc Hạ Trí giận chuyện gì, nhưng chỉ cần cậu có thể vui vẻ, thế là đủ.

"Tôi đã nói rồi, làm tốt thì sẽ có thưởng." Chu Thời Bùi nói, ánh mắt nhìn cậu đầy ý cười.

Hạ Trí cúi đầu nhìn bó hoa trong tay, mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa, khiến lòng cậu dịu lại. Cậu ngẩng lên, ánh mắt chạm phải Chu Thời Bùi, dường như có điều muốn nói, nhưng lại ngập ngừng, không tiện cầm điện thoại lên gõ chữ.

"Tâm trạng khá hơn chưa?" Chu Thời Bùi hỏi.

Hạ Trí hơi sững sờ, mất vài giây mới nhẹ nhàng gật đầu.

"Có thể nói cho tôi biết vì sao em không vui không?" Chu Thời Bùi lại hỏi.

Hạ Trí lắc đầu, quay vào phòng lấy điện thoại. Dù vậy, cậu vẫn không buông bó hoa trong tay.

Cậu soạn xong một câu, đưa cho Chu Thời Bùi xem: [Không có gì đâu, tôi không có không vui.]

Thực ra, cậu chỉ đang có tâm sự, bản thân cũng không rõ vì sao lại bận lòng về người đã đưa Chu Thời Bùi về hôm qua. Tâm trạng hơi rối bời, nên cậu mới tránh mặt hắn. Thế nhưng, khi

Chu Thời Bùi đưa hoa cho mình, những cảm xúc không vui đó bỗng chốc tan biến.

Chu Thời Bùi thấy cậu nâng niu bó hoa không rời tay, cũng chẳng muốn truy hỏi thêm nữa, chỉ bật cười: "Nếu thích, lần sau tôi lại tặng em. Nhưng còn phải xem em có ngoan hay không đã."

Nghe vậy, ánh mắt Hạ Trí sáng lên, ngay cả cảm xúc trong đáy mắt cũng trở nên rạng rỡ hơn.

Cậu cúi đầu, gõ một dòng chữ rồi đưa cho hắn xem: [Tôi sẽ làm tốt.]

Chu Thời Bùi nhìn chằm chằm vào dòng chữ trên màn hình, cảm xúc trong lòng bỗng trở nên phức tạp. Trước đây hắn không nghĩ nhiều, nhưng càng ở bên Hạ Trí, hắn càng cảm thấy người nhà họ Hạ thật đáng trách.

Một đứa trẻ ngoan ngoãn, thông minh như vậy, họ làm sao lại nhẫn t@m đến thế?

Hắn không nhận ra rằng, Hạ Trí cũng không đối xử như vậy với tất cả mọi người. Cũng không phải ai cũng có đủ kiên nhẫn như hắn để ở cạnh cậu.

Chương 15: Dụng Tâm

DTV-EBOOK

Chương 15:

Thời gian trôi qua, Hạ Trí dần tiếp nhận công việc từ tay chú Vương. Cậu không cảm thấy có gì bất ổn, ban ngày không có việc gì làm thì chỉ ở trong phòng, mở máy tính bận rộn với chuyện riêng của mình.

Người trong biệt thự cũng không rõ cậu suốt ngày ở trong phòng làm gì, mà Chu Thời Bùi lại càng không biết. Thường thì khi hắn ở nhà, Hạ Trí sẽ quanh quẩn bên hắn suốt cả ngày.

Theo lời người khác mà nói, Hạ Trí khi có Chu Thời Bùi ở nhà và khi hắn vắng mặt là hai trạng thái hoàn toàn khác biệt.

Tự nhiên, cậu cũng không nhận ra rằng đã có một số người trong biệt thự bắt đầu có ý kiến về mình.

Dù đã sống chung một thời gian, Hạ Trí vẫn giữ thái độ thờ ơ với tất cả mọi người, ngay cả với chú Vương cũng thế. Nếu nói cậu kiêu ngạo xa cách thì không đúng, bởi với Chu Thời Bùi, cậu lại đặc biệt nhiệt tình, thậm chí chuyện gì cũng tự mình lo liệu.

Trong mắt người khác, cậu chỉ là một đứa trẻ nhưng rất biết "gió chiều nào theo chiều đó". Trước kia bọn họ đã nhìn nhầm.

Tuy nhiên, đây cũng không phải lý do chính khiến họ bất mãn. Xét cho cùng, Hạ Trí quả thực có ngoại hình nổi bật, cậu muốn lấy lòng Chu Thời Bùi cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng cách lấy lòng của Hạ Trí đã động chạm đến lợi ích cá nhân của một số người. Không ít công việc vốn thuộc về họ giờ đã bị Hạ Trí tiếp quản, mà cậu còn làm rất tốt. Những gì liên quan đến Chu Thời Bùi, cậu đều chăm chút từng ly từng tí, khiến hắn vô cùng hài lòng.

Điều này khiến một số người cảm thấy nguy cơ và sinh ra oán trách.

"Cứ thế này, sớm muộn gì chúng ta cũng mất việc thôi! Cậu nói xem, rốt cuộc Hạ Trí là thế nào vậy? Ngay cả cậu chủ cũng đối xử tốt với cậu ấy đến vậy. Đi công tác thì nhớ mua quà về, tan làm cũng mang mấy món đồ nhỏ cho cậu ấy giải khuây. Cậu ấy chẳng cần nỗ lực như chúng ta. Vậy rốt cuộc cậu ấy làm mấy chuyện này là để cho ai xem?"

"Nghĩ nhiều làm gì? Lo tốt chuyện của mình đi." Có người không quan tâm lắm.

"Dĩ nhiên cậu không lo, vì chuyện này đâu ảnh hưởng đến công việc của cậu. Nhưng dì xem đi, dì Trương, trước đây bữa sáng của cậu chủ luôn là do dì chuẩn bị, bây giờ thì sao? Cậu ấy đã giành hết. Còn nhiều thứ khác nữa, chỉ cần liên quan đến cậu chủ..."

"Thôi đừng ca cẩm nữa, công việc giảm bớt chẳng phải tốt sao? Tiền lương cũng đâu có ít đi, cậu chủ cũng chưa từng phàn nàn." dì Trương rộng rãi, không cảm thấy có vấn đề gì.

Dù sao thì Chu Thời Bùi đối xử tốt với Hạ Trí như vậy, cậu nhóc muốn làm gì đó cho hắn thì cũng là chuyện bình thường. Đây gọi là biết ơn báo đáp, trong mắt dì, Hạ Trí là một đứa trẻ ngoan.

"Bây giờ chưa sao, nhưng lâu dài thì sao? Cậu ấy một mình làm hết ngần ấy việc, đến lúc đó cậu chủ cũng chẳng cần thuê quá nhiều người nữa. Rồi ai đó sẽ bị sa thải thôi." Có người khác lại tỏ vẻ lo lắng.

Dù sao, không ai muốn mất công việc này. Chủ nhà không hạch sách, không khó khăn, tiền lương và đãi ngộ cũng rất tốt.

"Nghĩ linh tinh gì thế? Cậu chủ đối với Hạ Trí vốn không giống với chúng ta. Trong mắt các người, cậu ấy là kẻ đang

giành công việc, nhưng trong mắt cậu chủ, đây chẳng qua chỉ là để cậu ấy có việc để làm cho vui thôi. Chuyện này không ảnh hưởng đến ai cả. Hơn nữa, biết đâu một ngày nào đó, Hạ Trí sẽ trở thành chủ nhân thứ hai của căn biệt thự này thì sao? Đừng có tầm nhìn thiển cận như vậy."

Trong biệt thự có người khôn khéo, cũng có kẻ chỉ nhìn vào lợi ích trước mắt. Những lời này vừa nói ra, người xung quanh như bừng tỉnh, lập tức im lặng.

Hạ Trí hoàn toàn không cố ý nghe lén đoạn đối thoại này. Cậu vốn có sự hiện diện nhạt nhòa trong biệt thự, nên mọi người cũng không để ý cậu đã xuống từ lúc nào.

Đến khi phát hiện ra, tất cả đều im bặt. Đặc biệt là những người vừa phàn nàn khi nãy, trên mặt họ lộ rõ vẻ bối rối, nhưng Hạ Trí vẫn giữ nguyên sắc mặt như mọi khi, không có bất kỳ phản ứng nào.

Những người đang túm tụm với nhau cũng vội vàng tản ra, dì Trương mỉm cười nhìn cậu, nói: "Đừng để tâm, họ cũng không có ác ý gì đâu. Chỉ là ai cũng có gia đình phải nuôi, áp lực rất lớn, nên họ sợ mất đi công việc này thôi."

Hạ Trí không thực sự hiểu được lời dì Trương. Cậu không có cảm giác lo sợ khi mất việc, cũng không biết người khác có thể

vì một công việc mà bất an. Nhưng cậu vẫn gật đầu, không nói gì thêm.

Cậu không để t@m đến cuộc trò chuyện đó, nhưng lại nhận ra một điều—thực ra, Chu Thời Bùi hoàn toàn không cần một trợ lý như cậu.

Mọi công việc trong nhà đã có chú Vương quán xuyến, người giúp việc thì nhiều, mỗi người một nhiệm vụ. Khu vườn có người chăm sóc riêng, còn những chuyện khác cũng đã có người phụ trách. Căn biệt thự này không thiếu người để lo liệu, hoàn toàn không cần một trợ lý để chăm sóc sinh hoạt của Chu Thời Bùi.

Còn công ty, từ sau khi cậu từ chối ra ngoài, Chu Thời Bùi cũng chưa từng nhắc lại chuyện muốn cậu theo hắn đi làm. Khi ở nhà, cậu chỉ giúp hắn xử lý một số việc đơn giản trong thư phòng, ngoài ra không có thêm công việc nào khác.

Vậy rốt cuộc, cậu ở đây là vì điều gì?

So với việc nói cậu đang giúp đỡ, chi bằng nói rằng Chu Thời Bùi đang dạy cậu. Không chỉ là những công việc trợ lý đơn giản, hắn còn dạy cậu cách theo dõi thị trường chứng khoán, nhận ra lỗ hổng hợp đồng, cũng như phân tích lợi ích.

Có những lúc làm xong việc, không có gì làm, Hạ Trí sẽ đến xem Chu Thời Bùi làm việc. Cậu không biết thế nào là bí mật thương mại, cũng không rõ thứ gì có thể xem và thứ gì không thể, nhưng Chu Thời Bùi chưa từng trách móc cậu lần nào.

Không chỉ vậy, hắn còn để cậu kéo ghế lại gần, hướng dẫn cậu cách đọc tài liệu, chỉ căn dặn một điều duy nhất—bất cứ điều gì nhìn thấy trong thư phòng, đều không được nói ra ngoài.

Mấy hôm trước, Cận Vi ghé qua, hỏi cậu vài câu. Khi biết được những chuyện này, anh ta rất bất ngờ, còn trêu rằng cậu đúng là gan lớn.

Lúc này, Hạ Trí mới dần hiểu ra một số chuyện.

Cậu không phải người ngu ngốc, thậm chí ở một mức độ nào đó còn rất thông minh. Nếu đến bây giờ mà vẫn chưa hiểu ra thân phận trợ lý mà Chu Thời Bùi dành cho cậu, cùng với khoản lương hậu hĩnh mỗi tháng, thực chất chỉ là để chăm sóc cậu, thì đúng là cậu quá ngây thơ rồi.

Nhưng Hạ Trí chưa bao giờ là một người ngây thơ.

Quan trọng hơn, Chu Thời Bùi còn bằng lòng dỗ dành cậu. Rõ ràng là đang dạy cậu, nhưng bảo rằng nếu làm tốt sẽ có thưởng.

Khi hoa trong phòng cậu sắp héo, hắn sẽ mang đến những chậu hoa mới—hoa hướng dương, thủy tiên, hoa hồng...

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã sắp sang thu.

Hạ Trí vẫn chưa rời khỏi biệt thự lần nào.

Cận Vi đã đến vài lần, nhưng khi Chu Thời Bùi không ở nhà, Hạ Trí luôn tỏ ra xa cách. Rõ ràng sau mấy tháng cũng gặp qua vài lần, nhưng trong mắt Hạ Trí, anh ta vẫn là người xa lạ.

Có lần, trong một cuộc trò chuyện vô tình, Cận Vi nhắc đến Chu Thời Bùi. Lần đầu tiên, biểu cảm trên mặt Hạ Trí không còn dửng dưng như mọi khi, mà lộ ra chút hứng thú rõ rệt.

Cận Vi cảm thấy thú vị, như tìm được điểm đột phá, nhân lúc Chu Thời Bùi không có ở đây, anh ta đã kéo Hạ Trí nói chuyện rất lâu.

Cận Vi và Chu Thời Bùi là bạn cùng lớp đại học, quen biết nhiều năm, biết rất nhiều chuyện. Thấy Hạ Trí có hứng thú, anh ta cố tình dừng câu chuyện lại giữa chừng, cười nói: "Hôm nay nói đến đây thôi. Nếu muốn biết thêm về Chu Thời Bùi, lần sau anh đến sẽ kể tiếp."

Tiễn Cận Vi xong, Hạ Trí hơi thất thần. Cậu rất thích nghe những chuyện về Chu Thời Bùi, đặc biệt là cuộc sống đại học của hắn—một thế giới mới lạ mà cậu chưa từng trải qua.

Ngoài trời gió thổi mạnh. Hạ Trí đứng bên trong bức tường kính, nhìn ra sân vườn đầy lá rụng. Trong sân có mấy cây ngân hạnh, lá vàng phủ khắp cành, gió thổi qua khiến chúng rơi xuống lả tả, trông đẹp vô cùng.

Trước đây cậu không có tâm sự gì, nhưng từ khi gặp Chu Thời Bùi, cậu càng lúc càng nhiều suy nghĩ. Không có ai để chia sẻ, cậu chỉ có thể giấu tất cả trong lòng.

Cậu không hiểu tình yêu là gì, nhưng lại vô thức chìm sâu vào đó.

Thậm chí, Hạ Trí vẫn còn bận tâm về người đã đưa Chu Thời Bùi về hôm đó. Người đó là ai? Mối quan hệ giữa họ là gì? Dù sau lần đó người kia không còn xuất hiện nữa, nhưng cậu vẫn cứ để ý.

Những cảm xúc lộn xộn này, cậu không tìm ra lý do.

Mà Chu Thời Bùi tất nhiên không biết gì về tâm tư của Hạ Trí.

Sau lần đó, hắn hẹn gặp Lộ An Hòa thêm một lần.

Hắn có thể nhận ra rằng, khi ở bên hắn, Lộ An Hòa có chút không được tự nhiên. Một người thích sự náo nhiệt mà phải kìm nén bản thân, đó không phải điều mà Chu Thời Bùi mong muốn. Hắn cảm thấy Lộ An Hòa có cuộc sống rất vui vẻ, tỏa sáng rực rỡ, nhưng đó không phải mẫu người hắn thích.

Dù Lộ An Hòa đã cố tình thu liễm tính cách trước mặt hắn, hắn vẫn cảm thấy ồn ào.

Chỉ là hắn chưa từng nói ra mà thôi. Nếu không phải vì Lộ An Hòa là em họ của Giang Luật, có lẽ hắn sẽ không có ý định gặp mặt lần thứ hai.

Nhưng nếu chỉ xem như bạn bè, hoặc như em trai của bạn thân, thì Chu Thời Bùi hoàn toàn có thể chấp nhận.

Còn để làm người yêu, hắn đã thử rồi, nhưng không hợp.

Giang Luật nghe xong đánh giá của Chu Thời Bùi, nghe thêm đánh giá từ em họ mình, liền nhận ra—cả hai người này đều không có chút cảm xúc nào với nhau.

Vậy thì... khỏi phải cố nữa.

Chương 16: Tiếp Nhận

DTV-EBOOK

Chương 16:

Hôm nay Chu Thời Bùi về sớm. Từ xa đã có thể ngửi thấy hương thơm nồng nàn của hoa quế. Trong biệt thự vốn không trồng loại cây này. Hạ Trí ló đầu ra khỏi cửa sổ, liền thấy Chu Thời Bùi đang cầm mấy cành hoa quế tươi, bước vào phòng khách.

Hạ Trí lập tức chạy ra từ phòng khách. Ngoài trời gió lớn, vạt áo cậu bị thổi tung, tóc cũng rối lên một chút. Mùa thu gió mát dễ chịu, không còn cái nóng oi bức như trước, thực sự là thời điểm thích hợp để ra ngoài.

Chu Thời Bùi thấy Hạ Trí chạy ra, cũng không lấy làm ngạc nhiên. Trời vẫn còn sáng, hắn bước tới, thuận tay đưa nhành hoa quế trong tay cho cậu: "Cây hoa quế dưới tòa nhà công ty nở rất đẹp, vừa bước ra đã có thể ngửi thấy hương thơm. Nghĩ em chắc sẽ thích, nên tiện tay ngắt vài cành."

Hạ Trí nhận lấy hoa, ngây người nhìn Chu Thời Bùi. Cậu thực sự không thể tưởng tượng được cảnh một người mặc âu phục chỉnh tề như hắn lại đi hái hoa quế, hơn nữa còn là ngay trước cửa công ty. Thật sự không có ai nhìn thấy sao?

Cậu chưa từng đến công ty của Chu Thời Bùi, nhưng lại có chút tò mò về thế giới của hắn.

"Sao lại ngẩn người rồi? Không thích à?" Chu Thời Bùi hỏi.

Hạ Trí lắc đầu, sau đó lấy điện thoại ra gõ chữ: [Có bị phạt tiền không?]

Chu Thời Bùi nhìn dòng chữ trên màn hình, lập tức hiểu ý. Hắn bật cười khẽ, giọng nói ôn hòa: "Không đâu, yên tâm đi, cây hoa quế này là tự công ty trồng."

Lúc này, Hạ Trí mới yên tâm gật đầu.

Cậu ôm mấy nhành hoa quế quay lại phòng khách, sau đó liền lên lầu. Điều đầu tiên cậu làm là tìm một chiếc bình cắm hoa, cẩn thận cắm những cành quế vào. Hương thơm dịu dàng lan tỏa trong không khí, thấm vào từng ngóc ngách của căn phòng, khiến cả phòng ngủ đều vương vấn hương hoa.

Nhìn những chùm hoa vàng ươm lẫn trong tán lá xanh mướt, Hạ Trí không nhịn được mà cúi xuống ngửi thử. Hương thơm nồng đượm, len lỏi vào tim gan.

Nhưng thứ vấn vương trong lòng cậu, không chỉ có hương hoa.

Mà còn là một nhịp rung động thật khẽ, mãi không thể xóa nhòa.

Ở tầng dưới, Chu Thời Bùi ngồi trong phòng khách uống trà. Hắn rất thích nhìn thấy một Hạ Trí như vậy—sống động và tràn đầy sức sống, không còn vẻ chết lặng như trước, cũng không còn dửng dưng với mọi thứ xung quanh.

Dù cho sự sống động ấy chỉ xuất hiện trước mặt hắn, thì với Chu Thời Bùi, như vậy đã đủ để hắn hài lòng.

Lúc này, chú Vương từ ngoài vườn trở về, trên tay vẫn cầm dụng cụ cắt tỉa cây cối. Rõ ràng là ông vừa mới cắt tỉa hoa cỏ trong vườn xong.

Dần dần, ông đã giao lại hầu hết công việc trong nhà cho Hạ Trí. Giờ đây, khi rảnh rỗi, ông chỉ chăm hoa nuôi cá, tận hưởng những ngày tháng an nhàn.

chú Vương thấy Chu Thời Bùi đang ở phòng khách, liền dừng bước. Nghĩ rằng đây là cơ hội thích hợp, ông cười nói: "Cậu chủ,

tôi có chuyện muốn bàn bạc với cậu."

Nghe vậy, Chu Thời Bùi đặt tách trà xuống, ngước mắt nhìn ông. chú Vương rất hiếm khi chủ động đề nghị thảo luận điều gì với hắn, trừ khi đó thực sự là chuyện quan trọng. Vì thế, hắn cũng nghiêm túc đối đãi: "Chuyện gì vậy? Ngồi xuống rồi nói."

chú Vương gật đầu, giao lại dụng cụ cắt tỉa cây cho người khác, ngồi xuống đối diện Chu Thời Bùi. Sau đó, ông hỏi: "Cậu Hạ đâu rồi?"

Thông thường, mỗi khi Chu Thời Bùi về nhà, Hạ Trí nhất định sẽ ở bên cạnh hắn. Thế mà lần này lại không thấy cậu đâu, khiến ông có phần ngạc nhiên.

Chu Thời Bùi đáp: "Vừa mới lên lầu. Ông tìm cậu ấy có chuyện gì sao?"

chú Vương cười: "Ồ, vậy thì đợi cậu ấy xuống cùng bàn luôn."

"Chuyện ông muốn nói có liên quan đến Hạ Trí?"

Nhắc đến Hạ Trí, thái độ của Chu Thời Bùi rõ ràng có sự khác biệt. Hắn quan t@m đến mọi chuyện của cậu hơn hẳn, thậm chí

có lẽ chính hắn cũng không nhận ra điều đó.

chú Vương cho rằng đây là một tín hiệu tốt. Ông không mong muốn nhìn thấy một Chu Thời Bùi hoàn hảo đến mức không có bất kỳ điểm yếu nào. Dù sự mạnh mẽ ấy có thể khiến những người xung quanh cảm thấy yên tâm, nhưng trong lòng ông vẫn luôn nghĩ rằng—phải có một người nào đó có thể trở thành chốn bình yên của hắn.

Ít nhất, cũng nên có một người mà khi ở bên, Chu Thời Bùi có thể cảm thấy an tâm.

Thời gian qua, ông đã quan sát Hạ Trí rất nhiều. Đứa trẻ ấy thực sự rất thích Chu Thời Bùi. Chỉ cần hắn ở nhà, cậu lúc nào cũng đi theo sát bên, thậm chí còn quan t@m đến hắn hơn bất kỳ ai.

Điều quý giá nhất chính là thái độ của Chu Thời Bùi.

Hắn đặc biệt bao dung với Hạ Trí—mà điều này đã gián tiếp chứng minh rằng sự hiện diện của cậu khiến hắn cảm thấy thoải mái và vui vẻ. Nếu không, hắn tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai can thiệp vào cuộc sống của mình như vậy.

chú Vương mỉm cười: "Có liên quan một chút, nhưng quan trọng vẫn phải xem ý của cậu Hạ."

Chu Thời Bùi hơi nhíu mày, không nói gì nữa, chỉ kiên nhẫn chờ đợi Hạ Trí đi xuống.

chú Vương rất ít khi nói chuyện theo kiểu ẩn ý như thế này.

Không bao lâu sau, Hạ Trí từ trên lầu bước xuống. Trên người cậu dường như vẫn còn vương vấn hương hoa quế, khi đến gần, mang theo một mùi hương thoang thoảng, dễ chịu.

chú Vương ngẩng đầu nhìn Hạ Trí, cậu bước đến bên cạnh Chu Thời Bùi một cách tự nhiên rồi ngồi xuống. Chu Thời Bùi quay sang nhìn cậu, hỏi: "Cắm hoa xong rồi?"

Hạ Trí gật đầu, sau đó bấm vài chữ trên điện thoại, để AI đọc thành tiếng: "Ừm."

Chu Thời Bùi nhướng mày, trong mắt dường như ánh lên chút ý cười. Giọng của AI cũng khá dễ nghe đấy chứ.

Có lẽ, chính Hạ Trí cũng rất muốn tự mình cất giọng nói…

Nghĩ đến đây, ý cười trong mắt hắn dần nhạt đi.

chú Vương nhìn hai người trước mặt, rõ ràng chỉ là một cuộc trò chuyện bình thường, nhưng bầu không khí giữa họ lại có một điều gì đó không thể diễn tả bằng lời.

Ông nhẹ nhàng lên tiếng: "Cậu chủ, hiện tại công việc của tôi, cậu Hạ đều có thể làm được. Hơn nữa, cậu ấy chăm sóc cậu còn chu đáo hơn cả tôi. Nếu cậu Hạ bằng lòng tiếp nhận công việc của tôi, tôi muốn quay về biệt thự cũ để chăm sóc phu nhân."

Ông đã ở nhà họ Chu nhiều năm. Sau khi cha của Chu Thời Bùi qua đời, ông vẫn luôn ở lại biệt thự cũ, chăm sóc cho mẹ của hắn, chứ không đi theo hắn chuyển ra ngoài.

Hai năm trước, tình trạng sức khỏe của phu nhân ổn định hơn, ông mới đề nghị đến đây chăm sóc Chu Thời Bùi. Dù gì cũng là người đã nhìn hắn lớn lên, ông không muốn thấy hắn thay đổi nhiều như vậy. Chỉ hy vọng rằng, khi về đến nhà, hắn có thể cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Vậy mà một lần ở lại, ông đã gắn bó đến ba năm.

Giờ đây, bên cạnh Chu Thời Bùi đã có Hạ Trí, ông cũng yên tâm hơn. Ông đã có tuổi, bắt đầu nhớ về những điều xưa cũ, vẫn muốn quay về biệt thự cũ như trước.

Chu Thời Bùi im lặng lắng nghe lời của chú Vương, không vội trả lời. Hạ Trí thì nhanh chóng hiểu được ý của ông, cậu ngẩng đầu nhìn Chu Thời Bùi.

Sau một lúc lâu, Chu Thời Bùi vẫn gật đầu, giọng điệu như thường lệ, ôn hòa mà dịu dàng, trên môi vương chút ý cười: "Được, ba năm qua vất vả cho chú rồi."

chú Vương thở dài: “Cậu chủ đừng nói vậy."

Hạ Trí suy nghĩ một chút, sau đó gõ một hàng chữ đưa cho chú Vương xem: Tôi có thể.

Vẫn là phong cách quen thuộc—ngắn gọn, lạnh lùng, không dư một từ, nhưng chú Vương lại cảm thấy vô cùng yên tâm.

Ông mỉm cười hài lòng: "Vậy làm phiền cậu. Một số công việc có thể giao lại cho dì Trương..."

Dứt lời, ông nhìn Chu Thời Bùi đầy ẩn ý. Dù không nói thẳng, nhưng vẫn hy vọng Hạ Trí có thể hiểu được.

Hạ Trí khẽ gật đầu. chú Vương lúc này mới đứng dậy rời đi.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người. Chu Thời Bùi vừa định lên tiếng thì Hạ Trí đột nhiên vươn tay ôm lấy hắn.

Hơi ấm từ cơ thể cậu bất ngờ tràn vào lòng hắn.

Chu Thời Bùi cúi đầu nhìn Hạ Trí, nhẹ nhàng vỗ lên vai cậu, giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ: "Càng ngày càng gan lớn, chắc do tôi nuông chiều em quá phải không?"

Hạ Trí không suy nghĩ nhiều, chỉ đơn giản muốn ôm hắn thì ôm thôi.

Về phần Chu Thời Bùi, hắn cũng không cảm thấy khó chịu. chú Vương quay về biệt thự cũ cũng là điều tốt, dù sao bên cạnh mẹ hắn, không ai có thể khiến hắn an tâm hơn ông.

Việc ông rời đi cũng khiến biệt thự có chút thay đổi. Trước khi đi, ông đã căn dặn, một phần công việc sẽ giao lại cho dì Trương, những việc quan trọng hơn nếu không thể tự quyết định, có thể hỏi Chu Thời Bùi hoặc… Hạ Trí.

Dù ban đầu, Chu Thời Bùi không hề có ý định để Hạ Trí thay thế chú Vương, nhưng cuối cùng, mọi chuyện lại tự nhiên thành ra như vậy.

Thôi kệ đi. Dù sao thì Hạ Trí cũng đang ở đây, trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không rời đi.

Những người làm trong biệt thự không ngờ rằng người ra đi lại là chú Vương. Sau nhiều năm gắn bó, ai cũng có chút tiếc nuối. Nhưng so với việc phải tiếp nhận một người mới, rõ ràng việc để Hạ Trí quản lý vẫn tốt hơn nhiều.

Dù cậu lạnh lùng với tất cả mọi người, nhưng chỉ cần làm tốt việc của mình, không chủ động tìm đến cậu, thì cậu cũng sẽ không tự dưng đến làm phiền họ.

Mùa đông đã đến.

Trời dần trở lạnh, sau một cơn mưa lớn bất ngờ, thành phố A chính thức bước vào những ngày lạnh đầu tiên.

Những bông hoa trong vườn bị mưa gió vùi dập, rơi rụng tàn tạ. Chiếc xích đu ngoài sân cũng đung đưa theo từng cơn gió mạnh.

Chỉ có những khóm hoa trong nhà kính, vẫn rực rỡ như trước.

Những ngày mưa, không thể ra vườn hoa như thường lệ, Hạ Trí dành phần lớn thời gian trong phòng ngủ. Màn hình máy tính trước mặt cậu toàn những đoạn mã khó hiểu. Sau khi hoàn thành công việc của mình, cậu tắt máy, đứng bên cửa sổ nhìn mưa rơi suốt một lúc lâu.

Cuối cùng, cậu rời khỏi phòng. Biệt thự còn nhiều nơi cậu chưa từng ghé qua, bây giờ đã tiếp nhận công việc của chú Vương, ít nhất cũng nên làm quen với từng ngóc ngách trong nhà.

Hạ Trí tìm dì Trương, nhờ dì dẫn mình đi xem xung quanh. Hiếm khi thấy cậu có hứng thú, dì rất vui vẻ dẫn cậu đi dạo khắp biệt thự.

Biệt thự có tổng cộng ba tầng, dì Trương mở từng phòng một để cậu xem qua. Nơi duy nhất không thể tự tiện ra vào chỉ có phòng ngủ và thư phòng của Chu Thời Bùi, nhưng hai nơi này với Hạ Trí mà nói lại quá quen thuộc, không có gì mới lạ.

Dạo hết một vòng cũng mất nguyên buổi chiều.

Phòng tập gym trên tầng ba, cậu chưa từng đến lần nào. Nhưng vào mỗi ngày nghỉ, Chu Thời Bùi đều dậy sớm, tập luyện một tiếng trong đó rồi mới xuống tắm rửa, ăn sáng.

Hạ Trí không thích vận động, chỉ đứng ở cửa nhìn thoáng qua rồi quay đi.

Ngược lại, phòng piano ở tầng một lại khiến cậu bất ngờ.

Trước đây, nhà cậu cũng có một cây đàn. Nhưng sau khi cha mẹ qua đời, cậu không còn cơ hội chạm vào nó nữa. Giờ nhìn thấy cây đàn trước mặt, cậu không khỏi có chút hoài niệm.

Cậu đưa tay nhẹ nhàng lướt qua phím đàn.

Cũng không có đam mê gì đặc biệt, chỉ là khi đối diện với những thứ quen thuộc, cảm giác ký ức ùa về.

Đầu ngón tay khẽ nhấn xuống, từng âm thanh vang lên trong trẻo.

Hạ Trí ngồi xuống, để mặc những giai điệu du dương trải dài khắp biệt thự.

Tiếng mưa rơi bên ngoài hòa cùng tiếng đàn trong phòng, tạo nên một bầu không khí đẹp đẽ khó tả.

Cậu cứ thế chơi hết bản này đến bản khác. Khi hứng thú dần nhạt đi, chuẩn bị thu tay đứng dậy thì một giọng nói quen thuộc bất ngờ vang lên sau lưng: “Nghe rất hay, sao em không chơi tiếp?"

Hạ Trí giật mình quay đầu, ngạc nhiên nhìn Chu Thời Bùi đang đứng dựa vào cửa. Hắn đã đứng đó bao lâu rồi?

Cậu đứng dậy, nhìn cây đàn, không nói gì.

Chu Thời Bùi đi vào, ngồi xuống trước cây đàn, hỏi: "Đã từng thi cấp độ chưa?"

Hạ Trí lắc đầu, bấm điện thoại gõ hai chữ, để AI đọc lên: "Chưa từng."

Chu Thời Bùi đặt tay lên phím đàn, cũng thử nhấn vài nốt.

Hạ Trí lặng lẽ nhìn hắn. Những động tác của hắn vô cùng tùy ý, lại khiến người ta không thể rời mắt.

Ngoài trời mưa vẫn rơi không ngừng.

Chu Thời Bùi nhìn ra cửa sổ, sau đó quay sang Hạ Trí, đột nhiên hỏi: "Thời tiết bắt đầu lạnh rồi, có muốn ra ngoài mua ít quần áo không?"

Đã mấy tháng nay hắn không nhắc đến chuyện ra ngoài, lần này hỏi cũng là muốn thăm dò phản ứng của cậu.

Nghe vậy, Hạ Trí lập tức lắc đầu.

Cậu gõ chữ, để AI đọc thay mình: "Có thể mua online."

Giọng AI vẫn trong trẻo dễ nghe như trước. Không thể không thừa nhận, đứa nhỏ này có tiêu chuẩn khá cao với giọng nói.

Chu Thời Bùi khẽ bật cười, không ép buộc nữa.

Chương 17: Người Cũ

DTV-EBOOK

Chương 17:

Vì chuyện AI giọng nói, Chu Thời Bùi không khỏi suy nghĩ về vấn đề giao tiếp với Hạ Trí. Hắn cũng nhớ mấy lần Hạ Trí vì không mang điện thoại bên người mà theo phản xạ dùng thủ ngữ cơ thể, sau đó lúng túng dừng lại vì hắn không hiểu.

Hạ Trí không thể nói chuyện, đó là một sự thật không thể thay đổi. Khiếm khuyết này khiến cậu gặp không ít bất tiện trong cuộc sống, cũng là lý do cậu không thích giao tiếp với người khác.

Nhưng rõ ràng, Hạ Trí muốn việc chung sống giữa hai người trở nên thuận lợi hơn, nên mới nghĩ ra cách sử dụng AI giọng nói. Nghĩ kỹ lại, thật ra phần lớn là vì muốn hắn thấy thuận tiện, không cần mỗi lần giao tiếp đều phải cúi đầu nhìn màn hình điện thoại.

Nói thật, ngay từ đầu, hắn không đặt quá nhiều tâm tư lên người Hạ Trí, chứ đừng nói đến việc quan tâm vấn đề giao tiếp giữa cả hai.

Hắn biết việc trò chuyện với một người câm không dễ dàng, nhưng chưa từng nghĩ sẽ thay đổi điều gì. Chu Thời Bùi không phải kiểu người vì bất kỳ ai mà điều chỉnh cách sống của mình.

Thế nhưng vào khoảnh khắc ấy, suy nghĩ của hắn có chút lung lay.

Chu Thời Bùi ngồi trong văn phòng, ánh mắt dừng trên khung cửa sổ, như đang suy tư điều gì đó. Đôi mắt hắn sâu thẳm, không nhìn rõ cảm xúc.

Không lâu sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Hắn hoàn hồn, thu lại ánh nhìn, khôi phục vẻ điềm tĩnh thường ngày.

"Vào đi."

Thư ký bước vào, trên tay cầm một tập tài liệu, nhẹ nhàng đặt trước mặt hắn.

Chu Thời Bùi mở ra xem qua, thư ký cũng không quấy rầy, kiên nhẫn đứng yên chờ đợi. Đến khi hắn đọc xong, đóng tập hồ

sơ lại, đưa trả về, mới nhẹ nhàng nói: "Không vấn đề gì, cứ theo bản này mà làm."

"Vâng, Chu tổng." Thư ký gật đầu, cẩn thận nhận lại tài liệu. Sau đó, anh ta tiếp lời: "Tổng giám đốc Dương của Thiên Nhuận mời anh ăn tối, nói là muốn bàn thêm về dự án khai thác lần trước. Họ sẵn sàng điều chỉnh phương án và tăng giá lên thêm 10%."

Khu đất đó có khá nhiều công ty muốn đấu thầu, trong đó, Thiên Nhuận ra giá cao nhất, đủ để thấy bọn họ rất có thành ý.

Nhưng vấn đề là, từ đầu đến giờ, vẫn chưa có phương án nào khiến Chu Thời Bùi hài lòng tuyệt đối.

Hắn suy nghĩ một lúc, khẽ gật đầu: "Được, tôi biết rồi. Tối nay cậu đi cùng tôi."

Hy vọng phương án lần này sẽ không tiếp tục làm hắn thất vọng.

"Vâng, tôi sẽ báo lại với tổng giám đốc Dương." Thư ký nói xong, chuẩn bị rời đi.

"Khoan đã."

Thư ký vừa quay người liền khựng lại, quay lại nhìn hắn: "Chu tổng còn dặn dò gì sao?"

"Liên hệ giúp tôi một giáo viên dạy thủ ngữ."

Thư ký sững sờ một chút, nhưng phản ứng lại rất nhanh. Không hỏi nhiều, anh ta chỉ gật đầu đáp: "Vâng."

Dù trong lòng vô cùng bất ngờ, nhưng trên mặt anh ta vẫn giữ nguyên vẻ chuyên nghiệp. Chu Thời Bùi tìm giáo viên thủ ngữ, ngoài Hạ Trí ra còn có thể là vì ai?

Chỉ là… hắn chịu học thủ ngữ vì Hạ Trí, đúng là chuyện nằm ngoài dự đoán.

Sau khi giao việc xong, Chu Thời Bùi cũng không nghĩ nhiều đến chuyện đó. Buổi tối, hắn đến gặp tổng giám đốc Dương theo lời mời.

Chỉ là, hắn không ngờ bữa tiệc lần này lại có một vị khách không mời mà đến.

Vừa bước vào phòng riêng, ánh mắt hắn lập tức rơi xuống chàng trai đang ngồi cạnh tổng giám đốc Dương.

Một thanh niên có vẻ ngoài thanh tú, đối diện với ánh mắt hắn, lập tức cúi thấp đầu, có vẻ vô cùng căng thẳng và lúng túng.

Sắc mặt Chu Thời Bùi nhạt đi vài phần.

Người có thể cảm nhận rõ ràng nhất sự thay đổi của hắn chính là thư ký đi theo bên cạnh. Dù vẻ ngoài của hắn vẫn điềm tĩnh, nhưng khí thế đã không còn như trước.

Tổng giám đốc Dương vừa thấy Chu Thời Bùi bước vào liền lập tức đứng dậy, cười tươi chào đón: "Chu tổng, anh đến rồi! Mau vào ngồi, hôm nay tôi còn đặc biệt chuẩn bị cho anh một bất ngờ nữa đấy!"

Chu Thời Bùi liếc mắt nhìn anh ta một cái, không nói gì, thu lại ánh mắt rồi ngồi xuống. Vị trí của hắn, được sắp xếp ngay bên cạnh thanh niên kia.

"Chu tổng."

Thanh niên kia cũng đứng lên, đối diện với Chu Thời Bùi nhưng không dám ngẩng đầu. Hai tay cậu ta buông thõng hai bên, nắm nhẹ thành quyền, không biết là vì căng thẳng hay sợ hãi.

Chu Thời Bùi nhìn cậu ta, trong mắt không gợn sóng, dường như đã đoán ra ý đồ của tổng giám đốc Dương.

Một lát sau, hắn khẽ gật đầu, lên tiếng chào hỏi: "Bạch Dục, đã lâu không gặp."

"Anh vẫn còn nhớ em..."

Bạch Dục lên tiếng, giọng nói rất nhẹ, nếu nghe kỹ có thể nhận ra vừa có chút áy náy, lại ẩn giấu niềm vui mừng kín đáo.

Chu Thời Bùi chỉ đáp bằng một cái "Ừm", giọng điệu ôn hòa, nhưng rõ ràng có sự xa cách.

Bạch Dục lúc này mới ngồi xuống, còn thư ký đi theo Chu Thời Bùi ngồi một bên quan sát. Trực giác mách bảo rằng, giữa hai người này hẳn có chuyện gì đó, nhưng vì đi theo Chu Thời Bùi chưa lâu, cậu ta cũng không rõ ràng.

Thực tế, Chu Thời Bùi không hề đặt quá nhiều tâm tư lên Bạch Dục, chỉ đơn giản không thích kiểu sắp đặt này trong một buổi họp bàn công việc.

Trong lúc chờ món ăn, tổng giám đốc Dương cười nói: "Chu tổng, tôi sẽ để người phụ trách của chúng tôi trình bày sơ qua về phương án mới."

Chu Thời Bùi nhàn nhạt nhìn về phía đối phương, khẽ gật đầu: "Được."

Người phụ trách bắt đầu trình bày, ý tưởng được diễn đạt một cách mạch lạc và rõ ràng. Chu Thời Bùi vốn đã không còn hứng thú hợp tác với Thiên Nhuận sau màn sắp đặt của tổng giám đốc Dương, nhưng khi nghe đến phương án mới, ánh mắt hắn dần nghiêm túc hơn.

Suốt cả bữa ăn, hắn gần như không nói mấy câu với Bạch Dục, nhưng mọi điều khoản hợp đồng và chi tiết dự án đều được chốt ngay trong tối hôm đó.

Dù sao, Chu Thời Bùi vẫn là một thương nhân, trên thương trường chỉ quan t@m đến lợi ích.

Chỉ cần phương án đủ tốt, giá cả hợp lý, phần lợi nhuận phân chia thỏa đáng, hắn không có lý do gì để từ chối.

Nếu như không có màn dàn xếp với Bạch Dục kia thì buổi tối nay đã trọn vẹn hơn nhiều.

Ngược lại, tổng giám đốc Dương lại nghĩ rằng Chu Thời Bùi đồng ý nhanh như vậy chính là vì Bạch Dục, cảm thấy lần này nắm bắt tâm ý của hắn thực sự không uổng công.

Bên cạnh Chu Thời Bùi vốn chẳng có ai thực sự thân cận, muốn tìm cách lấy lòng hắn cũng là chuyện khó khăn. Người từng ở lại lâu nhất bên hắn cũng chỉ có ba, bốn tháng. Tổng giám đốc Dương đã mất không ít công sức mới tìm ra Bạch Dục.

Dù không rõ năm đó giữa Chu Thời Bùi và Bạch Dục đã xảy ra chuyện gì khiến hai người cắt đứt quan hệ, nhưng một người có thể ở bên hắn lâu như vậy, chắc chắn phải có điểm hợp ý hắn. Hơn nữa, từ sau khi Bạch Dục rời đi, bên cạnh Chu Thời Bùi chưa từng có ai khác.

Mang theo tâm lý "thử một lần", tổng giám đốc Dương đã tìm đến Bạch Dục. Và có vẻ như nước cờ này anh ta đã đi đúng.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, Chu Thời Bùi lấy điện thoại ra xem. Hắn thấy có tin nhắn từ Hạ Trí, hỏi hắn khi nào về nhà.

Hắn nhìn đồng hồ, chín giờ tối, vẫn chưa quá muộn. Ngoài trời gió đêm bắt đầu se lạnh, hắn định nhắn tin trả lời thì phía sau vang lên một giọng nói: "Chu tổng."

Chu Thời Bùi dừng động tác, quay lại liền thấy Bạch Dục đang đi về phía mình.

Thư ký của hắn lập tức thu nhỏ sự hiện diện, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, coi như không nghe thấy gì.

Chu Thời Bùi cất điện thoại, ánh mắt rơi xuống dáng vẻ lúng túng của Bạch Dục. Hắn dường như đã đoán được cậu ta muốn nói gì, liền mở miệng trước: "Bà của cậu dạo này thế nào?"

Bạch Dục không ngờ Chu Thời Bùi vẫn nhớ tới bà mình, bất giác ngẩng đầu lên. Đôi mắt cậu ta phức tạp vô cùng, dường như có chút áy náy, lại có chút vui mừng lẫn lộn.

Nhưng cuối cùng, Bạch Dục vẫn cắn môi, giấu đi mọi cảm xúc, nhẹ giọng đáp: "Bà vẫn khỏe. Nhờ có anh cả, cảm ơn anh... Còn nữa, xin lỗi."

Chu Thời Bùi thản nhiên nói: "Không cần."

Giọng hắn trầm thấp, mang theo sự lãnh đạm nhưng lại rất dễ nghe.

Bạch Dục sững lại, ánh mắt trở nên ảm đạm.

Chu Thời Bùi không có ý định tiếp tục dây dưa, giọng điệu bình thản: "Nếu không còn gì thì tôi đi trước. Cậu cũng về sớm đi."

Hắn không thích đứng đây lãng phí thời gian, chỉ là do phép lịch sự của mình, hắn không thể hiện sự mất kiên nhẫn ra mặt.

Thấy hắn sắp rời đi, Bạch Dục hoảng hốt, theo phản xạ nắm lấy vạt áo hắn: "Chu tổng..."

Chu Thời Bùi lập tức dừng bước, mắt hơi nheo lại, ánh mắt rơi xuống bàn tay đang nắm áo mình.

Lớp vỏ ôn hòa trên khuôn mặt hắn hoàn toàn biến mất, để lộ ánh mắt lạnh lẽo, xa cách. Không sắc bén, không tức giận, nhưng chỉ một cái liếc nhẹ cũng đủ khiến Bạch Dục cảm nhận được sự áp lực vô hình.

Như một lời cảnh cáo biết thân biết phận, đừng vượt quá giới hạn.

Bạch Dục vô thức buông tay ra, lùi lại một bước.

Lúc này, thư ký đã mở cửa xe. Chu Thời Bùi bước lên xe, không ngoảnh lại lấy một lần.

Bạch Dục đứng bên lề đường, nhìn chiếc xe dần khuất xa.

Gió đêm thổi qua, vạt áo mỏng của cậu ta khẽ bay lên. Quần áo vốn đã không đủ ấm, nhưng giờ đây, cậu ta lại không rõ rốt cuộc là lạnh ngoài da hay lạnh trong tim.

Trên xe, Chu Thời Bùi cảm thấy hơi đói.

Từ lúc vào phòng bao, hắn hầu như không ăn gì, gần như chỉ tập trung vào việc đàm phán công việc.

Hắn cúi đầu, mở điện thoại, nhắn tin cho Hạ Trí: "Muốn ăn khuya không?"

Nếu cậu muốn, hắn có thể tiện đường ghé qua mua.

Rất nhanh, Hạ Trí trả lời: "Anh có muốn ăn không?"

Chu Thời Bùi nhìn tin nhắn, khẽ cong môi, gõ một chữ: "Ừm."

Hạ Trí nhắn lại: "Anh về đi, tôi nấu."

Chu Thời Bùi bật cười, giọng điệu mềm mại đôi phần, gửi một tin nhắn thoại: "Được."

Hắn đặt điện thoại xuống, hạ kính xe xuống một chút, để gió đêm thổi vào, mang theo hơi lạnh mỏng manh.

Về phần Bạch Dục…

Hắn chưa bao giờ ghét đối phương.

Hồi đó, cậu ta quả thực là một tình nhân dễ chịu, cũng vì vậy mà mới có thể ở lại bên cạnh hắn lâu hơn những người khác.

Nếu không xảy ra chuyện kia, có lẽ Bạch Dục còn có thể ở bên hắn lâu hơn một chút.

Lúc ấy, hắn chịu không ít áp lực, nên đối với những người được đưa đến bên cạnh mình, hắn chưa từng quá để tâm.

Bạch Dục là một trường hợp ngoại lệ.

Tính cách của Bạch Dục khá tốt, ngoan ngoãn, biết giữ chừng mực, ít gây chuyện.

Cũng vì thế, Chu Thời Bùi mới giữ cậu ta lại.

Nhưng, từ đầu đến cuối, hắn chưa từng hoàn toàn tin tưởng.

Hắn biết, Bạch Dục không có gia thế, cha mẹ mất sớm, chỉ có bà nội là người thân duy nhất.

Năm đó, bà cậu ta đột nhiên bệnh nặng, cần một khoản tiền lớn để chữa trị.

Chu Thời Bùi cũng biết chuyện này.

Hắn vốn định đưa số tiền đó cho Bạch Dục, nhưng cậu ta lại vì tiền mà nhận lời người khác đánh cắp tài liệu mật từ chỗ hắn.

Dĩ nhiên, tài liệu đó là giả, Chu Thời Bùi không chịu tổn thất gì. Chỉ là, một người như vậy không thể tiếp tục giữ bên cạnh.

Sau đó, hắn cắt đứt quan hệ với Bạch Dục, cuối cùng vẫn đưa số tiền kia cho cậu ta.

Hắn biết rõ nỗi đau khi mất đi người thân, coi như đây là chút tình nghĩa cuối cùng dành cho Bạch Dục.

Thật nực cười.

Mấy năm trôi qua, vậy mà vẫn có người lật lại chuyện cũ.

Khi trở về nhà, Hạ Trí đang ngồi trên sofa đợi hắn.

Món ăn khuya hôm nay là sủi cảo nóng hổi do Hạ Trí tự tay nấu.

Chu Thời Bùi gọi cậu ngồi xuống ăn cùng mình. Ngoài trời gió lớn, nhưng trong nhà lại ấm áp vô cùng.

Không biết từ khi nào, Hạ Trí đã ở đây được vài tháng rồi.

Chương 18: Không Thích Người Khác Thân Thiết Với Chu Thời Bùi

DTV-EBOOK

Chương 18:

Hạ Trí vẫn giống như trước, thường xuyên ở trong phòng, ngoài Chu Thời Bùi ra, gần như không nói chuyện với ai trong biệt thự.

Thời tiết dần trở lạnh, nhưng vì cậu hiếm khi ra ngoài, nên vẫn mặc quần áo mỏng manh.

Trưa hôm đó, dì Trương đi chợ về, thấy Hạ Trí đang ngồi trong phòng khách.

Dì cười nói: "Hôm nay trời lạnh rồi, mặc thêm áo vào nhé!"

Trong biệt thự, dì Trương là người duy nhất không để t@m đến tính cách có phần kỳ lạ của Hạ Trí.

Dù trong lòng muốn quan tâm cậu, nhưng vì không biết cách bắt chuyện, nên nhiều lúc dì cũng đành bất lực.

Hạ Trí nhìn dì, vốn định nói rằng mình không lạnh, nhưng đối phương không hiểu ngôn ngữ ký hiệu.

Cậu nghĩ một lát, cảm thấy không cần thiết phải gõ chữ chỉ để nói một câu như vậy, nên chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

dì Trương đã quen với điều này, chỉ cười cười: "Trưa nay muốn ăn gì không?"

Hạ Trí lắc đầu.

dì Trương đoán trước sẽ nhận được câu trả lời này, cũng không hỏi thêm, bước vào bếp.

Buổi trưa, trong nhà chỉ có một mình Hạ Trí.

Hôm nay là cuối tuần, Chu Thời Bùi về thăm nhà cũ, có lẽ đến chiều sẽ về sớm hơn mọi khi.

Vì thế, sau khi ăn xong, Hạ Trí không lên lầu ngay, mà như thường lệ ngồi đọc sách trong phòng khách.

Khoảng ba giờ chiều, chuông cửa vang lên.

Hạ Trí ngẩng đầu khỏi trang sách, dì Trương cũng nghe thấy, liền nói với cậu: "Để dì ra xem là ai."

Không thể là Chu Thời Bùi, vì hắn về nhà sẽ không cần bấm chuông.

Hạ Trí thu lại ánh mắt, không mấy hứng thú với những vị khách khác.

dì Trương ra ngoài một lúc, quay lại nói:

"Cậu, có người đến tìm cậu chủ. Tôi nói cậu chủ không có ở nhà, nhưng người kia bảo có thể đợi ngoài cổng. Cậu có muốn cho người đó vào không?"

dì Trương không quen người kia, nên không dám tự ý cho vào.

Trước khi rời đi, chú Vương đã dặn dò, nếu cậu chủ không có nhà, mọi chuyện cứ hỏi Hạ Trí.

Hạ Trí khép sách lại, nhìn dì Trương một lát, đặt sách xuống bàn, đứng dậy ra ngoài.

Ngoài cổng, Bạch Dục mặc áo màu xám, yên lặng đứng đó.

Trên gương mặt thanh tú của cậu ta, không rõ là đang lo lắng hay mong chờ.

Lúc tổng giám đốc Dương tìm đến cậu ta, Bạch Dục đã rất bất ngờ.

Mấy năm trôi qua, quãng thời gian bên cạnh Chu Thời Bùi giống như một giấc mơ.

Khi ấy, cậu ta không suy nghĩ quá nhiều.

Chỉ đơn giản cảm thấy có tiền thì có thể giúp bà bớt khổ cực.

Chu Thời Bùi đối xử với cậu ta rất tốt, tính tình cũng ôn hòa, nhưng trong mắt cậu ta, đám người giàu có đó chẳng khác gì lũ đạo đức giả khoác lên chiếc áo sang trọng.

Và Chu Thời Bùi cũng không ngoại lệ.

Sau khi bà ngã bệnh, hàng loạt chuyện xảy ra, tất cả đều vượt ngoài tầm kiểm soát.

Đến khi nhận ra, cậu ta đã tự đẩy mình vào một sai lầm không thể cứu vãn.

Tiền thì không lấy được, còn phản bội Chu Thời Bùi.

Chuyện tài liệu giả khiến kẻ đứng sau nổi giận, hắn ta đe dọa bắt cậu ta phải trả giá.

Tuyệt vọng đến mức suýt nhảy lầu, nhưng người giúp cậu ta dọn dẹp mớ hỗn độn này, lại là Chu Thời Bùi.

Từ đó, không ai tìm cậu ta gây rắc rối nữa, Chu Thời Bùi thậm chí còn đưa cậu ta một khoản tiền, chỉ là... quan hệ của họ chính thức kết thúc.

Cuộc sống của cậu ta quay về quỹ đạo ban đầu, Bạch Dục chưa bao giờ nghĩ sẽ còn cơ hội gặp lại Chu Thời Bùi.

Lúc tổng giám đốc Dương đề nghị đưa cậu ta đi gặp hắn, cậu ta vừa thấp thỏm vừa bất an.

Muốn gặp, nhưng lại không dám.

Cuối cùng, vẫn không thể kiềm lòng mà đồng ý.

Hôm đó, sau khi gặp lại, cậu ta đã hiểu rõ mình chẳng còn tư cách nào để xuất hiện trước mặt Chu Thời Bùi nữa.

Nhưng một cuộc gọi từ tổng giám đốc Dương khiến cậu ta bừng lên tia hy vọng.

Giọng điệu đối phương rất vui vẻ, nói rằng nhờ có cậu ta, Chu Thời Bùi mới chịu đồng ý.

Lúc trước hắn vẫn chưa chịu gật đầu, vậy mà chỉ cần cậu ta xuất hiện, mọi chuyện lại suôn sẻ đến bất ngờ.

Sau đó, đối phương còn chuyển cho cậu ta một khoản tiền.

Những lời này đã tiếp thêm dũng khí cho Bạch Dục, vì thế hôm nay cậu ta mới dám đến tìm Chu Thời Bùi.

Khi Hạ Trí bước ra, nhìn thấy Bạch Dục đứng trước cổng biệt thự.

Bạch Dục cũng sững sờ khi trông thấy cậu, ngoài kinh ngạc còn có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại.

Hạ Trí không nói gì, chỉ mở cửa cho đối phương vào.

Bạch Dục hơi do dự, sau một lúc mới khẽ nói: "Cảm ơn."

Trong phòng khách, dì Trương rót cho Bạch Dục một ly nước, còn Hạ Trí vẫn thản nhiên ngồi trên sofa đọc sách.

Bầu không khí yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim giây tích tắc trên đồng hồ.

Hạ Trí đã quen với sự im lặng này, mà Bạch Dục thấy cậu không định bắt chuyện, cũng không tự chuốc lấy nhục, chỉ lặng lẽ cầm ly nước chờ Chu Thời Bùi trở về.

May mắn là không phải đợi quá lâu, chỉ hơn nửa tiếng sau, Chu Thời Bùi đã về đến nhà.

Hạ Trí khép sách lại, vừa định đứng dậy quay đầu nhìn Chu Thời Bùi, Bạch Dục đã nhanh hơn một bước, lập tức tiến lên mấy bước, gọi: "Chu tổng."

Ánh mắt Chu Thời Bùi khẽ trầm xuống khi thấy Bạch Dục, trong đáy mắt hiện lên một tia khó chịu, nhưng rất nhanh đã lấy lại vẻ bình thường.

Hắn lạnh nhạt hỏi: "Sao cậu đến đây?"

Bạch Dục cúi đầu, giọng nói có chút thấp thỏm: "Em muốn gặp anh, nên tự ý đến đây... Xin lỗi."

Ánh mắt cậu ta nhìn Chu Thời Bùi mang theo sự nhẫn nhịn và si mê khó che giấu.

Trước đây cậu ta không dám xuất hiện trước mặt hắn, nhưng những lời của tổng giám đốc Dương cho cậu ta hy vọng viển vông.

Bạch Dục thật sự tin rằng trong lòng Chu Thời Bùi vẫn còn có cậu ta, để rồi dù có cố giấu cũng không thể che đi nét mong chờ trong mắt.

Chu Thời Bùi không hề dao động, giọng điệu bình thản nhưng lời nói sắc lạnh như dao cắt: "Muốn gặp tôi thì có rất nhiều người, nhưng tự tiện đến đây như cậu… vẫn là người đầu tiên đấy."

"Bạch Dục, trước kia cậu ở bên tôi, là vì cậu còn là người của tôi, nên tôi cho cậu chút thể diện cuối cùng, cũng giúp cậu một tay."

"Nhưng đối với một kẻ chẳng còn liên quan gì, mức độ khoan dung của tôi không nhiều đến vậy đâu."

"Mong cậu tự ý thức được thân phận của mình."

Lời này nói ra không hề khách khí, sắc mặt Bạch Dục tái nhợt trong nháy mắt, trong mắt hiện lên vài phần đau đớn.

Lúc này, cậu ta mới hiểu ra—hóa ra, những điều tốt đẹp mà Chu Thời Bùi từng dành cho mình năm đó, đều đáng quý đến nhường nào.

“Em biết chuyện năm đó mình sai quá mức, Chu tổng, xin anh hãy cho em một cơ hội nữa!”

Bạch Dục sốt ruột tiến lên, muốn chứng minh bản thân, thậm chí siết chặt nắm tay, lấy hết can đảm nhích người tới gần, định hôn Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi khẽ nhíu mày, lùi về sau mấy bước, tránh khỏi nụ hôn của đối phương, đáy mắt chợt hiện lên tia lạnh lẽo.

“Tôi không giữ những kẻ hai lòng.”

“Tiễn khách.”

Lời vừa dứt, người bên ngoài lập tức bước đến, đứng trước mặt Bạch Dục, giơ tay làm động tác mời ra ngoài.

Bạch Dục nhìn người đàn ông cao lớn chặn trước mặt mình, trong mắt vẫn còn chút không cam lòng.

Cậu ta đỏ hoe mắt, nhìn về phía Chu Thời Bùi, giọng nói run rẩy mang theo tiếng nghẹn ngào: “Xin lỗi, hai năm qua em chưa từng một giây phút nào không hối hận… Nếu có thể quay lại, em tuyệt đối sẽ không…”

Chu Thời Bùi lạnh nhạt cắt ngang: “Bạch Dục, có rất nhiều chuyện, cơ hội chỉ có một lần, không tồn tại giả thiết ‘nếu như’.”

“Cậu tự đi, hay để tôi cho người lôi cậu ra ngoài?”

Câu này vừa dứt, người bảo vệ lập tức siết chặt nắm tay, thái độ trở nên cứng rắn hẳn lên.

“Mời cậu ra ngoài.”

Rõ ràng, nếu Bạch Dục không chịu rời đi, bọn họ sẽ cưỡng chế đưa cậu ra.

Bạch Dục cắn chặt môi, không thể làm gì khác ngoài cúi đầu rời đi.

Sau khi người kia đi rồi, Chu Thời Bùi mới lên tiếng hỏi: “Ai đã cho cậu ta vào?”

Giọng điệu vẫn bình thản như mọi khi, nhưng không một ai trong biệt thự dám lên tiếng, áp lực vô hình đè nặng trên vai mọi người, không ai dám thở mạnh.

dì Trương do dự một chút.

Người mở cửa là Hạ Trí, nhưng dù sao dì cũng là người hỏi ý trước…

Từ lúc Chu Thời Bùi bước vào, Hạ Trí hoàn toàn bị lãng quên.

Cậu bất đắc dĩ phải chứng kiến cả màn kịch này, cậu không phải kẻ ngốc, chỉ cần nghe đối thoại giữa hai người kia, cũng có thể đoán được phần nào quan hệ giữa họ trong quá khứ.

Người cũ tìm đến tận cửa.

Lần trước Chu Thời Bùi uống say mang về một người, hôm nay lại có thêm một kẻ khác tự tìm đến.

Hạ Trí cũng không rõ tại sao, nhưng trong lòng bỗng dưng cảm thấy bực bội, cứ như có gì đó mắc kẹt trong ngực, vừa khó chịu lại vừa nặng nề.

Người lúc nãy bất ngờ nhào đến gần như thế để làm gì?

Nếu khi nãy Chu Thời Bùi không tránh, thì sẽ thế nào?

Tại sao lại để người khác đến gần như vậy?

Chỉ suýt chút nữa thôi, đối phương đã có thể hôn hắn rồi.

Trong đầu Hạ Trí cứ quẩn quanh hình ảnh lúc nãy, cùng với thái độ hoàn toàn ngó lơ cậu ngay khi Chu Thời Bùi vừa bước vào cửa.

dì Trương cuối cùng vẫn định mở miệng, nhưng Hạ Trí đã đứng dậy trước.

Cậu nhanh chóng cúi đầu gõ chữ trên điện thoại, sau đó tiếng tin nhắn vang lên trong không gian yên tĩnh.

Chu Thời Bùi cúi xuống nhìn điện thoại, trên màn hình là tin nhắn của Hạ Trí: [dì Trương đã hỏi tôi trước, tôi là người mở cửa. Xin lỗi, thưa ngài.]

Hạ Trí lần đầu tiên gọi hắn là “ngài”.

Trước đây, cậu rất thích dùng giọng AI để trò chuyện với hắn, lần này lại không dùng.

Chu Thời Bùi ngước lên nhìn cậu, còn chưa kịp nói gì, Hạ Trí đã tắt điện thoại, im lặng xoay người lên lầu.

Chu Thời Bùi: "…"

dì Trương nhìn theo bóng lưng đi thẳng lên lầu của Hạ Trí, ban đầu còn lo cậu sẽ bị trách phạt, ai ngờ người không vui trước lại chính là cậu.

Df cẩn thận nhìn sắc mặt Chu Thời Bùi, định giúp Hạ Trí nói vài câu. Nhưng lại nhận ra, Chu Thời Bùi hoàn toàn không tức giận, vậy nên dì cũng không nói thêm gì.

Ngay cả dì Trương cũng nhìn ra Hạ Trí không vui, huống chi là Chu Thời Bùi.

Hắn chỉ hơi bất ngờ, đây là lần đầu tiên Hạ Trí bộc lộ cảm xúc rõ ràng như vậy.

Nhưng nghĩ kỹ lại, cũng không trách hắn nói nặng được.

Từ trước đến nay, khi chú Vương còn ở đây, biệt thự chưa từng xảy ra chuyện này.

Dù vậy, hắn cũng không ngờ người cho Bạch Dục vào lại là Hạ Trí.

Không đúng.

Lẽ ra hắn nên nghĩ đến mới phải.

Những người làm việc trong biệt thự đều được huấn luyện nghiêm ngặt, nếu không có sự cho phép, họ tuyệt đối sẽ không để người lạ vào.

Trước đây có chú Vương, họ sẽ hỏi ý ông trước.

Giờ chú Vương đã đi, hắn lại không có ở nhà, tất nhiên họ chỉ có thể hỏi Hạ Trí.

Nhưng Hạ Trí chỉ đơn thuần nghĩ rằng có người đến tìm hắn, từ trước đến nay hắn chưa từng dạy cậu những điều này, vậy thì sao có thể trách cậu được?

Chu Thời Bùi cởi áo khoác, chuẩn bị lên lầu, người giúp việc bên cạnh lập tức đưa tay nhận lấy.

dì Trương thấy vậy, do dự một lát rồi mở miệng: “Thưa cậu chủ, đây là lỗi của tôi. Tôi biết cậu Hạ có thể không rõ quy tắc, vậy mà vẫn đi hỏi cậu ấy…”

Chu Thời Bùi đáp: “Dì không làm sai.”

“Tôi không có ở đây, mọi việc hỏi Hạ Trí cũng là điều hợp lý.”

dì Trương ngẩn người, ngay sau đó đã hiểu được ý của hắn, những người khác trong biệt thự càng không cần phải nói.

Chu Thời Bùi lên lầu, đến trước cửa phòng Hạ Trí.

Như mọi khi, hắn đưa tay gõ cửa, nhưng vừa chạm vào, cửa đã hơi hé ra một khe nhỏ.

Cửa… không khóa.

Hắn hơi khựng lại, sau đó đẩy cửa bước vào, thấy Hạ Trí đang chăm chú nghịch mấy chậu cây nhỏ trên bệ cửa sổ.

Chu Thời Bùi đóng cửa lại, đi đến phía sau cậu, vỗ nhẹ lên vai cậu.

Hạ Trí quay lại nhìn hắn.

“Có gì muốn nói với tôi không?”

Hạ Trí im lặng.

Chu Thời Bùi đợi một lúc lâu, Hạ Trí vẫn không có động tĩnh.

Hắn nhẹ giọng: “Hạ Trí, có gì không vui thì phải nói ra, người khác mới hiểu được.”

“Nếu không có gì muốn nói với tôi, vậy tôi đi trước.”

Hắn đang hướng dẫn cậu cách bày tỏ cảm xúc của mình.

Hắn thích người yên tĩnh, nhưng thật lòng mong Hạ Trí có thể hoạt bát hơn.

Cậu mới mười mấy tuổi, đáng lẽ nên tràn đầy sức sống.

Một lúc sau, Hạ Trí lấy điện thoại ra, cúi đầu gõ chữ.

Điện thoại của Chu Thời Bùi vang lên một tiếng.

Hắn cúi xuống nhìn, trên màn hình là tin nhắn từ Hạ Trí: [Tôi không thích anh ta.]

Chu Thời Bùi hơi ngạc nhiên, không ngờ điều cậu muốn nói lại là chuyện này.

Nhưng tin nhắn chưa dừng lại ở đó, điện thoại lại vang lên lần nữa.

[Tôi cũng không thích người lần trước đưa anh về.]

Lời lẽ đơn giản, thẳng thắn đến mức không chút che đậy.

Chu Thời Bùi xem xong, ngước lên nhìn cậu, hỏi: “Hạ Trí, tại sao em không thích họ?”

Hạ Trí đặt điện thoại xuống, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Cậu chỉ biết mình không thích, nhưng không biết lý do vì sao.

Nghĩ một lúc, cậu nói ra điều vừa khiến mình khó chịu.

[Anh ta lúc nãy suýt nữa đã hôn anh.]

“Chỉ vì vậy? Em không thích người khác thân thiết với tôi?”

Chu Thời Bùi phản ứng rất nhanh, gần như đi thẳng vào trọng tâm.

Nói thật, câu trả lời và lý do của Hạ Trí đều nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hắn tưởng rằng cậu không vui vì lúc nãy ở dưới lầu, hắn hơi trách móc, khiến cậu cảm thấy ấm ức.

Nhưng không ngờ lại là chuyện này.

Nhìn sâu vào vấn đề, cũng không khó để hiểu.

Thời gian qua, Hạ Trí gần như không giao tiếp với thế giới bên ngoài, cũng có nghĩa là…

Trong thế giới của Hạ Trí, chỉ có một mình hắn.

Nhưng trong thế giới của hắn, lại không chỉ có Hạ Trí.

Nếu vì điều này mà sinh ra cảm giác bài xích, vậy thì cũng hợp lý.

Hạ Trí như bừng tỉnh, cuối cùng cũng hiểu vì sao mình lại không thích họ.

Bởi vì họ đến quá gần Chu Thời Bùi.

Cậu không thích bất cứ ai đến gần hắn.

Chu Thời Bùi trầm giọng: “Hạ Trí, em nên tiếp xúc với nhiều người hơn.”

Giọng điệu hắn hiếm khi nghiêm túc như vậy.

Cứ tiếp tục như thế này, vấn đề của Hạ Trí nhất định sẽ ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng rõ ràng, hai người đang suy nghĩ ở hai tầng khác nhau.

Hạ Trí không hề có ý định giao tiếp với người khác.

Cậu tiếp tục gõ chữ, gửi tin nhắn: [Tôi không thích anh đưa người khác về nhà. Sau này, có thể đừng đưa họ đến nữa không?]

Chu Thời Bùi đọc tin nhắn, nghĩ đến chuyện xảy ra hôm nay.

Đúng là hắn không nên để Hạ Trí thấy những thứ này, lần này coi như hắn sơ suất.

Hắn gật đầu: “Ừ, sẽ không có lần sau.”

Về việc Bạch Dục không phải do hắn đưa về, hắn cũng lười giải thích nữa.

Lúc này, hắn đang suy nghĩ một vấn đề khác.

Hạ Trí quá mức ỷ lại vào hắn, đây không phải chuyện tốt.

Chương 19: Thói Quen

DTV-EBOOK

Chương 19:

Đối mặt với tình trạng của Hạ Trí, Chu Thời Bùi chỉ có thể để Cận Vi mỗi tháng đến vài lần, coi như giúp cậu bớt buồn chán. Dù sao hiện tại, ngoài hắn ra, người có thể trò chuyện với Hạ Trí nhiều nhất cũng chỉ có Cận Vi – bác sĩ tâm lý của cậu.

Hắn đã từng nghĩ đến việc giới thiệu thêm vài người cho Hạ Trí làm quen. Một người vốn không thích sự náo nhiệt như hắn thậm chí còn cân nhắc liệu có nên tổ chức một buổi tụ tập nhỏ ở nhà, để Hạ Trí có cơ hội tiếp xúc với nhiều người hơn.

Nếu đối phương không muốn ra ngoài, vậy thì chỉ còn cách mời người đến nhà.

Vì chuyện này, hắn đã nhắc qua với Giang Luật một lần. Dù sao, dù là mời khách, cũng không thể tùy tiện để bất kỳ ai ngồi vào bàn ăn của Chu Thời Bùi. Hắn định nhờ Giang Luật để Lộ An Hòa gọi vài người bạn đến.

Nghe xong, Giang Luật im lặng một lúc, cuối cùng mới nói: “Cậu xưa nay không thích những chuyện này, vậy mà lại định tổ

chức tiệc tại nhà? Đám bạn của An Hòa toàn là những người thích náo nhiệt, Chu Thời Bùi, cậu không cần phải làm đến mức này chỉ vì một mình Hạ Trí đâu."

Quả thật có hơi quá mức quan tâm rồi, chuyện này không giống phong cách của Chu Thời Bùi chút nào.

Lời Giang Luật khiến Chu Thời Bùi sững lại, chậm rãi nhận ra —đúng vậy, rốt cuộc hắn đang làm gì thế này? Không biết từ lúc nào, hắn đã dành quá nhiều tâm tư cho Hạ Trí.

"Chuyện này tạm gác lại đi." Chu Thời Bùi cúp máy, và thế là chuyện này cũng bị bỏ qua.

Hắn nói được làm được, sau đó thực sự không còn ai lạ mặt đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà nói muốn tìm hắn nữa. Thế nhưng, dạo này hắn lại về nhà rất muộn.

Thời tiết ngày càng lạnh, Hạ Trí vẫn mặc bộ đồ ở nhà mỏng manh như thường lệ, chỉ khi ra vườn mới khoác thêm áo.

Trong phòng, cậu đang ngồi đối diện với Cận Vi, người kia thậm chí đã mặc áo len, không biết cả hai đang nói chuyện gì mà trên mặt Hạ Trí thấp thoáng nụ cười.

Dù sao Cận Vi cũng là bác sĩ tâm lý, khả năng kể chuyện của anh ta cũng thuộc hàng nhất, đặc biệt khi thêm chút gia vị vào những năm đại học của Chu Thời Bùi, liền biến nó thành một câu chuyện vô cùng sống động. Anh ta biết Hạ Trí thích nghe.

"Muốn biết về lịch sử tình trường của Chu Thời Bùi không?" Cận Vi cười hỏi.

Hạ Trí thoáng ngạc nhiên nhìn anh ta. Cận Vi bật cười: "Sao lại ngạc nhiên vậy? Cậu ấy..."

"Cận Vi."

Lời nói bị một giọng nói từ bên ngoài cắt ngang. Chu Thời Bùi bước vào phòng, trên tay còn cầm theo một chiếc áo khoác.

Nghe thấy tiếng hắn, Hạ Trí theo phản xạ ngẩng lên nhìn. Cậu hơi sững lại, không biết hắn đã đứng ở cửa bao lâu rồi.

Sắc mặt Chu Thời Bùi điềm tĩnh, còn Cận Vi thì không để ý, đứng dậy hỏi: "Về rồi? Sao không có tiếng động gì hết vậy?"

"Là do hai người nói chuyện quá vui vẻ." Chu Thời Bùi đáp.

Hai người trò chuyện rôm rả đến mức không nhận ra hắn đứng ở cửa.

“Vậy à?” Cận Vi cười cười, không biết có phải vì quá nhạy cảm với tư cách bác sĩ tâm lý hay không, mà anh ta cứ cảm thấy lời này nghe có chút kỳ lạ.

“Ra ngoài một chút với tôi.” Chu Thời Bùi nhìn Hạ Trí, sau đó nói với Cận Vi.

Cận Vi gật đầu: “Được thôi, tôi ở đây với Hạ Trí cũng là để đợi cậu về mà.”

Nói xong, anh ta bước ra cửa trước.

Hạ Trí lúc này chậm rãi đứng dậy. Từ khi Chu Thời Bùi bước vào, ánh mắt cậu vẫn luôn vô thức dõi theo hắn, không hề rời đi.

Cậu cảm thấy hình như tâm trạng hắn không tốt lắm, là vì nghe thấy bọn họ bàn luận về chuyện riêng tư của hắn sao?

Thấy Hạ Trí mặc đồ quá mỏng, Chu Thời Bùi không khỏi nhíu mày. Hắn bước đến, lấy chiếc áo khoác trong tay phủ lên người cậu, nhẹ nhàng kéo lại cho chặt hơn.

Hạ Trí ngây người, cả thân thể cứng đờ, mặc cho đối phương giúp cậu khoác áo.

Chiếc áo vest đen mang theo hơi ấm của hắn, xen lẫn hương thuốc lá nhàn nhạt và mùi gỗ từ nước hoa, nhưng Hạ Trí chưa từng thấy hắn hút thuốc trước mặt mình.

Ngón tay vô thức siết chặt lớp vải, cậu ngẩng lên nhìn Chu Thời Bùi.

Hắn buông tay, nhắc nhở: "Trời bắt đầu lạnh rồi, dù ở trong nhà cũng đừng mặc quá mỏng, dễ bị cảm."

"Ừm…" Hạ Trí nhẹ nhàng đáp lại, cố gắng phớt lờ nhịp tim đang vô cớ tăng nhanh. Cậu không nói cho Chu Thời Bùi biết, thực ra, ở nhà cậu luôn ăn mặc thế này quanh năm suốt tháng. Cậu đã quen, mà cậu cũng rất ít khi bị cảm.

Chu Thời Bùi lúc này mới xoay người rời đi, để lại Hạ Trí ngồi yên tại chỗ, ngơ ngác nhìn theo bóng lưng hắn. Trong lòng cậu hoàn toàn rối loạn, tựa như có thứ gì đó đang dần nảy mầm…

Nhưng tại sao cậu không thể nắm bắt được?

Hạ Trí ngồi xuống, đờ đẫn suy nghĩ.

Ở bên kia, Chu Thời Bùi đưa Cận Vi vào thư phòng. Nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, trong lòng hắn hiếm khi sinh ra một chút phiền muộn. Đã rất lâu hắn không có loại cảm xúc này—một cảm giác khó nói thành lời, khiến hắn bất giác bực bội.

Là vì Hạ Trí sao?

Hắn rốt cuộc đang làm gì thế này?

Hạ Trí đã bắt đầu mở lòng, chấp nhận tiếp xúc với nhiều người hơn. Đây chẳng phải chính là điều hắn muốn sao? Là mục đích ban đầu của hắn?

Chẳng lẽ chỉ vì thấy đứa nhỏ bắt đầu cười với người khác, hắn lại không vui?

Xem ra, không chỉ Hạ Trí có vấn đề, mà ngay cả hắn cũng nên nghiêm túc nhìn lại bản thân.

“Cậu sao thế? Đừng nói là không vui khi thấy chúng tôi trò chuyện đấy nhé?” Cận Vi tùy ý ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt sắc bén nhìn về phía hắn.

Chu Thời Bùi liếc anh ta một cái, ngồi xuống đối diện, không hề phủ nhận: “Có lẽ là tôi đã quen với việc đứa nhỏ chỉ thích nói chuyện với mình.”

Cận Vi: “…”

Chu Thời Bùi nói quá thản nhiên, khiến anh ta nhất thời không biết nên nói gì, thậm chí cả lời trêu chọc cũng thu lại. Cuối cùng, anh ta chỉ có thể nói đầy ẩn ý: “Thói quen này không ổn đâu. Nếu cậu đã có suy nghĩ như vậy, dần dần Hạ Trí sẽ cảm nhận được. Với sự lệ thuộc của cậu ấy vào cậu hiện tại, cậu ấy rất dễ vô thức tránh làm những điều cậu không thích.”

“Ừ, tôi biết.” Chu Thời Bùi gật đầu, giọng điệu như mọi khi, bình thản mà ôn hòa, không hề gợn sóng.

Đúng vậy, với kiểu người như Chu Thời Bùi, làm gì có chuyện gì có thể thực sự ảnh hưởng đến hắn. Hóa ra bản thân anh ta lo lắng thừa thôi.

Cận Vi cảm thán: “Thực ra, chuyện chúng tôi vừa nói đều liên quan đến cậu. Tôi phát hiện ra, chỉ cần là chuyện về cậu, cậu ấy sẽ đặc biệt hứng thú. Chẳng dễ gì tôi mới dựa vào chuyện của cậu mà làm quen được với cậu ấy đấy.”

“Chuyện gì về tôi?” Chu Thời Bùi nhướn mày, khẽ ngả người ra sau.

“Chuyện tôi với cậu suýt nữa thành một đôi, nhưng thấy hai người bạn thân bên cạnh vì yêu đương mà cắt đứt quan hệ, nên đành bỏ qua.” Cận Vi cười nói.

“May mà dừng lại đúng lúc.” Chu Thời Bùi gật đầu.

“Thôi không đùa nữa.” Cận Vi thu lại vẻ trêu chọc, nghiêm túc nói: “Chuyện của Hạ Trí, cậu vẫn nên nghĩ cách đi. Cậu ấy cần tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều hơn.”

Chu Thời Bùi nhìn anh ta một lúc rồi nói: “Cậu là bác sĩ tâm lý mà còn không có cách, tôi thì có thể làm gì?”

Cận Vi: “…”

Sao nghe cứ như đang nói anh ta làm việc không có tâm thế?

“Thôi được rồi, tôi đi đây.” Cận Vi đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi.

Chu Thời Bùi hỏi: “DÌ Trương đã chuẩn bị xong bữa tối, không ở lại ăn à?”

Cận Vi phất tay: “Tôi cũng không đến mức thiếu một bữa ăn nhà cậu, đi đây.”

Chu Thời Bùi cũng không giữ lại, chỉ gật đầu rồi đứng dậy: “Tôi bảo người đưa cậu về.”

Sau khi tiễn Cận Vi, Chu Thời Bùi quay lại tìm Hạ Trí. Khi đẩy cửa vào, cậu vẫn còn khoác áo của hắn, ngồi thẫn thờ trong phòng.

Chu Thời Bùi đi tới, gọi một tiếng: “Hạ Trí.”

Hạ Trí nghe thấy giọng hắn mới hoàn hồn, quay người lại nhìn hắn, chậm rãi đứng lên.

“Thay quần áo xuống ăn tối.” Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí gật đầu, sau đó, sau nhiều ngày, Chu Thời Bùi mới lại nghe thấy giọng AI quen thuộc: “Được.”

Từ sau khi Bạch Dự đến, Hạ Trí gần như không còn tâm trạng dùng giọng AI này nữa. Bây giờ lại được nghe, cảm giác còn có chút hoài niệm. Cũng chỉ khi trò chuyện với Chu Thời Bùi, Hạ Trí mới thỉnh thoảng dùng giọng nói này.

Đợi Chu Thời Bùi rời đi, cậu đi tìm một bộ đồ ở nhà dày hơn để thay. Thực ra… cậu thật sự không thấy lạnh.

Thay đồ xong đi ra, Hạ Trí không thấy Chu Thời Bùi dưới nhà, liền chạy lên tầng tìm hắn. Không thấy hắn trong phòng ngủ chính, cậu lại đến thư phòng.

Mật mã cửa thư phòng Chu Thời Bùi từng nói cho cậu biết, vì vậy cậu nhập mật mã và đẩy cửa bước vào. Đèn trong phòng sáng, nhưng không có ai bên trong.

Hạ Trí khẽ đóng cửa lại, bước vào trong. Trên bàn làm việc có vài quyển sách đang mở. Có lẽ do đã quen với công việc trợ lý riêng của Chu Thời Bùi, vừa thấy thế, cậu liền muốn đi tới đóng sách lại và sắp xếp cho gọn.

Thế nhưng, ngay khi ánh mắt chạm vào nội dung trên trang sách, cậu bỗng khựng lại.

Đây là những quyển sách dạy ngôn ngữ ký hiệu.

Chu Thời Bùi đang học ngôn ngữ ký hiệu vì cậu…

Nhận thức này khiến Hạ Trí nhất thời không biết phải diễn tả cảm xúc của mình thế nào. Trong ký ức của cậu, chỉ có cha mẹ từng vì cậu mà học ngôn ngữ ký hiệu.

Trước đây, khi có khách hoặc họ hàng đến nhà, cậu cũng rất ít khi gõ chữ để giao tiếp. Cậu thích dùng ngôn ngữ ký hiệu hơn. Khi họ lộ ra vẻ mặt không hiểu, Hạ Trí chỉ lặng lẽ ngồi sang một bên, không chủ động tiếp tục giao lưu nữa. Không hiểu thì thôi, cậu cũng chẳng muốn nói thêm.

Nhưng cha mẹ cậu sẽ kiên nhẫn dịch lại lời cậu.

Hạ Trí giơ tay lên, cầm lấy một quyển sách dạy ngôn ngữ ký hiệu. Cậu vừa đặt sách vào lòng bàn tay, phía sau đã vang lên giọng nói của Chu Thời Bùi: “Hạ Trí?”

Có lẽ vì bị bất ngờ, tay cậu run lên, sách rơi xuống bàn.

Chu Thời Bùi bước vào, ánh mắt vô thức rơi lên những quyển sách đó. Hắn vốn định hỏi cậu sao lại chạy vào thư phòng. Dù hắn từng nói mật mã cho cậu biết, nhưng trước nay Hạ Trí rất ít khi vào đây, trừ khi đi cùng hắn.

Nhưng lúc này, ánh mắt hắn lại dừng trên những trang sách vừa rơi xuống.

Hạ Trí ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt hơi sáng lên, trong veo như bầu trời đầy sao.

Chu Thời Bùi lặng lẽ khép sách lại, xếp gọn sang một bên.

Hạ Trí giơ tay làm một động tác ký hiệu: “Vì sao?”

Sau đó, sợ Chu Thời Bùi không hiểu, cậu định lấy giấy bút ra viết, nhưng tay còn chưa kịp nhấc lên đã bị hắn giữ lại.

Giọng nói trầm thấp của hắn vang lên, dịu dàng mà kiên định: “Tôi nghĩ… phải có một người có thể hiểu cách em biểu đạt.”

Ngôn ngữ ký hiệu vốn sinh ra để giúp những người không thể nói chuyện giao tiếp dễ dàng hơn. Hạ Trí có thể gõ chữ với những người khác, nhưng với hắn—cậu không cần phải làm vậy.

Chu Thời Bùi cũng không cho rằng bản thân có gì đặc biệt. Chỉ là, với tư cách là người trò chuyện với Hạ Trí nhiều nhất mỗi ngày, hắn hy vọng có thể giao tiếp với cậu theo cách mà cậu quen thuộc nhất.

Hạ Trí cúi đầu, hàng mi dài rủ xuống, che đi cảm xúc trong mắt.

Chu Thời Bùi giơ tay, không kìm được mà xoa nhẹ lên mái tóc cậu: “Được rồi, xuống ăn cơm thôi.”

Nói xong, hắn vừa xoay người định đi thì Hạ Trí bỗng giữ lấy tay hắn.

Chu Thời Bùi dừng bước, cúi đầu nhìn Hạ Trí, mà cậu cũng ngẩng lên nhìn hắn, bàn tay vẫn nắm chặt không chịu buông.

Đối với những lúc Hạ Trí có chút bướng bỉnh thế này, Chu Thời Bùi trước nay chưa từng nói gì. Hắn chỉ khẽ nắm lại tay cậu, trong đôi mắt sâu thẳm ánh lên ý cười nhàn nhạt: “Đi thôi.”

Hạ Trí lặng lẽ đi theo sau hắn, bàn tay nhỏ bé được nắm chặt trong lòng bàn tay hắn.

Cậu ngước lên, chăm chú nhìn đường nét bên sườn mặt của Chu Thời Bùi.

Đôi mắt vốn luôn tĩnh lặng, thậm chí có phần vô cảm của cậu, dường như đã thay đổi.

Giờ đây, trong đáy mắt ấy dần dần ánh lên một tia nóng bỏng, tựa như ngọn lửa đang bùng cháy—một cảm xúc mãnh liệt mà từ trước đến nay chưa từng xuất hiện nơi Hạ Trí.

Chương 20: Ra Ngoài

DTV-EBOOK

Chương 20:

Công việc của Chu Thời Bùi luôn rất bận rộn, thời gian Hạ Trí có thể ở bên hắn chỉ vỏn vẹn vào buổi tối và cuối tuần. Nhiều khi thấy hắn trở về với vẻ mệt mỏi, cậu cũng rất tự giác, không làm phiền.

Với Hạ Trí, chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy Chu Thời Bùi, cậu đã cảm thấy rất vui rồi.

Cho đến một ngày, Chu Thời Bùi báo cho cậu biết rằng hắn sắp đi công tác và nhờ cậu chuẩn bị hành lý giúp.

Hạ Trí sững lại.

Cậu từng thấy cha mẹ mình đi công tác trước đây. Khi còn nhỏ, họ rất bận rộn, cứ cách dăm ba hôm lại phải đi xa, không có nhiều thời gian để chăm sóc cậu. Mỗi lần như vậy, cậu đều được giao lại cho người giúp việc—cho đến khi cậu gặp tai nạn.

Hạ Trí rất hiếm khi nhớ về quãng thời gian đó. Hơn nữa, mọi chuyện đã xảy ra từ lâu, thời gian cũng dần cuốn trôi tất cả.

Cậu chỉ biết rằng, sau này dù công việc bận rộn đến đâu, cha mẹ cũng không bao giờ để cậu ở nhà một mình nữa. Mỗi lần phải đi công tác, họ luôn cố gắng sắp xếp lịch trình lệch nhau để một người có thể ở nhà cùng cậu.

Nhưng Hạ Trí vẫn nhớ, đã từng có một khoảng thời gian rất dài, trong căn nhà này, chỉ có cậu và một người giúp việc.

Những ký ức không mấy tốt đẹp bất chợt ùa về, ánh mắt cậu dần trở nên trầm lặng hơn.

Cậu dùng ngôn ngữ ký hiệu, thành thạo hỏi Chu Thời Bùi: “Anh đi bao lâu?”

“Lần này là đi nước ngoài bàn chuyện làm ăn, có thể sẽ mất hơn một tháng.” Chu Thời Bùi đáp. “Tôi sẽ bảo bác sĩ Cận thường xuyên đến nhà trò chuyện với em.”

Hạ Trí nhìn hắn, không nói gì.

Cậu không cần ai bầu bạn cả, nhưng cũng không giải thích, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Hành lý và những vật dụng cần thiết cho chuyến công tác đều do cậu tự tay sắp xếp, sau đó giao lại cho thư ký.

Người thư ký nhận lấy vali, lịch sự nói với cậu: “Làm phiền cậu rồi.”

Hạ Trí khẽ lắc đầu, lặng lẽ đứng ở cửa nhìn theo họ rời đi, dõi mắt trông theo Chu Thời Bùi lên xe.

Trên đường ra sân bay, thư ký vẫn tiếp tục báo cáo công việc với Chu Thời Bùi—từ những chi tiết trong hợp đồng, trình tự các cuộc họp, cho đến tình hình chung của đối tác.

“Tập đoàn M và chúng ta đã hợp tác nhiều năm nay. Trước đây, mọi thứ luôn do ông Chu giám sát. Bây giờ anh muốn thay đổi mô hình hợp tác, áp dụng một phương thức hoàn toàn mới, bên đó ít nhiều sẽ có ý kiến.”

Ông Chu mà thư ký nhắc đến chính là chú ruột của Chu Thời Bùi. Dù trong tay không có quá nhiều thực quyền, nhưng ông vẫn không cam tâm, lúc nào cũng muốn nắm giữ thứ gì đó để uy hiếp Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi không hề bất ngờ, chỉ gật đầu, giọng trầm ổn và rõ ràng: “Nếu họ còn muốn hợp tác với Chu thị, họ phải học cách thích nghi với phong cách của tôi. Nếu không, đối tác có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Có thể là họ, cũng có thể là một công ty khác. Tôi tin rằng có không ít doanh nghiệp sẵn sàng hợp tác với Chu thị.”

Thư ký nhìn hắn, dường như định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Hợp tác nhiều năm như vậy, dù là vì tình nghĩa hay lợi ích, cũng không thể nói trở mặt là trở mặt ngay được.

Chuyện thay đổi đối tác, đâu phải cứ nói đổi là đổi.

Nhưng nhìn ánh mắt và sắc mặt của Chu Thời Bùi, thư ký đã hiểu ra—chẳng qua là tập đoàn M vẫn chưa nhận thức rõ tình hình mà thôi.

Xe đã lên đường cao tốc, còn khoảng mười mấy phút nữa là đến sân bay. Chu Thời Bùi ngồi trên xe, lặng lẽ xem qua tài liệu.

Thế nhưng, sau khi đọc xong, hắn mới phát hiện ra thiếu một tập hồ sơ quan trọng.

Hắn khựng lại...

Thư ký chú ý đến biểu cảm của hắn, lập tức hỏi: "Sao vậy, Chu tổng?"

"Thiếu một tập tài liệu quan trọng, có lẽ tôi để quên trên bàn làm việc trong thư phòng." Chu Thời Bùi nói.

Hắn rất hiếm khi bỏ quên đồ, huống hồ đây lại là tài liệu quan trọng. Chợt nghĩ đến điều gì đó, hắn đưa tay day trán.

Tối qua, khi đang xem tài liệu, hắn nhận được một cuộc điện thoại từ mẹ mình. Bà có lẽ đã biết hắn sắp đi công tác dài ngày, nên dặn dò đủ thứ chuyện.

Phần lớn là những lời quan tâm như nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng làm việc quá sức... Hắn đặt tập tài liệu xuống bàn, trò chuyện với mẹ một lúc. Đến khi cuộc gọi kết thúc, đã là nửa tiếng sau.

Lúc quay đầu lại, Hạ Trí đã sắp xếp gọn gàng bàn làm việc của hắn, còn nhắc nhở rằng ngày mai phải đi sớm, tối nay nên nghỉ ngơi sớm một chút.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cậu khi ấy, Chu Thời Bùi khẽ cười, đồng ý với cậu rồi quay về phòng.

Thư ký phản ứng rất nhanh, lập tức lấy điện thoại ra: "Tôi sẽ sắp xếp người đến nhà anh lấy tài liệu và đưa thẳng đến sân bay."

Tuy anh ta cảm thấy chuyện này không giống lỗi mà Chu Thời Bùi sẽ mắc phải, nhưng việc của sếp không đến lượt anh ta thắc mắc.

"Không cần." Chu Thời Bùi lắc đầu. "Từ công ty đến nhà tôi, rồi quay lại sân bay, thời gian không kịp đâu. Tôi sẽ gọi cho Hạ Trí."

Thư ký nghe vậy, chỉ có thể gật đầu.

Điện thoại mới đổ chuông hai tiếng đã được bắt máy.

Chu Thời Bùi lên tiếng: "Hạ Trí."

Đầu dây bên kia, Hạ Trí vừa nghe thấy giọng hắn, chỉ vài giây sau, giọng AI quen thuộc vang lên: "Ừm."

"Nghe tôi nói, tôi cần em giúp một chuyện. Vào thư phòng của tôi, tìm trên bàn làm việc một tập tài liệu có chữ M Group trên đó. Sau khi tìm thấy, hãy nhờ tài xế đưa em đến sân bay. Nhớ kỹ, ngoài em ra, không để ai chạm vào tài liệu này."

Giọng nói của hắn mang theo sự nghiêm túc, nhưng vẫn trầm ổn, thậm chí có thể xem là dịu dàng.

Thư ký đứng bên cạnh thoáng sững sờ.

Hồ sơ liên quan đến tập đoàn M... có nội dung gì mà mức độ bảo mật lại cao đến vậy?

Anh ta nhớ trong tài liệu hợp tác đâu có gì cần phải giữ bí mật nghiêm ngặt đến thế? Không phải chỉ là một cuộc đàm phán hợp đồng thôi sao? Các giấy tờ liên quan, anh ta chẳng phải đều đã xem qua rồi ư?

"Tôi biết em không thích ra ngoài, nên tôi không ép em. Chỉ cần em nói cho tôi biết có được hay không là được rồi." Chu Thời Bùi nhẹ giọng hỏi.

Hắn sẽ không cưỡng ép Hạ Trí. Dù lần hợp tác này rất quan trọng, nhưng nếu thật sự không kịp, hắn chỉ có thể đổi chuyến bay, hoãn cuộc họp với tập đoàn M. Chỉ là, như vậy thì một số kế hoạch sẽ bị xáo trộn.

Những tình huống ngoài ý muốn—nói thật, Chu Thời Bùi rất ghét, nhất là khi vấn đề lại xảy ra ở chính bản thân mình.

"Với anh, chuyện này rất quan trọng sao?" Giọng AI vang lên đều đều, không chút cảm xúc.

"Ừm, rất quan trọng." Chu Thời Bùi đáp.

"Được, tôi sẽ mang đến cho anh."

Sau khi Hạ Trí đồng ý, cuộc gọi liền kết thúc.

Thư ký đứng bên cạnh, nếu không phải đã gặp Hạ Trí nhiều lần, anh ta thật sự sẽ nghĩ rằng Chu Thời Bùi vừa trò chuyện với một AI chứ không phải một con người.

Không lâu sau, điện thoại của Chu Thời Bùi rung lên.

Hắn cúi đầu nhìn—là tin nhắn của Hạ Trí.

Hạ Trí: Là cái này đúng không?

Dưới tin nhắn là một bức ảnh chụp tập hồ sơ.

Chu Thời Bùi nhìn dòng tin nhắn, ánh mắt thoáng dịu lại, khóe môi khẽ cong—không tệ, còn biết hỏi trước nữa.

Hắn nhắn lại một chữ: "Ừ."

Sau khi đến sân bay, hai người đứng đợi ở quảng trường ngoài sảnh chính.

May mắn là giờ này đường không đông xe lắm. Khoảng nửa tiếng sau, cuối cùng họ cũng thấy Hạ Trí bước xuống từ ô tô.

Cậu cầm tập hồ sơ trên tay, dáng vẻ có chút không tự nhiên. Rõ ràng, cậu chưa quen với việc ra ngoài.

Sân bay rộng lớn, người lại rất đông. Cậu có vẻ căng thẳng, khi đến gần Chu Thời Bùi thì mới dần thả lỏng.

Cậu đưa tập tài liệu cho hắn, sau đó dùng ngôn ngữ ký hiệu: "Tôi không để ai chạm vào."

Chu Thời Bùi không ngờ cuối cùng Hạ Trí rời khỏi biệt thự theo cách này.

Trước đây, hắn vẫn luôn đau đầu vì chuyện này. Một người dù thế nào cũng không chịu bước ra ngoài, vậy mà bây giờ lại tự nguyện đi, chỉ để mang tài liệu đến cho hắn.

Hắn đưa tay nhận lấy, giọng nói mang theo chút ấm áp: "Cảm ơn em, em làm rất tốt."

Thế nhưng, hắn không có thời gian để nói nhiều hơn, vì đã gần đến giờ lên máy bay.

Trước khi rời đi, hắn chỉ kịp dặn một câu: "Về cẩn thận nhé."

Hạ Trí trở lại xe, cơ thể vẫn còn hơi run.

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm giác xa lạ xen lẫn mơ hồ.

Hai bên đường, lá vàng phủ kín mặt đất, gió thu thổi qua se lạnh. Chỉ hơn một tháng nữa, mùa đông lại đến rồi.

Thì ra... đã lâu như vậy, cậu vẫn chưa từng bước chân ra khỏi nhà sao?

Chương 21: Đón Người

DTV-EBOOK

Chương 21:

Thành phố vừa có một trận tuyết rơi, không lớn cũng không nhỏ. Mùa đông năm nay đến sớm hơn mọi năm.

Hạ Trí ngồi bên bệ cửa sổ, lặng lẽ nhìn những bông tuyết bay lả tả ngoài trời.

Chu Thời Bùi nói sẽ về sau một tháng, nhưng giờ đã gần hai tháng mà vẫn chưa thấy bóng dáng. Mọi thứ dường như chẳng thay đổi, nhưng cũng có chút gì đó đã khác đi.

Cậu nhận ra rằng, thì ra dù không có Chu Thời Bùi bên cạnh, cậu cũng không còn gặp ác mộng nữa. Nhưng cậu vẫn giữ thói quen ngủ trong phòng của hắn vào mỗi tối.

Cậu không muốn nói chuyện này cho Chu Thời Bùi biết.

Chu Thời Bùi đang ở nước ngoài, hiếm khi liên lạc với cậu. Thỉnh thoảng cậu gọi điện hoặc nhắn tin, phần lớn chỉ nhận lại

hai chữ: "Đang bận."

Chắc hẳn hắn thực sự rất bận, giống như cha mẹ cậu khi xưa.

Dạo gần đây, cậu hay nghĩ về những chuyện cũ, những ký ức vụn vặt. Có nhiều thứ đã mơ hồ, thậm chí có những chuyện cậu không còn nhớ rõ, chỉ là nghe cha mẹ kể lại.

Từ nhỏ, cậu đã phải đeo máy trợ thính. Chính xác là từ mẫu giáo hay tiểu học thì cậu không còn nhớ nữa.

Có lần, máy trợ thính của cậu bị rơi hỏng, nhưng cha mẹ đều đi công tác. Họ dặn có gì thì báo với người giúp việc, nhưng người người giúp việc đó chẳng bao giờ để t@m đến cậu.

Ngoài chuyện lo ba bữa cơm và đưa đón cậu đến trường, còn lại hầu như không thấy bóng dáng bà ta đâu.

Mỗi lần cậu cố gắng nói chuyện, người giúp việc đều tỏ ra thiếu kiên nhẫn, suốt ngày hối thúc cậu. Vì thế, chuyện máy trợ thính bị hỏng cũng không ai hay biết-bà ta căn bản chẳng thèm nghe cậu nói gì.

Vì không nghe được, cậu thường xuyên nói sai.

Cậu không hiểu giáo viên đang giảng gì, không biết bạn bè nói gì. Dần dần, có người bắt đầu nhận ra điểm đặc biệt này của cậu.

Họ coi cậu như một trò đùa, cố tình trêu chọc, cười nhạo, chờ xem cậu bối rối, lúng túng.

Hạ Trí không nghe được những lời họ nói, nhưng cậu có thể nhìn ra biểu cảm trên gương mặt họ.

Từ đó, cậu dần dần học cách tránh đi ánh mắt của người khác, cũng không còn nói chuyện với bất kỳ ai nữa.

Mãi đến khi giáo viên nhận ra sự bất thường, thì đã là mấy tuần sau đó.

Lúc mời phụ huynh lên gặp, cha mẹ cậu vẫn đang ở nước ngoài, do chênh lệch múi giờ nên không nghe được điện thoại. Cuối cùng, người đến trường là người giúp việc.

Lúc này, bà ta mới ý thức được mình đã gây ra chuyện lớn, liền tìm cách nói dối cả hai bên.

Với giáo viên, bà ta nói mọi thứ không có gì nghiêm trọng.

Với cha mẹ cậu, bà ta bảo rằng cậu vẫn ổn.

Sau đó, bà ta quay sang trách mắng cậu, đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu cậu, trong khi bản thân chẳng hề quan t@m đến cậu dù chỉ một chút.

Hạ Trí không bao giờ quên được vẻ mặt méo mó, dữ tợn của bà ta lúc đó.

May mắn là cậu không nghe được những lời cay độc mà bà ta đã thốt ra.

Cuối cùng, người giúp việc sợ cha mẹ cậu sẽ truy cứu trách nhiệm, liền bỏ trốn.

Bà ta để mặc cậu một mình trong nhà rồi lẳng lặng rời đi.

Hạ Trí ở trong phòng rất lâu, có lẽ đã vài ngày.

Cậu ăn hết tất cả đồ có thể ăn trong nhà, nhưng đến khi không còn gì để lót dạ, cậu đành gõ cửa nhà hàng xóm xin giúp đỡ.

Nhờ vậy mà mọi người mới phát hiện ra chuyện này.

Sau sự kiện đó, cậu chưa từng mở miệng nói chuyện lần nào nữa.

-

Hạ Trí tựa vào bệ cửa, đôi mắt nhìn mông lung ra bầu trời trắng xóa, trong lòng tự hỏi: "Mình thật sự vì chuyện đó mà không nói chuyện nữa sao?"

Những ký ức này, thực ra phần cậu nhớ được không nhiều.

Phần lớn đều là do cha mẹ mỗi lần nhắc lại với sự hối hận và áy náy.

Những chuyện trước năm sáu tuổi, có lẽ vì chính cậu cố tình quên đi, nên những gì còn sót lại trong trí nhớ vô cùng ít ỏi.

Ngay cả khi cha mẹ bảo rằng trước đây cậu từng biết nói, cậu cũng không còn nhớ rõ.

Đúng lúc này, điện thoại của cậu vang lên.

Hạ Trí cúi đầu nhìn-là cuộc gọi từ Chu Thời Bùi.

Giờ này mà hắn gọi cho cậu sao?

Cậu nhận máy, ngay lập tức nghe thấy giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên từ đầu dây bên kia, khiến cậu vô thức cảm thấy an tâm: "Ngày mai hai giờ chiều, tôi về đến thành phố . Hạ Trí, em có muốn ra sân bay đón tôi không?"

Nghe Chu Thời Bùi nói ngày mai trở về, tinh thần của Hạ Trí lập tức phấn chấn hơn hẳn, tâm trạng vui vẻ không sao che giấu nổi.

Mãi một lúc sau, cậu mới nhớ đến việc phải gõ chữ trả lời: [Được.]

Chu Thời Bùi nhận được tin nhắn, liền dặn dò thêm: "Tôi nghe nói thành phố đang có tuyết, ra ngoài nhớ mặc ấm nhé."

Hạ Trí: [Được.]

"Vậy cứ thế nhé. Hoặc là... em có muốn tiếp tục nói chuyện với tôi thêm một lát không?" Chu Thời Bùi hỏi.

Hạ Trí vốn nghĩ đến đây là Chu Thời Bùi sẽ cúp máy, không ngờ nghe thấy câu này. Đôi mắt cậu lập tức sáng lên vài phần.

Cậu há miệng, như thể muốn nói gì đó, nhưng giọng nói bị nghẹn lại nơi cổ họng.

Cậu muốn nói với Chu Thời Bùi rằng có.

Cậu muốn nghe giọng hắn.

Cậu muốn có thể nói chuyện với hắn nhiều hơn một chút.

Thế nhưng, giữa hai người, phần lớn đều là Chu Thời Bùi nói, còn cậu chỉ lắng nghe. Thông thường, sau khi hắn dặn dò xong chuyện cần nói, cuộc gọi sẽ kết thúc.

Một lúc sau, Chu Thời Bùi nhận được tin nhắn của Hạ Trí.

Vỏn vẹn một chữ: [Muốn.]

Công việc đã xử lý xong, Chu Thời Bùi liền kể cho Hạ Trí nghe về những chuyện thú vị hắn gặp trong chuyến công tác.

Từ góc nhìn của thư ký ngồi bên cạnh, cảnh tượng này... thật sự giống như đang dỗ dành trẻ con.

Boss mà cũng có một mặt dịu dàng thế này sao?

Nhưng nói thật, ai mà chẳng muốn được vị đại boss này dịu dàng dỗ dành chứ?

Lần công tác này, họ đã kéo dài thời gian ở nước ngoài gần một tháng.

Thực tế, đó là vì Chu Thời Bùi vốn không có ý định ký hợp đồng theo thỏa thuận ban đầu, mà đã chuẩn bị một bản hợp đồng mới.

Dù đối tác vẫn là Tập đoàn M, nhưng cách hợp tác và người hợp tác thì không còn như trước.

Nói một cách đơn giản, nội bộ Tập đoàn M có biến động lớn.

Chu Thời Bùi không những nhúng tay vào chuyện nội bộ của họ, mà còn đứng về phe thế lực mới để hạ bệ phe cũ.

Vốn dĩ, mối quan hệ hợp tác giữa nhà họ Chu và Tập đoàn M trước đây đều do ông Chu xử lý.

Nhưng bây giờ, nó đã nằm trong tay Chu Thời Bùi.

Điều đáng nói là...

Thư ký-người vẫn luôn theo sát Chu Thời Bùi trong suốt chuyến công tác-lại hoàn toàn không hề hay biết về kế hoạch này.

Anh ta vẫn cứ chăm chỉ làm việc, cẩn thận thương lượng với những người phụ trách cũ của Tập đoàn M suốt nửa ngày.

Đến cuối cùng, khi mọi chuyện đã xong xuôi, Chu Thời Bùi mới bình thản khen một câu: "Làm tốt lắm. Vất vả rồi."

Không trách được lúc trước hắn nói tập tài liệu trong tay Hạ Trí là tài liệu tuyệt mật.

Nhưng mà... Chu Thời Bùi chưa bao giờ khen nhân viên một cách có lệ.

Khen rồi, có nghĩa là tiền thưởng cũng sẽ vào tài khoản.

Vậy nên, dù trong lòng còn nhiều điều khó hiểu, thư ký vẫn rất vui vẻ.

Suy cho cùng, chuyện của Boss, những gì không nên hỏi thì đừng hỏi, những gì Boss không muốn để mình biết thì cũng chẳng cần cố tìm hiểu làm gì.

Hạ Trí lắng nghe Chu Thời Bùi kể chuyện về chuyến công tác ở nước ngoài. Giọng hắn chậm rãi, trầm ổn, nghe thế nào cũng thấy dễ chịu.

Chu Thời Bùi chưa bao giờ cảm thấy nhàm chán chỉ vì cậu không thể nói chuyện hay phản hồi nhiều.

Hai người trò chuyện hơn nửa tiếng mới kết thúc cuộc gọi.

Sau đó, Hạ Trí đặc biệt mở tủ quần áo, lựa chọn cẩn thận bộ đồ sẽ mặc ngày mai khi ra sân bay đón Chu Thời Bùi.

Hôm sau, khi ra sân bay, Hạ Trí còn cẩn thận mang theo một chiếc áo khoác dày cho Chu Thời Bùi.

Dù lúc hắn rời đi thời tiết chưa quá lạnh, nên hành lý cũng không mang theo đồ giữ ấm nhiều, nhưng bây giờ, thành phố A đột ngột trở lạnh.

Vừa bước ra khỏi sân bay, thư ký bị cái lạnh thấu xương làm co rúm cả người. Đang run rẩy thì anh ta nhìn thấy Hạ Trí ôm một chiếc áo khoác thật dày, vừa thấy Chu Thời Bùi lập tức khoác áo lên người hắn.

Gió lạnh thổi qua, tuyết không còn rơi, nhưng hai bên đường vẫn còn nhiều mảng trắng xóa.

Khoảnh khắc ấy, thư ký cảm thấy chua xót tận đáy lòng.

May mắn thay, Chu Thời Bùi là một ông chủ biết quan tâm nhân viên. Hắn quay sang anh ta dặn dò: "Xe công ty đã đến rồi, cậu về trước đi. Dặn tài xế đưa cậu về thẳng nhà."

"Vâng, cảm ơn Chu tổng!"

Thư ký bị lạnh đến mức môi cũng tái nhợt, vừa nghe vậy lập tức cúi đầu cảm ơn, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hạ Trí và Chu Thời Bùi cùng lên xe.

Chu Thời Bùi nhìn sang Hạ Trí, bình thường ở nhà ăn mặc đơn giản, vậy mà ra ngoài lại quấn mình kín mít.

Áo khoác dày, mũ len, khăn quàng cổ, thậm chí còn đeo cả khẩu trang, chỉ để lộ ra đôi mắt to tròn đang nhìn hắn.

Đôi mắt đó, so với lần đầu gặp mặt, đã có thần sắc hơn rất nhiều.

"Đã chịu ra ngoài rồi, vậy sau này theo tôi đến công ty làm việc đi." Chu Thời Bùi đột nhiên nói.

Hạ Trí nghe vậy, lập tức quay đầu nhìn hắn.

Cậu có vẻ ngạc nhiên, cứ tưởng chuyện này đã bị bỏ qua từ lâu.

Một lúc sau, cậu mới dùng ngôn ngữ ký hiệu để hỏi: [Nếu tôi làm ở công ty anh, sau này có thể đi công tác cùng anh không?]

Chu Thời Bùi không ngờ Hạ Trí lại quan t@m đến chuyện này.

Hắn hơi bất ngờ, sau đó khẽ cười, gật đầu: "Ừ, không chỉ vậy, sau này em có thể cùng tôi đi làm mỗi ngày."

Có lẽ vì câu nói này khiến Hạ Trí dao động, dù vẫn còn chút do dự, nhưng cuối cùng cậu cũng gật đầu đồng ý.

Vậy là chuyện này cứ thế được quyết định.

Bên cạnh Chu Thời Bùi có thêm một trợ lý, đối với công ty mà nói thì chẳng phải chuyện gì to tát.

Nhưng vì ai cũng biết Hạ Trí là ai, nên tin tức này trở thành một đề tài hết sức thú vị để bàn tán.

Tuy nhiên, những lời đồn đó chẳng thể lọt vào tai Hạ Trí.

Có Chu Thời Bùi che chở, không ai dám nói gì trước mặt cậu.

Về phần công việc, do trước đó đã được Chu Thời Bùi hướng dẫn, nên sau khi vào công ty, Hạ Trí thích nghi rất nhanh.

Ban đầu, mọi người đều nghĩ Hạ Trí chẳng khác nào một bình hoa di động, cũng không ai kỳ vọng có thể giao phó công việc cho cậu.

Dù sao thì, bất cứ nhân viên nào trong công ty cũng có lý lịch xuất sắc hơn Hạ Trí.

Nhưng rất nhanh sau đó, cậu đã khiến tất cả phải thay đổi suy nghĩ.

Ngoại trừ những công việc như giao tiếp với khách hàng, nghe điện thoại, thì những nhiệm vụ còn lại, Hạ Trí hoàn toàn có thể đảm nhiệm với tư cách một trợ lý xuất sắc.

Suy cho cùng, cậu chính là do một tay Chu Thời Bùi dạy dỗ.

Chỉ là... không ai biết chuyện này mà thôi.

Thư ký sớm đã nhận ra rằng, Chu Thời Bùi rất tin tưởng Hạ Trí.

Sau khi cậu thích nghi với công việc, rất nhiều nhiệm vụ quan trọng đều được trực tiếp giao cho cậu.

Thậm chí, có những hạng mục mà anh ta còn không có tư cách chạm vào, nhưng Chu Thời Bùi vẫn có thể yên tâm để Hạ Trí làm.

Nhưng mà...

Người có thể làm thư ký của Chu Thời Bùi, đương nhiên phải là người biết thân biết phận.

Vậy nên, anh ta sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt này mà suy nghĩ quá nhiều.

Cuối năm sắp đến.

Các buổi tiệc thương mại lớn nhỏ cũng bắt đầu nhiều hơn.

Những dịp cần xã giao cũng ngày càng gia tăng.

Mỗi lần tham dự sự kiện, Chu Thời Bùi đều đưa Hạ Trí theo cùng.

Với tư cách là trợ lý, lẽ ra khi tham gia tiệc xã giao, Hạ Trí nên giúp sếp mình chặn bớt rượu.

Nhưng ở trường hợp của Chu Thời Bùi và Hạ Trí, tình huống lại hoàn toàn ngược lại.

Chu Thời Bùi không phải kiểu người dễ nịnh bợ, nên có không ít người bắt đầu đánh chủ ý lên Hạ Trí.

Những vị doanh nhân ấy, ai nấy đều cười đầy thân thiện với cậu: "Trợ lý Hạ, nào, tôi kính cậu một ly."

Nhưng Hạ Trí, ngoại trừ với Chu Thời Bùi ra, thì vốn chẳng nhiệt tình với bất kỳ ai.

Đối mặt với sự niềm nở đột ngột từ người khác, cậu chỉ có thể đáp lại bằng vẻ mặt lạnh nhạt.

Cậu vốn dĩ không thuộc về những nơi thế này.

Chu Thời Bùi nhẹ nhàng kéo cậu về phía sau mình, khóe môi mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Nhìn như ôn hòa, nhưng thực chất lại vô cùng xa cách: "Cậu ấy không quen uống rượu."

Dứt lời, Chu Thời Bùi tùy ý nâng ly rượu trong tay lên, trong ly là thứ chất lỏng màu đỏ sóng sánh.

Có lẽ hắn chỉ vừa chạm môi vào đó, uống hay không còn chưa biết.

Nhưng chẳng ai dám lên tiếng.

Chu Thời Bùi đã nể mặt như vậy, họ còn có thể nói gì nữa?

Người đối diện lập tức uống cạn ly rượu của mình, xã giao vài câu rồi rời đi.

Hạ Trí không quen những nơi như thế này.

Cậu ngoan ngoãn hỏi Chu Thời Bùi bằng ngôn ngữ ký hiệu: [Khi nào chúng ta về?]

Chu Thời Bùi nhìn động tác tay của Hạ Trí, khẽ cười một tiếng, ánh mắt ôn hòa lộ ra chút chân thật: "Chờ thêm một lát."

Ở thêm một lúc, Hạ Trí mới phát hiện thì ra Chu Thời Bùi cũng chẳng thích nơi này.

Chỉ là hắn không thể hiện ra mà thôi.

Vậy nên, bất cứ ai khi nhắc đến Chu Thời Bùi, ấn tượng đầu tiên là: Ít khi nổi giận, lễ độ và hòa nhã.

Nhưng trớ trêu thay, một người nhìn có vẻ ôn hòa như vậy, đặt trong giới kinh doanh của thành phố A, lại không một ai dám làm càn trước mặt hắn.

Hạ Trí thực ra không cần đi cùng hắn đến các buổi tiệc tùng xã giao.

Chu Thời Bùi mang cậu theo, chỉ vì hắn thấy những chuyện này vô vị, có người đi cùng thì đỡ chán hơn một chút.

Dĩ nhiên, lời này... hắn chưa từng nói với Hạ Trí.

Chương 22: Vừa Rồi Em Định Làm Gì?

DTV-EBOOK

Chương 22:

Năm nay với Hạ Trí mà nói trôi qua rất nhanh, mười tám tuổi của cậu cứ thế lặng lẽ qua đi.

Chẳng có gì đọng lại, ngoại trừ một cái tên, đã cắm rễ thật sâu trong lòng cậu.

Mùng Một Tết, Hạ Trí nói với Chu Thời Bùi rằng cậu muốn đến thăm cha mẹ.

Ban đầu, cậu chỉ định thông báo một tiếng, nhưng không ngờ Chu Thời Bùi lại nói: "Chiều nay tôi rảnh, sẽ đi cùng em."

Khi hai người đến nghĩa trang, họ phát hiện trước mộ phần của cha mẹ Hạ Trí có dấu vết của tiền giấy vừa được đốt, bên cạnh còn có một bó hoa tươi.

Rõ ràng, đã có người đến trước họ.

Ngoài người nhà họ Hạ ra thì còn ai khác vào đây nữa?

Chu Thời Bùi nhìn Hạ Trí một cái.

Hóa ra, bọn họ vẫn nhớ đến cha mẹ cậu, chỉ là không thích Hạ Trí, không coi cậu là người một nhà mà thôi.

Nhưng Hạ Trí chẳng cảm thấy gì.

Cậu lặng lẽ cúi xuống, đặt bó hoa trong tay trước bia mộ.

Cha mẹ cậu và những người anh chị em kia có tình cảm rất tốt, nhưng đó là tình cảm của họ.

Nó không liên quan gì đến cậu.

Muốn xây dựng một mối quan hệ bình thường với Hạ Trí, vừa tốn công vừa tốn sức.

Người nhà họ Hạ cho rằng cậu lạnh nhạt, thiếu cảm xúc, chẳng gần gũi với ai, kiểu người như thế nuôi cũng chẳng thân.

Mà tình thân, đâu thể chỉ dựa vào huyết thống để duy trì?

Vốn dĩ, giữa cậu và họ đã chẳng có bao nhiêu tình cảm ngay từ đầu.

Chu Thời Bùi ở bên cạnh cậu một lúc, sau đó hai người cùng rời khỏi nghĩa trang.

Đi được một đoạn, Hạ Trí lặng lẽ nắm lấy tay hắn, bàn tay cậu lạnh buốt.

Chu Thời Bùi hơi nghiêng đầu nhìn cậu nhưng cũng không nói gì.

Khi đến trước xe, Chu Thời Bùi mở cửa ghế phụ cho Hạ Trí.

Lúc này cậu mới chịu buông tay, ngoan ngoãn lên xe.

Mấy ngày Tết, Chu Thời Bùi không có nhiều thời gian dành cho Hạ Trí.

Dù ông cụ nhà họ Chu đã lui về không quản chuyện nữa, nhưng bề ngoài vẫn phải làm tròn trách nhiệm.

Hơn nữa, nhà họ Chu còn một đống họ hàng xa, hắn không thể để mẹ hắn một mình gánh vác hết mọi thứ. Vậy nên hôm đó, Chu Thời Bùi chỉ đưa Hạ Trí về nhà rồi rời đi, cũng không xuống xe.

Đây là cái Tết yên tĩnh nhất từ trước đến nay của Hạ Trí.

Nhưng cậu cũng không cảm thấy lạnh lẽo hay cô đơn.

Mọi năm, nhà cậu lúc nào cũng đông đúc, nhưng cậu vẫn thích ở một mình trong phòng hơn. So với sự náo nhiệt, cậu vẫn thích yên tĩnh hơn, không ai làm phiền, chỉ là… nếu Chu Thời Bùi có ở đây thì tốt rồi.

Cậu cứ thế một mình trải qua ngày Tết đến mùng Ba, thì dì Trương là người đầu tiên quay về.

Dì vốn là người địa phươngm đêm Giao thừa mới rời đi, bây giờ về còn mang theo không ít quà bánh.

Lúc này, Hạ Trí đang ngồi xem TV trên sofa. Nghe thấy tiếng mở cửa, cậu cứ tưởng là Chu Thời Bùi.

Nhưng vừa quay đầu lại, chỉ thấy dì Trương.

Dì cười hiền: "Tiểu Hạ, năm mới vui vẻ nhé!"

Hạ Trí khẽ gật đầu, sau đó dời ánh mắt về màn hình.

dì Trương vừa về chưa bao lâu, thì chuông cửa lại vang lên.

Hôm nay có vẻ hơi náo nhiệt.

Hạ Trí tắt TV, đứng dậy đi ra cửa, dì Trương cũng theo sau cậu.

Vừa mở cửa ra, hai người đàn ông đang đứng bên ngoài, trên tay xách theo quà cáp. Trong đó, một người Hạ Trí đã từng gặp, chính là người lần trước đưa Chu Thời Bùi về.

Còn người kia thì xa lạ, nhưng khí thế lại có phần áp đảo, trông không dễ tiếp cận. Người đàn ông đó nhìn lướt qua cậu,

cất giọng hỏi: "Cậu là Hạ Trí?"

Giọng điệu kia đậm chất bề trên, đầy thói quen ra lệnh.

Xe của bọn họ đỗ ngay trong sân.

Muốn vào được đây, chắc chắn phải là người rất thân thiết với Chu Thời Bùi.

Hạ Trí không biết tại sao họ biết cậu, nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

"Phải cậu không? Lần trước chúng ta gặp rồi đấy, nhớ không?"

So với người đàn ông kia, người còn lại thái độ ôn hòa hơn hẳn, nụ cười cũng có vẻ thân thiện hơn, làm bầu không khí dễ chịu đi ít nhiều.

Dĩ nhiên Hạ Trí nhớ ra.

Nhưng đó không phải một kỷ niệm đẹp, thế nên cậu chỉ lặng lẽ nhìn người đó, không có phản ứng gì.

Trái lại, dì Trương đứng bên cạnh thì lập tức tươi cười, khách sáo chào hỏi: "Ôi chào, hóa ra là cậu Giang! Sao hôm nay lại ghé qua vậy? Mời vào trong ngồi, nhưng mà cậu chủ nhà tôi không có ở đây đâu!"

Người đàn ông kia — Giang Luật, nhẹ gật đầu, giọng điềm nhiên: "Ừm, tôi biết, vừa gọi điện cho cậu ấy. Cậu ấy bảo tôi cứ qua trước, nói rằng Hạ Trí đang ở nhà."

Khi nhắc đến cái tên "Hạ Trí", anh ta nói rất tự nhiên, thậm chí còn có chút quen thuộc.

Mọi người ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách.

dì Trương tất bật bưng trà rót nước, dọn trái cây, trong lòng thầm nghĩ: May mà hôm nay mình về sớm, nếu không để một mình Tiểu Hạ tiếp hai vị này, chẳng biết phải làm sao nữa!

Lộ An Hòa đi cùng Giang Luật, thật ra là vì ở nhà quá chán.

Mỗi lần về, họ hàng lại bắt đầu càm ràm, khiến cậu ta phát bực.

Thế nên mặt dày bám theo Giang Luật ra ngoài, bây giờ tươi cười nói với Hạ Trí: "Xem ra lần trước tôi hiểu lầm rồi! Cậu không phải nhân viên làm việc ở đây? Giới thiệu nhé, tôi là Lộ An Hòa."

Hạ Trí nhìn cậu ta, chỉ khẽ gật đầu.

"Cậu là Hạ Trí phải không?"

Lộ An Hòa quan sát thái độ của Hạ Trí, cảm giác cậu có vẻ không thích mình lắm.

Hồi trước đúng là cậu ta hiểu lầm rồi tùy tiện sai bảo, nhưng mọi chuyện đã giải thích rõ ràng, có cần thiết phải mặt lạnh như thế không?

Cậu ta cười hỏi tiếp: "Cậu với anh Bùi là quan hệ gì thế?"

Hạ Trí vẫn gật đầu, không đáp, cũng chẳng có nhiều phản ứng.

Điện thoại của cậu để trên lầu, cậu cũng không định lên lấy.

Sự xuất hiện bất ngờ của hai người này khiến tâm trạng cậu không vui.

Chu Thời Bùi từng nói sẽ không tùy tiện dẫn người về nhà, nhưng nơi này dù sao cũng là nhà của hắn.

Hắn có thể hứa, nhưng cậu không có tư cách đòi hỏi.

Chỉ là cảm giác bị gạt ra ngoài lề, không hề được thông báo trước, khiến Hạ Trí cảm thấy...

Trong lòng Chu Thời Bùi, cậu chẳng quan trọng chút nào.

Giang Luật biết tính Lộ An Hòa quen kiểu thân thiết quá nhanh, nhưng không phải ai cũng có thể chịu được kiểu làm quen của cậu ta.

Thế là lạnh nhạt nhắc nhở: "Hạ Trí không thể nói chuyện."

"Cậu không nói được?" Lộ An Hòa ngạc nhiên, trong mắt còn có chút tiếc nuối.

Một người đẹp như vậy, hóa ra lại là người câm.

Nhưng cậu ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ xua tay, thái độ vô cùng tự nhiên: "Không sao, thế cậu muốn nhắn tin hay viết chữ?"

Hạ Trí: "……"

Cậu ta là người đầu tiên không coi khiếm khuyết của cậu là vấn đề, còn thoải mái hỏi thẳng là muốn giao tiếp thế nào.

Dù cho phản ứng của cậu có lạnh nhạt, xa cách đến đâu, đối phương cũng không hề bị ảnh hưởng.

Giang Luật thì không có hứng trò chuyện với Hạ Trí, chỉ ngồi uống trà yên lặng quan sát.

Lộ An Hòa nói chuyện với anh họ mình thì không hợp, từ nhỏ đến lớn còn có chút sợ ông anh họ này.

Nhưng hiếm lắm mới được ra ngoài, còn hơn là ở nhà bị hỏi đủ thứ chuyện, nên cậu ta chĩa mục tiêu về phía Hạ Trí.

Cũng may Giang Luật không phải Chu Thời Bùi, nên không thấy phiền khi Lộ An Hòa lắm lời.

Hạ Trí rất muốn rời đi, nhưng Lộ An Hòa có vẻ cực kỳ hứng thú với cậu.

Thậm chí còn rất chu đáo, đưa cho cậu giấy bút.

Hạ Trí lạnh nhạt trả lời, mỗi lần chỉ viết vài từ đơn giản.

Lộ An Hòa nhìn qua, không nhịn được cảm thán: Không hổ là người có thể ở bên Chu Thời Bùi.

Có điều, chữ của Hạ Trí rất đẹp, phù hợp với câu "tích tự như kim”

Khi Chu Thời Bùi về đến nơi, hắn vừa mở cửa đã thấy cảnh tượng thế này: Lộ An Hòa thì đang hăng hái "trêu đùa" Hạ Trí, còn Hạ Trí thì ngồi trên sofa, dường như không hề liên quan đến cuộc nói chuyện.

Nhưng mà, trên tay cậu vẫn là tờ giấy vừa bị nhét vào.

Hạ Trí nghe thấy tiếng mở cửa, bàn tay đang cầm giấy bút khẽ siết lại, theo phản xạ mà nhìn về phía cửa.

Lộ An Hòa ngồi gần nên thấy rõ sự thay đổi trong ánh mắt của Hạ Trí.

Cậu ta cũng thuận theo tầm nhìn của Hạ Trí mà quay đầu lại, liền thấy Chu Thời Bùi bước vào, trên tay còn cầm mấy cành hoa mai.

Thật là nhàn nhã, thời tiết lạnh như vậy mà vẫn có tâm trạng đi hái mai?

Chu Thời Bùi hỏi: "Tới lâu chưa?"

Giang Luật nghe thấy tiếng, cũng quay đầu lại, vừa thấy Chu Thời Bùi liền nói: "Không lâu lắm, bọn tôi mới đến. Năm mới vui vẻ."

"Anh Bùi, năm mới vui vẻ!"

Lộ An Hòa cười rạng rỡ, cực kỳ nhiệt tình.

"Năm mới vui vẻ."

Chu Thời Bùi gật đầu, ngồi xuống sofa.

Hạ Trí vẫn luôn nhìn hắn.

Chu Thời Bùi đưa mấy cành hoa mai trong tay cho cậu: "Hoa mai ở nhà cũ nở rất đẹp, tôi hái vài cành cho em."

Bên này không trồng mai, nên không có để ngắm.

Hái mấy cành mai này đối với hắn là chuyện tiện tay, nhưng ngay cả chính hắn cũng không nhận ra rằng—

Chỉ khi trong lòng luôn nhớ đến một người, thì dù nhìn thấy gì cũng sẽ tự nhiên nghĩ đến người ấy.

Hạ Trí nhìn hoa mai trong tay hắn, hai tay nhẹ nhàng đón lấy, động tác cẩn thận, vừa dè dặt vừa trân quý.

Sau đó, cậu ôm hoa trong lòng, đứng dậy đi lên lầu.

Lộ An Hòa nhìn dáng vẻ của Hạ Trí, chợt bừng tỉnh hiểu ra.

Lần trước đến đây, cậu ta không chú ý nhiều đến Hạ Trí, nên không phát hiện ra điều này.

Bây giờ thì rõ ràng rồi—

Cảm giác của cậu ta không sai, Hạ Trí đúng là có chút địch ý và bài xích mình.

Ban đầu cậu ta còn tưởng là chuyện hiểu lầm lần trước khiến Hạ Trí khó chịu, nhưng sau khi thấy thái độ của Hạ Trí đối với Chu Thời Bùi—

Cậu ta lập tức hiểu ra.

Hạ Trí không thích mình, là vì Chu Thời Bùi.

Lộ An Hòa thu lại ánh mắt, quay sang nhìn Giang Luật và Chu Thời Bùi.

Hai người kia vẫn trò chuyện tự nhiên, khiến cậu ta không thể xác định được Chu Thời Bùi có biết tâm tư của Hạ Trí không.

Hạ Trí lên lầu, cắm hoa mai vào bình trong phòng ngủ.

Sau đó cậu mới tìm điện thoại của mình.

Vừa định cầm lên đi xuống lầu thì phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ, đều là Chu Thời Bùi gọi đến.

Còn có cả tin nhắn từ hắn.

Chu Thời Bùi: [Lát nữa sẽ có bạn đến chơi, là người rất thân. Em giúp tôi tiếp đãi nhé.]

Hạ Trí nhìn chằm chằm vào tin nhắn, khẽ sững người.

Cảm giác khó chịu trong lòng khi nãy trong khoảnh khắc tan biến sạch sẽ.

Khi cậu xuống lầu lần nữa, tâm trạng đã không còn nặng nề như trước.

Lộ An Hòa từ lúc phát hiện tâm tư của Hạ Trí, ánh mắt nhìn cậu cũng trở nên ý vị sâu xa.

Giang Luật và Lộ An Hòa ở lại ăn tối xong mới rời đi.

Trước khi đi, Lộ An Hòa còn cố ý xin cách liên lạc của Hạ Trí.

Chu Thời Bùi không phản đối.

Hắn muốn Hạ Trí tiếp xúc với nhiều người hơn, để cậu hiểu rằng—

Thế giới này rộng lớn, không chỉ có mỗi hắn.

Hạ Trí cũng nên có một vòng tròn quan hệ bình thường của riêng mình.

Buổi tối, trong phòng ngủ chỉ còn hai người.

Không khí ấm áp.

Chu Thời Bùi vào phòng tắm, Hạ Trí ngồi trên giường, có thể nghe thấy tiếng nước chảy trong đó.

Cuộc sống như vậy đối với Hạ Trí mà nói là đã rất thỏa mãn rồi.

Nhưng tâm trạng vui vẻ này rất nhanh đã bị phá vỡ.

Cậu nhận được tin nhắn đầu tiên từ người bạn mới thêm khi nãy—

Lộ An Hòa: [Cậu thích Chu Thời Bùi đúng không?]

Vừa nhìn thấy tin nhắn, Hạ Trí cảm giác như có thứ gì đó bị đâm thủng ngay trong lòng.

Bất ngờ không kịp phòng bị.

Nhưng điều khiến cậu kinh hoàng nhất không phải là hoài nghi, mà là nỗi hoảng loạn ập đến ngay sau đó.

Cậu ta đang nói cái gì vậy?!

Lộ An Hòa: [Cậu không thích tôi là vì Chu Thời Bùi, đúng không?]

Hạ Trí siết chặt điện thoại, sắc mặt trong phút chốc tái nhợt.

Mất một lúc lâu, ngón tay run rẩy gõ từng chữ gửi đi—

Hạ Trí: [Anh muốn nói gì?]

Lộ An Hòa: [Đừng căng thẳng, cũng đừng sợ hãi. Thích một người không phải là chuyện gì đáng xấu hổ. Tôi chỉ muốn giải thích để tránh cậu hiểu lầm thôi. Anh trai tôi trước đây đúng là có ý định mai mối tôi với Chu Thời Bùi, nhưng bọn tôi đã thử, chẳng có chút hứng thú nào với nhau. Tôi không có tình cảm với Chu Thời Bùi, điểm này cậu có thể yên tâm.]

Hạ Trí im lặng, không hiểu Lộ An Hòa gửi những tin nhắn này đến rốt cuộc là có ý gì?

Lộ An Hòa: [Nhưng tôi không có hứng thú, không có nghĩa là người khác cũng vậy. Chu Thời Bùi rất xuất sắc, xung quanh anh ấy chưa bao giờ thiếu người thích. Nếu cậu thích anh ấy thật, thì phải biết nắm lấy cơ hội. Thôi, ngủ ngon nhé, chúc cậu mơ đẹp.]

Hạ Trí đọc xong tin nhắn, cũng nhận ra rằng đối phương không có ý xấu.

Cậu cúi đầu nhìn chằm chằm vào khung trò chuyện hồi lâu, cuối cùng mới gõ một chữ— [Cảm ơn.]

Sau đó, cậu cứ đọc đi đọc lại tin nhắn của Lộ An Hòa.

Hết lần này đến lần khác...

Mãi đến khi Chu Thời Bùi từ phòng tắm bước ra, nhìn thấy Hạ Trí vẫn chăm chú nhìn điện thoại, hắn thuận miệng hỏi: "Đang xem gì thế?"

Hạ Trí giật mình. Cậu cầm không vững điện thoại, suýt chút nữa thì làm rơi xuống giường.

Cậu ngước mắt lên, ánh mắt có chút hoảng loạn nhìn về phía Chu Thời Bùi.

Mất vài giây, cậu mới theo phản xạ cúi xuống nhặt điện thoại lên, nhẹ nhàng lắc đầu.

Dáng vẻ hoảng loạn này của Hạ Trí rất hiếm thấy.

Chu Thời Bùi khẽ nhíu mày, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc hơn.

"Sao vậy?"

Hắn vừa nói, vừa đưa tay muốn lấy điện thoại của Hạ Trí.

Nhưng Hạ Trí phản ứng rất mạnh— Cậu tránh né ngay lập tức, thậm chí còn theo bản năng run nhẹ cả người khi bị Chu Thời Bùi chạm vào.

Động tác của Chu Thời Bùi khựng lại, ánh mắt rơi trên người Hạ Trí.

Hạ Trí nắm chặt điện thoại, nghiêng đầu né tránh ánh nhìn của hắn.

Nhưng khoảng cách giữa hai người quá gần, gần đến mức khiến trái tim cậu đập loạn nhịp, toàn thân vô thức căng cứng.

Đứa trẻ này…

Bắt đầu có bí mật của riêng mình rồi.

Chu Thời Bùi bật cười khẽ, thu tay lại, cũng không hỏi nữa.

Hạ Trí lén nhìn hắn, ánh mắt dừng trên gương mặt quen thuộc ấy.

Nhưng tim cậu đập càng lúc càng nhanh.

Trong đầu, lời của Lộ An Hòa không ngừng vang lên—

Cậu thích Chu Thời Bùi đúng không?

Cậu… thích Chu Thời Bùi sao?

Chỉ mới nghĩ đến hai chữ đó thôi, lồ ng ngực đã nóng ran lên.

"Tắt đèn nhé?" Chu Thời Bùi hỏi.

Hạ Trí hoảng hốt gật đầu, rất nhanh, căn phòng trở nên tối om.

Hơi ấm bên cạnh đến từ cơ thể của Chu Thời Bùi.

Hạ Trí khẽ động đậy, trong bóng tối, lặng lẽ nhìn khuôn mặt hắn.

Như thể bị ma xui quỷ khiến, cậu dịch lại gần hơn một chút.

Hương thơm của sữa tắm vương trên da hắn.

Lông mi cậu khẽ run, hơi thở không đều đặn, căng thẳng đến mức cả người như đang run rẩy.

Càng lúc càng gần hơn…

Chỉ còn một chút nữa thôi, là sẽ chạm vào môi hắn…

Đúng lúc này, Chu Thời Bùi mở mắt.

Ánh mắt hắn và ánh mắt cậu—

Chạm vào nhau.

"Tách."

Đèn sáng trở lại.

Hạ Trí ngồi trên giường, cúi đầu, không dám nhìn Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi lặng lẽ quan sát cậu.

Qua mấy phút, hắn đưa tay lấy máy trợ thính từ đầu giường, nhẹ nhàng đeo vào tai cho cậu.

Động tác vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng.

Máy trợ thính hơi mát lạnh, khi đeo vào tai, đầu ngón tay hắn vô tình chạm vào vành tai cậu.

Hạ Trí ngẩng đầu, ánh mắt mơ hồ như phủ sương, cuối cùng chậm rãi nhìn hắn.

Chu Thời Bùi nhìn cậu, giọng nói trầm ổn, dịu dàng, không có chút tức giận nào—

"Hạ Trí, nói cho tôi biết—"

"Vừa rồi, em định làm gì?"

Chương 23: Em Thích Anh

DTV-EBOOK

Chương 23:

Hạ Trí không trả lời. Đối mặt với chuyện này, cậu vụng về, cũng không đủ thông minh. Huống hồ, hành động mập mờ kia của cậu bị Chu Thời Bùi bắt gặp ngay tại trận.

Khoảnh khắc tình cảm thầm kín bị vạch trần, những khao khát chưa từng thổ lộ bắt đầu trỗi dậy.

Trong giây phút ấy, cậu gần như không thể kiểm soát bản thân. Mang theo sự căng thẳng và bất an, cậu chậm rãi tiến đến gần Chu Thời Bùi. Đồng thời, sâu trong lòng ẩn giấu một sự mong chờ không thể nói thành lời.

Càng đến gần, tim cậu càng đập nhanh hơn. Cuối cùng, sự bất an bị nỗi khát khao mãnh liệt nuốt chửng, để lại duy nhất âm thanh nhịp tim rõ ràng của chính mình.

Cậu từng bước từng bước bị cuốn vào, khát vọng tiến gần hắn, bản năng thôi thúc cậu đến gần hắn hơn nữa. Cậu muốn nhiều hơn, càng lúc càng trở nên tham luyến.

Nhưng Hạ Trí hiểu rõ, Chu Thời Bùi sẽ không mãi chiều theo cậu.

Cuối cùng, hắn cũng không hỏi gì thêm. Hoặc có lẽ, khi nhìn thấy dáng vẻ này của Hạ Trí, hắn đã không nỡ ép cậu nữa.

Cả hai đều mang tâm sự riêng, một đêm trằn trọc không ai ngủ yên. Hạ Trí mãi đến gần sáng mới thiếp đi, vậy nên khi Chu Thời Bùi thức dậy, cậu vẫn còn đang ngủ say.

Dì Trương đã chuẩn bị xong bữa sáng. Thấy chỉ có mỗi Chu Thời Bùi xuống lầu, dì hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn mỉm cười chào: "Chào buổi sáng, cậu chủ. Còn cậu Hạ đâu rồi?"

"Chào buổi sáng, cậu ấy vẫn còn ngủ. Không cần gọi đâu." Chu Thời Bùi đáp.

Dì Trương gật đầu: Tôi biết rồi. Dù sao cũng đang nghỉ Tết, ngủ thêm chút cũng tốt."

Chu Thời Bùi ngồi vào bàn, trong lòng lại nghĩ về chuyện của Hạ Trí.

Tối qua, trước khi tắt đèn, phản ứng của cậu đã rất khác thường. Hơn nữa, hắn chắc chắn mình không hiểu lầm—nếu lúc đó hắn không mở mắt, Hạ Trí thật sự sẽ hôn lên môi hắn.

"Dì Trương." Chu Thời Bùi đột nhiên gọi dì lại.

Dì Trương đang chuẩn bị dọn dẹp bếp, nghe hắn gọi bèn dừng tay, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Dì cứ tưởng hắn thấy bữa sáng không hợp khẩu vị. Dù sao từ khi Hạ Trí chuyển vào, bữa sáng của Chu Thời Bùi hầu như đều do cậu chuẩn bị. Cậu rất để t@m đến khẩu vị của hắn, thường xuyên thay đổi món ăn.

"Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi chút chuyện. Hôm qua lúc dì về, Hạ Trí đang làm gì?" Giọng điệu của Chu Thời Bùi rất bình thản.

Dì Trương nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó đáp: "Lúc tôi về, cậu Hạ đang xem tivi. Sau đó không lâu thì cậu Giang đến."

"Xem tivi?" Ánh mắt Chu Thời Bùi thoáng qua một tia kinh ngạc. Không phải cậu vẫn luôn không thích ra phòng khách khi hắn không có nhà sao?

"Có lẽ vì chỉ có một mình ở nhà nên thấy buồn chán thôi." Dì Trương giải thích.

Chu Thời Bùi hờ hững gật đầu, đứng dậy rời khỏi bàn ăn, đi thẳng vào phòng khách.

Dì Trương nhìn bữa sáng gần như chưa động đến trên bàn, có chút lo lắng, bèn đi theo hắn.

Chu Thời Bùi cầm điều khiển từ xa, ngồi xuống sofa, bật TV lên rồi mở phần lịch sử phát sóng của ngày hôm qua. Hắn có chút tò mò, muốn xem Hạ Trí đã xem những gì. Kết quả lại phát hiện buổi chiều hôm qua, cậu xem một bộ phim tình cảm thần tượng dành cho tuổi teen.

“Hằng ngày cậu ấy vẫn hay xem mấy cái này sao?” Chu Thời Bùi ngước mắt, quay sang hỏi dì Trương.

Dì Trương hơi ngập ngừng. Bình thường, Hạ Trí gần như chẳng bao giờ xem TV…

Nhưng dì cũng không rõ ý của Chu Thời Bùi là gì, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Cũng không hẳn. Cậu ấy thường đọc sách nhiều hơn. Nhưng mà, dù sao cũng chỉ mới mười tám, mười

chín tuổi, thích xem mấy bộ phim tình cảm như vậy cũng là chuyện bình thường thôi. Ai mà chưa từng mơ mộng về tình yêu khi còn trẻ chứ?”

Trong mắt dì Trương, đây mới là điều mà một người ở độ tuổi như Hạ Trí nên có.

“Vậy à?” Chu Thời Bùi đặt điều khiển xuống, trầm ngâm suy nghĩ.

Hắn suýt nữa quên mất, Hạ Trí vẫn đang ở độ tuổi thanh xuân—độ tuổi dễ tò mò về tình yêu, nhưng cũng mơ hồ nhất về nó.

Chỉ là hắn không thể ngờ được, Hạ Trí lại chọn hắn làm đối tượng để thử nghiệm. Nghĩ đến đây, Chu Thời Bùi bật cười vì tức—chẳng lẽ bây giờ hắn còn phải phụ trách cả việc hướng dẫn tâm lý và giáo d ục tình cảm cho một đứa nhỏ mới lớn hay sao?

Không lâu sau, Hạ Trí cũng thức dậy. Cậu xuống lầu, vẫn như thường ngày chỉ mặc một chiếc áo mỏng. Khi thấy Chu Thời Bùi đang ngồi dưới sofa, cậu hơi do dự, suy nghĩ xem có nên quay lại phòng để mặc thêm áo hay không.

Chu Thời Bùi nhìn thấy cậu đứng lưng chừng trên cầu thang, không lên cũng chẳng xuống, liền hơi nhướng mày, mở miệng

nói: “Xuống ăn sáng đi. Ăn xong thì lên thư phòng với tôi, chúng ta cần nói chuyện.”

Sau một đêm, Hạ Trí đã lấy lại bình tĩnh, không còn lúng túng như tối qua nữa. Đối diện với lời nói của Chu Thời Bùi, cậu cũng không còn im lặng né tránh.

Cậu bước xuống cầu thang, nhìn thẳng vào hắn, khẽ gật đầu.

Chu Thời Bùi đi trước đến thư phòng. Sau khi ăn sáng xong, Hạ Trí cũng theo lên, đứng ngoài cửa gõ nhẹ một tiếng.

“Vào đi.”

Lúc này, cậu mới đẩy cửa bước vào. Chu Thời Bùi ngồi sau bàn làm việc, Hạ Trí đóng cửa lại, đi đến trước mặt hắn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Chu Thời Bùi dựa lưng vào ghế, chăm chú quan sát cậu một lúc, mới chậm rãi lên tiếng: “Em chắc đã không còn gặp ác mộng từ lâu rồi, đúng không?”

Hạ Trí không phủ nhận.

“Vậy từ hôm nay, em chuyển về phòng em ngủ, không có vấn đề gì chứ?”

Trước đây, Chu Thời Bùi không quá để t@m đến chuyện này, cũng chẳng phiền lòng khi Hạ Trí ngủ chung với mình. Nhưng dù sao hắn cũng là người đàn ông bình thường, còn Hạ Trí thì hoàn toàn không hiểu chuyện. Cậu cứ ngây thơ mà vô tình làm những hành động quyến rũ người khác.

Chu Thời Bùi chưa bao giờ cho rằng mình có thể "người nằm trong lòng mà tâm không động". Nhưng với Hạ Trí, hắn không thể làm vậy. Ranh giới đạo đức của hắn không cho phép bản thân chạm vào một người có lẽ còn chưa hiểu rõ những hành động của chính mình có ý nghĩa gì.

Việc tiếp tục ngủ chung đã không còn thích hợp nữa. Đây là sự tôn trọng của hắn dành cho Hạ Trí, cũng là cách hắn thể hiện tình cảm của mình.

Hạ Trí ngỡ ngàng nhìn hắn. Chỉ vì chuyện tối qua sao?

Cậu giơ tay ra dấu bằng ngôn ngữ ký hiệu, tốc độ nhanh gấp đôi bình thường: [Chuyện tối qua, tôi có thể giải thích.]

Chu Thời Bùi không vội, chỉ lặng lẽ nhìn cậu. Đợi đến khi cậu đặt tay xuống, hắn mới gật đầu, thản nhiên nói: “Được, tôi nghe. Em nói đi.”

Hạ Trí nhìn thẳng vào hắn, đứng yên một lát, từ tốn nâng tay lên. Động tác tay của cậu rất đơn giản, nhưng mang theo một sự nghiêm túc không thể xem nhẹ: [Em thích anh. Em muốn ở bên anh.]

Mỗi cử động tay của Hạ Trí đều rất chậm, như thể muốn để Chu Thời Bùi nhìn thật rõ từng chữ, từng câu. Đôi mắt cậu trong trẻo, không chút che giấu, hệt như lời tỏ tình bất ngờ này— thẳng thắn và trực diện.

Ban đầu, Chu Thời Bùi có chút sững sờ. Nhưng sau giây phút kinh ngạc ngắn ngủi, hắn lại thấy buồn cười.

Cái gọi là "giải thích" này… chi bằng cậu đừng giải thích còn hơn.

Hắn đứng dậy khỏi ghế.

Dáng vẻ vẫn điềm tĩnh, ánh mắt nhìn xuống Hạ Trí từ trên cao, trong đáy mắt mang theo một tia cảm xúc phức tạp. Một lát

sau, hắn thu lại ánh nhìn, bình thản hỏi: “Hạ Trí, em mới bao nhiêu tuổi? Đã gặp bao nhiêu người? Em có biết thích là gì không, mà dám nói thích tôi?”

Giọng nói của hắn không nhanh không chậm, nhưng mỗi câu đều mang theo áp lực vô hình.

Hạ Trí bị hỏi đến mức ngơ ngác. Tại sao hắn lại hỏi như vậy? Cậu có thích hay không, chẳng lẽ bản thân cậu không biết sao?

Chu Thời Bùi nhìn thẳng vào mắt cậu, khí chất dần dịu xuống. Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên vai Hạ Trí, giọng điệu cũng mang theo ý cười thoáng qua: “Em còn nhỏ lắm. Cảm xúc có rất nhiều dạng, thích cũng vậy. Cảm động hay ỷ lại cũng có thể xem là thích. Tôi tin em thật sự có tình cảm với tôi, nhưng những thứ này không giống nhau đâu, Hạ Trí. Em cần phân biệt cho rõ.”

Trong thế giới của Hạ Trí, liệu cậu có thật sự phân biệt được thứ tình cảm phức tạp này không? Vậy mà lại ngây thơ nói ra hai chữ "thích anh".

Với Chu Thời Bùi, dù có chấp nhận hay không thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn. Nhưng đối với Hạ Trí—một người vẫn còn chưa hiểu hết tình cảm của chính mình—thì lại là chuyện hoàn toàn khác.

Hắn nói rất nhiều, nhưng Hạ Trí vẫn không hiểu được ý của hắn. Cậu đang nói thích hắn, nhưng Chu Thời Bùi lại đang nói về một chuyện hoàn toàn khác.

Cậu không có kinh nghiệm, cũng chẳng biết tình huống này nghĩa là gì.

Thấy Chu Thời Bùi định rời đi, Hạ Trí lập tức nắm lấy tay áo hắn, dùng ngôn ngữ ký hiệu để hỏi: [Nếu em phân biệt rõ rồi, anh sẽ ở bên em chứ?]

Ánh mắt cậu kiên định, mang theo một sự cố chấp mạnh mẽ, như thể nhất định phải lấy được câu trả lời từ Chu Thời Bùi.

Hắn không ngờ Hạ Trí cố chấp đến vậy.

“Đợi đến khi em có thể phân biệt rõ rồi hãy nói.” Giọng điệu của hắn nhẹ bẫng, không mang theo chút dao động nào. “Trước mắt, cứ quay về phòng mình ngủ trước đi.”

Hạ Trí cần một câu trả lời, nhưng với Chu Thời Bùi, đây chẳng qua chỉ là một phản ứng nhất thời của tuổi trẻ mà thôi. Qua một thời gian, mọi chuyện cũng sẽ trôi qua.

Ít nhất, Chu Thời Bùi sẽ không bao giờ dẫn dắt một người vẫn còn quá trẻ, tâm trí chưa thực sự trưởng thành, bước vào một mối quan hệ tình cảm với mình.

Hạ Trí lặng lẽ nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, ánh mắt dần cụp xuống.

Nhưng cái gọi là "phân biệt rõ ràng" trong miệng Chu Thời Bùi… rốt cuộc có nghĩa là gì?

Chương 24: Tiệc Mừng Thọ

DTV-EBOOK

Chương 24:

Lời tỏ tình bất ngờ của Hạ Trí giống như một đoạn nhạc đệm thoáng qua. Có lẽ nó đã để lại dấu vết trong lòng cậu, nhưng đối với Chu Thời Bùi, nó không hề tạo ra ảnh hưởng gì đáng kể.

Hắn cũng không vì vậy mà cố ý tránh né cậu. Mọi thứ vẫn như trước, chẳng có gì thay đổi.

Sau kỳ nghỉ Tết, công việc lại trở nên bận rộn. Hạ Trí vẫn là trợ lý đắc lực bên cạnh Chu Thời Bùi, xuất hiện trong nhiều dịp quan trọng. Ngay từ năm ngoái, đã có không ít người biết đến cậu.

Dáng vẻ của cậu nổi bật đến mức khó mà không gây chú ý, huống hồ Chu Thời Bùi luôn mang theo cậu bên mình.

Nhưng điều khiến người ta bàn tán không chỉ có thế—Hạ Trí còn có tính cách vô cùng khó gần. Cậu chẳng mấy khi chủ động giao tiếp với ai, dù ai tiếp cận cũng đều nhận lại sự lạnh nhạt. Ở một góc độ nào đó, ngay cả Chu Thời Bùi cũng không kiêu ngạo bằng cậu.

Ít nhất thì phần lớn thời gian, Chu Thời Bùi vẫn giữ thái độ ôn hòa với mọi người. Hắn tuy không dễ tiếp cận nhưng luôn lịch sự, hiếm khi để ai phải bẽ mặt.

Tất nhiên, trừ khi đối phương là kiểu người không biết điều, tự tìm đến để bị bẽ mặt.

Thế nhưng, một người lạnh lùng như Hạ Trí trở nên ngoan ngoãn lạ thường khi đứng trước Chu Thời Bùi. Hắn nói gì, cậu nghe nấy. Không ít người nhìn vào mà cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Không khó hiểu khi Chu Thời Bùi thích cậu đến vậy.

“Vài ngày nữa là tiệc thọ 80 tuổi của ông Ngô, cậu giúp tôi chuẩn bị một phần quà mừng.” Trước khi tan làm, Chu Thời Bùi dặn dò thư ký.

Lẽ ra hắn nên tự mình chọn quà, nhưng dạo này công việc quá nhiều, chẳng có thời gian. Hơn nữa, chuyện chọn quà này cũng không thích hợp giao cho Hạ Trí. Hắn vẫn tin tưởng năng lực của thư ký hiện tại.

“Vâng, tôi hiểu rồi.” Thư ký gật đầu.

Hạ Trí cũng nghe thấy chuyện chuẩn bị quà. Trên đường về nhà, cậu bỗng dùng tay ra hiệu hỏi Chu Thời Bùi: [Sinh nhật anh cũng sắp đến rồi đúng không?]

Chu Thời Bùi thấy động tác của cậu, hơi nhướng mày: “Sao em biết?”

Sinh nhật hắn rơi vào cuối tháng Ba, nhưng chưa từng nhắc qua với Hạ Trí.

Hạ Trí ra hiệu: [Vô tình nhìn thấy thôi.]

Vô tình thấy, nhưng lại đặc biệt ghi nhớ.

Chu Thời Bùi khẽ gật đầu, không nói gì thêm, chỉ quay sang hỏi: “Tiệc thọ của ông Ngô, em có muốn đi cùng tôi không?”

Hắn biết Hạ Trí không thích những buổi tiệc tùng, nhưng bình thường vẫn luôn đưa cậu theo. Hôm nay lại hiếm hoi hỏi xem cậu có muốn đi hay không. Nếu Hạ Trí không muốn, lần này có thể coi như cho cậu nghỉ ngơi một hôm.

Chu Thời Bùi đã quyết định đi, Hạ Trí đương nhiên cũng sẽ theo cùng. Dù không thích, cậu vẫn sẽ đi, nên chỉ khẽ đáp lại một chữ: [Đi.]

Chu Thời Bùi nhắc nhở trước: "Lần này có thể sẽ ở lâu một chút. Ông Ngô là bậc tiền bối đức cao vọng trọng ở thành phố A, con trai ông và cha tôi từng là bạn thân, nên lần này không thể chỉ đến chào hỏi rồi rời đi như mọi khi."

Hạ Trí gật đầu, đây là lần đầu tiên Chu Thời Bùi nhắc đến chuyện liên quan đến cha mình.

Tiệc thọ của ông Ngô được tổ chức long trọng. Vì tuổi đã cao, không tiện di chuyển nhiều, nên bữa tiệc được sắp xếp ngay tại nhà cũ. Ông chỉ cần xuất hiện chào hỏi khách khứa rồi có thể lui về nghỉ ngơi.

Bữa tiệc này quy tụ hầu hết những nhân vật có tiếng tăm ở thành phố A. Không ít người còn tìm đủ cách để có được thiệp mời, chen chúc muốn vào, đến mức cửa nhà họ Ngô sắp bị giẫm nát.

Hạ Trí theo Chu Thời Bùi tham dự không ít tiệc, nhưng phần lớn đều là tiệc thương mại. Một bữa tiệc có quy mô lớn và khách khứa đông đảo như thế này, đây vẫn là lần đầu tiên cậu trải nghiệm.

Người càng đông, càng khó tránh khỏi những cuộc giao tiếp, lời chào hỏi xã giao, thậm chí còn nhiều hơn bình thường gấp bội. Không khó hiểu khi lần này Chu Thời Bùi chủ động hỏi cậu có muốn đi hay không.

Vừa đến nơi, lập tức có người tiến lên chào hắn, giọng nói sang sảng, ôn hòa: "Thời Bùi, con đến rồi."

Chu Thời Bùi nhìn người trước mặt, nét mặt mang theo ý cười: "Con chào chú Ngô."

Hai người đứng ngay trước cổng, cũng không trò chuyện được nhiều, chủ yếu vì khách đến quá đông, chủ nhà không thể tiếp lâu. chú Ngô chỉ dặn dò: "Vào trong đi, lát nữa khi rảnh chú sẽ tìm con nói chuyện riêng."

"Vâng." Chu Thời Bùi gật đầu, đặt lễ vật xuống rồi cùng Hạ Trí đi vào.

Trong bữa tiệc, họ gặp không ít gương mặt quen thuộc, trong đó có Giang Luật và Lộ An Hòa, cùng vài người khác có quan hệ thân thiết với Chu Thời Bùi. Hạ Trí ít khi mở lời, chỉ lặng lẽ lắng nghe bọn họ trò chuyện.

Cũng có người đùa giỡn trêu chọc Chu Thời Bùi về cậu, nhưng chỉ những ai thực sự thân thiết với hắn mới dám nói vậy.

Lộ An Hòa chào hỏi Hạ Trí, còn tinh nghịch nháy mắt một cái. Sau khi biết mối quan hệ giữa Lộ An Hòa và Chu Thời Bùi không có gì đặc biệt, chút bận lòng trước đó của Hạ Trí cũng tan biến, cậu khẽ gật đầu đáp lại.

Hạ Trí vẫn luôn theo sát bên Chu Thời Bùi. Sau khi trò chuyện với Giang Luật và những người khác một lúc, họ cùng nhau lên tầng hai thăm ông Ngô.

Nội dung cuộc trò chuyện không phải điều Hạ Trí quan tâm. Sau khi gặp ông Ngô xong, Chu Thời Bùi liền đưa cậu đến một góc yên tĩnh hơn, còn thuận miệng hỏi: "Thấy chán chưa?"

Hạ Trí cũng không phủ nhận, rất thành thật gật đầu.

"Vậy thì ăn chút gì đi." Chu Thời Bùi tiện tay lấy một miếng bánh nhỏ từ bàn tiệc, đưa cho Hạ Trí.

Hạ Trí nhận lấy, mới ăn được một hai miếng, đã có người tiến về phía này. Thật ra dù có tìm chỗ yên tĩnh đến đâu cũng vô ích, đã đến bữa tiệc này thì làm gì có ai chịu bỏ lỡ cơ hội làm quen với Chu Thời Bùi chứ?

Hắn vẫn giữ thái độ hòa nhã, ai đến cũng trò chuyện đôi ba câu, có người mời rượu, hắn cũng khách sáo nâng ly. Dĩ nhiên, vẫn có những ly không thể không uống. Dù hắn không uống nhiều, Hạ Trí vẫn vô thức nhíu mày.

Trước khi ra ngoài, Chu Thời Bùi chưa ăn gì, giờ lại uống rượu khi bụng rỗng, như vậy rất hại dạ dày. Đợi một nhóm người rời đi, Hạ Trí liền cầm ly rượu trong tay hắn đặt sang một bên, nhẹ nhàng đẩy một ít thức ăn về phía hắn, ý bảo hắn nên ăn một chút.

Chu Thời Bùi nhìn Hạ Trí, khẽ mỉm cười.

Ánh mắt ấy mang theo vài phần dịu dàng, rõ ràng không hề có men say, nhưng không hiểu sao lại khiến lòng người xao động. Hạ Trí nhìn đến thất thần, trong khoảnh khắc đó, cậu chợt nhớ về bữa tiệc của gia đình mình sáu năm trước.

Đó là lần đầu tiên cậu gặp Chu Thời Bùi. Khi ấy, hắn cũng chưa lớn bao nhiêu, vẫn còn lộ ra sự mệt mỏi. Mỗi khi không muốn đối phó với những lời xã giao khách sáo, hắn sẽ lặng lẽ tìm một góc yên tĩnh để nghỉ ngơi. Chính trong khung cảnh đó, ánh mắt hai người họ bất ngờ chạm nhau.

Nhưng bây giờ, chắc chắn sẽ không thể thấy dáng vẻ năm đó của Chu Thời Bùi nữa. Hắn đã trở nên ung dung, điêu luyện, có thể khẽ mỉm cười với bất kỳ ai, phong thái bình thản như mây gió, lại khiến người khác không thể đoán được suy nghĩ của hắn.

Có lẽ Chu Thời Bùi cũng nhận ra ánh mắt của Hạ Trí mang theo ký ức về lần đầu họ gặp nhau.

Hắn chợt nhớ lại đêm hôm đó—một trong những đêm yên bình hiếm hoi suốt khoảng thời gian ấy. Ở khu vườn đó, hắn tạm thời thoát khỏi những mưu toan bẩn thỉu và những cuộc xã giao giả tạo.

Khi con người mệt mỏi, họ luôn cần một điều gì đó bên cạnh.

Sự trầm lặng của Hạ Trí, hương hoa thoang thoảng trong khu vườn, hòa cùng mùi hương sạch sẽ, thanh thuần trên người cậu—tất cả khiến hắn cảm thấy vô cùng thư thái.

Đó là cảm giác thoải mái mà hắn đã rất lâu không được trải nghiệm.

Chu Thời Bùi vốn không thích đồ ngọt, nên hắn chỉ chọn vài miếng hoa quả. Tiệc chính vẫn chưa bắt đầu, lại có thêm vài người bước đến chào hỏi hắn.

Sau một hồi xã giao, cuối cùng họ cũng nâng ly cười nói: "Tổng giám đốc Chu, chúng tôi kính cậu một ly!"

Chu Thời Bùi nể mặt, vươn tay lấy ly rượu mà Hạ Trí đã đặt xuống bàn khi nãy. Nhưng trước khi hắn kịp nâng ly, Hạ Trí đã đứng chắn trước mặt hắn, cầm lấy ly rượu và nâng lên trước những người kia.

Mấy người đó thoáng sững sờ, theo phản xạ nhìn về phía Chu Thời Bùi. Thấy hắn không ngăn cản, dường như đã ngầm đồng ý để Hạ Trí cản rượu thay mình, bọn họ cũng không nói gì thêm, cùng nâng ly uống một ngụm.

Chu Thời Bùi cầm ly rượu trong tay, nhìn Hạ Trí đứng chắn trước mình, nhẹ nhàng xoay ly rượu rồi đặt nó xuống bàn. Đợi nhóm người kia rời đi, hắn mới mỉm cười hỏi: "Giờ thì hài lòng chưa?"

Giọng nói của hắn trầm ấm và dễ nghe.

Hạ Trí quay lại nhìn Chu Thời Bùi. Cậu chỉ vừa uống một chút rượu, nhưng gương mặt đã hơi ửng đỏ. Xem ra tửu lượng kém đến mức chỉ cần một ly là có thể say.

Chu Thời Bùi đưa Hạ Trí đến những bữa tiệc thế này, vốn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện để cậu chắn rượu thay mình. Nhưng vừa rồi, dáng vẻ cậu đứng trước mặt hắn, quả thật trông có chút đáng yêu.

Hạ Trí không nói gì, chỉ lặng lẽ ra hiệu cho Chu Thời Bùi ăn thêm chút đồ.

Chu Thời Bùi cầm một miếng bánh nếm thử.

Lúc này, chú Ngô cuối cùng cũng có thời gian đến tìm hắn, bên cạnh chú còn có hai người đang trò chuyện.

"Thời Bùi à." chú Ngô mỉm cười gọi.

"Tổng giám đốc Chu." Hai người bên cạnh ông cũng lên tiếng chào hỏi.

Chu Thời Bùi gật đầu: "chú Ngô, Tổng giám đốc Dương, Tổng giám đốc Lý."

Ánh mắt hắn vẫn ôn hòa, nhưng trong đó lại lộ rõ sự xa cách. Hai người đi cùng chú Ngô thấy vậy, chỉ để lại một câu "Lát nữa nói chuyện sau" rồi rời đi.

Khắp nơi đều là khách khứa, vô cùng náo nhiệt. Có thể thấy chú Ngô thật sự đã rất mệt, khóe mắt chú cũng hằn lên vài nếp nhăn khi cười: "Cũng may là chỉ có sinh nhật của ông cụ mới tổ chức thế này. Chú bận đến mức chẳng có thời gian uống nổi một ngụm nước đây này."

"Chú cũng nên chú ý đến sức khỏe của mình." Chu Thời Bùi nói.

chú Ngô khoát tay, lúc này ánh mắt chú mới rơi vào Hạ Trí đang đứng bên cạnh hắn. Chú đánh giá hai người một lượt: "Đây là Hạ Trí? Chú cũng nghe nói vài lời đồn bên ngoài, tiện thể hỏi con một chút, quan hệ giữa hai đứa là gì vậy?"

Ánh mắt chú Ngô mang theo vài phần ý vị sâu xa.

"Chhus đừng nghe những lời đồn bên ngoài." Chu Thời Bùi hiếm khi nghiêm túc giải thích, "Hạ Trí là trợ lý của con, cậu ấy làm việc rất tốt nên con luôn giữ bên cạnh. Chúng con không phải kiểu quan hệ như mọi người nghĩ."

Dù sao những hiểu lầm và tin đồn như thế này cũng không tốt cho Hạ Trí.

Thế nhưng khi nghe Chu Thời Bùi phủ nhận mối quan hệ giữa hai người, trong lòng Hạ Trí vẫn dâng lên một nỗi mất mát nhè nhẹ. Cậu biết đối phương không nói sai, nhưng không muốn mối quan hệ giữa họ chỉ được gói gọn trong hai chữ "trợ lý"—quá lạnh nhạt, xa cách…

Nhưng trong mắt Chu Thời Bùi, nói thêm một câu cũng sẽ khiến mối quan hệ giữa họ trở nên mập mờ. Người ngoài sẽ không nói gì về hắn, mà người bị bàn tán, chỉ trỏ chỉ có thể là Hạ Trí.

Giữ mối quan hệ ở mức công việc đơn thuần sẽ tốt hơn cho cậu.

chú Ngô nghe vậy thì bật cười, gật đầu nói: "Chú cũng đoán là không phải thật. Con người con vốn không như thế, nếu thực sự là vậy, con chắc chắn sẽ công khai danh phận của đối phương, chứ không phải dùng cái danh 'trợ lý' nghe như quy tắc ngầm thế này."

Nhưng sau khi cười xong, chú nghiêm túc nói: "Thực ra, lần này chú tìm con là để giới thiệu cho con một người. Chú và mẹ con đều hy vọng con có thể tìm một người ở bên cạnh. Nghe nói trước đây cậu nhóc nhà họ Giang có giới thiệu con với Lộ An Hòa, nhưng con không có hứng thú. Lần này người chú muốn giới thiệu chắc chắn rất hợp với con. Sao nào, có muốn gặp thử không?"

Lời đề nghị của bậc trưởng bối, Chu Thời Bùi không tiện từ chối, hơn nữa, bản thân hắn cũng không có ý phản đối. Vì thế, hắn gật đầu: "Được."

Hạ Trí nhìn về phía Chu Thời Bùi. Cậu muốn tìm trong mắt hắn dù chỉ một chút do dự hay lúng túng—nhưng không có. Hoàn toàn không có…

Chu Thời Bùi chẳng để t@m đến cảm xúc và suy nghĩ của cậu. Đến tận khoảnh khắc này, Hạ Trí mới dần nhận ra—trong mắt Chu Thời Bùi, từ đầu đến cuối, hắn chưa bao giờ thật sự để t@m đến lời tỏ tình của cậu.

Lời từ chối lần trước… thực chất đã là câu trả lời rõ ràng rồi.

Chương 25

DTV-EBOOK

Chương 25:

Sau khi trò chuyện với chú Ngô xong, Chu Thời Bùi quay sang Hạ Trí hỏi: "Muốn đi cùng tôi qua đó, hay muốn tự tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi, hoặc đi dạo một chút?"

Đi theo hắn thì phải ứng phó với quá nhiều người, nếu tách ra, cậu có thể tìm một góc yên tĩnh, ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi một lúc cũng được.

Hạ Trí lắc đầu, tỏ ý không đi cùng Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi cùng chú Ngô rời đi, Hạ Trí nhìn theo bóng lưng hắn, bàn tay vô thức siết chặt rồi chậm rãi buông lỏng.

Có lẽ… lời tỏ tình của cậu, đối với Chu Thời Bùi mà nói, thực sự chẳng là gì…

Hạ Trí thu lại ánh mắt, quay người tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống. Cậu lặng lẽ nhìn về phía nơi tiệc rượu vẫn huyên náo ồn

ào, nhưng bản thân chưa từng là người trong cuộc.

Ly rượu trên tay vẫn còn hơn nửa, ngoài lần duy nhất uống một ngụm để chặn rượu thay Chu Thời Bùi, cậu hầu như không động đến. Hạ Trí không thích mùi vị này.

"Trợ lý Hạ, sao lại ngồi thẫn thờ một mình ở đây?"

Một giọng nói khàn khàn, mang theo chút men say vang lên từ phía sau.

Hạ Trí xoay người lại, nhìn thấy một người đàn ông xa lạ đang tiến đến. Lời nói có vẻ quan tâm, nhưng ánh mắt đầy vẻ trêu chọc, thậm chí còn mang theo sự không đứng đắn, khiến người ta cực kỳ khó chịu.

Cậu thản nhiên dời tầm mắt, không đáp.

Người này cậu vừa mới gặp qua khi hắn ta đến kính rượu Chu Thời Bùi. Khi đó, ánh mắt hắn ta vẫn luôn lén dừng trên người cậu.

Hạ Trí ghét kiểu ánh mắt như vậy.

Dù theo Chu Thời Bùi tham dự không ít tiệc rượu, hắn chưa bao giờ bắt cậu phải uống rượu xã giao, càng không yêu cầu cậu phải nịnh nọt ai cả.

Về điểm này, Chu Thời Bùi chưa từng ép buộc cậu.

Thấy Hạ Trí không để ý đến mình, người đàn ông cũng không tức giận. Hoặc có lẽ, chính thái độ xa cách này của cậu lại càng k1ch thích hứng thú của hắn ta. Người đẹp luôn có chút kiêu ngạo, nhưng kêu ngạo quá thì lại thành không biết điều.

Vừa nãy hắn ta tình cờ nghe thấy Chu Thời Bùi phủ nhận quan hệ giữa hắn và Hạ Trí, nếu không hắn ta cũng chẳng dám đường đột tiến lên thế này.

Hắn ta tiến thêm vài bước, rút ngắn khoảng cách với Hạ Trí, người nồng nặc mùi rượu. Hắn ta cười cười, giơ ly rượu lên: "Trợ lý Hạ, tôi mời cậu một ly."

Hạ Trí chưa từng gặp ai dai dẳng như vậy. Cậu nhìn đối phương, ánh mắt vẫn bình thản, không phản ứng.

"Chỉ là một ly rượu thôi mà, cậu không phải không nể mặt tôi chứ?"

Thấy Hạ Trí không có ý định tiếp lời, nụ cười trên mặt người đàn ông dần nhạt đi.

Hắn ta thích cái vẻ lạnh lùng cao ngạo này, nhưng nếu kiêu quá lại hóa thành không biết điều.

Hạ Trí không chấp nhặt, lách người định rời đi.

Nhưng người đàn ông bất ngờ túm lấy khuỷu tay cậu, kéo cậu về phía mình. Nụ cười trên mặt biến mất, giọng điệu đột nhiên cứng rắn: "Trợ lý Hạ, cậu có ý gì đây? Không định nể mặt tôi hả? Nghĩ mình là cái thá gì chứ? Tôi mời cậu uống rượu là xem trọng cậu đấy."

"Bớt ra vẻ thanh cao đi, Chu Thời Bùi vốn không hề để mắt đến cậu..."

Đầu óc Hạ Trí ong ong.

"Choang!"

Âm thanh chói tai vang lên, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người trong bữa tiệc.

Hạ Trí đứng yên tại chỗ, trước mặt người đàn ông là một đống mảnh thủy tinh vỡ vụn. Rượu vang đỏ bắn lên quần hắn ta, làm ướt cả một mảng.

Trên mu bàn tay hắn ta còn có một vết cắt nông, có lẽ bị mảnh thủy tinh bắn trúng.

Hắn ta ngớ ra một lúc, dường như bị hành động bất ngờ của Hạ Trí dọa sợ. Khi hoàn hồn lại, hắn ta nhìn cậu, sắc mặt sa sầm —người này không phải có vấn đề về tâm lý chứ?

"Có chuyện gì vậy?"

Người xung quanh bắt đầu tụm lại xem. Dù gì cũng là bữa tiệc lớn, ai nấy đều không muốn xảy ra chuyện ồn ào.

Chu Thời Bùi cũng bước ra từ đám đông, vừa nhìn đã thấy Hạ Trí đứng giữa vòng vây, trở thành tâm điểm.

"Chuyện gì thế?" Hắn đi đến, giọng điệu vẫn bình tĩnh.

Trong trường hợp này, ồn ào quá sẽ rất khó xử. Vì thế, người đàn ông kia lên tiếng trước: "Chu tổng, tôi thấy trợ lý Hạ có vẻ không vui nên chỉ qua hỏi thăm, mời cậu ấy một ly rượu thôi. Ai ngờ cậu ấy lại nổi giận, trực tiếp hất luôn ly rượu đi."

Hắn ta tự tin rằng Hạ Trí không thể mở miệng nói chuyện, cũng không thể biện hộ cho mình.

Không ít người xung quanh từng gặp Hạ Trí, ai cũng biết cậu theo Chu Thời Bùi đã lâu, nhưng không giao thiệp với ai. Ngay cả khi có người kính rượu, cậu cũng chưa từng nhận.

Nhưng dù không muốn uống, cũng không cần làm quá đến mức hất ly rượu chứ?

Chẳng phải đang ỷ vào việc mình là trợ lý bên cạnh Chu Thời Bùi nên không xem ai ra gì sao?

"Tôi nghĩ cũng không có gì to tát, nhưng dù sao đây cũng là tiệc mừng thọ của ông Ngô. Ở đây mà làm ầm lên thì không hay, hay là thế này đi—để trợ lý Hạ xin lỗi các vị, vậy là xong chuyện."

Dù sao hôm nay cũng là bữa tiệc mừng thọ 80 của ông Ngô, không ai muốn có chuyện rắc rối. Mọi người đều ngầm hiểu rằng nên dẹp yên mọi chuyện.

Hạ Trí nhìn Chu Thời Bùi, chợt nhận ra rằng—hôm nay là tiệc mừng thọ của người lớn. Cậu đập vỡ ly rượu giữa bữa tiệc, chẳng khác nào làm loạn tại đây.

"chú Ngô."

Chu Thời Bùi quay người, trước tiên bày tỏ sự xin lỗi: "Con thay mặt Hạ Trí gửi lời xin lỗi đến chú . Cậu ấy còn trẻ, cũng là lỗi của con, vừa rồi không nên để cậu ấy rời khỏi con."

chú Ngô đứng ngay bên cạnh, nghe vậy liền cười xòa: "Nói gì vậy? Nếu đã là chú đưa cháu đi, vậy chú cũng có trách nhiệm. Không sao, vỡ thì vỡ, đó còn là điềm may mắn đấy."

"Cảm ơn chú." Chu Thời Bùi nói xong, liền nắm lấy tay Hạ Trí, kéo cậu tiến lên vài bước, đến trước mặt kẻ vừa gây chuyện.

Hạ Trí không muốn xin lỗi, bởi cậu chẳng làm gì sai. Nhưng Chu Thời Bùi đã thay cậu xin lỗi một lần, cậu không muốn hắn phải tiếp tục cúi đầu vì mình, nhất là trước loại người không đáng này.

Từ nhỏ đến lớn, dù là cha mẹ hay Chu Thời Bùi, chưa ai ép buộc cậu làm điều mình không thích.

"Chu tổng, chuyện này cũng không có gì to tát, bỏ qua đi." Người đàn ông đối diện tỏ vẻ rộng lượng.

Chu Thời Bùi không tỏ thái độ gì, nhưng trên gương mặt hiếm khi thiếu đi vẻ ôn hòa thường ngày. Hắn khẽ liếc qua đống mảnh vỡ trên sàn, sau đó mới lên tiếng: "Hạ Trí không thể uống rượu."

Câu nói ấy vừa thốt ra, cả Hạ Trí lẫn người đàn ông đối diện đều bất giác quay sang nhìn hắn.

Hạ Trí vốn tưởng rằng Chu Thời Bùi kéo mình đến để xin lỗi, thậm chí cậu đã chuẩn bị tinh thần, nếu bắt buộc phải nói hai chữ ấy, cậu thà tự mình nói ra, cũng không muốn để Chu Thời Bùi phải hạ mình vì cậu.

Người đàn ông cũng sững sờ. Rõ ràng, hắn ta cũng nghĩ giống như Hạ Trí, nên khi nghe những lời ngoài dự đoán này, hắn ta phản ứng chậm một nhịp. Nhưng ngay sau đó, hắn ta gượng cười đầy lúng túng: "Đó đúng là sơ suất của tôi. Tôi không hề biết chuyện này... Nhưng cũng không cần phải đập vỡ ly như vậy?"

"Hạ Trí không thể nói chuyện." Chu Thời Bùi lại lên tiếng.

Người đàn ông: "..."

"Cậu ấy nhát gan, không biết uống rượu, cũng không giỏi giao tiếp. Người lạ bất ngờ bắt chuyện với cậu ấy khi tôi không có ở bên, ý tốt của anh có thể đã khiến cậu ấy hoảng sợ. Vì vậy, để tránh để lại ám ảnh tâm lý cho cậu ấy sau này, phiền anh hãy xin lỗi cậu ấy một tiếng." Chu Thời Bùi nói.

Hắn hiểu rất rõ con người Hạ Trí. Việc cậu không để ý đến ai thì có thể, nhưng không phải kiểu người sẽ ném ly chỉ vì không muốn trả lời người khác.

Chẳng qua là người kia ỷ vào việc mình có thể nói, bắt nạt Hạ Trí không thể phản kháng mà thôi.

Còn về việc những người xung quanh nghĩ gì, hắn không quan tâm. Chu Thời Bùi tin rằng, bọn họ sẽ tự biết im miệng.

Người đàn ông cố gắng giữ nụ cười gượng gạo. Đây là tiệc mừng thọ của ông Ngô, nếu tiếp tục ồn ào thì chẳng ai có thể giữ được thể diện. Hắn ta cũng không muốn đắc tội với Chu Thời Bùi, vì thế, hắn ta tỏ ra rộng lượng và chân thành, quay sang Hạ

Trí nói lời xin lỗi: "Trợ lý Hạ, thật sự xin lỗi, là tôi suy nghĩ không chu toàn."

Hạ Trí nhìn về phía Chu Thời Bùi, phát hiện hắn cũng đang nhìn mình, lập tức thu ánh mắt lại, khẽ gật đầu.

Chuyện kết thúc tại đây, những người xung quanh cũng dần tản ra. Nhân viên phục vụ tiến lên dọn dẹp, còn Chu Thời Bùi thì dẫn Hạ Trí đến sảnh phụ của biệt thự, lúc này mới buông tay cậu ra.

"Đưa tay còn lại cho tôi xem." Hắn đột nhiên nói.

Hạ Trí còn chưa kịp hiểu ý hắn, trong đầu vẫn đang rối bời với những gì vừa xảy ra, theo phản xạ mà đưa tay ra cho hắn.

Chu Thời Bùi nắm lấy tay cậu, cẩn thận kiểm tra một lượt, xác nhận cậu không bị thương mới buông ra.

Hạ Trí lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn hắn, dùng ngôn ngữ ký hiệu hỏi: [Anh không hỏi em sao?]

Ánh mắt Chu Thời Bùi dịu đi vài phần, lắc đầu: "Không cần hỏi. Chỉ cần em vẫn ở bên tôi, là chính mình là được. Tôi đưa em

ra ngoài là để em nhìn, để em học. Nếu một ngày nào đó em rời khỏi tôi, ít nhất em cũng biết cách đối mặt với những tình huống này."

Hắn chỉ cần cậu hiểu, chứ không bắt cậu phải làm theo.

Hạ Trí ngẩn người, một lúc lâu sau mới hỏi: [Em sẽ rời đi sao?]

Chu Thời Bùi nhìn động tác tay của cậu, hơi sững người. Nghĩ đến ngày nào đó Hạ Trí rời đi, trong lòng hắn bỗng nhiên có chút không nỡ. Rất lâu sau, hắn mới nhẹ giọng đáp: "Rồi cũng sẽ có ngày đó."

Ngay sau đó, Hạ Trí đột nhiên tiến đến, cơ thể cậu áp sát vào lồ ng ngực hắn, mang theo hơi ấm và hương thơm nhàn nhạt đặc trưng trên người cậu. Chu Thời Bùi cứng đờ trong giây lát.

Hạ Trí nhớ lại hành động mà cậu từng thấy Bạch Dục làm trước đây, sau đó bắt chước theo. Chỉ khác một điều—lần này, Chu Thời Bùi quên mất phải né tránh.

Bờ môi mềm mại khẽ chạm vào đôi môi của hắn, cẩn thận, dịu dàng, vô cùng nhẹ nhàng.

Hàng mi cậu khẽ run, lướt qua gò má hắn, mang theo cảm giác hơi ngứa. Hơi thở cậu nóng rực.

Hạ Trí thực sự không biết phải làm thế nào, chỉ dừng lại vài giây. Thấy Chu Thời Bùi không đẩy mình ra, cậu liền thử thăm dò—khẽ hé môi, nhẹ nhàng cắn lấy bờ môi hắn.

Hơi thở nóng ẩm quấn quýt. Khi Hạ Trí còn muốn tiếp tục tiến sâu hơn, Chu Thời Bùi cuối cùng cũng phản ứng lại. Hắn ổn định tâm trí, nhẹ nhàng đẩy cậu ra.

Trong khoảnh khắc ấy, không gian im lặng đến lạ thường.

Cả hai đều không nói gì. Hạ Trí chăm chú nhìn Chu Thời Bùi, còn tâm trí hắn thì bị khuấy động hoàn toàn. Hắn luôn nghĩ Hạ Trí chỉ là hiếu kỳ, mơ hồ nhất thời mà thôi. Trong mắt hắn, lời tỏ tình hôm đó của cậu chẳng qua chỉ là một phút bồng bột, nên hắn chưa từng để tâm. Vì vậy, hắn không thể ngờ rằng Hạ Trí lại táo bạo đến mức này.

“Em học những thứ này từ đâu?” Cuối cùng, hắn lấy lại bình tĩnh. Hắn biết, đã đến lúc phải nói chuyện rõ ràng với Hạ Trí.

Hạ Trí không trả lời ngay. Một lúc sau, cậu mới nhìn hắn, chậm rãi hỏi: [Tại sao? Họ giới thiệu người cho anh, anh đều có

thể đồng ý. Vậy tại sao em lại không thể? Họ có thể làm được gì, em cũng có thể.]

Chu Thời Bùi nhìn cậu sốt sắng thể hiện bản thân, khẽ thở dài nói: “Chỉ cần tôi không đồng ý, thì dù là ai cũng không được.”

“Hạ Trí, em có biết hành động vừa rồi của mình, đối với người khác mà nói, là một sự mạo phạm không?”

Hạ Trí sững sờ, ngước mắt nhìn hắn, nước mắt bất giác lăn dài xuống, cậu không biết phải làm gì. Hai bàn tay siết chặt lại, móng tay gần như bấu vào da thịt.

Chu Thời Bùi nhận ra lời của mình có phần nghiêm khắc quá.

Thấy cậu bất ngờ rơi nước mắt ngay trước mặt mình, hắn không khỏi mềm lòng. Hắn nhẹ nhàng giơ tay lên, lau đi giọt lệ trên má cậu, giọng điệu cũng trở nên dịu dàng hơn: “Chuyện hôm nay, tôi sẽ coi như chưa từng xảy ra. Lần sau đừng như vậy nữa.”

Hạ Trí nghiêng đầu, tránh khỏi bàn tay hắn, tự mình dùng mu bàn tay lau nước mắt. Nhưng dù có lau thế nào, nước mắt vẫn cứ rơi, cậu không thể ngăn lại được. Chỉ khi khóc, cổ họng cậu mới có thể phát ra những âm thanh nhỏ vụn.

Chu Thời Bùi đứng đó, im lặng nhìn cậu. Hắn chờ, chờ đến khi Hạ Trí khóc xong. Cuối cùng, như không còn cách nào khác, hắn đưa tay lên, lần nữa lau đi những giọt nước mắt còn sót lại trên gương mặt cậu. Hắn biết, cuộc nói chuyện này không thể tiếp tục nữa rồi.

“Hạ Trí, em nên biết, khóc cũng không thay đổi được gì đâu.”

Hạ Trí ngước lên nhìn hắn, hàng mi ướt sũng, giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, trượt dài trên gò má.

Cậu khóc đến mức khiến Chu Thời Bùi cũng không ngờ tới. Hắn chưa từng bị cảm xúc của một ai tác động đến mức này, trong lòng mơ hồ có chút bực bội không rõ nguyên do.

Hắn lấy một chiếc khăn tay từ trong túi áo, cẩn thận lau khô nước mắt trên mặt cậu, sau đó đặt chiếc khăn vào tay cậu.

Hạ Trí theo phản xạ đưa tay ra nhận lấy, nắm chặt trong lòng bàn tay.

“Em tự suy nghĩ cho kỹ đi.”

Chưa được bao lâu, chú Ngô đã đến tìm Chu Thời Bùi, có vẻ là có chuyện cần bàn bạc. Hắn quay sang Hạ Trí, dặn dò: “Em vào nhà vệ sinh chỉnh lại bản thân một chút, rồi đến tìm tôi sau.”

Hạ Trí đã ngừng khóc, chỉ là đôi mắt vẫn còn hơi đỏ. Cậu nhẹ nhàng gật đầu.

Chu Thời Bùi lúc này mới rời đi cùng chú Ngô.

Hạ Trí vào nhà vệ sinh, rửa mặt thật sạch. Sau khi chắc chắn không còn dấu vết của việc vừa khóc, cậu mới rời đi.

Cậu định đi tìm Chu Thời Bùi, nhưng khi vừa đến một góc rẽ, bất ngờ nghe thấy có người đang trò chuyện.

"Tên câm đó mà cứ bám lấy Chu Thời Bùi, cậu có thấy không? Bị đẩy ra rồi còn khóc lóc thảm thiết."

"Một thằng câm thì có gì vui đâu? Nó thực sự nghĩ rằng Chu Thời Bùi nhặt nó về là vì thích nó sao? Chẳng qua là thấy đáng thương mà thôi."

"Tính khí của Chu Thời Bùi cũng thật tốt, thấy nó khóc mà còn dỗ dành. Nhưng mà, hắn lúc nào chẳng đối xử tốt với người

bên cạnh. Cậu còn nhớ Bạch Dục từng theo hắn không? Lúc kết thúc quan hệ, những gì cần cho cũng cho đầy đủ, thậm chí còn giúp tìm bác sĩ."

"Nếu là tôi, thì nên hiểu ý người ta rồi. Chẳng qua là không tiện đuổi đi thôi. Biết điều một chút thì nên tự mình rời khỏi, cứ bám lấy làm gì không biết."

"Nói đi cũng phải nói lại, nhìn cũng đẹp đấy chứ. Nếu biết ngoan ngoãn một chút, tôi cũng chẳng ngại..."

"Thôi đi, người ta thèm để ý đến cậu chắc?"

Sau đó là một loạt tiếng cười đùa, một đám công tử nhà giàu nói chuyện không kiêng nể gì, bỡn cợt chẳng chút nể nang.

Hạ Trí đứng yên tại chỗ một lúc, sau đó mới chậm rãi bước tới. Mấy người kia cũng nhanh chóng nhận ra cậu, bầu không khí chợt trở nên lúng túng. Dù gì thì họ cũng chỉ coi chuyện này như một câu chuyện cười, chẳng ngờ lại bị người trong cuộc nghe thấy.

Nhưng Hạ Trí không hề có phản ứng gì.

Thực ra, cậu biết cả. Từ lâu rồi.

Cậu luôn biết rằng Chu Thời Bùi không có tình cảm đặc biệt với mình.

Hắn đã tặng cậu rất nhiều hoa, đủ các loại, nhưng duy nhất không có hoa hồng—loại hoa tượng trưng cho tình yêu. Nếu Chu Thời Bùi chỉ chọn hoa ngẫu nhiên, thì không thể nào trùng hợp đến mức chưa từng có một đóa hoa hồng nào. Nghĩa là, những bó hoa ấy đều được lựa chọn cẩn thận.

Đó đã là một thái độ rất rõ ràng.

Từ đầu đến cuối, Chu Thời Bùi chưa từng làm điều gì khiến cậu hiểu lầm.

Là cậu ỷ vào sự quan tâm của hắn mà thôi.

Vừa rồi là như vậy, vậy mà hắn vẫn chọn cách dỗ dành cậu.

Những người kia nói không sai—nếu biết điều một chút, thì nên tự mình rời đi.

Chu Thời Bùi không nợ gì cậu cả.

Chương 26: Sau Này Sẽ Không Như Vậy Nữa

DTV-EBOOK

Chương 26:

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Chu Thời Bùi không quay về ngay mà để tài xế đưa Hạ Trí về trước.

Mấy ngày sau đó, hắn ở lại nhà cũ, chỉ bảo Cận Vi qua thăm Hạ Trí, còn công việc thì giao cho người khác xử lý, để cậu ở nhà nghỉ ngơi vài hôm.

Cận Vi nghe xong thì cảm thấy có gì đó không đúng, liền hỏi Chu Thời Bùi đã xảy ra chuyện gì. Hắn nghĩ một lúc, cảm thấy chuyện này cũng không cần giấu, dù sao Cận Vi cũng là người hiểu rõ tình trạng của Hạ Trí nhất ngoài hắn. Thế là hai người hẹn gặp nhau để nói chuyện.

Sau khi nghe hắn kể lại mọi chuyện, Cận Vi trầm tư một lúc rồi nửa đùa nửa thật: "Cậu nói Hạ Trí tỏ tình với cậu? Vậy còn cậu thì sao? Với một người thích đàn ông như cậu, vẻ ngoài của cậu ấy chắc cũng khá hấp dẫn nhỉ? Cậu nuôi người ta bên cạnh lâu như vậy, đối phương còn chủ động bày tỏ, cậu thực sự không có chút rung động nào sao?"

Chu Thời Bùi nhìn Cận Vi, giọng điệu vẫn trầm ổn như mọi khi: “Cậu nghĩ tôi nên có suy nghĩ gì với cậu ấy?”

“Hay là cậu nghĩ tôi nên yêu một người chẳng hiểu gì về tình yêu sao?”

Cận Vi quan sát vẻ mặt hắn, cố gắng tìm ra một chút dao động nào đó, nhưng đáng tiếc, không có gì cả.

Anh ta đành thu lại ánh mắt, nghiêm túc hơn: “Nếu cậu ấy thực sự thích cậu thì sao?”

Chu Thời Bùi bình tĩnh đáp: “Chính cậu ấy còn chưa hiểu rõ cái gọi là thích này là gì. Cận Vi, cậu ấy có thể không hiểu, nhưng tôi thì không thể giả vờ không biết.”

“Cũng đúng, trường hợp của Hạ Trí đúng là đặc biệt.” Cận Vi thở dài, gật đầu đồng ý.

Cảm xúc là thứ vốn đã khó định nghĩa, lại mang tính chủ quan. Mà Hạ Trí, cậu có thực sự hiểu được tình yêu là gì không?

Ngay cả anh ta – một bác sĩ tâm lý – cũng không dám khẳng định.

Cũng may, người ở bên Hạ Trí là Chu Thời Bùi. Nếu đổi lại là kẻ có ý đồ xấu một chút, thì với tính cách đơn thuần, không có tâm cơ của cậu, lại thêm ngoại hình ưa nhìn, e rằng chỉ cần dỗ ngon dỗ ngọt một chút là có thể dễ dàng dụ dỗ cậu lên giường.

Còn về sau này thì sao?

Tình trạng của Hạ Trí không phải điều mà những kẻ đó cần quan tâm. Dù sao, đó cũng là chuyện đôi bên tình nguyện, không ai có thể nói được gì.

Với một số người, chỉ cần ngoan ngoãn là đủ, không cần phải có tư duy độc lập hay chính kiến riêng.

Cận Vi trầm ngâm một lúc rồi nói: “Tôi sẽ tìm cơ hội nói chuyện với cậu ấy, hy vọng cậu ấy có thể suy nghĩ thông suốt.”

Chu Thời Bùi gật đầu: “Ừm, làm phiền cậu.”

Cận Vi bật cười: “Giữa chúng ta mà còn khách sáo vậy à?”

Những ngày này, dù Hạ Trí ở nhà nhưng ngày nào Cận Vi cũng ghé qua. Khi đã suy nghĩ thông suốt, cậu rất phối hợp với Cận Vi trong các buổi trò chuyện.

Thậm chí, điều khiến Cận Vi bất ngờ là việc hướng dẫn tâm lý của cậu dễ dàng đến mức kỳ lạ—cảm xúc đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Bầu không khí giữa hai người khá thoải mái, không có chút nặng nề nào.

Chu Thời Bùi vốn lo lắng cho trạng thái của Hạ Trí, nhưng nghe Cận Vi nhắn lại như vậy thì cũng yên tâm phần nào. Thậm chí, ngay hôm đó, hắn còn nhận được tin nhắn từ Hạ Trí, nói rằng cậu đã có thể đi làm lại, không cần xin nghỉ nữa.

Hắn đồng ý ngay.

Lần nữa gặp Hạ Trí ở công ty, cậu trông có vẻ rất ổn, chẳng khác gì trước đây.

Hạ Trí xách một hộp cơm, đứng trong văn phòng của Chu Thời Bùi. Lúc này không có ai khác, cậu giơ hộp cơm lên ra hiệu, nhẹ nhàng đặt xuống bàn, dùng tay ra dấu hỏi hắn: [Trưa nay ăn cùng nhau không?]

Chu Thời Bùi nhìn hộp cơm trên bàn, sau đó thu lại ánh mắt, gật đầu: “Được.”

Dù gì Hạ Trí cũng đã chuẩn bị xong cả rồi, hắn còn có thể nói không sao?

Nhận được câu trả lời, Hạ Trí không nói gì thêm, xoay người rời khỏi văn phòng.

Đến khi xử lý xong công việc vào giờ tan tầm, cậu mới đứng dậy. Những đồng nghiệp khác đã kéo nhau đi ăn, cậu nhẹ nhàng gõ cửa phòng Chu Thời Bùi.

Hắn vẫn đang bận rộn. Thấy cậu bước vào, hắn nói: “Em ngồi trên sofa đợi một lát, tôi xử lý nốt tài liệu này đã.”

Hạ Trí gật đầu, không làm phiền hắn.

Mọi người luôn cảm thấy Chu Thời Bùi là người cao cao tại thượng, tâm tư khó dò, là người nắm giữ toàn bộ nhà họ Chu, khiến cả giới kinh doanh trong lẫn ngoài nước phải kiêng dè mấy phần.

Nhưng trong mắt Hạ Trí, hắn không có hào quang chói lọi đến thế, cũng chẳng thần bí như những gì người ta đồn đại.

Hắn rất bận rộn, công việc luôn chất đống, nhưng vẫn dành thời gian để dạy cậu học hỏi.

Hắn không phải kiểu người nói nhiều, thích tận hưởng sự yên tĩnh, thích đọc sách, cũng thích trồng hoa.

Khi thấy thứ gì mình thích, hắn luôn chia sẻ với cậu. Mỗi tuần, hắn đều dành thời gian đến thăm mẹ. Hắn tự giác, nghiêm khắc với bản thân, nhưng với người xung quanh thì khoan dung. Chỉ cần không phạm vào nguyên tắc, hắn sẽ không quá truy cứu.

Trong mắt Hạ Trí, ngoài cha mẹ thì Chu Thời Bùi là người tốt nhất trên thế gian này.

Cậu đã ở bên hắn suốt chín tháng. Sau khi cha mẹ qua đời, cậu gần như mất đi cảm giác với thế giới xung quanh. Từ lúc còn trong bệnh viện cho đến khi được đón về, thời gian trôi qua một cách tê dại, không ai hỏi han, mà cậu cũng chẳng mong ai quan tâm.

Hạ Trí từng nghĩ rằng, những ngày tháng như thế sẽ cứ tiếp diễn, dù đã được Chu Thời Bùi đưa về nhà.

Nhưng rồi, ở bên hắn, cậu dần tìm lại cảm giác của một mái nhà.

Thế nhưng, bây giờ hắn lại nói với cậu rằng, đây không phải nơi để cậu nương náu, cậu chỉ là người ở nhờ mà thôi.

Dù cậu có lưu luyến thế nào, dù Chu Thời Bùi có tốt ra sao, hắn cũng không thuộc về cậu.

Giống như những gì người ta đã nói—hắn chỉ là người tốt bụng, ngại nói lời từ chối, thực ra không hề muốn giữ cậu lại. Một người biết điều nên tự hiểu mà rời đi.

Nhưng cậu vẫn muốn chờ.

Sắp đến sinh nhật của Chu Thời Bùi rồi, cậu muốn giữ lại một kỷ niệm nào đó cho bản thân. Cậu muốn cùng hắn đón sinh nhật, có lẽ đây sẽ là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Cậu sẽ đi, trước khi hắn đích thân bảo cậu rời khỏi.

Chu Thời Bùi đã xong việc, kéo ghế đứng dậy, bước về phía Hạ Trí.

Thấy hắn đến, cậu mở túi giữ nhiệt, lấy ra mấy hộp cơm bên trong—hai món mặn, một món rau: bò xào hành, thịt hấp cùng rau xào. Nhìn qua, món nào cũng rất đẹp mắt.

Chu Thời Bùi ngồi xuống, cầm đũa lên, chỉ cần nếm một miếng là nhận ra ngay đây không phải tay nghề của dì Trương.

Hắn ngẩng đầu, hiếm hoi phá lệ trò chuyện trong lúc ăn: “Em làm à?”

Hạ Trí vừa định gắp thức ăn, nghe hắn hỏi thì hơi khựng lại. Cậu gật đầu, rồi đặt đũa xuống, dùng tay ra dấu: [Không hợp khẩu vị sao?]

Chu Thời Bùi lắc đầu: “Không, rất ngon.”

Hắn chỉ là bất ngờ, vì để chuẩn bị bữa cơm này, chắc chắn cậu đã phải dậy từ sáng sớm.

“Ăn đi.” Chu Thời Bùi gắp một miếng thịt hấp đặt vào bát cậu. Dù có muốn giữ khoảng cách, hắn vẫn không nỡ lạnh nhạt với

cậu.

Hạ Trí gật đầu, không nói gì thêm, cầm đũa lên, lặng lẽ ăn hết bữa cơm.

Cho đến khi ăn xong, lúc cậu định dọn bàn và thu dọn hộp cơm, Chu Thời Bùi mới lên tiếng: “Để đó tôi làm cho.”

Hạ Trí buông tay, lặng lẽ nhìn hắn. Chu Thời Bùi nhanh chóng dọn dẹp mọi thứ. Đúng lúc đó, điện thoại hắn vang lên.

Là tin nhắn từ Hạ Trí.

[Xin lỗi, sau này sẽ không như vậy nữa.]

Chu Thời Bùi nhìn chằm chằm vào màn hình, tâm trạng có chút phức tạp. Đọc mấy chữ này, hắn cảm thấy một nỗi xót xa mơ hồ, dù cảm xúc đó không thuộc về mình, mà là của Hạ Trí.

Hắn không ngờ bản thân lại có thể đồng cảm đến vậy.

Hắn ngước mắt lên, đúng lúc Hạ Trí vừa cất điện thoại đi, ánh nhìn của cả hai chạm nhau.

Chu Thời Bùi nói: “Chuyện hôm đó, đừng nghĩ nhiều.”

Hạ Trí gật đầu hỏi: [Tối nay anh về nhà không?]

Chu Thời Bùi nhìn cậu, khẽ cười, cũng gật đầu theo: “Ừ.”

Chương 27: Sinh Nhật

DTV-EBOOK

Chương 27:

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã đến sinh nhật của Chu Thời Bùi.

Hắn vốn không mấy bận t@m đến sinh nhật của mình, nhất là mấy năm gần đây, hầu như năm nào cũng chỉ vùi đầu vào công việc. Chỉ có mẹ hắn luôn nhớ đến, gọi điện thoại nhắc hắn về ăn một bữa cơm. Vì thế, dù có ai muốn tặng quà, cũng không dễ tìm được cơ hội.

Nếu không phải lần trước Hạ Trí bất ngờ nhắc đến, có lẽ hắn đã quên mất ngày này. Thế nhưng, đến đúng hôm đó, hắn vẫn bận đến mức quên béng đi.

Buổi trưa, mẹ hắn gọi điện bảo hắn tan làm thì về nhà ăn cơm. Chu Thời Bùi không nghĩ nhiều, cho rằng bà bất chợt nhớ con trai nên gọi về, liền gật đầu đồng ý.

Nhưng Hạ Trí nghe thấy cuộc gọi ấy. Cậu hơi ngẩn người, đợi hắn cúp máy xong mới hỏi: [Vậy tối nay anh ngủ lại bên đó, hay vẫn về?]

Chu Thời Bùi nhìn động tác ngôn ngữ ký hiệu của cậu, bình thường Hạ Trí rất ít khi hỏi mấy chuyện như thế. Hắn gật đầu: "Ừ, tôi sẽ về."

[Vậy em đợi anh ở nhà.]

Hạ Trí làm động tác "đợi".

Chu Thời Bùi cầm điện thoại, ánh mắt thoáng qua chút nghi hoặc, nhưng cũng khẽ gật đầu.

Chiều tan làm, hắn bảo tài xế đưa Hạ Trí về trước, còn mình thì lái xe quay về nhà cũ.

Vừa bước vào nhà, hắn đã thấy mẹ và chú Vương cùng mọi người chuẩn bị một bàn đầy ắp món ngon. chú Vương ra mở cửa, vừa thấy hắn đã cười niềm nở:

"Cậu chủ về rồi."

Ông đón lấy áo khoác và đồ đạc trên tay hắn.

Chu Thời Bùi gật đầu, chú Vương đóng cửa lại, theo sau hắn hỏi: “Sao cậu chủ không đưa cậu Hạ đến cùng?”

Hắn thuận miệng đáp: “Đưa Hạ Trí đến làm gì?”

Vừa dứt lời, bước vào trong, hắn đã thấy mẹ mình đang ngồi trên ghế salon, nở nụ cười dịu dàng nhìn hắn. Người giúp việc trong bếp vẫn đang bận rộn chuẩn bị bữa tối.

“Tiểu Bùi, sinh nhật vui vẻ.”

Giọng bà ôn nhu, chan chứa yêu thương.

Chu Thời Bùi hơi sững lại, lúc này mới chợt nhớ ra hôm nay là sinh nhật mình. Những năm trước cũng vậy, mẹ và chú Vương luôn là người chu toàn mọi thứ. Hắn lại nhớ đến chuyện lúc trưa —Hạ Trí đột nhiên hỏi hắn có về hay không—giờ thì đã hiểu tất cả.

Bảo sao lúc nãy chú Vương hỏi hắn sao không đưa Hạ Trí đến.

Chu Thời Bùi nhanh chóng nở nụ cười: “Cảm ơn mẹ.”

“Lại đây, ngồi xuống trước đã.”

Mẹ hắn vội vàng vẫy tay, vỗ nhẹ lên vị trí bên cạnh.

Hắn gật đầu, bước qua ngồi xuống bên cạnh bà. Bà liền nắm lấy tay hắn, nét mặt rạng rỡ, tràn đầy hạnh phúc.

Hai mẹ con ngồi trò chuyện một lát, bên kia người giúp việc đã dọn xong bữa tối. Chú Vương đến nhắc nhở, Chu Thời Bùi mới nói “Mẹ, chúng ta qua ăn cơm trước đi.”

"Được."

Mẹ Chu vừa định đứng dậy thì chợt khựng lại, như thể nhớ ra điều gì đó. Bà nhíu mày, băn khoăn: "Cha con đâu? Sao vẫn chưa về? Hôm nay là sinh nhật con cơ mà! Ông ấy thật là, ngày quan trọng thế này mà cũng dám về muộn. Để mẹ gọi điện cho ông ấy."

Vừa nghe thấy vậy, Chu Thời Bùi khẽ ngước mắt nhìn chú Vương. Chú Vương lắc đầu, ra hiệu rằng cả ngày hôm nay mọi chuyện vẫn bình thường. Buổi chiều, mẹ hắn còn vui vẻ tự tay chuẩn bị bánh sinh nhật cho hắn, vậy mà bây giờ đột nhiên nhắc đến người đã khuất.

Chu Thời Bùi phản ứng nhanh hơn, thấy mẹ định lấy điện thoại, hắn liền nắm lấy tay bà, giọng nhẹ nhàng nói: "Mẹ, mẹ quên rồi? Cha đã nói trước rồi, hôm nay ông ấy bận lắm, có lẽ không kịp về mừng sinh nhật con. Nhưng cha đã chuẩn bị quà sinh nhật cho con từ trước rồi."

"Vậy sao?" Mặt mẹ hắn thoáng vẻ hoang mang, như thể chẳng nhớ gì về chuyện đó. Nhưng thấy con trai gật đầu chắc chắn, bà cũng không hỏi thêm, chỉ bĩu môi than thở: "Đúng là… đến sinh nhật con cũng không dành nổi chút thời gian. Để rồi xem, sau này ông ấy già rồi, con cũng đối xử với ông ấy như thế đi."

"Được ạ." Chu Thời Bùi bật cười gật đầu, giọng nói dịu dàng.

Mẹ hắn vẫn còn làu bàu vài câu, nhưng thấy con trai ngoan ngoãn như vậy, bà cũng dần quên mất chuyện cha Chu Thời Bùi “vắng nhà”.

Thế nhưng, vừa ngồi xuống bàn ăn, bà lại cảm thấy có gì đó sai sai. Bà ngẩng đầu nhìn con trai, ánh mắt có chút lo lắng: "Mẹ nhớ là, trước giờ dù bận thế nào, cha con cũng chưa từng vắng mặt vào sinh nhật con."

Chu Thời Bùi khựng lại một chút, nhưng nhanh chóng nở nụ cười bình thản: "Chuyện gì cũng có ngoại lệ mà mẹ, đừng nghĩ

linh tinh nữa."

Nói rồi, hắn kéo ghế ngồi xuống bên cạnh mẹ, gắp một viên thịt bỏ vào bát bà.

chú Vương đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này, không khỏi thở dài trong lòng, lắc đầu đầy tiếc nuối.

Mẹ hắn nhìn chằm chằm món ăn trong bát, sự chú ý dần bị phân tán. Lúc này, Chu Thời Bùi mới ngước mắt nhìn chú Vương: "Chú Vương, chú cũng ngồi xuống ăn cùng đi."

"Được." chú Vương gật đầu.

Trong suốt bữa ăn, mẹ hắn liên tục gắp thức ăn vào bát con trai, toàn là những món hắn thích. Không khí bữa cơm ấm áp vô cùng.

Sau khi ăn xong, bà đứng dậy đi lấy bánh sinh nhật trong tủ lạnh. Nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ.

"Hay đợi thêm chút nữa, xem cha con có kịp về không?" Bà hỏi hắn.

"Được." Chu Thời Bùi không từ chối, chỉ nhẹ nhàng đáp lời. Đôi mắt hắn dịu dàng, nhưng nếu nhìn kỹ, có năm sáu phần giống với cha mình.

Thế là họ cứ đợi như vậy, đến tận chín giờ rưỡi.

Mẹ hắn ngồi trên sofa xem tivi, mơ màng ngủ quên lúc nào không hay. Khi bà mở mắt ra, chương trình trên màn hình đã phát đến đâu chẳng rõ. Bà day day thái dương, quay sang bên cạnh, thấy con trai vẫn đang ngồi bên mình, cúi đầu nhìn điện thoại, không biết đang nhắn tin với ai.

Có lẽ nhận ra ánh mắt của bà, Chu Thời Bùi tắt màn hình, ngẩng lên đối diện với ánh mắt bà.

"Mẹ." Hắn khẽ gọi một tiếng.

Mẹ hắn nhìn hắn, trong mắt có chút áy náy và đau lòng: "Mẹ lại nhắc đến cha con nữa phải không? Rõ ràng hôm nay là sinh nhật con, mẹ đáng lẽ phải ở bên con mới đúng… Nhưng bệnh này của mẹ, lúc nhớ lúc quên, cứ lẫn lộn hết lên."

Mẹ hắn nhanh chóng lấy lại tinh thần, ánh mắt vẫn dịu dàng như cũ, mỉm cười nói: "Chúng ta ăn bánh thôi."

"Vâng, để con đi lấy."

Chu Thời Bùi gật đầu, đặt điện thoại xuống, đứng dậy lấy bánh sinh nhật.

Sau khi hát xong bài chúc mừng và thổi nến, hắn cắt bánh, chỉ ăn một miếng nhỏ. Hắn còn đặc biệt để riêng một phần có nhiều trái cây, phần còn lại thì bảo chú Vương chia cho những người khác trong biệt thự.

Mẹ hắn làm bánh rất khéo, ai thích đồ ngọt đều khen không ngớt. Nhưng Chu Thời Bùi không hảo ngọt, dù mẹ đã cố ý cho thêm nhiều trái cây, hắn vẫn cảm thấy hơi ngấy.

"Muộn rồi, tối nay con ngủ lại đây đi? Trước đó con cũng từng ở lại, chẳng cần dọn dẹp gì cả." Mẹ hắn hỏi.

Chu Thời Bùi nghe vậy, nhìn bà. Vốn dĩ không có vấn đề gì, ở lại cũng được. Nhưng Hạ Trí chắc hẳn vẫn đang đợi hắn ở nhà. Nếu giờ mà nhắn không về, có thể tưởng tượng được cậu sẽ thất vọng đến mức nào.

"Thôi, con về bây giờ đây."

Nói xong, hắn thấy chú Vương đã chia xong bánh, bèn nói: "Chú Vương, làm phiền chú gói giúp tôi miếng bánh để riêng kia."

Ban đầu chú Vương còn tưởng hắn định giữ lại cho mình, nhưng nghe vậy mới chợt nhận ra, đây là chuẩn bị cho ai đó. Ông liền bật cười: "Được."

Mẹ hắn nhìn con trai, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng cũng không giữ hắn nữa.

chú Vương cẩn thận đóng gói bánh, đưa cho hắn và còn dặn dò thêm: "Đi đường cẩn thận, đừng để bị xóc hỏng."

"Cảm ơn chú."

Chu Thời Bùi nhận lấy bánh, chào mẹ một tiếng rồi lái xe về nhà.

Mẹ hắn tiễn hắn ra cửa, đứng ở đó nhìn theo mãi, cho đến khi đuôi xe hoàn toàn khuất bóng mới quay người trở vào.

chú Vương đi theo sau, bỗng nghe bà nói: "Là do tôi khiến nó khó xử phải không? Nên nó mới không chịu ở lại? Hôm nay rõ ràng là sinh nhật nó, vậy mà tôi lại phát bệnh, nhắc đến cha nó ngay lúc này."

Giọng bà có chút áy náy.

Bà còn nói với Tiểu Bùi rằng đợi cha về cùng tổ chức sinh nhật, trong khi những người tỉnh táo đều biết, ông ấy sẽ không bao giờ trở về nữa.

Thật là… tại sao cứ phải nhắc đến chuyện đau lòng vào đúng ngày này chứ?

chú Vương nghe xong hơi sững lại, rồi bật cười: "Phu nhân nghĩ nhiều rồi. Cậu chủ bây giờ là người đứng đầu nhà họ Chu, ngay cả lão gia cũng không thể chi phối cậu ấy được nữa. Bà nên tin tưởng cậu ấy, lòng dạ cậu ấy không mong manh như bà tưởng đâu."

"Thật không? Nó không buồn vì chuyện này chứ?" Mẹ hắn quay sang nhìn chú Vương.

Ông mỉm cười, chắc chắn gật đầu: “Phu nhân yên tâm, sẽ không đâu, cùng lắm chỉ là có chút hoài niệm thôi."

"Vậy sao muộn thế này rồi mà tôi bảo nó ở lại, nó lại cứ nhất quyết đòi về?"

"À..."

chú Vương hiếm khi tỏ vẻ thần bí như vậy. Một lúc sau, ông mới cười nhẹ: "Chắc là có người đang đợi cậu chủ ở nhà."

Mẹ hắn nghe vậy, ngẫm nghĩ giây lát rồi bỗng nhiên bừng tỉnh. Đôi mắt bà lập tức sáng lên, khuôn mặt vừa rồi còn có chút ủ rũ, nay bỗng chốc trở nên rạng rỡ: "Ý ông là... Tiểu Bùi vội về vì có người đang đợi nó?"

chú Vương gật đầu: "Chắc là vậy. Trước đây tôi cũng từng nhắc với phu nhân rồi, cậu Hạ Trí ấy, bà còn nhớ không?"

"Nhớ chứ. Ông có kể qua, là một đứa bé câm, gia đình phá sản, trên đường Tiểu Bùi gặp được, thấy đứa bé không có chỗ đi nên đưa về nhà." Bà đáp.

"Bà có để ý chuyện cậu ấy bị câm không?" chú Vương hỏi.

Nghe vậy, bà nhìn ông một cái rồi đáp thản nhiên: "Tôi để ý làm gì? Tiểu Bùi thích là được, có phải tôi sống với cậu ấy đâu. Nhưng mà… trước đó ông nói cậu ấy còn nhỏ lắm phải không? Chuyện này có đáng tin không?"

Từ trước đến nay, bà chưa từng nghe Chu Thời Bùi nhắc đến chuyện này lấy một lần. Nhưng nếu là lời của chú Vương, chắc chắn không thể chỉ là suy đoán bừa bãi.

chú Vương lắc đầu: "Cậu chủ nói không có ý gì đặc biệt với cậu ấy. Nhưng bà xem, lần này cậu chủ còn cố tình giữ lại một miếng bánh bà làm để mang về. Có mấy ai khiến cậu chủ để t@m đến mức này chứ?"

chú Vương không nói thì thôi, vừa nói ra mẹ hắn mới giật mình suy nghĩ.

Bảo sao một người không thích đồ ngọt như con trai bà, ăn một miếng đã đủ, thế mà còn muốn gói riêng một phần mang về. Mà nghĩ kỹ lại, rõ ràng lúc nãy hắn đã cắt ra và để riêng ngay từ đầu.

Tại sao lúc đó bà không nhận ra hành động này quá khác thường?

"Cái thằng nhóc này...! Sao nó không dẫn người ta đến cho tôi gặp mặt hả?"

Hiếm khi mẹ hắn tỏ ra có chút tức giận.

Không có ý gì đặc biệt ư? Định lừa ai đây?

"Không được, lần sau nó về, nhất định tôi phải bảo nó dẫn người tới cho tôi xem mặt!"

Chương 28: Quà Sinh Nhật

DTV-EBOOK

Chương 28:

Hạ Trí một mình cuộn tròn trên sofa rồi ngủ quên lúc nào không hay. Trong cơn mơ màng, cậu bỗng giật mình tỉnh giấc, theo phản xạ cầm lấy điện thoại bên cạnh xem giờ. Đã gần mười một giờ đêm, vậy mà Chu Thời Bùi vẫn chưa về.

Cậu ngồi dậy, cúi đầu nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại. Đã trễ thế này, liệu hắn có về không?

Nhưng từ trước đến nay, chỉ cần Chu Thời Bùi đã hứa với cậu điều gì, hắn chưa từng thất hứa. Hạ Trí do dự, không biết có nên gọi điện hoặc nhắn tin hỏi hắn không. Nhưng cậu sợ làm phiền hắn cùng gia đình đón sinh nhật.

Dù gì thì, vào những ngày như thế này, người ở bên cạnh hắn hẳn nên là cha mẹ và những người thân thiết nhất. Trước đây, sinh nhật của cậu cũng luôn như vậy—có cha mẹ cùng nhau chuẩn bị bánh kem, nấu mì trường thọ và chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu.

Ngay lúc cậu còn đang lưỡng lự không biết có nên liên lạc không, ngoài cổng bỗng truyền đến tiếng động. Là tiếng cổng sắt mở ra, ánh đèn xe ô tô chiếu rọi vào sân.

Hạ Trí lập tức đứng dậy, chạy nhanh ra ngoài đón người.

Vừa bước xuống xe, Chu Thời Bùi liền thấy Hạ Trí đứng trước cửa đợi mình trong bộ đồ ngủ mỏng manh.

Cuối tháng Ba, tiết trời vẫn còn se lạnh, ra ngoài vẫn cần khoác thêm áo. Vậy mà cậu cứ thế đứng đây, để gió đêm thổi qua cũng chẳng hay.

Chu Thời Bùi nhìn người trước mặt, hỏi: “Không lạnh sao?”

Hạ Trí lắc đầu.

Chu Thời Bùi cũng không nói thêm, chỉ đưa hộp bánh trong tay cho cậu: “Bánh mẹ tôi làm, mang về cho em, nếm thử đi.”

Hạ Trí thoáng sững người, không ngờ Chu Thời Bùi mang bánh về cho mình. Một lát sau, cậu mới nhận lấy hộp bánh, chợt nghe hắn nói: “Bên ngoài lạnh lắm, vào nhà thôi.”

Hạ Trí gật đầu, theo hắn vào trong.

Hai người cùng ngồi xuống sofa, Hạ Trí mở hộp bánh ra, cắt một miếng nhỏ đưa vào miệng.

Bánh ngọt dịu, kem sữa tươi mềm mịn không quá béo ngậy, hòa cùng vị thơm mát của hoa quả tươi, ngọt mà không hề ngán. So với những loại bánh bày bán trên thị trường, vị ngọt của bánh này nhẹ hơn hẳn. Với Hạ Trí, đây chính là độ ngọt vừa vặn nhất.

“Thế nào? Có thích không?” Chu Thời Bùi hỏi.

Hắn đoán Hạ Trí sẽ thích nên mới cố ý mang về.

Hạ Trí ngước lên nhìn hắn, nhẹ nhàng đặt bánh xuống. Như thể chợt nhớ ra điều quan trọng nhất chưa làm, cậu liền cầm điện thoại lên, nghiêm túc gửi một tin nhắn chúc mừng: [Chúc mừng sinh nhật.]

Chu Thời Bùi cúi đầu nhìn tin nhắn trên màn hình, khẽ cười: “Cảm ơn. Đợi tôi lâu lắm rồi đúng không?”

Hạ Trí lắc đầu: [Không đâu. Anh có đói không? Trễ thế này rồi, để em nấu mì cho anh nhé?]

Chu Thời Bùi chăm chú nhìn cậu. Buổi tối hắn thực sự ăn không nhiều, nhưng cũng không hẳn là đói. Thế nhưng, trước ánh mắt đầy mong chờ của Hạ Trí, hắn không nỡ từ chối, khẽ gật đầu: “Được.”

Hạ Trí nhanh chóng vào bếp làm một tô mì trường thọ. Đến khi bưng ra, đồng hồ đã điểm 11 giờ 30 phút.

Tô mì nóng hổi bày trước mặt Chu Thời Bùi, nước dùng trong vắt, bên trên có thêm một quả trứng gà. Nhìn tô mì trước mắt, hắn bất giác nở nụ cười: “Lấy thêm một cái bát đi, tôi chia cho em một nửa.”

Hạ Trí nhìn hắn, do dự một lúc rồi khẽ lắc đầu. Đây là mì trường thọ mà, cậu không biết có thể chia ra ăn chung hay không. Trước đây, mỗi lần sinh nhật, cha mẹ đều bảo cậu phải ăn hết cả tô một mình.

Chu Thời Bùi như đoán được suy nghĩ trong lòng cậu, khẽ bật cười: “Có thể chia được, ăn chung với tôi đi.”

Lúc này, Hạ Trí mới đứng dậy lấy thêm một cái bát. Chu Thời Bùi chia một nửa phần mì sang cho cậu, đặt luôn quả trứng duy

nhất vào bát của Hạ Trí.

Hạ Trí nhìn hắn, có hơi bất ngờ. Rõ ràng đây là món cậu làm cho hắn mà.

“Ăn đi.” Chu Thời Bùi đẩy bát mì về phía cậu, sau đó nói: “Lần sau đến sinh nhật em, tôi sẽ nấu cho em ăn.”

Động tác cầm đũa của Hạ Trí hơi khựng lại, ánh mắt cụp xuống, lặng lẽ gắp mì mà không đáp lời.

Hai người chia nhau ăn hết tô mì.

Lúc sau, khi Hạ Trí chuẩn bị về phòng, cậu bỗng kéo nhẹ ống tay áo của Chu Thời Bùi, gọi hắn lại.

Chu Thời Bùi quay đầu nhìn cậu, Hạ Trí giơ tay làm động tác chờ một chút, sau đó nhanh chóng chạy về phòng.

Khi quay ra, cậu đã cầm theo một hộp quà tinh xảo, nhẹ nhàng đưa đến trước mặt hắn.

Chu Thời Bùi hơi bất ngờ, nhìn hộp quà trong tay Hạ Trí một lúc lâu rồi mới đưa tay nhận lấy.

Mở ra, bên trong là một cây bút máy tinh xảo đến từng chi tiết, thiết kế bên ngoài có hai màu bạc đen thanh lịch. Không cần nhìn kỹ, hắn cũng nhận ra—cây bút này có kiểu dáng gần như giống hệt cây hắn thường dùng trong văn phòng.

Chu Thời Bùi chỉ nhìn cây bút một cái, lập tức đóng hộp lại.

“Hạ Trí, em lấy đâu ra nhiều tiền để mua cái này?” Hắn ngước lên, nhìn thẳng vào cậu.

Hắn trả lương cho Hạ Trí không phải để cậu dốc hết tiền mua quà cho mình. Một cây bút như thế này chắc chắn không rẻ, mà tiền trong tay Hạ Trí có bao nhiêu chứ?

Nói thẳng ra, chi phí ăn ở của Hạ Trí do hắn lo hết, tổng cộng lại còn chưa bằng cây bút này. Trong mắt Chu Thời Bùi, hành động này của Hạ Trí thật ngốc nghếch, chẳng khác nào đi làm không công cho hắn, thậm chí còn phải bỏ tiền túi ra bù lỗ.

Hạ Trí nhìn Chu Thời Bùi, nghiêm túc giải thích: [Em có tiền mà.]

Sợ rằng nói vậy chưa đủ rõ ràng, cậu liền lấy điện thoại, nhập một đoạn tin nhắn dài: [Anh đã từng dạy em cách theo dõi thị trường chứng khoán, phân tích xu hướng cổ phiếu. Vì vậy, em đã dùng toàn bộ tiền lương anh gửi để đầu tư vào cổ phiếu. Ngoài ra, những lúc rảnh rỗi ở nhà, em còn có thể nhận thêm một số công việc trực tuyến. Em thực sự có tiền mà.]

Ban đầu, Hạ Trí chỉ muốn thử xem sao, nhưng dần dần cậu phát hiện mình có khả năng quan sát nhạy bén với biến động của thị trường, thế nên cũng kiếm được một khoản không nhỏ.

Hơn nữa, cậu có năng khiếu về lập trình máy tính, chỉ là lúc trước chưa có kinh nghiệm, không biết bắt đầu từ đâu. Sau này, khi nhận ra mình có thể thiết kế phần mềm cho người khác, có thể làm rất nhiều thứ trên mạng, cậu dần tìm ra hướng đi. Những dự án càng khó, thù lao nhận được càng cao. Nhờ vậy, ngoài đầu tư chứng khoán, cậu còn có một nguồn thu nhập ổn định khác.

Vậy nên, đến bây giờ, Hạ Trí thực sự không thiếu tiền.

Cậu đã suy nghĩ rất lâu để chọn quà cho Chu Thời Bùi. Dù sao thì hắn cũng chẳng thiếu thứ gì cả. Cậu muốn tặng một món quà có thể đồng hành với hắn trong thời gian dài.

Hạ Trí đã âm thầm quan sát rất kỹ. Đồng hồ đeo tay, khuy măng sét, thắt lưng… những thứ này hắn có quá nhiều, chưa

từng đặc biệt yêu thích món nào. Đối với Chu Thời Bùi, chúng chỉ là phụ kiện, thậm chí còn được thay mới định kỳ.

Chỉ có một thứ duy nhất—chính là cây bút ký của hắn.

Đó là một cây bút đã cũ, có lẽ đã được hắn dùng suốt nhiều năm. Vì vậy, Hạ Trí đã ghi nhớ điều này. Thói quen của một người rất khó thay đổi, nên cậu đã mất nhiều công sức tìm kiếm mới chọn được một cây bút tương tự.

Giá của nó không hề rẻ, nhưng với Hạ Trí, món quà này rất xứng đáng.

Dù sau này có rời đi, cậu cũng không muốn Chu Thời Bùi quên mình quá nhanh.

Chu Thời Bùi rõ ràng không hề biết những điều Hạ Trí vừa nói, vì vậy, hắn hiếm khi nào tỏ ra bất ngờ đến thế. Hắn lặng lẽ nhìn cậu một lúc lâu, cuối cùng mới nhận lấy món quà: “Cảm ơn, tôi rất thích.”

Đứng trước cửa phòng Chu Thời Bùi, nghe hắn nói bốn chữ “tôi rất thích”, tâm trạng của Hạ Trí bất giác vui vẻ hẳn lên.

Trở về phòng, cậu gửi cho Chu Thời Bùi một tin nhắn: [Ngày mai em có chút việc, sẽ không đến công ty.]

Chu Thời Bùi trả lời ngay: [Được.]

Đọc tin nhắn xong, Hạ Trí đặt điện thoại xuống. Cửa sổ vẫn để mở, gió đêm thổi vào mát rượi nhưng lại mang theo sự dịu dàng. Trên bệ cửa là những đóa cúc nhỏ, lúc này đang nở rộ rực rỡ.

Ngồi im lặng hồi lâu, cậu đứng dậy, bắt đầu thu dọn hành lý.

Thật ra, đồ đạc thuộc về cậu không có nhiều. Từ khi chuyển đến đây, Hạ Trí hầu như không mua thêm gì cả. Phần lớn mọi thứ trong nhà, kể cả quần áo, đều là do Chu Thời Bùi sắm cho.

Vậy nên, việc thu dọn cũng chẳng mất quá nhiều thời gian.

Khi mọi thứ đã được xếp gọn vào vali, cậu bật máy tính, xóa sạch toàn bộ dữ liệu bên trong. Nghĩ một lúc, Hạ Trí lấy giấy bút, cẩn thận viết một lá đơn xin nghỉ việc, đặt vào trong thư phòng của Chu Thời Bùi.

Sáng hôm sau, khi Chu Thời Bùi xuống nhà, bữa sáng đã được dọn sẵn trên bàn ăn.

Vừa ngồi xuống, hắn nếm thử một miếng, ngay lập tức nhận ra đây là tay nghề của Hạ Trí, liền hỏi bác Trương: “Hạ Trí ra ngoài rồi sao dì?”

Cậu có chuyện gì mà phải ra ngoài sớm như vậy?

Dì Trương đáp: “Chắc vậy. Tôi cũng không thấy cậu ấy đâu. Sáng nay khi tôi thức dậy, bữa sáng đã được để sẵn trên bàn, có hơi nguội. Cậu ấy còn để lại một mẩu giấy, dặn tôi hâm nóng lại trước khi ăn.”

“Được rồi.” Chu Thời Bùi gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, chỉ im lặng ăn sáng.
Buổi trưa, hắn gọi điện trò chuyện với Cận Vi, vô tình nhắc đến Hạ Trí. Nghe xong, Cận Vi cười đầy hài lòng: “Vậy là cậu cuối cùng cũng có thể yên tâm. Đứa nhỏ này rất thông minh, giờ nó đã có đủ khả năng tự lập rồi đấy.”

“Ừm…” Chu Thời Bùi khẽ gật đầu, “Cậu ấy làm rất tốt.”

“Sao? Có thấy tự hào không?” Cận Vi trêu chọc.

Chu Thời Bùi cũng không phủ nhận, bật cười: “Cũng có một chút.”

“Nhưng mà…” Cận Vi hạ giọng, ngữ điệu nghiêm túc hơn, “Chim nhỏ mọc cánh thì sẽ bay khỏi tổ. Chu Thời Bùi, cậu thực sự nỡ để nó bay đi sao?”

Câu hỏi này khiến Chu Thời Bùi sững người, không trả lời ngay.

Hắn đang ngồi trong văn phòng, trên tay là cây bút máy mà Hạ Trí đã tặng tối qua.

Cây bút cũ là quà tặng của cha hắn nhân dịp hắn đỗ đại học. Đến nay, tính ra cũng đã gần mười năm. Giờ thay bằng bút mới rồi, cái cũ cũng nên được nghỉ ngơi.

“Cận Vi, đừng hỏi mấy câu mang tính thăm dò nữa.” Chu Thời Bùi lạnh nhạt nói.

Cận Vi: “…”

Bị vạch trần, anh ta cũng không thấy ngượng, chỉ thở dài một tiếng:

“Cậu đúng là… Lúc cần mơ hồ thì lại quá rõ ràng.”

Chu Thời Bùi không đáp, trực tiếp cúp máy.

Dù cảm giác cầm nắm tương tự, nhưng cây bút mới vẫn chưa thể trơn tru bằng cây cũ. Hắn xoay nhẹ cây bút giữa các ngón tay, có lẽ cần thêm thời gian để làm quen.
Buổi tối tan làm về nhà, dì Trương đang bận rộn chuẩn bị bữa tối.

Chu Thời Bùi vừa cởi áo khoác đưa cho người giúp việc, thuận miệng hỏi: “Hạ Trí về chưa dì?”

“Vẫn chưa.” Người đứng sau hắn trả lời.

Hắn nhìn đồng hồ—sáu giờ rưỡi, vẫn còn sớm. Nhưng sáng nay cậu đã đi từ rất sớm rồi.

Chu Thời Bùi lấy điện thoại gọi cho Hạ Trí, nhưng chỉ nhận được thông báo “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Hắn khẽ nhíu mày.

Điện thoại của Hạ Trí… sao lại tắt máy?

“Cậu ấy về thì báo tôi biết.” Nói xong, Chu Thời Bùi xoay người lên lầu.

Lúc này, dì Trương vừa từ bếp bước ra, thấy hắn định đi lên thì nhắc nhở: “Cậu chủ, bữa tối sắp xong rồi.”

“Chờ Hạ Trí về rồi ăn cùng.” Hắn đáp.

"Hạ Trí đâu?"

Giọng điệu của Chu Thời Bùi không mang theo cảm xúc quá rõ ràng, nhưng nếu để ý kỹ, sẽ nhận ra có gì đó không đúng.

Dì Trương đứng gần đó, thấy sắc mặt hắn khác thường, vô thức nuốt nước bọt: "Tôi… tôi cũng không biết. Cậu ấy không nói gì với tôi."

Chu Thời Bùi không nói gì, chỉ lặng lẽ quét mắt nhìn quanh phòng.

Mọi thứ đều sạch sẽ, ngăn nắp, nhưng quá mức trật tự—giống như chưa từng có ai sinh hoạt ở đây.

Hắn bước vào trong, mở tủ quần áo ra. Quả nhiên, chỗ vốn dĩ treo quần áo của Hạ Trí giờ đã trống trơn.

Ngăn kéo cũng vậy.

Không còn bất kỳ dấu vết nào cho thấy cậu đã ở đây.

Ánh mắt Chu Thời Bùi chợt tối đi.

Hắn xoay người ra khỏi phòng, sải bước xuống lầu, rút điện thoại ra gọi lần nữa.

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..."

Hắn khẽ nhíu mày lại, lồ ng ngực tự nhiên dâng lên cảm giác bức bối khó hiểu.

Hạ Trí rốt cuộc... đã đi đâu rồi?

Chương 29

DTV-EBOOK

Chương 29:

Chu Thời Bùi hỏi một vòng trong biệt thự, không ai biết Hạ Trí đã rời đi lúc mấy giờ sáng.

Mọi người nhìn nhau, ai cũng cảm nhận được có điều gì đó bất thường, nhưng không ai dám lên tiếng hỏi. Chu Thời Bùi cũng không giải thích gì thêm, chỉ im lặng quay về phòng.

Hắn mở hệ thống giám sát của biệt thự, bắt đầu xem lại từ camera hành lang tầng hai.

Đèn trong phòng Hạ Trí sáng suốt cả đêm.

Lúc hơn 2 giờ sáng, cậu mang thư từ chức vào thư phòng của hắn.

Lúc 4 giờ sáng, cậu xuống bếp chuẩn bị bữa sáng.

4 giờ 50 phút, cậu lên lầu, kéo theo một vali hành lý rời đi.

5 giờ 3 phút, camera cổng biệt thự ghi lại cảnh cậu bước ra ngoài, một chiếc xe đặt qua ứng dụng đang đợi sẵn, cậu xếp hành lý lên xe, sau đó ngồi vào trong, đóng cửa lại.

Chu Thời Bùi dừng video tại khoảnh khắc đó, rồi tắt đi.

Lời của Cận Vi quả nhiên ứng nghiệm.

Nhưng Hạ Trí có thể đi đâu? Một mình, lặng lẽ, ngay cả một câu từ biệt cũng không để lại, như thể hắn nuôi một con chim nhỏ, cuối cùng nó mọc cánh bay đi mà không quay đầu lại.

Hắn không hiểu cảm giác trong lòng mình lúc này là gì—bực bội ư? Nhưng hắn bực cái gì?

Chẳng phải Hạ Trí sớm muộn gì cũng sẽ rời đi sao?

Ánh mắt hắn dừng lại trên khung hình bị tạm dừng trên màn hình—Hạ Trí ngồi trong xe, ánh sáng nhàn nhạt của rạng đông chiếu lên khuôn mặt cậu, làm nổi bật những đường nét dịu dàng của cậu.

Hắn im lặng rất lâu, nhấc điện thoại lên gọi một cuộc gọi.

Bên kia bắt máy rất nhanh, hắn cũng không vòng vo, giọng điệu trầm xuống: “Giúp tôi tìm một người, tôi sẽ gửi thông tin ngay.”

“Vâng, Chu tổng.”

Cúp máy, hắn gửi thông tin của Hạ Trí cho đối phương.

Hạ Trí là người thành phố A, từ nhỏ ít tiếp xúc với nhiều người, trước giờ chưa từng rời khỏi đây. Trong suy nghĩ của Chu Thời Bùi, dù cậu có rời đi, cũng chắc chắn vẫn còn trong thành phố này.

Ở thành phố A, nếu hắn muốn tìm ai, đó là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bất kể cảm xúc của hắn lúc này là gì, hắn vẫn không thể hoàn toàn yên lòng, nên gửi thêm một tin nhắn cho Hạ Trí: [Hạ Trí, em đang ở đâu?]

Tin nhắn bị nuốt vào hư không, không có hồi đáp. Nhưng rất nhanh, người hắn nhờ điều tra đã gửi kết quả—Hạ Trí đặt vé máy bay sáng nay, bay đến thành phố C.

Thành phố C.

Chu Thời Bùi nhìn dòng chữ này.

Một thành phố du lịch tuyến ba ở miền Nam, cách thành phố A hơn một nghìn cây số, đúng dịp mùa cao điểm, du khách đông nghịt.

Hắn không ngờ Hạ Trí lại dám đi xa như vậy, lại còn đi một mình.

[Chu tổng, có cần tiếp tục tìm không?]

Điện thoại thông báo tin nhắn mới, hắn nhìn chằm chằm một lúc, sau đó chỉ đáp lại một chữ: [Tìm.]

Sau đó, hắn gọi điện cho Cận Vi, câu đầu tiên đã hỏi: “Hạ Trí có liên lạc với cậu không?”

Bên kia im lặng một lúc, sau đó Cận Vi bật cười: “Hạ Trí chủ động tìm tôi? Cậu nói đùa à? Cậu không biết sao, cậu ấy chỉ chủ động với một mình cậu thôi.”

Chu Thời Bùi không đáp.

Không khí trong điện thoại trầm xuống, Cận Vi nhận ra có gì đó không ổn, bèn hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cậu ấy để lại thư từ chức rồi rời đi, tôi liên lạc không được. Cậu thử nhắn tin cho cậu ấy xem, nếu có phản hồi thì báo tôi ngay.”

Giọng Chu Thời Bùi rất bình tĩnh, nhưng lại khiến Cận Vi bất giác nghiêm túc hơn.

“Được, tôi hiểu rồi.”

Cúp máy, hắn lặng lẽ đi ra ban công. Ngoài trời tối đen, bóng dáng hắn chìm vào bóng tối, lặng yên đón cơn gió lạnh thổi qua.

Không ai có thể hiểu được tâm trạng của hắn, cũng không ai đoán được suy nghĩ của hắn lúc này.

Ban đầu, hắn chỉ điều người tìm kiếm một chút, nhưng về sau lại hoàn toàn im lặng, như thể chuyện này chưa từng xảy ra.

Thành phố C khác thành phố A, khoảng cách quá xa, người qua kẻ lại đông đúc, tìm một người chẳng khác nào mò kim đáy biển. Những người hắn cử đi không có bất cứ manh mối nào.

Những tưởng hắn sẽ từ bỏ, nhưng đột nhiên, hắn lại điều động không ít thế lực của nhà họ Chu, thậm chí còn bắt đầu liên hệ với các kênh truyền thông lớn.

Động thái của hắn quá lớn, khiến cả giới thượng lưu thành phố A phải bàn tán xôn xao.

Ngay cả Giang Luật cũng cảm thấy bất ngờ trước hành động này, nên đặc biệt đến tìm hắn.

Chu Thời Bùi vẫn ung dung như thường lệ. Thấy Giang Luật tới, hắn bảo người mang trà lên, nhàn nhạt hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

“Lẽ nào tôi không thể đến chỗ cậu?” Giang Luật ngồi xuống đối diện hắn, giọng điệu châm chọc.

“Là vì chuyện của Hạ Trí à?”

“Cậu nghiêm túc đấy hả? Cả đám truyền thông bị cậu huy động, cậu định làm gì đây?”

Ngay cả Giang Luật, người hiểu rõ Chu Thời Bùi nhất, cũng chưa bao giờ thấy hắn có động thái lớn như thế.

Chu Thời Bùi thản nhiên đáp: “Chỉ là tìm một người thôi, cậu nghĩ nhiều rồi.”

Giang Luật quan sát hắn, muốn tìm ra điều gì đó từ ánh mắt hắn. Nhưng biểu cảm của Chu Thời Bùi quá mức bình thản, thậm chí còn có chút thờ ơ, như thể đây thực sự không phải chuyện gì to tát, chỉ là bọn họ đang làm quá lên.

“Đặt vào người khác, có lẽ tôi sẽ không nghĩ nhiều.” Trong giọng nói của Giang Luật thoáng chút ý vị sâu xa.

Chu Thời Bùi nhìn hắn một cái, không bình luận gì.

Chẳng bao lâu sau, có người mang trà lên. Giang Luật thật sự thoải mái ngồi xuống uống trà, cùng Chu Thời Bùi nhấm nháp vài chén. Đến khi chuẩn bị rời đi, anh ta mới chậm rãi nói: "Nếu cần giúp thì cứ nói. Thành phố C, trước đây tôi từng đầu tư vài khu du lịch cùng bạn bè, từ trên xuống dưới đều quen biết."

"Cảm ơn, tôi biết chừng mực, không phiền cậu lo." Chu Thời Bùi gật đầu.

Giang Luật nhìn hắn.

Thái độ của người này… nói là không để tâm thì tìm người ầm ĩ như vậy. Nhưng bảo là để tâm, từ đầu đến cuối lại chẳng lộ ra chút cảm xúc nào đáng kể.

Anh ta không nói thêm gì nữa, chỉ đứng dậy: "Tôi đi đây."

"Ừ."

Chiều Giang Luật vừa mới đến, lúc tan làm, Chu Thời Bùi đã bị Cận Vi chặn ngay dưới công ty.

Cận Vi cười hỏi: "Đi uống một ly không?"

Chu Thời Bùi không có việc gì phải về gấp, nhà cũng không có ai chờ hắn. Hắn gật đầu, lên xe.

Cận Vi lái xe rất vững, thỉnh thoảng nhìn qua gương chiếu hậu. Người ngồi ở ghế sau, ánh mắt trầm tĩnh, khẽ hờ hững lướt qua cảnh vật ngoài cửa sổ.

“Nghe nói cậu đang tìm Hạ Trí? Tìm cậu ấy làm gì?” Giọng điệu Cận Vi tùy ý, như thể chỉ đang hỏi cho có.

Chu Thời Bùi thu ánh mắt về, nhìn Cận Vi: “Cậu ấy có liên lạc với cậu không?”

Cận Vi lắc đầu: “Không. Tin nhắn gửi không trả lời, số điện thoại cũng đổi. Xem ra cậu ấy không muốn liên quan đến chúng ta nữa.”

Chu Thời Bùi không nói gì.

Cận Vi đưa hắn đến một quán bar yên tĩnh dành cho hội viên, khác với sự ồn ào náo nhiệt của những quán bar thông thường, nơi này trầm lắng hơn nhiều, thích hợp để bạn bè tụ họp, nghe nhạc, uống rượu, tâm sự đôi ba câu.

Hai ly Island Iced Tea được mang lên. Hai người chọn một góc khuất ngồi xuống. Trong quán, tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương. Chu Thời Bùi nhìn chất lỏng có màu sắc đẹp mắt trong ly, chỉ nhấp một ngụm, im lặng như thể đang chuyên tâm thưởng thức âm nhạc.

Cuối cùng, Cận Vi đành phải mở lời trước: "Tôi không hiểu, bây giờ Hạ Trí thế này chẳng phải đúng như cậu mong muốn sao?"

Chu Thời Bùi hơi dừng động tác, nhìn về phía Cận Vi. Dưới ánh đèn mờ ảo, đôi mắt hắn trầm tĩnh, như đang chờ đợi câu tiếp theo.

"Nếu cậu chỉ lo cho sự an toàn của cậu ấy, thì cũng không cần. Hạ Trí thông minh hơn cậu nghĩ đấy. Cậu ấy rời đi vì đã có đủ khả năng rời khỏi cậu, chẳng phải đó là điều cậu luôn muốn dạy cậu ấy sao?"

Nói cách khác, Hạ Trí đi đâu, liên quan gì đến Chu Thời Bùi?

"Cậu điều động nhiều người đi tìm như vậy, người ngoài không rõ chuyện sẽ nghĩ thế nào? Nếu thực sự nhờ truyền thông giúp tìm, với cuộc sống của cậu ấy, không phải cũng là một sự quấy rầy sao?" Cận Vi nhàn nhạt hỏi lại.

“Cậu nói đúng.” Chu Thời Bùi gật đầu, không phủ nhận bất cứ điều gì.

Hắn đúng là đã liên hệ với truyền thông. Chỉ cần một tin tìm người được đăng lên mạng, kèm theo tiền thưởng hậu hĩnh cho ai cung cấp manh mối, tìm thấy Hạ Trí chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng chính hắn cũng hiểu, không nên làm vậy. Vì thế, hắn đã bảo thư ký hủy bỏ kế hoạch này.

Cận Vi: “…”

“Cậu có nghĩ đến không, trọng tâm bây giờ không phải là tìm Hạ Trí, mà là sau khi tìm được rồi, cậu muốn làm gì?”

“Nếu cậu chưa nghĩ thông suốt, tìm về rồi cũng có ích gì đâu?”

Cận Vi thở dài: “Tôi tuy không tán thành kiểu quan hệ này, nhưng tôi tin nếu là cậu, cậu có thể xử lý tốt. Hạ Trí với chuyện tình cảm chỉ là kẻ mù mờ, nhưng cậu thì không. Hai người có thể từ từ tìm hiểu, tôi nghĩ cậu đủ kiên nhẫn để cùng cậu ấy xác nhận một mối quan hệ.”

Chu Thời Bùi cúi mắt, tựa hồ đang suy tư.

Một lát sau, hắn nhẹ nhàng cầm ly rượu lên, ngước mắt nhìn Cận Vi, khẽ nghiêng ly: “Cảm ơn.”

Cận Vi không nói sai. Điều hắn thực sự cần suy nghĩ là mối quan hệ giữa hắn và Hạ Trí.

Cận Vi cũng nâng ly lên, nhẹ nhàng chạm vào ly của hắn. Tiếng thủy tinh va vào nhau vang lên trong trẻo.

Uống cạn ly, Cận Vi lại gọi thêm hai ly nữa. So với Chu Thời Bùi, anh ta là người thích uống rượu hơn. Nhìn bartender pha chế, từng ly cocktail biến thành đủ loại màu sắc, mỗi ly đều có hương vị khác nhau, hắn bất giác nhớ đến quãng thời gian còn du học.

Hồi đó, anh ta thường kéo Chu Thời Bùi vào các quán bar nhỏ để uống rượu.

Những gì anh ta nói với Hạ Trí không phải lời đùa. Anh ta và Chu Thời Bùi, suýt chút nữa đã thử đến với nhau. Khi ấy còn trẻ, không hiểu thế nào là rung động, chỉ đơn giản cảm thấy ở bên nhau rất thoải mái.

Cũng may không thử, nếu không chắc chắn sẽ rất khó xử.

Ba vòng rượu trôi qua, Cận Vi hơi ngả người lên ghế sô pha, đôi mắt hơi ngà ngà men say, mang theo ý cười nhìn Chu Thời Bùi: "Tôi nghĩ, Hạ Trí thực sự rất thích cậu. Cậu xem, cậu ấy đi dứt khoát như thế, thậm chí đổi cả số điện thoại, chẳng phải vì sợ hãi sao?"

Chu Thời Bùi nhìn hắn, nhắc nhở: "Cậu say rồi."

Cận Vi lắc đầu, vẫy tay, cơ thể mềm nhũn.

Cuối cùng, có người đến đón Cận Vi.

Đó là một chàng trai trẻ, trông có vẻ còn đang học đại học. Khi nhìn Chu Thời Bùi, ánh mắt cậu ta tràn đầy địch ý và cảnh giác.

Cận Vi không buồn để ý, còn hất tay cậu ta ra.

Cậu trai kia cũng không giận, chỉ dứt khoát đỡ anh ta lên xe: "Về thôi."

Chu Thời Bùi nhìn họ rời đi, sau đó thu ánh mắt về.

Hắn cũng gọi một chiếc taxi, ngồi một mình trong xe, lặng lẽ nhìn dòng xe cộ ngoài cửa sổ, thất thần.

Câu nói cuối cùng của Cận Vi khiến lòng hắn rối bời.

Chương 30: Không Muốn Buông Tay

DTV-EBOOK

Chương 30:

Khi Hạ Trí còn ở đây, thực ra cũng không có gì quá đặc biệt.

Cậu vốn trầm lặng, dù thích đi theo hắn, nhưng chưa bao giờ quấy rầy hay làm phiền. Phần lớn thời gian, cả hai chỉ ở chung một không gian, mỗi người bận rộn việc riêng. Thỉnh thoảng Hạ Trí đến gần, nếu rảnh rỗi, hắn sẽ bảo cậu ngồi xuống bên cạnh.

Dù là như vậy, Hạ Trí vẫn lặng lẽ bước vào cuộc sống của hắn lúc nào không hay.

Cậu giúp hắn xử lý công việc, cũng tò mò quan sát hắn làm việc. Nhiều tài liệu cơ mật trong công ty, Hạ Trí đều đã từng xem qua.

Chu Thời Bùi chưa bao giờ giấu giếm cậu, dù cậu có hiểu hay không, cậu vẫn chưa từng cảm thấy nhàm chán. Hắn nói gì, cậu đều chăm chú lắng nghe.

Có những chuyện, kể cả liên quan đến quyết sách quan trọng trong công ty, Chu Thời Bùi không tùy tiện nói với người khác, nhưng lại có thể thảo luận cùng Hạ Trí, thậm chí đôi khi còn hỏi ý kiến của cậu.

Có thể Hạ Trí không hiểu, nhưng mỗi lần đều lắng nghe vô cùng nghiêm túc.

Chỉ cần hắn mở miệng nói chuyện, ánh mắt của cậu sẽ luôn đặt trên người hắn.

Nói một cách công bằng, Chu Thời Bùi thích cảm giác này, thậm chí là hưởng thụ nó. Vì vậy, phần lớn thời gian, chỉ cần có Hạ Trí ở bên cạnh, tâm trạng của hắn đều rất tốt.

Chu Thời Bùi không phải người có h@m muốn chia sẻ quá lớn, nhưng hắn luôn vui vẻ khi chia sẻ với Hạ Trí, bất kể là công việc hay chuyện đời thường.

Nếu phải nói thẳng, hắn đương nhiên là thích Hạ Trí, điều này gần như không cần nghi ngờ. Ai cũng có thể nhận ra hắn thiên vị cậu đến mức nào.

Từ trước đến nay, bên cạnh hắn chưa từng có người thứ hai giống như Hạ Trí.

Thư phòng của hắn, cậu muốn vào thì vào. Máy tính, điện thoại của hắn, cậu muốn dùng thì cứ cầm mà dùng.

Nếu Hạ Trí đối với hắn là sự ỷ lại tuyệt đối, thì hắn đối với Hạ Trí chính là sự tin tưởng tuyệt đối.

Chu Thời Bùi chưa bao giờ nghĩ tới, một người luôn thích ở bên hắn như vậy, lại có thể im lặng rời đi mà không nói một lời.

Hắn có nên cảm ơn Hạ Trí không? Vì ít nhất cậu cũng đợi đến khi cùng hắn đón sinh nhật xong mới đi?

Chuyện Hạ Trí rời đi, mẹ Chu vẫn chưa biết. Dù bên ngoài có đồn ầm ĩ thế nào, cũng sẽ không có ai dám nói đến tai bà. Bà vẫn còn mong đợi con trai mình dẫn cậu về nhà gặp mặt.

Cuối tuần sắp tới, mẹ Chu gọi điện cho hắn.

Điện thoại vừa vang lên đã được bắt máy rất nhanh, giọng nói của Chu Thời Bùi cũng ôn hòa hơn bình thường: "Alo, mẹ."

"Tiểu Bùi, cuối tuần này con có về không?" Mẹ Chu hỏi.

"Có chuyện gì sao mẹ?" Chu Thời Bùi không trả lời ngay. Bình thường nếu cần hắn về nhà, mẹ sẽ trực tiếp bảo hắn về, chứ không hỏi như vậy.

"Chú Vương nói với mẹ, đứa trẻ mà con đưa về - Hạ Trí, có vẻ rất hợp với con. Nếu cuối tuần con về, thì dẫn cậu ấy theo, cùng ăn một bữa cơm nhé."

Chu Thời Bùi thoáng khựng lại, một lúc sau mới nói:

"Mẹ muốn gặp cậu ấy làm gì?"

"Người hợp với con đâu có nhiều, tất nhiên mẹ muốn gặp thử."

"Mẹ." Hắn im lặng một lát, sau đó mới nói: "Cậu ấy đã dọn ra ngoài rồi."

Tin này đến quá đột ngột. Mẹ Chu vừa mới nghe nói đến Hạ Trí, còn chưa kịp gặp mặt, vậy mà cậu đã rời đi.

"Chỉ là dọn ra ngoài thôi. Tiểu Bùi, nếu con thích thì hãy đi tìm về." Giọng nói của mẹ dịu dàng, như thể bà biết rõ điều mà con trai mình đang giấu trong lòng.

Chu Thời Bùi lặng lẽ nghe bà nói, rất lâu sau, hắn mới nhẹ nhàng đáp một tiếng: "Vâng."

Sau đó, hắn cúp máy.

Cách nhanh nhất để tìm người vẫn là thông qua truyền thông mạng, nhưng vì đã từ bỏ phương án này, nên chuyện tìm kiếm trở nên khó khăn hơn rất nhiều. Mấy tuần liền, vẫn không có bất kỳ tin tức nào.

Cuối cùng, hắn bảo thư ký đặt một vé máy bay đến thành phố C, sắp xếp lại công việc, dặn dò mọi thứ. Nếu có tài liệu cần xử lý, gửi thẳng vào email cho hắn.

Trước khi đi, hắn còn gọi cho Giang Luật, nhờ anh ta giúp theo dõi tình hình bên nhà họ Hạ, đề phòng trường hợp Hạ Trí liên lạc với gia đình. Dù hắn biết khả năng này gần như bằng không.

Giang Luật nghe xong thì có phần kinh ngạc: "Cậu muốn đi thành phố C?"

"Ừ."

"Tôi còn tưởng... cậu thực sự không để tâm đấy." Giang Luật bật cười, sau đó nghiêm túc nhắc nhở hắn: "Cậu đã huy động nhiều nguồn lực như vậy mà còn không tìm được, vậy cậu qua đó thì có ích gì?"

"Thử vận may thôi." Chu Thời Bùi bình thản nói.

Hắn biết, nếu có tin tức, người của hắn đã báo lại từ lâu. Nhưng dù thế nào, hắn vẫn muốn tự mình đến đó một chuyến.

"Được rồi, thành phố A bên này tôi giúp cậu để ý. Cứ đi đi." Giang Luật không nói gì thêm.

"Cảm ơn cậu."

Chu Thời Bùi ở thành phố C suốt một tuần, nhưng vẫn không có bất cứ tin tức nào về Hạ Trí. Hắn cũng không bất ngờ, nhưng vẫn không tránh khỏi thất vọng.

Hạ Trí vốn không thích ra ngoài, nếu cứ mãi ở trong nhà, chuyện tìm kiếm lại càng khó khăn hơn. Tìm một người giữa thành phố xa lạ, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Đứng giữa thành phố du lịch náo nhiệt này, dưới chân là những con phố chật kín người qua lại.

Nơi đây rộn ràng tiếng cười nói, nhưng hắn lại chẳng thể tìm thấy người mà mình đang tìm kiếm.

Hắn không biết, Hạ Trí đang ở đâu.

Ngày mai hắn sẽ quay về. Trước khi đi, hắn đã gửi tin nhắn cho Hạ Trí, nói rằng hắn đã đến thành phố C.

Chu Thời Bùi hi vọng cậu sẽ thấy tin nhắn và chủ động đến tìm hắn.

Nhưng tất cả đều chìm vào im lặng.

Hạ Trí thật sự không muốn gặp hắn đến thế sao?

Hắn tự cho rằng mình chưa từng tệ bạc với Hạ Trí, chỉ là từ chối lời tỏ tình của cậu mà thôi. Vậy mà đứa nhỏ này lại giận dỗi đến mức này sao?

Chu Thời Bùi ngồi một mình bên cửa sổ, tâm trí hỗn loạn, suy nghĩ đủ thứ chuyện linh tinh. Có lẽ hiếm hoi lắm mới có thời gian rảnh rỗi để đầu óc thả lỏng, nghĩ ngợi mãi, cuối cùng hắn mới nhận ra-hắn chỉ là có chút nhớ Hạ Trí mà thôi.

Vì vậy, dù biết rõ không có tin tức gì, dù biết rằng bản thân qua đây cũng chẳng có tác dụng gì, hắn vẫn cố tình đến thành phố C một chuyến.

Khi nhận được tin nhắn của hắn, Cận Vi hỏi hắn thế nào, đã tìm được người chưa.

Chu Thời Bùi không trả lời.

"Vậy bao giờ cậu về?"

"Sáng mai bay, khoảng trưa sẽ đến nơi." Hắn đáp.

"Trưa mai tôi ra sân bay đón cậu nhé?"

Hắn cười nhẹ, nhướng mày: "Tôi nghe nói, hẹn tư vấn tâm lý với cậu còn khó hơn xếp hàng mua vé concert. Sao bỗng dưng rảnh rỗi vậy?"

Hắn không hối hận vì đã từ chối cậu. Nhưng hắn lại không thể phủ nhận rằng-hắn nhớ cậu.

Dẫu biết rõ rằng tìm kiếm chỉ là vô ích, hắn vẫn cố chấp đến thành phố C.

Vậy mà, ngay cả khi hắn đã chủ động nhắn tin báo tin mình đang ở đây, Hạ Trí vẫn không hề hồi đáp, hoàn toàn không có ý định gặp lại hắn.

Có lẽ cậu đã thật sự chết tâm rồi.

Cận Vi ở đầu dây bên kia im lặng vài giây, bỗng cười nhẹ: "Có lẽ đợi đến khi cậu ấy nghĩ thông suốt, tự khắc sẽ quay về."

Là một bác sĩ tâm lý, thế mà anh ta cũng chỉ có thể nói ra những lời an ủi nhạt nhẽo như vậy.

Chu Thời Bùi không để tâm: "Cậu ấy sẽ không làm vậy đâu."

Hạ Trí không phải kiểu người sẽ tự mình quay lại. Một khi đã quyết tâm rời đi, cậu sẽ không quay đầu.

Hắn hiểu cậu hơn ai hết.

Hắn nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm, bèn nói: "Thôi, ngủ sớm đi."

Sau khi kết thúc cuộc gọi, hắn ngả lưng xuống giường. Khoảnh khắc đó, hắn chợt nghĩ, có lẽ mình nên buông tay.

Cậu đã đi rồi. Vậy thì... cứ để cậu bắt đầu một cuộc sống mới, có gì không tốt chứ?

Nhưng hóa ra-con người ai cũng ích kỷ.

Hắn cũng không ngoại lệ.

Hắn không muốn buông tay.

Chương 31: Tại Sao Không Thể Thích Cậu Một Chút?

DTV-EBOOK

Chương 31:

Thành phố C, tại một huyện nhỏ.

Đây là huyện duy nhất ở thành phố C không có nhiều khách du lịch. Những năm gần đây, ngành du lịch của thành phố C phát triển rất nhanh, với lợi thế lớn từ vị trí địa lý tự nhiên, chỉ trong vài năm, nơi này đã chuyển mình từ một thành phố lạc hậu trở thành một điểm đến du lịch nổi tiếng, thu hút đông đảo du khách.

Người dân ở đây hầu như đều sống dựa vào ngành du lịch. Tuy nhiên, vì vị trí khá xa xôi, huyện này vẫn chưa được phát triển mạnh mẽ, nên Hạ Trí cố ý chọn một nơi yên tĩnh như vậy để sống.

Ban đầu, cậu cũng chưa nghĩ sẽ đi đâu. Cậu chỉ nhớ rõ một điều, cha mẹ cậu từng nói rằng, dù hai người đều là người thành phố A, nhưng lại gặp nhau lần đầu khi cùng du lịch ở thành phố C. Khi đó, nơi này vẫn chưa có nhiều dấu vết của sự phát triển, dù không đẹp và hoàn thiện như bây giờ, nhưng lại có vẻ đẹp tự nhiên, ít du khách, rất phù hợp cho những ai muốn rời xa nhịp sống ồn ào của thành phố lớn.

Những năm gần đây, sự phát triển kinh tế quá nhanh chóng. Cha mẹ cậu đã bận rộn không ngừng, nhiều lần định dẫn cậu đi thăm những thành phố đã phát triển, nhưng vào năm ngoái, họ đã sắp xếp chuyến đi rồi, nhưng công ty bất ngờ gặp sự cố, mọi kế hoạch đều bị hoãn lại.

Hạ Trí không có nơi nào để đi, cậu chỉ muốn đến đây xem một chút. Nhưng chỉ sau một ngày đi dạo, cậu đã nhận ra mình không còn thích nơi này nữa.

Giữa dòng người tấp nập, bị đám đông đẩy đi, nhưng thực ra cậu cũng không rõ mình muốn gì. Sau nhiều lần lang thang, cuối cùng cậu đã tới được nơi này, một huyện nhỏ.

Có lẽ vì hầu hết những người trẻ tuổi đều làm việc ở nơi khác, nên dân cư ở đây khá thưa thớt, nhịp sống chậm rãi. Hạ Trí quyết định ở lại.

Cậu ít khi ra ngoài, hằng ngày gọi đồ ăn mang về, mỗi ngày chỉ đi xuống dưới khu chung cư vứt rác, còn những người ở chung tòa nhà, cậu cũng chẳng biết họ là ai.

Chủ nhà có đề nghị kết bạn với cậu trên WeChat, thêm vào nhóm khách thuê, nhưng Hạ Trí không đồng ý. Cuối cùng chỉ

lưu số điện thoại của chủ nhà, nói rằng nếu có chuyện gì thì cứ gọi điện cho cậu.

Không biết từ lúc nào, Hạ Trí đã ở đây gần nửa tháng.

Như mọi ngày, khoảng 10 giờ 30 phút tối, đợi khi dưới khu chung cư vắng người, cậu mới xuống vứt rác.

Gió đêm hơi se lạnh, cậu vẫn mặc mỏng như thường lệ. Sau khi vứt rác xong, cậu quay trở lại tòa nhà.

Lúc chờ thang máy, một người đàn ông từ bên ngoài bước vào. Hạ Trí cố tình chọn thời điểm ít người mới ra ngoài, nên lúc này trong sảnh chỉ có hai người họ.

Cậu có khả năng xem người khác như không khí, chỉ lặng lẽ nhìn con số trên màn hình hiển thị tầng của thang máy. Ngược lại, ánh mắt của người đàn ông lướt qua cậu một chút, sau đó dừng lại nơi chiếc máy trợ thính trên tai cậu, nhưng cũng chỉ thoáng qua rồi thu hồi tầm mắt.

Thang máy vừa đến, Hạ Trí bước vào trước, người đàn ông cũng theo vào. Khi chuẩn bị bấm nút, anh ta thấy cậu đã chọn tầng 10, thoáng khựng lại, có chút ngạc nhiên hỏi: “Cậu cũng ở tầng 10 sao?”

Trong thang máy chỉ có hai người, Hạ Trí nhẹ gật đầu.

Đối phương không nói gì thêm, trông có vẻ lạnh lùng, ít giao tiếp, nên người đàn ông cũng không bắt chuyện nữa. Nhưng ánh mắt anh ta vô thức dừng trên người Hạ Trí—dù là nam hay nữ, ai mà có ngoại hình ưa nhìn thì người ta luôn không kiềm chế được mà nhìn thêm vài lần.

Đến tầng 10, Hạ Trí đi trước, người đàn ông theo sau cậu. Cậu cũng không để ý, đi đến trước cửa phòng mình, lấy chìa khóa ra định mở cửa, thì sau lưng chợt vang lên một giọng nói. Giọng điệu ôn hòa, còn mang theo ý cười thân thiện.

“Thì ra người thuê mới ở phòng bên cạnh là cậu? Tôi cứ thắc mắc mãi, tất cả cư dân ở đây tôi đều quen, sao lại có một gương mặt mà tôi không biết?”

Động tác mở cửa của Hạ Trí khựng lại, cậu quay đầu nhìn đối phương.

Lúc này người đàn ông mới nhớ ra gì đó, vội giơ tay lên, mỉm cười giải thích: “Đừng hiểu lầm, tôi không có ý bắt chuyện đâu. Chào cậu, tôi là Cố Dị, ở ngay đối diện cậu. Tòa nhà này là của chú tôi, bình thường có chuyện gì cần giải quyết mà không tìm được ông ấy, mọi người đều đến nhờ tôi giúp.”

Hạ Trí không bắt tay anh ta, chỉ khẽ gật đầu, cũng không giới thiệu tên mình, cứ thế đứng yên tại chỗ, như thể đang chờ xem đối phương còn chuyện gì nữa không.

Cố Dị cũng không để bụng trước thái độ lạnh nhạt của cậu. Cậu trai này trông còn rất trẻ, tính cách có vẻ hướng nội, rõ ràng không quen giao tiếp nhiều.

Sợ cậu ngại, Cố Dị nói: "Có tiện kết bạn không? Chú tôi không sống ở khu này, tìm ông ấy có khi phải đợi rất lâu. Tôi ở đây thì có thể giúp xử lý một số vấn đề cho mọi người, ai cũng biết tôi."

Nói xong, anh ta lấy điện thoại ra.

Hạ Trí lắc đầu, từ chối.

Cố Dị nhìn cậu, bật cười: "Cậu sợ tôi là người xấu à?"

Hạ Trí vẫn lắc đầu, cũng không có ý định lấy điện thoại ra.

Thấy vậy, Cố Dị đành từ bỏ: "Thế nếu có chuyện gì, cứ bấm chuông cửa nhà tôi. Tôi ở ngay đối diện."

Hạ Trí không gật cũng không lắc đầu. Cậu không có chuyện gì cần nhờ ai giúp, với cậu, mối quan hệ giữa người thuê nhà và chủ nhà chỉ đơn giản là giao dịch, chỉ cần nộp tiền thuê đúng hạn là được.

Thấy cậu không có ý muốn tiếp tục cuộc trò chuyện, Cố Dị cũng không nói thêm gì, quay người mở cửa phòng đối diện.

Chờ anh ta vào nhà, Hạ Trí mới thu lại ánh mắt, mở cửa phòng mình, bước vào rồi đóng cửa lại.

Hàng mi dài khẽ rũ xuống, cậu nhìn điện thoại trong tay, trên mặt không lộ chút cảm xúc nào.

Điện thoại và số cậu đang dùng đều là mới.

Không phải vì cậu không muốn kết bạn với ai, mà là vì từ khi rời đi, điện thoại của cậu vốn chưa từng cài đặt WeChat.

Cậu sợ—sợ rằng sau khi cậu đi, Chu Thời Bùi sẽ nhắn tin hỏi cậu tại sao lại đi.

Nhưng cậu cũng sợ—sợ rằng hắn sẽ không gửi một tin nào, cứ thế để cậu rời đi, chẳng quan tâm cậu sẽ đi đâu.

Vậy nên từ ngày hôm đó, cậu chưa từng đăng nhập lại WeChat.

Cậu cũng không biết rằng, Chu Thời Bùi đã tìm kiếm cậu khắp nơi.

Hoặc cũng có thể, cậu chưa bao giờ nghĩ rằng hắn sẽ đi tìm mình.

Nhiều nhất, hắn cũng chỉ quan tâm hỏi một câu: “Em đi đâu rồi? Có cần tôi giúp gì không?”

Hạ Trí rửa tay xong, quay lại phòng ngủ, tháo máy trợ thính đặt điện thoại sang một bên rồi nằm xuống giường. Gần 11 giờ đêm, từ khi rời khỏi Chu Thời Bùi, giờ giấc sinh hoạt của cậu dần ổn định trở lại.

Vừa nhắm mắt, cậu đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lại bật dậy, mở ngăn tủ đầu giường lấy ra một chiếc hộp.

Bên trong là chiếc khăn tay Chu Thời Bùi từng đưa cậu.

Đây cũng là món đồ duy nhất cậu mang theo khi rời đi, một thứ không thuộc về mình.

Khi cậu khóc, Chu Thời Bùi luôn dùng chiếc khăn này lau nước mắt cho cậu, vừa dịu dàng vừa cẩn thận. Cuối cùng, hắn nhẹ nhàng đặt chiếc khăn vào lòng bàn tay cậu, dặn cậu đừng khóc nữa.

Hạ Trí cầm chiếc khăn, nhìn thật lâu.

Dường như trên đó vẫn còn lưu lại mùi hương của Chu Thời Bùi.

Nhưng thực tế thì không, chẳng còn gì cả.

Chiếc khăn đã được cậu giặt sạch, chỉ còn phảng phất mùi nước giặt dịu nhẹ.

Cậu cũng không hiểu vì sao mình lại mang nó theo.

Chỉ cảm thấy, giữ bên người thì sẽ an tâm hơn một chút.

Thực ra, cậu vẫn chưa thể buông bỏ Chu Thời Bùi.

Rõ ràng đã rời đi, vậy mà vẫn giữ lại đồ của hắn.

Có lẽ cả đời này, cậu cũng không thể quên được hắn.

Một nỗi bức bối trào lên trong lòng.

Cậu nằm xuống, càng nghĩ càng thấy khó chịu, càng thấy tủi thân. Tại sao Chu Thời Bùi không thể thích cậu dù chỉ một chút? Cậu không muốn thích hắn nữa. Cậu thực sự không muốn thích hắn nữa.

Mắt cậu dần nhòe đi, một làn sương mỏng phủ lên tầm nhìn, ươn ướt. Chính cậu cũng không nhận ra.

Cuối cùng, trong vô thức, cậu nắm chặt chiếc khăn trong tay, chìm vào giấc ngủ. Ngay cả khi đã ngủ rồi, khóe mắt vẫn còn ươn ướt.

Ở phía bên kia.

Cố Dị rót một cốc nước, ngồi xếp bằng trên giường, một tay cầm cốc, một tay mở điện thoại.

Anh ta nhấn vào nhóm chat của các cư dân trong khu nhà.

Trong nhóm lúc nào cũng có người nói chuyện, còn có người đang nhắc đến anh ta.

Người thuê 1: Tiểu Cố, mai cậu rảnh không? Giúp tôi xem thử cái bình nước nóng, hình như bị hỏng rồi.

Cố Dị: Được, sau sáu giờ chiều có tiện không?

Người thuê 1: Được, được! Cảm ơn cậu nhé!

Cố Dị: Không có gì đâu.

Người thuê 2: Haiz, mọi người nói xem, Tiểu Cố cái gì cũng giỏi, sau này ai mà ở bên cậu ấy thì đúng là có phúc quá đi!

Người thuê 3: Tiểu Cố, cậu có người yêu chưa? Để tôi giới thiệu cho một người nhé?

Người thuê 1: Tiểu Cố vừa đẹp trai, gia cảnh lại tốt, cậu thấy giống người thiếu đối tượng lắm sao?

Cố Dị: Mọi người đừng trêu tôi nữa.

Trong nhóm chat vẫn tiếp tục trò chuyện rôm rả, nhưng Cố Dị không còn để ý đến những lời trêu ghẹo đó nữa. Anh ta uống một ngụm nước, mở danh sách thành viên trong nhóm, lướt từ đầu đến cuối.

Toàn là những cái tên quen thuộc, không có ai lạ mặt cả. Xem ra, người hàng xóm mới của anh ta cũng không ở trong nhóm này.

Cố Dị bèn bấm gọi cho chú mình. Đầu dây bên kia rất nhanh đã bắt máy.

"A Dị, sao thế? Khuya rồi còn gọi cho chú, có chuyện gì sao?"

"Không có gì đâu ạ, chỉ là cháu muốn hỏi về người thuê phòng 1013." Anh ta đặt cốc nước xuống bàn nhẹ nhàng.

"À, cháu nói cậu nhóc đó ư? Trời ạ, dạo này chú bận quá, suýt nữa quên mất. Cháu gặp cậu ấy rồi?"

"Vâng, cậu ấy ở ngay sát phòng cháu, đã ở đây hơn nửa tháng rồi, hôm nay cháu mới tình cờ gặp."

"Cậu nhóc đó là người từ nơi khác đến, người ở thành phố A. Hôm trước chú xem chứng minh thư, mới có 19 tuổi thôi. Không hiểu sao lại một mình đi xa đến tận cái huyện nhỏ này. Hơn nữa, cậu ấy không nói được, là một người câm, nên chú mới đặc biệt cho thuê căn phòng ngay sát cháu, cũng quên mất chưa nhắc cháu nữa. Cháu để ý quan tâm cậu ấy một chút nhé."

"Bảo sao..." Cố Dị nhớ lại lúc trong thang máy, anh ta nói chuyện với Hạ Trí mà cậu không mở miệng đáp lại.

Trước đó, anh ta chỉ nghĩ có thể cậu bị vấn đề thính lực.

"Đúng không? Tính cách cậu ấy cũng hơi kỳ lạ, ngay cả việc kết bạn với chủ nhà cũng không chịu."

"Chú, cậu ấy tên gì vậy ạ? Chú gửi số điện thoại của cậu ấy cho cháu nhé."

"Để chú xem lại đã, hình như là… à, đây rồi, tên là Hạ Trí."

"Vâng, cháu biết rồi, chú gửi số cho cháu nhé."

"Được."

Cố Dị cúp máy, rất nhanh sau đó, chú anh ta gửi qua một dãy số.

Anh ta nhìn dãy số một lúc, thử nhập vào WeChat để tìm kiếm, nhưng không tìm thấy bất cứ tài khoản nào.

Hiển nhiên, đối phương đã chặn tìm kiếm bằng số điện thoại.

Cố Dị lưu số lại, đặt ghi chú là "Hạ Chí".

Anh ta cũng không chắc tên cậu viết bằng chữ nào, chỉ thuận tay gõ theo gợi ý của bàn phím.

Nhìn hai chữ này, anh ta bỗng thấy có chút kỳ lạ.

Không lẽ cậu sinh vào ngày hạ chí, nên cha mẹ mới đặt cho cái tên này?

Cố Dị lưu số xong, đặt điện thoại sang một bên, cũng không nghĩ nhiều nữa.

Anh ta cầm cốc nước lên, uống hết rồi mới chuẩn bị đi ngủ.

Chương 32: Thật Trùng Hợp, Lại Gặp Nhau Rồi

DTV-EBOOK

Chương 32:

Hạ Trí ra ngoài vào một thời gian cố định mỗi ngày, khoảng 10 giờ 30 phút tối. Thường thì vào giờ này sẽ không gặp ai, thi thoảng mới tình cờ chạm mặt một, hai người.

Nhưng từ sau lần tình cờ gặp hàng xóm đối diện hôm đó, suốt một tuần liên tiếp, cậu đã gặp Cố Dị đến ba lần.

Lần đầu tiên, cậu mở cửa ra ngoài đổ rác, đúng lúc Cố Dị cũng bước ra, trên tay cầm một túi rác, còn tươi cười chào cậu.

Lần thứ hai, cậu đang bước vào thang máy thì phía sau vang lên giọng của Cố Dị, bảo cậu đợi một chút. Hạ Trí theo phản xạ giữ nút mở cửa, nhìn thấy Cố Dị vội vàng xách túi rác chạy vào.

"Cảm ơn nhé! Trùng hợp quá, lại gặp nhau rồi." Cố Dị quay sang cười, nụ cười trông vô cùng vô hại.

Một lần có thể là trùng hợp, nhưng hai lần đều canh đúng lúc cậu đi đổ rác để ra cùng thì rõ ràng không phải nữa.

Hạ Trí không biết Cố Dị có ý định gì, nhưng vì không cảm nhận được ác ý từ người kia nên cũng không bận tâm lắm.

Cố Dị lại rất thẳng thắn, thấy cậu chẳng có phản ứng gì, liền thoải mái thú nhận: "Được rồi, không phải tình cờ đâu, tôi cố tình đi cùng đấy. Tôi thấy cậu ngày nào cũng ra ngoài vào giờ này, nghĩ là hàng xóm thì nên làm quen một chút."

Hạ Trí vẫn lặng lẽ không nói gì.

Ánh mắt Cố Dị rơi xuống túi rác trong tay cậu—toàn là vỏ hộp của đồ ăn ngoài.

Anh ta ngước lên nhìn cậu, khuôn mặt cậu dưới ánh đèn trông càng tinh tế hơn—mềm mại mà lạnh nhạt, có một nét đẹp đơn độc nhưng vô tình.

"Cậu toàn gọi đồ ăn ngoài sao? Tôi cũng chẳng thấy cậu ra ngoài mấy."

"Cậu làm gì vậy? Hay còn là sinh viên? Sao lại đến cái huyện nhỏ này?"

Suốt quãng đường, Cố Dị không ngừng chủ động bắt chuyện, tuy hỏi toàn những vấn đề mang tính cá nhân, nhưng giọng nói lại có một sự dịu dàng và chân thành, không khiến người khác thấy khó chịu.

Hạ Trí không trả lời dù chỉ một câu. Dù Cố Dị nói gì, hỏi gì, cậu cũng chỉ lặng lẽ lắng nghe.

Nhưng đối phương dường như không hề bận tâm. Anh ta rất thích nói chuyện với cậu, luôn có thể tìm được đề tài để kéo dài cuộc hội thoại.

Chỉ vài phút đi đường, rõ ràng Hạ Trí chẳng đáp lại gì, vậy mà bầu không khí vẫn không hề rơi vào im lặng gượng gạo.

Lần tiếp theo gặp Cố Dị, bên ngoài trời đã bắt đầu mưa.

Hạ Trí cầm ô, vừa vứt rác xong, chuẩn bị quay về thì bất ngờ nghe thấy một giọng nói gọi mình.

"Hạ Trí, là cậu đúng không? Tôi còn sợ hôm nay cậu không xuống nữa. Có thể cho tôi đi nhờ một đoạn không?"

Nghe thấy giọng nói, Hạ Trí quay đầu lại, liền thấy Cố Dị đang đứng trước cửa tiệm tạp hóa nhỏ của khu chung cư, trên tay xách mấy túi hoa quả.

Tóc anh ta hình như đã bị nước mưa làm ướt, thoạt nhìn có phần hơi chật vật, nhưng đôi mắt vẫn ánh lên nét cười.

Cậu chưa từng nói chuyện với Cố Dị, cũng chưa từng nói cho anh ta biết tên mình.

"Giúp tôi một chút đi, mưa lớn thế này, cũng không biết bao giờ mới ngớt."

Trước cửa hàng nhỏ không bán dù. Cố Dị vốn có thể mượn của chủ tiệm vì họ cũng khá thân quen, nhưng vừa hay anh ta lại trông thấy Hạ Trí.

Hạ Trí đứng trong màn mưa nhìn anh ta, bỗng dưng nhớ lại lần đầu tiên gặp Chu Thời Bùi vào năm ngoái.

Hôm ấy trời nắng gay gắt, cái nóng thiêu đốt khiến cậu tê dại. Cậu ngồi co ro bên vệ đường, hơi nóng hầm hập bốc lên từ mặt đất.

Chu Thời Bùi cầm ô che cho cậu, ngăn đi ánh mặt trời, cúi xuống hỏi cậu có muốn về nhà cùng hắn không.

Hạ Trí không biết tại sao mình đột nhiên nhớ đến chuyện đó.

Đến khi lấy lại tinh thần, cậu đã bước đến, nghiêng ô về phía Cố Dị, che đi cơn mưa đang rơi trên người anh ta.

Cố Dị bật cười, từ hành lang cửa hàng chạy ra, nép mình dưới ô của Hạ Trí.

"Cảm ơn nhé."

Hạ Trí vẫn không đáp lại, chỉ lặng lẽ che ô, cùng anh ta bước đi trong màn mưa. Cố Dị hơi nghiêng đầu nhìn gương mặt không chút biểu cảm của cậu, trong mắt ánh lên sự mềm mại.

"Lần này thật sự là trùng hợp, tôi không cố ý đâu. Lúc đi ra trời vẫn còn khô ráo, tôi tính đi dạo một chút, tiện mua ít trái

cây. Ai ngờ còn chưa đến cổng khu chung cư thì mưa đổ xuống. Tôi chạy đến cửa hàng này trú mưa, đúng lúc thấy cậu."

Hạ Trí chẳng để ý Cố Dị đang nói gì, trong đầu chỉ nghĩ—cậu giúp anh ta, có phải là vì Chu Thời Bùi từng giúp cậu không?

"Nhưng mà có chuyện này tôi muốn hỏi từ lâu." Cố Dị nhìn bộ đồ mỏng manh Hạ Trí đang mặc, vô thức cau mày: "Lần nào gặp cậu, cậu cũng ăn mặc phong phanh thế này, không lạnh sao? Đặc biệt là trời mưa lại còn hạ nhiệt. Sắp vào hè rồi nhưng mấy ngày giao mùa vẫn rất rét đấy."

Quãng đường không dài lắm, Hạ Trí vẫn giữ im lặng như mọi khi. Dù Cố Dị có nói gì, cậu cũng chẳng có ý định đáp lại.

Chẳng mấy chốc đã về đến chung cư, Hạ Trí thu ô, cùng Cố Dị chờ thang máy.

Đến tầng 10, Hạ Trí đi ra trước, Cố Dị vẫn theo sau.

Khi cậu vừa định mở cửa vào nhà, Cố Dị bất ngờ nhét vào tay cậu một quả táo: "Hôm nay cảm ơn cậu nhé. Ngày mai tôi nghỉ, không đi làm, để cảm ơn, cậu có thể sang nhà tôi ăn một bữa được không? Tôi nấu ăn khá ngon đó."

Hạ Trí ngước lên nhìn anh ta, chẳng chút bất ngờ mà lắc đầu từ chối.

Cố Dị như đã đoán trước được phản ứng này, bèn cười nói: "Vậy mai tôi nấu xong sẽ mang qua cho cậu, cứ quyết định vậy đi, đừng gọi đồ ăn ngoài nữa. Ngủ ngon."

Nói xong, anh ta không đợi cậu phản ứng mà nhanh chóng nhập vân tay, mở cửa bước vào phòng.

Hạ Trí đứng đó một lúc, cúi xuống nhìn quả táo trong tay.

Rõ ràng hai người đâu có thân quen gì.

Cậu vào nhà, chẳng để lời của Cố Dị trong đầu.
Bên ngoài, mưa vẫn rả rích suốt cả đêm.

Hạ Trí trằn trọc mãi không ngủ được, lắng nghe tiếng mưa rơi một lúc rồi tháo máy trợ thính ra.

Cậu ngồi trước bàn học trong phòng ngủ, trên bàn có mấy quyển sách, vài tờ giấy cùng một cây bút. Cảm thấy chán, cậu tiện tay vẽ vài nét nguệch ngoạc, thành một bức tranh phong cảnh mưa đơn giản.

Bức tranh vẽ rất thô sơ, chẳng có gì đặc biệt, nhưng cậu vô thức viết lên đó cái tên Chu Thời Bùi.

Đến khi nhận ra, Hạ Trí chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm vào dòng chữ, trầm mặc hồi lâu.

Đã rời đi lâu như vậy… Chu Thời Bùi có còn nhớ đến cậu không?

Tại sao cậu vẫn luôn nhớ đến Chu Thời Bùi?

Bất kể thời tiết thế nào, cậu đều có thể nghĩ về hắn.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Hạ Trí đã cảm thấy không khỏe. Cổ họng khô rát, cơ thể mệt mỏi, cậu uống một cốc nước ấm rồi ngủ tiếp.

Giấc ngủ này kéo dài đến tận ba giờ chiều, cậu bị cơn đói đánh thức.

Rời giường, rửa mặt xong, cậu định đặt đồ ăn ngoài thì thấy điện thoại có ba cuộc gọi nhỡ và hai tin nhắn.

Tất cả đều được gửi từ ba tiếng trước.

Có vẻ sau khi gọi không được, đối phương mới nhắn tin.

[Xin chào, tôi là Cố Dị.]

[Có phải hơi đường đột không? Xin lỗi nhé.]

Hạ Trí chẳng bận tâm, để điện thoại qua một bên.

Cậu vẫn thấy khó chịu, lúc sáng chỉ cảm giác khô cổ, giờ họng đã đau nhức. Có lẽ thực sự đã bị cảm rồi.

Lướt một lúc trên ứng dụng giao đồ ăn, cậu vừa định đặt món thì điện thoại lại đổ chuông.

Hạ Trí chần chừ vài giây rồi vẫn bấm nghe.

Nhưng đến khi áp điện thoại lên tai, cậu mới nhận ra mình chưa đeo máy trợ thính.

Hạ Trí không nghe thấy đối phương nói gì qua điện thoại.

Cậu cúp máy, sau đó gửi một tin nhắn: [Có chuyện gì không?]

Gửi xong, cậu quay về phòng ngủ tìm máy trợ thính, nhưng lại phát hiện tối qua quên bỏ nó vào hộp sạc, bây giờ hết pin hoàn toàn.

Hạ Trí đặt máy trợ thính vào hộp sạc, sau đó mới nhìn điện thoại.

[Cậu có ở nhà không? Tôi đang đứng trước cửa, có thể phiền cậu mở cửa giúp tôi không?]

Hạ Trí mím môi, do dự giây lát nhưng cuối cùng vẫn đứng dậy ra mở cửa.

Vừa mở cửa ra, cậu liền thấy Cố Dị đứng bên ngoài.

Thấy Hạ Trí xuất hiện, anh ta rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, sau đó nở nụ cười. Nhưng rất nhanh, anh ta nhận ra sắc mặt cậu không được tốt, thậm chí còn chưa đeo máy trợ thính.

Cố Dị thu lại nụ cười, ánh mắt chuyển thành quan tâm.

Anh ta giơ tay ra dấu bằng ngôn ngữ ký hiệu: [Cậu sao vậy? Máy trợ thính đâu?]

Ánh mắt Hạ Trí lóe lên một tia kinh ngạc. Không ngờ đối phương lại biết sử dụng ngôn ngữ ký hiệu.

Cậu nhìn Cố Dị đầy do dự.

Cố Dị mỉm cười, kiên nhẫn giải thích bằng tay: [Tôi chưa nói với cậu nhỉ? Tôi là giáo viên dạy ngôn ngữ ký hiệu.]

Có lẽ vì nghề nghiệp của Cố Dị khiến Hạ Trí cảm thấy đôi chút quen thuộc, cậu mới chịu chủ động đáp lại: [Máy trợ thính hết pin rồi, tôi đang sạc nó.]

[Vậy là tốt rồi, không phải cố ý không đeo là được.]

Cố Dị gật đầu, sau đó tiếp tục dùng ký hiệu tay để biểu đạt: [Tôi biết có người không thích đeo máy trợ thính thường xuyên. Nhưng cậu ở một mình, nếu có máy trợ thính, ít nhất có thể

nghe thấy âm thanh xung quanh, như vậy sẽ an toàn hơn. Nếu có chuyện gì xảy ra mà cậu không nghe thấy gì, rất nguy hiểm đấy.]

Là một giáo viên, Cố Dị gần như theo bản năng mà nhắc nhở cậu.

Hạ Trí đúng là không thích đeo máy trợ thính. Vì vậy mới để nó hết pin.

Trước đây, cậu cũng không thích đeo. Nhưng lúc còn ở bên Chu Thời Bùi, cậu lại có thói quen đeo trước khi ngủ, vì muốn nghe thấy tiếng bước chân hắn về nhà đầu tiên.

Từ khi chuyển đến đây, cậu chỉ đeo nó mỗi khi ra ngoài đổ rác, vậy thôi.

[Tôi biết rồi.]

Thấy Hạ Trí chịu trả lời mình, Cố Dị hơi vui vẻ, lại hỏi tiếp: [Tôi có thể vào nhà không?]

Hạ Trí hơi khựng lại, nhìn anh ta một lúc lâu, cuối cùng cũng buông tay khỏi cánh cửa, lùi lại một bước, để anh ta vào trong.

Cả hai ngồi trên ghế sô pha.

Không ai nói gì, không khí trở nên yên tĩnh lạ thường.

Hạ Trí không có ý định mời trà hay tiếp đãi gì, hoàn toàn giống như chỉ đơn thuần mở cửa cho anh ta vào.

Cố Dị nhìn cậu rồi dùng tay ra dấu hỏi: [Cậu ăn gì chưa? Cả ngày nay tôi không thấy cậu gọi đồ ăn ngoài. Có phải hôm qua đi xuống dưới trời mưa nên bị cảm rồi không?]

Hạ Trí không cần trả lời, bởi vì cả căn phòng sạch sẽ đến mức không giống như có người ở.

Thùng rác trong phòng khách cũng trống trơn, không có dấu vết của hộp đồ ăn ngoài.

Cậu không đáp lại lời của Cố Dị.

Cố Dị thấy thế liền đứng dậy, ra hiệu bằng tay: [Lần sau ra ngoài nhớ mặc ấm hơn. Tôi có nấu cơm ở nhà, chỉ cần hâm nóng là ăn được ngay. Cậu đợi một chút, tôi sẽ hâm nóng rồi mang

sang cho cậu, tiện thể mang thuốc cảm qua luôn. Lúc đó nhớ mở cửa cho tôi nhé.]

Hạ Trí không quen với sự quan tâm của người lạ.

Sự quan tâm này khác với của Chu Thời Bùi.

Cậu muốn từ chối, nhưng Cố Dị đã đoán được suy nghĩ của cậu từ trước, lập tức giơ tay ra hiệu không được từ chối.
[Bị bệnh thì phải nghỉ ngơi cho tốt. Là hàng xóm với nhau, chăm sóc một chút cũng bình thường thôi. Đừng khách sáo mãi như vậy.]

Hạ Trí: "..."

Chương 33: Có Chút Say

DTV-EBOOK

Chương 33:

Không lâu sau, Cố Dị đã mang cơm nóng cùng thuốc cảm mang đến.

Lúc này, Hạ Trí cũng không tiện đuổi người ta đi nữa, chỉ yên lặng ngồi trên ghế sô pha ăn cơm.

Cố Dị rất tự tin với tay nghề nấu ăn của mình. Nhìn thấy Hạ Trí cúi đầu ăn, anh ta nhanh chóng đảo mắt một vòng quanh phòng khách, sau đó đến bên máy lọc nước pha một cốc thuốc cảm cho cậu.

Chiếc cốc được đặt nhẹ nhàng trước mặt, Hạ Trí nhìn chất lỏng màu nâu đen bên trong, ngẩng đầu nhìn Cố Dị.

Cố Dị dùng cử chỉ dịu dàng ra hiệu: [Ăn xong thì uống thuốc, máy trợ thính sạc đầy nhớ đeo vào, trừ lúc đi ngủ thì không được tháo ra lung tung. Tôi ở ngay phòng bên cạnh, có chuyện gì cứ gõ cửa. Nhớ lưu số điện thoại của tôi vào nhé.]

Hạ Trí không hiểu nổi những người như Cố Dị. Cậu từng có vài giáo viên dạy ngôn ngữ ký hiệu, nhưng cũng chỉ là quan hệ thầy trò bình thường. Họ chỉ đến dạy xong thì rời đi, chẳng ai quan tâm nhiều hơn thế.

Thấy Hạ Trí nhìn mình một cách mơ hồ, Cố Dị không nhịn được mà ra hiệu thêm lần nữa: [Hiểu rồi thì gật đầu đi.]

Lúc này Hạ Trí mới chậm rãi gật đầu.

Thấy vậy, Cố Dị hài lòng nở nụ cười. Đứa nhỏ này ít khi đáp lời người khác, thói quen này thật không tốt. Phải tiếp xúc với mọi người nhiều hơn, bước ra khỏi cái vỏ bọc của mình mới được.

Những ngày sau đó, Cố Dị vẫn đều đặn ghé qua, kiểm tra xem cậu có uống thuốc không, mang theo vài món ăn hoặc một bát canh nóng. Hạ Trí từ chối mấy lần, nhưng đối phương chỉ cười nói:

"Tôi cũng chỉ lo cậu bị bệnh mà còn ăn đồ ngoài hoài thì không tốt. Đợi cậu khỏe lại, muốn ăn cũng không có cơ hội nữa đâu."

Lúc này Hạ Trí mới ra hiệu: [Tôi biết nấu ăn.]

Cố Dị có chút bất ngờ. Anh ta thấy Hạ Trí còn nhỏ, ngày nào cũng gọi đồ ăn ngoài, đồ dùng trong nhà hầu như chưa từng động đến. Hơn nữa, nhìn tổng thể thì có vẻ cậu xuất thân từ gia đình khá giả, thuộc kiểu người được nuông chiều, chẳng phải lo lắng chuyện cơm nước. Vì vậy, anh ta đã mặc định rằng cậu không biết nấu nướng.

Nghe Hạ Trí nói vậy, anh ta có hơi bán tín bán nghi, bật cười trêu: "Vậy à? Nếu đã nói thế, tôi có vinh hạnh được nếm thử tay nghề của cậu không?"

Ban đầu, Cố Dị chỉ nói đùa, không nghĩ rằng Hạ Trí sẽ đáp lại. Nhưng không ngờ cậu lại giơ tay ra hiệu [Được]

Về đến nhà, Cố Dị liền nhận được tin nhắn từ Hạ Trí.

Hạ Trí: [Tôi tên là Hạ Trí, không phải Hạ Chí.]

Nhìn dòng tin nhắn ấy, Cố Dị không nhịn được bật cười. Mặc dù anh ta cũng chẳng rõ vì sao mình lại vui đến vậy, nhưng khóe môi cứ vô thức cong lên. Sau đó, anh ta sửa lại tên trong danh bạ.

Hạ Trí tình cờ phát hiện Cố Dị lưu nhầm tên mình trong điện thoại, mãi đến khuya mới nhớ ra phải đính chính. Gửi tin nhắn xong, cậu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chu Thời Bùi đã từng dạy cậu rất nhiều điều, từ cách đối nhân xử thế đến cách giao tiếp với người khác.

Ở bên cạnh hắn lâu như vậy, cậu không thể nào không học được gì. Chỉ là cậu không muốn làm mà thôi. Chu Thời Bùi chưa từng ép buộc cậu, chỉ bảo cậu quan sát nhiều hơn.

Đến giờ cậu mới nhận ra, Chu Thời Bùi dạy những điều đó không phải vì muốn cậu giỏi giang hay hoàn hảo, mà chỉ để sau này, khi rời đi, cậu có thể vận dụng nó vào cuộc sống của mình.

Những thứ này đều do hắn để lại, cậu không nên chối bỏ.

Cậu phải sống thật tốt, như vậy mới không phụ lòng những gì hắn đã dành cho mình.

Nghĩ đến Chu Thời Bùi, cậu khẽ nâng tay, dùng đầu ngón tay chậm rãi viết tên hắn lên cửa kính. Nhưng khi buông tay, chẳng có dấu vết nào hiện lên cả.

Như vậy cũng tốt.

Không thấy được thì sẽ không ai biết.

Cậu sẽ coi hắn như một bí mật vĩnh viễn, cất giữ thật cẩn thận trong tim.

Cơn cảm lạnh kéo dài hơn một tuần mới khỏi hẳn. Hạ Trí lần đầu tiên vào bếp nấu ăn tại căn phòng trọ này. Dù đứng ngoài cửa cũng có thể ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt bên trong.

Lúc này, Cố Dị mới thật sự tin rằng, thì ra Hạ Trí biết nấu ăn.

Nhìn một bàn đầy món ăn tinh tế, ngay cả anh ta cũng thấy hơi ngại khi khoe khoang tài nấu nướng của mình trước mặt cậu. Nhìn cậu, ánh mắt anh ta hiếm khi ánh lên vài phần khác lạ.

"Cậu còn bao nhiêu điều mà tôi chưa biết nữa đây?" Cố Dị bật cười.

Hạ Trí đưa đũa cho anh ta, ngồi xuống mà không trả lời.

Cố Dị nhìn cậu, không thể kìm được sự tò mò đang dâng lên mãnh liệt. Anh ta hỏi: "Rõ ràng biết nấu, vậy sao ngày nào cũng gọi đồ ăn ngoài?"

Hạ Trí đáp lại đơn giản: [Không muốn nấu.]

Cậu học nấu ăn vì Chu Thời Bùi. Nhưng giờ đây, người đó đã không cần cậu nữa.

Thấy cậu không muốn nói thêm, Cố Dị cũng rất tinh ý mà dừng lại, không hỏi nữa.

Bữa cơm này vô hình trung kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Cố Dị không còn cố ý giả vờ "tình cờ" ra ngoài cùng lúc với Hạ Trí nữa. Thay vào đó, cứ mỗi lần Hạ Trí mở cửa, anh ta đều đúng lúc bước ra, cầm theo rác xuống tầng.

Phần lớn thời gian, Hạ Trí vẫn rất trầm lặng. Cố Dị hiểu những người như cậu cần thời gian để thích nghi, phải từng chút một làm quen.

"Tôi thấy cậu ở nhà suốt, lâu dần sẽ ảnh hưởng đến tinh thần. Ngày mai tôi dẫn cậu ra ngoài dạo một vòng nhé? Tôi rành khu này lắm."

Hạ Trí nhìn anh ta.

Cố Dị cười: "Đừng nói là cậu lại định từ chối tôi nhé?"

Hạ Trí: "..."

Do dự một lúc, cuối cùng cậu khẽ gật đầu.

Cậu nên bước về phía trước

Hôm sau, thời tiết bên ngoài rất đẹp, nắng ấm chan hòa.

Hạ Trí bước ra khỏi khu chung cư, ánh sáng chói chang khiến cậu hơi cau mày. Đã rất lâu rồi cậu không ra ngoài vào ban ngày, dòng người qua lại dưới lầu khiến cậu cảm thấy không quen.

Làn da ít tiếp xúc với ánh nắng giờ đây trắng đến mức gần như phát sáng.

Cố Dị đứng bên cạnh cậu, dường như nhận ra sự không thích ứng của cậu, bèn nói: "Đi thôi, xe của tôi đỗ ngay phía trước."

Hạ Trí hơi nghiêng đầu, ngước mắt nhìn Cố Dị. Đối phương mỉm cười với cậu, ánh mắt hai người chạm nhau.

Hạ Trí nhẹ gật đầu, dời tầm mắt đi.

Cố Dị thoáng sững lại một chút, sau đó mới nhẹ nhàng chớp mắt, khôi phục vẻ bình thường.

Anh ta đi phía trước, Hạ Trí theo sau. Cậu không hỏi xem điểm đến là đâu, chỉ lẳng lặng lên xe và cài dây an toàn.

Chiếc xe rời khỏi khu vực đông đúc, chạy đến một nơi khá yên tĩnh, cuối cùng dừng lại trước cánh cổng sắt lớn của một ngôi trường.

Bảo vệ mở cổng, Cố Dị lái xe vào trong.

Hạ Trí theo phản xạ nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, sau đó quay sang Cố Dị.

Lúc này, Cố Dị mới giải thích: "Tôi đưa cậu đến chỗ làm của tôi, xem thử có cảm giác quen thuộc không?"

Hạ Trí sững lại, mơ hồ đoán ra Cố Dị đã hiểu lầm điều gì đó, nhưng cậu không giải thích.

Cậu không giống những người khác.

Lúc trước, cha mẹ từng định gửi cậu vào một trường đặc biệt, nhưng cuối cùng lại thôi. Khi đó tình trạng của cậu không ổn, nên họ chọn cách mời giáo viên đến dạy tại nhà.

"Xuống xe đi." Cố Dị tháo dây an toàn, nói với Hạ Trí.

Hạ Trí gật đầu.

Ngôi trường này nhỏ hơn so với những trường cậu từng thấy trong ký ức.

Cố Dị dẫn cậu đi loanh quanh, rồi vào khu giảng đường. Học sinh ở đây không nhiều lắm, dọc đường có người quen chào hỏi Cố Dị.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Hạ Trí, Cố Dị lên tiếng giải thích: "Ngôi trường này là do tôi thành lập. Chủ yếu dành cho những đứa trẻ không đủ điều kiện vào trường chính quy, mang tính chất bán từ thiện."

Nghe anh ta nói vậy, Hạ Trí có chút bất ngờ. Còn chưa kịp phản ứng, Cố Dị đã đẩy cửa một phòng học. Bên trong, bọn trẻ thấy Cố Dị liền đồng loạt đứng dậy.

Anh ta dẫn Hạ Trí vào trong, giới thiệu cậu với bọn nhỏ. Những đứa trẻ ở đây tầm tám, chín tuổi, đều rất thích và kính trọng Cố Dị. So với Hạ Trí, tình trạng của chúng nghiêm trọng hơn nhiều. Ít nhất, khi đeo máy trợ thính, Hạ Trí vẫn có thể nghe được âm thanh. Nhưng những đứa trẻ ở đây thì không – tất cả đều là khiếm thính bẩm sinh.

Cậu nhìn Cố Dị trò chuyện với bọn trẻ.

Ở đây, không có ai xem chúng là người khác thường, cũng không có những ánh mắt thương hại hay dò xét.

Chúng đều rất vui vẻ, rất thoải mái.

Hạ Trí lặng lẽ đứng bên cạnh như một người ngoài cuộc. Cho đến khi có người đến tìm Cố Dị.

"Hiệu trưởng Cố, có thể làm phiền anh một chút không? Tôi có vài vấn đề cần anh giải quyết."

Người nói là một giáo viên nữ đứng ngoài cửa.

Cố Dị quay lại, mỉm cười đáp: "Tôi ra ngay."

Sau đó, anh ta nhìn về phía bọn trẻ, ra hiệu tay: "Thầy ra ngoài một lát, các em giúp thầy chăm sóc anh Hạ Trí được không?"

Bọn trẻ đồng loạt quay sang nhìn Hạ Trí, gật đầu lia lịa. Hạ Trí hơi ngẩn ra, theo phản xạ quay sang Cố Dị.

Cố Dị hỏi: "Có thể đợi tôi một lát không?"

Hạ Trí chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn nhẹ gật đầu.

Cố Dị rời đi. Hạ Trí nhìn bọn trẻ trong lớp, không biết nên giao tiếp với chúng thế nào, đành yên lặng quan sát. Thực ra, trong mắt lũ trẻ, Hạ Trí trông có vẻ khó gần. Nhưng không thể phủ nhận rằng cậu rất đẹp. Vì vậy, vẫn có một đứa nhỏ dũng cảm bước đến gần, rụt rè nắm lấy tay cậu.

Cả người Hạ Trí cứng đờ.

Cố Dị đi khoảng mười phút mới quay lại.

Anh ta đứng ngoài cửa nhìn vào, thấy Hạ Trí đã bị bọn trẻ vây quanh.

Cậu ngồi bên bàn học, từng đứa một cầm sách đưa cho cậu.

Hạ Trí nhận lấy từng quyển, lật mở trang đầu tiên, viết gì đó lên đó. Bọn nhỏ và cậu giao tiếp một cách dễ dàng. Cố Dị khoanh tay, lặng lẽ tựa vào khung cửa nhìn cậu.

Trong ấn tượng của anh ta, Hạ Trí không thích nói chuyện với người khác. Nhưng lúc này đây, giữa một đám trẻ con, cậu lại kiên nhẫn đến lạ.

Cố Dị ngẩn người.

Ban đầu, anh ta để ý đến Hạ Trí chỉ vì cậu đeo máy trợ thính. Sau đó, anh ta nhận thấy cậu rất ít nói, có vẻ hơi khép kín.

Nhưng thực ra, chấp nhận rằng bản thân không hoàn hảo, chấp nhận rằng mình khác biệt với mọi người– vốn dĩ đã là một chuyện rất khó khăn.

Rất nhiều người khiếm thính đều có xu hướng tự ti, khép mình, u uất, hoặc né tránh giao tiếp.

Chính vì vậy, Cố Dị vô thức dành nhiều sự quan tâm hơn cho Hạ Trí.

Nhưng càng tiếp xúc, anh ta càng nhận ra— Hạ Trí không hề vì khiếm khuyết của mình mà cảm thấy tự ti. Ngược lại, cậu hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của chính mình. Cậu không quan tâm người khác nhìn mình thế nào. Cậu không hướng nội, cũng không bi quan. Chỉ là cậu thích ở một mình.

Có người cần bạn bè. Còn có người chỉ cần làm bạn với chính mình là đủ. Họ không thấy cô đơn.

Ban đầu, Cố Dị nghĩ rằng Hạ Trí là người yếu đuối, cần được bảo vệ. Nhưng sau này anh ta mới phát hiện— Hạ Trí mạnh mẽ

hơn bất kỳ ai. Cậu không thiếu thứ gì cả. Mọi thứ… đều phụ thuộc vào việc cậu có muốn hay không.

Giống như lúc này—

Cậu sẵn sàng mở lòng với bọn trẻ, nên chúng có thể tiến vào thế giới của cậu. Cố Dị lặng lẽ nhìn cậu rất lâu. Cuối cùng, anh ta bước đến, lên tiếng cắt ngang: "Đang làm gì đấy?"

Hạ Trí nghe thấy giọng anh ta, dừng động tác lại. Cậu ngước mắt nhìn anh ta, sau đó nhẹ nhàng gấp sách lại, trả cho đứa trẻ trước mặt.

Cố Dị vô tình thấy được những dòng chữ trên trang giấy.

Đó là tên của từng đứa trẻ.

Và cũng là lần đầu tiên anh ta thấy chữ viết của Hạ Trí—

Vừa đẹp, vừa khiến người ta kinh ngạc.

Có lẽ cũng vì thế mà bọn trẻ lần lượt đưa sách của mình cho Hạ Trí, nhờ cậu viết tên giúp.

Hạ Trí kiên nhẫn hỏi tên từng đứa, cẩn thận viết lên trang giấy, đôi khi còn viết thêm vài chữ. Bọn nhỏ nhận được đều rất vui vẻ.

Cậu thông thạo ngôn ngữ ký hiệu, lại có nét chữ đẹp, nên giao tiếp với chúng chẳng gặp chút khó khăn nào. bọn trẻ háo hức hỏi Cố Dị: “Thầy ơi, thầy ấy là giáo viên mới của bọn con ạ?”

Cố Dị không vội trả lời, mà quay sang nhìn Hạ Trí.

Ban đầu anh ta không có ý định đó, nhưng khi nghe bọn trẻ hỏi, anh ta chợt muốn biết suy nghĩ của Hạ Trí.

Cậu biết rất nhiều thứ, hơn cả những gì anh ta tưởng tượng.

Chắc hẳn cậu đã từng được hưởng nền giáo dục tốt.

Nếu cậu chịu ở lại dạy học, chắc chắn có thể mang đến cho bọn nhỏ rất nhiều điều.

Những điều mà dù có cố gắng đến đâu, Cố Dị cũng không thể cho chúng được.

Dù anh ta có dành bao nhiêu tâm huyết để thấu hiểu thế giới của người khiếm thính, thì suy cho cùng, anh ta vẫn chỉ là một kẻ ngoài cuộc. Có những điều, người đứng bên lề vĩnh viễn không thể cảm nhận sâu sắc.

Anh ta nhẹ giọng hỏi: “Bọn trẻ có vẻ rất quý cậu. Cậu có muốn ở lại không?”

Hạ Trí nhìn những khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mong đợi kia. Nếu cậu phải tìm cho mình một việc gì đó để làm, thì đây… quả thực là một việc mà cậu không bài xích.

Cậu dùng ngôn ngữ ký hiệu đáp lại: [Tôi không có kinh nghiệm dạy học. Có thể sẽ chẳng giúp được gì cho bọn trẻ.]

Cố Dị cười: "Không sao, ở đây đã có giáo viên chuyên môn rồi. Vậy tức là, cậu đồng ý?"

Nghe anh ta nói vậy, Hạ Trí không còn bận tâm nữa.

Cậu gật đầu, nhận công việc này.

Là một người có khiếm khuyết, Hạ Trí được đặc cách tuyển vào làm trợ giảng.

Điều này chắc chắn sẽ gây ra không ít tranh cãi. Dù đây là một ngôi trường mang tính chất bán từ thiện, vẫn có nhiều phụ huynh không hài lòng, thậm chí trực tiếp tìm đến Cố Dị để phản đối.

Nhưng Hạ Trí không bận tâm. Cậu chẳng muốn đối phó với người lớn, mà Cố Dị cũng không để họ làm phiền cậu.

Lắng nghe hết những định kiến và bất mãn của phụ huynh, Cố Dị im lặng một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Nếu ngay cả các vị —những bậc làm cha làm mẹ—cũng ôm định kiến như vậy, cảm thấy những người như chúng tôi ‘không làm được gì’, vậy thì con cái của các vị thì sao?”

Không gian trong phòng làm việc lập tức chìm vào tĩnh lặng. Nhiều người không biết phải phản bác thế nào. Nhưng vẫn có người miễn cưỡng lên tiếng: “Nhưng mà…”

Cố Dị ngắt lời: “Bọn trẻ đều rất thích cậu ấy. Chúng có nhiều điểm tương đồng với cậu ấy. Chúng có thể tìm thấy sự đồng cảm, có thể nhìn thấy hy vọng. Hơn nữa, theo tôi, Hạ Trí có đủ

khả năng đảm nhiệm công việc này. Nếu các vị không tin cậu ấy… vậy có thể tin tôi được không?”

Cố Dị không hề nổi giận. Dường như anh ta là kiểu người không bao giờ tức giận, lúc nào cũng hòa nhã, ôn hòa.

Trong mắt nhiều người, Cố Dị chính là một "người tốt đến mức không chê vào đâu được".

Chính vì vậy, dù trong lòng phụ huynh vẫn còn ý kiến, họ cũng lựa chọn tin tưởng anh ta, không tiếp tục gây chuyện nữa.

Chuyện của Hạ Trí, cứ thế mà được quyết định.

—

Đối với Cố Dị, đây là một chuyện đáng để ăn mừng.

Vậy nên, anh ta mời tất cả giáo viên trong trường đi ăn một bữa, coi như tiệc chào mừng Hạ Trí chính thức nhận việc.

Lúc đầu, Cố Dị còn lo cậu không quen với những buổi tiệc tùng thế này.

Nhưng hóa ra cậu thích nghi rất tốt.

Khi mọi người nâng ly chúc mừng, cậu cũng bình tĩnh uống rượu. Nếu Chu Thời Bùi có mặt ở đây, hắn nhất định sẽ nhận ra — Dáng vẻ uống rượu của Hạ Trí, gần như sao chép y hệt hắn.

Cậu uống không nhiều. Dù sao đây cũng không phải tiệc xã giao thương mại, chẳng ai ép buộc cậu cả. Nhưng tửu lượng của Hạ Trí thực sự rất kém, chưa đến nửa ly mà đã say. Cuối cùng, cậu một mình đi ra ngoài hóng gió.

Dưới cơn gió đêm mát lạnh, cậu say khướt, tựa người vào gốc cây bên ngoài nhà hàng, từ từ ngồi xổm xuống. Dựa đầu vào thân cây, cậu lấy điện thoại ra, mở danh bạ.

Cố Dị lo lắng, vội vàng bước ra tìm cậu.

Anh ta nhìn quanh, thấy Hạ Trí đang ngồi dưới gốc cây gần đó.

Cậu cúi đầu, khiến người khác không nhìn rõ biểu cảm.

Cố Dị đi đến, định cúi xuống đỡ cậu dậy—

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, một giọt nước trong suốt rơi xuống màn hình điện thoại của Hạ Trí.

Tí tách.

Màn hình sáng lên.

Theo phản xạ, Cố Dị cúi xuống nhìn.

Giao diện danh bạ hiện ra, dừng lại trên một trang thông tin cá nhân.

—A Chu Thời Bùi.

Cố Dị sững lại. Anh ta nghiêng đầu, nhìn về phía Hạ Trí. Đôi mắt cậu đỏ hoe. Chẳng hiểu sao, tim anh ta bỗng trĩu xuống, có chút nhói đau. Nhưng anh ta không biết nên nói gì. Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng anh ta nhẹ giọng nói:

"Tôi đưa cậu về nhé? Chờ tôi một lát, tôi đi thanh toán đã."

Dù đang say, đầu óc Hạ Trí vẫn rất tỉnh táo. Cậu sợ vô ý chạm vào màn hình sẽ gọi nhầm đi, nên lặng lẽ thoát khỏi giao diện danh bạ. Hành động này của cậu, Cố Dị nhìn thấy.

Ban đầu, anh ta không hiểu vì sao Hạ Trí lại thêm chữ A vào trước tên của Chu Thời Bùi.

Cho đến khi cậu nhấn quay lại— anh ta mới nhận ra.

Trên danh bạ, cái tên ấy luôn nằm ở vị trí đầu tiên. Không có chức năng ghim liên hệ trong danh bạ. Vậy nên, Hạ Trí đã cố tình thêm một chữ A, để mỗi lần mở danh bạ ra, cái tên đó mãi mãi là cái tên đầu tiên đập vào mắt. Thì ra, người lúc nào cũng tỏ ra dửng dưng như Hạ Trí… Lại có những tâm tư tinh tế như thế này. Thật khiến người ta ghen tị.

Ý thức được suy nghĩ của chính mình, Cố Dị bật cười khẽ. Xem ra, đêm nay không chỉ Hạ Trí say. Mà chính anh ta… cũng có chút say rồi.

Chương 34: Hạ Trí

DTV-EBOOK

Chương 34:

Chu Thời Bùi nhận được ảnh chụp của Hạ Trí, kèm theo địa chỉ và phương thức liên lạc của cậu, thì đã là chuyện của vài tháng sau.

Lúc ấy, hắn đang ở nước ngoài ký hợp đồng.

Đúng là thời điểm quá mức trớ trêu.

Ba, bốn tháng kể từ ngày Hạ Trí rời đi, mỗi tháng hắn đều tranh thủ bay đến thành phố C một chuyến, nhưng vẫn chẳng tìm được tin tức gì của cậu.

Vậy mà đúng lúc hắn tạm thời không thể rời đi, người của hắn lại lần ra tung tích của Hạ Trí.

Bên này công việc chưa thể buông tay ngay được, dù có dốc hết sức để xử lý nhanh nhất cũng phải mất hơn một tuần.

Ngồi trong xe, hắn lật xem từng bức ảnh của Hạ Trí. Những bức ảnh này đều được chụp ở góc độ mà đối phương không hề hay biết. Không nhiều, chỉ có hai, ba tấm. Nhưng ánh mắt hắn cứ chăm chú nhìn vào đó, lật qua lật lại mấy lần, ngắm đi ngắm lại suốt hơn mười phút.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại ở dãy số xa lạ kia. Là số điện thoại của Hạ Trí. Đầu ngón tay khựng lại giây lát, sau đó nhẹ nhàng chạm hai lần lên màn hình, giao diện cuộc gọi ngay lập tức hiện ra.

Chu Thời Bùi nhìn chằm chằm vào màn hình thật lâu nhưng mãi vẫn không bấm gọi. Hắn không chắc liệu Hạ Trí có bắt máy hay không. Do dự một lúc, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía thư ký của mình:

“Cho tôi mượn điện thoại.”

Thư ký nghe hắn nói, không hỏi gì thêm, chỉ lặng lẽ đưa di động qua.

Chu Thời Bùi nói lời cảm ơn, lập tức bấm gọi vào dãy số xa lạ ấy. Tiếng chuông đổ liên tục hơn mười hồi mới có người chậm rãi bắt máy. Chu Thời Bùi áp điện thoại lên tai, không lên tiếng.

Đầu dây bên kia cũng im lặng. Cậu vốn dĩ không thể nói chuyện. Nhưng không cần bất kỳ lý do nào, hắn biết chắc chắn người nghe máy chính là Hạ Trí.

Cảm giác chắc chắn rằng đối phương đang ở ngay đầu dây bên kia khiến hắn bỗng dưng thấy an lòng hơn bao giờ hết. Đây là cảm giác mà hắn hiếm khi có được. Mà Hạ Trí, chính là sự đặc biệt duy nhất ấy.

Chu Thời Bùi khẽ tựa lưng vào ghế, nét mặt vốn bình thản nay lại dịu đi vài phần. Hắn có thể nghe thấy chút âm thanh lẫn vào trong điện thoại, hình như cậu đang ở bên ngoài. Cuộc gọi kéo dài mười mấy giây, Hạ Trí không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào từ đầu dây bên kia, cảm thấy kỳ lạ nên dứt khoát ngắt máy.

“Có chuyện gì vậy? Ai gọi cậu đấy?”

Không biết từ lúc nào, Cố Dị đã đứng cạnh cậu. Hạ Trí hoàn hồn, ngẩng lên nhìn anh ta, sau đó lắc đầu dùng tay ra hiệu: [Một số lạ, gọi đến mà không nói gì. Kỳ lạ thật, chắc gọi nhầm thôi.]

Cố Dị vốn đã quen với mấy cuộc gọi linh tinh kiểu này nên chỉ cười: “Bây giờ số điện thoại chẳng còn là thông tin riêng tư nữa. Nếu thấy phiền thì cứ chặn số đi, tránh gặp lừa đảo.”

Hạ Trí gật đầu, thật ra cậu cũng lười làm mấy thao tác đó. Dù sao cậu không nói chuyện được, mấy kẻ lừa đảo chắc còn thấy khó giao tiếp hơn ấy chứ.

“Đi thôi, đi ăn nào?” Cố Dị hỏi.

Hạ Trí gật đầu, hai người sóng vai đi về phía nhà ăn trong trường. Trường có căn tin riêng, đồ ăn khá ổn. Trên đường đi, học sinh gặp họ đều vui vẻ chào hỏi. Từ khi đến đây, Hạ Trí dùng ngôn ngữ ký hiệu nhiều hơn hẳn. Những điều cậu có thể chỉ gật hoặc lắc đầu để biểu đạt, giờ lại kiên nhẫn dùng tay ra hiệu với bọn trẻ.

Có vài đứa nhỏ học ký hiệu chưa tốt, cậu sẵn sàng dành thời gian trò chuyện với chúng thật nhiều. Để rồi theo thời gian, ngôn ngữ này dần trở thành một phần trong cuộc sống của chúng.

“Sắp nghỉ hè, cậu có kế hoạch gì không?” Cố Dị vừa ăn cơm vừa hỏi. Hạ Trí chưa kịp nghĩ đến chuyện này, nghe vậy, theo phản xạ mà lắc đầu: [Không có kế hoạch.]

Cậu rất thích ở trường.

Bọn trẻ cũng rất quý cậu, thích ở bên cậu. Ánh mắt chúng nhìn cậu có chút mơ hồ, có chút ngưỡng mộ, có cả sự ao ước và

tôn kính.

Hạ Trí không giỏi trò chuyện hay tâm sự với trẻ con. Nhưng giữa cậu và chúng luôn có vô số chủ đề để cùng chia sẻ. Đối với cậu, chẳng có sự khác biệt nào giữa ngày nghỉ và ngày làm việc. Thậm chí, ngay từ đầu, cậu còn chẳng xem việc dạy học này là một công việc.

“Vậy cậu định cứ ở nhà như vậy hả?”

Hạ Trí nhìn Cố Dị, vẻ mặt đầy nghi hoặc, không hiểu câu hỏi này có gì kỳ lạ.

Cố Dị cười: “Cũng tốt thôi. Nhưng mà, tôi có một thắc mắc muốn hỏi cậu, chỉ là sợ hơi mạo phạm.”

Hạ Trí nhìn anh ta, chờ anh ta nói tiếp.

“Lúc mới vào làm, có nhiều giáo viên muốn kết bạn với cậu, nhưng cậu nói điện thoại không có WeChat.”

Cố Dị dừng một chút, rồi nói tiếp: “Nói thật thì tôi khá bất ngờ đấy. Bây giờ mà không dùng WeChat thì hiếm lắm, nên... cậu có lý do đặc biệt gì không?”

Trước đây, anh ta cũng từng thắc mắc chuyện này. Nhưng Hạ Trí vốn là người khó gần, anh ta không tiện hỏi. Bây giờ, khi hai người đã quen thuộc hơn, anh ta mới có can đảm nhắc đến.

Ngón tay đang cầm đũa của Hạ Trí khựng lại, có vẻ không ngờ sẽ bị hỏi đến chuyện này.

Cậu im lặng hồi lâu mới chậm rãi cúi đầu, sắc mặt thoáng ảm đạm. Rõ ràng trước đó chẳng có chuyện gì cả, nhưng chỉ vì một câu hỏi này mà bỗng dưng cảm thấy trống rỗng trong lòng. Ánh mắt Cố Dị hơi trầm xuống.

anh ta bỗng nhớ đến buổi tối hôm ấy, khi vô tình thấy cái tên trong điện thoại của Hạ Trí. Hôm đó, cậu bất ngờ rơi nước mắt. Cũng là biểu cảm y hệt thế này. Anh ta dường như đã hiểu ra một điều gì đó. Không muốn khiến cậu khó xử hơn, Cố Dị nhanh chóng chuyển chủ đề: “Hôm nay khoai tây trong căn tin làm cũng ngon lắm, cậu thử đi.”

Trong lòng Hạ Trí đang rất khó chịu. Chỉ cần nghĩ đến Chu Thời Bùi thôi, cậu đã thấy chua xót, nghẹn ngào và ấm ức.

Không cam tâm.

Nhưng cuối cùng, tất cả những cảm xúc ấy đều hóa thành bất lực. Cậu không muốn làm một kẻ quấn quýt bám riết lấy người khác. Không muốn khiến Chu Thời Bùi chán ghét. Cậu muốn học cách hiểu chuyện, muốn cho mình một chút tự trọng. Muốn tin rằng, dù không có Chu Thời Bùi, cậu vẫn có thể sống tốt.

Chỉ là... chẳng còn vui vẻ nữa.

Cố Dị gắp một miếng khoai tây đặt vào bát cậu. Hạ Trí cúi đầu ăn, lặng lẽ, không một tiếng động. Lần này, cậu không rơi nước mắt nữa. Cố Dị khẽ thở dài trong lòng. Anh ta vô tình khiến cậu buồn rồi.

Hai người rời khỏi căn tin thì bất ngờ bị một cô bé chặn lại. Cô bé cầm một thứ gì đó trong tay, muốn tặng cho họ. Hạ Trí là người đưa tay ra trước. Thấy vậy, cô bé lập tức nở nụ cười rạng rỡ, đặt món đồ vào tay cậu. Là một chiếc vòng tay bện bằng dây đỏ, trên đó có móc khóa hình bình an. Sau đó, cô bé quay sang nhìn Cố Dị, ngửa mặt lên, trông mong chờ đợi. Cố Dị khẽ cười, cũng đưa tay ra.

Hai chiếc vòng, làm giống hệt nhau.

Cô bé dùng ký hiệu nói với họ: [Đây là do em tự tay bện đó! Em biết làm nhiều kiểu lắm! Những cái khác em đã tặng bạn trong lớp rồi, còn hai cái này là em cố tình giữ lại!]

Hạ Trí nhìn chiếc vòng một lúc, sau đó nhẹ nhàng đeo vào cổ tay, giơ lên cho cô bé xem rồi ra dấu: [Đẹp lắm, cảm ơn em. Anh thích lắm.]

Chiếc vòng này, thật sự rất đẹp. Thậm chí còn đẹp hơn cả những cái bán ngoài tiệm.

Cô bé vẫn chưa rời đi, chỉ nheo mắt cười nhìn Hạ Trí. Dù không thích đeo những thứ này, nhưng Cố Dị cũng không muốn phụ lòng học trò, liền đeo chiếc vòng vào cổ tay, sau đó xoa nhẹ đầu cô bé.

Sự xuất hiện của đứa trẻ làm tan đi phần nào cảm xúc nặng nề trong lòng Hạ Trí. Đợi cô bé đi rồi, cậu theo bản năng chạm tay vào sợi dây đỏ trên cổ tay mình. Cố Dị cúi mắt nhìn xuống, bỗng nhiên nhận ra cả hai người họ đều đeo vòng tay y hệt nhau. Nếu không biết rõ nguồn gốc, rất dễ gây hiểu lầm.

Nhưng thực tế, Cố Dị cũng phải thừa nhận rằng, bản thân anh ta dành cho Hạ Trí một thứ tình cảm mơ hồ, khó gọi tên.

Khi quay lại văn phòng, đồng nghiệp thấy trên tay họ có cùng một chiếc vòng liền nhìn Cố Dị bằng ánh mắt đầy ẩn ý.

Những người trong văn phòng ít nhiều cũng nhận ra sự quan tâm đặc biệt mà Cố Dị dành cho Hạ Trí. Dù anh ta đối xử tốt với mọi người, nhưng cách đối tốt với Hạ Trí lại hoàn toàn khác.

Cố Dị chỉ biết cười bất đắc dĩ.

Mấy ngày nữa trường sẽ chính thức nghỉ hè, nhưng Cố Dị không hề nhắc lại chuyện hôm trước với Hạ Trí. Thời gian cứ thế trôi cho đến ngày nghỉ lễ.

Học sinh đều đã về nhà, các thầy cô cũng lần lượt rời đi, chỉ còn hai người họ. Hạ Trí đang đợi Cố Dị, vì nhà gần nhau nên thường đi chung.

Cố Dị khóa cửa, quay sang nhìn Hạ Trí, cả hai cùng rời khỏi tòa nhà giáo viên. Sân trường vắng lặng, Hạ Trí đi phía trước, Cố Dị theo sau. Đột nhiên, anh ta dừng lại, gọi: “Hạ Trí.”

Cậu quay đầu lại nhìn anh ta.

Cố Dị mỉm cười dịu dàng: “Có chuyện muốn nói với cậu.”

Hai người vào quán trà sữa gần cổng trường, gọi hai ly đá bào. Vì trời nóng, phần lớn khách mua mang đi, nên bàn ghế

bên ngoài khá vắng vẻ. Dưới bóng cây, chỉ có một chiếc bàn nhỏ.

Hạ Trí cũng thấy nóng, dù không bị nắng chiếu vào nhưng không khí vẫn oi bức. Cậu múc một thìa đá bào, cảm giác mát lạnh làm cậu thoải mái đến nheo mắt. Ngẩng lên, cậu im lặng chờ Cố Dị lên tiếng.

Nhưng anh ta chỉ nhìn cậu: “Thực ra, có một chuyện tôi chưa từng nói với cậu. Hôm cậu say rượu, tôi đã nhìn thấy một cái tên trong điện thoại của cậu. Là Chu Thời Bùi, đúng không?”

Hạ Trí sững lại.

“Cậu đến thành phố C có liên quan đến anh ta sao?” Cố Dị hỏi.

Hạ Trí im lặng, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Cậu không muốn nhắc đến chuyện về Chu Thời Bùi với bất cứ ai, nhưng khi Cố Dị nhẹ nhàng hỏi như vậy, cậu có chút mong muốn được giãi bày.

Bấy lâu nay, chưa từng có ai thực sự nghe cậu nói về chuyện này. Chu Thời Bùi từ chối cậu, nói với cậu rằng cậu không hiểu. Còn Cận Vi là bạn của hắn, đương nhiên đứng về phía hắn. Ngoài ra, Hạ Trí chẳng có ai để tâm sự cả.

Cậu mở miệng, chầm chậm giơ tay lên, nhưng hồi lâu vẫn không làm ra động tác nào. Đến lúc này cậu mới nhận ra, hóa ra mối quan hệ giữa cậu và Chu Thời Bùi lại đơn giản, trong sáng đến mức chẳng có gì để kể.

Cuối cùng, cậu chỉ nói: [Tôi thích anh ấy, nhưng anh ấy không thích tôi.]

Câu trả lời nghe như rất nhẹ nhàng, nhưng vì điều đó mà cậu đã chạy trốn đến một nơi xa lạ, mãi vẫn không thể quên. Làm sao có thể coi là nhẹ nhàng được chứ?

Cố Dị trong lòng dấy lên một cảm xúc khó tả. Trong khoảnh khắc ấy, anh ta nảy ra một suy nghĩ và sự thôi thúc không hợp lý chút nào.

anh ta biết là không nên, nhưng vẫn giả vờ như đùa mà nói: “Hay là… cậu đừng thích anh ta nữa, thử thích tôi đi? Tôi chắc chắn sẽ đối xử tốt với cậu hơn, ít nhất sẽ không làm cậu đau lòng.”

Hạ Trí ngây người, vẻ mặt thoáng qua sự kinh ngạc. Cậu nhìn Cố Dị, trong chốc lát không biết phải phản ứng ra sao. Nhất là khi vô thức chạm phải ánh mắt đối phương, cậu lập tức tránh đi, nhưng vừa quay đầu, lại bắt gặp một bóng dáng quen thuộc…

Cả người Hạ Trí cứng đờ, từ nét mặt đến cơ thể đều như hóa thành tượng gỗ.

Cậu vô thức đứng lên, nhưng lại không thể cử động, cứ đờ đẫn như vậy, hoàn toàn không biết phải đối diện thế nào. Ngay cả trái tim cũng như ngừng đập.

Rõ ràng đang đeo máy trợ thính, nhưng trong khoảnh khắc này, cậu có cảm giác như cả thế giới trở nên im lặng.

Cố Dị nhận thấy sắc mặt cậu không ổn, bèn quay đầu lại.

Một người đàn ông đang đứng cách đó không xa.

Người ấy mặc sơ mi trắng đơn giản, cổ áo hơi mở, tay áo xắn nhẹ, giữa hàng mày khó giấu đi vẻ mệt mỏi.

Nhưng điều đó không làm giảm đi khí chất của hắn—trầm ổn, điềm tĩnh.

Chỉ cần đứng đó, hắn đã đủ để khiến người khác không thể không chú ý.

“Hạ Trí.”

Chu Thời Bùi nhẹ nhàng gọi tên cậu, giọng nói mang theo chút dịu dàng và thở dài. Hắn nhìn cậu, ánh mắt ấm áp nhưng không nóng bỏng.

Chỉ một ánh mắt đó thôi, cũng đủ khiến người ta cảm thấy yên lòng.

Chương 35: Ngủ Phòng Em Được Không?

DTV-EBOOK

Chương 35:

Hạ Trí quên cả cử động, ngây ngẩn đứng tại chỗ.

Chu Thời Bùi cũng không di chuyển, dường như đang chờ Hạ Trí bước tới.

Mãi lâu sau, khi lấy lại được ý thức, đôi chân cậu mới vô thức tiến về phía hắn. Chỉ vài bước ngắn ngủi, vậy mà lại có cảm giác như đã đi thật lâu, thật lâu.

Khi đứng trước mặt Chu Thời Bùi, vừa chạm phải ánh mắt hắn, hàng mi Hạ Trí khẽ run lên.

Chu Thời Bùi nhìn cậu, ánh mắt như dịu dàng, tựa như có chút bất đắc dĩ. Cuối cùng, hắn khẽ thở dài, giọng nói có phần mỏi mệt: "Em có thể đưa tôi về chỗ ở của em nghỉ một lát không? Thành phố nhỏ này em chọn hẻo lánh quá, tôi ngồi máy bay cả đêm, lái xe thêm hai, ba tiếng nữa, chỉ muốn tắm rửa rồi ngủ một giấc."

Lúc này, Hạ Trí mới nhận ra quầng thâm dưới mắt hắn, áo sơ mi cũng có chút nhăn nhúm. Đôi mắt sâu thẳm ấy đầy vẻ mệt mỏi. Cậu chưa từng thấy Chu Thời Bùi như vậy.

Trong mắt Hạ Trí, Chu Thời Bùi luôn rất giỏi giang, làm gì cũng thong dong điềm tĩnh, trên gương mặt lúc nào cũng là vẻ thản nhiên và ấm áp. Dáng vẻ ung dung xoay chuyển tình thế nhẹ nhàng ấy, cậu chỉ từng thấy trên người hắn mà thôi.

Nhưng chính một người như thế-luôn điềm tĩnh, không bộc lộ cảm xúc-giờ đây lại để lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Hạ Trí không biết Chu Thời Bùi đến từ đâu, cũng không rõ vì sao hắn phải ngồi máy bay suốt cả đêm. Nhưng cậu không hỏi gì, chỉ vô thức gật đầu.

Lúc này, Cố Dị cũng đứng dậy, đi về phía họ. Hạ Trí không để ý, nhưng Chu Thời Bùi luôn quan sát. Hắn dời ánh mắt từ Hạ Trí sang Cố Dị, tầm nhìn hạ xuống một chút liền thấy trên cổ tay hai người có sợi dây tay gần như giống hệt nhau.

Chu Thời Bùi thu hồi ánh mắt, không nói gì, chỉ vươn tay chào hỏi: "Xin chào, tôi là Chu Thời Bùi."

Cố Dị có lẽ không ngờ đối phương lại chủ động bắt chuyện. Nghe thấy cái tên này, anh ta có chút bất ngờ nhưng cũng cảm

thấy hợp lý-thì ra đây chính là Chu Thời Bùi.

"Chào anh, tôi là Cố Dị, hàng xóm của Hạ Trí."

Cố Dị bắt tay Chu Thời Bùi, theo bản năng quan sát hắn. Đối phương ung dung tiếp nhận ánh nhìn của anh ta, như thể đã quá quen với việc bị người khác chú ý. Chỉ cần đứng yên ở đó thôi cũng đã toát lên một khí thế khó mà phớt lờ.

Nhưng dù vậy, Chu Thời Bùi không hề có vẻ cố ý đè ép người khác.

Buông tay ra, hắn quay sang nhìn Hạ Trí.

Sự xuất hiện đột ngột của Chu Thời Bùi khiến Hạ Trí chấn động quá lớn, đến mức quên luôn cả việc bên cạnh còn có Cố Dị. Lúc này, cậu mới nhớ đến sự hiện diện của anh ta, quay sang nhìn, nhất thời không biết nên nói gì.

Cố Dị rất chu đáo, mỉm cười nói với cậu: "Có bạn đến thì về trước đi."

Ở bên Cố Dị luôn thoải mái và dễ chịu. Dù lúc nãy còn trêu đùa cậu, nhưng lúc này anh ta lại không để cậu rơi vào tình

huống khó xử.

Hạ Trí gật đầu, thu lại ánh mắt.

Cậu lên xe của Chu Thời Bùi. Hắn mở cửa ghế phụ cho cậu, đợi Hạ Trí ngồi vào trong, tự giác thắt dây an toàn xong, hắn mới vòng qua ghế lái.

Cậu không biết tại sao Chu Thời Bùi tìm đến thành phố C, cũng không rõ hắn đến tìm mình vì chuyện gì. Nhưng ánh mắt cậu vô thức dừng trên khuôn mặt hắn, chạm mắt vài lần rồi vội vàng né tránh, sau đó vẫn cứ nhìn sang.

Ánh mắt Hạ Trí quá rõ ràng, gần như dán chặt lên người hắn.

Chu Thời Bùi biết rõ, nếu mình quay sang, Hạ Trí nhất định sẽ hoảng loạn tránh đi. Vì vậy, hắn chỉ chăm chú lái xe, nhìn về phía trước, thản nhiên nói: "Bây giờ em ở đâu? Điện thoại của tôi ở phía trước, em mở bản đồ dẫn đường đi."

Lời nói của Chu Thời Bùi kéo Hạ Trí về thực tại. Cậu hơi nghiêng người tới, cầm lấy điện thoại, mở bản đồ, nhập địa chỉ. Khi bản đồ bắt đầu chỉ đường, cậu mới đặt lại chỗ cũ.

Chu Thời Bùi nhìn biểu tượng hiển thị trên màn hình, thực ra hắn đã nắm rõ tình hình của Hạ Trí ở đây từ lâu, nhưng vẫn muốn nghe chính cậu nói ra.

Trên xe, Hạ Trí không dám quấy rầy hắn. Nhìn vẻ mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt Chu Thời Bùi, cậu nhớ đến ngày hôm đó- ngày cha mẹ cậu đưa cậu đến bệnh viện, chính vì quá mệt mà họ đã gặp tai nạn.

Không khí trong xe yên lặng hiếm hoi. Cũng may đây chỉ là một thị trấn nhỏ, không tắc đường, chưa đầy mười phút sau, họ đã đến chỗ ở của Hạ Trí.

Vì thường xuyên đi cùng Cố Dị nên nhiều người trong khu đều nhận ra Hạ Trí. Tuy không trò chuyện nhiều nhưng ai cũng rất thân thiện và nhiệt tình với cậu.

Vừa xuống xe, có người nhìn thấy Hạ Trí liền mỉm cười chào hỏi: "Hạ Trí, về rồi à?"

Nghe thấy giọng nói, cậu nhìn sang, khẽ gật đầu. Người kia lại đưa mắt nhìn chiếc xe. Ban đầu, anh ta tưởng người trong xe là Cố Dị, nhưng nhìn kỹ thì đây không phải xe của Cố Dị. Đến khi thấy người đàn ông ngồi ghế lái bước ra, ánh mắt anh ta hiện lên vẻ ngạc nhiên.

"Đây là bạn cậu à? Hiếm khi thấy cậu không đi cùng thầy Cố."

Hạ Trí gật đầu. Đối phương không hiểu ngôn ngữ ký hiệu nên hai người không thể trao đổi nhiều hơn.

Người hàng xóm nhiệt tình chỉ cười với Chu Thời Bùi một cái rồi rời đi.

Chu Thời Bùi nhìn Hạ Trí, nói: "Vào thôi."

Hạ Trí dẫn Chu Thời Bùi lên lầu. Trong thang máy, cả hai không ai lên tiếng.

Mới chỉ vài tháng trôi qua, nhưng xung quanh Hạ Trí đã có thêm nhiều người tốt, mối quan hệ với hàng xóm cũng hòa hợp hơn trước.

Chu Thời Bùi đứng phía sau cậu, ánh mắt dừng lại trên người cậu. Khi thế giới của Hạ Trí bắt đầu có thêm nhiều người khác, đó mới thực sự là sự khởi đầu của cậu.

Đến lúc đó, hắn sẽ không còn là người duy nhất nữa, cũng sẽ không còn đặc biệt như trước.

Vào nhà, Hạ Trí đi thẳng đến phòng tắm bật nước nóng.

Chu Thời Bùi ngồi xuống ghế sofa, đảo mắt quan sát căn phòng. Không gian trống trải, lạnh lẽo, thậm chí không có chút dấu vết của hơi thở cuộc sống.

Hạ Trí từ phòng tắm đi ra, đứng trước mặt Chu Thời Bùi, giơ tay làm động tác ký hiệu: [Em đã bật nước nóng rồi, chờ một lát là được.]

"Ừm." Chu Thời Bùi gật đầu, nhìn cậu: "Lại đây một chút."

Hạ Trí không ngờ hắn sẽ nói vậy. Cậu đứng yên, do dự chốc lát, cuối cùng vẫn không nhịn được mà bước lên vài bước.

Chu Thời Bùi đưa tay, nắm lấy cổ tay cậu.

Hạ Trí rõ ràng không kịp phản ứng, thậm chí theo phản xạ rụt lại một chút, nhưng lực không mạnh, liền bị Chu Thời Bùi kéo qua.

Hắn kéo cậu ngồi xuống bên cạnh mình.

Cơ thể Hạ Trí cứng lại, ánh mắt né tránh, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Chu Thời Bùi cúi mắt nhìn xuống cổ tay cậu-chiếc vòng tay đỏ rực, rất đẹp, cũng rất nổi bật. Ngón tay cái hắn nhẹ nhàng vuốt v3 sợi dây, ánh mắt rũ xuống, che giấu cảm xúc trong đáy mắt.

Cảm giác ngứa ran từ cổ tay khiến Hạ Trí giật mình. Lòng bàn tay Chu Thời Bùi rất ấm, nhiệt độ truyền đến da thịt cậu nóng bỏng đến mức khó chịu.

Cậu khẽ giãy ra, nhưng không nỡ dùng quá nhiều sức. Một cảm giác mâu thuẫn đến khó hiểu, vừa muốn rút tay về, vừa không mong Chu Thời Bùi thật sự buông ra.

Im lặng hồi lâu, cuối cùng Chu Thời Bùi cũng lên tiếng: "Có thể tháo nó xuống không?"

Hắn ngước mắt, đối diện với ánh nhìn của Hạ Trí.

Hạ Trí ngẩn ra, nhất thời không hiểu được ý hắn.

Mới chỉ vài tháng mà cậu đã không theo kịp suy nghĩ của Chu Thời Bùi nữa. Hắn dường như đã thay đổi, nhưng Hạ Trí không nói rõ được là thay đổi ở đâu.

Nhưng khi nhận ra ánh mắt Chu Thời Bùi vẫn đang chờ đợi câu trả lời, cậu khẽ gật đầu.

Sau khi nhận được câu trả lời của Hạ Trí, Chu Thời Bùi nhẹ nhàng tháo sợi dây đỏ trên cổ tay cậu xuống, đưa cho cậu.

Hạ Trí do dự đưa tay nhận lấy, nắm chặt trong lòng bàn tay. Cậu không hiểu ý của đối phương, thậm chí đến bây giờ vẫn không biết vì sao Chu Thời Bùi lại đến thành phố C.

Là vì cậu sao? Ý nghĩ này len lỏi trong đầu, cậu không cách nào kìm lại được.

Không còn sắc đỏ trên cổ tay, ánh mắt Chu Thời Bùi nhìn làn da trắng nõn kia chợt cảm thấy dễ chịu hơn hẳn. Thực ra, Hạ Trí đeo sợi dây trông cũng rất hợp, nhưng nói cho cùng, hắn chỉ không muốn cậu mang thứ gì đó giống hệt với người khác.

Kiểu tâm lý mang chút chiếm hữu này khiến chính hắn cũng thấy buồn cười. Nhưng sự thật là vậy-đến tận lúc này hắn mới nhận ra, đối với Hạ Trí, hắn có lòng chiếm hữu.

Chu Thời Bùi không nói gì thêm, nhưng cơ thể Hạ Trí vẫn luôn căng cứng. Mãi sau, cậu mới muốn rút tay lại, vì cậu cần dùng tay để nói chuyện với hắn.

Chu Thời Bùi cảm nhận được cử động ấy, ngước mắt nhìn cậu. Ánh mắt hắn vẫn dịu dàng như trước, nhưng dường như có chút gì đó khác biệt.

Ánh nhìn ấy khiến nhịp tim Hạ Trí bỗng khựng lại một nhịp, ngay cả đầu ngón tay cũng hơi run lên.

"Chúng ta có một số chuyện cần nói rõ với nhau." Giọng Chu Thời Bùi rất nhẹ, mang theo chút mỏi mệt. "Nhưng bây giờ tôi thực sự rất mệt, có thể để tôi ngủ một lát rồi nói chuyện không?"

Thực tế, mấy ngày qua ở nước ngoài hắn đã liên tục làm việc không ngừng nghỉ. Để có thể đến đây sớm nhất, hắn cố gắng xử lý mọi thứ thật nhanh, gần như không ngủ suốt hai đêm. Xong việc, hắn lập tức đặt vé bay thẳng đến thành phố C, thậm chí không ghé qua thành phố A.

Dù có tranh thủ ngủ trên máy bay, nhưng giấc ngủ đó cũng chẳng thể nào sâu. Chu Thời Bùi vốn rất kén chọn môi trường khi ngủ, cho dù có kiệt sức đến đâu cũng không ngoại lệ.

Nghe hắn nói vậy, Hạ Trí khựng lại.

Trời mùa hè, nước sôi nhanh, chỉ cần hơi nóng lên là đã có thể dùng. Hạ Trí ra hiệu để Chu Thời Bùi buông tay, vào phòng tìm quần áo sạch cho hắn thay.

Khi cầm quần áo ra, cậu định nhắc hắn đi tắm, nhưng phát hiện người kia đã dựa vào sofa ngủ mất.

Hạ Trí nhẹ nhàng bước tới, đặt quần áo lên ghế, sau đó quay về phòng lấy một chiếc chăn mỏng. Cậu cúi người, định đắp chăn cho Chu Thời Bùi.

Nhưng ngay khoảnh khắc tấm chăn vừa phủ xuống, người trên sofa liền mở mắt ra.

Động tác của Hạ Trí cứng lại ngay lập tức.

Hai người vốn rất gần. Khi Chu Thời Bùi nhìn thấy Hạ Trí, ánh mắt cảnh giác ban đầu dần dịu đi, trong ánh mắt còn lộ ra chút tơ máu do mệt mỏi. Cảm giác buồn ngủ cũng dần phai nhạt.

Hắn lấy chăn ra, Hạ Trí liền buông tay đứng sang một bên. Chu Thời Bùi ngồi dậy, đánh mắt một cái liền nhận thấy Hạ Trí đã chuẩn bị sẵn quần áo cho hắn.

[Có thể tắm rồi.]

Hạ Trí dùng ngôn ngữ nói với Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi gật đầu, lấy quần áo và chuẩn bị vào phòng tắm. Hạ Trí ngồi lại phòng khách chờ, dù trong nhà có phòng cho khách, nhưng không có sẵn đệm hay chăn. Chu Thời Bùi chỉ còn cách ngủ trong phòng ngủ của Hạ Trí. Cậu không biết đối phương có thể sẽ không thoải mái với việc này.

Dù trước kia hai người từng ngủ chung một phòng, nhưng sau khi Chu Thời Bùi hiểu rõ tâm tư của Hạ Trí, hắn đã yêu cầu Hạ Trí dọn ra phòng riêng, không để Hạ Trí ngủ lại phòng chính nữa.

Sau khi Chu Thời Bùi tắm xong, Hạ Trí vô thức đứng dậy, nhìn về phía Chu Thời Bùi, do dự một chút. Cuối cùng, cậu dùng ngôn ngữ ký hiệu hỏi hắn: [Có thể ngủ trong phòng em không?] Chu Thời Bùi nhìn vào khuôn mặt Hạ Trí, khóe miệng mỉm cười nhẹ nhàng, nhẹ gật đầu: "Ừ."

Chương 36: Muốn Ngủ Với Tôi Một Lát Không?

DTV-EBOOK

Chương 36:

Chu Thời Bùi đang ngủ ngay trong phòng cậu, chỉ cách một cánh cửa. Ngay cả Hạ Trí cũng cảm thấy có chút không chân thực.

Cậu đứng trước cửa phòng, do dự hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng nắm lấy tay nắm cửa, muốn mở ra để nhìn thêm một chút, để chắc chắn rằng Chu Thời Bùi thật sự ở bên trong.

Tiếng động khi vặn tay nắm cửa rất nhỏ, nhưng nhịp tim dồn dập của cậu đã hoàn toàn át đi âm thanh đó. Cậu không dám dùng quá nhiều lực, chỉ cẩn thận đẩy cửa ra một chút—nhưng vừa mở ra, đã chạm phải ánh mắt của người đang ngồi dựa vào đầu giường bên trong.

Hạ Trí khựng lại, lập tức buông tay, đứng yên tại chỗ. Đầu ngón tay cậu hơi co lại theo bản năng.

Cậu cứ nghĩ rằng Chu Thời Bùi đã ngủ rồi. Cậu chỉ muốn hé cửa ra nhìn một chút, chỉ một chút thôi, để chắc chắn rằng tất cả không phải là mơ.

Chu Thời Bùi vốn định ngủ, nhưng nghe thấy tiếng động khe khẽ ngoài cửa, thế nên hắn mở mắt nhìn qua.

Hắn chờ một lúc, cuối cùng mới thấy Hạ Trí cẩn thận đẩy cửa ra.

"Em làm sao vậy?" Hắn hỏi.

Hạ Trí lắc đầu.

Chu Thời Bùi vỗ nhẹ lên vị trí bên cạnh mình, giọng điệu nhẹ nhàng: “Qua đây nào.”

Cậu đã đứng ngoài cửa rất lâu rồi, hắn sao có thể không hiểu cậu đang nghĩ gì chứ?

Hạ Trí không nói gì, cũng không đóng cửa lại, chỉ chậm rãi bước đến bên giường ngồi xuống.

Chu Thời Bùi nghiêng đầu nhìn cậu, hỏi: "Muốn ngủ với tôi một lát không?"

Đôi mắt Hạ Trí hơi mở to, không ngờ hắn sẽ nói như vậy. Cậu vừa mới ngồi xuống, theo phản xạ muốn đứng dậy. Nhưng ngay lúc đó, Chu Thời Bùi đã kéo chăn lên, ánh mắt yên tĩnh nhìn cậu.

Thực ra cậu không hề buồn ngủ.

Cậu vào đây cũng không phải để ngủ.

Nhưng khi Chu Thời Bùi vén chăn lên, hỏi cậu có muốn ngủ cùng không, cậu đã hoàn toàn quên mất lý do ban đầu mình đẩy cửa bước vào là gì.

Chu Thời Bùi hơi dịch sang một bên, để lại một khoảng trống cho cậu nằm xuống.

Hạ Trí vốn không định ngủ, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo, chỉ là lúc nằm xuống lại quên mất việc tháo máy trợ thính.

Chu Thời Bùi thấy vậy, nhẹ nhàng vươn tay giúp cậu tháo ra.

Ngón tay ấm áp chạm nhẹ vào tai, Hạ Trí theo phản xạ cứng đờ người, vô thức rụt lại một chút. Tai cậu vô cùng nhạy cảm,

nháy mắt đã ửng đỏ.

Cảm giác ấy tựa như có dòng điện nhỏ chạy qua, vừa tê, vừa ngứa.

Lông mi Hạ Trí khẽ run, đầu ngón tay siết chặt lấy ga giường, động tác có chút khẩn trương.

Mọi phản ứng nhỏ nhặt của cậu đều rơi vào mắt Chu Thời Bùi. Hắn nhìn rất chăm chú, rất rõ ràng.

Hắn không khỏi cảm thấy buồn cười—hồi đó, lúc chủ động hôn hắn, sao cậu lại dám như vậy nhỉ?

Nhưng hắn không có ý trêu chọc Hạ Trí, nhanh chóng tháo nốt bên còn lại rồi nhẹ nhàng đặt cả hai chiếc máy trợ thính lên tủ đầu giường.

“Được rồi, ngủ đi.” Hắn nói khẽ bên tai cậu, giọng nói trầm ấm, sau đó từ tốn nhắm mắt lại.

Hơi thở ấm áp phả nhẹ vào vành tai, dù cậu không thể nghe thấy, nhưng cảm giác ấy như len lỏi vào từng dây thần kinh trong cơ thể, khiến cậu không thể nào thả lỏng được.

Hạ Trí cứng đờ, cả người căng thẳng, không dám cử động.

Hơi thở của Chu Thời Bùi gần ngay bên cạnh, hương sữa tắm quen thuộc hòa lẫn với mùi hương nhàn nhạt của hắn, từng chút, từng chút một bao phủ lấy cậu.

Mãi một lúc lâu sau, cậu mới dần dần thả lỏng, cơ thể chìm vào cảm giác yên bình hiếm có.

Chu Thời Bùi đã ngủ say, bên tai truyền đến hơi thở đều đặn và nhẹ nhàng. Lúc này, Hạ Trí mới dám lén lút mở mắt nhìn hắn. Trên gương mặt hắn vẫn còn nét mệt mỏi, nhưng lúc ngủ vô cùng an ổn.

Hạ Trí cứ nhìn như vậy rất lâu, đến khi cơn buồn ngủ ập đến lúc nào không hay, cũng nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Hai người nằm rất gần nhau, nhưng chẳng ai chạm vào ai. Chu Thời Bùi muốn cho cậu một khoảng không gian thoải mái, dù sao cũng đã mấy tháng không gặp, giữ khoảng cách là điều cần thiết.

Còn Hạ Trí thì không dám. Sau khi tỏ rõ tâm ý, bị Chu Thời Bùi yêu cầu chuyển ra khỏi phòng ngủ chính, bị từ chối khi cố

gắng hôn đối phương để tỏ tình, cậu đã hiểu ra một điều— những hành động đó của mình là không nên.

Chu Thời Bùi thậm chí còn không giận cậu, chỉ bảo cậu lần sau đừng làm vậy nữa.

Như thế đã là rất tốt rồi, ít ra không giống như đối với Bạch Dục, bị hắn thẳng thừng đuổi ra ngoài.

Giấc ngủ này vô cùng thoải mái, đến khi mơ màng tỉnh lại, Hạ Trí vẫn chưa nhận ra mình đang ở đâu. Khi vừa mở mắt, điều đầu tiên cậu nhìn thấy chính là khuôn mặt của Chu Thời Bùi.

Não bộ như bị ngắt kết nối trong thoáng chốc, mất một lúc lâu cậu mới hoàn toàn tỉnh táo. Chu Thời Bùi vẫn đang ngủ, ngủ rất sâu, hoàn toàn không đề phòng gì.

Hạ Trí lặng lẽ nhìn hắn thêm một lát, sau đó nhẹ nhàng vén chăn lên, rón rén rời khỏi giường. Cậu cầm điện thoại lên xem giờ, đã gần năm giờ chiều.

Ngủ gần hai tiếng rồi.

Chắc khi tỉnh dậy hắn chắc sẽ đói, vì vậy Hạ Trí quyết định ra ngoài mua chút đồ ăn.

Trên đường đến siêu thị, mặt trời đã gần lặn, nhuộm cả bầu trời thành một màu đỏ rực, những đám mây chiều đẹp đến ngỡ ngàng.

Có lẽ vì tâm trạng đang tốt, nên cậu mới có tâm trí để ngắm nhìn mây trời.

Hai tay xách đầy túi đồ, Hạ Trí biết rõ, bất kể Chu Thời Bùi đến thành phố C vì lý do gì, ngay từ khoảnh khắc hắn xuất hiện trước mặt cậu, cậu đã không thể phủ nhận—

Cậu rất vui.

Gặp lại Chu Thời Bùi, cậu thực sự rất vui.

Sau khi về đến nhà, Hạ Trí một mình bận rộn trong bếp, rửa rau, chuẩn bị nguyên liệu, tất bật gần nửa tiếng đồng hồ.

Chuông cửa vang lên.

Hạ Trí nghe thấy âm thanh đó, sợ làm phiền đến giấc ngủ của Chu Thời Bùi, vội vàng lau khô tay rồi đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa là Cố Dị, trong tay còn xách theo một túi hoa quả. Nhìn thấy Hạ Trí đeo tạp dề mở cửa, anh ta nhìn vào trong nhà, hỏi: “Tôi vào được không?”

Hạ Trí vẫn chưa quên những lời Cố Dị nói lúc chiều. Nghe thì có vẻ là nói đùa, nhưng ai lại đùa như vậy chứ? Chẳng qua là muốn thăm dò ý tứ của cậu mà thôi.

Lúc đó, Chu Thời Bùi bất ngờ xuất hiện, khiến cậu không có thời gian suy nghĩ. Nhưng bây giờ, khi đối diện với Cố Dị, cậu mới nhận ra có chút lúng túng.

Thì ra được một người thích, không phải lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Nhất là khi người ấy lại là người bạn mà cậu rất quý mến.

Cậu không thể phớt lờ tình cảm đó, nhưng cũng không biết nên đáp lại thế nào.

Cố Dị đối xử với cậu rất tốt, điều này cậu biết rõ hơn ai hết.

Đây là người duy nhất bên cạnh cậu có thể gọi là bạn. Hạ Trí suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, kéo cửa rộng ra vài phần, nhận lấy túi hoa quả từ tay Cố Dị rồi để anh ta vào nhà.

Sau khi vào nhà, Hạ Trí đóng cửa lại, xoay người nhìn đối phương, trong lòng hiếm khi cảm thấy phức tạp như lúc này.

Lúc Chu Thời Bùi đột nhiên biết cậu thích hắn, có phải cũng cảm thấy như vậy không? Chắc hẳn cũng sẽ bất ngờ, sau đó cân nhắc xem nên xử lý thế nào...

Cố Dị đến là vì không yên tâm về Hạ Trí. Ngay từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Chu Thời Bùi, anh ta đã biết ngay, tình cảm của anh ta trước mặt người đó chẳng đáng là bao. Nhất là khi cả trái tim của cậu đều đặt lên người đó.

Anh ta không biết rõ Chu Thời Bùi là người thế nào, nên lo lắng rằng Hạ Trí sẽ chịu thiệt thòi.

"Bạn cậu đâu?" Cố Dị hỏi, không thấy Chu Thời Bùi trong phòng khách, chẳng lẽ Hạ Trí không dẫn người về nhà sao?

Nhưng nhìn vào đống nguyên liệu trong bếp, anhta lập tức gạt bỏ suy đoán đó. Nếu chỉ có một mình, Hạ Trí chắc chắn sẽ

không cất công nấu ăn như vậy.

Hạ Trí đặt túi hoa quả lên bàn, sau đó dùng ngôn ngữ ký hiệu: [Anh ấy đang nghỉ trong phòng.]

Cố Dị có thể nhận ra Hạ Trí hơi không tự nhiên khi đối diện với mình. Có lẽ do những lời anh ta nói lúc chiều khiến cậu không biết phải xử lý thế nào. Vì vậy, anh ta khẽ cười: "Những gì tôi nói ban chiều chỉ là đùa thôi, cậu đừng để tâm, cũng đừng cảm thấy áp lực."

Hạ Trí nhìn Cố Dị, im lặng một lúc lâu mới khẽ gật đầu.

Cậu hiểu ý của Cố Dị, cũng nhận ra rằng—hóa ra một người thực sự trưởng thành và lý trí sẽ không để tình cảm của mình gây áp lực hay phiền phức cho đối phương.

Còn cậu thì sao? Cậu vẫn luôn ích kỷ mong rằng Chu Thời Bùi sẽ chấp nhận tình cảm của mình, hoàn toàn không nhận ra rằng những hành động đó đã khiến hắn khó xử.

"Bạn cậu định ở lại đây sao?" Cố Dị thấy Hạ Trí gật đầu, lại hỏi.

Bầu không khí giữa hai người đã bớt căng thẳng hơn trước, ít nhất không còn lúng túng như khi nãy. Hạ Trí lắc đầu, Chu Thời Bùi chưa nói gì với cậu, phải đợi hắn tỉnh dậy mới biết được.

[Không biết nữa. Tôi đang nấu cơm, anh có muốn ở lại ăn rồi hẵng về không?] Hạ Trí hỏi Cố Dị.

Lời này nghe có vẻ khách sáo, nhưng Cố Dị biết Hạ Trí không quen nói những lời khách sáo, nên cũng không từ chối. Dù sao anh ta vẫn chưa yên tâm lắm, gật đầu đồng ý rồi hỏi tiếp: "Có cần tôi giúp gì không?"

[Không cần đâu, anh cứ ngồi đi.]

Hạ Trí ra hiệu bảo Cố Dị ngồi xuống. Trong bếp cũng không còn việc gì cần giúp, nguyên liệu đã rửa sạch và chuẩn bị xong, chỉ còn lại khâu nấu nướng, một mình cậu làm cũng được.

Cố Dị ngồi trong phòng khách, Hạ Trí rửa sạch hoa quả, rót một ly nước cho anh ta sau đó tiếp tục vào bếp.

Chu Thời Bùi ngủ rất sâu. Mãi đến khi mùi thức ăn thơm nức xộc vào mũi, hắn mới dần tỉnh lại.

Căn phòng tối om. Hắn nhận ra là do Hạ Trí cố ý kéo rèm lại, nên không đoán được bây giờ là mấy giờ.

Hắn với tay tìm điện thoại, màn hình sáng lên, hiển thị 18:35.

Đã ngủ đến tận tối.

Hắn đưa tay xoa nhẹ ấn đường, bật đèn phòng lên, sau đó vén chăn xuống giường. Nhưng khi chạm vào gối, hắn vô tình phát hiện có thứ gì đó bên dưới.

Thoạt nhìn có chút quen thuộc, nhưng hình như không phải của Hạ Trí.

Động tác của Chu Thời Bùi khựng lại, sau đó mới kéo chăn lên. Khi nhìn thấy chiếc khăn tay màu sẫm, hắn sững người một lúc, đưa tay nhặt lên.

Là khăn tay của hắn.

Ngày Hạ Trí rời đi, những thứ hắn mua cho cậu, cậu không mang theo bất cứ thứ gì. Nhưng chiếc khăn tay này—cậu lại giữ bên mình, còn đặt dưới gối.

Đây là vô tình hay cố ý?

Ánh mắt Chu Thời Bùi thoáng chút phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn đặt chiếc khăn tay lại chỗ cũ, cẩn thận như thể nó rất quan trọng.

Lẽ ra hắn nên tìm Hạ Trí sớm hơn.

Sau khi chỉnh trang lại, hắn không đổi quần áo mà cứ thế mặc nguyên bộ đồ ngủ bước ra khỏi phòng. Vừa ra ngoài, hắn liền trông thấy Cố Dị đang ngồi trên ghế sô-pha trong phòng khách.

Hắn hiếm khi ngẩn ra, có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh liền khôi phục vẻ ôn hòa, nở một nụ cười nhàn nhạt, khẽ gật đầu chào hỏi—lịch sự mà xa cách.

Cố Dị nhìn thấy Chu Thời Bùi bước ra từ phòng ngủ của Hạ Trí, cũng sững người trong giây lát, mất một lúc mới hoàn hồn.

Bộ đồ ngủ của Hạ Trí mua hơi rộng, nhưng mặc trên người Chu Thời Bùi lại trông rất vừa vặn.

Chu Thời Bùi tự rót cho mình một cốc nước, sau đó ngồi xuống đối diện Cố Dị: "Xin lỗi, chiều nay mệt quá nên để Hạ Trí đi ngủ trước với tôi."

"Có thể hiểu được, nhìn anh cũng vừa mới tỉnh." Cố Dị gật đầu, sau đó mỉm cười nói tiếp, "Tôi sống ngay cạnh nhà Hạ Trí, tiện ghé qua xem có cần giúp gì không."

"Tôi biết, thầy Cố." Chu Thời Bùi khẽ gật đầu.

Cố Dị không rõ là Hạ Trí đã kể với hắn hay bản thân hắn đã điều tra kỹ lưỡng về mình. Nhưng anh ta cũng không quá bận tâm, chỉ nhàn nhạt nói: "Đây là lần đầu tiên tôi thấy Hạ Trí có bạn đến chơi."

Chu Thời Bùi hơi nhướn mày, cười khẽ: "Tôi cũng là lần đầu tiên thấy cậu ấy có bạn. Thầy Cố là một người tốt, tôi rất mừng thay cho cậu ấy."

Chu Thời Bùi đã đến đây, chắc chắn hắn hiểu rất rõ tình hình xung quanh Hạ Trí. Cố Dị đúng là một người bạn tốt, Hạ Trí có thể kết giao được một người như vậy là một điều may mắn.

Tất nhiên, hắn cũng nhận ra Cố Dị có chút tình cảm đặc biệt với Hạ Trí. Nhưng số bạn bè của Hạ Trí quá ít, hắn không muốn can thiệp vào các mối quan hệ của cậu.

Chuyện tình cảm là giữa hắn và Hạ Trí, hắn có thể tự mình giải quyết.

Câu trả lời của Chu Thời Bùi khiến Cố Dị bất ngờ. Nếu ban đầu anh ta còn có phần cảnh giác với người đàn ông này, thì lúc này, cảm giác đó đã vơi đi ít nhiều.

Anh ta nhìn đối phương một cách nghiêm túc hơn, nửa đùa nửa thật nói: "Tôi còn tưởng anh sẽ bảo tôi tránh xa Hạ Trí chứ."

Từ tận thành phố C chạy đến đây tìm Hạ Trí, lý do đã quá rõ ràng. Nhưng Chu Thời Bùi không hề tỏ thái độ khó chịu với những người xung quanh Hạ Trí.

Lời nói có chút hài hước của Cố Dị khiến Chu Thời Bùi cũng khẽ cười: "Nếu giữa tôi và Hạ Trí thực sự có gì đó, thì chắc chắn sẽ không vì bất cứ ai khác mà thay đổi."

Chỉ qua vài câu nói ngắn ngủi, Cố Dị đã nhìn thấu tính cách của Chu Thời Bùi.

Chỉ những người có nội tâm vô cùng vững vàng, mạnh mẽ, mới có được sự tự tin tuyệt đối như vậy.

Trong khoảnh khắc ấy, anh ta dường như hiểu được tại sao Hạ Trí lại thích người đàn ông này.

"Cậu cứ ngồi đi, tôi đi xem Hạ Trí thế nào." Chu Thời Bùi nói xong thì đứng dậy, rảo bước vào bếp.

Cố Dị vẫn ngồi trên sô-pha, trầm mặc suy nghĩ—

Liệu mình còn cơ hội nào không?

Chương 37: Anh Đến Tìm Em Sao?

DTV-EBOOK

Chương 37:

Món ăn đã làm xong, Hạ Trí vừa định bưng ra ngoài thì quay người lại, liền thấy Chu Thời Bùi đang đứng ngay sau lưng mình.

"Đưa tôi." Chu Thời Bùi vươn tay nhận lấy đ ĩa thức ăn trong tay Hạ Trí.

Hạ Trí thoáng sững sờ, theo phản xạ đưa món ăn cho hắn.

Chu Thời Bùi mang đồ ăn ra bàn, sau đó quay lại giúp cậu bưng nốt phần còn lại. Chỉ trong vài lượt đi, mọi thứ đã được dọn xong.

Ba người ngồi vào bàn ăn.

Hạ Trí ăn rất yên lặng, Chu Thời Bùi cũng không nói gì, chỉ cúi đầu uống canh. Không khí giữa hai người trầm mặc đến kỳ lạ, giống như có một sự ăn ý vô hình.

Cố Dị thì không quen với bầu không khí im lặng này lắm, nhưng anh ta nhận ra một điều mà lúc bước vào đã không để ý —

Vòng tay trên cổ tay Hạ Trí không còn nữa.

Anh ta khẽ nhướn mày, sau đó chậm rãi thu ánh mắt.

Sau bữa ăn, xác nhận rằng Chu Thời Bùi không có vấn đề gì đặc biệt, Cố Dị chủ động đề nghị rời đi.

"Hai người lâu ngày gặp lại, chắc chắn có nhiều chuyện để nói. Tôi không làm phiền nữa."

Trước khi đi, anh ta còn dặn dò: "Tôi nhớ trong nhà cậu không có chăn đệm dư. Nếu Chu tiên sinh định ở lại qua đêm, tôi có bộ mới, có thể qua lấy bất cứ lúc nào."

Hạ Trí gật đầu, giơ tay ra dấu [Cảm ơn.]

Sau khi Cố Dị rời đi, phòng khách chỉ còn lại hai người.

Hạ Trí không biết Chu Thời Bùi định thế nào, bèn ra dấu hỏi: [Anh muốn ở lại đây hay đến khách sạn?]

Chu Thời Bùi hơi nhướn mày, hỏi lại: "Em muốn tôi ở khách sạn sao?"

Hạ Trí im lặng, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

"Bạn em đi rồi, Hạ Trí, bây giờ chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng." Chu Thời Bùi ra hiệu cho cậu ngồi xuống.

Hạ Trí ngồi xuống ghế sô-pha đối diện hắn. Cậu không biết nên nói gì, nhưng nghĩ đến những chuyện đã qua, cảm thấy mình nên nói rõ ràng một chút.

Vì vậy, cậu dùng tay ra hiệu: [Xin lỗi. Trước đây là do em bồng bột, chưa suy nghĩ chín chắn nên mới nói và làm những chuyện đó. Anh cứ quên đi, không cần để tâm.]

Hoàn toàn học theo lời Cố Dị lúc chiều.

Chu Thời Bùi nhìn tay Hạ Trí, ánh mắt thoáng vẻ kinh ngạc.

Những lời này, thật sự không giống với phong cách của Hạ Trí chút nào.

Ánh mắt hắn dần trở nên thâm trầm, cứ thế chăm chú quan sát cậu. Áp lực vô hình từ hắn khiến Hạ Trí cảm thấy căng thẳng, nhưng cũng may, cảm giác ấy không kéo dài quá lâu.

Chỉ chốc lát sau, áp lực ấy liền tan biến, chỉ còn lại chút dịu dàng trong ánh mắt Chu Thời Bùi.

Hắn cười khẽ, chậm rãi nói: "Nếu tôi để tâm thì thế nào?"

Hạ Trí lập tức cứng đờ.

Rõ ràng cậu đã học theo cách nói của người khác, nhưng không biết phải đáp lại thế nào khi gặp câu trả lời hoàn toàn ngoài dự đoán.

Vậy thì phải làm sao đây?

Hạ Trí vô thức siết chặt hai bàn tay, mười ngón tay xoắn vào nhau. Chu Thời Bùi nhìn cậu, khẽ thở dài, dịu giọng nói: "Hạ Trí,

đừng học người khác, đó không phải là em."

Hạ Trí không nói gì.

Chu Thời Bùi tiếp tục: "Về với tôi đi."

Nghe thấy câu này, Hạ Trí gần như lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng lên trông thấy.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, cậu đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Vẻ mặt dần trở nên ảm đạm.

Về cùng Chu Thời Bùi, rồi sao nữa?

Hắn cũng đâu có ý định ở bên cậu.

Hạ Trí im lặng hồi lâu, cuối cùng mới giơ tay ra dấu hỏi: [Anh đến tìm em sao?]

Chu Thời Bùi khẽ gật đầu, giọng điệu dịu dàng xen lẫn một chút cưng chiều khó nhận ra: "Không phải em thì còn ai xứng đáng để tôi cất công đi xa như vậy?"

Chóp mũi Hạ Trí lập tức cay xè, một làn sương mỏng phủ lên đôi mắt cậu, khiến tầm nhìn trở nên mơ hồ.

Biết rằng Chu Thời Bùi không hoàn toàn thờ ơ với mình, cậu cuối cùng cũng cảm thấy thỏa mãn. Hạ Trí chớp chớp đôi mắt ướt át, khẽ lắc đầu: [Xin lỗi, em không về cùng anh đâu.]

Hạ Trí có suy nghĩ riêng của mình, từ trước đến nay, cậu vẫn luôn làm theo điều mình cho là đúng.

Nếu tiếp tục ở bên Chu Thời Bùi, cậu sẽ mãi nuôi hy vọng và những ảo tưởng không thực tế về tình cảm của hắn. Cậu không muốn sống dựa vào sự thương hại của Chu Thời Bùi.

Nếu không thể ở bên nhau, vậy thà rằng cậu tự tàn nhẫn với bản thân còn hơn.

Hơn nữa, liệu Chu Thời Bùi có thực sự chịu được một người ngày ngày ôm lòng mưu cầu hắn ở bên mình sao?

Trước câu trả lời của Hạ Trí, Chu Thời Bùi dường như không quá bất ngờ.

Hắn khẽ gật đầu, không ép buộc, cũng không hỏi tại sao. Chỉ bình thản nói: "Tôi sẽ ở đây một thời gian, em có thể suy nghĩ kỹ hơn. Trước khi đi, tôi sẽ hỏi em một lần nữa. Nếu lúc đó em vẫn giữ nguyên quyết định hôm nay, tôi sẽ tôn trọng em."

Hai bàn tay đang xoắn chặt vào nhau của Hạ Trí càng siết chặt hơn, đến mức ngón tay cũng hơi trắng bệch vì dùng sức quá mạnh.

Rõ ràng đây là điều cậu muốn, nhưng khi nghe Chu Thời Bùi nói vậy, tim cậu vẫn thắt lại.

Lần này nếu Chu Thời Bùi rời đi, có lẽ hắn sẽ không quay lại nữa.

Hắn đã tìm thấy cậu, đã tận mắt thấy cậu sống ổn, vậy là có thể yên tâm hoàn toàn rồi.

Sau này, hai người bọn họ sẽ không còn liên hệ gì với nhau nữa.

Chu Thời Bùi bận rộn như vậy, chắc chắn sẽ không còn thời gian để nghĩ về cậu. Có lẽ vài năm sau, trong một khoảnh khắc nào đó, hắn sẽ bất chợt nhớ ra—từng có một người như cậu, từng giúp đỡ một người như cậu, giờ đây đang sống tốt ở một thành phố nhỏ xa lạ nào đó.

Đó chính là kết cục của họ.

Hạ Trí hít sâu một hơi: [Anh ở lại thì em qua mượn chăn gối nhà hàng xóm.]

Cảm xúc hỗn loạn khiến động tác tay của cậu hơi rối, đến mức Chu Thời Bùi phải mất vài giây mới hiểu được ý của cậu.

Hạ Trí vừa đứng dậy, động tác quá vội vàng, đầu gối vô tình đập mạnh vào bàn, âm thanh vang lên rất rõ, ngay cả nước trong cốc trên bàn cũng sóng sánh tràn ra ngoài. Nhưng cậu hoàn toàn không để tâm, lòng rối như tơ vò, động tác cũng lộn xộn. Nếu còn không rời đi ngay lúc này, cậu sợ mình sẽ bật khóc trước mặt Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi nghe thấy tiếng va chạm thì nhíu mày, thấy Hạ Trí chẳng buồn để ý mà định rời đi, hắn liền vươn tay nắm lấy cổ tay cậu.

Hạ Trí vừa bước được một bước đã bị kéo lại. Ban đầu Chu Thời Bùi chỉ nắm cổ tay cậu, đến khi thấy Hạ Trí đứng yên mới thả lỏng một chút, đổi sang nắm lấy tay cậu.

Bàn tay Hạ Trí có hơi lạnh, nhưng trong lòng bàn tay lại đọng một lớp mồ hôi mỏng.

"Ngồi xuống đi." Chu Thời Bùi kéo cậu ngồi xuống bên cạnh.

Hạ Trí vốn không muốn, nhưng động tác của Chu Thời Bùi hiếm khi cứng rắn như vậy, cuối cùng cậu vẫn bị hắn kéo ngồi xuống ghế sô pha.

Chu Thời Bùi phát hiện tay còn lại của Hạ Trí vẫn nắm chặt, hắn liền vươn tay bao lấy bàn tay đó, nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay đang siết chặt của cậu.

Hạ Trí khẽ rụt tay, ánh mắt nhìn Chu Thời Bùi, nhưng hắn như không nhận ra, chỉ trầm giọng nói: "Ngồi yên nào, để tôi xem."

Nói xong, hắn buông tay, cúi xuống vén ống quần của Hạ Trí lên, thấy đầu gối cậu đã bầm tím một mảng lớn.

Hạ Trí không động đậy, chỉ cúi đầu nhìn hắn. Chu Thời Bùi nhẹ nhàng xoa lên vết bầm, một giọt nước mắt nóng hổi đột nhiên rơi xuống mu bàn tay hắn.

Động tác của Chu Thời Bùi khựng lại, hắn ngước lên, thấy đôi mắt Hạ Trí đã hoe đỏ, trên gương mặt trắng nõn là những vệt nước mắt lấp lánh.

Hắn khẽ thở dài, ngồi xuống bên cạnh cậu.

"Lần này tôi chẳng mang theo gì cả, không có khăn giấy lau nước mắt cho em đâu, đừng khóc nhiều quá."

Nói thì nói vậy, nhưng Chu Thời Bùi vẫn giơ tay, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt cậu. Động tác hắn rất nhẹ, rất kiên nhẫn. Hạ Trí không thể kìm nén được, hắn liền lặp đi lặp lại động tác lau nước mắt, không nói thêm lời nào, cuối cùng dứt khoát ôm cậu vào lòng.

Hạ Trí lập tức vòng tay ôm chặt lấy eo hắn.

Chu Thời Bùi thoáng khựng lại, sau đó vươn tay xoa nhẹ mái tóc cậu, vỗ về tấm lưng gầy gò.

Chiếc áo trước ngực đã bị nước mắt thấm ướt, hơi ấm từ những giọt nước mắt ấy dường như cũng thiêu đốt cả tim hắn. Nhìn Hạ Trí như thế này, lòng hắn sao có thể dễ chịu được?

"Xin lỗi, em đừng khóc nữa được không?" Chu Thời Bùi dịu dàng dỗ dành.

Hạ Trí khóc rất lâu, hắn cũng cứ thế ôm cậu, đợi đến khi cảm xúc của cậu dần ổn định, hắn mới nhẹ nhàng buông tay.

Sau khi giải tỏa được cảm xúc, tâm trạng của Hạ Trí cũng bình tĩnh hơn. Cậu ngước lên nhìn Chu Thời Bùi, đôi mắt vốn xinh đẹp nay lại đỏ hoe vì khóc, càng thêm phần trong veo, khiến người ta không thể rời mắt.

Làn da trắng nõn vì bị vùi vào ngực hắn mà hơi ửng hồng, Chu Thời Bùi vô thức giơ tay chạm nhẹ lên gương mặt cậu, sau đó cúi đầu nhìn vết bầm trên đầu gối, hỏi: "Nhà em có thuốc không?"

Hạ Trí ngẩn người, nhìn hắn, mất một lúc mới lắc đầu.

"Vậy có túi chườm không?"

Hạ Trí lại lắc đầu.

Tủ lạnh trong nhà cậu chẳng có gì cả, chứ đừng nói đến túi chườm đá.

"Vậy em ngồi đây, tôi qua nhà hàng xóm hỏi thử." Giọng điệu của Chu Thời Bùi mang theo chút bất đắc dĩ, dù hắn chẳng hề muốn phiền đến Cố Dị.

Hạ Trí muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chẳng nói ra.

Chu Thời Bùi sang nhà Cố Dị mượn túi chườm.

Hạ Trí vẫn dõi theo bóng lưng hắn, đến khi thấy hắn quay lại, cậu khẽ cựa quậy muốn đứng lên, nhưng bị hắn ngăn lại.

"Đừng cử động." Chu Thời Bùi lên tiếng nhắc nhở, sau đó đóng cửa, đi đến trước mặt cậu, quỳ một gối xuống, cẩn thận đặt túi chườm lên đầu gối cậu.

Mãi đến lúc này, Hạ Trí mới thực sự cảm thấy đau.

Chu Thời Bùi ngẩng lên nhìn cậu, ánh mắt bình thản nhưng sâu thẳm: "Vừa nãy em định đi đâu?"

Hạ Trí giơ tay làm dấu: [Cố Dị nói anh ấy có chăn đệm mới. Nếu anh ở lại đây, em định qua đó mượn.]

Chu Thời Bùi nhìn cậu, không nói gì.

Hạ Trí cũng im lặng, từ từ dời mắt, không dám nhìn thẳng vào hắn nữa.

Hồi lâu sau, Chu Thời Bùi mới lên tiếng: "Tôi ngủ trong phòng em, nếu em thấy không tiện, mai tôi sẽ tính tiếp."

Nghe vậy, Hạ Trí thoáng bối rối, theo phản xạ nắm lấy tay hắn.

Ánh mắt Chu Thời Bùi rơi xuống bàn tay cậu. Lúc này, Hạ Trí mới sực tỉnh, vội vàng buông ra, sau đó làm dấu tay giải thích: [Em không có ý đó.]

"Vậy tức là em không ngại ngủ chung với tôi?" Chu Thời Bùi nhìn cậu hỏi.

Hạ Trí như bị hắn dẫn dắt vào mê trận, ngay cả khả năng diễn đạt cũng trở nên kém đi. Nhưng Chu Thời Bùi nói muốn ở lại, cậu cũng chẳng có lý do để từ chối, đúng không?

Nghĩ thông suốt, Hạ Trí gật đầu.

"Được, vậy giờ có thể trả lời tôi chưa? Ban nãy vì sao em lại khóc?" Giọng điệu Chu Thời Bùi vẫn nhẹ nhàng, dịu dàng hơn cả ngày thường, thậm chí còn mang theo một sự ôn nhu hiếm thấy, khiến Hạ Trí sinh ra một loại ảo giác—ảo giác rằng mình đang được hắn yêu thương.

Hạ Trí không chịu nói.

Những lời đó, cậu không thể nói với Chu Thời Bùi. Chỉ cần không nói ra, chỉ cần lặng lẽ giữ tình cảm này trong lòng, thì tình yêu của cậu sẽ không trở thành gánh nặng hay phiền phức đối với hắn.

Chương 38

DTV-EBOOK

Chương 38:

Hạ Trí bướng bỉnh, không chịu nói gì, khiến Chu Thời Bùi cũng hết cách với cậu.

Hắn không hỏi thêm nữa, đợi đến khi chườm đá đủ lâu mới lấy túi đá ra, đặt lên bàn.

"Vào phòng thôi?" Chu Thời Bùi nhìn cậu hỏi.

Hạ Trí gật đầu, đứng dậy khỏi ghế sofa. Dù đầu gối cậu có chút bầm tím, nhưng đi lại không có vấn đề gì, chỉ khi chạm vào mới cảm thấy đau âm ỉ.

Chu Thời Bùi đi theo cậu, thấy Hạ Trí tự đi được nên cũng không chủ động đỡ.

Vào phòng, Hạ Trí đi tắm, Chu Thời Bùi mới có thời gian nhìn điện thoại. Trong đó có tin nhắn công việc lẫn tin nhắn cá nhân.

Hắn ưu tiên xử lý công việc trước, sau đó mới trả lời tin nhắn cá nhân. Cận Vi và Giang Luật đều nhắn hỏi tình hình của hắn, chuyện này cũng không có gì bất ngờ. Ngược lại, Lộ An Hòa cũng gửi tin nhắn đến, khiến hắn hơi ngạc nhiên.

Chu Thời Bùi mở ra xem.

Lộ An Hòa: [Anh Bùi, nghe nói anh tìm được Hạ Trí rồi. Đúng lúc em cũng đang ở một thị trấn nhỏ trong thành phố C, em xem bản đồ thấy cũng khá gần chỗ anh. Em qua đó chơi được không?]

Chu Thời Bùi nhìn tin nhắn, rồi đưa mắt về phía phòng tắm. Hạ Trí có vẻ chưa định về ngay.

Chu Thời Bùi: [Muốn qua thì cứ qua. Sao lại đến thành phố C?]

Tin nhắn vừa gửi đi chưa bao lâu, Lộ An Hòa còn chưa kịp trả lời thì Giang Luật đã gọi điện tới.

Chu Thời Bùi nhấc máy: "Alo?"

"Bảo An Hòa đừng qua chỗ cậu, cậu lại đồng ý rồi à?" Giang Luật hỏi thẳng.

"Ừ. Cậu ấy đếnthành phố C làm gì?"

"Tôi bảo nó đi đấy. Cha mẹ nó giao cho tôi trông coi, mà bên đó vừa hay có một dự án chuẩn bị khởi động, tôi muốn kéo nó vào làm cho bớt ăn chơi lêu lổng. Vừa vặn thị trấn nhỏ kia cũng chẳng có chỗ nào vui chơi, tôi cho nó theo để rèn giũa một chút, chứ ngày nào cũng chỉ biết hưởng thụ thì có ra gì." Giang Luật nói.

Chu Thời Bùi hiểu ngay. Bảo sao Lộ An Hòa đột nhiên nhắn tin hỏi hắn có thể qua không, chắc là chán quá rồi.

"Nhưng mà sao cậu lại đồng ý? Không định về ngay hả?" Giang Luật lại hỏi.

Chu Thời Bùi trầm mặc giây lát. Đầu dây bên kia dường như lập tức hiểu ra.

"Hạ Trí không chịu về với cậu?"

"Tôi vẫn chưa rõ suy nghĩ cụ thể của em ấy. Trước tiên cứ ở đây với em ấy một thời gian."

"Đúng là lạ thật. Lúc trước người muốn ở bên cậu là cậu ấy, giờ cậu tự tìm đến thì cậu ấy không chịu về nữa." Giang Luật cảm thán.

"Giang Luật, đừng nói vậy." Chu Thời Bùi nhẹ giọng đáp.

Giang Luật bật cười: "Được rồi, tôi không nói nữa. Cậu đúng là càng ngày càng hiền."

"Hạ Trí khác."

Nhưng khác thế nào, Chu Thời Bùi không nói tiếp.

Đáng lẽ ra hắn nên giận. Dù trước đây giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, thì tình cảm hắn dành cho Hạ Trí, cậu là người rõ nhất. Ấy vậy mà cậu vẫn lặng lẽ rời đi, cắt đứt liên lạc hoàn toàn, điều đó thực sự khiến người ta chạnh lòng.

Nhưng hắn cũng biết rõ, để đưa ra quyết định này, người đau lòng nhất không phải là hắn, mà chính là Hạ Trí.

Một mình chạy đến nơi xa xôi như vậy, quyết tâm cắt đứt mọi liên hệ với hắn, người chịu tổn thương nhiều nhất chắc chắn không phải là hắn, mà là cậu.

Vậy nên hắn làm sao nỡ trách cậu?

Chiều nay, khi hắn gọi tên Hạ Trí, nhìn thấy cậu ngoan ngoãn bước đến bên mình, trong khoảnh khắc ấy, trái tim hắn mềm nhũn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Những điều này, có nói cho Giang Luật nghe, chắc chắn anh ta cũng không hiểu.

"Khác thật, dù sao cũng là người mình thích." Giang Luật cười khẽ, "Thôi được rồi, cứ xem như cậu bận rộn suốt mấy năm nay, giờ có cơ hội nghỉ ngơi một chút cũng tốt. Nếu Lộ An Hòa có gây chuyện bên đó, cậu cứ gọi cho tôi."

"Ừ." Chu Thời Bùi đáp, rồi cúp máy.

Hạ Trí vẫn chưa ra, Chu Thời Bùi tiếp tục trả lời tin nhắn, tiện thể hỏi Lộ An Hòa khi nào đến, có cần ai ra đón không.

Bên kia trả lời rất nhanh, nói rằng sẽ đến vào ngày mai, nghe chừng có vẻ rất háo hức. Cậu ta còn bảo hắn gửi định vị qua, nói không cần ai đón, tự mình tới là được.

Chu Thời Bùi gửi định vị cho Lộ An Hòa. Đang định đặt điện thoại xuống thì nhận được tin nhắn từ mẹ hắn.

Mẹ: [Tiểu Bùi, mẹ nghe nói con vội vã từ nước ngoài bay về thành phố C. Thế nào, đã gặp được người chưa?]

Chu Thời Bùi nhắn lại: [Con gặp rồi.]

Mẹ: [Vậy khi nào hai đứa về? Nhớ dẫn đứa nhỏ về cho mẹ gặp mặt đấy.]

Nhìn dòng tin nhắn, đôi mắt Chu Thời Bùi ánh lên một tia cười thoáng qua. Xem ra mẹ hắn còn sốt ruột hơn cả hắn.

Chu Thời Bùi: [Em ấy chưa chắc đã chịu theo con về.]

Mẹ: [Vậy thì con cố gắng thêm chút nữa đi.]

Chu Thời Bùi: [Vâng.]

Thực ra, hắn không vội như mọi người xung quanh.

Hạ Trí có những suy nghĩ và băn khoăn của riêng mình, hắn nhất định phải tôn trọng cậu.

Vừa nhắn tin xong, cửa phòng tắm mở ra. Chu Thời Bùi ngẩng đầu lên nhìn.

Hạ Trí vừa bước ra, trên người vẫn còn vương hơi nước, mái tóc mềm mại xõa xuống, trông như vừa mới sấy khô.

Hắn đưa tay đặt điện thoại sang một bên, sau đó lấy chiếc hộp chống ẩm trên tủ đầu giường, lấy máy trợ thính ra rồi vẫy tay gọi Hạ Trí.

Hạ Trí bước tới, Chu Thời Bùi nhân cơ hội nắm lấy tay cậu, kéo cậu ngồi xuống bên cạnh.

Động tác tự nhiên mà vô cùng thân mật, nhưng hắn không hề cảm thấy có gì bất thường, như thể đây là chuyện hết sức bình thường. Điều đó khiến Hạ Trí có chút căng thẳng, nhưng rồi lại tự nhủ rằng có lẽ mình đang suy nghĩ quá nhiều.

"Có muốn tôi giúp em đeo không?" Chu Thời Bùi mở lòng bàn tay, lộ ra chiếc máy trợ thính.

Hạ Trí chỉ có thể đọc khẩu hình của hắn, mà Chu Thời Bùi cũng biết cậu có thể nhìn rõ. Nhưng lần này, Hạ Trí không hề có phản ứng gì.

Lẽ ra cậu nên đưa tay nhận lấy. Bình thường mỗi khi hắn đưa máy trợ thính cho cậu, điều đó có nghĩa là hắn muốn nói chuyện với cậu. Thế nhưng lúc này, Hạ Trí lại quên cả hành động.

Cuối cùng, vẫn là Chu Thời Bùi giúp cậu đeo lên. Chiếc máy trợ thính lạnh buốt tiếp xúc với tai khiến Hạ Trí theo phản xạ co người một chút, nhưng bàn tay của Chu Thời Bùi thì rất ấm áp.

"Ngày mai, An Hòa sẽ tới đây." Sau khi giúp cậu đeo xong, Chu Thời Bùi mới nói.

Hạ Trí nghe thấy cái tên này thì sững người. Chu Thời Bùi tưởng cậu đã quên mất Lộ An Hòa là ai, định giải thích, nhưng chưa kịp nói thì Hạ Trí đã phản ứng, chỉ gật đầu ra dấu [được]

Cậu chỉ hơi bất ngờ mà thôi, đồng thời trong lòng cũng có chút phức tạp. Dù gì thì trước đây, chính Lộ An Hòa là người đã vạch trần tình cảm của cậu dành cho Chu Thời Bùi. Nghĩ đến việc phải đối mặt với người này, cậu vẫn có chút không tự nhiên.

"Sao thế?" Chu Thời Bùi nhận ra cậu có tâm sự. Trong ký ức của hắn, Hạ Trí và Lộ An Hòa chưa từng có nhiều giao thiệp với nhau.

Hạ Trí lắc đầu: [Anh ấy đến đây làm gì?]

Chu Thời Bùi giải thích: "Anh trai cậu ấy bảo cậu ấy trông coi một dự án ở huyện bên, biết tôi và em ở đây nên muốn ghé chơi."

Hạ Trí không hỏi thêm nữa, Chu Thời Bùi cũng không nói gì thêm.

Căn phòng rơi vào tĩnh lặng. Hạ Trí chợt nhận ra tay mình vẫn đang được Chu Thời Bùi nắm, cậu khẽ rụt lại. Cảm nhận được động tác của cậu, Chu Thời Bùi liền buông tay ra: "Ngủ đi."

Hạ Trí cụp mắt xuống, tay khẽ siết lại. Cậu không cử động, nhưng bờ vai đã bị Chu Thời Bùi nhẹ nhàng vỗ về.

"Hay là không ngủ được, muốn nói chuyện với tôi một lúc?"

Hạ Trí ngước lên nhìn hắn. Một lúc sau, cậu vẫn quyết định hỏi: [Anh sẽ ở đây bao lâu?]

Chu Thời Bùi nghe vậy thì bật cười, hỏi ngược lại: "Em muốn tôi ở lâu một chút hay đi sớm một chút?]

Hạ Trí không biết nên trả lời thế nào: [Anh còn rất nhiều việc phải làm ở thành phố A đúng không?]

Câu trả lời nước đôi, chẳng thể đoán được rốt cuộc cậu muốn hắn ở lại hay rời đi.

Chu Thời Bùi gật đầu, không phủ nhận: "Vậy tức là em muốn tôi về sớm?"

Hai tay Hạ Trí buông thõng hai bên, rõ ràng chỉ cần gật đầu là được, nhưng cậu do dự. Ngón tay vô thức siết chặt lấy vạt áo ngủ.

"Tôi có nhiều việc thật, nhưng vẫn có thời gian để ở bên em. Đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngủ đi." Chu Thời Bùi mỉm cười.

Mọi tâm tư của Hạ Trí đều hiện rõ trên mặt. Cậu muốn hắn ở lại lâu hơn, nhưng lại không chịu nói ra, như thể chỉ cần cất lời,

thì mọi thứ sẽ không thể vãn hồi.

Chu Thời Bùi cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ vài câu đơn giản, nhưng lại khiến Hạ Trí cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Đèn trong phòng tắt đi, bóng tối bao trùm lên tất cả. Hạ Trí nằm sát bên Chu Thời Bùi, nhưng không dám quá gần. Trước đây, cậu chưa từng hiểu thế nào là khoảng cách, là sự chừng mực. Còn bây giờ, chỉ cần được nằm cạnh hắn thế này, đã giống như một giấc mơ rồi.

Buổi chiều đã ngủ một giấc, nên bây giờ Hạ Trí không thấy buồn ngủ. Ngược lại, Chu Thời Bùi ngủ rất nhanh.

Hạ Trí lặng lẽ mở mắt, lén nhìn hắn trong bóng tối. Giống như ban ngày, dù chỉ có thể thấy được đường nét mờ nhạt, cậu vẫn cứ chăm chú nhìn như thế.

Nhưng Chu Thời Bùi không ngủ sâu như ban ngày. Cảm giác bị ai đó nhìn chằm chằm quá rõ ràng, đến mức khiến hắn không thể làm ngơ.

Cuối cùng, hắn giơ tay ôm lấy cậu.

Hạ Trí khựng lại, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị kéo vào một vòng tay ấm áp. Cơ thể cậu theo phản xạ cứng đờ, nhưng ngay sau đó, bàn tay Chu Thời Bùi nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cậu, như đang an ủi, cũng như đang nhắc cậu nên ngủ đi.

Cơ thể cứng ngắc từ từ thả lỏng. Hạ Trí khẽ nghiêng đầu, tựa vào lồ ng ngực của Chu Thời Bùi. Hơi thở ấm áp của hắn bao bọc lấy cậu, mang đến một cảm giác an toàn tuyệt đối.

Hạ Trí ngủ rất ngoan, từ trước đến nay vẫn vậy. Bị Chu Thời Bùi ôm vào lòng, cậu lập tức trở nên yên lặng.

Chu Thời Bùi mở mắt, cúi đầu nhìn người trong lòng mình, không nhịn được mà khẽ bóp nhẹ vành tai cậu.

Đôi tai nhạy cảm khiến Hạ Trí giật mình, theo phản xạ co rụt lại, nhưng rất nhanh sau đó cậu trở nên bất động.

Hạ Trí không còn muốn suy nghĩ về ý nghĩa của những hành động này nữa.

Cậu chỉ lẳng lặng tận hưởng vòng tay của hắn, sau đó, rụt rè vươn tay ôm lấy eo hắn.

Dù sao thì, lần này không phải do cậu chủ động.

Trong mơ màng, Hạ Trí chỉ có duy nhất một suy nghĩ như vậy.

Nằm trong vòng tay của Chu Thời Bùi, cậu luôn ngủ rất nhanh. Chẳng bao lâu sau, hơi thở của cậu đã trở nên đều đặn.

Chu Thời Bùi chờ đến khi cậu ngủ say, mới vươn tay xoa nhẹ mái tóc mềm mại của cậu, sau đó nhắm mắt.

Thực ra, hắn chẳng cần hỏi gì thêm, bởi vì phản ứng của cơ thể con người sẽ không nói dối.

Bất kể lý do Hạ Trí muốn ở lại đây là gì, tình cảm của cậu dành cho hắn chưa từng thay đổi.

Điều duy nhất khác biệt, có lẽ là Hạ Trí đã học được cách kiềm chế.

Nhưng nhìn thấy cậu như thế này, Chu Thời Bùi không hề cảm thấy vui vẻ, mà chỉ thấy đau lòng.

Chương 39

DTV-EBOOK

Chương 39

Lộ An Hòa đến vào sáng hôm sau. Cậu ta lái xe tới, chẳng mang theo gì, chỉ dẫn theo một người đi cùng.

Khi Hạ Trí mở cửa, Lộ An Hòa nở nụ cười quen thuộc, chào hỏi: "Hạ Trí, lâu rồi không gặp!"

Hạ Trí nhìn thấy Lộ An Hòa, sắc mặt chỉ khựng lại trong thoáng chốc, sau đó khẽ gật đầu, nhường đường cho cậu ta vào.

Sau khi bước vào trong nhà, không thấy Chu Thời Bùi đâu, Lộ An Hòa quay người hỏi: "Anh Bùi đâu rồi?"

Dạo gần đây, những người Hạ Trí tiếp xúc đều có thể giao tiếp bằng ngôn ngữ ký hiệu, vì thế cậu theo phản xạ dùng tay ra dấu: [Anh ấy đang họp trong phòng.]

Sáng nay, khi vừa thức dậy, Chu Thời Bùi nói muốn mượn máy tính của cậu để họp, xử lý một số công việc.

Có vẻ như hắn rất bận rộn, vì vậy Hạ Trí không vào làm phiền.

Lộ An Hòa nhìn động tác tay của Hạ Trí, có chút ngại ngùng gãi gãi mũi, xấu hổ nói: "Xin lỗi nha, tôi không hiểu cậu vừa nói gì."

Lúc này, Hạ Trí mới phản ứng lại, lấy điện thoại ra gõ chữ cho cậu ta xem: [Anh ấy đang họp trong phòng, chắc còn một lúc nữa mới xong.]

"À, ra vậy, cũng phải thôi, lần này anh ấy chạy đến tìm cậu, chắc chắn đã bỏ lại không ít công việc rồi." Lộ An Hòa gật gù, sau đó cười nói: "Không sao, vậy hai ta nói chuyện chút đi."

Hạ Trí: "..."

Cậu không biết mình có thể nói chuyện gì với Lộ An Hòa. Trước đây, vào dịp Tết, đối phương cũng có thể hào hứng trò chuyện với cậu suốt cả buổi, mà cậu thì không giỏi trong mấy chuyện này.

Dù sao đây cũng là bạn của Chu Thời Bùi, cậu không thể phớt lờ.

Sau một lúc suy nghĩ, Hạ Trí thử dò hỏi: [Anh ấy gần đây bận lắm sao?]

"Chắc là bận chứ còn gì nữa, tôi nghe anh trai tôi nói, dạo này anh Bùi bận đến mức không có cả thời gian nghỉ ngơi. Trước đó không lâu, anh ấy còn phải sang nước ngoài ký hợp đồng gì đó, ký xong rồi chắc chắn còn vô số việc phải xử lý." Lộ An Hòa nhún vai, nhìn qua thì cũng là kiểu người bận rộn như anh trai mình.

Nghe xong, Hạ Trí bất giác nhíu chặt mày.

Lộ An Hòa tự nhiên ngồi xuống ghế sô-pha, cầm một quả táo trên bàn lên cắn một miếng, phát hiện Hạ Trí cũng đi tới, nhưng dáng vẻ có chút thất thần.

"Sao vậy? Xót anh Bùi rồi?" Lộ An Hòa híp mắt, cười trêu ghẹo.

Hạ Trí không trả lời.

Cậu từng nghĩ rằng, Chu Thời Bùi đến đây tìm mình là vì công việc đã được sắp xếp ổn thỏa, nên nhân dịp này mới có thời gian ghé thăm cậu.

Nhưng theo lời Lộ An Hòa nói, đối phương là bỏ lại một đống công việc dang dở để chạy đến tìm cậu.

Không phải là vì có thời gian rảnh nên tiện thể đến, mà là bất chấp công việc bận rộn, vẫn cố tình dành thời gian đến đây vì cậu.

Trong lòng Hạ Trí không thể không nảy sinh những suy nghĩ không nên có. Cậu cố gắng đè nén, nhưng không sao ngăn được.

Theo bản năng, cậu nhìn về phía cửa phòng ngủ.

Lộ An Hòa cũng theo ánh mắt của cậu nhìn sang, cười nói: "Yên tâm đi, mấy chuyện này anh ấy đều có thể tự xử lý tốt, cậu cứ nhìn chăm chăm như vậy thì người ta cũng đâu có ra sớm hơn được?"

Hạ Trí thu lại ánh mắt, ngồi xuống bên kia ghế sô-pha. Lúc này, Lộ An Hòa mới lên tiếng hỏi: “Cậu với anh Bùi định khi nào về? Hay là ở đây thêm vài ngày đi, tiện thể giúp tôi bớt chán, chứ cái nơi quạnh quẽ này chẳng có tí cuộc sống về đêm nào cả.”

Lộ An Hòa cảm thấy mình không biết sẽ còn bị kẹt lại đây bao lâu nữa, thật sự nhớ cuộc sống nhộn nhịp ở thành phố lớn.

Hạ Trí không hiểu ý đối phương, nhưng vẫn gõ chữ trả lời: [Tôi sẽ ở lại đây, không về cùng anh ấy.]

Lộ An Hòa đang ăn dở quả táo, động tác lập tức khựng lại, rõ ràng là không ngờ tới. Gần như ai cũng nghĩ rằng Chu Thời Bùi đã đến tận đây tìm Hạ Trí thì chắc chắn cậu sẽ theo hắn về.

"Tại sao? Chuyện này cậu đã nói với anh Bùi chưa? Anh ấy đồng ý sao?" Lộ An Hòa nhíu mày, không nhịn được hỏi.

Hạ Trí cũng không hiểu, bèn đánh chữ hỏi lại: [Anh ấy không đồng ý thì sao? Tôi nhất định phải cần anh ấy đồng ý à?]

Lộ An Hòa nhận ra lời mình có phần không đúng, nhưng ý ban đầu của cậu ta không phải như vậy, bèn giải thích: "Xin lỗi, tôi chỉ không ngờ cậu lại nói thế. Dù sao thì, anh Bùi đã tìm cậu lâu như vậy, nếu biết cậu không muốn về cùng, chắc chắn anh ấy sẽ rất buồn đấy."

Hạ Trí sững người.

[Anh ấy đã tìm tôi rất lâu ư?] Cậu lập tức gõ chữ hỏi lại.

“Cậu không biết sao?” Lộ An Hòa khá ngạc nhiên, sau đó mới nói tiếp: “Từ sau khi cậu rời đi, anh Bùi vẫn luôn tìm cậu. Anh ấy đã đến thành phố C mấy lần rồi. Nhưng không tìm được, mà cậu cũng chẳng chịu trả lời tin nhắn của anh ấy nữa. Nói thật, rất hiếm khi thấy anh ấy lo lắng vì ai như vậy.”

Ngón tay Hạ Trí siết chặt lấy điện thoại.

Chu Thời Bùi chưa từng nói những điều này với cậu.

Cậu từ chối quay về, hắn thật sự sẽ đau lòng sao? Nhưng hôm qua, khi cậu nói sẽ không về, phản ứng của hắn rất bình tĩnh.

Đúng lúc này, cuộc họp của Chu Thời Bùi đã kết thúc. Hắn mở cửa phòng, thấy Hạ Trí và Lộ An Hòa đang ngồi trên ghế sô-pha.

“Đến rồi à?” Chu Thời Bùi đi qua, chào hỏi Lộ An Hòa một tiếng, sau đó tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Hạ Trí: “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Hạ Trí nhìn hắn.

Cậu rất muốn hỏi về những điều Lộ An Hòa vừa nói.

Nhưng bây giờ đang có người khác ở đây, rõ ràng không tiện để hỏi, đành phải tạm thời kìm nén những lời muốn nói xuống.

Còn Lộ An Hòa thì nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm, như thể không có chuyện gì xảy ra, cười nói: "Đang nói về anh đấy, nói anh là người bận rộn nhất trần đời! Anh Bùi, anh với anh trai em quan hệ tốt như vậy, giúp em xin xỏ một chút đi, cho em về thành phố sớm được không? Ở đây em thực sự không quen!"

"Chuyện này chắc tôi không giúp được cậu." Chu Thời Bùi không tiếp lời, nhìn thoáng qua thời gian, trực tiếp chuyển chủ đề: "Sắp trưa rồi, đi ăn cơm cùng nhau đi."

Lộ An Hòa quay sang nhìn Hạ Trí.

Trên mặt cậu không có quá nhiều biểu cảm, tâm trạng của cậu chỉ có thể nhận ra nếu quan sát thật kỹ.

Có lẽ những người sống khép kín đều như vậy, chỉ khi liên quan đến Chu Thời Bùi, cậu mới có phản ứng rõ ràng hơn một chút.

"Được thôi, đúng lúc em cũng đang đói." Lộ An Hòa cười gật đầu, bỏ qua chuyện vừa nãy.

“Gần đây có quán nào ngon không?” Chu Thời Bùi hỏi Hạ Trí.

Hạ Trí lắc đầu.

Cậu ít khi ra ngoài, bình thường cũng chỉ loanh quanh giữa trường học và nhà, nếu có ra ngoài ăn thì đều do Cố Dị dẫn đi.

“Hay là hỏi hàng xóm của em xem? Xem cậu ta có muốn đi cùng không?” Chu Thời Bùi hỏi ý kiến cậu.

Trong khoảng thời gian Hạ Trí ởthành phố C, Cố Dị đã chăm sóc cậu rất nhiều. Bất kể là vì lý do gì, Chu Thời Bùi đều cảm thấy nên mời Cố Dị một bữa tử tế. Hắn rất cảm kích Cố Dị vì đã quan t@m đến Hạ Trí. Nhưng nếu trực tiếp mở miệng mời, thì giống như đang ngầm khẳng định chủ quyền, điều này ít nhiều sẽ khiến đối phương cảm thấy khó chịu.

Vậy nên hôm qua hắn mới không nói gì cả.

Bây giờ, nhân dịp Lộ An Hòa đến, có thể lấy cớ là bạn bè muốn tụ họp, để Hạ Trí chủ động mời Cố Dị đi cùng.

Thật ra, chuyện này cũng xem như giúp Hạ Trí trả nợ người ta một ân tình.

Trong rất nhiều chuyện, Hạ Trí đều nghe lời Chu Thời Bùi.

Hắn đã nói vậy, cậu cũng chỉ lặng lẽ gật đầu, sau đó nhắn tin hỏi Cố Dị xem anh ta có rảnh không.

Cố Dị rất nhanh đã trả lời một chữ: [Có.]

Sau đó, bốn người cùng nhau ra ngoài ăn cơm.

Chu Thời Bùi lái xe, Hạ Trí ngồi ghế phụ, còn Cố Dị và Lộ An Hòa ngồi ở hàng ghế sau. Nhà hàng mà họ đến là do Cố Dị đề xuất.

Lên xe, Cố Dị quan tâm hỏi han Hạ Trí: “Tôi nghe nói tối qua cậu vô tình đập đầu gối vào bàn, giờ sao rồi? Đỡ hơn chưa?”

Hạ Trí quay lại, dùng tay ra hiệu trả lời: [Không sao nữa rồi.]

“Vậy thì tốt. Sao lại bất cẩn thế? Cậu vốn đâu phải người vội vàng hấp tấp.” Cố Dị đoán tối qua sau khi anh ta rời đi, chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra. Nhưng có một số việc anh ta cũng không tiện hỏi, dù gì cũng không có lập trường để can thiệp.

Lộ An Hòa ngồi ghế sau, khoanh tay nhìn hai người, cậu ta không hiểu lắm Hạ Trí đang ra hiệu gì, chỉ có thể đoán mò. Nhưng thấy Cố Dị chẳng cần nghĩ cũng hiểu ngay, bèn tò mò hỏi: “Anh cũng biết ngôn ngữ ký hiệu sao?”

Cố Dị nghe thấy có người hỏi, quay sang nhìn Lộ An Hòa. Người này có vẻ không giống bạn của Hạ Trí. Anh ta khẽ cười gật đầu: “Ừ, tôi là giáo viên dạy ngôn ngữ ký hiệu.”

“Vậy à? Thật là trùng hợp.” Lộ An Hòa bật cười.

Hàng xóm đối diện của Hạ Trí là một giáo viên dạy ký hiệu. Chẳng trách họ có thể giao tiếp dễ dàng.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Cố Dị, Lộ An Hòa đã nhận ra ánh mắt của anh ta vẫn luôn hướng về Hạ Trí, dù ẩn ý hay lộ liễu thì cũng có thể cảm nhận được. Hai người có thể trò chuyện trôi chảy, hơn nữa, quan hệ trông có vẻ cũng không tệ.

Thế mà Chu Thời Bùi còn chủ động mời "tình địch" đi ăn cơm cùng.

Hắn đúng là quá tự tin vào tình cảm của Hạ Trí dành cho mình nhỉ?

Nói thật, Lộ An Hòa cảm thấy chuyện giữa Chu Thời Bùi và Hạ Trí đi đến mức này, cậu ta cũng có phần trách nhiệm. Lúc trước, nếu không hiểu rõ mọi chuyện mà lại đi bóc trần tình cảm của Hạ Trí dành cho Chu Thời Bùi, có lẽ kết cục đã không trở nên như thế này.

Khi đến nơi, họ chọn một phòng riêng.

Vừa vào trong, Cố Dị liền lên tiếng: "Đáng lẽ các anh là khách phương xa, đến thành phố C thì tôi phải là người mời mới đúng. Sao lại để các anh trả tiền được? Bữa cơm này cứ để tôi mời đi."

"Thế sao được? Tôi là người hẹn mọi người ra ăn, sao có thể để cậu trả tiền thay tôi." Chu Thời Bùi nói, giọng điệu nhẹ nhàng, nghe rất lịch sự và ôn hòa.

Trong bữa ăn, Hạ Trí có chút mất tập trung, ánh mắt thỉnh thoảng lại hướng về phía Chu Thời Bùi.

Còn Chu Thời Bùi thì không rõ là có nhận ra hay không, chỉ thấy Hạ Trí ăn rất ít nên vài lần gắp thức ăn cho cậu.

Cố Dị nhìn hai người, trong lòng thầm thở dài, nhưng cũng có phần nhẹ nhõm hơn. Dù sao thì, thế giới của người trưởng thành, chấp nhận một chuyện nào đó cũng không quá khó khăn.

Anh ta có thiện cảm với Hạ Trí, thích và theo đuổi một người không có gì sai. Nhưng ánh mắt và trái tim của Hạ Trí, rõ ràng đều đang đặt trên người kia.

Nếu đối phương là một người không ra gì, có lẽ vì nghĩ cho Hạ Trí, anh ta sẽ còn cố gắng tranh giành. Nhưng chỉ qua một hai ngày tiếp xúc, Chu Thời Bùi đã cho anh ta cảm giác rằng, ở bất kỳ phương diện nào cũng đều vừa vặn, không thừa không thiếu.

Anh ta biết mình không còn cơ hội nữa.

Chẳng trách Hạ Trí vẫn luôn nhớ mãi không quên.

Bốn người vừa ăn vừa trò chuyện, không khí trong phòng cũng không hề gượng gạo.

Dù sao thì ngoài Hạ Trí ra, ba người còn lại đều là những người giỏi giao tiếp.

Lúc tàn cuộc, Chu Thời Bùi thanh toán xong, chuẩn bị rời đi thì nghe Lộ An Hòa nói: “Em hiếm khi mới đến đây một chuyến, còn chưa chơi bời gì cả. Anh Bùi, Hạ Trí, hai người cứ về trước đi!”

Chu Thời Bùi hỏi: “Muốn tôi đưa cậu đi dạo một vòng không?”

Lộ An Hòa xua tay: “Không cần, tìm chỗ chơi em giỏi hơn. Với lại, anh cũng chỉ đến trước em có một ngày, chẳng rành rẽ gì đâu. Còn Hạ Trí thì càng khỏi nói, nhìn là biết chẳng mấy khi ra ngoài.”

Nói đến đây, cậu ta đột nhiên ngừng lại, nheo mắt cười với Cố Dị đứng bên cạnh: “Thầy Cố, anh là người bản địa, chắc chắn biết chỗ nào chơi vui nhỉ? Hay là dẫn tôi đi một vòng đi?”

Cố Dị bất ngờ bị gọi tên, quay sang nhìn Lộ An Hòa. Hai người họ rõ ràng không quen thân, vậy mà giọng điệu của đối phương lại như thể đã biết nhau từ lâu. Nhưng…

Ánh mắt anh ta dừng trên người Chu Thời Bùi và Hạ Trí.

Hôm nay, Hạ Trí im lặng khác thường. Hai người họ đã xảy ra chuyện gì, anh ta cũng không rõ. Nhưng Lộ An Hòa cố tình tách mình ra như vậy, tám phần là muốn tạo không gian riêng cho hai người kia.

Nghĩ vậy, anh ta gật đầu: “Được.”

Lộ An Hòa nhướng mày, không ngờ Cố Dị lại đồng ý sảng khoái đến thế. Cậu ta vẫy một chiếc taxi, nghiêng đầu nhìn anh ta: “Lên xe thôi.”

Cố Dị quay sang nói lời tạm biệt với Hạ Trí và Chu Thời Bùi, sau đó bước lên xe cùng Lộ An Hòa.

Trên xe, Lộ An Hòa nghiêng đầu nhìn anh ta, cười hỏi: “Thầy Cố, bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Cố Dị đọc một địa chỉ cho tài xế, sau đó cũng chẳng nói gì thêm.

Lộ An Hòa vốn chỉ muốn tìm chút niềm vui, tiện thể giúp Chu Thời Bùi loại bỏ một đối thủ tiềm năng. Nhưng đã lỡ nhận làm “người tốt” rồi, cậu ta đành bấm bụng làm cho trót.

“Thầy Cố, tôi thấy anh cũng biết cách nói chuyện đấy. Sao ngồi với tôi lại chẳng mở miệng câu nào?”

Cố Dị nhìn Lộ An Hòa, điềm tĩnh đáp: “Tôi tưởng cậu chỉ muốn đẩy tôi ra chỗ khác, không ngờ còn muốn tôi tiếp chuyện nữa.”

Lộ An Hòa bị vạch trần mà chẳng hề xấu hổ, cười nhạt: “Thật ra anh cũng thấy rồi đấy, bầu không khí giữa hai người họ, người ngoài khó mà chen vào. Biết điểm dừng đúng lúc cũng là một cách tránh tổn thương. Mà tôi đây lại là người rất nhiệt tình, nên mới ở lại bầu bạn với anh, tránh để anh buồn quá.”

“Vậy tôi còn phải cảm ơn cậu à?” Cố Dị bật cười.

“Không cần khách sáo.” Lộ An Hòa rộng rãi nhận lấy.

Cố Dị: “…”

Lộ An Hòa chống cằm, nhìn sang anh ta: “Muốn nghe chuyện về Hạ Trí không? Tôi có thể kể cho anh.”

Cố Dị im lặng một lúc, rõ ràng là đang do dự, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu. Đào bới chuyện riêng tư của người khác, dù sao cũng không phải chuyện hay ho.

Lộ An Hòa cười thành tiếng: "Không ngờ anh lại có đạo đức nghề nghiệp cao như vậy. Nhưng anh cứ yên tâm, chuyện của cậu ấy ở thành phố A vốn chẳng phải bí mật gì, bản thân Hạ Trí cũng không để tâm lắm. Tôi chỉ muốn nói cho anh hiểu, Chu Thời Bùi đối với Hạ Trí có ý nghĩa như thế nào. Không phải là anh không tốt, mà là đối thủ của anh lại là Chu Thời Bùi thôi."

Cố Dị quay đầu nhìn thẳng vào mắt cậu ta, bình thản nói: "Tôi chưa từng nghĩ mình có gì không tốt."

Lộ An Hòa sững người một lát, sau đó gật đầu: "Vậy chắc anh cũng không cần tôi bầu bạn nữa rồi. Hay là tìm một chỗ nào đó thả tôi xuống đi?"

Cố Dị: "..."

Chương 40: Hoa Hồng

DTV-EBOOK

Chương 40:

Chu Thời Bùi lái xe cùng Hạ Trí về nhà.

Sau khi về đến nơi, hắn rót cho cậu một cốc nước, hai người ngồi trên sofa, đợi Hạ Trí uống hết nước, Chu Thời Bùi mới hỏi: “Hôm nay em sao thế? Sáng nay lúc tôi ở trong phòng, An Hòa có nói gì với em không?”

Hạ Trí nhìn hắn, bây giờ chỉ có hai người họ, muốn hỏi gì cũng có thể nói thẳng. Cậu dùng ngôn ngữ ký hiệu: [Anh ấy nói anh đã tìm em rất lâu, còn đến thành phố C mấy lần.]

Chu Thời Bùi vốn tưởng cậu muốn nói chuyện gì quan trọng, không ngờ chỉ vì chuyện này. Hắn gật đầu: "Ừ, thì sao?"

Hạ Trí nhíu mày, có lẽ vì thái độ quá thản nhiên của hắn, cậu cảm thấy hơi khó chịu: [Tại sao không nói với em?]

Đối diện với câu hỏi của Hạ Trí, Chu Thời Bùi có vẻ hơi bất ngờ. Giọng hắn mang theo chút ý tứ sâu xa: "Hạ Trí, em thực sự không biết sao?"

Dù gì hắn cũng đã gửi cho cậu vô số tin nhắn, ngay từ lần đầu tiên đến thành phố C cũng đã nói với cậu. Trong mắt hắn, Hạ Trí không thể nào không biết rằng hắn đang tìm cậu.

Chỉ là hắn chưa từng hỏi, tại sao đã gửi nhiều tin nhắn đến vậy, mà cậu không trả lời lấy một lần. Nếu hỏi như thế, chẳng khác nào trách móc cậu, mà hắn không muốn để Hạ Trí rơi vào tình thế khó xử, bởi vì cậu sẽ không biết phải đáp lại thế nào.

Hạ Trí sững người một chút, như chợt nhận ra điều gì đó. Cậu nhớ đến những lời của Lộ An Hòa mà mình đã vô thức bỏ qua, cúi đầu nhìn điện thoại.

"Được rồi, tôi thấy trưa nay em cũng ăn không được bao nhiêu, lát nữa tôi nấu cho em bát mì nhé? Em chắc cũng chưa từng ăn đồ tôi nấu đâu." Chu Thời Bùi cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu.

Lúc ăn cơm, Hạ Trí chỉ ăn mấy món hắn gắp cho, còn lại gần như không đụng đến, ngay cả cơm cũng ăn rất ít.

Cậu ngước mắt nhìn hắn, vô thức gật đầu, nhưng vừa phản ứng lại thì có chút ngẩn người, song cũng không nói gì thêm.

Chu Thời Bùi đi vào bếp. Hôm qua Hạ Trí đã mua khá nhiều nguyên liệu, mì, rau xanh, trứng gà, thịt đều có, thế là hắn mỗi thứ cho vào một ít.

Đây là lần đầu tiên Hạ Trí thấy hắn vào bếp, ánh mắt bất giác hướng về phía đó. Dáng người cao lớn bận rộn trong gian bếp nhỏ, thoạt nhìn vô cùng thành thạo với các dụng cụ nhà bếp.

Bỗng nhiên, cậu nhớ lần sinh nhật của Chu Thời Bùi, khi hắn nói rằng đến sinh nhật cậu cũng sẽ nấu mì trường thọ cho cậu ăn. Hóa ra không phải chỉ nói cho có, mà hắn thực sự biết nấu ăn.

Chưa bao giờ Hạ Trí biết điều đó.

Cậu đứng dậy, đi đến cửa bếp nhưng không bước vào.

Hơi nóng bốc lên từ nồi nước sôi, Chu Thời Bùi mặc tạp dề màu sẫm, dùng đũa khuấy nhẹ sợi mì trong nồi, sau đó quay lại nhìn Hạ Trí, hỏi: "Sao thế?"

Hắn biết cậu đã đứng đó rất lâu rồi.

Hạ Trí đã từng thấy nhiều mặt khác nhau của Chu Thời Bùi, nhưng dáng vẻ lúc này của hắn là lần đầu tiên. Hai người đứng trong gian bếp nhỏ, mặt đối mặt, phía sau là nồi nước nghi ngút khói, trong tay hắn vẫn còn cầm đôi đũa, bầu không khí quanh quẩn một sự ấm áp bình dị.

Hoặc có lẽ, đây là cảm giác của một "gia đình".

Cậu khẽ lắc đầu, không biết mình đang suy nghĩ gì.

Chu Thời Bùi dường như có thể nhìn thấu tâm tư của cậu, hắn khẽ cười: "Đã đến rồi thì nếm thử xem vị thế nào, xem có cần nêm đậm hơn không."

Nói rồi, hắn vặn nhỏ lửa, lấy một cái thìa múc ít nước dùng, Hạ Trí bước tới, đứng ngay sau lưng hắn.

Chu Thời Bùi thổi nhẹ vào thìa cho bớt nóng, sau đó quay lại, đưa đến bên môi cậu: "Cẩn thận nóng."

Hạ Trí nhìn hắn một cái, sau đó cúi xuống, nhấp một ngụm nhỏ. Hàng mi dài khẽ rung động che đi ánh mắt, Chu Thời Bùi

nhìn cậu, khóe môi mang theo ý cười: "Thế nào? Được không?"

Thật ra Hạ Trí không hề để ý xem vị thế nào, nhưng chắc chắn là không dở, nên khi hắn hỏi, cậu cũng không biết phải trả lời thế nào, chỉ khẽ gật đầu.

Chu Thời Bùi chăm chú quan sát gương mặt cậu, ánh mắt Hạ Trí hơi né tránh, có lẽ vì bị hắn nhìn quá chăm chus nên cả người có chút nóng lên, hoặc cũng có thể là do nhiệt độ trong bếp thật sự hơi cao.

Cậu chớp mắt, định quay người ra ngoài, nhưng thấy hắn uống nốt chỗ nước canh còn lại trong thìa—chính là thìa mà cậu vừa uống.

Sau đó, hắn bình tĩnh nói: "Hình như hơi nhạt, tôi cho thêm chút muối nhé. Em có muốn ăn cay không? Hay chỉ để nguyên vị thôi?"

Hạ Trí nhìn hắn, đột nhiên không phản ứng kịp. Hành động của Chu Thời Bùi quá mức tự nhiên, khiến cậu trong chốc lát không tìm ra điểm gì không đúng, nhưng hai người họ… như vậy… có bình thường không?

Hay là do cậu có suy nghĩ không trong sáng, nên mới thấy cái gì cũng không đơn thuần?

"Hạ Trí." Giọng nói của Chu Thời Bùi kéo cậu về thực tại.

Cậu có chút mơ màng, hắn lại hỏi lần nữa: "Muốn cho thêm ớt không?"

Hạ Trí lắc đầu.

"Được, tôi biết rồi. Em ra ngoài đợi đi, sắp xong rồi, muốn ăn thêm gì khác không?"

Cậu còn chưa kịp đáp, Chu Thời Bùi đã gắp một miếng thịt từ nồi ra.

Hạ Trí hơi hé môi, còn chưa kịp nói gì, miếng thịt đã được đưa đến bên miệng. Hắn cười cười, bảo cậu ăn.

Nhìn nụ cười của hắn, cậu có chút ngẩn ngơ, trong khi Chu Thời Bùi thì thêm muối vào nồi, thử lại lần nữa, sau đó mới tắt bếp.

Hạ Trí vẫn chưa rời đi, hắn nói: "Nếu không ra ngoài thì giúp tôi cởi tạp dề đi."

Thế là cậu giơ tay, tháo nút thắt phía sau cho hắn.

Cuối cùng, hai người ra khỏi bếp. Hạ Trí ngồi trên ghế sofa, im lặng ăn mì. Hắn nấu ăn ngoài dự đoán rất ngon, chỉ là một bát mì đơn giản mà cũng có thể làm ra mùi vị đậm đà như vậy. Hạ Trí cảm thấy bản thân thực sự không hiểu hết về Chu Thời Bùi.

Mì không nhiều lắm, vì dù sao trưa nay cậu cũng đã ăn ít đồ ăn, hắn làm đúng khẩu phần vừa đủ, cậu ăn xong là thấy no.

Chu Thời Bùi hỏi cậu có muốn ra ngoài đi dạo không, Hạ Trí lắc đầu, không muốn ra ngoài.

Thế nên hắn bảo cậu đưa chìa khóa.

Cậu dùng thủ ngữ hỏi: [Anh ra ngoài sao?]

"Ừ, đi mua ít đồ." Hắn đáp.

Hạ Trí không hỏi thêm, đưa chìa khóa cho hắn, đợi Chu Thời Bùi rời đi, cậu trở về phòng ngủ của mình.

Căn phòng sáng rực ánh nắng, Hạ Trí ngồi trước bàn làm việc, có chút do dự. Một lúc lâu sau, cậu mới mở điện thoại, vào cửa hàng ứng dụng, tải lại WeChat. Trong lúc chờ đợi, vô tình cậu chạm vào máy tính, màn hình lập tức sáng lên.

Hạ Trí ngước mắt lên, sáng nay Chu Thời Bùi đã dùng máy, có vẻ như quên tắt đi. Cậu di chuyển chuột, nhập mật khẩu mở khóa, bất ngờ phát hiện WeChat của hắn vẫn còn đăng nhập.

Cậu mở WeChat của Chu Thời Bùi, vô tình thấy tài khoản của mình đang được ghim lên đầu.

Hắn ghim rất ít tin nhắn, ngoài thư ký và mẹ hắn, còn có cậu.

WeChat của Hạ Trí đã tải xong, nhưng cậu không để ý nữa, bấm vào khung trò chuyện của mình trên WeChat của Chu Thời Bùi.

Tin nhắn gần nhất là từ bảy ngày trước.

Hạ Trí lướt chuột lên trên, có hơn hai mươi tin nhắn.

Tin nhắn đầu tiên là: [Hạ Trí, em đang ở đâu?]

[Tôi đến thành phố C rồi, có thể gặp nhau một lát không? Chúng ta nói chuyện trực tiếp đi.]

[Chia sẻ vị trí]

[Tôi phải về rồi, nhớ chăm sóc bản thân nhé.]

…

[Em thực sự không muốn gặp tôi đến vậy sao? Đến một tin nhắn cũng không chịu trả lời?]

[Hình ảnh]

[Hoa tường vi nở rất đẹp, cả sân đầy hoa.]

[Hạ Trí, tôi hơi nhớ em. Còn em, có nhớ tôi không?]

Lúc đọc đến câu này, tay Hạ Trí đang nắm chuột bất giác thả lỏng, ánh mắt ngây ra.

Căn phòng tĩnh lặng vô cùng, cậu lướt hết tin nhắn, cuối cùng dừng lại ở dòng chữ kia, chăm chú nhìn đi nhìn lại.

Chu Thời Bùi chưa bao giờ nói với cậu những lời như vậy. Vì thế, khi đột ngột thấy được, cậu cảm thấy vô cùng rung động.

Hạ Trí nhìn quá chăm chú, đến mức không nhận ra tiếng cửa mở sau lưng.

Chu Thời Bùi không biết đã đứng đó từ bao giờ. Hắn chỉ lướt nhanh qua màn hình, sau đó đưa tay nhẹ nhàng đặt lên vai cậu.

Cơ thể Hạ Trí hơi cứng lại, giống như bị giật mình, sau đó mới quay đầu nhìn hắn.

Vừa ngẩng lên, cậu lập tức ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt, nhìn thấy trong tay hắn ôm một bó hoa hồng đỏ rực.

Chu Thời Bùi cúi xuống, nhẹ nhàng đặt bó hoa vào lòng Hạ Trí. Cậu máy móc đưa tay đón lấy, đầu óc trống rỗng, thậm chí không hiểu được ý nghĩa hành động này của hắn.

Chỉ đơn giản là như trước đây thôi sao? Nhưng tại sao lại là hoa hồng?

Mùi hương từ bó hoa càng trở nên nồng đậm, màu đỏ rực rỡ ấy nóng bỏng và chói mắt đến lạ.

"Đi ngang qua tiệm hoa, thấy hoa hồng ở cửa rất tươi, chợt nhớ ra hình như trước giờ chưa từng tặng em, thế là mua một bó." Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí cúi đầu nhìn chằm chằm bó hoa trong tay, rất lâu cũng không ngước lên nhìn hắn.

Chu Thời Bùi không nói gì thêm, để lại đủ thời gian và không gian cho cậu, xoay người rời khỏi phòng.

Chương 41: Nghe Anh Nói

DTV-EBOOK

Chương 41:

Buổi tối, Chu Thời Bùi gọi điện cho Lộ An Hòa, đầu dây bên kia ồn ào vô cùng, nghe có vẻ đang chơi rất hăng. Hắn chỉ nói mấy câu, nhưng do không nghe rõ, nên cũng không nói nhiều mà dứt khoát cúp máy.

Lộ An Hòa tính tình hòa đồng, đi đâu cũng có thể kết bạn, nên Chu Thời Bùi không quá lo lắng, chỉ xác nhận tình hình một chút. Sau khi cúp máy, hắn vẫn nhắn thêm một câu nhắc nhở: [Chơi gì thì chơi, tự biết chừng mực.]

Tuy tính cách Cố Dị rất tốt, lại biết quan tâm người khác, nhưng Lộ An Hòa không phải kiểu người biết chừng mực. Gặp người dễ tính, chịu chơi, cậu ta sẽ càng được đà lấn tới, chơi ngày càng hăng. Dạo gần đây tuy đã thu liễm hơn nhiều, nhưng đó là vì bị Giang Luật quản chặt, hơn nữa lại là trước mặt bọn họ.

Còn ở thành phố C, trời cao hoàng đế xa, Giang Luật cũng không thể nhúng tay vào. Thêm nữa, thời gian bị đày xuống huyện nhỏ vừa rồi chắc cũng khiến cậu ta buồn chán lắm, nên nếu được chơi, chắc chắn sẽ không có chừng mực gì.

Lộ An Hòa nhắn lại rất nhanh: [Yên tâm đi anh Bùi, chỉ uống chút rượu thôi, đừng nói với anh trai em là được.]

Cuộc sống về đêm ở thành phố nhỏ dù sao cũng không náo nhiệt bằng các thành phố lớn.

Chu Thời Bùi nhìn tin nhắn, đoán rằng mấy ngày tới Lộ An Hòa chắc cũng không đến tìm bọn họ. Hắn nhắn lại một chữ [Được], sau đó tắt điện thoại, ngước mắt nhìn về phía phòng ngủ.

Hạ Trí đã ở trong phòng suốt cả buổi chiều, bây giờ trời tối rồi vẫn chưa ra ngoài.

Hoa hồng là một tín hiệu đầy mập mờ, hắn cố ý để lại thật nhiều thời gian để Hạ Trí tự suy nghĩ. Ít nhất, cậu có thể bắt đầu nghĩ theo hướng này.

Tình cảm giữa hai người, hắn chưa bao giờ vội.

Dù đã từng từ chối Hạ Trí, Chu Thời Bùi vẫn không hối hận. Nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ của cậu—muốn lại gần hắn nhưng không dám—hắn không nhịn được mà thấy xót xa.

Hạ Trí trước kia không phải như vậy, thích hay ghét đều bộc lộ rõ ràng, chưa bao giờ che giấu hay né tránh.

Chu Thời Bùi nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm, bèn đứng dậy đi đến cửa phòng ngủ, giơ tay gõ cửa: "Hạ Trí, buổi tối em muốn ăn gì?"

Bên trong im lặng, hắn kiên nhẫn đứng đợi.

Một lúc lâu sau, cánh cửa mới mở ra, Hạ Trí ngước mắt nhìn hắn.

...

Bữa tối, hai người chỉ làm vài món đơn giản.

Lúc gần ăn xong, Hạ Trí mới dùng thủ ngữ hỏi hắn: [Tại sao lại là hoa hồng?]

Chu Thời Bùi nhìn cậu, đôi mắt mang theo ý cười dịu dàng: "Không thích hoa hồng à?"

Hạ Trí lắc đầu, rồi lại khẽ gật, tay làm động tác: [Thích.]

"Em thích là được rồi." Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí im lặng. Nhưng cậu cũng thích Chu Thời Bùi, vậy tại sao hắn lại không nói một câu "Anh cũng vậy" chứ?

[Trước đây anh chưa từng tặng hoa hồng.]

"Ừ, chính vì trước đây chưa từng tặng." Chu Thời Bùi gật đầu, nhìn cậu, trong mắt ánh lên nụ cười ấm áp.

Nhịp tim Hạ Trí bất giác rối loạn.

Dường như để che giấu sự bối rối, cậu ra dấu tay, nhưng động tác không còn trôi chảy như mọi khi: [Hoa hồng là để tặng cho người mình thích.]

"Ừ." Chu Thời Bùi nhẹ nhàng đáp lại.

[Vậy tại sao lại tặng em?]

Giống như nhất định phải có một câu trả lời. Nhưng Chu Thời Bùi chỉ lẳng lặng nhìn cậu, mỉm cười, không nói thêm gì.

Hạ Trí không nhận được câu trả lời. Cậu trằn trọc cả đêm, lăn qua lộn lại mà vẫn không thể ngủ được. Trong đầu toàn là nụ cười nhẹ của Chu Thời Bùi.

Cậu xoay người, bó hoa hồng vẫn đặt trên tủ đầu giường, dù trong bóng tối vẫn nổi bật đến lạ. Hạ Trí nhìn chằm chằm một lúc lâu, rồi lại vùi mình vào chăn, quay sang nhìn Chu Thời Bùi.

Không bao lâu sau, cậu cựa quậy, hết trở mình rồi lại lăn qua lăn lại.

Chu Thời Bùi giơ tay ôm lấy eo cậu, kéo cả người vào lòng, giọng khàn khàn: “Ngủ đi.”

Hắn giữ chặt cậu, Hạ Trí cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Cậu mở to mắt, cảm nhận nhịp đập của lồ ng ngực phía sau. Cách hai lớp vải mỏng, hơi thở và nhịp tim của Chu Thời Bùi rõ ràng đến mức khiến cậu không dám nhúc nhích.

Vòng tay hắn rất ấm, có một sức mạnh kỳ diệu nào đó, khiến Hạ Trí dần bình tĩnh lại. Cuối cùng, cậu thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau.

Chu Thời Bùi dậy sớm hơn cậu.

Hắn không đánh thức Hạ Trí, chỉ lặng lẽ xuống bếp chuẩn bị bữa sáng.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn bỗng rung lên một tiếng.

Chu Thời Bùi không vội mở ra xem, đợi đến khi nấu xong bữa sáng mới cầm điện thoại lên. Khi thấy tin nhắn, hắn bất ngờ dừng lại một chút.

Là tin nhắn của Hạ Trí.

[Sẽ nhớ. Rất nhớ, rất nhớ anh."]

Chu Thời Bùi khẽ nhướn mày, trong mắt đong đầy ý cười.

Đây là câu trả lời trễ mất mấy tháng của Hạ Trí.

Nhưng ngay sau đó, điện thoại lại reo lên, lần này là cuộc gọi công việc. Chu Thời Bùi ấn nút nghe.

Đầu dây bên kia báo cáo về tiến độ một dự án, hắn lắng nghe rồi đáp gọn: "Được, tôi biết rồi."

Cúp máy, hắn quay đầu lại, thấy Hạ Trí đã ra khỏi phòng.

Chu Thời Bùi thu điện thoại, nhìn cậu, Hạ Trí cũng nhìn hắn.

Cậu ra dấu tay: [Anh có việc phải làm à?]

Chu Thời Bùi lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không, hôm nay cả ngày là của em. Muốn đi đâu không?"

Câu nói này nghe sao cũng có chút đặc biệt.

Hạ Trí vô thức siết nhẹ đầu ngón tay, lắc đầu, cậu không có nơi nào muốn đến.

"Vậy đi đến trường của em nhé? Đang là kỳ nghỉ hè, chắc cũng không có nhiều người." Chu Thời Bùi đề nghị.

Hạ Trí nghĩ một chút, khẽ gật đầu.

Bên ngoài trời nắng đẹp, nhưng vẫn chưa quá nóng. Thành phố này mát hơn thành phố C, có lẽ vì được bao quanh bởi núi non và sông hồ.

Ngôi trường vắng lặng trong kỳ nghỉ, yên tĩnh đến mức Hạ Trí không hiểu tại sao Chu Thời Bùi lại muốn đến đây.

Bảo là cậu dẫn hắn đi dạo, nhưng thực chất là cậu đi theo hắn.

Cuối cùng, Chu Thời Bùi mua hai chai nước khoáng, hai người tìm một góc râm mát ngồi xuống.

Hắn vặn nắp chai, đưa cho Hạ Trí.

Cậu nhận lấy, uống một ngụm, thì nghe hắn hỏi: "Hạ Trí, em thích nơi này không?"

Hạ Trí dừng lại, quay đầu nhìn hắn. Ánh mắt có chút mơ hồ, dường như không hiểu ý câu hỏi, nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

Hạ Trí nhìn Chu Thời Bùi, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Chu Thời Bùi chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu, đứng dậy nói: "Đi thôi, trời nóng rồi."

Hạ Trí bước theo bên cạnh hắn, cúi đầu nhìn bàn tay hai người đang nắm lấy nhau. Một lúc lâu sau, cậu chậm rãi siết chặt, khe khẽ đáp lại cái nắm tay của hắn.

Chu Thời Bùi nghiêng đầu nhìn cậu. Dưới ánh mặt trời, bóng người được bao phủ trong một tầng sáng ấm áp, lặng lẽ bày tỏ tâm tư.

Những ngày Chu Thời Bùi ở lại thành phố C, Hạ Trí rất vui.

Vui đến mức như đang mơ.

Thậm chí trong lòng cậu nảy sinh một ý nghĩ rất ích kỷ—nếu Chu Thời Bùi có thể ở lại đây mãi mãi thì tốt biết bao.

Nhưng rồi có một ngày, cậu vô tình nghe thấy cuộc gọi của Chu Thời Bùi.

Hắn đang dặn thư ký đặt vé máy bay.

Cậu nghe thấy 3 chữ "Thành phố A", nụ cười trên môi lập tức đông cứng.

Dường như 3 chữ ấy đại diện cho một hiện thực mà cậu không thể không đối mặt—bất kể bây giờ Chu Thời Bùi đối xử với cậu tốt thế nào, bất kể mối quan hệ giữa họ có vẻ mập mờ ra sao... thì tất cả vẫn chỉ là ảo giác thoáng qua.

Cậu không cố ý nghe lén, nhưng cơ thể cứng đờ, đứng yên tại chỗ, không thể nhấc chân lên được nữa.

Chu Thời Bùi quay lại sau khi kết thúc cuộc gọi, vừa ngẩng đầu đã thấy Hạ Trí đứng ngay đó, sắc mặt có chút kỳ lạ.

Hắn hơi nhíu mày, bước đến gần, giơ tay chạm vào trán cậu, giọng điệu hiếm khi mang theo vẻ lo lắng: "Sao vậy? Không khỏe à?"

Hạ Trí không né tránh, để mặc hắn kiểm tra, nhưng không nói một lời.

"Hạ Trí?"

Chu Thời Bùi chợt dừng động tác.

Hắn nhìn thấy mắt cậu đỏ hoe, như thể có hơi nước phủ lên.

Ngay khoảnh khắc đó, Hạ Trí khẽ quay đầu đi. Cậu chớp mắt một cái, nước mắt liền rơi xuống.

Cậu nhanh chóng đưa tay lau đi, sau đó ra dấu hỏi hắn: [Anh sắp về rồi sao?]

Chu Thời Bùi nhìn cậu chăm chú, khẽ gật đầu: "Ừ, vé máy bay là ngày kia. Còn em? Về cùng tôi không?"

Hạ Trí cúi mắt, cứng ngắc lắc đầu.

"Không muốn về thật à?" Chu Thời Bùi hỏi.

Lồ ng ngực Hạ Trí phập phồng, cậu nhìn hắn, trong lòng nghẹn đến khó chịu, muốn nói gì đó, nhưng nước mắt không nghe lời mà cứ thế rơi xuống, vô cùng chật vật.

Cậu quay mặt đi, không muốn để hắn nhìn thấy.

Căn phòng im lặng đến mức ngột ngạt.

Chu Thời Bùi kéo cậu ngồi xuống giường, chờ một lúc rồi mới chậm rãi mở lời: "Không muốn về cùng tôi, vậy tại sao lại khóc?"

Hạ Trí đột ngột đẩy hắn ra.

Đôi mắt cậu đỏ bừng, căng thẳng đến mức vừa ấm ức vừa tủi thân, dù ra dấu tay nhưng khí thế lại không giảm chút nào: [Anh không chịu ở bên em, vậy bắt em về làm gì?]

Chu Thời Bùi sững sờ.

Hóa ra cậu buồn vì chuyện này.

Cuối cùng, hắn thở dài, nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, giọng nói thấp xuống, bất lực lại dịu dàng: "Hạ Trí, em làm rối hết kế hoạch của tôi rồi."

Hạ Trí không biết hắn có kế hoạch gì.

Cậu chỉ biết rằng lúc này, cậu rất đau lòng.

"Đừng khóc nữa, nghe tôi nói được không?" Chu Thời Bùi dịu dàng dỗ dành, giọng nói trầm ấm và bình tĩnh.

Hạ Trí siết chặt ngón tay, cố gắng kiềm chế. Một lúc lâu sau, nước mắt cậu mới dừng lại.

Chu Thời Bùi buông cậu ra, đối diện với đôi mắt còn ươn ướt.

"Ngày mai là sinh nhật em, còn nhớ không?"

Hạ Trí hơi sững sờ, rõ ràng có chút ngơ ngác. Có lẽ vì sinh nhật năm ngoái quá tệ, cậu hoàn toàn quên mất rằng nó sắp đến.

Chu Thời Bùi vừa giúp cậu lau nước mắt vừa nói: "Tôi vốn định chờ đến sinh nhật em mới nói một số chuyện. Nếu tôi muốn ở bên em, tôi mong rằng chúng ta có thể bắt đầu theo một cách chính thức và nghiêm túc hơn."

Hắn luôn muốn làm mọi thứ thật chu toàn, để Hạ Trí có được nhiều hơn.

Ít nhất, cậu xứng đáng có một lời tỏ tình đàng hoàng.

Thế nhưng, những giọt nước mắt của Hạ Trí đã làm đảo lộn tất cả.

Chương 42: Người Mà Chính Tay Anh Dạy Dỗ, Thì Chỉ Có Thể Ở Bên Anh

DTV-EBOOK

Chương 42:

"Hạ Trí, giữa chúng ta vẫn còn rất nhiều vấn đề. Em còn trẻ, chưa gặp nhiều người, tôi cũng luôn tự hỏi, liệu bắt đầu một mối quan hệ như thế này có đúng không, có công bằng với em không. Nhưng tôi lại không cam tâm, không cam tâm buông tay em như vậy."

Chu Thời Bùi rất ít khi nói nhiều, Hạ Trí cũng sững sờ, mãi một lúc sau mới nhận ra hắn đang muốn nói gì. Cậu mở to mắt.

"Không phải vì không thích em. Mà ngược lại, chính vì em quá quan trọng với tôi, nên mỗi khi đưa ra quyết định, tôi đều do dự, sợ hãi, thậm chí phải xác nhận đi xác nhận lại suy nghĩ của em. Hạ Trí, tôi không phải là người hoàn hảo như em nghĩ, cũng không phải lúc nào cũng có thể kiểm soát tất cả mọi chuyện."

"Tôi sợ rằng nếu sai một bước, sau này em sẽ hối hận."

Vậy nên hắn mới hỏi cậu những điều đó khi đi dạo trong trường. Hắn muốn chắc chắn rằng, dù ở lại đây hay theo hắn về, quyết định của Hạ Trí đều không chịu ảnh hưởng từ bất kỳ yếu tố nào bên ngoài. Nếu không, một ngày nào đó, khi nhớ lại, có thể cậu sẽ cảm thấy tiếc nuối.

Hạ Trí có thể yêu mãnh liệt, thích một người đến mức không màng tất cả. Đây là đặc quyền của tuổi trẻ. Nhưng Chu Thời Bùi muốn lý trí hơn. Hắn không thích cảm giác mất kiểm soát, một lần trải qua điều đó với Hạ Trí là đã đủ rồi.

"Vậy nên bây giờ, nếu anh hỏi em lại một lần nữa, em có còn muốn ở bên anh không?" Chu Thời Bùi nhìn Hạ Trí bằng ánh mắt chưa bao giờ nghiêm túc đến vậy.

"Hạ Trí, hãy suy nghĩ thật kỹ, rồi trả lời anh. Nếu em đồng ý, thì sau này, trừ khi anh phạm sai lầm nghiêm trọng, anh sẽ không chấp nhận bất cứ lý do nào để chia tay."

Tỏ tình trong hoàn cảnh này quả thực không lý tưởng. Hắn vốn thích mọi thứ được lên kế hoạch đâu ra đấy, nhưng Hạ Trí lại là biến số duy nhất trong cuộc đời hắn, khiến hắn hoàn toàn rối loạn.

Chu Thời Bùi giúp cậu lau nước mắt rồi thu tay lại. Hạ Trí nhìn hắn. Trong ánh mắt của hắn là sự kiên nhẫn vô tận, không hề thúc ép, mà chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Hắn thực sự muốn cậu suy nghĩ cho kỹ.

Cuối cùng, Hạ Trí nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, mở lòng bàn tay ra, dùng ngón tay từng nét từng nét viết lên đó: [Em muốn ở bên anh, mãi mãi.]

Nét chữ cẩn thận và kiên định.

Viết xong, Hạ Trí buông tay hắn ra, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Dường như trong lòng bàn tay hắn vẫn còn vương lại hơi ấm của cậu. Chu Thời Bùi khẽ siết tay lại, ánh mắt nhìn Hạ Trí trở nên thất thần.

"Hạ Trí, ở tuổi này mà nói 'mãi mãi' thì có hơi sớm." Hắn có chút mâu thuẫn trong lòng, nhưng vẫn không nhịn được mà nhắc nhở cậu.

Ánh sáng trong mắt Hạ Trí nhạt đi một chút, thoáng chút mất mát. Cậu dùng tay ra dấu: [Rõ ràng là anh mở lời trước. Anh lại định từ chối em sao?]

Giọng điệu của cậu mang theo chút uất ức.

Chu Thời Bùi khẽ thở dài, đau lòng lắc đầu: "Không phải, chỉ là anh muốn nói rõ với em vài chuyện."

"Trước hết, anh muốn em hiểu rằng, nếu ở bên anh, em sẽ không thể có một gia đình bình thường như bao người khác. Chúng ta sẽ không có con cái, cũng không có hôn nhân. Mối quan hệ của chúng ta vĩnh viễn không được pháp luật công nhận. Nghĩa là, những điều mà một người bình thường có thể dễ dàng sở hữu, em sẽ không có được nếu chọn ở bên anh."

"Em lớn lên trong sự bao bọc yêu thương của cha mẹ, chẳng lẽ em không muốn có một gia đình hạnh phúc như họ sao?"

Hạ Trí chưa từng nghĩ xa đến vậy. Lời của Chu Thời Bùi khiến cậu sững sờ. Trong đầu cậu hiện lên hình ảnh cha mẹ mình, những ngày tháng bình yên và ấm áp trong gia đình. Vô thức, cậu nhẹ nhàng gật đầu.

Chu Thời Bùi không bất ngờ trước câu trả lời này.

Vì ở độ tuổi này, khi đưa ra quyết định như vậy, có lẽ Hạ Trí còn chưa thực sự hiểu hết ý nghĩa của nó.

Thậm chí... đến giờ cậu còn chưa có mấy cơ hội tiếp xúc với người khác giới nữa là.

Nói thẳng ra, trong chuyện này, Chu Thời Bùi thực sự đã ích kỷ một lần.

Hắn không dẫn dắt Hạ Trí đi đúng hướng, mà còn là người dụ dỗ cậu. Dù trước đó Cận Vi có nói hắn hoàn toàn có thể xử lý tốt chuyện này, nhưng hắn hiểu rõ, đó chỉ là một cái cớ để hắn tự lừa mình thôi.

Hắn muốn Hạ Trí.

Thế nhưng, hết lần này đến lần khác, hắn tạo cơ hội để cậu có thể từ chối hắn.

"Vậy nên, em còn muốn ở bên anh không?" Chu Thời Bùi một lần nữa đặt câu hỏi.

Không một chút do dự, Hạ Trí kiên định gật đầu.

Chu Thời Bùi khẽ cười, ánh mắt dịu dàng nhìn cậu: "Con người không thể tham lam quá đâu."

Hạ Trí dường như đã hiểu ý hắn: [Vậy thì em chỉ cần anh.]

Trong tất cả những lựa chọn liên quan đến Chu Thời Bùi, cậu đều chỉ chọn hắn.

Chu Thời Bùi sững lại, một khoảnh khắc thất thần lướt qua.

Thật ra hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý, chỉ cần Hạ Trí có nửa phần do dự, hắn sẽ buông tay, để cậu rời đi.

Nhưng từ đầu đến cuối, trong việc lựa chọn hắn, Hạ Trí chưa từng chần chừ dù chỉ một giây.

Lý trí duy nhất mà Chu Thời Bùi còn giữ lại cuối cùng cũng sụp đổ.

Hắn khẽ cười, nhẹ gật đầu: "Được."

Chỉ một chữ thôi, nhưng chất chứa sự cưng chiều vô hạn.

Hạ Trí có cảm giác như mình đang nằm mơ.

Suốt cả một ngày, cảm xúc của cậu lên xuống không ngừng, đến tận bây giờ, tất cả vẫn chưa có chút nào chân thực.

Chu Thời Bùi giơ tay, nhẹ nhàng giữ lấy bờ vai Hạ Trí, một tay đặt sau gáy cậu, cúi xuống hôn lên trán cậu.

Cả người Hạ Trí lập tức cứng đờ.

Chu Thời Bùi lại hạ xuống một nụ hôn, lần này là trên mí mắt cậu, sau đó mới dừng lại.

Hàng mi của Hạ Trí run rẩy, ngay sau đó, cậu nghe thấy giọng nói trầm ấm của Chu Thời Bùi vang lên bên tai: "Hạ Trí, khi thế giới của em chỉ có mình anh, việc chọn anh là bản năng. Nhưng khi thế giới của em có nhiều người, mà em vẫn chọn anh, có lẽ lúc đó, anh mới tin rằng đó là tình yêu."

Hạ Trí mở mắt ra, còn chưa kịp nói gì, đã bị Chu Thời Bùi kéo vào lòng.

"Trước đây anh nghĩ rằng, em không hiểu, nên anh phải từ chối em. Nhưng giờ nghĩ lại, có lẽ điều đó cũng không quan

trọng lắm. Anh sẽ dạy em cách yêu một người. Nhưng người mà chính tay anh dạy dỗ, thì chỉ có thể ở bên anh."

Hắn đảm bảo rằng, trong mối quan hệ này, Hạ Trí luôn được yêu thương và trân trọng.

Cậu ngoan ngoãn dựa vào hắn một lát, bỗng bất ngờ đẩy hắn ra, dùng tay ra dấu, như muốn xác nhận lại: [Vậy bây giờ chúng ta đang yêu nhau đúng không?]

"Đúng." Chu Thời Bùi trả lời chắc chắn.

Hạ Trí mỉm cười, đôi mắt ánh lên niềm vui. Cậu chủ động vươn tay ôm lấy hắn.

Chu Thời Bùi cũng để mặc cậu ôm, một tay nhẹ nhàng ôm lấy lưng cậu, giọng nói dịu dàng: "Mai anh sẽ cùng em đón sinh nhật. Ngày kia, chúng ta cùng nhau về thành phố A. Em xem có gì cần thu dọn không?"

Lần này, Hạ Trí không từ chối.

Cậu ngước mắt nhìn hắn, suy nghĩ một lúc rồi buông tay ra: [Vậy phải đặt lại vé máy bay.]

Hạ Trí luôn là người như vậy, thích hay ghét thứ gì đều không giấu diếm, rất thẳng thắn. Cậu cũng rất dễ dỗ dành-chỉ cần thứ cậu muốn được đáp ứng, thì những thứ khác không còn quan trọng nữa, thậm chí còn chẳng thèm giận dỗi.

"Không cần, vé của em và anh vốn đã đặt cùng nhau." Chu Thời Bùi đáp.

Hạ Trí khựng lại.

Chu Thời Bùi đã đặt vé cho hai người từ đầu.

Hắn chưa từng có ý định quay về một mình.

[Nhưng nếu em không muốn về thì sao?] Hạ Trí dùng tay hỏi.

Chu Thời Bùi rõ ràng chưa từng hỏi cậu có muốn đi cùng không, nhưng khi biết hắn đã đặt hai vé, trong lòng cậu vẫn dâng lên một niềm vui khó tả.

"Nếu em không về, thì cùng lắm anh hủy vé của em. Nhưng lỡ đâu em đổi ý mà anh lại không đặt vé cho em thì sao?"

Hạ Trí im lặng.

Hôm đó, cậu đã hỏi hắn rất nhiều câu, trong đó có một câu: [Nếu em không đi theo anh, anh có quay lại tìm em không?]

Chu Thời Bùi cũng im lặng rất lâu, cuối cùng mới trả lời: "Anh chỉ về để xử lý công việc, có một số chuyện cần tự mình giải quyết. Nếu em không theo anh về, tất nhiên anh sẽ quay lại."

Rõ ràng, khi tỏ tình với Hạ Trí, hắn vẫn còn đắn đo, nghĩ rằng nếu cậu có dù chỉ một chút do dự, hắn sẽ buông tay.

Nhưng trong câu trả lời kia, ngay từ đầu, hắn đã không có ý định buông tay.

Chu Thời Bùi cười tự giễu.

Hắn đã nói biết bao lời cao thượng, đặt ra trước mặt Hạ Trí vô số vấn đề, nhưng nếu cậu thực sự không chọn hắn, liệu hắn có thực sự buông tay được không?

Quả nhiên, bản tính con người rất phức tạp.

Hắn yêu Hạ Trí, nhưng chính vì yêu, lại càng cảm thấy có lỗi với cậu.

Biết rõ bản thân làm vậy là sai, nhưng vẫn làm.

Biết rõ Hạ Trí chưa từng tiếp xúc với thế giới rộng lớn bên ngoài, vẫn nói ra câu "Trừ khi anh mắc sai lầm nghiêm trọng, nếu không anh sẽ không chấp nhận bất kỳ lý do nào để chia tay."

Trong chuyện của Hạ Trí, hắn đã thể hiện hoàn toàn sự ích kỷ của mình.

Dù sau này, nếu Hạ Trí có hối hận, hắn cũng có thể nói: "Trước đây, anh đã cho em cơ hội lựa chọn rồi."

Yêu hắn, thực sự không công bằng với Hạ Trí.

"Hạ Trí, xin lỗi."

Khi nói ra câu này, Chu Thời Bùi khẽ thở dài.

Nhưng Hạ Trí lại không hiểu hắn đang xin lỗi vì điều gì. Cậu ngơ ngác nhìn hắn, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Chu Thời Bùi không nói gì thêm, chỉ nhẹ nhàng bảo: "Em thu dọn đồ đạc đi. Có gì cần mang theo không? Muốn anh giúp không?"

Hạ Trí lắc đầu.

Đồ đạc của cậu không nhiều, tự mình thu dọn là được. Nếu để Chu Thời Bùi giúp, chắc hẳn hắn sẽ hỏi từng món có cần mang theo không, vậy thì cũng không cần thiết lắm.

"Vậy anh ra phòng khách đợi em."

Chu Thời Bùi không nán lại trong phòng lâu, sợ làm phiền cậu. Thấy Hạ Trí gật đầu, hắn mới rời khỏi, đi ra ngoài gọi điện cho Cận Vi.

Hai người nói chuyện một lúc, rồi nhắc đến chuyện của Hạ Trí.

Nghe xong, Cận Vi bật cười: "Chu Thời Bùi, đạo đức của cậu đúng là quá cao rồi đấy."

Chu Thời Bùi: "..."

"Người có đạo đức cao sống sẽ mệt hơn một chút. Nhưng cậu đừng cảm thấy có lỗi với Hạ Trí. Chỉ cần bản thân cậu không làm gì sai với cậu ấy, cậu ấy cảm thấy hạnh phúc là đủ. Nói thật, ở tuổi này mà gặp được cậu, cậu nghĩ sau này còn ai có thể lọt vào mắt cậu ấy nữa sao?"

Cận Vi rất ít khi gặp kiểu người như Chu Thời Bùi. Một kẻ có quyền có thế, nhìn thấy đủ loại góc tối của xã hội, đáng lẽ không nên có đạo đức cao đến thế.

"Bao giờ về? Tôi ra sân bay đón."

"Ngày kia."

"Được, hôm đó tôi rảnh."

Chương 43: Làm Quen Với Mối Quan Hệ Yêu Đương

DTV-EBOOK

Chương 43:

Sinh nhật của Hạ Trí, Chu Thời Bùi đã đặt sẵn nhà hàng, chuẩn bị hoa tươi, âm nhạc và một bữa tối dưới ánh nến. Ban đầu, hắn dự định dùng dịp này để tỏ tình.

Những thứ này không có gì quá đặc biệt, cũng giống như vô số cặp đôi bình thường khác. Nhưng bây giờ, tỏ tình đã không còn cần thiết nữa, vậy thì cứ đơn thuần coi như cùng Hạ Trí đón sinh nhật.

Sáng sớm tỉnh dậy, bên cạnh không có ai.

Hạ Trí vẫn còn hơi ngái ngủ, đầu óc có chút mơ hồ. Cậu cảm giác như mình vừa mơ một giấc mơ vô cùng hoang đường, nhưng lại chân thực đến lạ.

Cậu không thể xác định được—tất cả những gì xảy ra tối qua, rốt cuộc là thật hay chỉ là mơ.

Bởi vì, có đôi khi một người khao khát một điều gì đó quá mức, nó sẽ phản chiếu vào trong giấc mơ.

Nếu đây là một giấc mơ, chắc chắn đó là một giấc mơ đẹp. Nhưng khi nghĩ đến việc mọi thứ trong mơ đều không có thật, Hạ Trí cảm thấy có chút mất mát.

Cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Chu Thời Bùi đứng ở cửa trong bộ đồ ở nhà, gọi cậu dậy ăn sáng.

Hạ Trí sững sờ một lát rồi hoàn hồn, sau đó nhanh chóng gật đầu, nhưng lén tránh đi ánh mắt của đối phương, sợ bị hắn nhìn ra điều gì.

Cậu vội vàng rời giường đi rửa mặt, đầu óc dần tỉnh táo hơn. Đến khi ngồi vào bàn ăn, nhìn Chu Thời Bùi, cậu càng nghĩ càng cảm thấy những lời trong ký ức không phải là mơ, mà thực sự đã xảy ra vào tối qua. Nhưng cậu không dám hỏi.

"Sao vậy? Bữa sáng không hợp khẩu vị em sao?" Chu Thời Bùi thấy cậu cứ ngây ra nhìn mình, bèn lên tiếng hỏi.

Hạ Trí vội lắc đầu, cúi xuống tiếp tục ăn, sau đó im lặng không nói gì.

Ăn sáng xong, cậu chủ động dọn dẹp bàn ăn, Chu Thời Bùi cũng không ngăn cản, chỉ đứng một bên quan sát cậu. Hắn luôn cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Đến khi Hạ Trí bận rộn xong, trở lại ngồi trên ghế sô pha, Chu Thời Bùi mới hỏi: "Hôm nay muốn sắp xếp thế nào?"

Hạ Trí ngước mắt, ánh lên một tia ngơ ngác thoáng qua, trông có vẻ đáng yêu vì chưa kịp phản ứng.

"Hôm nay là sinh nhật em mà." Chu Thời Bùi nhắc một câu, giọng nói trầm thấp mang theo sự dịu dàng và cưng chiều vô hạn. Hôm qua hắn mới nhắc đến chuyện này, chẳng lẽ chỉ ngủ một giấc thôi mà cậu đã quên mất rồi?

Sinh nhật...

Hạ Trí chợt bừng tỉnh—hôm nay là sinh nhật cậu, vậy những gì Chu Thời Bùi nói tối qua, đều không phải là mơ.

Nhịp tim của cậu bất giác nhanh hơn một chút, cậu do dự dùng tay soạn câu hỏi: [Chúng ta... tối qua... anh nói...]

Động tác tay của cậu có chút ngập ngừng, thỉnh thoảng còn hơi vấp, nhưng Chu Thời Bùi không hối thúc, lặng lẽ chờ cậu biểu đạt hết câu.

Từ cuối cùng mà Hạ Trí ra dấu là "yêu đương", ánh mắt cậu nghiêm túc vô cùng.

Chu Thời Bùi gật đầu, nhẹ giọng đáp: "Ừ, tối qua chính em đã đồng ý với anh. Cùng anh yêu đương, không lẽ ngủ dậy một giấc liền hối hận?"

Hạ Trí vội vàng lắc đầu.

"Tối nay anh đã đặt nhà hàng, ban ngày vốn muốn xem em có muốn làm gì không. Nếu không có kế hoạch gì, hay là đi nông trại hái trái cây nhé? Anh nhớ không lầm thì có vài học sinh của em sống gần khu này. Ngày mai chúng ta về rồi, tiện thể mang ít quà về thăm các em ấy." Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí không biết tại sao Chu Thời Bùi biết cậu có học sinh sống gần đây, nhưng cậu cũng không để tâm lắm. Cậu gật đầu đồng ý với sự sắp xếp của hắn. Dù sao cậu cũng không có kế hoạch gì đặc biệt, nếu nhất định phải nói có điều gì mong muốn, thì đó chính là ở bên Chu Thời Bùi, làm gì cũng được.

"Vậy đi thôi."

Nông trang gần nhất có thể cho du khách tự hái trái cách thị trấn hơn mười cây số, trong đó chủ yếu trồng cherry, đúng lúc đang vào cuối mùa.

Hạ Trí cùng Chu Thời Bùi ra ngoài, hai người đi bên nhau, cậu muốn lại gần hắn nhưng không dám quá lộ liễu. Rõ ràng tối qua còn có thể thoải mái ôm đối phương, vậy mà giờ đây khi đã bình tĩnh, cậu trở nên dè dặt, từng cử động đều mang theo sự căng thẳng và thăm dò.

Có lẽ là do bầu không khí giữa cả hai đã thay đổi, Hạ Trí cũng không biết cảm giác ấy là gì, chỉ biết rằng nó rất lạ.

Hôm nay trong thang máy khá đông người, hai người đứng ở một góc. Thang máy dừng lại một lần, một người thuê trọ dắt theo một chú chó lông trắng bước vào, không gian lập tức chật chội hơn.

Chú chó đó vẫy đuôi chạy về phía Hạ Trí, cơ thể cậu lập tức cứng đờ, theo phản xạ nép vào lòng Chu Thời Bùi. Đối phương thuận thế ôm lấy eo cậu, rất tự nhiên xoay người đổi vị trí, chắn cậu ra phía sau.

"Sợ chó à?" Chu Thời Bùi nhẹ giọng hỏi, nhưng tay vẫn không buông cậu ra.

Hạ Trí ngẩng lên nhìn hắn, tim đập có chút loạn nhịp.

Chú chó vẫn vẫy đuôi về phía cậu, nhưng vì Chu Thời Bùi đang chắn phía trước nên nó không tiến lại gần được.

Chủ nhân của nó vội xin lỗi: "Xin lỗi nhé! Nhưng cậu đừng lo, nó không cắn người đâu. Chắc là nó thích cậu đấy!"

Hạ Trí cúi đầu, như thể để che giấu cảm xúc của mình. Cậu nhìn chú chó trắng nhỏ nhắn kia, thấy nó vẫn vẫy đuôi không ngừng, bỗng nhiên cảm thấy có chút đáng yêu, trong lòng cũng dần thả lỏng.

Ra khỏi thang máy, Hạ Trí mới ra dấu tay với Chu Thời Bùi: [Thật ra em cũng không sợ lắm.]

"Thế em có thích chó không?" Chu Thời Bùi hỏi như thể chỉ là một câu trò chuyện bình thường. Ra khỏi thang máy, hắn vẫn chưa buông tay, cứ thế dắt cậu đi về phía bãi đậu xe.

Hạ Trí không nhịn được mà nhìn hắn một cái, liền phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình. Cậu ngây ra một lúc, sau đó nhanh chóng dời mắt đi, nhẹ gật đầu.

So với sự thẳng thắn lúc tỏ tình, khi chính thức yêu đương, Hạ Trí bộc lộ ra vẻ bối rối và không tự nhiên. Như thể từng tế bào trên người đều không biết nên đặt ở đâu cho phải.

Chu Thời Bùi mở cửa xe, bảo cậu lên xe trước. Hạ Trí nhìn hắn một cái, cúi người ngồi vào trong.

"Đường đi hơi xa, em có thể chợp mắt một lát, đến nơi anh sẽ gọi." Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí không buồn ngủ, tinh thần cậu rất tốt. Chu Thời Bùi lái xe, còn cậu thì ngồi ghế phụ, lặng lẽ nhìn hắn.

Lái xe khoảng nửa tiếng, cuối cùng cũng đến nông trang. Ven đường có khá nhiều xe đỗ, chứng tỏ có không ít người đến đây hái trái cây.

Chu Thời Bùi đỗ xe, cùng Hạ Trí xuống xe, tiện tay mua hai chai nước. Chủ nông trang đưa cho mỗi người một cái giỏ, sau khi báo giá xong thì để họ vào trong.

Đây là lần đầu tiên Hạ Trí tự tay hái trái cây, nên cảm thấy khá mới mẻ.

Chân giẫm lên nền đất, những quả thấp đã bị hái gần hết, muốn hái những quả ở trên cao phải nhón chân kéo cành xuống, tuy có chút vất vả nhưng Hạ Trí lại tỏ ra cực kỳ hứng thú.

Trong nông trang cũng có khá nhiều người đang hái trái, nhưng họ đứng cách nhau khá xa, chỉ có Chu Thời Bùi luôn ở bên cạnh cậu.

Lúc hái trái cây không tiện trò chuyện, nên cả hai đều rất yên lặng.

Hạ Trí hái rất nghiêm túc, còn Chu Thời Bùi có thời gian rảnh để quan sát cậu.

Dưới ánh mặt trời, làn da trắng nõn của Hạ Trí bị phơi đến ửng hồng, gương mặt lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng. Cậu cẩn thận đặt từng quả cherry vừa hái vào giỏ.

Lúc này, Hạ Trí mới thực sự mang dáng vẻ tràn đầy sức sống của độ tuổi này.

Chu Thời Bùi biết trước là cậu sẽ thích, nhưng khi tận mắt nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ của đối phương, trong mắt hắn vẫn không kìm được mà hiện lên chút dịu dàng..

Hắn vặn nắp chai nước khoáng, rửa sạch mấy quả cherry, đưa tay đút một quả đến bên môi Hạ Trí.

Hạ Trí khựng lại, quay đầu nhìn Chu Thời Bùi, trong mắt hiện rõ vẻ bất ngờ.

"Nếm thử đi." Chu Thời Bùi nhắc.

Hạ Trí theo phản xạ mở miệng, Chu Thời Bùi liền đút quả cherry vào. Khi cắn xuống, nước quả ngọt thanh bỗng lan tỏa trong miệng, lần đầu tiên cậu cảm thấy cherry lại ngon đến thế.

"Ăn nữa không?" Chu Thời Bùi đưa thêm một quả.

Hạ Trí há miệng cắn lấy, nhưng vô tình chạm vào ngón tay đối phương. Chu Thời Bùi bật cười, rút tay về. Hạ Trí nhìn hắn, lòng bỗng rối bời.

Nước quả cherry ngọt lịm, khiến cậu không thể phân biệt được, rốt cuộc vị ngọt này đến từ trái cây hay là từ Chu Thời Bùi.

Ban đầu, Chu Thời Bùi chỉ muốn dẫn Hạ Trí ra ngoài chơi, vì cậu luôn ở trong nhà, chắc hẳn chưa từng có ai đưa đi trải nghiệm những điều này. Nhưng khi thấy cậu vui vẻ hái quả, hắn cũng không ngăn cản.

Hạ Trí không ngờ hái quả lại dễ gây nghiện như vậy. Mỗi lần thấy quả nào to hơn, đỏ hơn, cậu lại muốn hái. Cậu nhón chân với lấy một cành trĩu nặng cherry, nhưng vì quá cao nên mãi không chạm tới được.

Chu Thời Bùi định giúp, nhưng vừa giơ tay thì thấy Hạ Trí cuối cùng cũng chạm được vào cành cây, nhưng cậu bị mất thăng bằng.

Cậu cứ nghĩ mình sẽ ngã, nào ngờ rơi vào một vòng tay ấm áp. Chu Thời Bùi đỡ cậu đứng vững mới buông ra. Hạ Trí quay sang nhìn hắn, chỉ nghe thấy đối phương nhẹ giọng nhắc nhở: "Cẩn thận, chú ý an toàn."

Hạ Trí ngẩn người một lúc rồi gật đầu.

Chu Thời Bùi lấy từ túi ra một gói khăn ướt, xé ra sau đó dịu dàng lau mồ hôi giúp cậu. Cảm giác ướt lạnh lướt qua da khiến Hạ Trí thấy dễ chịu, đôi mắt không chớp nhìn Chu Thời Bùi.

Có lẽ hắn thấy bộ dạng này của Hạ Trí rất đáng yêu, nên trong mắt tràn đầy ý cười, ngón tay khẽ véo nhẹ má cậu, động tác đầy cưng chiều.

"Vẫn chưa quen sao?" Chu Thời Bùi hỏi.

Hạ Trí chớp mắt, không phủ nhận.

Cách đối xử của Chu Thời Bùi với tư cách người yêu khác hẳn trước đây. Những hành động thân mật như thế này, trước kia hắn chưa bao giờ làm với cậu.

Chỉ đến giờ, Hạ Trí mới thật sự cảm nhận rõ ràng rằng, hai người đang trong một mối quan hệ yêu đương.

"Mối quan hệ mới nào cũng vậy, cần thời gian để thích nghi. Không sao cả, rồi sẽ quen thôi."

Chu Thời Bùi vừa nói, Hạ Trí vừa lặng lẽ nhìn hắn.

Hai người mất cả buổi sáng để hái gần hai mươi cân cherry, mà công lao lớn nhất thuộc về Hạ Trí.

Chu Thời Bùi trả thêm tiền cho chủ nông trang, xem như bù vào số quả đã ăn trong vườn, dù đối phương nói không cần.

Dù gì trong vườn cũng chẳng ăn được bao nhiêu, Chu Thời Bùi quả thật là một vị khách hào phóng.

Buổi trưa, họ ăn trên thị trấn. Thị trấn không có nhiều nhà hàng, nhưng theo lời chủ nông trang, có một quán ăn sáng rất ngon, thế là hai người liền ghé qua ăn đơn giản.

Lên xe, bật điều hòa, không khí trong xe nhanh chóng trở nên mát mẻ. Trên đường về, Hạ Trí ngủ thiếp đi. Chu Thời Bùi tranh thủ lúc dừng đèn đỏ, với tay ra sau lấy áo khoác, nhẹ nhàng đắp lên người cậu.

Tới khu chung cư, hắn mới đánh thức Hạ Trí. Cậu có vẻ thực sự mệt, vừa mở mắt đã ngây ngốc nhìn hắn, đôi mắt vẫn còn vương chút ngái ngủ.

"Lên nhà nghỉ ngơi một chút đi." Chu Thời Bùi nói.

Buổi chiều, Chu Thời Bùi cùng Hạ Trí đến thăm nhà một số học sinh, mang theo những trái cherry mới hái.

Bọn trẻ biết cậu sắp đi, đều rất quyến luyến.

Trước đây, từng có phụ huynh không hài lòng với Hạ Trí, nhưng khi thấy con mình có thể giao tiếp với cậu, thậm chí còn học được những điều bất ngờ, thì chẳng ai còn phàn nàn nữa.

Có mấy vị phụ huynh tỏ ra tiếc nuối, muốn giữ cậu lại: "Thầy Hạ thật sự phải đi sao?"

Hạ Trí gật đầu, dùng ngôn ngữ ký hiệu nói với bọn trẻ: [Học tập thật tốt, sau này có thể đến thành phố A tìm anh.]

Chu Thời Bùi nhìn Hạ Trí điềm nhiên đối mặt với sự quyến luyến của bọn trẻ, nhẹ nhàng an ủi những tâm hồn non nớt kia, chợt nhận ra rằng—

Khoảng thời gian ở thành phố C, Hạ Trí thực sự đã trưởng thành rất nhiều.

Chương 44: Nhắm Mắt Lại, Anh Dạy Em

DTV-EBOOK

Chương 44:

Tối hôm đó, hai người đến một nhà hàng để ăn tối. Nhân viên phục vụ dẫn họ lên tầng cao nhất, nơi có một khoảng ngoài trời. Trên đó chỉ có một vài chiếc bàn, tất cả đều trống, không có một ai.

Dưới chân là một lớp cỏ xanh, ánh đèn trang trí phủ kín toàn bộ tầng thượng, bên cạnh còn có một cây đàn piano. Cảnh vật xung quanh trông thật yên tĩnh, không giống một nhà hàng chút nào.

Ánh sáng trên tầng thượng chủ yếu là màu ấm, hơi tối, tạo nên không khí rất lãng mạn. Hạ Trí theo sự sắp xếp của nhân viên phục vụ, ngồi xuống, ánh mắt hướng ra ngoài. Trước mắt cậu là một thành phố sáng rực với hàng vạn ánh đèn, còn bên dưới là con phố nhộn nhịp, đầy người qua lại.

Cảnh vật nơi họ đang ngồi tạo thành một sự tương phản mạnh mẽ với không gian xung quanh.

Món ăn đã được chuẩn bị sẵn, vài cây nến cũng được thắp sáng. Nhân viên phục vụ mở rượu vang, rót cho rượu cho cả hai sau đó lịch sự rời đi.

Gió đêm thoảng qua, ngọn nến nhấp nháy. Hạ Trí nhìn về phía Chu Thời Bùi, người đang tự nhiên nâng ly rượu lên.

"Hạ Trí, sinh nhật vui vẻ."

Hạ Trí hơi ngẩn người, mất một lúc lâu mới đưa tay cầm ly, nhẹ nhàng chạm vào ly của Chu Thời Bùi. Cậu không muốn uống say, hôm nay là sinh nhật của cậu, cũng là lần đầu tiên Chu Thời Bùi cùng cậu trải qua sinh nhật, cậu không muốn còn chưa bắt đầu mà đã say mất.

Chu Thời Bùi cười, "Cùng anh uống một chút không sao đâu, say rồi anh sẽ đưa em về."

Hạ Trí cảm thấy mỗi khi cậu nghĩ gì, Chu Thời Bùi đều có thể đoán được. Cậu nghe lời nói của hắn, cúi đầu uống một ngụm. Hương vị rượu vang có chút k1ch thích, đầu lưỡi hơi khô, nhưng dư vị lại ngọt ngào. Cảm giác cồn trong rượu có vẻ cao hơn chút so với những lần cậu từng uống.

Vừa đặt ly rượu xuống, cánh cửa phía bên kia mở ra, một người quản lý mặc bộ đồ công sở màu đen bước vào, ôm một bó

hoa hồng lớn, đưa cho Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi nhận lấy và nói cảm ơn.

"Không có gì, phục vụ khách hàng là vinh dự của chúng tôi. Chúc hai vị có một buổi tối vui vẻ."

Chu Thời Bùi gật đầu, người quản lý rời đi đúng lúc.

Bó hoa hồng này không giống như lần trước Chu Thời Bùi tặng Hạ Trí. Hoặc nói đúng hơn, bó hoa này lớn hơn rất nhiều so với lần trước.

Chu Thời Bùi đưa bó hoa cho Hạ Trí, cậu ôm chặt lấy, hương thơm nồng nàn của những đóa hồng lan tỏa trong không khí, khiến màn đêm càng thêm mê hoặc.

Cậu cúi đầu, chóp mũi gần như chạm vào những cánh hoa, đôi mắt ánh lên vẻ yêu thích rõ rệt. Khi ngẩng lên, ánh nhìn trong trẻo tựa bầu trời đầy sao, sáng rực rỡ giữa màn đêm.

Chu Thời Bùi nhìn cậu đến thất thần, ánh mắt dần trở nên ấm áp, sâu thẳm. Hắn không kìm được mà vươn tay về phía cậu.

Hạ Trí không thể diễn tả ánh mắt của Chu Thời Bùi lúc này, bởi từ trước đến nay, cậu chưa từng thấy qua. Trong vô thức, cậu đưa tay cho hắn, để mặc cho những ngón tay ấm áp ấy nắm lấy, hơi siết chặt.

Chu Thời Bùi nhẹ nhàng dẫn dắt, khiến Hạ Trí đứng dậy, vòng qua chiếc bàn, đến trước mặt hắn. Mùi hương từ bó hoa vấn vít quanh hai người. Hắn ngước lên nhìn cậu.

Hạ Trí vô thức siết chặt bó hoa trong tay hơn một chút, ánh mắt của Chu Thời Bùi khiến tim cậu khẽ run, một cảm giác khó gọi tên dâng tràn trong lồ ng ngực.

Chu Thời Bùi nắm lấy tay cậu, làm sao có thể không cảm nhận được sự căng thẳng ấy. Hắn nhẹ nhàng kéo cậu vào lòng. Hạ Trí hoàn toàn không kịp phản ứng, đầu gối khẽ khuỵu xuống, thuận thế ngồi lên đùi hắn.

Mãi đến khi ý thức được, toàn thân cậu cứng đờ, như thể nơi mình đang ngồi bỏng rát. Cậu hoảng loạn muốn đứng dậy, nhưng cánh tay của Chu Thời Bùi siết lại, giữ chặt cậu trong vòng tay hắn.

Hạ Trí xoay đầu nhìn hắn, hai tay vẫn ôm bó hoa, không biết nên làm gì. Cậu lúng túng không phải vì không muốn, mà là vì

không dám. Cảm giác tim đập quá nhanh khiến đầu óc cậu trở nên trống rỗng.

“Hạ Trí.” Chu Thời Bùi khẽ gọi tên cậu.

Hạ Trí theo phản xạ ngước nhìn hắn, hàng mi khẽ run. Chu Thời Bùi một tay ôm lấy eo cậu, tay còn lại nâng lên, đầu ngón tay lướt nhẹ qua gò má, sau đó hơi dùng lực, khẽ nâng cằm cậu lên.

Hạ Trí siết chặt bó hoa hồng trong tay, hàng mi khẽ run rẩy, mỗi lúc một dữ dội hơn. Khi Chu Thời Bùi tiến lại gần, cậu theo bản năng nhắm mắt, ngay cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp, rối loạn vì căng thẳng.

Chu Thời Bùi không ngờ rằng chỉ là một nụ hôn thôi mà Hạ Trí lại căng thẳng đến vậy. Quả nhiên, không thể quá vội vàng...

Nhưng lần này đã đến bước này rồi, nếu buông cậu ra thì thật đáng tiếc. Chu Thời Bùi áp môi xuống, hôn lên môi Hạ Trí.

Hạ Trí còn non nớt, hoàn toàn không biết gì. Lần duy nhất cậu từng hôn là trong lần tỏ tình đó, nhưng cũng vụng về không theo quy tắc nào, thực ra đến chính cậu cũng không nhớ rõ mình đã làm gì.

Nụ hôn lần này là do Chu Thời Bùi chủ động, Hạ Trí ngoan ngoãn đón nhận. Nụ hôn của hắn rất dịu dàng, nhưng hơi thở lại nóng bỏng, vẫn không phải thứ mà một người chưa từng trải qua điều gì như Hạ Trí có thể chịu đựng được.

Thân thể vô thức mềm nhũn, hoàn toàn ngã vào lòng Chu Thời Bùi. Đôi tay nắm chặt hoa hồng thỉnh thoảng có bản năng muốn đáp lại hắn. Tuy nhiên, mỗi khi đối mặt với nụ hôn nóng bỏng của Chu Thời Bùi, cậu lại lặng lẽ lùi về.

Chu Thời Bùi không cho Hạ Trí cơ hội trốn tránh. Nụ hôn sâu khiến cậu có chút sợ hãi—cậu chưa từng hôn ai khác, hoàn toàn không biết nụ hôn có thể đi sâu đến mức này, chỉ có thể cố gắng thích ứng và tiếp nhận.

Dù là một nụ hôn dịu dàng đến đâu, cũng đều mang theo sự chiếm đoạt. Huống hồ, sự dịu dàng của Chu Thời Bùi chưa bao giờ chỉ đơn thuần là dịu dàng.

Đến cuối cùng, Hạ Trí gần như không thở nổi, lúc này Chu Thời Bùi mới chịu kết thúc nụ hôn.

Cậu tựa vào lòng hắn, cố gắng điều chỉnh hơi thở. Nụ hôn ngột ngạt ấy khiến tim cậu đập loạn nhịp, bàn tay dịu dàng của

Chu Thời Bùi chậm rãi vuốt nhẹ sau lưng cậu, mang đến một sự lưu luyến vô tận.

Chu Thời Bùi cũng đang ổn định nhịp tim của hắn. Đôi mắt hắn nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng thực chất bên trong đã giấu đi hết thảy khát vọng đang cuộn trào. Hắn ôm lấy Hạ Trí, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua gương mặt cậu.

“Còn căng thẳng không?” Chu Thời Bùi hỏi.

Hạ Trí ngước mắt nhìn hắn, khẽ lắc đầu. Cơ thể vẫn còn hơi mềm nhũn, nhưng không còn cứng đờ như lúc đầu.

“Đừng sợ, chúng ta đang yêu nhau. Em có thể làm bất cứ điều gì với anh.” Chu Thời Bùi nói.

Huống hồ, cũng chỉ là ngồi trên đùi hắn mà thôi.

Những lời đó như tiếp thêm dũng khí cho Hạ Trí. Cậu dường như muốn kiểm chứng câu nói của Chu Thời Bùi, liền rướn người tới trước, đặt đôi môi mềm mại của mình lên môi hắn.

Chu Thời Bùi khẽ sững người, có chút bất ngờ. Nhưng ngay sau đó, đáy mắt hắn hiện lên ý cười, hắn bắt chước động tác của

Hạ Trí, nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn.

Hạ Trí nhìn hắn, Chu Thời Bùi hỏi: “Thế nào? Hài lòng chứ?”

Hạ Trí bị ánh mắt trêu chọc của hắn làm cho ngượng ngùng, hiếm khi nào lộ ra vẻ bối rối như vậy, cậu khẽ gật đầu một cái.

“Vậy chúng ta ăn trước, kẻo đồ ăn nguội mất.” Chu Thời Bùi buông cậu ra, hoàn toàn quên mất rằng ban đầu chính hắn là người cao hứng kéo Hạ Trí vào lòng để hôn.

Hạ Trí đứng dậy, rời khỏi vòng tay hắn, nhưng trong lòng còn có chút lưu luyến. Đôi mắt cậu nhìn Chu Thời Bùi chằm chằm, ánh mắt không chút che giấu, vừa trong sáng lại vừa nóng bỏng.

Ánh mắt ấy quá đỗi đơn thuần, lại quá mức tha thiết, khiến người ta nhìn mà lòng ngứa ngáy khó chịu.

Chu Thời Bùi cắt từng miếng bít tết trong đ ĩa của mình, sau đó đưa cho Hạ Trí: “Đưa phần của em cho anh.”

Hạ Trí mãi lo nhìn hắn, đến khi cúi xuống mới phát hiện bít tết trong đ ĩa của mình vẫn chưa động tới. Nếu để lâu hơn nữa

thì nguội mất.

Cậu nhận lấy phần bít tết đã được cắt sẵn từ tay Chu Thời Bùi, đổi lại phần của mình. Lúc này, cậu mới chịu thu ánh mắt, tập trung vào miếng bít tết đã được cắt gọn gàng trong đ ĩa.

Hai người tiếp tục uống thêm một chút rượu. Hạ Trí đã hơi ngà ngà say, cảm giác cả người như đang lơ lửng giữa không trung.

Chu Thời Bùi uống nhiều hơn cậu. Hạ Trí rất thích nhìn hắn uống rượu. Khác với phong thái trong các buổi tiệc xã giao, khi ở riêng, động tác uống rượu của hắn mang theo chút gì đó lười biếng, nhàn nhã. Hắn khẽ lắc ly rượu, đặt môi mỏng lên vành ly trong suốt, chất lỏng màu đỏ thẫm chậm rãi trượt xuống cổ họng…

Yết hầu khẽ chuyển động, khiến Hạ Trí nhìn đến mức khô cả miệng. Cậu vô thức cũng nhấp một ngụm rượu nhỏ.

Sau khi bữa tối gần kết thúc, ánh đèn trên tầng thượng đột nhiên tắt hết, xung quanh lập tức chìm vào bóng tối. Hạ Trí giật mình, theo phản xạ nhìn về phía Chu Thời Bùi, nhưng khuôn mặt hắn đã bị bóng tối che lấp, chỉ còn lại một bóng dáng mơ hồ.

Cậu định dùng thủ ngữ để hỏi hắn chuyện gì đang xảy ra, nhưng chợt nhớ ra rằng đối phương không thể nhìn thấy mình. Đúng lúc này, một chùm sáng rực rỡ phóng thẳng lên bầu trời, ngay sau đó nổ tung trong màn đêm.

Ánh sáng từ pháo hoa xé toạc bóng tối, chiếu rọi khuôn mặt của Chu Thời Bùi. Đôi mắt hắn ánh lên sự dịu dàng nồng đậm, từng tia sáng mơ hồ quấn lấy Hạ Trí, như thể vô hình mà vây chặt cậu trong đó.

Chỉ một ánh mắt ấy thôi cũng đủ khiến thế giới của Hạ Trí như ngừng lại. Vạn vật xung quanh đều trở nên mờ nhạt, trong mắt cậu lúc này chỉ còn lại duy nhất hình bóng của Chu Thời Bùi. Pháo hoa trên bầu trời vẫn đang nở rộ, nhưng âm thanh bên tai cậu dường như xa xăm hẳn đi.

Gương mặt Chu Thời Bùi dưới ánh pháo hoa lúc sáng lúc tối, mông lung đến mức gần như không chân thực. Hạ Trí muốn đưa tay ra nắm lấy, nhưng cơ thể như bị cố định, chẳng thể nào động đậy.

Chu Thời Bùi đứng dậy, bước đến trước mặt Hạ Trí, chắn đi tầm mắt của cậu. Sau đó, hắn nhẹ nhàng nâng cậu lên khỏi ghế, nghiêng người một chút, vô cùng tự nhiên mà vòng tay ôm lấy eo Hạ Trí, kéo cậu vào lòng. Đến khi hai người ra đến mép tầng thượng, hắn mới chậm rãi buông tay.

Cả hai cùng dựa vào lan can, ngẩng đầu ngắm nhìn pháo hoa. Màn pháo hoa này vô cùng rực rỡ, từng đợt nối tiếp nhau bùng nổ trên bầu trời suốt hơn nửa tiếng. Bên dưới, vô số người đi đường cũng bị thu hút mà dừng chân thưởng thức.

Ánh sáng của pháo hoa phản chiếu trong mắt Chu Thời Bùi, rực rỡ chập chờn, đủ màu sắc đan xen. Thế nhưng, ánh nhìn của hắn bình thản đến lạ, như thể thứ hắn đang ngắm không phải là một màn pháo hoa.

Hạ Trí nhìn thêm một lát, rồi lặng lẽ nghiêng đầu, lén quan sát gương mặt nghiêng của Chu Thời Bùi. Khoảng cách giữa hai người rất gần, cơ thể cậu hơi nghiêng về phía hắn. Bàn tay đang đặt trên lan can khẽ động, vô thức chạm vào mu bàn tay của Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi cúi xuống, ánh mắt rơi trên người cậu. Bị phát hiện, nhưng Hạ Trí không còn cảm thấy ngại ngùng nữa. Cậu ngước mắt nhìn hắn, sau đó nhẹ nhàng đặt bàn tay mình lên mu bàn tay hắn. Khi những chùm pháo hoa cuối cùng sắp tan biến, cậu khẽ siết ngón tay, nắm chặt lấy tay hắn, đồng thời ngẩng đầu, đặt lên môi hắn một nụ hôn dịu dàng.

Chu Thời Bùi khẽ sững lại, sau đó rút tay khỏi lòng bàn tay Hạ Trí, vòng tay ôm cậu vào lòng, cúi xuống theo chuyển động của cậu, tạo điều kiện để cậu có thể dễ dàng hôn hắn.

Hạ Trí chỉ đơn thuần muốn được gần gũi với Chu Thời Bùi, giống như một bản năng tự nhiên của con người khi khát sẽ tìm nước uống. Cậu vừa chạm đến môi hắn liền lập tức buông ra.

Dù ngay trước đó, Chu Thời Bùi đã làm mẫu cho cậu, nhưng cậu vẫn chỉ biết hôn một cách thoáng qua, thậm chí còn không bằng lần đầu tiên hôn hắn.

Nhưng khi ấy, mọi hành động của cậu đều là vô thức, phần lớn là bắt chước người khác hoặc học từ trên TV, còn lại hoàn toàn dựa vào bản năng. Cậu chẳng biết mình đã làm gì, đến cuối cùng bị Chu Thời Bùi kéo ra.

“Chỉ vậy thôi sao?” Chu Thời Bùi nhìn cậu, khẽ hỏi.

Hạ Trí ngây người, không biết nên trả lời thế nào.

“Nhắm mắt lại, anh dạy em.” Giọng hắn trầm thấp, dịu dàng, tựa như có thể mê hoặc lòng người.

Hạ Trí vốn luôn nghe lời hắn, bảo nhắm mắt thì cậu lập tức ngoan ngoãn nhắm lại.

Chu Thời Bùi cúi xuống, môi hắn lướt nhẹ qua vành tai cậu. Hạ Trí khẽ run lên, hơi thở ấm áp của hắn phả vào khiến cậu cảm thấy nhột, như có một luồng điện nhỏ chạy dọc từ não xuống khắp tứ chi, đến mức đôi chân cũng trở nên mềm nhũn.

Phản ứng của Hạ Trí quá non nớt, hoàn toàn không chịu nổi chút trêu chọc này. Chu Thời Bùi ôm cậu thật chặt trong lòng, một tay nhẹ nhàng vuốt v3 d ái tai cậu. Vì quá nhạy cảm, Hạ Trí theo bản năng muốn tránh đi, nhưng ngay lúc đó, Chu Thời Bùi đã cúi đầu, đặt lên môi cậu một nụ hôn.

Hơi thở của Hạ Trí rối loạn hơn, hai tay cậu bấu chặt lấy áo hắn. Chu Thời Bùi kiên nhẫn hôn cậu từng chút một, để cậu có thời gian thích nghi.

Hắn dẫn dắt cậu học cách đáp lại, ban đầu Hạ Trí còn do dự, nhưng dần dần cũng rụt rè bắt chước theo nhịp điệu của hắn. Dù động tác còn vụng về, lại mang theo chút cẩn trọng, rụt rè như một chú mèo nhỏ đang thăm dò mọi thứ.

Nụ hôn kéo dài đến mức ngay cả Chu Thời Bùi cũng bắt đầu mất kiểm soát. Hắn khẽ tách ra, ôm cậu vào lòng, cố gắng áp chế ngọn lửa đang bùng lên trong lòng. Quả nhiên, có những chuyện một khi đã bắt đầu thì sẽ trở nên khó mà dừng lại.

Nhưng hắn không muốn tiến triển quá nhanh với Hạ Trí. Yêu đương là một chuyện, nhưng lý trí vẫn phải giữ lại một chút.

Hạ Trí yên tĩnh tựa vào lồ ng ngực hắn, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của Chu Thời Bùi, lúc này cậu mới nhận ra, thì ra hắn cũng không phải lúc nào cũng điềm tĩnh, lạnh nhạt. Ít nhất là ngay giây phút này, cậu có thể cảm nhận rõ ràng—trái tim hắn đang đập vì cậu.

“Bên kia có đàn piano, muốn nghe anh chơi một bản không?” Chu Thời Bùi bỗng lên tiếng.

Hạ Trí ngẩng đầu khỏi lồ ng ngực hắn, có chút bất ngờ. Sau đó, cậu chợt nhớ ra, nhà Chu Thời Bùi cũng có một cây đàn piano, nên hắn biết chơi cũng không có gì lạ. Nghĩ đến đây, cậu khẽ gật đầu, mang theo chút mong chờ.

Chu Thời Bùi buông cậu ra, đi về phía cây đàn, ngồi xuống rồi nhìn cậu một cái. Ngay sau đó, tiếng đàn du dương vang lên giữa màn đêm.

Là bài Chúc mừng sinh nhật.

Đèn trên tầng thượng sáng trở lại. Cánh cửa trượt phía trong được mở ra, nhân viên phục vụ đẩy một chiếc bánh sinh nhật ra ngoài, khẽ cất giọng hát bài chúc mừng sinh nhật.

Hạ Trí sững sờ, ánh mắt cậu thoáng chút mơ màng, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, quay đầu nhìn về phía Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi chơi xong bài hát liền thu tay lại, đứng dậy đi về phía Hạ Trí, nắm lấy tay cậu: “Ước nguyện rồi thổi nến đi. Điều ước này, anh sẽ giúp em thực hiện.”

Chương 45: Yêu Đương Thì Không Cần Phải Giấu Giếm

DTV-EBOOK

Chương 45:

Điều ước mà Hạ Trí thầm nghĩ trong lòng đều liên quan đến Chu Thời Bùi. Hắn hỏi cậu có muốn ước điều gì khác không, nhưng Hạ Trí chỉ lắc đầu. Chu Thời Bùi nhìn cậu thật lâu, cuối cùng không nói gì thêm.

Vừa ăn tối xong, cả hai cũng không ăn được nhiều bánh. Chu Thời Bùi vốn không thích đồ ngọt, chỉ nếm thử một miếng cùng Hạ Trí, phần còn lại để cho nhân viên nhà hàng chia nhau.

Trên đường trở về, Chu Thời Bùi hỏi cậu: “Ngày mai chúng ta về thành phố A, em có muốn nói cho Cố Dị một tiếng không?”

Hạ Trí vốn không nghĩ đến chuyện này, nhưng sau khi được hắn nhắc, cậu mới sực nhớ ra rằng mình nên nói với Cố Dị một tiếng. Dù sao ở thành phố C, cậu cũng chỉ có một người bạn là anh ta. Vì vậy, Hạ Trí khẽ gật đầu.

Hai người trở về đã gần mười giờ. Hạ Trí không chắc giờ này Cố Dị đã đi nghỉ chưa, liền ấn chuông cửa.

Chu Thời Bùi đứng ngay sau cậu, chưa đợi lâu thì cửa đã mở ra.

Cố Dị đứng trước cửa, thấy là Hạ Trí và Chu Thời Bùi, vẻ mặt thoáng chút bất ngờ. Đây có thể coi là lần đầu tiên Hạ Trí chủ động nhấn chuông nhà anh ta.

"Ai đấy?" Trong phòng vang lên một giọng nói khác. Cố Dị quay đầu lại, ngay sau đó thấy Lộ An Hòa thò cả người ra khỏi cửa. Nhìn thấy Hạ Trí và Chu Thời Bùi, cậu ta lập tức cười tươi: "Anh Bùi, Hạ Trí, hai người đến đây làm gì vậy?"

Chu Thời Bùi có lẽ cũng không ngờ sẽ gặp Lộ An Hòa ở đây, liền hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

Lộ An Hòa thản nhiên đáp: "Anh nói cái này à? Nhà anh ấy có phòng trống, em lười thuê khách sạn nên qua đây ở luôn."

Chu Thời Bùi khẽ cau mày, như thể có chút bất lực: "Hai người thân nhau lắm sao?"

"Bạn bè bình thường gặp vài lần là quen ngay ấy mà. Đúng không, thầy Cố?" Lộ An Hòa cười híp mắt nhìn sang Cố Dị.

Cố Dị: “……”

Anh ta không biết nên đáp lại thế nào. Có lẽ ngay từ lần anh ta không nghe lời, tự ý bảo tài xế thả người giữa đường, anh ta đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng.

Anh ta đã đánh giá thấp khả năng gây rắc rối của Lộ An Hòa.

Bây giờ trong phòng khách vẫn còn bày chiếc máy chơi game mới của cậu ta, trên bàn la liệt các loại đồ uống và rượu, cả chiếc sofa rộng rãi cũng bị một mình cậu ta chiếm trọn.

Cảm giác như chính anh ta mới là người đang ở nhờ vậy.

Cố Dị cũng không bình luận gì thêm, chỉ dịu dàng nhìn Hạ Trí: “Trễ thế này rồi, có chuyện gì sao?”

Hạ Trí dùng thủ ngữ nói với anh ta: [Mai tôi về thành phố A rồi.]

Nét mặt vốn ôn hòa của Cố Dị thoáng khựng lại khi nghe thấy điều đó. Một cảm giác mất mát chợt dâng lên trong lòng anh ta,

nhưng chỉ trong tích tắc, anh ta nhanh chóng lấy lại nụ cười, gật đầu nói: “Vậy à, cũng tốt. Mai mấy giờ? Để tôi tiễn hai người ra sân bay.”

Trong khoảnh khắc ấy, Hạ Trí bỗng nhận ra cảm xúc của Cố Dị. Cậu đứng yên một chỗ, không hiểu sao lại vô thức giơ tay lên: [Xin lỗi.]

Cậu không biết vì sao mình muốn nói xin lỗi với Cố Dị, chỉ là vào thời điểm này, hành động đó tự nhiên mà xuất hiện. Không rõ là vì áy náy hay vì điều gì khác.

Chu Thời Bùi không lên tiếng, chỉ yên lặng nhìn cậu.

Ngược lại, Cố Dị sau khi nghe câu này thì thoáng sững người, ánh mắt càng trở nên dịu dàng hơn: “Hạ Trí, đây không phải lỗi của cậu. Chỉ là chúng ta gặp nhau quá muộn thôi. Tôi sẽ luôn chúc phúc cho cậu.”

Yêu một người không có gì sai, không yêu một người cũng không có gì sai. Vốn dĩ, tình cảm không nên trở thành gánh nặng trong lòng bất cứ ai.

"Chậc." Giọng của Lộ An Hòa cắt ngang bầu không khí, cười nói: "Anh Bùi, em cũng muốn về nữa. Hay là anh nói với anh trai em một tiếng, để anh đưa em về luôn đi?"

Cậu ta nhìn Chu Thời Bùi đầy mong đợi.

"Hoàn thành công việc anh trai cậu giao đi, đừng ham chơi quá, bớt gây chuyện lại." Chu Thời Bùi nhắc nhở.

"Vậy chẳng phải em còn phải ở cái chỗ tồi tàn này thêm ba bốn tháng nữa sao?"

Lộ An Hòa than thở đầy chán nản, bầu không khí vì thế cũng dịu đi đôi chút.

Cố Dị nói với Hạ Trí: "Tiện thể giúp cậu làm thủ tục trả phòng luôn nhé."

Hạ Trí gật đầu.

Sau khi Chu Thời Bùi và Hạ Trí rời đi, Cố Dị khẽ khép cửa lại. Nụ cười nhạt mà dịu dàng trên gương mặt anh ta cuối cùng cũng không thể duy trì nổi nữa, trông có chút mất hồn.

Lộ An Hòa là một người bạn đồng hành lý tưởng, mấy ngày nay cậu ta lôi kéo anh ta đi trải nghiệm đủ mọi hoạt động giải

trí, chơi hết tất cả những chỗ có thể trong thị trấn, khiến anh ta không có nhiều thời gian để nghĩ đến chuyện của Hạ Trí. Giờ nghe tin Hạ Trí sắp rời đi, trong lòng tuy có chút trống trải, nhưng thực ra không khó chịu như anh ta tưởng.

Chỉ là có chút hoài niệm. Khi thực sự phải buông bỏ, con người ta luôn cảm thấy luyến tiếc.

Lộ An Hòa vòng qua người anh ta, ngồi lại lên sofa, tiện tay cầm một lon bia trên bàn, quay đầu gọi: "Thầy Cố."

Cố Dị ngước lên, còn chưa kịp phản ứng thì lon bia đã bị ném về phía mình. Anh ta theo bản năng đưa tay bắt lấy, liền thấy Lộ An Hòa cười tươi, lộ ra hai chiếc răng khểnh nhỏ, còn giơ lon bia trong tay lên lắc lắc: "Nào, uống một chút đi."

Cố Dị: "……"

Quả nhiên, niềm vui nỗi buồn của con người là không thể cảm thông với nhau. Lộ An Hòa đúng là chẳng có chút năng lực đồng cảm nào.

"Cậu uống còn ít sao?" Cố Dị nhìn xuống đống lon bia rỗng lăn lóc dưới đất.

"Anh chỉ cần nói có uống hay không thôi. Người khác bỏ tiền ra mời mà tôi còn không uống đấy, thầy Cố, đây là vinh dự hiếm có đấy nhé." Lộ An Hòa nói đầy nghiêm túc.

Cố Dị bật cười, bước đến ngồi xuống, bật nắp lon bia giơ lên trước mặt Lộ An Hòa. Lộ An Hòa khẽ cười, nâng lon bia lên cụng nhẹ một cái.

"Thế mới đúng chứ."

Chiều hôm sau, Chu Thời Bùi và Hạ Trí lên máy bay rời đi. Cố Dị và Lộ An Hòa cùng nhau tiễn họ ra sân bay, cũng không nói gì nhiều lúc chia tay.

Sau khi lên máy bay, Hạ Trí ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ rất lâu. Chu Thời Bùi nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu, mười ngón đan chặt vào nhau.

Hạ Trí quay đầu nhìn Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi hỏi: "Luyến tiếc à?"

Hạ Trí gật đầu: [Có một chút.]

"Sau này có thể quay lại chơi." Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí gật đầu. Chu Thời Bùi khẽ mỉm cười, trong nụ cười ấy còn xen lẫn chút dịu dàng.

Hạ Trí bị ánh mắt ấy nhìn đến mức mặt hơi nóng lên, vô thức dời mắt đi chỗ khác.

Trước đây cậu chưa từng nhận ra, ánh mắt của Chu Thời Bùi khi nhìn một người một cách chăm chú lại sâu thẳm như vậy, mang theo một tia nóng bỏng khiến người ta chỉ sơ sẩy một chút là chìm đắm vào đó.

Sân bay thành phố A.

Khoảnh khắc đặt chân xuống nơi này, trở lại thành phố quen thuộc, Hạ Trí có cảm giác như đã trải qua cả một đời.

Vừa ra khỏi sân bay, hai người đã nhìn thấy Cận Vi.

Với dáng người cao ráo và khí chất đặc biệt, anh ta nổi bật trong đám đông, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Chu Thời Bùi đẩy vali hành lý cùng Hạ Trí đi đến, bên cạnh Cận Vi còn có một người nữa – chính là nam sinh đã đến đón anh ta lần trước.

Khí chất lạnh lùng băng giá của cậu ta giữa cái nóng oi bức của mùa hè, tạo ra một nét điểm đạm riêng biệt. Dường như đứng bên cạnh cậu ta, ngay cả cái nóng cũng tự nhiên vơi đi vài phần.

"Về rồi?" Câu này của Cận Vi rõ ràng là nói với Hạ Trí.

Hạ Trí nhẹ nhàng gật đầu.

"Lên xe trước đã." Cận Vi nói.

Ngoài trời nóng bức, không thể đứng đây nói chuyện mãi được.

"Được." Chu Thời Bùi đáp lời, nhìn người đứng sau lưng Cận Vi: "Không giới thiệu một chút sao?"

Lúc này Cận Vi mới nhớ ra sau lưng mình còn có một người khác, anh ta quay lại nhìn đối phương một cái, có vẻ hơi đau đầu, không muốn nhiều lời: "Không cần."

Chu Thời Bùi cũng không hỏi thêm, cùng Hạ Trí lên xe. Cận Vi lái xe, còn nam sinh đi theo anh ta thì ngồi ghế phụ lái, suốt cả quãng đường không nói một câu nào.

Trong xe, Hạ Trí không chủ động tỏ ra quá thân thiết với Chu Thời Bùi. Ngược lại, Cận Vi bật cười: "Không cần giấu giếm đâu, chuyện của hai người, Chu Thời Bùi đã nói với tôi rồi."

Hạ Trí hơi sửng sốt, vô thức quay sang nhìn Chu Thời Bùi, nhận được cái gật đầu xác nhận từ hắn.

"Hạ Trí, yêu đương thì không cần phải giấu giếm." Cận Vi mỉm cười nói với cậu.

Hạ Trí hơi ngẩn người.

Chu Thời Bùi nắm lấy tay cậu, đầu ngón tay Hạ Trí khẽ động, sau đó dần dần thả lỏng, cố gắng không để ý đến những người khác trong xe.

Cận Vi nhìn thấy cảnh này thì càng thấy buồn cười: "Lần đầu yêu đương thì da mặt mỏng cũng bình thường thôi, đừng ngại, ở đây không có người ngoài..."

Nói đến đây, anh ta đột nhiên nhớ ra trong xe đúng là vẫn còn một người ngoài thật, đành ngừng lại.

Sau mấy tháng rời xa, trở về căn biệt thự này, Hạ Trí đứng ở cửa, cảm giác hệt như lần đầu tiên Chu Thời Bùi đưa cậu đến đây. Chỉ là lần này, Chu Thời Bùi kéo hành lý đến trước mặt cậu, nắm lấy tay cậu, dắt cậu vào trong.

Cận Vi có chút chuyện riêng cần xử lý, sau khi đưa hai người về thì không vào nhà mà lái xe rời đi luôn.

Trong xe, không còn người khác, anh ta mới quay sang người ở ghế phụ: "Cậu định bám theo tôi đến khi nào?"

Đối phương thần sắc lạnh nhạt, không nói lời nào.

"Cậu bạn, tôi đã rời khỏi trường của các cậu rồi, bây giờ cậu làm vậy đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống riêng tư của tôi đấy." Cận Vi nhấn mạnh.

Người kia cuối cùng cũng chịu nhìn anh ta một cái, giọng điệu hờ hững: "Ừm."

"Xuống xe." Cận Vi thấy không nói lý được với người này, dứt khoát không muốn phí lời nữa.

dì Trương thấy Chu Thời Bùi đưa Hạ Trí về thì rất vui, lập tức bảo người giúp cậu mang hành lý lên lầu.

Nhưng đúng lúc đó, Chu Thời Bùi bỗng nhiên mở miệng: "dì Trương, để hành lý của Hạ Trí vào phòng tôi đi."

Ánh mắt Hạ Trí rõ ràng có chút kinh ngạc, cậu sững sờ nhìn hắn.

Chu Thời Bùi bật cười: "Không muốn ở chung với anh hả?"

Hạ Trí lắc đầu. Cậu tất nhiên là muốn, chỉ là cậu vẫn luôn nghĩ rằng, dù sống chung, đồ đạc của cậu vẫn sẽ được sắp xếp trong phòng riêng như trước.

Bởi vì theo hiểu biết của cậu về Chu Thời Bùi, hắn không phải người thích chia sẻ không gian riêng tư với người khác. Trước đây khi ở chung, ngoài lúc ngủ thì Hạ Trí hầu như không chạm

vào bất kỳ đồ vật nào trong phòng hắn. Ban ngày, cậu cũng sẽ không tùy tiện bước vào.

Không chỉ Hạ Trí ngạc nhiên, ngay cả dì Trương và những người khác cũng bất ngờ, mọi người trao đổi ánh mắt với nhau.

Chu Thời Bùi làm vậy, chẳng phải là muốn tuyên bố rõ ràng rằng Hạ Trí chính là người chủ còn lại của căn nhà này hay sao?

"Được, dì biết rồi." dì Trương gật đầu.

Hạ Trí đứng giữa phòng khách, cảm giác mọi thứ có chút không thực. Cậu vô thức siết chặt tay Chu Thời Bùi, đến khi đối phương siết tay cậu như một sự đáp lại, lúc này cậu mới thấy lòng mình bớt hoang mang.

"Hạ Trí, có một chuyện anh muốn nói với em." Chu Thời Bùi kéo cậu ngồi xuống sofa.

Hạ Trí ngước lên, không hiểu sao trong lòng có chút căng thẳng và bất an. Cậu đôi khi rất sợ mỗi khi Chu Thời Bùi muốn nói chuyện nghiêm túc với mình, nhưng dù thế nào cũng không thể trốn tránh được.

"Mẹ anh muốn gặp em, nên anh muốn hỏi ý kiến em trước." Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí nghe vậy thì tròn mắt kinh ngạc, cậu nhìn hắn, hiếm khi nào ngẩn người như vậy.

Mẹ của Chu Thời Bùi muốn gặp cậu? Vì sao?

"Đừng căng thẳng, nếu em chưa sẵn sàng thì cũng không cần vội, dù sao chúng ta cũng chỉ mới bắt đầu. Anh có thể đi nói với bà ấy."

Hạ Trí hỏi Chu Thời Bùi: [Mẹ anh muốn gặp em vì lý do gì?]

Câu hỏi của cậu thực sự rất ngây ngô, đến mức khiến Chu Thời Bùi không nhịn được cười. Hắn nhìn cậu, đáy mắt mang theo chút ý cười ấm áp, hỏi ngược lại: "Em nói xem?"

Hạ Trí từ ánh mắt hắn dường như chợt hiểu ra điều gì đó, nhưng thay vì vui mừng, cậu lại càng thêm bối rối.

Chu Thời Bùi thực ra chỉ muốn hỏi ý kiến cậu, không định làm cậu lo lắng. Thấy cậu chưa chuẩn bị sẵn sàng, hắn nói: "Vậy chuyện này cứ để sau cũng được, không cần vội."

Nhưng Hạ Trí lập tức lắc đầu. Mẹ của Chu Thời Bùi muốn gặp cậu, sao cậu có thể nói không gặp được?

[Em có thể.]

Hạ Trí dùng động tác tay, kiên định bày tỏ ý của mình.

Ánh mắt Chu Thời Bùi lóe lên chút bất ngờ, hắn khẽ nhướng mày: "Thật sự được sao?"

Hạ Trí gật đầu.

Chu Thời Bùi chăm chú nhìn cậu, ánh mắt tựa như có thể nhìn thấu hết thảy. Thấy cậu nghiêm túc, hắn không nói gì thêm: "Được, vậy để anh nói với bà ấy, chờ em nghỉ ngơi một hai tuần rồi anh sẽ đưa em đi gặp."

Hạ Trí nghe hắn nói hai tuần sau mới gặp, rốt cuộc cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại chẳng có chút tự tin nào.

Trước đây, cậu chưa từng cảm thấy việc mình là một người khiếm khuyết có gì đáng ngại, thậm chí cũng chưa bao giờ tự ti vì điều đó.

Thế nhưng giây phút này đây, cậu bắt đầu thấy bất an.

Cậu bắt đầu lo lắng không biết mẹ của Chu Thời Bùi có thích mình không?

Có phải vì cậu không thể nói chuyện mà sẽ không thích cậu không?

Chương 46

DTV-EBOOK

Chương 46:

Sau khi Chu Thời Bùi trở về, hắn liền bận rộn như thể có hàng tá công việc chờ sẵn. Thậm chí, ngay tối hôm đó, thư ký còn đặc biệt ghé qua, mang theo một chồng tài liệu.

Hạ Trí ngồi nghe thư ký báo cáo công việc suốt một tiếng đồng hồ, gần như không có lấy một phút dừng lại. Dì Trương còn chu đáo rót cho thư ký một ly nước mật ong.

"Cảm ơn dì." Thư ký cầm ly nước, uống liền một hơi gần nửa cốc.

Chu Thời Bùi nhanh chóng sắp xếp lại toàn bộ nội dung báo cáo trong đầu. Giọng hắn trầm ấm, ngữ điệu cũng rất nhẹ nhàng: "Vất vả rồi."

"Đây là trách nhiệm của tôi mà." Thư ký mỉm cười đáp, không nhịn được nhìn Hạ Trí, thử thăm dò: "Giờ cậu Hạ đã về rồi, cậu ấy có định quay lại công ty làm không sếp?"

Dù câu hỏi hướng về Hạ Trí, nhưng cậu không thể tự trả lời. Việc này vẫn phải xem Chu Thời Bùi sắp xếp thế nào, vì dù sao, người rời đi lúc trước cũng là cậu.

Chu Thời Bùi nhìn Hạ Trí một cái, dời mắt đi: "Tùy em ấy."

Nếu nói về suy nghĩ của Chu Thời Bùi, đương nhiên hắn mong Hạ Trí có thể quay lại. Dù gì, hắn cũng đã bỏ ra rất nhiều thời gian và tâm huyết để dạy dỗ cậu. Nhiều công việc giao cho Hạ Trí đều rất phù hợp, thậm chí một số việc không tiện giao cho người khác, hắn cũng cảm thấy yên tâm khi để Hạ Trí xử lý.

Nhưng Hạ Trí có thích công việc này không thì lại là chuyện khác. Có lẽ, công việc ở thành phố C mới thực sự là điều cậu muốn.

Về vấn đề này, Chu Thời Bùi không thể quyết định thay cậu. Hạ Trí có quyền tự lựa chọn con đường của mình.

Từ lâu, hắn đã nói —hắn dạy Hạ Trí không phải để ép cậu ở lại công ty hắn, mà là để cậu có nhiều lựa chọn hơn trong tương lai.

Thư ký có chút tiếc nuối. Thật ra, mọi người trong công ty đều mong Hạ Trí quay lại. Từ khi cậu đi, công việc chia xuống cho những người khác cũng tăng lên đáng kể.

Hơn nữa, vì Hạ Trí được đích thân Chu Thời Bùi hướng dẫn, nên cách làm việc của cậu rất tương đồng với hắn. Đôi khi có những vấn đề cả nhóm còn lưỡng lự, họ đều có thể hỏi qua ý kiến của Hạ Trí để tham khảo. Một người giỏi giang như vậy mà mất đi thì quả thực đáng tiếc.

Nhưng bản thân Hạ Trí chưa từng nghĩ đến việc này. Ban đầu, cậu chỉ định chờ xem Chu Thời Bùi sắp xếp ra sao. Nhưng giờ hắn nói là tùy vào lựa chọn của cậu, có nghĩa là cậu phải tự quyết định—ở lại công ty Chu Thời Bùi hay tìm một công việc khác.

"Chu tổng, nếu không còn việc gì nữa, tôi xin phép về trước." Thư ký nói.

Chu Thời Bùi nhìn đồng hồ, cũng sắp bảy giờ. Hắn không giữ người ta lại ăn cơm, cũng không muốn làm lỡ thời gian tan làm của thư ký, chỉ gật đầu: "Được."

Dù sao thì, thời buổi này chắc chẳng có nhân viên nào muốn sau khi làm xong việc lại còn phải mất thêm thời gian riêng tư để ăn cơm với sếp cả.

Sau khi thư ký rời đi, Chu Thời Bùi mới quay sang hỏi Hạ Trí: "Em thì sao? Tạm thời có dự định gì chưa?"

Hạ Trí lắc đầu.

"Không sao, cứ từ từ nghĩ. Nghỉ ngơi một thời gian rồi tính tiếp cũng được." Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí khẽ gật đầu.

Buổi tối, dì Trương có lẽ thấy Hạ Trí trở về nên đặc biệt chuẩn bị một bàn ăn vô cùng thịnh soạn.

Sau bữa cơm, Chu Thời Bùi vào thư phòng xử lý công việc, còn Hạ Trí thì về phòng thu dọn đồ đạc. Nhưng khi mở vali ra, cậu không biết phải để đồ ở đâu.

Trong phòng ngủ chính, tất cả đều là đồ cá nhân của Chu Thời Bùi, không có không gian riêng dành cho cậu. Cậu cũng không thể tùy tiện đặt đồ của mình chung với hắn được.

Hạ Trí định đứng lên hỏi thì phát hiện Chu Thời Bùi đã đứng trước cửa. Cậu có chút bất ngờ, cúi đầu nhìn vali của mình, dùng thủ ngữ hỏi: [Sao anh lại qua đây?]

"Cần anh giúp một tay không?" Chu Thời Bùi bước vào.

Hạ Trí nghĩ một chút, ra dấu: [Anh chỉ cần nói để đồ ở đâu là được, em tự sắp xếp.]

Cậu biết Chu Thời Bùi vẫn còn nhiều việc phải làm. Nếu không quá quan trọng, thư ký sẽ không đặc biệt mang tài liệu đến tận biệt thự vào giờ này.

Chu Thời Bùi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang ra dấu của Hạ Trí, kéo xuống, sau đó mới lên tiếng: "Anh sắp xếp cùng em."

Nói rồi, hắn nắm tay Hạ Trí ngồi xuống.

Hạ Trí cúi đầu nhìn hắn, không nhúc nhích. Chu Thời Bùi cảm nhận được ánh mắt ấy, ngước lên nhìn cậu—từ góc độ này, ánh mắt hắn mang theo sự dịu dàng và nuông chiều.

Hạ Trí rất hiếm khi nhìn thấy Chu Thời Bùi từ góc độ như thế này, hoặc có thể nói, hắn cũng rất ít khi thể hiện dáng vẻ này trước mặt người khác.

"Em sao thế?" Chu Thời Bùi hỏi.

Hạ Trí thu lại ánh mắt, khẽ lắc đầu ngồi xuống.

Đồ đạc của cậu không nhiều, dọn dẹp cũng rất nhanh.

Chu Thời Bùi mở tủ quần áo, bên trong toàn là đồ của hắn. Khi Hạ Trí nhìn thấy hắn lần lượt treo quần áo của mình vào, trong lòng không biết vì sao lại có một cảm giác khó tả.

Hắn để quần áo của cả hai vào cùng một chỗ.

Trước đây, dù cả hai có sống chung, Hạ Trí vẫn luôn hiểu rõ— cậu chỉ là một người ở nhờ. Dù là người trong căn phòng này hay đồ đạc trong đây, tất cả đều không thuộc về cậu.

Nhưng hôm nay, thế giới của Chu Thời Bùi đã mở ra với cậu.

Nhận thức ấy khiến cậu ngẩn người thật lâu.

Hạ Trí khẽ động chân, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy eo Chu Thời Bùi, hai tay siết chặt lại. Cậu muốn làm gì đó, nhưng không biết phải làm gì, chỉ có thể ôm hắn thật chặt như thế này.

Có lẽ đây là hành động thân mật nhất mà cậu có thể nghĩ đến.

So với nụ hôn, Hạ Trí thích ôm hơn. Mỗi lần Chu Thời Bùi hôn cậu, hắn cũng luôn ôm lấy cậu.

Cơ thể Chu Thời Bùi thoáng khựng lại, động tác trên tay cũng dừng theo. Cảm nhận được hơi ấm từ phía sau, hắn đặt quần áo xuống, nhẹ nhàng nắm lấy tay Hạ Trí, kéo cậu ra khỏi cái ôm.

Hạ Trí có chút không muốn buông, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn thả lỏng.

Chu Thời Bùi xoay người lại, nhìn cậu, giọng trầm thấp: "Làm gì thế?"

Hạ Trí chạm vào ánh mắt hắn, lắc đầu.

Giây tiếp theo, cậu đã bị kéo vào vòng tay hắn.

Mọi thứ trong phòng cũng đã dọn dẹp xong. Chu Thời Bùi dặn dò: "Cả ngày nay em cũng mệt rồi, lát nữa tắm rồi ngủ sớm

đi, không cần đợi anh."

Nói xong, hắn mới buông cậu ra.

Hạ Trí khẽ gật đầu.

Ánh mắt Chu Thời Bùi nhìn cậu ngày càng dịu dàng hơn. Cuối cùng, hắn cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu.

Sau khi Chu Thời Bùi rời đi, Hạ Trí vẫn đứng ngẩn người tại chỗ.

Chu Thời Bùi sau khi yêu… thật sự khác trước rất nhiều. Trước đây hắn đã tốt với cậu, nhưng bây giờ, dường như còn tốt hơn.

Hạ Trí ngày càng chìm sâu vào mối quan hệ này.

Dù là thích Chu Thời Bùi hay được hắn thích, cả hai đều giống như một thứ gây nghiện—càng đắm chìm, càng muốn có nhiều hơn.

Cậu muốn gì, Chu Thời Bùi đều cho cậu thứ đó. Một khi nhận được sự đáp lại từ người mà mình không dám mơ tưởng đến, khát khao sẽ trở thành một cái hố sâu không đáy, từng chút một nuốt chửng con người ta.

Sau khi tắm xong, Hạ Trí nằm trên giường. Rõ ràng hôm nay cậu đã rất mệt, nhưng lúc này chẳng có chút buồn ngủ nào, thậm chí còn thấy tỉnh táo.

Chu Thời Bùi đã nói không cần đợi hắn, nhưng Hạ Trí không tài nào ngủ được.

Cậu ngồi dậy, cuối cùng vẫn đi đến thư phòng.

Khi cánh cửa mở ra, ánh mắt Chu Thời Bùi lập tức hướng về phía cửa. Hạ Trí chắc vừa tắm xong không lâu, cậu đứng đó trong bộ đồ ngủ.

Thấy vậy, Chu Thời Bùi hỏi: "Anh bảo em ngủ sớm rồi mà? Sao lại chạy sang đây?"

Hạ Trí lắc đầu, dùng thủ ngữ ra dấu: [Ngủ không được.]

Chu Thời Bùi có chút bất đắc dĩ: "Vậy em vào đi."

Cậu vốn đang đợi câu này, liền bước vào, đóng cửa lại rồi đi đến trước mặt hắn.

"Ngồi trên sofa một lát đi, nếu chán thì lấy sách đọc."

Trước đây, mỗi lần vào thư phòng của hắn, Hạ Trí cũng thường giết thời gian như vậy.

Nhưng lần này, cậu ra dấu: [Có việc gì em có thể giúp không?]

Chu Thời Bùi mỉm cười, không từ chối tấm lòng của cậu: "Vậy em kéo ghế qua đây, ngồi cạnh anh đi."

Hạ Trí gật đầu, kéo một chiếc ghế lại gần, Chu Thời Bùi thuận tay đưa vài tập tài liệu cho cậu: "Xem trước đi."

Thực ra, lượng tài liệu bị dồn lại cũng không quá nhiều. Hiện tại, trọng tâm của công ty vẫn là dự án hợp tác với đối tác nước ngoài. Lúc đó, hắn vì chuyện của Hạ Trí mà rời đi quá vội, khiến nhiều chi tiết quan trọng chưa được bàn bạc kỹ lưỡng, nhất là những điều khoản ngoài hợp đồng.

Lần này hắn gấp rút quay về cũng là vì ngày mai, bên đối tác sẽ cử người đến đàm phán, hắn cần phải gặp mặt trực tiếp.

Hai người mỗi người một việc, tuy ngồi cạnh nhau nhưng không ai quấy rầy ai.

Hạ Trí làm xong phần của mình, còn Chu Thời Bùi thì đang nhận một cuộc gọi từ cấp cao trong công ty. Cậu không làm phiền hắn, chỉ lặng lẽ đứng dậy, ngồi trở lại sofa.

Cậu tùy ý lấy một quyển sách từ trên bàn, lật ra xem. Lúc này, giọng nói trầm ổn của Chu Thời Bùi thỉnh thoảng lại vang lên bên tai. Hạ Trí thỉnh thoảng ngước mắt nhìn hắn—dáng vẻ hắn nghiêm túc khi làm việc, trong mắt chẳng hề vướng chút tạp niệm nào.

Sau khi thư ký rời đi, Hạ Trí vẫn luôn suy nghĩ về câu hỏi của Chu Thời Bùi: "Em làm gì?"

Nhưng nghĩ mãi, cậu cũng chẳng tìm ra câu trả lời.

Mãi đến khi ngồi trong thư phòng, cùng Chu Thời Bùi xử lý công việc, lặng lẽ nhìn hắn làm việc, cậu chợt hiểu ra.

Cậu muốn đứng bên cạnh Chu Thời Bùi.

Muốn san sẻ công việc với hắn.

Chỉ cần được như vậy thôi, cậu đã thấy vui vẻ và thỏa mãn rồi.

Cậu không biết hai người đã ngồi đó bao lâu. Hạ Trí dựa vào sofa, cuốn sách trên tay như có tác dụng ru ngủ. Cậu đọc một lúc thì cơn buồn ngủ kéo đến.

Đến khi Chu Thời Bùi kết thúc cuộc gọi, hắn phát hiện Hạ Trí đã ngủ thiếp đi trên sofa từ lúc nào.

Hắn cúi đầu nhìn điện thoại—cuộc gọi này kéo dài hơn một tiếng.

Trên bàn là tài liệu mà Hạ Trí đã giúp hắn xem xét. Chu Thời Bùi cầm lên lật qua, sau đó khẽ khép lại, đặt điện thoại xuống, với tay lấy một chiếc chăn mỏng màu xám tro trên ghế làm việc.

Hắn bước đến bên cạnh Hạ Trí, cúi xuống, nhẹ nhàng đắp chăn lên cho cậu.

Hạ Trí ngủ rất say, dường như cảm nhận được gì đó, cơ thể khẽ động.

Chu Thời Bùi cứ tưởng mình đã làm cậu tỉnh giấc, nhưng Hạ Trí chỉ điều chỉnh tư thế rồi tiếp tục ngủ.

Hắn bật cười, đáy mắt lộ ra vài phần dịu dàng.

Ngồi nhìn cậu một lúc, hắn mới đứng dậy tiếp tục xử lý công việc.

Tốc độ làm việc của hắn rõ ràng nhanh hơn trước rất nhiều. Chưa đến nửa tiếng sau, hắn đã giải quyết xong mọi thứ.

Dọn dẹp lại bàn làm việc, tắt máy tính, hắn quay sang nhìn Hạ Trí.

Cậu vẫn đang ngủ say.

Chu Thời Bùi không nỡ đánh thức cậu.

Hắn cúi người, nhẹ nhàng bế cậu lên.

Hạ Trí theo bản năng rúc vào lòng hắn, hai tay tự nhiên vòng qua cổ hắn, vùi cả mặt vào ngực hắn. Mùi hương quen thuộc khiến cậu vô thức cảm thấy an tâm.

Chu Thời Bùi phát hiện, Hạ Trí rất thích gần gũi hắn.

Trước đây đã vậy, nhưng bây giờ còn rõ ràng hơn.

Hắn ôm cậu về phòng ngủ, vừa đặt xuống giường, Hạ Trí đã tỉnh.

Cậu mở mắt, vì còn ngái ngủ nên ánh mắt có chút mơ màng, ngơ ngác nhìn hắn.

Chu Thời Bùi thu tay lại, giọng nói mềm đến lạ: "Ngủ đi, anh đi tắm."

Nói xong, hắn cúi xuống, giúp cậu tháo máy trợ thính ra.

Hạ Trí chớp mắt, tai không còn nghe thấy gì nữa.

Cậu nhìn theo bóng lưng Chu Thời Bùi khi hắn đi lấy quần áo vào phòng tắm.

Mãi một lúc sau, cậu mới sực nhớ—trước đó, mình đang ở thư phòng mà.

Vậy… là Chu Thời Bùi bế cậu về đây sao?

Hạ Trí có chút hối hận. Cậu không nên ngủ quên mất.

Chương 47: Người Yêu

DTV-EBOOK

Chương 47:

Khi Chu Thời Bùi tắm xong bước ra, thấy trên giường không có động tĩnh gì, hắn nghĩ rằng Hạ Trí đã ngủ.

Hắn thuận tay tắt đèn trong phòng, vén chăn nằm xuống.

Vừa mới nằm ổn định, hắn xoay người liền chạm phải ánh mắt của Hạ Trí.

Trong phòng tối đen, chỉ khi lại gần mới có thể nhìn rõ đường nét của đối phương.

Trong bóng tối, đôi mắt của Hạ Trí sáng rực, cậu cứ nhìn hắn như vậy, chẳng hề che giấu.

Chu Thời Bùi sững lại một chút, có lẽ không ngờ rằng Hạ Trí vẫn còn thức.

Sau đó, hắn rất tự nhiên vươn tay ôm cậu vào lòng, nhắm mắt lại.

Hạ Trí đột ngột bị kéo vào vòng tay ấm áp ấy, thoáng sững người, nhất thời chưa kịp phản ứng.

Trong hơi thở là mùi sữa tắm quen thuộc của Chu Thời Bùi—nhàn nhạt, thanh mát, hình như còn vương vấn chút hương bạc hà.

Cậu khẽ dịch người, áp tai lên lồ ng ngực hắn.

Dù chẳng thể nghe thấy nhịp tim đập, nhưng cậu dường như có thể cảm nhận được nó đang vang lên nhè nhẹ nơi lồ ng ngực ấm áp.

Giữa đêm tĩnh lặng, mang theo vô vàn tâm tư nhỏ bé, cậu dần chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng, Hạ Trí nói muốn cùng Chu Thời Bùi đến công ty.

Chu Thời Bùi hiếm khi nghe thấy Hạ Trí chủ động đề xuất muốn đi đâu, nên có phần ngạc nhiên, hỏi: “Muốn đi chơi à?”

Nhưng hôm nay hắn có nhiều việc, e là không có thời gian để ý đến Hạ Trí. Để cậu ngồi một mình trong văn phòng hắn chắc còn chán hơn.

Hạ Trí lắc đầu, ra hiệu bằng tay: [Đi làm.]

Chu Thời Bùi nghe vậy, ánh mắt cũng nghiêm túc hơn, nhìn cậu: “Nghĩ kỹ chưa?”

Dạo gần đây, hắn luôn dịu dàng với Hạ Trí, hầu như chuyện gì cũng chiều theo ý cậu. Nhưng khi đối mặt với những vấn đề quan trọng, hắn tuyệt đối nghiêm túc.

Chủ yếu là tối qua Hạ Trí vẫn còn suy nghĩ về chuyện này, vậy mà sáng nay đã quyết định đi làm, điều đó rất dễ khiến người ta nghi ngờ rằng cậu chỉ hành động theo cảm tính nhất thời.

Hạ Trí gật đầu, thậm chí không suy nghĩ quá sâu về câu hỏi của hắn.

Chu Thời Bùi cũng không nói thêm gì, chỉ gật đầu: “Vậy thì đi thôi.”

Hắn thực sự muốn Hạ Trí suy nghĩ thấu đáo về điều cậu mong muốn. Nhưng rồi hắn thấy bản thân có phần quá khắt khe với cậu. Hạ Trí còn trẻ như vậy, có mấy ai ở độ tuổi này đã biết chính xác mình muốn gì chứ?

Cậu đã sẵn lòng ở bên cạnh hắn, vậy thì cứ ở đây cũng được. Nếu sau này tìm ra điều bản thân thực sự muốn làm, thì có thể theo đuổi nó. Còn nếu vẫn chưa tìm thấy, vậy thì cứ ở bên hắn như thế này cũng không sao cả.

Buổi sáng, Chu Thời Bùi tổ chức cuộc họp, để thư ký đưa Hạ Trí đi ghi chép biên bản họp. Buổi chiều, hắn tiếp đón đại diện của công ty hợp tác trong phòng họp. Hạ Trí mang vài ly cà phê vào.

Trong phòng họp có khá nhiều người, bao gồm Chu Thời Bùi, các giám đốc phụ trách dự án bên phía tập đoàn, cùng đại diện công ty đối tác và trợ lý của anh ta.

Hạ Trí có ngoại hình quá nổi bật, dễ dàng thu hút sự chú ý ngay từ cái nhìn đầu tiên. Đại diện đối tác nhìn cậu một lúc rồi mỉm cười hỏi: “Chu tổng, vị này hình như không phải thư ký trước đây từng theo cậu ra nước ngoài?”

Chu Thời Bùi nghe vậy liền ngẩng đầu, nhìn sang Hạ Trí.

“Ngồi xuống đây.” Hắn ra hiệu cho cậu ngồi bên cạnh mình.

Hạ Trí vốn định rời đi, nhưng khi thấy Chu Thời Bùi giữ cậu lại, cậu không hỏi gì thêm mà ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Chu tổng, đây là…” Người đối diện nhìn Hạ Trí, nhíu mày, do dự muốn nói rồi lại thôi.

Chu Thời Bùi thản nhiên giới thiệu: “Đây là Hạ Trí, trợ lý đặc biệt của tôi, cũng là người yêu của tôi.”

Trước đây, Hạ Trí chỉ là trợ lý riêng của Chu Thời Bùi. Nhưng trợ lý đặc biệt và trợ lý riêng là hai chức vụ hoàn toàn khác nhau —trợ lý đặc biệt có thực quyền. Vì vậy, ngay cả các giám đốc cấp cao trong công ty cũng không khỏi nhìn Hạ Trí thêm vài lần, huống hồ gì là hai chữ người yêu mà Chu Thời Bùi vừa nói.

Hạ Trí cũng vô cùng bất ngờ, ánh mắt cậu vô thức dừng trên gương mặt Chu Thời Bùi. Nhưng hắn vẫn rất bình thản, như thể đây chỉ là một lời giới thiệu đơn giản.

Thực tế, đối với hắn, đây đúng là một câu giới thiệu thông thường. Đã yêu nhau thì đương nhiên phải thừa nhận mối quan

hệ trước mặt người khác, chẳng lẽ lại để Hạ Trí cứ mập mờ mà đi theo hắn sao?

Về vấn đề chức vụ của Hạ Trí, mặc dù chưa ký hợp đồng chính thức, nhưng từ lâu, công việc cậu làm đã vượt xa phạm vi của một trợ lý đơn thuần.

Sau khi biết được thân phận của Hạ Trí, đối phương có chút bất ngờ, nhưng tiếp nhận rất nhanh. Anh ta lập tức xóa bỏ mọi nghi ngờ về cậu và bắt đầu bàn bạc công việc nghiêm túc.

Hạ Trí ngồi bên cạnh lắng nghe. Cuộc họp kéo dài suốt một đến hai tiếng đồng hồ. Cậu không nói gì, chỉ tập trung nghe, nhưng đầu óc đã bắt đầu căng lên. Trong khi đó, Chu Thời Bùi vẫn ung dung như cũ, thậm chí còn đẩy ly cà phê của mình qua cho cậu uống.

Sau khi mọi người rời khỏi phòng họp, Chu Thời Bùi mới hỏi: “Nghe hiểu hết chứ?”

Hạ Trí gật đầu. Cậu nghe rất chăm chú, đương nhiên là hiểu.

Chu Thời Bùi khẽ cười: “Vậy giúp anh tổng hợp lại nội dung nhé?”

Hạ Trí hơi há miệng, không phát ra âm thanh, nhưng môi khẽ mấp máy một chữ được.

Sau đó, cậu định thu dọn ly tách và những thứ còn sót lại trên bàn. Nhưng Chu Thời Bùi đã đứng dậy, nắm lấy tay cậu, nhẹ nhàng kéo cậu lại: “Đi thôi, chỗ này để người khác dọn.”

Hắn nhìn cậu, chậm rãi nói: “Hạ Trí, từ hôm nay, em thăng chức rồi.”

Bốn chữ cuối cùng thốt ra với một sự cưng chiều đặc biệt. Hạ Trí ngẩn người, ngây ngốc nhìn Chu Thời Bùi, sau đó bất chợt cúi xuống, nhân lúc hắn không chú ý, khẽ hôn lên khóe môi hắn.

Từ khoảnh khắc Chu Thời Bùi giới thiệu mối quan hệ của hai người, Hạ Trí đã muốn làm vậy rồi. Đôi môi mềm mại mang theo chút lành lạnh, đây là cách cậu đáp lại hắn.

Chu Thời Bùi cúi mắt nhìn Hạ Trí, bật cười khẽ: “Đây là phòng họp, có camera giám sát đấy.”

Nghe vậy, ánh mắt Hạ Trí theo phản xạ nhìn quanh, khi thấy chiếc camera đặt ở góc phòng, vẻ mặt liền trở nên thiếu tự nhiên, đứng trước mặt Chu Thời Bùi cũng không dám có thêm động tác gì.

Rõ ràng, trước mặt người khác và khi chỉ có hai người, Hạ Trí thể hiện sự thân mật theo cách rất khác nhau.

Chu Thời Bùi chẳng mấy bận t@m đến chuyện này. Hắn cũng không nói với Hạ Trí rằng, không phải ai cũng có quyền xem camera của phòng họp, thực ra chẳng cần lo lắng gì.

Có lẽ, thỉnh thoảng trêu chọc Hạ Trí một chút cũng là một chuyện rất thú vị.

Buổi chiều tan làm, hai người vừa bước ra khỏi công ty thì bất ngờ chạm mặt hai người ngoài ý muốn.

Chu Thời Bùi đang nắm tay Hạ Trí nói gì đó, vừa ngẩng đầu lên, liền trông thấy hai người phía xa. Hắn hơi bất ngờ, bước chân cũng khựng lại. Ánh mắt vốn dịu dàng chợt trở nên lạnh nhạt, nhưng thần sắc vẫn ôn hòa, chỉ là mang theo một sự xa cách khách sáo.

Hạ Trí cũng nhìn theo hướng ánh mắt Chu Thời Bùi, vẻ mặt không có chút biến đổi, chỉ đơn giản là nhìn về phía họ.

Đó là người nhà họ Hạ—chú và bác của Hạ Trí. Hai người tìm đến cậu, thực ra trong lòng cũng có chút ngại ngùng. Nhưng khi thấy Hạ Trí và Chu Thời Bùi đi cùng nhau, quan hệ rõ ràng vô cùng thân thiết, họ lập tức nghĩ đến những tin đồn bên ngoài.

Ánh mắt họ khi nhìn Hạ Trí có chút phức tạp, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng cảm thấy mình không có tư cách.

Dù sao, năm đó chính họ là những người chọn cách bỏ mặc Hạ Trí. Vậy nên, bất kể bây giờ cậu đang yêu đàn ông hay trở thành tình nhân của ai, họ cũng không có quyền chỉ trích cậu.

Chỉ là thỉnh thoảng nhớ đến cha mẹ của Hạ Trí, trong lòng vẫn không khỏi khẽ thở dài.

"Chu tổng, chào cậu, chúng tôi đến tìm Hạ Trí có chút chuyện muốn nói." Bác của Hạ Trí nhìn cậu, sau đó lên tiếng chào hỏi Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi gật đầu: "Ừm."

Hắn đứng ngay bên cạnh Hạ Trí, không ngăn cản.

Hạ Trí đối với những người thân trong gia đình không có tình cảm sâu đậm, nên không nói đến yêu hay hận. Việc họ cuối cùng bỏ mặc cậu, cậu cũng chẳng có quá nhiều cảm xúc gì lớn lao.

Lúc này thấy bọn họ tìm đến mình, cậu chỉ hơi ngạc nhiên, sau đó cầm điện thoại gõ một dòng chữ: [Có chuyện gì sao?]

Chú và bác của Hạ Trí nhìn nhau, cuối cùng vẫn là bác cậu mở lời: "Hạ Trí, bác biết... thật ra chúng ta không nên đến tìm con. Nhưng nói thật thì, chúng ta cũng có gia đình và con cái phải chăm lo. Anh chị con, có người còn đang du học ở nước ngoài. Cha mẹ con mất đi, ông nội con cũng đổ bệnh ngay sau đó. Mọi chi phí điều trị, ăn ở... chẳng có khoản nào là không tốn tiền cả. Chúng ta cũng hết cách rồi."

Ban đầu, Hạ Trí còn chưa hiểu họ nói những điều này là có ý gì, mãi đến sau đó mới nhận ra. Cậu gõ dòng chữ đáp lại: [Con không trách mọi người.]

Thực ra, họ cũng chỉ đến đây để nghe đúng những lời này, để giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng mà thôi. Còn cậu, cậu chưa bao giờ nghĩ cuộc đời mình cần họ chịu trách nhiệm.

Bác của Hạ Trí nhìn cậu, đến tận bây giờ vẫn cảm thấy đứa trẻ này hoàn toàn không có sợi dây tình cảm nào kết nối với gia đình họ. Nuôi một con thú cưng, ít nhất nó còn vẫy đuôi với

mình, nhưng nuôi một con người, nếu đối phương không thể mang lại chút giá trị cảm xúc nào, vậy thì dần dà, chẳng còn ai muốn tiếp tục chăm sóc nó nữa.

Giá như Hạ Trí thân thiết với gia đình hơn một chút...

"Lần này chúng ta đến đây là vì ông nội con muốn gặp con. Trong ba anh em, cha con là người ông thương nhất. Sau khi cha mẹ con gặp chuyện, ông chịu không nổi cú sốc, bệnh nặng suốt một thời gian dài. Chúng ta đưa ông sang nước ngoài chữa trị mấy tháng, thần trí mới dần dần hồi phục. Vài tháng trước trở về nước, ông liền nhắc đến con, nói muốn gặp con. Nhưng chúng ta cũng không tìm được con, đành phải kéo dài đến giờ."

"Nghe nói con đã trở về, bác và chú con nghĩ đến gặp con một chuyến. Hạ Trí, coi như vì cha mẹ con, đi thăm ông một lần đi." Bác cậu nhẹ giọng nói.

Hạ Trí đứng im tại chỗ, như thể đang chìm vào một khoảng lặng ngắn ngủi. Thật ra, cậu biết rõ, ông nội muốn gặp cậu không phải vì thương yêu gì cậu cả. Cậu không ngu ngốc, chỉ là không muốn nghe, cũng không muốn quan tâm mà thôi.

Lúc nhỏ, cậu từng vô tình nghe thấy cha mình cãi nhau với ông nội trong phòng, chủ đề tranh cãi chính là về cậu.

Ông nội nói, năm đó khi phát hiện cậu có vấn đề về thính giác, ông đã bảo họ sinh thêm một đứa nữa, vậy mà cha cậu lại lấy lý do công việc bận rộn để từ chối. Giờ đến cả nói chuyện cậu cũng không làm được, bất kể thế nào cũng phải sinh thêm một đứa.

Vì chuyện này, cha cậu và ông nội xảy ra mâu thuẫn gay gắt. Cha cậu nhất quyết không đồng ý, quan hệ giữa hai người vì vậy mà trở nên căng thẳng. Cuối cùng, ông nội là người nhượng bộ trước, nhưng từ đó về sau, ông đối với cậu lúc nào cũng lạnh nhạt, hờ hững.

Những ký ức xa xôi này không hiểu sao lại ùa về trong đầu cậu lúc này.

Nhưng có một điều bác cậu nói không sai—ông nội thương cha cậu nhất. Có lẽ, đây chính là lý do ông muốn gặp cậu, vì ngoài cậu ra, ông cũng chẳng còn ai khác để nhìn nữa.

Hạ Trí nhẹ nhàng gõ một chữ: [Được.]

Cậu yêu cha mẹ mình, vậy nên dù chỉ vì họ, cậu cũng nên đi thăm ông một lần.

Chu Thời Bùi thấy Hạ Trí đồng ý, lúc này mới lên tiếng: "Anh sẽ đi cùng em."

Hạ Trí ngước lên nhìn hắn, Chu Thời Bùi nhẹ nhàng khoác tay lên vai cậu.

Chú và bác của Hạ Trí không dám phản đối, nhưng vẫn có chút khó xử mà lên tiếng dặn dò: "Ông cụ tuổi đã cao, sức khỏe không tốt, Chu tổng nếu muốn đi cùng Hạ Trí, xin hãy giữ kín mối quan hệ giữa hai người, đừng để ông biết."

"Được." Chu Thời Bùi gật đầu.

Có lẽ vì hắn quá dễ nói chuyện, họ cũng thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, lại có chút ngập ngừng, nhìn Hạ Trí mà ấp úng: "Còn về chuyện của con... nếu ông hỏi đến..."

Bọn họ nói lấp lửng, Hạ Trí hơi cau mày, rõ ràng không thích kiểu nói vòng vo như vậy. Ngược lại, Chu Thời Bùi lại trả lời thay cậu: "Sẽ không nói là các người đã đuổi Hạ Trí ra khỏi nhà."

"..."

Sắc mặt chú và bác của Hạ Trí cùng lúc trở nên khó xử, không tiếp tục nói gì thêm nữa.

"Đi thôi." Chu Thời Bùi cũng chẳng thèm để ý đến vẻ mặt của họ, ra hiệu bảo họ dẫn đường.

Chương 48

DTV-EBOOK

Chương 48:

Chú và bác của Hạ Trí dẫn họ đến một viện dưỡng lão nằm ở vị trí hơi hẻo lánh. Sau khi xuất viện, sức khỏe của ông nội cậu không còn như trước. Họ lo lắng việc thuê bảo mẫu chăm sóc sẽ không đủ chuyên nghiệp, nên đã sắp xếp cho ông đến viện dưỡng lão để phục hồi sức khỏe một thời gian.

Môi trường nơi đây khá ổn, đi qua từng phòng có thể thấy không gian rộng rãi, trang thiết bị cũng rất hiện đại. Rõ ràng, gia đình Hạ Trí không hề tiết kiệm tiền trong chuyện này.

Hạ Trí và Chu Thời Bùi đi theo họ đến cửa phòng của ông nội. Chu Thời Bùi dừng lại bên ngoài, không vào trong. Chỉ có Hạ Trí cùng chú bác bước vào.

Căn phòng rất sáng sủa, rèm cửa được kéo ra, ánh nắng tràn vào. Ông lão ngồi trên giường, nghe thấy động tĩnh thì chậm rãi quay đầu nhìn ra cửa.

Hạ Trí bước vào vài bước. Ngoại trừ cha mẹ, trong gia đình không còn ai hiểu được ngôn ngữ ký hiệu của cậu, vì vậy cậu

cũng không làm động tác gì, chỉ lặng lẽ nhìn ông. Gương mặt không biểu lộ quá nhiều cảm xúc, trông có phần lạnh nhạt.

Khi nhìn thấy Hạ Trí, đôi mắt đục ngầu của ông nội hiếm khi lóe lên một tia sáng, nhưng rất nhanh, ánh mắt ấy trở về vẻ thản nhiên.

"Đến rồi à? Muốn gặp con một lần cũng thật chẳng dễ dàng, phải để chú bác con mời mọc mấy lần con mới chịu có thời gian…" Giọng ông cụ lộ rõ sự bất mãn.

Ông không biết mấy tháng qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết rằng từ khi thần trí tỉnh táo lại, ông đã đề nghị gặp Hạ Trí không biết bao nhiêu lần. Nhưng lần nào cũng bị từ chối với đủ mọi lý do—lúc thì nói bận, lúc lại bảo cậu vẫn đang công tác ở nước ngoài.

Chú bác của Hạ Trí không lên tiếng. Cậu cũng chỉ đứng yên tại chỗ.

Ông nội Hạ Trí nhìn cậu, càng nhìn càng thấy đau lòng, càng nhìn càng cảm thấy khó chịu. Mặc dù từ trước đến nay ông chưa từng thích đứa cháu này, nhưng đây cũng là huyết mạch duy nhất còn sót lại của đứa con trai đã mất của ông.

Ông nội không thích cậu, cậu cũng không cần để ý

Cuối cùng, ông nội cũng hỏi vài chuyện về tình hình hiện tại của Hạ Trí, chủ yếu là về cuộc sống thường ngày, dù sao cậu cũng là một trường hợp đặc biệt.

Hầu hết các câu hỏi đều do chú bác của Hạ Trí trả lời, cậu chỉ thỉnh thoảng gật đầu hoặc lắc đầu. Ông nội Hạ Trí rõ ràng vẫn luôn không thoải mái với việc cậu bị câm, hơn nữa giữa hai người vốn chẳng có tình cảm gì sâu đậm, nên trong lòng ông cứ như có thứ gì đó mắc nghẹn, khó chịu vô cùng.

"Nếu năm đó nó chịu nghe lời mà sinh thêm một đứa nữa thì tốt rồi."

...

Lúc Hạ Trí từ trong phòng đi ra, cậu vẫn còn đang suy nghĩ điều gì đó. Nói thật, cậu đã quen rồi, từ trước đến nay ông nội chưa bao giờ che giấu sự bất mãn về khiếm khuyết của cậu.

Chỉ là… cậu chợt nhớ đến vài chuyện khác.

Bác của Hạ Trí nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, nhìn cậu, rồi lại nhìn sang Chu Thời Bùi. Sau đó, ông nói có chuyện muốn nói riêng với Hạ Trí, để chú của cậu ở lại tiếp chuyện Chu Thời Bùi.

Hạ Trí bị bác mình kéo ra một góc nói chuyện. Cậu không biết đối phương định nói gì, cũng không hiểu vì sao phải tránh mặt Chu Thời Bùi.

Hai người đứng đối diện nhau, trông xa lạ vô cùng.

Họ chưa từng thật sự có nhiều thời gian tiếp xúc. Nhưng khi bác của Hạ Trí nhìn cậu, nhớ đến người em trai đã khuất của mình, ông vẫn không nhịn được mà nhắc nhở: "Hạ Trí, con bây giờ đã lớn, ai cũng có cuộc sống riêng của mình, chúng ta cũng không thể can thiệp vào quyết định của con. Nhưng chuyện giữa con và Chu Thời Bùi, con phải suy nghĩ cho thật kỹ. Hai người đàn ông bên nhau, dù thế nào cũng không phải chuyện có thể lâu dài, huống hồ còn là một người như Chu Thời Bùi."

Đây là lần đầu tiên Hạ Trí nghe thấy những lời như vậy. Cậu ngước mắt nhìn bác mình, không hiểu vì sao hai người đàn ông lại không thể ở bên nhau lâu dài. Nhưng cậu thật sự muốn gắn bó với Chu Thời Bùi cả đời.

"Con vẫn còn trẻ, đừng để bản thân lún quá sâu. Nếu có thể, hãy tự chọn cho mình một con đường tốt hơn, đừng dựa dẫm vào kiểu quan hệ này..." Bác cậu thở dài. Ông nói rất khéo léo, vừa hy vọng Hạ Trí đi đúng hướng, nhưng cũng hiểu rằng họ chẳng giúp đỡ gì được cho cậu.

Một người như Hạ Trí, có thể làm được gì đây?

Không ai nghĩ rằng cậu có khả năng sống độc lập. Trong mắt họ, cậu vẫn mãi là đứa trẻ câm yếu đuối, được nuôi dưỡng trong nhà kính, chẳng hiểu sự đời.

Không ai thực sự tin rằng Chu Thời Bùi và Hạ Trí đang yêu nhau. Trong mắt họ, Hạ Trí chẳng qua chỉ là tình nhân của Chu Thời Bùi mà thôi, chỉ là dùng danh nghĩa "hẹn hò" để nói cho dễ nghe một chút.

Không chỉ riêng nhà họ Hạ, có lẽ cả những người ngoài cuộc cũng nhìn nhận như vậy, thậm chí không ít người còn chờ xem Hạ Trí có thể ở bên Chu Thời Bùi bao lâu.

Là bác của Hạ Trí, ông chỉ có thể nhắc nhở một câu, còn Hạ Trí có nghe vào hay không thì đó là chuyện của cậu.

Sau khi trò chuyện xong, Hạ Trí quay lại bên cạnh Chu Thời Bùi, trông có vẻ hơi lơ đễnh.

"Đi thôi." Chu Thời Bùi nhẹ nhàng chạm vào mu bàn tay của Hạ Trí.

Hạ Trí hoàn hồn, ngẩng đầu chạm phải ánh mắt của Chu Thời Bùi, khẽ gật đầu.

Chú của Hạ Trí gọi cậu lại: “Có thời gian thì về thăm ông nội một chút, tình cảm là phải vun đắp dần dần mới có được.”

Một trong những điều mà ông nội luôn canh cánh trong lòng chính là việc Hạ Trí không thân thiết với ông.

Hạ Trí gật đầu, nhưng thực ra cậu chẳng hề muốn đến. Hai người chẳng có gì để nói với nhau, ông nội nhìn cậu cũng chỉ toàn là chê bai, nhưng dù sao cũng không thể không đến, vì người nằm trong phòng kia không phải ai khác.

Chắc chỉ cần ít gặp một chút là được, như vậy ai cũng thoải mái hơn, Hạ Trí nghĩ.

Sau khi họ rời đi, chú của Hạ Trí quay sang hỏi: “Anh gọi Hạ Trí ra nói chuyện riêng là vì chuyện gì vậy?”

Bác của Hạ Trí đáp: “Thì cũng chỉ nhắc nhở vài câu nên nhắc thôi.”

Chú của Hạ Trí trầm mặc một lát rồi thở dài: “Mỗi người có số phận riêng. Lúc nãy khi ngồi đợi hai người, Chu Thời Bùi đã chuyển cho tôi một khoản tiền, nói là xem như Hạ Trí gửi cho ông cụ.”

Khoản tiền không hề nhỏ, ban đầu ông còn định từ chối, nhưng Chu Thời Bùi lại bảo: “Cứ nhận đi, tùy ý mua chút gì đó cho ông. Sau này Hạ Trí có lẽ cũng ít đến, coi như đây là một chút lòng hiếu thảo của em ấy.”

Nghe đến đây, ông cũng không từ chối nữa.

Rời khỏi viện điều dưỡng, Hạ Trí lên xe cùng Chu Thời Bùi. Suốt quãng đường đi, cậu im lặng nhìn con đường và dòng xe phía trước, không biết đang nghĩ gì, hoặc có lẽ chỉ là đang thẫn thờ.

Chu Thời Bùi nhìn cậu nhưng không nói gì.

Về đến nhà, dì Trương đã chuẩn bị sẵn bữa tối. Trên bàn có rất nhiều món mà Hạ Trí thích, Chu Thời Bùi gắp cho cậu một ít vào bát.

Hạ Trí ngước mắt lên, đôi mắt trong veo nhìn về phía Chu Thời Bùi, nhưng không động đũa.

“Ăn cơm đi.” Chu Thời Bùi nhắc nhở.

Lúc này Hạ Trí mới chậm rãi thu lại ánh mắt, cúi xuống nhìn bát cơm trước mặt. Món ăn dì Trương nấu rất ngon, nhưng cậu chẳng cảm nhận được mùi vị gì.

Ngay cả ông nội cũng ghét bỏ cậu, chê cậu là người câm, vậy còn có thể mong ai không chê bai cậu đây?

Nếu mẹ của Chu Thời Bùi cũng giống ông nội cậu, không thích cậu, vậy Chu Thời Bùi thì sao? Liệu hắn có còn muốn cậu không?

Cả buổi tối hôm đó, tâm trạng của Hạ Trí có chút sa sút. Sau khi ăn xong, cậu sớm trở về phòng, ngay cả dì Trương cũng nhận ra điều bất thường, vậy mà Chu Thời Bùi vẫn không nói gì, chỉ ngồi trên sofa trong phòng khách, lặng lẽ đọc sách.

Trước đây, Chu Thời Bùi luôn là người đầu tiên nhận ra tâm trạng của Hạ Trí không ổn. Sau khi hoàn thành công việc trong bếp, dì Trương bước đến bên cạnh hắn, vẻ mặt có chút lo lắng: “Cậu chủ, cậu Hạ…”

Chu Thời Bùi ngước lên khỏi trang sách, nhìn dì Trương: “Không cần lo, em ấy không sao đâu, để em ấy yên tĩnh một lúc là được.”

“Vậy sao… thế thì tốt rồi.”

“Đúng rồi, dì Trương, sau này gọi Hạ Trí thì trực tiếp gọi tên là được.” Chu Thời Bùi bỗng nhiên nói.

Có lẽ vì trước đây chưa từng đề cập đến cách xưng hô, dì Trương hơi sững lại một chút, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu: “Được.”

“Giờ tôi lên lầu đây.” Chu Thời Bùi đặt sách xuống, đứng dậy đi lên tầng.

Mặc dù nói là để Hạ Trí một mình yên tĩnh, nhưng cuối cùng hắn vẫn không yên tâm, lựa chọn quay về phòng tìm cậu.

Chu Thời Bùi không biết họ đã nói gì với Hạ Trí, bản thân hắn cũng không muốn can thiệp quá nhiều vào chuyện gia đình của cậu.

Khi đẩy cửa ra, hắn phát hiện trong phòng tối om, Hạ Trí thậm chí còn không bật đèn.

Hắn chạm vào công tắc trên tường, bật đèn trong phòng lên. Ánh sáng chói lóa khiến Hạ Trí hơi nheo mắt lại. Cậu mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh, lặng lẽ ngồi trên giường, chiếc máy trợ thính đã bị tháo xuống, đôi mắt có chút mơ màng nhìn về phía cửa.

Chu Thời Bùi đóng cửa lại, bước đến bên cậu, ngồi xuống cạnh giường, bóng dáng hắn phủ xuống, bao trùm lấy Hạ Trí.

Hạ Trí ngước nhìn hắn trong bóng tối, Chu Thời Bùi cũng không nói gì, dường như chỉ đơn thuần đến để ở cạnh cậu. Cảm giác bất an dâng lên trong lòng, Hạ Trí không kìm được mà nắm lấy tay hắn.

Chu Thời Bùi cúi đầu nhìn xuống. Còn chưa kịp ngẩng lên, Hạ Trí đã bất ngờ áp sát lại. Đôi môi ấm nóng, mang theo hơi thở run rẩy, nhẹ nhàng chạm vào môi hắn.

Hạ Trí chạm nhẹ vào đôi môi mềm mại, khẽ nhắm mắt lại, cậu vòng tay ôm lấy cổ hắn, cả người ngã vào lòng Chu Thời Bùi, hai người dính sát vào nhau.

Chu Thời Bùi theo bản năng ôm lấy Hạ Trí, có lẽ cảm nhận được nỗi bất an của cậu, hắn dung túng tùy ý để cậu hôn, môi lưỡi từng chút thâm nhập, mềm mại lại ấm nóng, cậu chỉ biết hôn theo bản năng, không chút kết cấu.

Chỉ là cơ thể Hạ Trí dán vào hắn quá gần, khiến hơi thở của Chu Thời Bùi vô thức trở nên gấp gáp hơn vài phần. Bàn tay ôm lấy Hạ Trí cũng siết chặt.

Ánh mắt hắn trầm xuống không ít, định giữ chặt Hạ Trí, dừng mọi thứ tại đây.

"Hạ Trí."

Giọng Chu Thời Bùi khàn đặc, như thể đang kìm nén điều gì đó, cố gắng nhắc nhở người trong lòng. Nhưng hắn quên mất rằng Hạ Trí chưa đeo máy trợ thính, cậu hoàn toàn không nghe thấy lời hắn nói.

Lời vừa dứt, Hạ Trí lần nữa hôn lên môi hắn. Hơi ấm từ cơ thể cậu truyền qua lớp vải mỏng, như muốn thiêu đốt người ta. Chu Thời Bùi bất ngờ bị đẩy ngã xuống giường cùng cậu.

Hắn ôm lấy Hạ Trí, hơi thở nóng rực phả lên khuôn mặt cậu. Sau đó, hắn chậm rãi nhắm mắt, cố gắng đè nén h@m muốn đang bùng lên trong lòng.

Sau khi hôn đủ, Hạ Trí vẫn ôm chặt lấy hắn, không chịu buông tay. Chu Thời Bùi cũng đang cố trấn tĩnh, bình ổn cảm xúc mà cậu vừa khơi dậy.

Một lát sau, hắn cảm thấy nơi cổ mình có chút ươn ướt. Hơi sững sờ, hắn cúi đầu nhìn người trong lòng, nhẹ nhàng đỡ cậu ngồi dậy nhưng không ôm vào lòng nữa.

"Em sao thế?"

Chu Thời Bùi không ngờ cảm xúc của Hạ Trí lại mãnh liệt đến vậy. Theo lý mà nói, không nên như thế. Người nhà họ Hạ... làm sao có thể tác động mạnh đến cậu?

Hạ Trí nắm lấy tay hắn, mở lòng bàn tay ra, ngón tay mềm mại chậm rãi viết từng nét một trong đó, vừa nhẹ vừa ngưa ngứa.

[Chu Thời Bùi, em thích anh.]

Bàn tay hắn khẽ siết lại, như thể có thứ gì đó mắc kẹt nơi lồ ng ngực. Hơi ấm từ lòng bàn tay Hạ Trí vẫn còn đọng lại rất lâu. Hắn ngước mắt lên, nhìn thẳng vào cậu, nhẹ giọng đáp: "Ừm."

Hạ Trí lại viết tiếp: [Nếu mẹ anh không thích em thì sao?]

Cảm xúc của Hạ Trí không phải vì người nhà họ Hạ, mà là vì gia đình hắn. Điều này khiến Chu Thời Bùi có phần bất ngờ. Hắn hỏi: "Sao em lại nghĩ vậy?"

Hạ Trí không đeo máy trợ thính, nên toàn bộ lời nói của hắn, cậu đều phải đọc khẩu hình để hiểu. Hai người vẫn tiếp tục giao tiếp bằng cách này. Cậu không dùng ngôn ngữ ký hiệu, mà viết trong lòng bàn tay hắn.

[Ông nội em không thích em. Từ nhỏ đã ghét bỏ em là một đứa câm. Đến cả ông ấy còn để ý, thì người nhà anh... liệu có để ý không?]

Cậu biết, với thân phận của Chu Thời Bùi, hắn có thể tìm được bất cứ ai mà hắn muốn.

Hắn từng nói, những gì người khác làm được, cậu cũng có thể làm được. Hạ Trí rất thông minh.

Nhưng có nhiều thứ cậu có thể thay đổi, chỉ riêng khiếm khuyết bẩm sinh này, cậu không thể làm gì được.

Cậu muốn ở bên Chu Thời Bùi, không muốn vì bất kỳ ai mà chia xa hắn, dù là mẹ của Chu Thời Bùi, cũng không được.

Thế nhưng, cậu có thể quyết định được sao?

Hạ Trí đang sợ hãi.

[Nếu mẹ anh không thích em, anh có chia tay em không?]

Đây là câu hỏi cuối cùng của cậu.

Chu Thời Bùi nhìn Hạ Trí, im lặng hồi lâu. Sau đó, hắn lấy máy trợ thính của cậu, đặt trước mặt cậu: "Đeo vào."

Hạ Trí đưa tay ra, nhẹ nhàng lấy máy trợ thính từ tay hắn.

Chu Thời Bùi đợi đến khi cậu đeo xong, mới lên tiếng: "Bà ấy sẽ không ghét em."

"Nhưng nếu em đã hỏi, thì anh trả lời em—sẽ không. Em không cần để ý đến việc người bên cạnh anh có thích em hay không, cũng không cần cố tình lấy lòng họ. Đó là chuyện của anh, không phải chuyện em cần bận tâm. Hạ Trí, anh thích em, vậy là đủ."

Hắn nói rất nghiêm túc.

Lần này, hắn không còn giữ lập trường trung lập như trước, không muốn can thiệp vào mối quan hệ giữa Hạ Trí và gia đình nhà họ Hạ nữa. Hắn nói thẳng: "Sau này nếu họ gọi em, cố gắng hạn chế đến đó. Hạ Trí, những người không thích em, em cũng không cần thích họ. Nhiều chuyện, chỉ cần giữ vẹn toàn bề ngoài là được."

Hạ Trí khẽ gật đầu. Khi nghe Chu Thời Bùi nói "sẽ không", cảm giác bất an trong lòng cậu cuối cùng cũng dần tan biến.

"Lần sau có chuyện gì, cứ nói với anh. Đừng giấu trong lòng. Anh không phải con giun trong bụng em, không phải lúc nào cũng đoán được suy nghĩ của em. Đừng để bản thân chịu ấm ức."

Chu Thời Bùi xoa nhẹ đầu Hạ Trí.

Đôi mắt cậu vẫn còn chút ướt, ánh mắt long lanh như phủ một lớp sương mờ. Cậu nghiêng người rúc vào lòng hắn. Nhưng lần này, Chu Thời Bùi chỉ nhẹ nhàng ôm cậu một chút, không dám để cậu dính lấy mình như vừa nãy.

Hạ Trí chẳng hiểu gì cả, cứ hết lần này đến lần khác châm lửa lên người hắn. Nếu cứ tiếp diễn, hắn không chắc mình còn có thể kiềm chế được bao lâu.

"Anh đi tắm trước."

Chu Thời Bùi buông cậu ra, đứng dậy rời đi.

Hạ Trí nhìn theo bóng lưng hắn bước vào phòng tắm. Cậu ngồi trên giường, nhớ lại khoảnh khắc cả hai ngã xuống, dường như có gì đó hơi lạ.

Hạ Trí không nói rõ được, chỉ cảm thấy có chút nóng bỏng và cộm lên.

Chương 49: Gặp Mẹ Chu Thời Bùi

DTV-EBOOK

Chương 49:

Khi thích một người, khao khát sự thân mật là bản năng tự nhiên. Về điều này, Hạ Trí như thể không cần ai chỉ dạy, tự mình hiểu rõ. Trước đây, chỉ cần được ở bên Chu Thời Bùi, cậu đã thấy mãn nguyện, nhưng giờ đây, như thế không còn đủ nữa.

Huống hồ, với rất nhiều hành động của cậu, Chu Thời Bùi cũng chẳng mấy khi ngăn cản, thế nên Hạ Trí ngày càng trở nên táo bạo hơn. Khi ngủ, cậu thường chủ động áp sát, hôn lên hắn, cả người dính chặt trong vòng tay hắn. Mà lần nào cũng vậy, Chu Thời Bùi luôn phải đưa tay ra đỡ cậu, ôm chặt để giữ cậu thật vững vàng trong lòng.

Hơi ấm của cơ thể, hơi thở nóng rực cùng những nụ hôn vụng về—với người vốn đã mang tâm tư khắc chế như Chu Thời Bùi, mỗi một hành động của Hạ Trí đều giống như một sự mê hoặc lặng lẽ. Đã không ít lần, hắn nhẹ nhàng kéo Hạ Trí ra.

Nhưng mỗi lần bị đẩy ra, ánh mắt của Hạ Trí vẫn còn mơ màng, khuôn mặt đang chìm đắm trong cảm xúc ngập tràn vẻ khó hiểu, không rõ vì sao Chu Thời Bùi lại muốn tránh né mình. Số lần như thế ngày một nhiều, Chu Thời Bùi cũng dần học cách kiềm chế, không để cậu đến quá gần.

Hạ Trí đối với khao khát này chỉ hiểu được một nửa, còn lại hoàn toàn mơ hồ. Cậu chỉ đang thuận theo bản năng của cơ thể, muốn đến gần, muốn chạm vào hắn. Nhưng vì sao lại giống như một thứ gây nghiện, cậu không tài nào lý giải được.

Cậu bối rối, nhẹ nhàng cúi đầu, không biết mình đã làm sai điều gì.

Chu Thời Bùi nắm lấy tay cậu, Hạ Trí ngước mắt nhìn lên.

Chu Thời Bùi khẽ thở dài, ôm người vào lòng: "Ngủ đi, đừng nghịch nữa."

Hạ Trí còn quá trẻ, hắn không muốn quá vội vàng. Kết quả lại thành ra chính bản thân hắn cũng phải chịu giày vò. Cả đời này, chưa bao giờ hắn phải nhẫn nhịn vì ai đến thế. Nhưng giờ nhìn lại, hình như đây đúng là một chuyện vừa vất vả vừa chẳng được lợi lộc gì.

Hạ Trí dường như cũng an phận hơn. Đèn trong phòng tắt đi, đêm khuya tĩnh lặng, cậu nằm trong vòng tay Chu Thời Bùi, chợt mở mắt. Cậu khẽ nâng tay, vòng ôm lấy hắn, đợi một lúc như thể xác nhận hắn đã ngủ say, rón rén nhướn người lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi hắn. Sau đó, cậu mới yên tâm nhắm mắt lại.

Chu Thời Bùi cúi đầu, nhìn người trong lòng. Ngón tay hắn lướt nhẹ qua d ái tai Hạ Trí. Trong nháy mắt, cậu liền nhận ra— hắn vẫn chưa ngủ.

Cậu cũng chẳng rõ sự thỏa mãn trong lòng mình rốt cuộc đến từ đâu. Nhưng mỗi lần thấy Chu Thời Bùi ngoài mặt thì ngăn cản, cuối cùng vẫn luôn âm thầm dung túng mình, Hạ Trí liền có cảm giác như trái tim được lấp đầy một cách trọn vẹn.

Lúc đầu nói hai tuần sẽ đi, vậy mà gần một tháng sau Chu Thời Bùi mới dẫn Hạ Trí đến gặp mẹ hắn.

Ban đầu, Hạ Trí còn tưởng hai người họ đã quên mất chuyện này nên cũng chẳng chủ động nhắc tới. Giờ đây, khi đã ngồi trên xe, cậu không kìm được mà liên tục quay sang nhìn Chu Thời Bùi.

Rõ ràng cậu đang rất căng thẳng.

Chu Thời Bùi chưa từng thấy Hạ Trí căng thẳng đến vậy. Hắn đưa tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu.

Hạ Trí quay sang nhìn hắn. Chu Thời Bùi tuy không rời mắt khỏi đường đi, nhưng dường như vẫn nắm rõ từng cử động của

cậu. Chỉ một cái nắm tay đơn giản ấy thôi, lại khiến cậu vô thức cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Nhà cũ của Chu gia nằm khá xa trung tâm thành phố. Càng gần nhà cũ, khung cảnh bên ngoài cửa sổ càng trở nên yên tĩnh. Xe cộ thưa dần, nhưng con đường lại ngày một rộng hơn. Hai bên đường cây cối xanh rợp bóng, bầu không khí dần trở nên thoáng đãng và thanh bình.

Đây là khu biệt thự dành cho giới thượng lưu, người có thể sống ở đây đều là những nhân vật có thân phận, địa vị không hề tầm thường. Nhà cửa không san sát mà cách nhau một khoảng rộng rãi. Hạ Trí nghĩ, so với nhịp sống ồn ào trong nội thành, có lẽ Chu Thời Bùi sẽ thích nơi này hơn.

Nghĩ vậy, tâm trạng cậu cũng dần bình ổn lại.

Hai người đến nơi vào khoảng hơn mười giờ sáng.

Người ra đón là chú Vương—quản gia của Chu gia. Nhìn thấy Chu Thời Bùi cuối cùng cũng đưa Hạ Trí về, ông vui mừng ra mặt, cười hiền hậu mở cửa: "Thiếu gia, Hạ Trí, mau vào đi, phu nhân đã đợi từ sáng sớm rồi."

Hạ Trí theo sát bên cạnh Chu Thời Bùi, nhẹ gật đầu với chú Vương. Chu Thời Bùi nắm tay cậu, dẫn cậu vào trong.

Khoảng sân của Chu gia rất rộng, hai người đi một lúc lâu mới đến được sảnh chính của biệt thự.

Từ xa, mẹ Chu đã nhìn thấy hai người. Bà đứng dậy khỏi ghế sofa, trên bàn vẫn còn bày một số bản vẽ. Bà ra hiệu cho người giúp việc thu dọn lại, sau đó tự mình đi về phía cửa, muốn tận mắt nhìn thấy Hạ Trí—người luôn ở bên con trai mình.

Cánh cửa mở ra, Hạ Trí theo Chu Thời Bùi bước vào. Vừa trông thấy mẹ Chu, cậu vô thức siết chặt tay hắn.

Mẹ Chu chỉ mỉm cười nhìn cậu một cái. Dù đã sớm tò mò về Hạ Trí, nhưng bà cũng hiểu rõ, nếu ngay từ đầu đã quá mức chú ý thì sẽ dễ khiến người ta cảm thấy không thoải mái. Vậy nên, tốt nhất vẫn là cư xử tự nhiên.

Từ chú Vương, bà đã nắm được đôi chút về tính cách của Hạ Trí.

Bà nhìn con trai, nhẹ giọng hỏi: "Đến rồi à?"

Chu Thời Bùi gật đầu, sau đó giới thiệu: "Mẹ, đây là Hạ Trí."

Lúc này, mẹ Chu mới đưa ánh mắt về phía cậu, dịu dàng nói: "Chào con."

Hạ Trí không biết nên đáp lại thế nào, chỉ khẽ cúi người chào, rõ ràng có chút rụt rè.

Nhìn cậu như vậy, ánh mắt mẹ Chu bất giác trở nên mềm mại hơn. Đứa nhỏ này trông ngoan ngoãn quá, còn rất trẻ, chưa tới hai mươi. Ở độ tuổi này, bình thường đáng lẽ vẫn còn đang học đại học.

Nghĩ vậy, bà càng cảm thấy mối quan hệ của hai người có chút không phù hợp, cũng khó trách lúc đầu Chu Thời Bùi do dự mãi.

Bà hiểu con trai mình. Hẳn là hắn đã suy nghĩ rất lâu, đấu tranh rất nhiều mới có thể quyết định ở bên Hạ Trí.

"Lại đây ngồi đi. Tiểu Bùi nói hôm nay sẽ đưa con đến, dì còn đặc biệt hỏi chú Vương xem con thích gì, sáng sớm đã bảo người đi chợ mua nguyên liệu rồi."

Mẹ Chu trông rất hiền hòa, lời nói cũng dịu dàng, vừa thân thiện nhưng lại không quá nhiệt tình, khiến Hạ Trí nhanh chóng cảm thấy thoải mái hơn.

Cậu cầm điện thoại, gõ một dòng chữ: [Cảm ơn dì ạ.]

Mẹ Chu đọc xong, nở nụ cười vui vẻ.

Chu Thời Bùi nắm tay Hạ Trí, dẫn cậu qua ghế sofa ngồi xuống.

Mẹ Chu bảo người mang một ly nước ép đến cho cậu. Họ ngồi trò chuyện, không khí giống như một buổi hàn huyên bình thường giữa người thân. Hạ Trí phát hiện, trước mặt mẹ mình, Chu Thời Bùi rõ ràng nói nhiều hơn hẳn.

Bầu không khí giữa hai mẹ con rất đỗi ấm áp.

Ngồi một bên lắng nghe, cậu không cần phải lên tiếng nhiều.

Từ lâu, Hạ Trí đã biết mối quan hệ giữa Chu Thời Bùi và mẹ rất tốt. Khi mới chuyển đến sống cùng hắn, cậu đã nghe người ta kể vậy. Chính vì thế, cậu mới lo lắng rằng mẹ Chu sẽ không thích mình.

Thế nhưng từ lúc bước vào đến giờ, bà chưa từng tỏ ra khó chịu dù chỉ một chút. Dường như việc cậu không thể nói cũng không khiến bà để tâm quá nhiều, mà cũng không cố tình quan tâm thái quá, mọi thứ đều rất tự nhiên.

"Ngồi nghe chúng ta nói chuyện mãi có thấy chán không? Hay để Tiểu Bùi dẫn con đi dạo một vòng? Đến bữa trưa dì gọi hai đứa." Mẹ Chu sợ cậu buồn chán nên đề nghị.

Hạ Trí vẫn đang lắng nghe cuộc trò chuyện của hai mẹ con, bỗng bị nhắc đến, cậu theo phản xạ lắc đầu. Cậu không muốn làm phiền họ, hơn nữa, với cậu mà nói, được nghe Chu Thời Bùi nói chuyện… chưa bao giờ là nhàm chán.

"Không sao đâu, cứ đi đi." Mẹ Chu có lẽ cũng nhận ra sự gò bó của Hạ Trí khi đối diện với mình.

Chu Thời Bùi không nói gì nhiều, chỉ nắm tay cậu đứng dậy: "Đi thôi, dẫn em đi dạo một chút."

Lúc này, Hạ Trí mới gật đầu, theo hắn rời khỏi phòng khách.

Bên ngoài trời nắng gắt, Chu Thời Bùi đưa cậu lên lầu. Lúc này, mẹ Chu mới thu lại ánh mắt, quay đầu nhìn về phía bể cá.

Không xa đó, chú Vương vừa cho cá ăn xong, đặt lọ thức ăn xuống rồi bước đến, cười hỏi: "Phu nhân thấy cậu Hạ thế nào?"

Mẹ Chu nhìn ông, bỗng cảm thấy vị quản gia nhà mình cũng thật nhiều chuyện. Hai người kia vừa mới lên lầu, ông đã không chờ nổi mà hỏi ngay. Bà bật cười: "Xem ra ông còn lo lắng hơn tôi đấy."

chú Vương cũng cười: "Cậu chủ là do tôi nhìn lớn lên, bây giờ bên cạnh cậu ấy có một người luôn hướng về cậu ấy như vậy, đương nhiên tôi rất vui. Quan trọng nhất là hai người họ hợp tính nhau. Cậu Hạ không nói được, nhưng cũng không sao, cậu chủ vốn cũng không phải người hay nói chuyện."

Trong mắt chú Vương, điều duy nhất quan trọng chính là tấm lòng của đối phương dành cho Chu Thời Bùi. Hạ Trí có quan tâm hắn thật lòng hay không, điều đó quyết định thái độ của ông đối với cậu.

Mẹ Chu lắc đầu, không đưa ra nhận xét gì, chỉ thở dài: "Ông xem, đến cả ông cũng luôn đứng về phía Tiểu Bùi. Đứa trẻ đó, dường như đã không còn ai trong nhà nghĩ cho nó nữa rồi."

chú Vương im lặng, không phản bác. Dù sao thì chuyện bố mẹ Hạ Trí đã mất cũng là sự thật.

Mẹ Chu nhìn chú Vương, chậm rãi nói tiếp: "Thằng bé ngoan quá. Không giống như những gì ông kể với tôi. May mà Tiểu Bùi không phải người xấu."

Bà chỉ cần liếc mắt đã thấy rõ—Hạ Trí rất nghe lời Chu Thời Bùi. Nhưng đó không phải kiểu nghe lời gượng ép, mà giống như một sự tin tưởng hoàn toàn, một loại ỷ lại vô thức.

Thực ra, trong một mối quan hệ bình thường, không nên như vậy. Quá dễ bị kiểm soát cũng không phải chuyện tốt. Chỉ cần người bên cạnh có tâm tư, thì hoàn toàn có thể khiến cậu đánh mất chính mình, chỉ biết dựa dẫm vào đối phương mà sống.

Những người có địa vị cao, quyền lực lớn, ít nhiều đều có sự chiếm hữu nhất định—có khi chính họ cũng không nhận ra điều đó.

Chỉ có thể nói rằng, Hạ Trí còn quá trẻ, mà Chu Thời Bùi thì hẳn cũng đang tìm cách cân bằng mối quan hệ giữa hai người.

Dù sao, trong chuyện tình cảm này, hắn vẫn luôn là người nắm quyền chủ động. Điều đó cũng có nghĩa là, hắn phải chịu trách nhiệm cho cả bản thân lẫn Hạ Trí.

Nghe vậy, chú Vương bật cười: "Đó là vì phu nhân chưa từng thấy cậu ấy lúc không quan tâm ai. Cậu ấy chỉ như vậy trước

mặt cậu chủ thôi. Với những người khác, dù tôi đã tiếp xúc với cậu ấy lâu đến vậy, nhưng thái độ vẫn cứ dửng dưng, không lạnh không nóng."

Tính cách của Hạ Trí thực ra rất lạnh nhạt. Có thể do nhiều nguyên nhân tác động, giống như cậu bị thiếu hụt cảm xúc vậy. Cậu không dành quá nhiều tình cảm hay sự quan tâm cho người và việc xung quanh.

Chỉ duy nhất trước mặt Chu Thời Bùi là khác biệt.

Vậy nên, ngay cả chú Vương cũng có chút ngạc nhiên khi thấy phản ứng của Hạ Trí với mẹ Chu. Đây là lần đầu tiên ông thấy cậu ngoan ngoãn như thế với một ai khác ngoài cậu chủ nhà mình.

Trước khi họ đến đây, ông còn cố ý nói trước với mẹ Chu rằng Hạ Trí có thể sẽ hơi lạnh lùng, xa cách, không phải vì cậu cố tình, mà có lẽ do không thể nói chuyện nên cậu mới trở thành người như vậy.

"Vậy sao?" Mẹ Chu quả thực không nhận ra điều đó.

chú Vương do dự một chút, rồi vẫn không nhịn được mà hỏi: "Vậy phu nhân có thích cậu ấy không?"

Dù biết chuyện bà có thích hay không cũng không thể thay đổi được gì, nhưng ông vẫn hy vọng Hạ Trí có thể lọt vào mắt xanh của bà.

Mẹ Chu bật cười: "Người mà Tiểu Bùi đưa về, tôi đương nhiên sẽ thích. Dù không có quan hệ với Tiểu Bùi, tôi cũng không ghét đứa nhỏ này."

Thực ra, bà rất vui. Có bậc cha mẹ nào lại không mong con mình được hạnh phúc?

Chỉ là, trong lòng vẫn có một chút cảm xúc khó diễn tả thành lời.

Suy cho cùng, Hạ Trí còn quá trẻ.

Cha mẹ cậu đều không còn nữa.

Nhìn cậu, bà không khỏi có chút áy náy trong lòng.

Chương 50

DTV-EBOOK

Chương 50:

Chu Thời Bùi dẫn Hạ Trí lên phòng ngủ của mình trên tầng.

Chỉ khi trong phòng chỉ còn lại hai người, hắn mới buông cậu ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Căn phòng xa lạ khiến Hạ Trí có chút không quen, cậu không nhịn được mà quay sang nhìn Chu Thời Bùi, hơi lo lắng giơ tay làm thủ ngữ hỏi: [Mẹ anh có giận không?]

Trước đây, khi còn ở nhà, cậu cũng thường trốn trong phòng, không thích gặp khách. Nhưng lần này thì khác, cậu muốn được mẹ của Chu Thời Bùi yêu thích và chấp nhận mình. Chỉ là, cậu không biết phải làm thế nào để lấy lòng người khác.

Một người đến nói cũng không thể nói như cậu, còn mơ tưởng sẽ được người khác yêu quý—nghĩ thế nào cũng thấy thật nực cười.

Nếu cậu có thể nói, dù có vụng về thế nào đi nữa, thì cũng có thể thốt ra vài câu dễ nghe.

"Không đâu, mẹ chỉ muốn anh đưa em lên đây để thoải mái một chút thôi. Hạ Trí, đừng căng thẳng như vậy, mẹ anh đâu có ăn thịt người." Chu Thời Bùi khẽ cười, ánh mắt dịu dàng, kéo cậu ngồi xuống giường.

Hạ Trí lắc đầu, dùng thủ ngữ giải thích: [Em không có ý đó, mẹ anh rất dịu dàng.]

Nhìn Chu Thời Bùi và mẹ hắn ở bên nhau, cậu vô thức nhớ về cha mẹ mình. Họ cũng là những người rất dịu dàng, chưa bao giờ nhìn cậu bằng ánh mắt khác biệt như những người khác. Họ luôn kiên định nói với cậu rằng, "Con không có gì khác biệt với mọi người cả."

"Vậy em thích mẹ anh không?" Chu Thời Bùi mỉm cười hỏi.

Hạ Trí nghĩ một lát rồi gật đầu. Bởi vì bà là mẹ của Chu Thời Bùi, nên cậu thích.

"Mẹ cũng rất thích em." Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí ngước mắt nhìn hắn, trong đôi mắt trong veo ánh lên sự mong chờ, cậu chậm rãi giơ tay hỏi: [Thật sao?]

"Ừ, thật." Chu Thời Bùi trả lời nghiêm túc, như sực nhớ ra điều gì đó, hắn nói thêm: "Thật ra, trước khi em rời thành phố A, mẹ đã muốn gặp em rồi."

Hạ Trí có chút bất ngờ. Nhưng lúc đó, cậu và Chu Thời Bùi còn chưa ở bên nhau.

"Hôm ấy, mẹ bảo anh rằng—nếu thích thì hãy đuổi theo người ta, sau đó dẫn về nhà để mẹ gặp mặt."

Hạ Trí ngẩn ra, ánh mắt dần nóng lên. Đây là lần đầu tiên Chu Thời Bùi nhắc đến chuyện cậu rời đi, cũng là lần đầu tiên hắn nói ra những lời này.

"Bây giờ, anh đã tìm được em rồi."

Ánh mắt hắn dừng trên người Hạ Trí, mang theo hơi ấm như thể có thể làm tan chảy cả người. Hắn vươn tay, nhẹ nhàng chạm lên gương mặt cậu, bàn tay rộng lớn chậm rãi di chuyển ra sau, ôm lấy gáy cậu.

Hắn cúi xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cậu.

Nụ hôn của Chu Thời Bùi và Hạ Trí hoàn toàn khác nhau.

Nụ hôn của Hạ Trí giống như một đứa trẻ ngây ngô chẳng biết gì, chỉ biết vụng về thăm dò, quấn quýt một cách vô tư. Phần lớn thời gian, Chu Thời Bùi đều mặc cậu làm loạn, chỉ khi không chịu nổi nữa mới đẩy ra.

Tuy nhiên, nụ hôn của Chu Thời Bùi như thể khiến người ta chìm đắm, như bị nuốt trọn trong đó, cảm giác lạ lẫm bao trùm Hạ Trí, cậu khẽ hé miệng cho Chu Thời Bùi tiến vào, theo nhịp điệu của Chu Thời Bùi, Hạ Trí học cách ngừng lại để thở, hơi thở của hai người luân phiên hòa quyện, rồi lại bị cướp đi, mỗi lần như vậy, Hạ Trí đều cảm thấy toàn thân nhũn ra, thở d ốc không ngừng.

Hạ Trí siết chặt lấy áo Chu Thời Bùi, cơ thể khẽ nhổm lên, muốn ôm lấy hắn.

Chu Thời Bùi buông cậu ra, nhìn gương mặt ngây ngẩn, mơ màng của Hạ Trí, dứt khoát kéo cậu lên, đặt ngồi trên đùi mình. Hạ Trí như ý nguyện được hắn ôm trọn vào lòng, vô thức vòng tay ôm lấy cổ hắn.

Lòng bàn tay Chu Thời Bùi lướt qua bên tai cậu, mang theo cảm giác tê ngứa, rồi nhẹ nhàng nâng mặt cậu lên, tiếp tục hôn sâu. Hạ Trí bị hôn đến mức mặt đỏ bừng, tim đập dồn dập, cả người như mất trọng lượng, hoàn toàn dựa vào cánh tay mạnh mẽ đang ôm lấy eo mình để trụ vững.

Lần này, cậu cảm nhận được rất rõ ràng khát khao trong ánh mắt Chu Thời Bùi.

Đến khi kết thúc, hắn ôm cậu vào lòng, hơi thở nặng nề phả lên vành tai cậu.

Cơ thể Hạ Trí quá nhạy cảm, cậu khẽ rụt lại theo bản năng, trong lòng tràn đầy thắc mắc. Rõ ràng đều là hôn, nhưng vì sao khi cậu hôn Chu Thời Bùi và khi hắn hôn cậu lại có sự khác biệt lớn đến vậy?

Thậm chí, cậu còn chẳng thể suy nghĩ nổi nữa, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, không có chút sức chống đỡ nào. Cậu chỉ có thể bám chặt lấy Chu Thời Bùi, mặc hắn làm bất cứ điều gì.

Nhưng Chu Thời Bùi vẫn luôn rất kiềm chế, ngoài hôn ra, hắn chưa từng làm gì khác. Dù có lúc cảm xúc dâng trào đến mức sắp vượt qua giới hạn, hắn cũng chưa từng đi quá một bước.

Hắn muốn đợi thêm một, hai năm nữa, chờ khi tâm lý Hạ Trí trưởng thành hơn, có thể thực sự hiểu rõ mọi chuyện giữa hai người, lúc đó, mọi thứ mới có thể diễn ra một cách tự nhiên nhất.

Mà hiện tại, nhìn dáng vẻ đơn thuần của Hạ Trí, hắn thực sự không xuống tay được.

Hạ Trí ôm hắn rất lâu mới dần bình tĩnh lại. Cậu không rời khỏi người hắn, chỉ thích được ở trong lòng hắn như vậy.

Với Hạ Trí, hương thơm trên người Chu Thời Bùi đặc biệt dễ chịu, mỗi lần đến gần đều khiến cậu cảm thấy an tâm. Dù bản thân Chu Thời Bùi cũng chẳng rõ rốt cuộc cậu ngửi thấy gì—hắn không hay dùng nước hoa, hoặc có dùng thì cũng rất ít—nhưng hắn cũng không bận t@m đến điều đó.

Dù sao thì, có ai lại ghét người yêu mình chủ động đến gần đâu chứ?

Hạ Trí thích dính lấy hắn, mà hắn cũng rất vui vẻ chấp nhận.

"Muốn ra ban công xem không? Dưới kia là vườn hoa, lớn hơn vườn nhà chúng ta, trồng rất nhiều loại hoa khác nhau." Chu Thời Bùi hỏi.

Hạ Trí nghe thấy hai chữ "nhà chúng ta", động tác khựng lại một chút, sau đó ngẩng đầu lên, dùng tay hỏi: [Nhà chúng ta?]

"Ừ, nhà chúng ta." Chu Thời Bùi không giải thích thêm, chỉ gật đầu, lặp lại một lần nữa.

Đôi mắt Hạ Trí dường như sáng lên, nhìn hắn với ánh nhìn đầy vui vẻ, có chút hân hoan khó giấu. Cậu cũng không hiểu vì sao mình lại đột nhiên vui đến vậy, có lẽ chỉ đơn giản là vì ba chữ "nhà chúng ta" đã chạm đến nơi m3m mại nhất trong lòng.

Chu Thời Bùi ôm eo cậu, khẽ cười một tiếng, ánh mắt mang theo sự cưng chiều rõ ràng.

Ngoài ban công có một chiếc ghế treo, Chu Thời Bùi đưa cậu qua đó ngồi cùng. Ban công được đặt rất nhiều cây xanh, hương hoa từ vườn phía dưới thoang thoảng trong gió. Chiếc ghế treo nhẹ nhàng đung đưa, Hạ Trí nghiêng đầu nhìn Chu Thời Bùi, khung cảnh này bỗng khiến cậu nhớ lại một buổi chiều nhiều năm trước ở nhà họ Hạ...

Hồi đó là buổi tối, hai người vẫn còn xa lạ, ngồi cạnh nhau mà chẳng nói một lời. Chu Thời Bùi lặng lẽ ngồi bên cạnh cậu, mãi đến khi tiệc sắp tàn mới rời đi.

Cứ ngỡ chỉ là những người lướt qua nhau trong đời, không ngờ hôm nay lại trở thành người luôn ở bên cạnh cậu.

Hạ Trí bỗng nhiên nghĩ đến chuyện năm đó—ngồi cùng nhau lâu như vậy, tại sao cậu chưa từng nghĩ đến việc nói chuyện với Chu Thời Bùi?

Ánh mắt cậu có lẽ quá mức chăm chú, đến mức Chu Thời Bùi quay đầu lại, cúi xuống nhìn cậu. Hạ Trí khẽ nghiêng người, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai hắn.

Lúc ăn trưa, chú Vương lên gọi mọi người xuống. Sau khi xuống lầu, rõ ràng Hạ Trí đã không còn căng thẳng như trước. Mẹ Chu nhìn con trai mình, thầm thắc mắc không biết hắn đã làm cách nào để dỗ dành Hạ Trí nhanh đến vậy.

"Mai cũng là cuối tuần rồi, tối nay ngủ lại đây đi?" Mẹ Chu đề nghị.

Hạ Trí không có ý kiến gì, chỉ nhìn về phía Chu Thời Bùi. Thấy hắn gật đầu, cậu cũng gật theo: [Được.]

Mẹ Chu lại hỏi: "Thế nào, đồ ăn hợp khẩu vị con không?"

Hạ Trí gật đầu, giơ tay làm động tác ngon lắm. Món ăn trên bàn mang hương vị gia đình, nhưng được nấu rất khéo, hơn nữa còn có rất nhiều món cậu thích.

Nhận ra Mẹ Chu không hiểu ngôn ngữ ký hiệu, cậu định lấy điện thoại ra gõ chữ, nhưng Chu Thời Bùi đã nhanh chóng lên tiếng thay cậu: "Em ấy nói rất ngon."

Hạ Trí nghiêng đầu nhìn hắn, còn chú Vương thì mỉm cười: "Là do phu nhân đích thân xuống bếp đấy."

Chu Thời Bùi tất nhiên đã nhận ra, hắn quay sang nói với Hạ Trí: "Ừm, bình thường anh về nhà cũng không được đối xử thế này đâu."

Hạ Trí nhìn về phía Mẹ Chu, có chút ngạc nhiên. Cậu không ngờ mình lại được tiếp đãi chu đáo như vậy. Mẹ Chu bật cười: "Là do Tiểu Bùi không nỡ để dì vất vả, nên lần nào nó về cũng không cho dì nấu."

Sau bữa ăn, Mẹ Chu chủ động trò chuyện với Hạ Trí. Chu Thời Bùi ngồi bên cạnh lặng lẽ nghe, chỉ khi nhắc đến hắn thì mới lên tiếng.

Hạ Trí không giỏi bắt chuyện, thường chỉ trả lời những gì được hỏi. May mà Mẹ Chu rất biết cách nói chuyện, không để cậu rơi

vào cảnh bối rối hay không biết nói gì.

Hạ Trí hiểu rõ, đây không phải là thế mạnh của mình, dù có cố gắng cũng không thể thay đổi ngay lập tức. Nhưng cậu không ngờ rằng, cuối cùng lại là Mẹ Chu chủ động quan t@m đến cậu.

"Hay là lên lầu ngồi một lát nhé? Dì có một món quà muốn tặng con." Mẹ Chu mỉm cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu.

Hạ Trí hơi cứng đờ, theo phản xạ rụt lại một chút, nhưng nhanh chóng kìm lại được, sau đó gật đầu.

Mẹ Chu cười nói với con trai: "Mẹ đưa Hạ Trí đi một lát nhé."

"Vâng." Chu Thời Bùi gật đầu.

Hạ Trí đi theo Mẹ Chu lên tầng ba, vào một căn phòng trông giống như một xưởng làm việc. Bên trong đặt rất nhiều bản vẽ, tất cả đều là thiết kế phác thảo.

Mẹ Chu bảo Hạ Trí cứ ngồi tự nhiên, sau đó mở một ngăn kéo, lấy ra một chiếc hộp đưa đến trước mặt cậu.

Hạ Trí ngước mắt nhìn Mẹ Chu, theo phản xạ đưa tay nhận lấy. Có lẽ vì tò mò, cậu liền mở hộp ra. Bên trong là một mặt dây chuyền bằng ngọc, thiết kế vô cùng tinh xảo. Trên mặt ngọc dường như có khắc một loài hoa nào đó, đường nét vô cùng phức tạp, sống động như thật—chỉ là hoa văn ấy mới chỉ có một nửa.

"Còn một mặt dây chuyền nữa đang ở chỗ Tiểu Bùi." Mẹ Chu dịu dàng nói, "Dì rảnh rỗi thường thích nghịch mấy món đồ nhỏ như thế này. Nó thì không thích đeo mấy thứ này, nhưng vẫn luôn cất giữ bên người."

Nói đến đây, bà như chợt nhớ ra điều gì đó, bật cười: "Lúc thiết kế mấy món này, cha Tiểu Bùi đang bị bệnh. Khi ấy chẳng có việc gì làm, ông ấy ngày nào cũng ngồi trên giường bệnh nghiên cứu cùng dì. Tính ông ấy chẳng có chút năng khiếu nghệ thuật nào, vậy mà hai mặt ngọc này lại do chính tay ông ấy điêu khắc."

"Ông ấy nói, sau này chờ Tiểu Bùi có người thương, thì tặng cặp dây chuyền này cho chúng nó, xem như một chút tấm lòng của ông ấy."

Mẹ Chu trông có vẻ đang chìm trong hồi ức xa xăm, trong ánh mắt thoáng hiện lên chút bâng khuâng.

Hạ Trí vốn nghĩ đây chỉ là một món quà gặp mặt bình thường, không ngờ lại mang ý nghĩa quý giá như vậy. Cậu siết chặt chiếc

hộp trong tay, nhìn Mẹ Chu, nhất thời không biết nên nói gì.

Mẹ Chu dịu dàng mỉm cười: "Đứa trẻ ngốc này, dì nhìn ra được, lần đầu con đến đây nên có chút căng thẳng. Nhưng con không cần phải thay đổi bản thân để làm hài lòng ai cả—dù đó có là mẹ của Tiểu Bùi đi chăng nữa."

Hạ Trí sững sờ, dường như không ngờ Mẹ Chu lại nói ra những lời như vậy. Từ nhỏ cậu đã hiểu rằng mình là người ít nói, cảm xúc không rõ ràng, không dễ khiến người ta thích. Cậu không muốn để Mẹ Chu cũng có ấn tượng như thế về mình.

Nhưng bà lại nói, cậu không cần phải làm vậy.

Một lúc lâu sau, Hạ Trí mới khẽ gật đầu. Nhưng ngay sau đó, cậu lập tức ngẩng lên nhìn Mẹ Chu, lấy điện thoại ra gõ một dòng chữ thật nghiêm túc: [Vậy... dì có thích con không?]

Mẹ Chu thoáng ngẩn người, sau đó bật cười. Đứa trẻ này đúng là thẳng thắn đến mức đáng yêu. Bà nhẹ nhàng gật đầu: "Tất nhiên là thích rồi. Hạ Trí, dì rất thích con."

Nhận được câu trả lời chắc chắn, tảng đá trong lòng Hạ Trí cuối cùng cũng rơi xuống. Cả người cậu dường như thả lỏng hơn hẳn. Nhìn bộ dạng ấy của cậu, Mẹ Chu cũng không nhịn được mà mềm lòng theo.

Không trách được Tiểu Bùi lại yêu thương đứa trẻ này đến vậy.

Bà cũng rất yêu quý cậu.

Chương 51: Lần Sau Đừng Trêu Chọc Anh Nữa

DTV-EBOOK

Chương 51:

Buổi tối, hai người quyết định ở lại đây ngủ. Chu Thời Bùi lấy một bộ đồ ngủ của mình đưa cho Hạ Trí.

Hạ Trí nhìn hắn mở tủ quần áo, vô thức đảo mắt quan sát căn phòng thêm một lần nữa. Lúc này cậu mới chậm rãi nhận ra— căn phòng xa lạ này thực chất chính là phòng của Chu Thời Bùi.

Cũng đúng thôi, nơi này là nhà hắn, đương nhiên hắn phải có phòng riêng.

Ban ngày cậu không để ý, nhưng bây giờ nhìn kỹ lại, phong cách bày trí ở đây chẳng phải rất giống với căn nhà bọn họ đang sống cùng nhau hay sao?

“Em đi tắm trước đi.” Chu Thời Bùi nhắc nhở.

Hạ Trí hoàn hồn, ngước mắt nhìn hắn rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi tắm xong, cậu mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình của Chu Thời Bùi bước ra, nhưng trong phòng đã không còn ai.

Cậu ngồi xuống mép giường, ánh mắt vô tình lướt qua tủ đầu giường, lúc này mới nhận ra trên đó có một bức ảnh của Chu Thời Bùi. Trước đó cậu không chú ý đến, liền cầm lên xem.

Trong ảnh, Chu Thời Bùi mặc áo sơ mi trắng, vẫn là dáng vẻ dịu dàng nhưng xa cách, chỉ là gương mặt lúc ấy còn mang theo nét non nớt. Nhìn không ra là chụp vào năm nào, nhưng ít nhất cũng đã rất lâu rồi.

Đi theo Chu Thời Bùi, Hạ Trí đã tận mắt nhìn thấy sự lạnh nhạt mà hắn dành cho người khác. Cũng chính vì thế, cậu càng hiểu rõ hơn—những gì hắn dành cho cậu là điều đặc biệt biết bao.

Chu Thời Bùi trong bức ảnh trông thật xa vời, cứ như một người mà cậu không bao giờ có thể chạm tới. Nhưng cậu lại là người vô tình bước vào thế giới của hắn.

Trên bàn còn có vài quyển sách cũ. Hạ Trí đặt bức ảnh xuống, cầm một quyển lên lật vài trang, thấy bên trong có ghi chép. Chữ viết của Chu Thời Bùi dễ nhận biết, cậu vừa nhìn đã biết ngay.

Thì ra trước đây hắn có thói quen này.

Những thứ trong ngăn kéo, Hạ Trí không tiện lục lọi. Cậu ngồi trên giường đợi Chu Thời Bùi, khoảng năm, sáu phút sau, cửa phòng mở ra. Hắn vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt.

Hạ Trí ngồi thẳng dậy nhìn hắn. Chu Thời Bùi bước đến ngồi xuống bên cạnh. Hạ Trí giơ tay hỏi bằng ngôn ngữ ký hiệu: [Đây là phòng hồi nhỏ của anh à?]

Chu Thời Bùi gật đầu: "Ừ, anh sống ở đây từ nhỏ, mãi đến năm, sáu năm trước mới chuyển ra ngoài."

Hạ Trí lại chỉ vào bức ảnh trên bàn, hỏi hắn chụp khi nào.

Chu Thời Bùi nhìn cậu, nhận ra cậu có vẻ rất tò mò về mình, liền bật cười đáp: "Chắc là lúc anh bằng tuổi em bây giờ. Em thích chụp ảnh không? Khi nào rảnh anh đưa em đi chụp."

Hạ Trí không hứng thú lắm với việc chụp ảnh. Lúc nhỏ, cha mẹ cậu từng muốn chụp ảnh gia đình, nhưng mỗi lần như vậy đều phải dỗ dành cậu mãi. Cậu ghét việc phải đứng trước ống kính tạo dáng, cảm thấy vừa nhàm chán vừa tốn thời gian, nhưng lần nào cũng không thể từ chối họ nên đành miễn cưỡng chụp vài tấm.

Giờ thì chắc không còn nữa. Trong tay cậu chỉ còn duy nhất một tấm ảnh chụp chung với cha mẹ, được cậu cất làm kỷ niệm.

Thế nhưng, sau khi nghe lời đề nghị của Chu Thời Bùi, cậu có suy nghĩ khác.

Hạ Trí chớp mắt, sau đó ra hiệu hỏi: [Chúng ta chụp chung được không?]

“Em muốn chụp cùng anh sao?” Chu Thời Bùi không phải người thích chụp ảnh, nhưng cha mẹ hắn lại rất coi trọng những khoảnh khắc kỷ niệm. Lễ trưởng thành, lễ tốt nghiệp, hay bất cứ dịp nào họ cho là quan trọng, đều muốn hắn lưu lại bằng hình ảnh.

Lâu dần, hắn cũng hình thành thói quen đó.

Hạ Trí gật đầu. Nếu là chụp chung với Chu Thời Bùi, cậu rất mong chờ.

“Được.” Trong mắt Chu Thời Bùi có ánh sáng lấp lánh, mang theo chút ấm áp.

Nhận được câu trả lời, Hạ Trí nhào tới, ôm lấy hắn hôn nhẹ một cái.

Chu Thời Bùi vòng tay ôm cậu, kéo cả người vào trong lòng. Bộ đồ ngủ của hắn rộng hơn cậu nhiều, khiến Hạ Trí trông như bị áo quấn lấy, nhưng hắn cảm thấy điều đó có chút đáng yêu và thỏa mãn—bởi vì đây là Hạ Trí thuộc về riêng hắn, là một Hạ Trí mà không ai khác có thể nhìn thấy.

"Chiều nay mẹ anh đã nói gì với em?" Chu Thời Bùi hỏi.

Hạ Trí ngẩng đầu lên, như thể chợt nhớ ra điều gì đó, liền đẩy hắn ra. Cậu lấy từ dưới gối ra một chiếc hộp, rồi lại ngồi sát bên cạnh Chu Thời Bùi. Hắn thuận tay ôm lấy eo cậu, ánh mắt dừng lại trên chiếc hộp mà Hạ Trí vừa mở ra.

Nhìn thấy thứ bên trong, Chu Thời Bùi rõ ràng sững sờ một chút, hồi lâu sau mới hoàn hồn lại, giọng nói ôn hòa: "Sao em không đeo vào?"

Hạ Trí ra hiệu tay: [Dì nói anh cũng có một miếng ngọc giống thế này.]

"Ừ, nó ở nhà. Đây là một cặp, là tác phẩm do mẹ anh thiết kế. Trước khi mất, bố anh đã tự tay chạm khắc nó. Ông nói rằng mình không còn nhiều thời gian nữa, muốn để lại một món quà

cho tương lai của anh. Đây là lời chúc phúc của ông dành cho chúng ta."

Chu Thời Bùi nói những lời này mà không hề mang theo chút bi thương nào, như thể chỉ đang kể một câu chuyện rất đỗi bình thường về nguồn gốc của món quà.

Hạ Trí không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm lấy Chu Thời Bùi, cơ thể ấm áp tựa vào lòng hắn. Chu Thời Bùi cụp mắt nhìn cậu, bật cười khe khẽ: "Anh đeo nó cho em nhé."

Nói rồi, hắn lấy mặt dây chuyền ngọc từ trong hộp. Hạ Trí dõi theo từng động tác của hắn, dần dần buông tay, cúi đầu xuống.

Chu Thời Bùi nhẹ nhàng đeo mặt dây chuyền lên cổ Hạ Trí, ngón tay khẽ lướt qua viên ngọc, chăm chú nhìn nó một lúc lâu mới buông ra, giọng nói trầm thấp mà dịu dàng: "Em đeo vào trông rất đẹp."

"Được rồi, ngủ thôi."

Chu Thời Bùi nói xong liền buông Hạ Trí ra.

Hạ Trí nằm xuống giường, chờ Chu Thời Bùi vào chăn. Khi đèn trong phòng tắt đi, cảm nhận được hắn đã nằm xuống, cậu lập tức rúc vào lòng hắn. Chu Thời Bùi vòng tay ôm lấy cậu, còn Hạ Trí thì chủ động hôn lên môi hắn.

Không biết vì sao, trong căn phòng thuộc về Chu Thời Bùi, Hạ Trí bỗng dưng rất muốn làm gì đó. Chu Thời Bùi cũng không còn như trước, không ngăn cản mà cũng chẳng hoàn toàn chiều theo cậu. Ngay khoảnh khắc hơi thở hai người quấn lấy nhau, hắn ôm lấy Hạ Trí, đè cậu xuống dưới thân.

Hạ Trí vừa định cử động một chút, ngay lập tức bị Chu Thời Bùi đè lại, gần như không thể nhúc nhích, chỉ có thể bị động tiếp nhận nụ hôn của Chu Thời Bùi, mang theo sự chiếm đoạt và d*c vọng mãnh liệt.
Lồ ng ngực cậu phập phồng, hơi thở có phần hỗn loạn, từng luồng khí nóng bỏng quấn lấy nhau. Đôi mắt nơi khóe đuôi đã đỏ hoe, vô thức phát ra vài âm thanh mơ hồ, không rõ ý nghĩa.

Bàn tay ấm áp và khô ráo của Chu Thời Bùi nhẹ nhàng vuốt v3 Hạ Trí, không có chút ngăn cách nào. Sự chạm vào xa lạ ấy khiến toàn thân Hạ Trí mềm nhũn. Chỉ như vậy thôi mà cậu đã chẳng còn chút sức lực nào để kháng cự.

Hạ Trí không biết đó là cảm giác gì, vì vậy trong lòng bỗng dâng lên một nỗi hoảng loạn và căng thẳng khó hiểu. Trước đây, Chu Thời Bùi chưa bao giờ đối xử với cậu như vậy. Hành động thân mật nhất giữa hai người cũng chỉ dừng lại ở những nụ hôn.

Hạ Trí thậm chí còn nghĩ rằng đó đã là điều thân mật nhất mà các cặp đôi có thể làm.

Nhưng những gì Chu Thời Bùi đang làm lúc này dường như là một điều khác, xa lạ và đầy bí ẩn đối với Hạ Trí.

Cậu đón nhận nụ hôn và những cái vuốt v3 của Chu Thời Bùi, cơ thể hoàn toàn mất đi sức lực. Cậu không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, chỉ cảm nhận được trọng lượng của hắn đè lên mình, cùng với hơi thở nặng nề bao trùm tất cả.

Khi Hạ Trí sắp cảm thấy mình không thể thở nổi nữa, Chu Thời Bùi mới buông môi cậu ra. Nhưng hắn không dừng lại mà tiếp tục đặt từng nụ hôn lên những nơi khác—bên tai, cổ, thậm chí cả xương quai xanh lạnh lẽo.

Hạ Trí hô hấp hỗn loạn, thân thể thậm chí có chút run rẩy. Chu Thời Bùi dừng lại, nhìn Hạ Trí, rõ ràng là lần đầu tiên cậu tiếp nhận một sự va chạm mãnh liệt đến vậy, d*c vọng xa lạ này khiến Hạ Trí không biết phải làm sao.

Chu Thời Bùi thu tay, nhẹ nhàng kéo áo Hạ Trí xuống, che đi phần da thịt đã lộ ra. Giọng hắn khàn đặc, cố nén khao khát đang dâng trào: "Lần sau đừng chọc anh như thế nữa."

Cuối cùng, Chu Thời Bùi giúp Hạ Trí giải tỏa một chút, sau đó vén chăn lên đi vào phòng tắm.

Hạ Trí hồi lâu vẫn chưa thể bình tĩnh, cơ thể còn hơi nóng, đôi chân mềm nhũn, vô lực. Cậu nhìn về phía phòng tắm, nhưng trong đầu chỉ nghĩ đến hơi thở nóng rực của Chu Thời Bùi.

Khi Chu Thời Bùi tắm xong bước ra, hắn đã lấy lại vẻ bình tĩnh. Ánh mắt Hạ Trí chạm vào hắn, nhưng cậu không biết nên phản ứng thế nào. Chu Thời Bùi ngồi xuống bên cạnh, Hạ Trí khẽ nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt không hề rời đi.

Chu Thời Bùi nhẹ nhàng chạm vào mặt cậu, giọng trầm thấp: "Ngủ đi."

Trải qua một hồi giày vò, Hạ Trí ngủ rất nhanh, tựa vào lòng Chu Thời Bùi, hơi thở đều đặn.

Chu Thời Bùi cúi mắt nhìn cậu. Trong bóng tối, đôi mắt sâu thẳm không thể hiện rõ cảm xúc gì. Lần này không thể trách Hạ Trí, mà là hắn thực sự muốn làm vậy.

Xem như nếm thử chút vị ngọt trước, dù sao người cũng nằm bên cạnh mình mỗi ngày, làm sao có thể nhịn mà không chạm vào chút nào?

Hạ Trí chìm vào giấc ngủ say. Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, vừa nhìn thấy Chu Thời Bùi, cậu liền chui ra khỏi chăn.

Chu Thời Bùi đã rửa mặt thay đồ xong, đang đứng bên giường. Thấy Hạ Trí đi tới, hắn liền đưa tay kéo cậu vào lòng, nhẹ nhàng xoa sau gáy cậu.

Hạ Trí vẫn còn chút ngái ngủ, tựa vào Chu Thời Bùi rồi lại nhắm mắt, hít thở mùi hương quen thuộc, đầu óc dần trở nên mơ màng.

Chu Thời Bùi ôm lấy cậu, đẩy cậu về lại chăn, cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ lên môi. Hạ Trí mở mắt, nhìn hắn.

"Ngủ thêm chút nữa đi." Giọng Chu Thời Bùi trầm ấm, như đang dỗ dành.

Hạ Trí ngoan ngoãn nhắm mắt lại lần nữa.

Chương 52

DTV-EBOOK

Chương 52:

Sau khi về nhà, Hạ Trí phát hiện Chu Thời Bùi đã bắt đầu đeo mặt dây chuyền ngọc của mình.

Dù đối phương không nói gì, nhưng trong lòng Hạ Trí vẫn cảm thấy vui, vì cậu biết Chu Thời Bùi đeo nó là vì cậu.

Chớp mắt đã sang thu, thời tiết dần trở nên mát mẻ hơn. Hạ Trí từng theo Chu Thời Bùi đi công tác một lần. Ở nơi đất khách quê người, nhân lúc rảnh rỗi giữa công việc, Chu Thời Bùi đã đưa cậu đi chơi hai ngày.

Rõ ràng hai người ngày nào cũng ở bên nhau—cùng làm việc, cùng ăn uống, cùng ngủ—thế nhưng hắn vẫn cố tình rút ngắn thời gian làm việc, dành nhiều thời gian hơn để ở bên cậu.

Lộ An Hòa cũng đã từ thành phố C trở về. Khi cậu ta về đến nơi, thời tiết ở thành phố A đã trở lạnh, trên đường hầu như không còn ai mặc áo ngắn tay nữa.

Bọn họ gặp nhau một lần khi Lộ An Hòa nhất quyết tổ chức một bữa tiệc chào đón mình trở về, mời rất nhiều bạn bè đến. Chu Thời Bùi và Hạ Trí cũng cùng nhau tham gia, Giang Luật cũng có mặt, hai người chỉ đơn giản chào nhau một tiếng.

Quan hệ giữa Giang Luật và Chu Thời Bùi rất tốt, hai người thường xuyên gặp nhau, nên Hạ Trí cũng không còn cảm thấy xa lạ với anh ta như trước. Nhưng dù vậy, mối quan hệ giữa họ vẫn không quá thân thiết, cũng chẳng quá lạnh nhạt. Dù sao Hạ Trí vốn có chút lạnh lùng, còn Giang Luật cũng không phải kiểu người hoạt bát, dễ bắt chuyện như Lộ An Hòa.

Trong phòng bao rất náo nhiệt, cũng có nhiều người tò mò về mối quan hệ giữa cậu và Chu Thời Bùi. Dù sao bên ngoài có không ít lời đồn đoán khác nhau về hai người.

Có người tin rằng Chu Thời Bùi thật lòng, cũng có người cho rằng hắn không thể nào nghiêm túc với một người câm, nhiều nhất cũng chỉ là thấy Hạ Trí đẹp nên chơi đùa một chút mà thôi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, năng lực làm việc của Hạ Trí không tệ, trên giường có thể phục vụ, dưới giường còn có thể giúp đỡ công việc. Bình thường lại nghe lời, không khiến người ta phải bận tâm. Một người tình như vậy, ai mà không muốn giữ bên cạnh chứ?

Ít nhất, trong thời gian ngắn, không ai cho rằng Chu Thời Bùi sẽ đổi người bên cạnh hắn.

Lộ An Hòa kéo Hạ Trí rủ đi uống rượu, nhưng Hạ Trí ngồi cạnh Chu Thời Bùi, không chịu rời đi.

Cậu ta dứt khoát ngồi xuống bên cạnh cậu, trêu ghẹo: "Hai người ngày nào cũng ở bên nhau, vậy mà cậu vẫn bám lấy anh Bùi như vậy, không thấy chán à?"

Hạ Trí ngước mắt lên, trong ánh đèn mờ ảo nhìn về phía Chu Thời Bùi. Đúng lúc Chu Thời Bùi cũng cúi đầu xuống, ánh mắt hai người chạm nhau. Hạ Trí thu lại tầm mắt, nắm lấy tay Chu Thời Bùi, lắc đầu với Lộ An Hòa.

Cậu thực sự không hiểu nổi lời của Lộ An Hòa. Đối với cậu, chỉ cần có Chu Thời Bùi ở đây, thì trong mắt cậu chẳng thể chứa thêm ai khác.

"Cũng đúng, dù sao cũng mới yêu chưa lâu. Đợi một năm rưỡi nữa khi nhiệt tình phai nhạt rồi, cậu sẽ hiểu thôi." Lộ An Hòa cười gật đầu.

Lúc này, Chu Thời Bùi mới lên tiếng nhắc nhở: "Đừng nói mấy chuyện đó với Hạ Trí."

Lộ An Hòa kêu lên một tiếng, nháy mắt với Hạ Trí, cười vô tội rồi bỏ đi.

Hạ Trí quay đầu nhìn Chu Thời Bùi, không hiểu lời của Lộ An Hòa có ý gì. Cái gì mà "qua một năm rưỡi nữa sẽ hiểu"?

"Mỗi người có suy nghĩ khác nhau. Lời của An Hòa, em nghe rồi thì thôi, đó chỉ là cách nhìn và thái độ của cậu ấy về tình cảm." Chu Thời Bùi dừng lại một chút, cuối cùng bổ sung: "Đừng học theo cậu ấy."

Hắn không muốn để Lộ An Hòa truyền cho Hạ Trí những suy nghĩ kỳ quặc.

Hạ Trí mơ hồ gật đầu. Dù sao Chu Thời Bùi nói gì thì chính là như thế. Cậu thu hồi suy nghĩ, nhìn về phòng bao đầy rượu và ánh đèn rực rỡ, Lộ An Hòa đang kéo một đám người uống rượu.

Người này sống tự do phóng khoáng như một cơn gió, chẳng ai có thể níu giữ, cũng không biết tương lai sẽ dừng chân vì ai.

Đúng vậy, bọn họ vốn là những người hoàn toàn khác nhau.

Tối hôm đó, Lộ An Hòa quậy đến tận khuya, còn Hạ Trí và Chu Thời Bùi rời đi sớm hơn. Giang Luật biết rõ bị "ném" ở thành phố C quá lâu, Lộ An Hòa đã chịu không nổi nữa, nên cũng mặc kệ để cậu ta chơi. Dù sao sau này khi vào công ty, cũng không còn nhiều cơ hội để tự do như vậy.

"Tôi về trước đây." Giang Luật cầm chìa khóa xe, xe anh ta đậu ngay bên ngoài.

Chu Thời Bùi khẽ gật đầu. Sau khi Giang Luật rời đi, hắn mới cùng Hạ Trí lên xe.

Đêm thu se lạnh, hai bên đường đầy lá rụng. Đây là khoảng thời gian dễ chịu nhất trong năm.

Chu Thời Bùi có uống chút rượu nên không tự lái xe mà cùng Hạ Trí ngồi ở hàng ghế sau. Cửa sổ xe mở hé một chút, gió đêm thổi vào, vừa mát mẻ vừa khiến người ta buồn ngủ.

Hắn quay sang nhìn Hạ Trí, giọng nói trầm thấp trong đêm: "Có hơi buồn ngủ rồi."

Nghe vậy, Hạ Trí liền dịch người lại gần hắn hơn. Chu Thời Bùi nhẹ nhàng tựa đầu lên vai cậu, đôi mắt dần khép lại.

Hạ Trí không uống nhiều rượu, có Chu Thời Bùi bên cạnh, nên không ai dám ép cậu uống.

Cậu cúi đầu nhìn hắn, suốt cả quãng đường gần như không cử động, chỉ để hắn có thể ngủ thoải mái hơn.

Đến khi xe dừng trước cửa nhà, Chu Thời Bùi mới tỉnh lại. Hạ Trí vì giữ nguyên một tư thế quá lâu, bờ vai đã hơi tê mỏi, nhưng cậu chỉ lặng lẽ xoay nhẹ vai mà không nói gì.

Chu Thời Bùi thu hết động tác nhỏ này vào mắt, cũng không lên tiếng. Hắn không nghĩ rằng mình lại ngủ suốt cả chặng đường.

Khi về đến biệt thự, từng cơn gió cuốn theo lá vàng trong sân rơi lả tả, tạo nên một vẻ đẹp riêng biệt. Một chiếc lá khô rơi xuống, đậu ngay trên vai Hạ Trí. Chu Thời Bùi vươn tay nhẹ nhàng phủi đi, đột nhiên hỏi: "Ngày mai đi chụp ảnh nhé?"

Hạ Trí suýt nữa quên mất chuyện này. Giờ nghe Chu Thời Bùi nhắc đến, cậu mới nhớ ra.

"Mùa này rất thích hợp để chụp ảnh, thời tiết không quá nóng cũng không quá lạnh, cảm giác sẽ thoải mái hơn."

Những gì Chu Thời Bùi từng nói với Hạ Trí, hắn chưa bao giờ quên. Không phải những lời hứa sáo rỗng hay nói cho có.

Ở bên hắn, Hạ Trí chắc chắn sẽ phải đánh đổi một số thứ. Vì vậy, trong khả năng của mình, Chu Thời Bùi luôn muốn bù đắp và cho cậu những điều tốt nhất.

Hạ Trí gật đầu.

Bất cứ chuyện gì làm cùng Chu Thời Bùi, cậu đều mong đợi.

—

Sau khi trở về phòng, Chu Thời Bùi vào phòng tắm trước.

Trước đây, Hạ Trí từng hỏi hắn vì sao không thể tắm ch ung, như vậy sẽ tiết kiệm thời gian hơn.

Khi ấy, vẻ mặt Chu Thời Bùi có chút vi diệu. Lúc ánh mắt hắn dừng trên người cậu, Hạ Trí đột nhiên có cảm giác mình vừa nói sai điều gì đó. Từ đó về sau, cậu không nhắc đến chuyện này nữa.

Khi Chu Thời Bùi tắm xong bước ra, Hạ Trí đang ngồi ngoài ban công hóng gió, vẫn mặc phong phanh như mọi khi. Dù đã nhắc nhiều lần, nhưng cậu vẫn không chịu nhớ.

Hắn đi vào phòng, lấy một chiếc áo khoác nhẹ nhàng khoác lên vai Hạ Trí.

Hạ Trí ngẩng lên nhìn hắn. Chu Thời Bùi ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy bàn tay hơi lạnh của cậu, ôm cậu vào lòng, giọng trầm thấp hỏi: "Không lạnh sao?"

Hạ Trí lắc đầu.

Vòng tay của Chu Thời Bùi rất ấm, hương sữa tắm nhàn nhạt trên người hắn cũng dễ chịu. Cậu không nhịn được mà rúc vào cổ hắn, nhẹ nhàng hít lấy mùi hương quen thuộc.

Làn hơi thở ấm áp phả lên da, sau đó, như một bản năng, cậu nghiêng người, nhẹ nhàng chạm môi vào đó.

Cơ thể Chu Thời Bùi khẽ cứng lại.

Vòng tay ôm lấy cậu cũng vô thức siết chặt hơn. Nhưng không hiểu vì sao, hắn không lập tức đẩy cậu ra.

Cảm giác mềm mại ngưa ngứa lướt qua, hắn chợt cảm nhận được một chút ẩm ướt—Hạ Trí khẽ mở miệng, nhẹ nhàng cắn lên da hắn.

Chu Thời Bùi ôm lấy người trong lòng, hơi thở bất giác trở nên rối loạn.

Hắn muốn hỏi Hạ Trí, liệu cậu có biết mình đang làm gì không?

Nhưng đồng thời, hắn cũng rất rõ ràng—Hạ Trí chỉ đang vô thức muốn thân cận với hắn mà thôi, hoàn toàn không có bất cứ ý gì khác.

"Đủ rồi."

Giọng Chu Thời Bùi khàn đi đôi chút, nhẹ nhàng đỡ lấy vai Hạ Trí.

Hắn đã uống rượu, lý trí không còn vững vàng như bình thường. Nếu cứ tiếp tục buông thả, e rằng người hắn không kìm chế được sẽ chẳng phải Hạ Trí, mà là chính bản thân hắn.

May mắn thay, Hạ Trí luôn rất ngoan. Khi Chu Thời Bùi thực sự lên tiếng ngăn cản, cậu sẽ không tiếp tục làm bậy nữa.

Hạ Trí vốn rất thông minh. Cậu có thể nhìn ra Chu Thời Bùi đang cố nhẫn nhịn điều gì đó—chỉ là cậu không biết, rốt cuộc hắn đang nhẫn nhịn điều gì.

Chương 53: Ghen

DTV-EBOOK

Chương 53:

Hôm sau, thời tiết rất đẹp, nhưng gió khá lớn. Dù đi trên con phố nào, lá vàng cũng rơi đầy, khiến công nhân vệ sinh bận rộn hơn hẳn.

Chu Thời Bùi đưa Hạ Trí đi gặp nhiếp ảnh gia đã hẹn từ trước.

Lúc trò chuyện, Hạ Trí mới phát hiện ra rằng—đề xuất chụp ảnh của Chu Thời Bùi tối qua không phải là quyết định bốc đồng, mà hắn đã sắp xếp từ trước.

Nhiếp ảnh gia là một người đàn ông, bên cạnh có một trợ lý nhỏ. Khi nhìn thấy Hạ Trí và Chu Thời Bùi, đôi mắt anh ta lập tức sáng lên, rõ ràng là rất hài lòng. Có lẽ anh ta không ngờ rằng cả hai nhân vật chính lại có ngoại hình xuất sắc như vậy.

Anh ta nghĩ, đây nhất định sẽ là một bộ ảnh tuyệt vời.

Bọn họ chụp ngoại cảnh, chủ yếu ở một số con phố và sân thượng. Nhiếp ảnh gia rất hoạt bát, liên tục hướng dẫn các tư thế tạo dáng, mà sự phối hợp giữa Hạ Trí và Chu Thời Bùi vô cùng ăn ý, khiến từng bức ảnh chụp ra đều hoàn mỹ.

Chỉ là… đối diện với ống kính, Hạ Trí vẫn có chút gượng gạo. Động tác thì không vấn đề gì, nhưng biểu cảm hơi cứng. Tuy nhiên, với khuôn mặt kia của cậu, dù có chụp thế nào cũng không thể tệ được.

Nhìn những tấm hình trong máy ảnh, nhiếp ảnh gia vô cùng hài lòng. Để giúp Hạ Trí thoải mái hơn, anh ta cười nói với cả hai: “Hai người có thể tự nhiên tạo dáng, tôi sẽ chụp khoảnh khắc đẹp nhất.”

Không ngờ phản ứng của Hạ Trí càng lúng túng hơn. Cậu đứng đờ ra tại chỗ, vô thức quay sang nhìn Chu Thời Bùi.

Thực ra, chụp ảnh không phải thế mạnh của cậu. Khi được hướng dẫn thì còn làm theo được, nhưng nếu bảo tự do phát huy, cậu hoàn toàn không biết phải làm gì.

Chu Thời Bùi khẽ bật cười, kéo cậu vào trong lồ ng ngực, một tay ôm lấy eo, tay kia đặt sau đầu Hạ Trí, nhẹ nhàng vùi cả khuôn mặt cậu vào lòng mình.

Nhiếp ảnh gia lập tức giơ máy ảnh chụp lại khoảnh khắc ấy.

Chu Thời Bùi cúi xuống, ghé sát tai cậu, giọng nói trầm thấp: “Không biết tạo dáng thì cứ để anh lo, thoải mái đi.”

Rõ ràng là người đề xuất chụp ảnh là Hạ Trí, nhưng thực tế, khi bắt đầu chụp, cậu trở thành một người hoàn toàn bị động, không có ý tưởng nào của riêng mình.

Chỉ đơn giản vì được chụp ảnh chung với Chu Thời Bùi, điều đó thôi cũng đủ khiến cậu rung động.

Nhiếp ảnh gia để hai người tự nhiên tạo dáng vài kiểu nhưng phát hiện ra rằng—Hạ Trí vẫn không quen đứng trước ống kính, biểu cảm đều do Chu Thời Bùi dẫn dắt. Đặc biệt là khi phải thực hiện những cử chỉ thân mật, cậu hoàn toàn không thể thoải mái trước ánh mắt của người khác.

Nhưng mà… đây là ảnh đôi mà! Không có khoảnh khắc thân mật thì còn gọi gì là ảnh đôi nữa?

Nhiếp ảnh gia nghĩ ngợi, chợt nhận ra mình vẫn chưa chụp được bức ảnh nào ghi lại nụ hôn.

Thế là anh ta quay sang, cười đề nghị: “Cậu Hạ, đừng ngại quá, hãy thoải mái lên. Hai người có thể đứng dưới gốc cây kia, cậu ôm eo anh Chu, sau đó kiễng chân lên hôn anh ấy. Anh Chu thì nhẹ nhàng đặt tay lên lưng cậu Hạ, hơi cúi xuống là được.”

Hạ Trí nghe vậy, ngẩng đầu nhìn nhiếp ảnh gia, sau đó quay sang Chu Thời Bùi, nhưng vẫn không có động tác gì.

Bị người khác nhìn chằm chằm, cậu thực sự không làm được những hành động thân mật như vậy.

“Sao thế? Có gì không ổn à?” Nhiếp ảnh gia thấy Hạ Trí không nhúc nhích, bèn hỏi.

Chu Thời Bùi nhìn cậu, sau đó nói với nhiếp ảnh gia: “Đổi động tác khác đi.”

Nhiếp ảnh gia cảm thấy hơi khó hiểu. Đã là người yêu, hôn nhau thì có gì phải ngại?

Nhưng anh ta chỉ là người được thuê, không thể can thiệp vào quyết định của khách hàng. Vì vậy, anh ta chỉ gật đầu: “Vậy được, chúng ta sẽ đổi…”

Chưa kịp dứt lời, anh ta đã nhìn thấy Chu Thời Bùi nghiêng người, một bàn tay to đặt lên gáy Hạ Trí, kéo cậu về phía mình, sau đó cúi đầu…

Hắn hôn xuống.

Hạ Trí mở to mắt, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Cả người cậu căng cứng ngay lập tức, nhưng bàn tay kia của Chu Thời Bùi dịu dàng nắm lấy tay cậu, như muốn trấn an.

Lông mi Hạ Trí khẽ run, k1ch thích từ nụ hôn khiến cậu dần quên mất sự hiện diện của người thứ ba.

Cậu nhẹ nhàng khép mắt lại.

Góc độ vừa vặn, nhiếp ảnh gia thoáng sững sờ, ngay lập tức giơ máy ảnh lên chụp lại khoảnh khắc này.

Tấm ảnh trông vô cùng tự nhiên, có một nét đẹp đầy rung động.

Nhiếp ảnh gia phấn khích đến mức buột miệng khen lớn: “Tuyệt vời! Tấm này quá đẹp! Giữ nguyên trạng thái này cho những bức tiếp theo nhé.”

Hạ Trí như bừng tỉnh, lập tức đẩy Chu Thời Bùi ra.

Mặt cậu đỏ ửng, tim đập loạn nhịp, tai cũng nóng bừng, thậm chí không biết phải nhìn vào đâu.

Chu Thời Bùi khẽ cười, trêu chọc: “Sao bây giờ lại nhát thế? Bình thường ở nhà, có phải em làm còn nhiều hơn thế này không?”

Hạ Trí không thèm để ý đến hắn, cúi đầu chôn cả khuôn mặt vào lồ ng ngực hắn, trốn tránh sự ngượng ngùng.

Cậu thực sự không quen bị nhìn chằm chằm như vậy.

Chu Thời Bùi thấy ảnh đã chụp đủ, mà Hạ Trí dường như cũng không thích thú lắm, chỉ là muốn làm một việc gì đó cùng hắn, thế nên liền nói với nhiếp ảnh gia: “Đến đây là được rồi, cảm ơn cậu.”

Nhiếp ảnh gia hơi ngạc nhiên: “Không chụp tiếp nữa sao?”

“Ừm, thế là đủ. Chúng tôi chỉ muốn chụp vài tấm làm kỷ niệm.” Chu Thời Bùi đáp.

“Vậy được…” Giọng nhiếp ảnh gia có chút tiếc nuối, nhưng nhìn thấy Hạ Trí thực sự không thích ứng, anh ta cũng không nói gì thêm.

“Vậy khi nào có thời gian, anh có thể đến studio của chúng tôi để chọn ảnh nhé.”

"Được, cảm ơn." Chu Thời Bùi gật đầu.

Hai người chỉ chụp ảnh trong một buổi sáng, có thể nói đây đơn giản là một trải nghiệm cùng nhau mà thôi.

Ngồi trên xe, Hạ Trí lén lút quan sát Chu Thời Bùi. Hắn dường như chẳng hề ngại ngùng khi thể hiện sự thân mật với cậu trước mặt người khác, chỉ là thỉnh thoảng sẽ cân nhắc đến sự không thoải mái của cậu mà tiết chế một chút.

"Đói không? Muốn đi đâu ăn trưa?" Chu Thời Bùi hỏi.

Đã đến giữa trưa, đừng tưởng chụp ảnh chỉ là đứng tạo dáng thôi, thực tế còn mệt hơn cả đi làm.

Hạ Trí mở điện thoại tìm kiếm nhà hàng gần đó, cuối cùng chọn một quán chuyên về các món điểm tâm, đưa cho Chu Thời Bùi xem.

Chu Thời Bùi nhìn màn hình, chỉ cần thấy vị trí sơ lược là đã biết đường đi. Hắn biết Hạ Trí khá thích các món hấp, không ăn cay nhiều, có phần ưa chuộng những món có hương vị đậm đà.

Đến nhà hàng, cả hai chọn chỗ ngồi gần cửa sổ. Khu vực này nằm gần khu đại học, môi trường xung quanh rất tốt. Bên ngoài có nhiều sinh viên của các trường lân cận đi lại, ai nấy trông đều trạc tuổi Hạ Trí.

Chu Thời Bùi đưa thực đơn cho Hạ Trí, để cậu tự gọi món.

Hạ Trí chọn vài lồ ng điểm tâm hấp, sau đó gọi thêm món chính, cuối cùng gọi thêm một ly nước trái cây rồi mới đưa thực đơn lại cho nhân viên phục vụ.

Nhân viên xác nhận món ăn với hai người rồi rời đi.

"Mệt không?" Chu Thời Bùi cầm ấm trà trên bàn, rót một tách cho Hạ Trí, rồi rót thêm một tách cho mình. Đó là một loại Phổ Nhĩ có hương thơm dịu nhẹ.

Hạ Trí nghĩ ngợi, nhẹ nhàng gật đầu, dùng tay ra hiệu: [Có một chút.]

Chu Thời Bùi nhấp một ngụm trà, còn Hạ Trí thì ngồi nhìn hắn, sau đó cũng cầm tách trà của mình lên thử. Nhưng uống chưa được bao lâu, cậu lại không quen, đặt cốc trà xuống, im lặng chờ nước trái cây của mình.

Bên ngoài cửa sổ, cách đó không xa, có vài nữ sinh đại học đang ngồi cùng nhau vẽ tranh.

Hạ Trí vô tình lướt mắt nhìn, đúng lúc chạm phải ánh mắt của một cô gái trong nhóm.

Cô gái ấy cũng để ý đến cậu, khẽ mỉm cười, nụ cười rạng rỡ như đang chào hỏi cậu vậy.

Hạ Trí hơi sững lại, thu ánh mắt về. Nhưng khi ngước lên, cậu phát hiện Chu Thời Bùi đang nhìn mình chằm chằm.

Cậu chớp mắt, cảm giác ánh nhìn của hắn sâu thẳm đến mức khó đoán, như thể đang suy tư điều gì đó.

Không kiềm được, Hạ Trí vươn tay nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của Chu Thời Bùi, nhẹ nhàng lắc lắc.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ mang nước trái cây của Hạ Trí đến, đồng thời cũng dọn lên vài lồ ng điểm tâm.

Chu Thời Bùi khẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ siết nhẹ tay Hạ Trí, giọng nói trầm thấp nhưng đầy dịu dàng: "Em thích con gái sao? Ví dụ như cô gái đang vẽ tranh ngoài kia, lúc cô ấy cười với em… em có cảm giác gì không?"

Giọng điệu của hắn vẫn mang theo sự ôn nhu thường ngày, nhưng Hạ Trí lại cảm nhận được một sự khác biệt khó diễn tả.

Sự dịu dàng này quá mức hời hợt, nhạt nhẽo như một cốc nước không màu không vị, hoàn toàn không cảm nhận được chút sắc thái cảm xúc nào.

Vì vậy, dù chỉ là một câu hỏi dường như được buột miệng nói ra, Hạ Trí cảm nhận được sự nghiêm túc khó hiểu trong đó. Nhưng cậu chưa từng tiếp xúc với nhiều cô gái, thế nên, câu hỏi này đối với cậu mà nói lại trở thành một vấn đề rất khó trả lời.

Hạ Trí suy nghĩ rất lâu, đến mức trên bàn bao nhiêu món điểm tâm vẫn chưa động đến. May mà Chu Thời Bùi không hối thúc, hắn chỉ lặng lẽ chờ cậu đưa ra câu trả lời.

Cậu vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ một lần nữa.

Mấy nữ sinh đại học kia vẫn còn ở đó. Cô gái khi nãy từng mỉm cười với cậu đang cúi đầu tập trung vẽ. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của cậu, cô ngẩng đầu lên, khi thấy cậu, nụ cười lại một lần nữa hiện lên trên môi.

Đôi mắt cô ấy rất đẹp, khi cười trông càng rạng rỡ, cả gương mặt toát lên vẻ tươi tắn, yêu kiều. Là kiểu con gái mà người khác chỉ cần nhìn một lần liền có thể nhớ ngay.

Ánh mắt Hạ Trí thoáng chạm vào cô gái kia, nhanh chóng thu lại. Cậu biết mình phải thành thật với Chu Thời Bùi.

[Em không ghét, cô ấy rất xinh đẹp.]

Hạ Trí thu tay lại, dùng ngôn ngữ ký hiệu nói với Chu Thời Bùi rằng đó là kiểu người mà ngay từ ánh nhìn đầu tiên đã khiến cậu cảm thấy dễ chịu.

Nhưng thích hay không thích một người xa lạ ư? Điều đó thì sao có thể nói được chứ?

"Ừ, không sao đâu, ăn cơm đi, đồ hấp để lâu sẽ nguội mất, ăn không ngon nữa." Chu Thời Bùi gật đầu, giọng điệu như thể thực sự chỉ hỏi vu vơ, không mấy bận tâm.

Hạ Trí vẫn không hiểu tại sao hắn đột nhiên hỏi mình câu này. Thực ra, đừng nói là cậu, ngay cả chính Chu Thời Bùi cũng không biết tại sao mình lại hỏi như vậy.

Chỉ là khi nhìn thấy Hạ Trí vô tình chạm mắt với cô gái bên ngoài cửa sổ, hắn chợt nghĩ rằng… có lẽ Hạ Trí vốn dĩ nên có một cuộc đời khác.

Hắn chắc chắn rằng cậu và hắn không giống nhau.

Xu hướng của hắn là bẩm sinh, ngay từ đầu hắn đã biết mình không thích con gái. Dù có gặp những cô gái xinh đẹp đến đâu, hắn cũng chỉ đơn thuần thấy đẹp mà thôi, không hề có bất kỳ cảm xúc nào khác.

Nhưng Hạ Trí thì không.

Đối với những người như Chu Thời Bùi, để nhận ra một người có phải cùng xu hướng hay không thực ra là chuyện rất dễ dàng.

Thế nhưng, đến tận lúc này, việc Hạ Trí có thích con gái hay không còn quan trọng nữa sao?

Chẳng lẽ nếu Hạ Trí thích con gái, hắn sẽ buông tay để cậu đi tìm một cô gái khác ư?

Không.

Trước đây hắn đã từng cho cậu cơ hội lựa chọn. Chính cậu là người đã chọn ở bên hắn.

"Ăn xong chúng ta đi dạo quanh khu đại học một chút nhé." Chu Thời Bùi nói với Hạ Trí.

Hạ Trí ngước mắt nhìn hắn, miệng vẫn còn ngậm thức ăn, sau đó ngoan ngoãn gật đầu.

Khoảnh khắc này, cảm giác kỳ lạ trên người Chu Thời Bùi mới dần biến mất, còn trái tim của Hạ Trí cũng dần bình ổn trở lại.

Sau khi ăn xong, hai người vừa bước ra khỏi nhà hàng thì phát hiện nhóm nữ sinh vẽ tranh vẫn chưa rời đi.

Cô gái khi nãy từng mỉm cười với Hạ Trí đột nhiên chạy đến, trên tay cầm một bức phác họa, vui vẻ đưa cho cậu: "Tặng cậu nè, vừa nãy tôi vẽ khi ngồi ngoài kia."

Hạ Trí quá đẹp trai, cô không kiềm chế được mà vô thức vẽ lại.

Cậu hơi sững sờ, nhìn rõ bức vẽ trên giấy rồi mới nhẹ nhàng nhận lấy, nhưng không biết phải nói gì. Cậu muốn dùng tay ra hiệu cảm ơn, nhưng đối phương chưa chắc đã hiểu.

Cô gái này có vẻ khá có thiện cảm với cậu, dù hơi ngại ngùng nhưng vẫn nở nụ cười, nhẹ giọng hỏi: "Bạn học, cậu học trường nào vậy? Tôi có thể xin WeChat của cậu không?"

Hạ Trí cầm bức tranh, vừa định lắc đầu từ chối thì đã nghe thấy Chu Thời Bùi lên tiếng trước, thay cậu từ chối thẳng: "Xin lỗi, em ấy không kết bạn."

Lúc này, cô gái mới nhìn sang người đàn ông đứng cạnh Hạ Trí. Theo bản năng, cô nghĩ hắn là anh trai của cậu. Nghe thấy

hắn thay cậu từ chối lời mời kết bạn, cô có chút thất vọng.

Lên đại học rồi mà vẫn bị gia đình quản chuyện quen bạn gái sao?

Hạ Trí nghe theo lời Chu Thời Bùi, nhẹ nhàng gật đầu, định đưa bức tranh trả lại cho cô gái. Nhưng cô nhanh chóng xua tay, mỉm cười nói: "Không sao đâu, tặng cậu đấy. Kết bạn hay không cũng không quan trọng. Vậy nhé, hy vọng có dịp gặp lại!"

Nói xong, cô vẫy tay chào rồi rời đi.

Hạ Trí cầm bức tranh trong tay, ngẩng đầu nhìn Chu Thời Bùi.

"Đi thôi." Chu Thời Bùi nhắc nhở.

Nhưng hai người còn chưa đi được xa, vừa ra khỏi tầm mắt của mấy nữ sinh kia, Chu Thời Bùi bỗng nhiên kéo Hạ Trí vào một góc khuất, ôm chặt lấy cậu.

Hạ Trí bất ngờ va vào lồ ng ngực hắn, hành động đột ngột khiến cậu có chút ngơ ngác. Đang định ngẩng đầu lên, bàn tay

Chu Thời Bùi đã vuốt nhẹ qua vành tai cậu, sau đó ấn nhẹ gáy cậu xuống, cúi người hôn lên môi cậu.

Ấm áp từ cánh môi truyền đến, Hạ Trí cả người như bị đông cứng, không biết phải làm gì, chỉ có thể đứng yên bất động, Chu Thời Bùi trực tiếp cạy mở môi răng của Hạ Trí, là một nụ hôn không hề mang theo chút hàm hồ nào, là một nụ hôn thật sự, hoàn toàn khác biệt so với buổi sáng khi chụp ảnh, lúc đó chỉ là khẽ chạm một chút, Hạ Trí theo bản năng nắm chặt lấy vạt áo của Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi biết Hạ Trí không quen với việc thể hiện sự thân mật ở nơi công cộng, vì thế liền trực tiếp ôm lấy cậu vào trong lồ ng ngực, dùng áo khoác che phủ một nửa cơ thể, tạo một không gian riêng tư và an toàn, hắn hôn môi không chút kiêng nể gì, mang theo sự chiếm hữu mãnh liệt, đoạt lấy hô hấp của cậu.

Hạ Trí cả người mềm nhũn, dựa vào người Chu Thời Bùi, ôm lấy cánh tay hắn, đại não không còn suy nghĩ được gì nữa, hít thở không thông, nụ hôn làm cậu không kịp phản ứng. Vài lần muốn tránh đi để thở d ốc, nhưng lại bị hơi thở nóng rực của Chu Thời Bùi che phủ, chỉ có thể im lặng mà đón nhận nụ hôn, không thể làm gì khác.

Mãi đến khi Chu Thời Bùi hôn đủ, hắn mới chậm rãi rời khỏi môi cậu. Hạ Trí không hiểu vì sao hắn đột nhiên như vậy. Cậu tựa vào lồ ng ngực hắn, thở d ốc, khẽ nhắm mắt lại.

Chu Thời Bùi ôm lấy cậu, dường như cũng đang điều chỉnh hơi thở. Khi Hạ Trí dần thoát ra khỏi cảm giác lúc nãy, đầu óc dần tỉnh táo hơn. Nghĩ đến hành động của Chu Thời Bùi, cậu chợt có một suy đoán.

Cậu nhẹ nhàng đẩy hắn một chút, Chu Thời Bùi thuận thế buông cậu ra, cúi đầu nhìn cậu.

Hạ Trí hơi do dự, dùng thủ ngữ hỏi: [Anh đang ghen?]

Cậu quả nhiên rất nhạy bén. Đôi mắt Chu Thời Bùi ánh lên sự dịu dàng, khẽ đáp: “Ừ.”

Lời nói thẳng thắn ấy khiến Hạ Trí ngẩn ra. Nhưng ngay sau đó, nhận ra rằng Chu Thời Bùi cũng có thể vì mình mà ghen, cậu cảm thấy khó tả mà vui vẻ trong lòng.

Chu Thời Bùi mỉm cười: “Em thật sự rất thu hút.”

Hạ Trí sững sờ. Người nói cậu không được lòng người thì có rất nhiều, nhưng người khen cậu khiến người khác yêu thích, Chu Thời Bùi là người đầu tiên.

Thế nhưng, cậu không phủ nhận. Chỉ lấy điện thoại ra, cẩn thận gõ một dòng chữ rồi đưa cho Chu Thời Bùi xem: [Vậy thì, em chỉ muốn được anh thích thôi.]

Nhìn những chữ ấy, ánh mắt Chu Thời Bùi tràn đầy cưng chiều: “Được.”

Hạ Trí cúi đầu nhìn cuộn tranh trong tay, nhất thời không biết nên xử lý thế nào. Giờ biết Chu Thời Bùi để ý, cậu cảm thấy đáng lẽ mình không nên nhận món quà này.

Chu Thời Bùi dường như đoán được suy nghĩ trong lòng cậu.

“Cứ giữ lại đi, người ta có ý tốt tặng em, tranh cũng rất đẹp, giữ làm kỷ niệm.”

Nghe vậy, Hạ Trí khẽ gật đầu.

Chu Thời Bùi nắm lấy tay cậu, tiếp tục dẫn cậu đi về phía trước.

Hạ Trí luôn đặt hắn lên hàng đầu, như vậy, làm sao có thể không khiến người ta rung động chứ.

Chương 54

DTV-EBOOK

Chương 54:

Cuối tháng Mười, Hạ Trí nhận được một tấm thiệp mời. Nói chính xác hơn, đó là thư mời gửi cho Chu Thời Bùi.

Cậu nhìn nội dung bên trong—nhà họ Tần tổ chức tiệc tẩy trần cho Tần Thân, trịnh trọng mời tham dự.

Chuyện này cũng không có gì đáng nói, nhưng ở cuối thư đặc biệt nhấn mạnh một câu: "Mời mang theo người yêu."

Hạ Trí hiếm khi để t@m đến một tấm thiệp mời lâu như vậy, có lẽ vì cậu không ngờ rằng chỉ là một bữa tiệc tẩy trần mà lại làm rình rang đến thế. Trước giờ, cậu vẫn nghĩ những buổi gặp mặt chỉ cần rủ vài người bạn thân thiết tụ họp riêng tư là được.

Một lời mời chính thức, hơn nữa còn gửi thẳng đến tay cậu—cái người tên Tần Thân này rốt cuộc là ai?

Hạ Trí chỉ nhớ đến những công ty có hợp tác với nhà họ Chu, nhưng chẳng có ấn tượng gì về nhân vật họ Tần này.

Tuy nhiên, đã đến tay cậu thì chắc chắn là dành cho Chu Thời Bùi. Nhân lúc mang tài liệu đến văn phòng của hắn, Hạ Trí tiện tay đặt thiệp mời lên bàn.

Chu Thời Bùi chỉ nhìn một cái, sau đó gập lại, đặt sang một bên.

“Vậy hai ngày nữa, em đi cùng anh nhé.”

Hạ Trí gật đầu. Thấy hắn không hề để t@m đến tấm thiệp, có lẽ là vì dòng chữ "mời mang theo người yêu" quá bắt mắt, cậu bèn khẽ kéo nhẹ vạt áo hắn. Đợi Chu Thời Bùi ngẩng lên nhìn, cậu mới ra hiệu bằng tay: [Nhà họ Tần, Tần Thân, là ai?]

Chu Thời Bùi đặt tài liệu xuống, vươn tay kéo cậu ngồi lên đùi mình. Lúc đầu, Hạ Trí vẫn chưa quen với kiểu thân mật này, sợ có người bất ngờ đẩy cửa bước vào. Nhưng lâu dần, số lần xảy ra chuyện này nhiều lên, cậu cũng không còn căng thẳng nữa.

Đợi cậu ngồi yên, Chu Thời Bùi mới lên tiếng giải thích: "Nhà họ Tần và Tần Thân phải xét riêng. Nhà họ Tần thế lực lớn, ngành nghề kinh doanh trải rộng khắp các lĩnh vực, gần như bao quát toàn bộ thị trường. Nhà họ Chu chúng ta tuy không có

nhiều quan hệ làm ăn với họ, nhưng về mặt thương mại, vẫn được xem là đối thủ cạnh tranh lành mạnh. Vì vậy, thiệp mời đã gửi đến, dù thế nào cũng phải nể mặt."

"Còn về Tần Thân... Hắn là người thừa kế mà nhà họ Tần bồi dưỡng trong thế hệ này, phong cách làm việc vô cùng ngang tàng. Anh và hắn không tính là quá thân thiết, nhưng—"

Chu Thời Bùi dừng một chút, sau đó thản nhiên nói tiếp: "Người yêu đầu tiên của anh, từng lén lút qua lại với hắn sau lưng anh."

Hắn nói ra một tin tức đủ sức gây chấn động giới thượng lưu một cách bình thản đến mức gần như không gợn sóng.

Hạ Trí trừng lớn mắt, vô thức nhìn chằm chằm vào hắn.

Chu Thời Bùi bật cười: "Em đừng ngạc nhiên đến vậy chứ."

Hạ Trí nào chỉ là bất ngờ, cậu hoàn toàn sững sờ. Không kìm được, cậu hỏi: [Tại sao?]

Trong mắt cậu, Chu Thời Bùi gần như là một người yêu hoàn hảo, vậy tại sao lại có người làm như vậy với hắn?

"Làm gì có tại sao." Chu Thời Bùi đáp nhẹ tênh, "Em đừng nghĩ cái vòng này sạch sẽ quá. Trong mắt nhiều người, chuyện này chẳng đáng là gì đâu."

Hắn không muốn nói nhiều với Hạ Trí về những chuyện như thế này, chỉ đơn giản nhắc qua để cậu biết là được.

Nhưng Hạ Trí vẫn không thể hiểu. Cậu nhìn hắn, dùng tay ra hiệu: [Anh không buồn, cũng không tức giận sao?]

Sắc mặt Chu Thời Bùi vẫn bình thản, gần như không gợn chút sóng nào. Hắn chỉ khẽ vuốt nhẹ d ái tai cậu, cười nhạt: "Có gì đáng để buồn hay giận? Khác đường thì không đi chung nữa, vậy thôi."

Không hiểu sao, nhìn hắn nhắc đến chuyện tình cảm một cách lạnh nhạt như vậy, Hạ Trí không hề cảm thấy nhẹ nhõm, mà ngược lại, trong lòng bỗng dưng trống rỗng, ngay cả ánh mắt cũng thoáng tối đi.

Cậu biết, rõ ràng không nên như vậy. Nhưng cuối cùng, cậu vẫn ngước mắt, dùng tay hỏi hắn: [Nếu một ngày nào đó, em cũng phạm sai lầm, anh cũng sẽ như thế ư?]

Hạ Trí không biết bản thân đang mong đợi điều gì từ Chu Thời Bùi. Có lẽ cậu chỉ hy vọng mình sẽ là một người đặc biệt trong lòng hắn. Rõ ràng ban đầu, cậu chỉ muốn hắn đáp lại tình cảm của mình, nhưng giờ đây, dường như cậu cảm thấy điều đó vẫn chưa đủ.

Chu Thời Bùi nghe vậy, chỉnh lại tư thế, chậm rãi hỏi: "Em? Sai lầm gì?"

Hạ Trí nghĩ một lúc, rồi ra hiệu: [Giống như người đó.]

Ánh mắt Chu Thời Bùi rất dịu dàng. Hắn không trả lời thẳng vào câu hỏi, chỉ nhàn nhạt nói: "Chuyện đó sẽ không xảy ra."

Hạ Trí nhìn hắn, không hiểu.

Chu Thời Bùi đưa tay gõ nhẹ lên trán cậu, hiếm khi nào giọng điệu lại mang chút đùa cợt: "Anh sẽ không cho em cơ hội phạm sai lầm."

Dường như biết Hạ Trí đang nghĩ gì, hắn siết cậu vào lòng chặt hơn một chút, cúi đầu, giọng trầm thấp: "Hạ Trí, em không giống bọn họ. Nếu một ngày em mắc lỗi, đó chắc chắn là lỗi của anh, là do anh dạy em chưa đủ tốt. Anh sẽ dạy lại em, cho đến khi em nhớ kỹ mới thôi."

Nói xong, hắn nâng cằm cậu lên, hôn xuống.

Trong thế giới của Chu Thời Bùi, không có chỗ cho những kẻ phạm lỗi. Nhưng Hạ Trí luôn là ngoại lệ của hắn. Chỉ là, hắn hy vọng chuyện như thế sẽ không bao giờ xảy ra.

Nhìn cậu cứ luôn tìm cách xác nhận tình cảm của mình, hắn cảm thấy thú vị. Bởi lẽ, đối với hắn mà nói, chẳng phải hắn cũng đang làm điều tương tự với cậu hay sao?

*

Ngày diễn ra buổi tiệc.

Vừa bước vào đại sảnh, Hạ Trí mới nhận ra quy mô của buổi tiệc này lớn đến mức nào—gần như tất cả nhân vật tầm cỡ trong thành phố A đều có mặt.

Mà cũng phải thôi, ngay cả Chu Thời Bùi cũng được mời đến.

Trước khi đi, Hạ Trí đã hỏi hắn có thể không tham dự không. Hắn đáp rằng có thể, nhưng không cần thiết.

Với tư cách là người đứng đầu nhà họ Chu, dù hành sự khiêm tốn, hắn cũng không phải kiểu người quá khó mời. Chỉ cần có bản lĩnh đưa thiệp mời đến tay hắn, hắn sẽ nể mặt vài phần—dù có đến chỉ để lướt qua rồi rời đi, với hắn, cũng chẳng đáng gì.

Bữa tiệc tràn ngập ánh đèn lung linh, tiếng chạm cốc vang lên giữa những lời chúc tụng. Đèn chùm lộng lẫy phản chiếu ánh sáng rực rỡ, khiến cả đại sảnh càng thêm xa hoa. Các bồi bàn cầm khay rượu len lỏi giữa đám đông, tiếng nhạc du dương, khách khứa nâng ly chúc mừng, trò chuyện vui vẻ.

Hạ Trí nhận ra rất nhiều gương mặt quen thuộc.

Nhiều người vừa vào đã chủ động đến chào hỏi Chu Thời Bùi, tiện thể lịch sự bắt chuyện với cậu.

Tất cả bọn họ, không ai tỏ ra xem thường Hạ Trí. Ngược lại, đều rất tôn trọng cậu.

Giang Luật và Lộ An Hòa cũng đến.

Sau khi chào hỏi nhau, Lộ An Hòa không nhịn được mà cảm thán: "Chỉ là một bữa tiệc tẩy trần thôi mà, sớm biết vậy năm

ngoái em về cũng phải làm một bữa hoành tráng thế này mới được."

"Em thích làm tâm điểm chú ý đến thế sao?" Giang Luật hờ hững đáp.

Nhà họ Tần tổ chức long trọng như vậy, phần lớn là vì lần này Tần Thân trở về để chính thức tiếp quản toàn bộ sản nghiệp của gia tộc.

Mọi người đứng cùng nhau, nâng ly uống một ngụm, chưa nói được mấy câu thì cuối cùng nhân vật chính của bữa tiệc cũng xuất hiện.

Người đàn ông trên sân khấu khoác lên mình một bộ vest trắng được cắt may tỉ mỉ, dưới ánh đèn chiếu rọi, toát lên vẻ cao quý, tao nhã. Gương mặt hắn ta anh tuấn, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều mang khí chất của một người sinh ra để đứng trên đỉnh cao. Khi vung tay, cổ tay áo màu bạc xanh khúc xạ ánh sáng, lấp lánh rực rỡ.

Không hổ danh là nhân vật chính của đêm nay.

Tần Thân bắt đầu bài phát biểu, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Chu Thời Bùi, sau đó dừng lại trên người Hạ Trí.

Khóe môi hắn ta hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Cảm giác của Hạ Trí rất nhạy bén, ngay lập tức nhận ra ánh mắt đó, lông mày khẽ nhíu lại.

"Cậu nói xem, Tần Thân có còn như trước đây, thích gây khó dễ cho cậu không?" Giang Luật cười hỏi.

Chu Thời Bùi nhìn người trên sân khấu, giọng điệu thản nhiên:

"Tôi và hắn không quen."

"Nhưng chuyện hắn luôn nhìn cậu không vừa mắt là sự thật. Lần này còn đặc biệt mời cậu đến, không biết có âm mưu gì đây." Giang Luật suy tư nói.

Hạ Trí đứng bên cạnh, uống nước trái cây, lặng lẽ nghe họ trò chuyện.

Thứ trong tay cậu không phải rượu, mà là nước ép. Đây là Chu Thời Bùi đặc biệt dặn nhân viên phục vụ đổi cho cậu, sợ cậu

uống rượu sẽ dễ say.

Mấy người chỉ trò chuyện vu vơ, cũng chẳng để tâm Tần Thân trên sân khấu đang nói gì. Cuối cùng, chỉ nghe thấy hắn ta chúc mọi người "vui vẻ", sau đó bước xuống sân khấu, hòa vào đám đông, cũng không chủ động đến chỗ bọn họ.

Trong những bữa tiệc thế này, sự hiện diện của Hạ Trí vốn không quá nổi bật.

Nhưng vì mối quan hệ của cậu với Chu Thời Bùi, nên lại trở thành tâm điểm của không ít ánh nhìn tò mò.

Giữa những ánh mắt quan sát ấy, cậu bất chợt cảm nhận được một cái nhìn đặc biệt.

Cậu theo hướng ánh mắt ấy mà nhìn qua, trông thấy Bạch Dục.

Dù chỉ mới gặp một lần, cậu vẫn nhớ cậu ta rất rõ.

Khi ánh mắt hai người chạm nhau, dường như Bạch Dục có điều muốn nói, cậu ta nhẹ nhàng ra hiệu bằng mắt, sau đó rẽ lối đi vào giữa đám đông.

Hạ Trí nhìn theo bóng lưng cậu ta, không suy nghĩ quá lâu, kéo nhẹ tay áo Chu Thời Bùi, dùng thủ ngữ ra hiệu: [Em đi nhà vệ sinh một lát.]

Chu Thời Bùi nhẹ gật đầu.

Thấy vậy, Hạ Trí mới rời đi, theo bước chân Bạch Dục, đi về phía góc đại sảnh.

Bạch Dục nhìn Hạ Trí với ánh mắt phức tạp.

Cậu ta đương nhiên nhớ rõ Hạ Trí. Dù sao lần trước ở biệt thự của Chu Thời Bùi, cậu ta cũng từng gặp qua cậu. Chỉ là không thể ngờ rằng, cậu và Chu Thời Bùi lại có mối quan hệ này.

"Không ngờ cậu cũng đến."

Bạch Dục thực ra chẳng cam tâm chút nào. Khi đó, cậu ta vốn không hề để ý đến Hạ Trí. Vì vậy, cậu ta cũng rất tò mò—một người như thế nào mới có thể giữ chân Chu Thời Bùi?

Hạ Trí lấy điện thoại, gõ một hàng chữ:

[Anh tìm tôi có chuyện gì?]

Cậu đi theo chỉ vì đơn thuần là tò mò.

Cậu biết rõ Bạch Dục và Chu Thời Bùi từng có mối quan hệ không tầm thường. Nếu không, cậu ta đã chẳng dám làm những chuyện đó ở biệt thự của Chu Thời Bùi.

Đồng thời, cậu cũng muốn biết Bạch Dục tìm mình để làm gì.

Bạch Dục nhìn dòng chữ trên màn hình, lại ngước mắt lên, ánh nhìn đầy ác ý: "Chỉ là rất tò mò, rốt cuộc cậu dùng thủ đoạn gì để ở lại bên cạnh anh ấy."

Hạ Trí im lặng.

Nếu bỏ nhà ra đi cũng được tính là một loại thủ đoạn…

Thấy cậu không nói gì, Bạch Dục càng thêm bực bội.

Cậu ta biết chuyện này chẳng liên quan gì đến Hạ Trí. Dù có hay không có cậu, Chu Thời Bùi cũng sẽ không quay lại với cậu ta. Nhưng sự không cam lòng vẫn trào dâng đến cực hạn.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Hạ Trí đứng bên cạnh Chu Thời Bùi, cậu ta chỉ cảm thấy vô cùng chướng mắt.

"Cậu nghĩ mình có thể ở bên anh ấy bao lâu?"

Cậu ta cười khẩy, như thể vừa nghĩ ra điều gì đó, cố tình buông lời cay nghiệt nhất: "Cảm giác mới lạ rồi cũng sẽ nhạt dần thôi, đúng không? Cậu nghĩ mình có thể mang lại thứ gì k1ch thích cho anh ấy? Một thằng câm, ngay cả trên giường cũng chẳng thể r3n rỉ một tiếng, lúc đầu có thể còn thú vị, nhưng lâu dần… chẳng phải cũng sẽ trở nên nhàm chán sao?"

Hạ Trí vẫn không có phản ứng gì.

Bạch Dục muốn nhìn thấy sự dao động trong mắt cậu, nhưng chẳng có gì cả.

Cậu ta nhìn người trước mặt, bỗng cảm thấy chán nản.

Cậu ta đang làm gì thế này?

Trút ra những lời lẽ cay nghiệt với một người thậm chí còn chẳng thể nói?

Không phải quá nực cười sao?

Cuối cùng, người trông thảm hại nhất lại chính là cậu ta.

Sau khi nói xong, Bạch Dục xoay người rời đi.

Chỉ còn Hạ Trí đứng đó, trong đầu lặp đi lặp lại câu nói vừa rồi—

Giữ một người, cần phải có điều gì đó đủ k1ch thích?

Cậu chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này.

Nhưng đây đã là người thứ hai nói với cậu rằng, cậu và Chu Thời Bùi không thể bên nhau lâu dài.

Người đầu tiên… là chính chú của cậu.

Tại sao bọn họ đều nói như vậy?

Chương 55

DTV-EBOOK

Chương 55:

Hạ Trí định thần lại, quay người đi về phía nhà vệ sinh trước khi tìm Chu Thời Bùi. Nhưng khi bước ra từ đó, cậu bất ngờ chạm mặt một người không ngờ tới—Tần Thân.

Cậu không nghĩ đối phương đến tìm mình, nên định lách qua người hắn ta để rời đi. Không ngờ, Tần Thân đưa tay chắn trước mặt cậu.

"Cậu là Hạ Trí?"

Giọng nói của hắn ta trầm ấm, mang theo chút dò xét. Một giọng nói hay, nhưng lại khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Hạ Trí hơi ngước mắt lên, lặng lẽ lùi lại một bước, giữ khoảng cách. Cậu không gật đầu, cũng chẳng lắc đầu, thể hiện rõ thái độ không muốn để ý đến hắn ta. Nhìn qua có vài phần lạnh lùng, kiêu ngạo.

Ai cũng biết, Hạ Trí không phải kiểu người dễ bắt chuyện.

Thà tiếp cận Chu Thời Bùi còn hơn cố thử từ Hạ Trí.

Nhưng rõ ràng, Tần Thân vừa mới trở về nước, chưa biết chuyện.

Hắn ta chỉ cảm thấy Hạ Trí ở bên Chu Thời Bùi lâu ngày, được sủng mà kiêu, không biết tự lượng sức mình.

Thế nhưng, hắn ta không hề tức giận. Ngược lại, chỉ cười nói: "Vừa rồi tôi nghe thấy, người ta nói cậu như thế mà cậu không giận sao?"

Tần Thân cảm thấy hơi tiếc nuối.

Hắn ta cố ý để Bạch Dục vào đây, vốn muốn xem một màn kịch hay. Không ngờ Bạch Dục vô dụng đến thế, chỉ lạnh lùng châm chọc vài câu rồi rời đi.

Ngược lại, sự thờ ơ của Hạ Trí trước khiêu khích của Bạch Dục càng khiến hắn ta hứng thú hơn.

Hạ Trí vẫn không lên tiếng.

Tần Thân không cho cậu đi, cậu liền đứng yên tại chỗ, khẽ cúi mắt chờ xem bao giờ hắn ta mới tránh ra.

Cậu không hiểu.

Bây giờ người ta rảnh đến mức này rồi sao?

Đến mức bắt chuyện với một người không thể nói chuyện?

Bất ngờ, Tần Thân giơ tay lên, định chạm vào mặt cậu, ánh mắt hắn ta có thể gọi là ôn nhu.

Hạ Trí lập tức nghiêng đầu tránh đi.

Khiến cho khuôn mặt xinh đẹp kia lần đầu tiên có biểu cảm rõ ràng—khẽ nhíu mày.

Động tác của Tần Thân thoáng khựng lại giữa không trung. Sau đó, hắn ta ung dung thu tay về, nhàn nhã nhìn cậu: "Tránh

gì chứ? Chỉ là chạm nhẹ một cái, chẳng lẽ Chu Thời Bùi chưa từng làm vậy với cậu sao?"

Nói rồi, hắn ta khẽ cười, giọng điệu đầy mờ ám: "Bạch Dục nói không sai, một thằng câm đúng là vô vị, nhạt nhẽo vô cùng. Bình thường cậu làm cách nào để lấy lòng Chu Thời Bùi trên giường?"

Ánh mắt Hạ Trí khẽ giãn ra, đồng tử hơi rung khi nhìn hắn ta.

Thật ra, có vài câu cậu không hiểu rõ lắm.

Không chỉ của Tần Thân, mà cả những lời của Bạch Dục trước đó cũng vậy.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, mỗi câu bọn họ nói ra đều khiến cậu cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Thấy phản ứng của cậu, Tần Thân nhướng mày, tỏ vẻ hơi bất ngờ.

Sau đó, hắn ta cười như không cười hỏi: "Đừng nói với tôi là hai người còn chưa ngủ với nhau nhé?"

Hắn ta cố ý thăm dò.

Nhưng phản ứng trên khuôn mặt Hạ Trí lại gián tiếp xác nhận điều đó.

"Xem ra đúng là chưa từng."

Tần Thân lắc đầu, vẻ mặt đầy tiếc nuối, ánh mắt nhìn Hạ Trí mang theo chút thương hại.

Hạ Trí không biết nên phản ứng thế nào.

Cậu và Chu Thời Bùi ngủ cùng nhau mỗi ngày, nhưng mơ hồ nhận ra rằng, từ "ngủ" mà Tần Thân nói đến, không giống với những gì cậu nghĩ.

Thực tế mà nói, rất ít người ở độ tuổi của Hạ Trí có nhận thức mơ hồ về vấn đề này.

Nhưng với hoàn cảnh của cậu, điều đó hoàn toàn dễ hiểu.

Tính cách cậu khép kín, tình cảm lạnh nhạt.

Từ nhỏ được nuôi dưỡng trong sự bao bọc, rất ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Những người xung quanh muốn giao tiếp với cậu đều là chuyện khó khăn, huống hồ là những kiến thức kiểu này.

Cha mẹ cậu còn chưa kịp phổ cập, vậy nên đối với cậu mà nói, những chuyện này gần như là một khái niệm trống rỗng.

"Ở bên hắn lâu như vậy, vậy mà hắn còn chưa chạm vào cậu..."

Tần Thân bật cười, giọng nói mang theo chút chế giễu: "Xem ra, hắn cũng không thích cậu lắm đâu."

Hắn ta nhìn Hạ Trí, thành công nhìn thấy biểu cảm trên mặt cậu bắt đầu thay đổi.

Tần Thân tiến lại gần hơn, cúi xuống nhìn thẳng vào Hạ Trí, đôi mắt hắn ta ánh lên vẻ mê hoặc: "Thích một người, biểu hiện trực tiếp nhất chính là khao khát chiếm hữu thể xác. Có vẻ như cậu không đủ hấp dẫn hắn."

"Cũng đúng thôi, đẹp đến mấy thì có ích gì? Câm vẫn là câm, không mở miệng được, trên giường đúng là chẳng có chút thú vị nào."

Hạ Trí lùi lại vài bước, bị ép đến mức vô thức tựa lưng vào bức tường phía sau.

Cậu ngước lên nhìn Tần Thân.

Từng lời hắn ta nói đều chạm đúng vào điểm yếu nhất trong lòng cậu.

Đôi mắt đẹp đẽ ấy loé lên tia dao động, trong đầu không ngừng phủ nhận—Không! Không phải như vậy!

Chu Thời Bùi đã nói thích cậu mà...

Nhưng rõ ràng, tâm trí Hạ Trí đã bắt đầu hỗn loạn.

Vì một phần trong những lời của Tần Thân, cậu đã tin.

Bởi vì cậu đã từng trải qua cảm giác đó.

Cậu đối với Chu Thời Bùi, chính là có thứ cảm xúc mà Tần Thân đang nói.

Vậy nên cậu mới vô thức muốn dựa vào hắn.

Nhưng Chu Thời Bùi, lần nào cũng đẩy cậu ra.

Hắn không có cảm giác đó với cậu.

Nhận thức này mới chính là điều khiến Hạ Trí đau khổ nhất.

Tần Thân rất giỏi nắm bắt lòng người, thấy Hạ Trí đã dao động, hắn ta lập tức tiếp tục dụ dỗ: "Đáng tiếc cho gương mặt đẹp như vậy... Hay là cân nhắc đến bên tôi đi? Hắn không thích cậu, nhưng tôi thì lại khá thích đấy."

Hạ Trí cúi đầu, không muốn nghe nữa.

Tần Thân nhìn cậu.

Nói thật, hắn ta không hứng thú với một kẻ câm.

Hạ Trí trong mắt hắn ta, vô vị đến cực điểm.

Đến giờ, hắn ta vẫn chưa nhìn ra được, ngoài gương mặt kia, cậu có điểm nào đáng để người khác yêu thích.

Không đáp lại ai, không phản ứng gì.

Dù bị đâm trúng điểm yếu, thì biểu cảm cũng chỉ có chút biến đổi mà thôi.

Giống như một con rối tinh xảo, vô cùng nhạt nhẽo.

Chu Thời Bùi đúng là có sở thích đặc biệt thật.

Nhưng đúng lúc đó—

"Hạ Trí."

Phía sau Tần Thân, một giọng nói quen thuộc vang lên.

Đôi mắt Hạ Trí lập tức ngước lên.

Trong tầm nhìn của Tần Thân, ánh mắt của Hạ Trí bỗng trở nên sáng rực, hoàn toàn khác biệt với vẻ thờ ơ ban nãy.

Lúc này, hắn ta mới nhận ra—

Thì ra người này có hai bộ mặt.

Đối với người khác thì lạnh lùng xa cách, nhưng đối với Chu Thời Bùi lại nhiệt tình như vậy.

Tần Thân đứng chắn trước mặt Hạ Trí, che khuất tầm nhìn của Chu Thời Bùi phía sau.

Từ góc độ của người thứ ba nhìn vào, tư thế của hai người họ lúc này trông vô cùng thân mật.

Nhanh chóng, Tần Thân rút ra một tấm danh thiếp, nhẹ nhàng nhét vào túi áo vest của Hạ Trí.

Hắn ta ghé sát tai cậu, hạ giọng nói nhỏ, chỉ đủ để hai người nghe thấy: "Đây là danh thiếp của tôi. Nghĩ kỹ rồi hãy quyết định, nếu thông suốt thì đến tìm tôi."

Nói xong, Tần Thân xoay người lại, đối mặt với Chu Thời Bùi.

Hắn ta cười cười:"Tôi vừa trò chuyện với người yêu của cậu một chút, phát hiện rất hợp nhau. Chu tổng chắc sẽ không để bụng chứ?"

Hạ Trí đứng yên tại chỗ, nhìn về phía Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi nhìn Tần Thân, dùng giọng điệu vô cùng ôn hòa để nói ra những lời hoàn toàn không mang ý tốt: "Tôi rất để ý. Mong Tần Tổng biết giữ chừng mực, tránh xa Hạ Trí một chút."

Tần Thân khựng lại một thoáng.

Nói thật, hắn ta hiếm khi thấy khí thế như vậy trên người Chu Thời Bùi—cảm giác như hắn đang thực sự tức giận.

Chỉ vì một Hạ Trí sao?

Năm đó, khi biết mối tình đầu của mình leo lên giường người khác, Chu Thời Bùi cũng chỉ cười nhạt chúc phúc.

Vậy mà lần này, hắn ta chỉ vừa đến gần Hạ Trí một chút, nói vài câu mà thôi—Chu Thời Bùi đã lập tức đưa ra lời cảnh cáo rõ ràng như vậy.

Nhưng dù Tần Thân có khó chịu với Chu Thời Bùi thế nào, Tần gia cũng sẽ không ngu dại mà vì chuyện này mà đắc tội với hắn.

Tần Thân nhún vai, sau đó quay lại nhìn Hạ Trí, giọng điệu mang theo chút ý tứ sâu xa: "Tôi xưa nay chỉ theo đuổi sự tự nguyện của đôi bên. Hạ Trí, đề nghị vừa rồi của tôi, cậu cứ từ từ suy nghĩ nhé."

Chu Thời Bùi không thèm để t@m đến hắn ta nữa, ánh mắt lập tức dịu đi khi nhìn về phía Hạ Trí, giọng nói cũng trở nên ấm áp hơn nhiều: "Anh thấy em đi lâu quá chưa quay lại, có chút lo lắng nên đến tìm. Sao chỉ đi vệ sinh mà mất nhiều thời gian thế?"

Hạ Trí lắc đầu.

Chu Thời Bùi đưa tay về phía cậu: "Chúng ta về thôi."

Hạ Trí bước đến bên cạnh hắn, theo hắn rời đi.

Nhưng trong lòng cậu vẫn còn vướng mắc—Cậu không thể tin những lời của Tần Thân.

Nếu Chu Thời Bùi không thích cậu, vậy tại sao hắn lại đối xử tốt với cậu?

Tại sao lại đồng ý ở bên cậu?

Chỉ đơn giản là để dỗ cậu quay về thôi sao?

Nhưng... Chu Thời Bùi có lý do gì để làm vậy chứ?

Tần Thân nhìn theo bóng lưng hai người, nụ cười trên mặt dần thu lại, sắc mặt có chút khó chịu.

Hắn ta ghét nhất là nhìn thấy Chu Thời Bùi thuận lợi hơn mình.

Từ nhỏ đến lớn, hắn ta luôn không ưa nổi người này.

Thế nhưng Chu Thời Bùi lại là kẻ hoàn hảo nhất trong thế hệ bọn họ, vừa có năng lực, vừa có danh tiếng, là người nổi bật nhất trong giới trẻ.

Tần Thân không có sở thích gì đặc biệt, chỉ đơn giản là không muốn thấy người khác sống tốt hơn mình.

Cho nên hắn ta rất thích gây phiền phức cho người khác—

Giống như hôm nay, cố ý nói những lời đó với Hạ Trí.

Giống như năm đó, khi khiến mối tình đầu của Chu Thời Bùi lựa chọn mình vậy.

Cái cảm giác vặn vẹo khi giành giật được thứ mà người khác trân trọng, luôn khiến hắn ta cảm thấy thỏa mãn.

"Đang nghĩ gì thế?"

Chu Thời Bùi phát hiện Hạ Trí suốt đường đi đều thất thần, bèn nắm nhẹ lấy tay cậu, kéo cậu về thực tại.

Hạ Trí ngước lên nhìn hắn, rồi lại trầm mặc chuyển tầm mắt đi nơi khác.

Cậu không nên suy nghĩ như vậy về Chu Thời Bùi.

"Tần Thân đã nói gì với em?"

Hạ Trí ngừng bước, sau đó buông tay Chu Thời Bùi ra, chậm rãi ra dấu bằng ngôn ngữ ký hiệu: [Hắn nói anh không thích em.]

Chu Thời Bùi: "..."

Dù hắn là người luôn giữ thái độ bình tĩnh, cũng không thể không mắng thầm trong lòng một câu: "Thằng điên này."

Nhưng điều khiến hắn bực hơn cả, là rõ ràng Hạ Trí đã để lời đó trong lòng.

"Đừng nghe hắn nói linh tinh."

Chu Thời Bùi không hiểu sao Hạ Trí không có cảm giác an toàn.

Chẳng lẽ là do hắn làm chưa đủ tốt sao?

Hắn cúi đầu nhìn cậu, bất giác bắt đầu tự kiểm điểm lại mình.

Là do hắn đã làm gì khiến Hạ Trí bất an sao?

Hạ Trí khẽ gật đầu.

Cậu đương nhiên sẽ không vì vài câu nói của người ngoài mà nghi ngờ sự quan tâm của Chu Thời Bùi dành cho mình.

Cậu chỉ không hiểu...

Liệu tình cảm mà Chu Thời Bùi dành cho cậu, có thực sự giống với tình cảm cậu dành cho hắn không?

Buổi tiệc kết thúc, hai người cùng rời đi.

Vừa lên xe, Hạ Trí đã bắt đầu buồn ngủ, tựa đầu vào vai Chu Thời Bùi, dần chìm vào giấc ngủ.

Chu Thời Bùi cúi đầu nhìn người đang say ngủ bên cạnh mình.

Hắn nâng tay lên, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt cậu.

Khi về đến biệt thự, trời đã hơn mười giờ tối.

Hạ Trí tắm xong liền lên giường ngủ.

Từ sau buổi tiệc tiếp đón, cậu trở nên đặc biệt trầm lặng.

Bình thường, Hạ Trí vốn đã ít nói, tính cách cũng yên tĩnh, nhưng trước đây cậu luôn chủ động đến gần hắn, ôm hắn, hôn hắn, mỗi lần chỉ chịu ngoan ngoãn khi được hắn ôm vào lòng.

Thế nhưng tối nay, Hạ Trí chỉ lặng lẽ nằm bên cạnh hắn ngủ, rất giống dáng vẻ của cậu lúc hai người mới bắt đầu ngủ chung.

Chu Thời Bùi vẫn theo thói quen ôm cậu vào lòng.

Hạ Trí cảm nhận hơi thở quen thuộc của hắn, hơi ấm từ vòng tay hắn bao bọc lấy mình, đôi mắt bất giác trở nên cay cay.

Chương 56: Thử Thăm Dò

DTV-EBOOK

Chương 56:

Hạ Trí bắt đầu lên mạng tìm kiếm thông tin liên quan đến chuyện này. Cậu xem cả những bài viết khoa học nghiêm túc lẫn một số tác phẩm văn học có phần nghệ thuật hóa, rồi vô tình nhìn thấy rất nhiều thứ kỳ quái.

Chu Thời Bùi cũng nhận ra gần đây Hạ Trí dùng điện thoại nhiều hơn hẳn. Bình thường, cậu luôn đi theo hắn, ngay cả lúc hắn vào thư phòng cũng không rời nửa bước. Thế nhưng bây giờ, Hạ Trí chỉ một mình ở trong phòng.

Đôi khi Chu Thời Bùi đẩy cửa vào, Hạ Trí lập tức tắt điện thoại, sắc mặt lộ rõ vẻ mất tự nhiên.

“Đang xem gì đấy?” Chu Thời Bùi đi đến.

Hạ Trí vội cất điện thoại, khẽ lắc đầu, thậm chí còn cố ý đặt nó sang một bên như sợ hắn sẽ kiểm tra.

Chu Thời Bùi thoáng nhìn động tác của cậu nhưng cũng không truy hỏi. Ai cũng có bí mật của riêng mình, hắn không có ý định xâm phạm quyền riêng tư của Hạ Trí.

“Tránh xa anh thế làm gì? Anh đâu có kiểm tra điện thoại của em.”

Hạ Trí ngước mắt lên, nhanh chóng lướt qua khuôn mặt hắn, vội vàng dời đi, vẻ mặt có chút bối rối, hai tay buông thõng siết chặt lấy ga giường. Cậu cố xua đi những hình ảnh vừa xem, nhưng hơi thở của Chu Thời Bùi càng đến gần, nhiệt độ cơ thể cậu càng nóng bừng.

Rõ ràng trước đây không hề như vậy.

“Em sao thế?” Chu Thời Bùi nhận ra sự khác thường của Hạ Trí, ánh mắt hắn thoáng lộ vẻ lo lắng. Nhìn thấy gương mặt cậu hơi đỏ, hắn giơ tay lên chạm vào, đầu ngón tay mát lạnh khẽ đặt lên làn da ửng nóng.

Hạ Trí vô thức rụt người lại, lập tức ngây ra, ngơ ngác nhìn hắn.

“Sao nóng thế? Em thấy khó chịu ở đâu à? Hay điều hòa bật cao quá?”

Chu Thời Bùi nhíu mày, đứng dậy nhìn qua nhiệt độ điều hòa rồi ra mở cửa sổ để gió lạnh bên ngoài lùa vào.

Gió cuối thu đã bắt đầu lạnh.

Không biết từ lúc nào, một năm nữa lại sắp trôi qua, hắn và Hạ Trí cũng sắp đón mùa đông thứ hai bên nhau.

Năm ngoái, có lẽ hắn không bao giờ ngờ rằng mối quan hệ giữa họ sẽ phát triển đến mức này.

Sau khi hắn đứng dậy, cơ thể Hạ Trí mới dần thả lỏng. Đôi mắt cậu lặng lẽ dõi theo bóng lưng Chu Thời Bùi, cứ nhìn mãi cho đến khi hắn quay lại.

Ánh mắt hai người chạm nhau.

Hạ Trí không hiểu, trong sách viết rằng nếu thích một người, cơ thể sẽ tự nhiên khát khao đối phương, đó là bản năng không thể kiểm soát. Những gì Tần Thân nói không hề sai.

Vậy tại sao Chu Thời Bùi không có cảm giác đó với cậu?

Hoặc có lẽ đã từng có, bởi cậu thấy được sự kiềm chế của hắn, nhưng cuối cùng hắn vẫn luôn nhẹ nhàng đẩy cậu ra.

Cậu biết Chu Thời Bùi sẽ không lừa dối mình, hắn đã nói thích cậu thì chắc chắn là thích.

Vậy thì, có phải vì cậu là một người câm, không thể mang lại cho hắn thứ mà họ gọi là "k1ch thích" không?

Hạ Trí không biết mình nên làm gì, mà thực ra, Chu Thời Bùi cũng chưa bao giờ yêu cầu cậu phải làm gì cả.

“Sao lại nhìn anh như thế?”

Chu Thời Bùi ngồi xuống bên cạnh cậu, thấy Hạ Trí hơi động tay, liền hiểu ý mà chủ động đặt tay mình vào lòng bàn tay cậu.

Hạ Trí cúi mắt xuống, chăm chú nhìn bàn tay hắn.

Chu Thời Bùi luôn dễ dàng hiểu được suy nghĩ của cậu, còn cậu lại không thể hiểu hắn như thế.

Là người yêu, cậu có thể mang đến điều gì cho hắn đây?

Hạ Trí cầm lấy tay Chu Thời Bùi, nhẹ nhàng áp lên má mình.

Đôi mắt trong veo ánh lên tia sáng lấp lánh, thành thật và chuyên chú nhìn hắn.

Cậu muốn trao cho Chu Thời Bùi tất cả những gì mình có, nhưng sợ hắn sẽ không thích.

Ánh mắt đó quá mức mê hoặc.

Chu Thời Bùi chợt thấy tim mình loạn nhịp, ngực nóng ran.

Hắn rút tay lại, tránh ánh nhìn của Hạ Trí, cố gắng lấy lại bình tĩnh, giọng nói cũng mang theo sự gượng gạo chưa từng có: “Dạo này em làm sao vậy?”

Hạ Trí lại nghiêng người, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Một nụ hôn đơn giản như tia lửa nhỏ, nhưng ngay lập tức đốt cháy toàn bộ khát vọng mà hắn cố gắng kiềm chế bấy lâu.

Họ chìm vào nụ hôn sâu.

Chu Thời Bùi ôm lấy Hạ Trí, từng cử chỉ đều mang theo sự cưng chiều vô hạn.

Hạ Trí cũng phối hợp với động tác của hắn, cơ thể hơi ngửa ra sau, để hắn có thể chạm vào mình dễ dàng hơn.

Nhịp thở của Chu Thời Bùi chợt khựng lại, ánh mắt trầm xuống.

Quần áo trên người Hạ Trí đã xộc xệch, nhưng hắn vẫn dùng chút lý trí cuối cùng để dừng lại.

Môi hắn kề sát vào môi cậu, hơi thở nóng rực phả lên làn da Hạ Trí, nặng nề và gấp gáp, tựa như đang cố gắng kiềm nén bản thân.

“Đủ rồi, như thế là đủ rồi.”

Chu Thời Bùi gần như thì thầm bên môi Hạ Trí, giọng nói khàn khàn, hơi thở hỗn loạn.

Hạ Trí ôm lấy cổ hắn, ngẩng đầu hôn hắn một lần nữa.

...

Cuối cùng, họ vẫn không làm gì cả.

Chu Thời Bùi không muốn chạm vào cậu.

Hạ Trí cảm thấy có chút mất mát.

Trên mạng nói rằng khi hai người yêu nhau, trong chuyện này nhất định phải hòa hợp. Nếu cả hai đều không hứng thú, thì dù có yêu nhau đến đâu, sớm muộn gì cũng sẽ chia tay.

Đây không phải là lời dọa dẫm vô căn cứ. Hạ Trí đã đọc rất nhiều bài viết về chủ đề này, tất cả đều là những câu chuyện có thật do người trong cuộc chia sẻ. Hơn nữa, rất nhiều người bên dưới cũng đồng tình với quan điểm đó.

Hạ Trí không muốn chia tay với Chu Thời Bùi.

Vì vậy, lần đầu tiên trong đời, cậu chủ động đi tìm Lộ An Hòa.

Phải nói rằng, trong chuyện này, Hạ Trí có một sự nhạy bén đáng ngạc nhiên. Người đầu tiên cậu nghĩ đến không phải là Cận Vi hay bất kỳ ai khác, mà chính là Lộ An Hòa.

Lộ An Hòa nhìn thấy những câu hỏi đó mà sững sờ, suýt chút nữa làm rơi cả điện thoại. Hạ Trí vậy mà lại hỏi cậu ta về chuyện này sao?

Nhưng điều khiến cậu ta kinh ngạc hơn cả không phải chuyện đó, mà là—Hạ Trí trông xinh đẹp như vậy, hai người còn ngủ chung mỗi ngày, rốt cuộc thì anh Bùi làm sao có thể nhịn được mà không ra tay?

Đã vậy, còn phải để Hạ Trí chủ động trước nữa chứ.

Lộ An Hòa rất có tâm, lập tức chia sẻ cho Hạ Trí mấy bộ phim "giáo dục", cuối cùng còn đặc biệt dặn dò cậu, nhất định đừng để Chu Thời Bùi biết những thứ này là do cậu ta gửi.

Mấy file video nén lại cũng phải đến mấy GB. Hạ Trí có hơi tò mò, không biết Lộ An Hòa đã gửi cho mình cái gì, thế nên sau khi giải nén, cậu mở một video lên xem thử.

Vừa bật lên, âm thanh trong video vang ra ngoài. Hạ Trí lập tức tắt ngay, chỉ vỏn vẹn vài giây ngắn ngủi mà đã khiến cậu cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lộ An Hòa muốn cậu xem… cái này sao?

Hạ Trí rõ ràng không có hứng thú lắm, nhưng cuối cùng vẫn quyết định kết nối với Bluetooth của máy trợ thính, một lần nữa mở lại video.

Hạ Trí cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu để xem hết vài video. Có lẽ so với chữ viết, những hình ảnh trực quan này tác động đến cậu quá mạnh. Cậu cảm thấy chuyện đó vừa bẩn vừa ghê tởm, hoàn toàn không giống như những gì được miêu tả trong các bài viết.

Cậu thực sự không thích.

Thì ra, đây là thứ mà ai cũng cho là đẹp đẽ sao? Nhưng Hạ Trí chẳng cảm nhận được chút gì gọi là sự đẹp đẽ ấy.

Cậu xóa hết toàn bộ video mà Lộ An Hòa gửi đến. Không lâu sau, điện thoại liền rung lên với một tin nhắn mới từ đối phương.

[Xem chưa? Thế nào, k1ch thích không?]

Hạ Trí im lặng. K1ch thích?

Cậu xem xong chỉ cảm thấy khó chịu về mặt s1nh lý, liền đáp lại đối phương một chuỗi dấu "…" đầy chán nản.

Nhưng cuối cùng, cậu vẫn không nhịn được mà nhắn thêm một câu: [Những thứ này… có tác dụng không?]

Những người trong video khiến cậu thấy ghê tởm, nhưng nếu là với Chu Thời Bùi, cậu cảm thấy có thể chấp nhận được. Hạ Trí không biết phải diễn tả cảm giác này như thế nào, chỉ biết rằng nó vô cùng mâu thuẫn.

Lộ An Hòa trả lời ngay: [Tối nay thử là biết ngay ấy mà.]

Hạ Trí: …

Cậu thực sự phải thử sao? Nhỡ đâu Chu Thời Bùi không vui thì sao...

Hạ Trí đặt điện thoại sang một bên. Giờ này Chu Thời Bùi vẫn đang ở thư phòng, cậu lưỡng lự không biết có nên qua đó hay không. Nhưng do dự cũng chỉ kéo dài trong chốc lát, cuối cùng cậu vẫn đứng dậy đi tìm hắn.

Khi đẩy cửa thư phòng ra, Chu Thời Bùi chỉ đưa mắt về phía cửa một cái. Nhưng ngay khoảnh khắc thấy Hạ Trí, ánh mắt hắn lập tức trở nên dịu dàng hơn vài phần.

Hạ Trí bước vào mà không lên tiếng quấy rầy, chỉ lặng lẽ ngồi xuống ghế sofa chờ đợi. Chu Thời Bùi vốn đã quen với sự hiện diện của cậu, mấy ngày nay Hạ Trí không đến thư phòng, hắn ngược lại còn cảm thấy có chút thiếu vắng, thỉnh thoảng vô thức nghĩ xem cậu đang làm gì.

Không chỉ Hạ Trí ngày càng dựa dẫm vào hắn, mà ngay cả Chu Thời Bùi cũng dần sinh ra cảm giác lệ thuộc vào cậu.

Với người như Chu Thời Bùi, sự thỏa mãn về tinh thần quan trọng hơn bất cứ điều gì khác, mà Hạ Trí chính là người có thể mang đến cho hắn điều đó.

Xử lý xong công việc, hắn bước về phía Hạ Trí. Cậu đang ngồi trên sofa đọc sách, khi bóng hắn phủ xuống, theo bản năng ngẩng đầu lên. Đúng lúc định đặt sách xuống để đứng dậy, Chu Thời Bùi đã cúi người trước, bế bổng cậu lên.

Hạ Trí sững người, đôi tay theo bản năng vòng qua cổ Chu Thời Bùi, nhịp tim bất giác tăng nhanh. Đây là lần đầu tiên Chu Thời Bùi bế cậu lên khi cậu hoàn toàn tỉnh táo.

Hắn ôm cậu lên nhẹ nhàng như không, mà Hạ Trí cũng không phản kháng, chỉ ngẩn ngơ nhìn hắn.

Chu Thời Bùi không nói gì, cứ thế bế cậu thẳng về phòng ngủ. Mãi đến khi được đặt xuống giường, Hạ Trí vẫn chưa buông hắn ra, ngược lại còn thuận thế hôn lên môi hắn.

Chu Thời Bùi cúi đầu, không nghĩ nhiều, chỉ coi đó như những lần Hạ Trí nghịch ngợm trước đây, liền nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn của cậu.

Hắn vừa định mở miệng nói gì đó thì Hạ Trí đã vùi đầu vào cổ hắn.

Trước khi Chu Thời Bùi kịp phản ứng, Hạ Trí đã khẽ rúc đầu xuống, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng chạm lên yết hầu của hắn.

Hạ Trí khẽ hé miệng, hơi ấm từ khoang miệng phả ra, nhẹ nhàng cắn lên yết hầu của Chu Thời Bùi.

Toàn thân hắn lập tức cứng đờ, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn hẳn.

“Hạ Trí.” Chu Thời Bùi đẩy cậu ra, giọng nói có chút rối loạn, không còn vững vàng như trước.

Hạ Trí chỉ ngước mắt lên nhìn Chu Thời Bùi, ánh mắt chăm chú, như đang âm thầm mời gọi.

Trong khoảnh khắc ấy, Chu Thời Bùi buông bỏ mọi kháng cự, cúi đầu, một lần nữa hôn lên môi Hạ Trí. Cậu buông vòng tay ôm lấy cổ hắn, chuyển sang ôm eo, cơ thể vô thức nhích lại gần hơn, áp sát vào hắn.

Hai người hôn nhau cuồng nhiệt, hơi thở nóng bỏng đan xen trong không khí đầy ái muội. Hạ Trí ngửa đầu lên, khẽ nhếch môi, đón nhận nụ hôn của Chu Thời Bùi. Chưa kịp phản ứng, cơn say mê đã nhanh chóng tràn đến, đầu óc như bị nổ tung bởi những tia pháo hoa rực rỡ, Hạ Trí hoàn toàn quên mất mình nên làm gì, chỉ biết bị động tiếp nhận nụ hôn của Chu Thời Bùi, cảm nhận hơi thở của hắn ngày càng nóng rực.

Trong cơn mê man, tay Hạ Trí lần mò đến thắt lưng của Chu Thời Bùi. Động tác của cậu vẫn còn vụng về, khi chạm vào chiếc khóa kim loại lạnh lẽo, một tiếng "cạch" nhỏ vang lên.

Chu Thời Bùi lập tức dừng nụ hôn lại.

Hắn kìm nén d*c vọng, nhẹ nhàng nắm lấy tay Hạ Trí, cúi xuống nhìn người trong lòng. Đôi mắt vốn bị khao khát che mờ giờ đây dần lấy lại vẻ tỉnh táo.

Chương 57

DTV-EBOOK

Chương 57

Hạ Trí nhìn thẳng vào mắt Chu Thời Bùi, rồi bất chợt tránh tay hắn ra, đẩy mạnh vào người hắn. Sau đó, không để ý gì nữa, tiếp tục hôn lên. Chu Thời Bùi có lẽ không ngờ Hạ Trí sẽ làm như vậy, nhất thời không kịp phản ứng bị Hạ Trí đẩy ngã lên giường.

Hạ Trí trực tiếp áp sát cơ thể vào người hắn, một bên hôn lên môi Chu Thời Bùi, một bên tiếp tục cởi dây thắt lưng hắn.

Cơ thể Chu Thời Bùi căng cứng, ánh mắt tối sầm lại, hắn giơ tay ngăn cản động tác của Hạ Trí, sau đó trở mình đem người kia áp xuống giường.

Hạ Trí nhìn Chu Thời Bùi. Thực ra, hành động vừa rồi của cậu cũng chỉ là một phép thử để xem phản ứng của hắn. Bây giờ, cậu đã chắc chắn—Chu Thời Bùi thực sự không muốn.

“Tại sao muốn làm chuyện này?”

Chu Thời Bùi cố gắng giữ giọng điệu của mình bình tĩnh và ôn hòa như thường ngày.

Hắn không hề che giấu phản ứng của cơ thể. Chiếc thắt lưng đã bị Hạ Trí tháo ra, cúc áo sơ mi cũng bị cậu quậy đến bung mất mấy cúc.

Rõ ràng đây là một tình huống ám muội đến mức không thể ám muội hơn, thế nhưng khí chất trầm ổn của Chu Thời Bùi lại khiến người ta không dám nảy sinh bất kỳ suy nghĩ nào vượt quá giới hạn.

Hành động của Hạ Trí tối nay… thực sự đã hơi quá.

Nhưng Hạ Trí chỉ cúi đầu, im lặng một lúc, sau đó mới cầm điện thoại lên, gõ từng dòng chữ rồi đưa cho Chu Thời Bùi xem: [Người ta nói rằng khi thích một ai đó, sẽ nảy sinh h@m muốn với người ấy. Có phải anh không thích em nhiều như em nghĩ không? Anh đồng ý ở bên em… chỉ để dỗ dành em quay về thôi, đúng không?]

Hạ Trí lúc này đã không còn đủ tỉnh táo để suy nghĩ thấu đáo nữa. Cậu cảm thấy buồn bã. Rõ ràng cậu đã chủ động đến mức này, vậy mà Chu Thời Bùi vẫn không chịu chạm vào cậu. Nhưng cậu cũng thấy rõ ràng—hắn không phải là không có cảm giác.

Chu Thời Bùi nhìn chằm chằm vào dòng tin nhắn trên màn hình, mày hơi nhíu lại. Một lát sau, hắn khẽ thở dài, giọng điệu dịu dàng xen lẫn chút bất đắc dĩ: "Ai nói với em là anh không có h@m muốn với em?"

Hạ Trí ngước mắt lên lần nữa, trong đôi mắt phủ hơi sương lấp lánh ánh sáng yếu ớt. Cậu dùng thủ ngữ hỏi: [Vậy tại sao anh không muốn làm với em? Là vì em không biết nói, không thể mang đến cảm giác k1ch thích cho anh sao?]

Chu Thời Bùi khựng lại, ánh mắt tối đi một chút. Hắn trầm giọng hỏi: "Ai nói với em mấy chuyện này? Là Tần Thân?"

Những lời này, với tính cách của Hạ Trí, chắc chắn không thể tự mình nghĩ ra được. Nhất định có ai đó đã nói gì đó với cậu.

Hạ Trí không trả lời, cũng không phủ nhận.

Chu Thời Bùi nhìn Hạ Trí, giọng điệu vô cùng nghiêm túc: "Hạ Trí, anh hy vọng em muốn làm chuyện này là vì em thực sự hiểu rõ bản thân mình, thực sự mong muốn điều đó. Chứ không phải vì bị ai đó k1ch thích, hay muốn chứng minh điều gì. Anh thích em, và anh không cần dùng chuyện này để chứng minh điều đó."

Hạ Trí hơi sững lại. Một lúc sau, cậu mới giơ tay ra dấu: [Là em muốn, chính em muốn.]

Chu Thời Bùi nhìn chằm chằm vào đôi tay đang ra dấu của Hạ Trí, trong mắt thoáng qua một tia ngạc nhiên, rồi lại đờ ra một chút. Một hồi lâu sau, hắn mới nhìn cậu bằng ánh mắt phức tạp: "Em thực sự muốn sao?"

Hạ Trí gật đầu, vô cùng kiên định.

"Em có biết mình đang nói gì không?"

Hắn không muốn tiến triển quá nhanh, vì hắn luôn cân nhắc đến Hạ Trí. Nhưng rõ ràng, Hạ Trí không hề cảm kích điều đó. Cậu nghe thấy câu hỏi của hắn, lập tức vươn tay ôm lấy Chu Thời Bùi, đôi môi mềm mại ấm áp chạm lên môi hắn, lưu lại một nụ hôn nhẹ nhàng mà mềm mại.

Chu Thời Bùi một tay ôm lấy Hạ Trí, cảm nhận hơi thở nhẹ nhàng của cậu lướt qua gò má mình. Vòng tay hắn siết chặt hơn một chút, nâng cằm cậu lên, cúi đầu hôn xuống.

Nụ hôn ướt át, nóng bỏng, cuốn lấy d*c vọng mãnh liệt, sau khi kết thúc, Hạ Trí cả người không còn chút sức lực, ngã vào lòng Chu Thời Bùi. Hắn nhìn người trong lòng mình, một tay

tháo nút áo ngủ của Hạ Trí, vừa làm vừa hỏi: “Đêm nay những chuyện này em học được từ đâu?”

Xương quai xanh của Hạ Trí vô cùng đẹp, làn da trắng mịn không tì vết, tựa như một viên ngọc quý trong suốt tinh xảo. Đôi mắt Chu Thời Bùi trầm xuống vài phần.

Hạ Trí nhìn hắn, rõ ràng đã đ ộng tình, hoàn toàn quên sạch những lời Lộ An Hòa đã nói. Cậu giơ tay ra hiệu: [Lộ An Hòa đã gửi cho em vài video.]

Chu Thời Bùi khựng lại, liên kết với những gì Hạ Trí đã làm tối nay, không cần nghĩ cũng biết Lộ An Hòa đã gửi loại video gì cho cậu. Hắn hỏi: "Em đã xem rồi?"

Hạ Trí thành thật gật đầu.

"Cảm giác thế nào?"

Dưới ánh mắt của Chu Thời Bùi, Hạ Trí dường như đã mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ có thể thuận theo lời hắn, dùng ngôn ngữ ký hiệu đáp lại: [Có chút ghê tởm.]

Ánh mắt Chu Thời Bùi trầm xuống, hắn cúi đầu hôn lên xương quai xanh của Hạ Trí, sau đó đè cậu xuống dưới thân. Đưa môi đến bên tai Hạ Trí, hắn chậm rãi nói: "Đã thấy ghê tởm rồi, vậy sao em vẫn muốn làm với anh?"

Hạ Trí không thể dùng ngôn ngữ ký hiệu để trả lời Chu Thời Bùi nữa, cậu chỉ giơ tay ôm lấy eo Chu Thời Bùi, để cơ thể tựa theo và thả lỏng, tiếp nhận nụ hôn của Chu Thời Bùi, sau đó nghe thấy lời thì thầm của hắn: “Hạ Trí, khoảng thời gian này anh cũng đã nhẫn nhịn rất vất vả, nên lát nữa… em phải chịu trách nhiệm đấy.”

Lời vừa dứt, một luồng khí lạnh lướt qua da khiến Hạ Trí khẽ run lên. Cậu nhắm mắt lại, hàng mi hơi rung động. Những thứ trong video kia… thực ra chẳng học được bao nhiêu.

May mà Chu Thời Bùi rất dịu dàng, biết cậu chưa từng trải qua, nên cố gắng hết sức giúp cậu thả lỏng.

Hạ Trí không thể diễn tả được cảm giác ấy, giữa cơn mê man, cậu chỉ biết ôm chặt lấy Chu Thời Bùi.

Cơn đau khó tả ập đến, khiến ngón chân Hạ Trí căng cứng. Cậu khẽ nức nở, cắn chặt vào vai Chu Thời Bùi, đôi mắt lập tức ươn ướt.

Hai tay siết chặt lấy hắn, gần như ghim cả móng tay vào da thịt Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi ôm chặt cậu vào lòng, dùng cách dịu dàng nhất nhưng cũng gần như không cho phép kháng cự mà chiếm lấy người trong ngực.

Hạ Trí không thể nói, cũng chẳng cách nào cầu xin. Cậu chỉ có thể lắng nghe giọng nói của Chu Thời Bùi—có lúc gọi tên cậu, có lúc đưa ra vài yêu cầu. Mà vào những khoảnh khắc này, hắn nói gì thì chính là như vậy.

D*c vọng bị Hạ Trí khơi dậy, cuối cùng vẫn là chính cậu gánh chịu toàn bộ.

Cậu có thể cảm nhận rõ ràng—từ sự dịu dàng và kiềm chế ban đầu của Chu Thời Bùi, đến lúc hắn hoàn toàn mất kiểm soát…

Một nỗi sợ hãi vô cớ dâng lên trong lòng Hạ Trí, nhưng Chu Thời Bùi đã không còn cho cậu cơ hội để từ chối nữa.

Cậu muốn cầu xin hắn nhẹ nhàng một chút, nhưng vừa mở miệng, thứ thoát ra chỉ là những âm thanh mong manh đến mức gần như tan vào không khí. Cậu cũng chẳng thể đẩy Chu

Thời Bùi ra, hoặc có lẽ, chút sức lực yếu ớt ấy vốn chẳng đáng để hắn bận tâm.

Suốt cả đêm, cũng chẳng rõ rốt cuộc ai mới là người toại nguyện.

Chỉ biết rằng, Hạ Trí đã có được điều mình muốn, mà Chu Thời Bùi cũng vậy.

Khi Hạ Trí cuối cùng chìm vào giấc ngủ sâu trong vòng tay của Chu Thời Bùi, hàng mi cậu vẫn còn ướt, cả người cuộn tròn lại, cơ thể đầy vết tích.

Chu Thời Bùi ôm cậu đi tắm, đồng thời kiểm tra cơ thể cậu, xác định không có tổn thương gì mới yên tâm.

Hắn cũng không ngờ mình lại mất kiểm soát đến vậy với Hạ Trí. Cậu không thể nói, chỉ có thể phát ra vài âm thanh yếu ớt khi bị làm đau. Nhưng có nhiều lúc, hắn vẫn phải tự kiềm chế mình, để không vượt quá giới hạn.

Tuy nhiên, Chu Thời Bùi bỗng nhận ra, bản thân không thể kiểm soát được giới hạn ấy khi ở bên Hạ Trí.

Sáng hôm sau, khi Hạ Trí tỉnh lại, cả người cậu đau nhức, Chu Thời Bùi đã không còn trong phòng, quần áo của cậu cũng được thay mới.

Hạ Trí định cố gắng ngồi dậy, nhưng cảm thấy một cơn đau khó tả, ngay lập tức cậu làm chậm lại động tác, ký ức đêm qua dần dần ùa về.

Cơ thể cậu vô thức nóng lên, chưa kịp chuẩn bị bước xuống giường, cửa phòng đã được mở ra.

Hạ Trí vừa nhấc chăn lên, liền nhìn thấy Chu Thời Bùi đang bước vào.

“Em dậy rồi, có chỗ nào khó chịu không?” Chu Thời Bùi trông có vẻ rất vui, đi đến bên cạnh Hạ Trí rồi ngồi xuống.

Hạ Trí không cử động nữa, chỉ ngồi yên tại chỗ, ánh mắt hướng về Chu Thời Bùi. Không hiểu sao, cậu bỗng muốn gần gũi hắn hơn, muốn hắn ôm lấy mình.

Chu Thời Bùi lấy ra một vật từ trong lòng, đưa cho Hạ Trí.

Đó là một chiếc hộp tinh xảo, Hạ Trí cúi xuống nhìn thoáng qua, rồi lại ngẩng lên nhìn hắn. Cậu không biết bên trong là gì nên không vội nhận lấy.

“Mở ra xem thử đi.” Giọng nói của Chu Thời Bùi dịu dàng, ánh mắt cũng ấm áp, đầy sự yêu chiều.

Hạ Trí cuối cùng cũng nhận lấy, từ từ mở hộp, bên trong là một chiếc nhẫn. Cậu bất giác ngây người, mới để ý thấy, trên ngón áp út của Chu Thời Bùi cũng đang đeo một chiếc nhẫn giống hệt.

Đây là gì? Phải chăng là đặc quyền sau khi đã ngủ với nhau? Hạ Trí lấy chiếc nhẫn ra, phát hiện trên đó khắc những chữ cái đầu của tên cậu và Chu Thời Bùi.

“Em thích kiểu này chứ?” Chu Thời Bùi hỏi.

Hạ Trí tỉnh lại, ngẩng đầu lên, gần như là phản xạ, cậu gật đầu. Một lúc sau, cậu mới hỏi: [Tại sao lại tặng em cái này?]

“Em nghĩ sao?” Có lẽ thấy câu hỏi của Hạ Trí thật dễ thương, Chu Thời Bùi không nhịn được mà đáp lại.

Hạ Trí lắc đầu, nhưng tay siết chặt chiếc nhẫn, như thể sợ Chu Thời Bùi sẽ lấy lại.

“Là anh đặt từ trước, đeo nó vào, người khác sẽ biết ngay chúng ta có quan hệ gì, ít nhất sau này có ai đó tìm em làm quen, sẽ không còn coi anh như không khí nữa.” Chu Thời Bùi cườinói với cậu.

Hạ Trí nhớ lại chuyện lần trước bị cô gái kia làm quen, không ngờ Chu Thời Bùi vẫn nhớ, lập tức cười theo, sau đó nhẹ gật đầu.

“Anh đeo cho em nhé?” Chu Thời Bùi giơ tay ra, nhìn Hạ Trí.

Hạ Trí mới buông tay, đặt chiếc nhẫn vào lòng bàn tay Chu Thời Bùi. Hắn cúi xuống, nắm lấy tay Hạ Trí, chiếc nhẫn lạnh lẽo đeo vào ngón áp út của cậu, vừa vặn khít.

Hạ Trí nhìn chiếc nhẫn trên tay, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ, vô thức co các ngón tay lại. Chiếc nhẫn với những viên đá nhỏ lấp lánh trên đó nổi bật, sáng chói.

Chu Thời Bùi nắm tay Hạ Trí, nhẹ nhàng hôn lên, Hạ Trí theo phản xạ co rút các ngón tay, cảm thấy nụ hôn vừa rồi thật nóng bỏng.

Chu Thời Bùi kéo cậu vào lòng, nhẹ nhàng chạm môi vào môi Hạ Trí: “Ôm em đi rửa mặt.”

Vậy là Hạ Trí đặt hai tay lên vai Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi bế cậu lên, chiếc nhẫn là thứ hắn đã đặt làm sau khi kết thúc bữa tiệc của Tần Thần, ý tưởng này xuất phát từ việc Hạ Trí bị một cô gái xin số điện thoại ngay trước mặt hắn.

Có thể coi đây là cách hắn thể hiện tâm ý, đồng thời cũng là để Hạ Trí có cảm giác an toàn mà cậu muốn.

Chương 58

DTV-EBOOK

Chương 58

Khi hai người xuống lầu ăn sáng, Hạ Trí mới phát hiện đã hơn chín giờ sáng. Cậu vẫn nghĩ thời gian còn sớm, mà Chu Thời Bùi trông cũng không có vẻ vội vàng gì. Cậu ra dấu hỏi: [Hôm nay anh không đến công ty sao?]

Chu Thời Bùi gật đầu: "Ừ, không đi."

Hạ Trí vốn rất rõ lịch trình công việc hằng ngày của hắn. Sáng nay có một cuộc họp, buổi chiều còn có cuộc gặp với lãnh đạo một công ty, thời gian chính là do cậu và Chu Thời Bùi cùng xác nhận.

Nhưng lúc này, Hạ Trí cũng không hỏi gì thêm, chỉ lặng lẽ cúi đầu ăn sáng.

Sau khi ăn xong, Chu Thời Bùi lên lầu. Hạ Trí định đi theo, nhưng hắn bảo cậu cứ ngồi trên sofa. Cậu đành phải ngồi trong phòng khách, nhàm chán hết nhìn lên tầng hai rồi lại nhìn ra ngoài vườn qua cửa bên hông. Lá cây trên cây đã rụng hết.

Trong biệt thự hầu như không thấy người khác. Những người làm việc ở đây đều có khu vực nghỉ ngơi riêng, xong việc thì cũng không mấy khi ra ngoài.

Ngồi trên sofa một lúc, Hạ Trí liền thấy Chu Thời Bùi cầm laptop từ trên lầu đi xuống, tiến về phía mình.

Hắn đặt laptop lên bàn, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh cậu. Hạ Trí nhìn qua màn hình, vừa hay thấy thông báo: Cuộc họp dời sang hình thức trực tuyến, bắt đầu lúc 10 giờ.

Bây giờ vừa đúng 9 giờ 55 phút.

Hạ Trí ngẩng đầu nhìn Chu Thời Bùi. Hắn nói: "Anh họp một lát, nếu em thấy chán hoặc buồn ngủ thì cứ dựa vào anh mà ngủ."

Sáng nay lúc thức dậy, hắn thấy cậu còn ngủ rất say, nên đã cố ý tắt báo thức, muốn cho cậu được nghỉ ngơi một ngày.

Thực ra hắn định đến công ty, nhưng nghĩ đến chuyện nếu Hạ Trí tỉnh dậy mà không thấy hắn, có lẽ sẽ cảm thấy hụt hẫng, thế nên dứt khoát dời hết lịch trình hôm nay, chỉ giữ lại cuộc họp và đổi sang họp online.

Hạ Trí khẽ gật đầu, biết cuộc họp sắp bắt đầu nên cũng không quấy rầy hắn. Cậu nhẹ nhàng tựa đầu lên người hắn, dáng vẻ vô cùng ỷ lại.

Chu Thời Bùi nghiêng đầu nhìn cậu, nhưng điều đầu tiên lọt vào mắt hắn là vết hôn thấp thoáng dưới cổ áo rộng của bộ đồ mặc nhà. Hắn dời mắt đi một cách thản nhiên, thực ra trong đầu toàn là hình ảnh Hạ Trí trên giường đêm qua.

Chu Thời Bùi nắm lấy tay Hạ Trí, nhẹ nhàng siết trong lòng bàn tay, đầu ngón tay chậm rãi vuốt v3 mu bàn tay cậu, hơi nóng. Hạ Trí theo phản xạ co nhẹ đầu ngón tay, định rút tay về, nhưng hắn giữ quá chặt, căn bản không thể rút ra được.

Trên màn hình laptop, cuộc họp đã bắt đầu. Đây là họp video, chỉ là bên Chu Thời Bùi không bật camera. Hạ Trí có thể nhìn thấy rõ gương mặt của tất cả mọi người trong cuộc họp. Dù biết họ không thể nhìn thấy mình, cậu vẫn có cảm giác bị quan sát, hơi không quen.

Chu Thời Bùi rất ít khi lên tiếng, phần lớn thời gian chỉ ngồi nghe, thỉnh thoảng mới khẽ đáp một tiếng, hoặc nói vài chữ đơn giản: "Tiếp tục đi."

Chỉ khi có vấn đề cần chỉ ra, hắn mới nói nhiều hơn một chút.

Những cuộc họp kiểu này, Hạ Trí cũng thường tham gia. Cậu không phát biểu, chỉ yên lặng lắng nghe. Mọi quyết định của Chu Thời Bùi, dù là công khai hay âm thầm, hắn đều không giấu cậu. Thư ký của hắn từng nói, chưa từng thấy ai được Chu Thời Bùi tin tưởng như vậy.

Lúc đầu, Hạ Trí không cảm thấy có gì đặc biệt, thậm chí còn thấy phản ứng của thư ký hơi kỳ lạ. Mãi về sau, cậu mới hiểu được sự khác biệt này có ý nghĩa thế nào.

Cuộc họp kéo dài đến một nửa thì Hạ Trí bắt đầu buồn ngủ. Nhất là khi nội dung đều liên quan đến công việc, càng nghe càng thấy buồn ngủ, mí mắt như muốn đánh nhau.

Thực ra cậu chỉ ngủ được có mấy tiếng.

Chu Thời Bùi thấy vậy, liền tắt mic, dịu dàng nói: "Ngủ đi, gối lên đùi anh này."

Hạ Trí nhìn hắn, không từ chối, ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nằm xuống sofa, gối đầu lên đùi hắn, nhắm mắt lại.

Chu Thời Bùi cầm lấy chiếc chăn mỏng bên cạnh, nhẹ nhàng đắp lên người cậu. Hạ Trí xoay người, đưa tay ôm lấy eo hắn, cả

gương mặt vùi vào trong lòng hắn. Mùi hương quen thuộc khiến cậu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Còn Chu Thời Bùi thì cả người cứng đờ.

Hơi thở của Hạ Trí xuyên qua lớp áo mỏng, phả vào da hắn, mà cậu thì hoàn toàn không hề hay biết.

Trong cuộc họp, có người thấy Chu Thời Bùi im lặng quá lâu, mic cũng luôn tắt, liền lên tiếng hỏi: "Chu tổng, anh còn nghe không?"

Dĩ nhiên là hắn vẫn đang nghe.

Hắn thả lỏng cơ thể, một tay nhẹ nhàng đặt lên tóc Hạ Trí, cúi người một chút, mở lại mic, giọng nói vẫn bình thản như thường: "Ừ, tôi đang nghe, cứ tiếp tục đi."

Nếu có khác biệt, thì chắc là giọng hắn nhẹ hơn ngày thường một chút.

Những người khác cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục họp.

Chu Thời Bùi không đeo tai nghe, nên đã chỉnh âm lượng nhỏ xuống.

Cuộc họp kéo dài gần đến mười hai giờ trưa.

dì Trương vào bếp chuẩn bị bữa trưa, thấy Chu Thời Bùi đang họp trong phòng khách, dì liền vô thức nhẹ tay nhẹ chân, không phát ra tiếng động nào. Nhưng khi nhìn thấy Hạ Trí đang ngủ trên đùi hắn, dì không khỏi sững sờ.

Dù mọi người trong nhà đều đã đoán được mối quan hệ giữa hai người, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên trông thấy cảnh tượng này.

Hiếm khi ấm áp đến thế.

Hai người họ đều rất tốt, chỉ là khoảng cách tuổi tác và trải nghiệm quá khác biệt. Có thể đi đến bước này, thực sự không dễ dàng.

dì Trương rón rén đi vào bếp, còn chu đáo đóng cửa lại.

Cuộc họp kết thúc, Chu Thời Bùi đóng laptop.

Hạ Trí vẫn chưa tỉnh, hắn cũng không đánh thức cậu, chỉ tiện tay rút một quyển sách bên cạnh ra đọc. Sách để trên sofa là do Hạ Trí để lại. Có lúc chưa đọc xong, cậu sẽ tùy tiện để ở đây.

Cậu có vẻ khá thích sách triết học.

Mấy lần Chu Thời Bùi thấy cậu đọc đều là thể loại này. Ban đầu, hắn nghĩ với độ tuổi của Hạ Trí, cậu sẽ thích những tác phẩm văn học có cốt truyện hơn.

Thế nên, có một khoảng thời gian, hắn đã mua thêm không ít sách mới.

Chỉ có thể nói, sở thích của Hạ Trí luôn khiến hắn bất ngờ.

Cả phòng khách yên tĩnh vô cùng.

Khi Hạ Trí tỉnh lại, trong thoáng chốc còn chưa nhận ra mình đang ở đâu. Cậu hơi động đậy, chóp mũi chạm phải cơ bụng rắn chắc của Chu Thời Bùi, liền mở mắt ra.

Động tác lật sách của Chu Thời Bùi dừng lại, hắn đặt quyển sách sang bên cạnh, một tay đặt lên vai cậu, nhẹ giọng hỏi: "Ngủ dậy rồi?"

Hạ Trí ngồi dậy từ trên người Chu Thời Bùi, chiếc chăn trượt xuống một bên. Đôi mắt cậu vẫn còn vương nét mơ màng và lười biếng của người vừa tỉnh giấc. Khi chạm vào ánh mắt của Chu Thời Bùi, cậu nhẹ nhàng gật đầu.

"dì Trương đang nấu cơm, lát nữa có thể ăn." Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí lại gật đầu lần nữa, vẻ mặt vẫn thản nhiên, rõ ràng còn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Chu Thời Bùi nhìn cậu, bỗng nâng tay chạm nhẹ vào gáy cậu, cúi đầu hôn lên môi cậu.

Đôi mắt Hạ Trí khẽ sững lại, rõ ràng vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm nhận được một mùi hương nhàn nhạt thoảng qua—là hương thơm trên người Chu Thời Bùi.

Cậu theo bản năng hé miệng, hô hấp liền bị đoạt đi, bàn tay chế trụ sau gáy cậu tăng thêm lực, Hạ Trí có chút chịu không nổi sự tiến công của hắn, cổ họng phát ra những âm thanh nhỏ vụn, nụ hôn quá sâu làm đôi mắt cậu dần trở nên ướt át.

Cậu chưa từng nghĩ rằng chỉ một nụ hôn thôi cũng có thể mang đến cảm giác mãnh liệt đến vậy. Khi Chu Thời Bùi buông ra, cậu vẫn còn thở d ốc, đôi mắt trong veo mang theo nét ấm ức, trông như vừa bị bắt nạt.

Chu Thời Bùi đưa tay lên, ngón tay khẽ lướt qua đuôi mắt Hạ Trí. Ánh mắt hắn sâu lắng và dịu dàng, nhưng mang theo sức nóng đến mức thiêu đốt. Đó không còn là sự bình thản và ôn hòa thường thấy, mà ẩn chứa một sự chiếm hữu đầy nguy hiểm, vừa khiến người ta run rẩy, vừa khiến người ta dễ dàng sa vào.

Nhịp thở của Hạ Trí theo động tác của hắn mà khựng lại, toàn thân dường như trở nên mềm nhũn. Chu Thời Bùi vươn tay ôm lấy cậu, để rồi Hạ Trí hoàn toàn ngã vào lòng hắn, không còn chút sức lực chống đỡ.

Có những chuyện, một khi đã bắt đầu, thì mọi thứ sau đó sẽ diễn ra một cách tự nhiên và hợp lý.

Giống như chuyện này, diễn ra một cách tự nhiên, Chu Thời Bùi mỗi đêm đều dùng hành động để nói cho Hạ Trí biết—hắn có hay không có d*c vọng đối với cậu.

Cũng khiến Hạ Trí hiểu được câu "Anh nhịn rất vất vả" của hắn rốt cuộc có ý gì.

Thỉnh thoảng, Chu Thời Bùi sẽ tháo máy trợ thính của Hạ Trí giữa chừng. Trong khoảnh khắc không còn nghe thấy gì, cậu sẽ hoang mang, thậm chí có chút bất an. Đến khi được hắn kéo vào lòng, ánh mắt cậu lập tức bám chặt lấy hắn, không rời dù chỉ một giây.

Chu Thời Bùi rất thích dáng vẻ đó của Hạ Trí.

Cảm giác mang đến cũng vì thế mà trở nên mạnh mẽ hơn, gần như lần nào cũng khiến cậu khóc đến đỏ mắt.

Hạ Trí nằm trên giường khóc trông thật xinh đẹp, đôi mắt đẫm lệ, mơ màng phủ một tầng sương mỏng, khiến người ta nhìn mà lòng ngứa ngáy, càng thêm khó kiềm chế.

Mỗi lần đến cuối cùng, Hạ Trí đều mất đi ý thức.

Chu Thời Bùi chưa từng biết rằng mình có sở thích như vậy. Hắn nghĩ, có lẽ đây cũng là một phần bản tính khó bỏ của đàn ông.

Hạ Trí không hiểu rằng, trên giường mà quá ngoan ngoãn rất dễ khiến người ta được đà lấn tới.

Chu Thời Bùi thậm chí còn ít lui tới thư phòng hơn. Thỉnh thoảng, khi đang làm việc trong thư phòng mà hứng khởi, hắn sẽ bế cậu đặt lên bàn làm việc. Hạ Trí luôn căng thẳng, vì trong mắt cậu, thư phòng vốn không phải là nơi để làm chuyện này.

Chu Thời Bùi vuốt v3 yết hầu của cậu, dịu dàng dỗ dành cậu thả lỏng. Đến khi bàn làm việc trở nên bừa bộn, hắn nhìn cơ thể run rẩy của Hạ Trí, quấn cậu vào chăn, bế đặt lên sofa, sau đó tự mình dọn dẹp.

Ánh mắt Hạ Trí vô thức rơi vào đống đồ trong thùng rác, vành tai ửng đỏ, cơ thể cũng theo đó mà nhuốm một tầng hồng nhạt.

Nhưng Hạ Trí không thể từ chối Chu Thời Bùi. Mỗi lần hắn dịu dàng nói "Thử xem" bên tai, mọi suy nghĩ trong cậu liền tan biến, chỉ còn biết ngoan ngoãn nghe theo hắn.

Chương 59

DTV-EBOOK

Chương 59:

Một đợt không khí lạnh tràn về vào tháng 11, báo hiệu thành phố này chính thức bước vào mùa đông.

Những năm trước, dù đã vào đông nhưng vẫn còn vương chút khí thu, là khoảng thời gian giao mùa. Thế nhưng năm nay, cái lạnh đến sớm hơn thường lệ, nhiệt độ giảm đột ngột, lạnh đến mức không tưởng.

Hạ Trí áp sát cửa sổ xe, nhìn ra bên ngoài, bất chợt quay đầu kéo nhẹ tay áo Chu Thời Bùi.

Cả hai cùng ngồi ở hàng ghế sau, Chu Thời Bùi hơi tựa lưng vào ghế, trên tay cầm một chiếc iPad. Cảm nhận được động tác của Hạ Trí, hắn ngước mắt lên.

Hạ Trí dùng ngôn ngữ ký hiệu hỏi: [Có tuyết rơi không anh?]

Nếu là người khác hỏi, chắc hẳn Chu Thời Bùi sẽ bảo họ tự xem dự báo thời tiết. Nhưng vì là Hạ Trí, hắn chỉ cười, dịu dàng đáp: “Muốn ngắm tuyết à?”

Hạ Trí lắc đầu, ra dấu: [Lạnh.]

“Vậy để anh tăng nhiệt độ trong xe.” Nói xong, Chu Thời Bùi định nhắc tài xế điều chỉnh.

Nhưng Hạ Trí giữ lấy tay hắn, tiếp tục lắc đầu rồi chỉ ra ngoài: [Ngoài trời lạnh.]

Chu Thời Bùi nhìn theo ánh mắt cậu. Bên ngoài mưa rơi tí tách, tiếng nước chảy trên mặt đường ướt đẫm, những vũng nước nhỏ đọng lại thành rãnh. Hắn thu hồi ánh mắt, nói: “Thành phố A hiếm khi có tuyết sớm thế này, có lẽ mấy hôm nữa sẽ lạnh hơn một chút.”

Hạ Trí miệng nói lạnh, nhưng lúc ở nhà chỉ thích mặc áo mỏng, thỉnh thoảng còn mở cửa sổ, khiến tay và mặt bị lạnh đến ửng đỏ.

Chu Thời Bùi đã nhắc nhở vài lần, nhưng thấy cậu chẳng chịu thay đổi thì cũng thôi.

Xe dừng trước tòa nhà công ty. Chu Thời Bùi cầm ô bước xuống trước, mưa lớn đến mức dễ dàng làm ướt gấu quần. Hắn vòng sang bên kia xe, đợi Hạ Trí mở cửa rồi nghiêng ô che bớt, đưa tay ra đón cậu.

Hạ Trí nắm lấy tay hắn bước xuống. Ngay khi cậu vừa ra khỏi xe, Chu Thời Bùi liền ôm nhẹ eo cậu, kéo vào lòng để tránh bị mưa tạt.

“Đi thôi.”

Cũng may chỉ có vài bước, nhưng bờ vai của Chu Thời Bùi vẫn bị mưa thấm ướt.

Trước đây, Hạ Trí rất thích những ngày mưa. Cậu không thường ra ngoài, nên cũng chẳng cảm nhận được sự bất tiện của trời mưa. Mỗi khi mưa xuống, cậu thích ngồi bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn những giọt nước rơi xuống mặt đất. Mưa càng lớn, lòng cậu càng tĩnh lặng, có khi ngồi ngắm suốt nửa ngày.

Thế nhưng lúc này, sự ẩm ướt của mưa lại khiến cậu có chút bực bội. Dường như đi đến đâu, dưới chân cũng đều là nước. Cái lạnh ẩm ướt len lỏi vào dthành phố At làm cậu nhíu mày, nhất là khi nhìn thấy áo vest của Chu Thời Bùi bị mưa làm ướt.

Vào văn phòng, Chu Thời Bùi lập tức cởi áo vest ra. Hạ Trí rót một cốc nước nóng đưa cho hắn. Nhận lấy cốc nước, Chu Thời Bùi nói: “Lát nữa đừng ra ngoài, em cứ ở đây làm việc đi.”

Hạ Trí đương nhiên không có ý kiến, thậm chí còn rất vui vẻ. Có điều, nếu cậu ở đây, những người muốn tìm cậu sẽ gặp chút bất tiện, vì phải gõ cửa văn phòng của Chu Thời Bùi.

Mưa bên ngoài vẫn không ngừng rơi.

Hạ Trí ngồi làm việc trong văn phòng của Chu Thời Bùi, cả hai không trò chuyện gì nhiều, mỗi người đều bận rộn với công việc của mình.

Đang xử lý tài liệu, điện thoại của Hạ Trí bỗng rung lên—có tin nhắn đến. Cậu tranh thủ nhìn lướt qua, bất ngờ phát hiện đó là tin nhắn của Cố Dị.

Từ sau khi rời thành phố C, cậu và Cố Dị hiếm khi liên lạc. Thế mà bây giờ Cố Dị chủ động nhắn tin, hơn nữa nội dung còn khiến cậu không khỏi bất ngờ.

Cố Dị: [Tôi đến thành phố A rồi. Khi nào rảnh gặp nhau ăn bữa cơm nhé?]

Hạ Trí: [Anh đến thành phố A có việc gì sao? Dự định ở lại bao lâu?]

Cố Dị: [Tìm người. Có lẽ sẽ ở đây một thời gian dài, tôi đang tìm nhà thuê.]

Hạ Trí hơi sững lại. Cậu không biết Cố Dị muốn tìm ai, nhưng nghĩ đến việc người kia vừa đến nơi, còn chưa quen đường xá, cậu cảm thấy mình nên đề nghị giúp một tay.

Chỉ là… thật ra cậu cũng không rành lắm về thành phố này.

Dù từ nhỏ đã sống ở thành phố A, nhưng phần lớn thời gian cậu chỉ quanh quẩn trong nhà.

Hạ Trí chần chừ một chút, lén nhìn Chu Thời Bùi đang làm việc, sau đó mới nhắn tin.

Hạ Trí: [Cần tôi giúp gì không?]

Dù cậu không giúp được, nhưng Chu Thời Bùi thì có thể.

Bên kia không trả lời ngay. Một lúc sau, tin nhắn mới được gửi đến.

Cố Dị: [Cậu có cách liên lạc với Lộ An Hòa không?]

Lộ An Hòa…

Hạ Trí nhớ lại lần ở thành phố C, khi thấy Lộ An Hòa ở trong nhà Cố Dị, cậu đã nghĩ chắc chắn hai người họ phải rất thân thiết. Không ngờ Cố Dị lại không có cách nào liên lạc với Lộ An Hòa...

Hạ Trí: [Anh không có số của anh ấy? Tôi chỉ có WeChat, không có số điện thoại.]

Bên kia lại im lặng rất lâu, không gửi thêm tin nhắn nào nữa.

Hạ Trí suy nghĩ một lúc rồi quyết định gửi WeChat của Lộ An Hòa cho Cố Dị.

Rất nhanh sau đó, Cố Dị nhắn lại: [Cảm ơn.]

Hạ Trí: [Không có gì. Cuối tuần này tôi mời anh ăn cơm. Nếu cần giúp tìm nhà, cứ nói với tôi nhé.]

Cố Dị gửi một đoạn tin nhắn thoại, trong giọng nói còn mang theo ý cười: “Cậu thay đổi nhiều thật. Nếu là trước đây, chắc chắn sẽ không nói ra những lời này.”

Đó là một giọng điệu vừa thoải mái vừa trêu chọc, Hạ Trí không biết nên trả lời thế nào. Đúng lúc này, Chu Thời Bùi nghe thấy âm thanh tin nhắn thoại, liền ngước mắt nhìn cậu.

Cố Dị: [Chuyện tìm nhà cậu không cần lo, tôi có thể tự giải quyết. Chỉ là đến thành phố A, tiện thể muốn gặp cậu một chút. Cuối tuần gặp nhé.]

Hạ Trí nhắn lại một chữ [Được], sau đó đặt điện thoại sang một bên. Khi cậu ngẩng đầu liền chạm phải ánh mắt của Chu Thời Bùi.

"Cố Dị?" Chu Thời Bùi nhận ra giọng nói kia, dù hỏi nhưng giọng điệu chắc chắn.

Hạ Trí gật đầu, sau đó ra dấu giải thích: [Anh ấy đến thành phố A, hẹn em cuối tuần đi ăn cơm.]

Đây là một trong số ít những người bạn của cậu.

Chu Thời Bùi nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn mưa tí tách, không biết bao giờ mới tạnh. Đi ra ngoài lúc này quả thực không tiện, hắn thu hồi ánh mắt.

"Mấy hôm nay trời mưa, ra ngoài bất tiện, hay là mời cậu ta đến nhà ăn cơm nhé? Dì Trương nấu ăn ngon không kém gì nhà hàng đâu."

Hạ Trí chưa từng nghĩ đến chuyện mời Cố Dị đến nhà, nhưng nếu có thể làm vậy thì còn gì tốt hơn. Đôi mắt cậu sáng lên thấy rõ, nhẹ nhàng gật đầu. Dù sao thì cậu cũng không thích ra ngoài vào ngày mưa.

"Hạ Trí." Chu Thời Bùi bỗng nhiên gọi tên cậu.

Hạ Trí nhìn hắn.

"Thôi, không có gì, em làm việc tiếp đi."

Rõ ràng là có điều gì đó muốn nói, nhưng cuối cùng Chu Thời Bùi lại chọn cách im lặng.

Hạ Trí không phải kiểu người thích truy hỏi. Cậu chỉ nhạy cảm với những vấn đề mình quan tâm, còn lại thì không quá để ý. Vậy nên khi nghe Chu Thời Bùi nói vậy, cậu chỉ cúi đầu tiếp tục xử lý công việc.

Ánh mắt Chu Thời Bùi vẫn dừng trên người Hạ Trí rất lâu, trong đầu chợt nảy ra suy nghĩ—hay là dứt khoát sắp xếp luôn bàn làm việc của Hạ Trí vào văn phòng của hắn?

Chỉ là, làm vậy chắc chắn sẽ khiến nhiều người suy đoán.

Hạ Trí không biết hắn đang nghĩ gì, nhưng gần đây tinh thần của cậu không tốt như trước. Trước đây, cậu rất ít khi ngủ trưa, giờ thì nếu không ngủ một giấc vào buổi trưa, buổi chiều sẽ không đủ tỉnh táo.

May mà văn phòng của Chu Thời Bùi có phòng nghỉ riêng với giường đơn. Dù là giường đơn, nhưng giường của tổng giám đốc cũng không hề nhỏ, vừa mềm vừa thoải mái. Đôi khi Hạ Trí ngủ một mình, đôi khi có Chu Thời Bùi nằm cùng.

Thường thì Chu Thời Bùi sẽ thức dậy trước vào buổi chiều, nhẹ nhàng tắt chuông báo thức để không làm cậu tỉnh giấc.

Hắn biết lý do khiến Hạ Trí gần đây ban ngày không có tinh thần.

Một người vốn không thức khuya, dạo này mỗi đêm đều ngủ rất muộn vì hắn. Nếu vẫn có thể duy trì trạng thái như trước đây mới là lạ.

Nhưng… Hạ Trí thật sự quá hấp dẫn, khiến hắn nếm trải một lần liền muốn mãi không buông.

Chu Thời Bùi cúi đầu, nhìn người đang ngủ say. Hắn khẽ vén cổ áo của cậu, cúi xuống đặt một nụ hôn lên xương quai xanh vẫn còn hằn vết tích từ tối qua.

Cổ của Hạ Trí hơi rụt lại, nhưng cậu không tỉnh. Như thể nhận ra hơi thở quen thuộc, cậu ngủ càng sâu hơn.

Sợ đánh thức cậu, Chu Thời Bùi không tiếp tục, chỉ nhẹ nhàng rời khỏi phòng nghỉ.

Hắn đi đến phòng trà, định pha một ly cà phê. Vừa tới cửa, đã nghe thấy nhân viên đang bàn tán về chuyện của hắn.

"Nghe nói chưa? Cả buổi sáng nay trợ lý Hạ ở trong văn phòng tổng giám đốc, không hề ra ngoài."

"Có gì mà lạ? Tổng giám đốc không phải đã công khai mối quan hệ với trợ lý Hạ rồi sao?"

"Không phải, ý tôi là… cả buổi sáng bọn họ ở trong đó làm gì cơ." Giọng người kia có chút mờ ám.

Một nhân viên khác vẫn chưa hiểu: "Ngoài công việc thì còn có thể làm gì? Trợ lý Hạ bây giờ là cánh tay phải của tổng giám đốc mà."

Bên cạnh, có người đang khuấy cà phê, không nhịn được mà chậc lưỡi: "Cậu ngốc thật hả? Trong đầu chỉ có công việc thôi? Không nghĩ xem họ còn có thể làm gì khác trong đó…?"

"Không đến mức vậy chứ? Họ không phải sống chung rồi sao? Muốn làm gì cũng có thể làm ở nhà, cần gì phải trong văn phòng?"

"Cậu chẳng biết gì cả, văn phòng mới kích… thích…" Người kia còn chưa nói xong, vừa liếc mắt liền nhìn thấy Chu Thời Bùi đang đứng ngay cửa.

Câu cuối cùng nghẹn lại trong cổ họng, suýt nữa thì trượt chân ngã sõng soài.

"Tổng giám đốc!"

Giây trước còn bàn tán hăng say, giây sau cả nhóm người đều hóa đá, lập tức cúi đầu, hận không thể biến mất ngay tại chỗ.

Những người khác cũng hoảng hốt, vội vàng lên tiếng chào: "Tổng giám đốc!"

Không khí trong phòng trà bỗng chốc trở nên ngượng ngùng.

Ai cũng nơm nớp lo sợ. Ai ngờ tổng giám đốc lại đích thân đến phòng trà lấy cà phê? Chẳng phải bình thường đều do trợ lý hoặc thư ký làm sao?

Chu Thời Bùi mặt mày vẫn ôn hòa như cũ, không hề tỏ ra tức giận. "Ừm."

Chính sự bình tĩnh này càng khiến đám nhân viên thấp thỏm.

"Tổng giám đốc, xin lỗi, chúng tôi không nên bàn tán linh tinh về anh và trợ lý Hạ."

Chu Thời Bùi khẽ gật đầu, giọng điệu thản nhiên: "Đã biết không nên, thì lần sau chú ý một chút."

Thấy hắn không định truy cứu, mọi người mới thở phào, vội vàng rời khỏi phòng trà như vừa thoát khỏi kiếp nạn.

Chu Thời Bùi pha xong ly cà phê, quay về văn phòng.

Lúc này, Hạ Trí vừa thức dậy, bước ra từ phòng nghỉ, đứng ngay cửa nhìn hắn.

Chu Thời Bùi nhìn cậu, cúi đầu thổi nhẹ tách cà phê, thử nhiệt độ, vừa đủ ấm, không quá nóng.

Hắn đi về phía bàn làm việc, Hạ Trí cũng bước lại gần. Chu Thời Bùi đưa ly cà phê cho cậu, hỏi: "Muốn uống không? Anh vừa mới pha xong."

Hạ Trí gật đầu, nhận lấy ly cà phê, vừa mới nhấp một ngụm thì cửa văn phòng bị gõ. Cậu theo phản xạ ngẩng lên, Chu Thời Bùi đã ngồi xuống ghế, bình thản nói: "Vào đi."

Thư ký đẩy cửa bước vào, lập tức nhìn thấy Hạ Trí đang cầm tách cà phê của Chu Thời Bùi.

Hạ Trí hơi cúi đầu, đặt ly cà phê lên bàn của Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi nhìn hành động của cậu, liền nói: "Em cầm sang kia uống đi."

Hạ Trí: “……”

Cậu lặng lẽ nâng tay, cầm tách cà phê trên bàn Chu Thời Bùi, rồi đi qua sofa ngồi xuống.

Thư ký vẫn giữ sắc mặt bình thản. Chuyện tình nhân ở bên nhau vốn là điều bình thường, đâu thể chỉ vì trong đó có một người là sếp mình mà cảm thấy có gì đó không ổn. Cùng lắm thì chỉ nhìn ra được Hạ Trí và sếp mình đang yêu nhau, nhưng có vẻ cậu vẫn chưa quen với điều đó.

Nhưng nghĩ lại, người yêu của Hạ Trí là Chu Thời Bùi, thư ký cũng hiểu tại sao cậu có chút dè dặt.

Chỉ là, không biết có ai từng nói với Hạ Trí chưa—so với việc thoải mái thể hiện tình cảm, kiểu dè dặt như “giấu đầu hở đuôi” này càng dễ khiến người khác liên tưởng.

Dù thực sự không có gì xảy ra, người ta vẫn sẽ cảm thấy trước khi có người bước vào, hai người đã làm chuyện gì đó không tiện để ai biết.

Thư ký đưa tập tài liệu cần Chu Thời Bùi xem xét và ký duyệt. Hắn nhận lấy, chăm chú đọc và ký tên.

Hạ Trí ngồi trên sofa chờ đợi. Cà phê của Chu Thời Bùi đã bị cậu uống sạch, mà hình như tài liệu cũng đã xử lý xong. Thư ký ôm tập hồ sơ có chữ ký rời khỏi văn phòng.

Cánh cửa vừa đóng lại, ánh mắt Chu Thời Bùi lần nữa dừng trên người Hạ Trí. Hắn nhìn cậu, hàng mi khẽ cụp xuống lại giãn ra, giọng điệu bình thản mà dịu dàng: "Lại đây."

Hạ Trí đứng dậy, bước đến trước mặt Chu Thời Bùi. Hắn vươn tay về phía cậu, mà cậu thì ngoan ngoãn đặt tay mình vào, trông cực kỳ nghe lời.

Chu Thời Bùi kéo cậu vào lòng, để cậu ngồi trên đùi mình, vòng tay ôm lấy cậu.

Lòng bàn tay hắn đặt lên vùng bụng phẳng lì của Hạ Trí, hơi ấm nhàn nhạt truyền qua lớp vải. Hắn khẽ cười, cúi đầu hỏi người trong lòng: "Hạ Trí, chúng ta đâu phải ngoại tình, quang minh chính đại bên nhau, tại sao em lại ngại người khác thấy? Không biết còn tưởng trong này chúng ta đang làm chuyện gì không thể cho ai biết đấy."

Chu Thời Bùi cố ý nhấn mạnh những chữ "không thể cho ai biết", đồng thời siết chặt vòng tay, ôm cậu chặt hơn.

Hạ Trí quay đầu nhìn hắn, không biết phải giải thích thế nào, chỉ là bị người khác bắt gặp thì cậu cảm thấy không thoải mái.

Chu Thời Bùi hiểu rõ cậu không có ý gì khác, nhưng vừa rồi khi thư ký vào, cậu lén lút đặt cốc cà phê xuống, trông không khác gì dáng vẻ chột dạ của kẻ làm chuyện xấu. Hắn nghĩ, nếu đã vậy, không làm gì đó để xứng đáng với dáng vẻ ấy thì thật uổng phí.

Nhớ đến những lời đồn đãi trong phòng trà khi nãy, hắn nhìn Hạ Trí, thoáng nảy ra một suy nghĩ—hay là xác nhận tin đồn luôn đi.

Nghĩ vậy, hắn đưa tay giữ lấy sau gáy cậu, nhẹ nhàng vuốt v3, mang theo chút ám muội. Khi Hạ Trí khẽ run lên, Chu Thời Bùi

liền cúi xuống chặn môi cậu.

Đầu lưỡi chạm vào, Hạ Trí còn phảng phất hương cà phê đậm đà. Cậu không ngờ hắn hôn mình ngay trong văn phòng, cả người cứng đờ, hai tay chống lên vai hắn, đẩy cũng không được, mà không đẩy cũng không xong. Dáng vẻ này trông hệt như muốn từ chối mà lại chẳng dám.

Chu Thời Bùi làm sao chịu nổi bộ dạng này của cậu.

Hắn hôn càng sâu, mang theo sự chiếm đoạt gần như muốn nuốt chửng đối phương.

Hạ Trí nhanh chóng không chịu nổi, hơi thở trở nên dồn dập, làn da cũng nóng lên.

Dạo gần đây, cơ thể cậu đã quen với sự đụng chạm của hắn, trở nên nhạy cảm đến đáng sợ.

Chu Thời Bùi bắt đầu cởi cúc áo cậu.

Hạ Trí lập tức vươn tay giữ lấy bàn tay hắn, lắc đầu liên tục, ánh mắt đầy hoảng loạn.

Động tác của Chu Thời Bùi dừng lại. Hắn cúi đầu nhìn cậu, đôi mắt đen láy sâu thẳm.

Hắn dịu dàng vuốt v3 gò má Hạ Trí, giọng nói khàn khàn, mang theo một sức hấp dẫn không cách nào cưỡng lại: "Thật sự không muốn sao?"

Chương 60

DTV-EBOOK

Chương 60:

Trong mắt Hạ Trí hiện lên vài phần mơ hồ, bàn tay giữ lấy Chu Thời Bùi vô thức thả lỏng, nhưng cả cơ thể vẫn căng cứng, thậm chí còn khẽ run rẩy.

Chu Thời Bùi một lần nữa cúi xuống hôn lên môi Hạ Trí, nhưng động tác trên tay không hề dừng lại. Cậu ngồi trên người hắn, cảm giác bất an nhanh chóng bị những cảm xúc mãnh liệt hơn nhấn chìm.

Giữa những khoảnh khắc lúc thì đắm chìm mê loạn, lúc lại bừng tỉnh đầy căng thẳng, đôi mắt xinh đẹp ấy đã ngập tràn ánh nước, hơi sương mờ mịt. Cậu lắc đầu, gần như sắp sụp đổ.

Chu Thời Bùi đưa tay lau đi giọt nước mắt trên mặt Hạ Trí, cánh tay mạnh mẽ vẫn siết chặt, giam cậu trong lồ ng ngực, không cho cậu bất kỳ cơ hội nào để trốn thoát.

Hắn nhìn Hạ Trí vì mình mà mê loạn đến mức gần như sụp đổ, nhìn cậu không chịu nổi mà khóc nức nở, lắc đầu. Đôi tay đặt trên vai hắn yếu ớt vô lực, cần cổ trắng ngần ngửa ra, tạo

nên một đường cong đẹp mắt. Cuối cùng, cậu siết chặt vòng tay ôm lấy cổ hắn, vùi cả người vào lòng hắn, run rẩy bật khóc.

Trong mắt Chu Thời Bùi, từ lâu đã không còn chút lý trí lạnh lùng thường ngày. Hạ Trí chịu không nổi nữa, ôm lấy hắn, hơi thở của hắn trở nên nặng nề, hơi nóng phả vào hõm cổ cậu. Giọng hắn trầm thấp, khàn khàn gọi: “Hạ Trí.”

Một tiếng “Hạ Trí” được hắn gọi lên, dịu dàng và lưu luyến, nhưng cậu khóc càng dữ dội hơn, ngón chân căng cứng rồi co quắp lại. Chu Thời Bùi từ đầu đến cuối vẫn chưa từng buông tay.

Hạ Trí luôn nghĩ hắn quá cao thượng, nhưng Chu Thời Bùi lại thầm cười—hắn nào có cao thượng đến thế?

Đến khi tất cả kết thúc, cơ thể Hạ Trí vẫn còn cuộn tròn trong lòng Chu Thời Bùi, khẽ run rẩy. Hắn ôm chặt lấy cậu, để cậu tự mình bình tĩnh lại. Hai người chẳng biết đã quấn quýt ở đó bao lâu, thậm chí còn làm những chuyện mà trước giờ Hạ Trí chưa từng trải qua.

Trên bàn vẫn còn đặt cây bút máy hơi ẩm ướt—chính là cây bút mà cậu đã tặng hắn.

Khó khăn lắm mới lấy lại chút sức, Hạ Trí nhẹ nhàng đẩy Chu Thời Bùi ra, muốn rời khỏi người hắn. Hắn thuận thế thả lỏng

vòng tay, nhưng ngay khi cậu vừa nhích người, cả thân thể liền ngã nhào vào lòng hắn, hoàn toàn không xuống nổi. Chu Thời Bùi khẽ bật cười.

Chu Thời Bùi lại ôm lấy Hạ Trí, cẩn thận giúp cậu chỉnh quần áo. Sau đó, không nói lời nào, hắn nhẹ nhàng bế cậu lên, ôm vào lòng đầy cưng chiều rồi đặt trở lại sofa.

Hạ Trí ngồi trên sô pha, ánh mắt căn bản không dám nhìn Chu Thời Bùi. Đôi mắt sưng lên vì khóc, hàng mi vẫn còn ướt, đôi môi hồng nhuận càng trở nên mê người. Chu Thời Bùi không kiềm chế được, giơ tay lên, ngón cái nhẹ nhàng chạm vào môi Hạ Trí. Khi đôi môi Hạ Trí hơi hé mở, hắn trực tiếp hôn lên, cách ngón tay cái.

Nụ hôn nóng bỏng mà dịu dàng khiến Hạ Trí gần như không dám cử động. May mắn là lần này, Chu Thời Bùi không có ý định làm gì thêm.

“Chiều nay để anh xử lý công việc giúp em.”

Hạ Trí khẽ nắm lấy tay hắn, ngước mắt nhìn người trước mặt, đầu ngón tay siết nhẹ, ngẩng lên hôn nhẹ lên môi Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi sững lại, sau đó bật cười: “Nếu em còn tiếp tục như vậy, e là chiều nay anh không thể làm việc được nữa mất.”

Hạ Trí hiểu rõ ý hắn, vành tai hơi ửng đỏ, vội vàng buông tay hắn ra.

Sau đó, khi có người bước vào phòng, biểu cảm của Hạ Trí trở nên không được tự nhiên. Cậu luôn có cảm giác rằng người khác có thể nhận ra điều gì đó, chỉ là họ không nói ra mà thôi.

Cuối tuần, Cố Dị đến nhà chơi.

Bên ngoài vẫn đang mưa. Hạ Trí mở cửa cho người kia vào. Hai người đã lâu không gặp, nhưng vẫn không cảm thấy xa lạ. Cố Dị chẳng thay đổi gì so với trước đây, vừa thấy Hạ Trí liền chào hỏi: “Lâu rồi không gặp.”

Hạ Trí gật đầu. Có người giúp Cố Dị cầm lấy chiếc ô và hộp quà trên tay anh ta.

Cố Dị hỏi: “Chu Tổng đâu rồi?” Anh ta biết Hạ Trí đang sống cùng Chu Thời Bùi.

Hạ Trí ra dấu bằng tay: [Anh ấy ở trên lầu, anh cứ ngồi trước đi.]

“Được.” Cố Dị gật đầu.

Vừa ngồi xuống, đã có người mang trà lên, đặt nhẹ xuống trước mặt anh ta. Cố Dị khẽ cảm ơn.

Hạ Trí hỏi: [Anh đã tìm được nhà chưa?]

Cố Dị mỉm cười gật đầu: [Tất nhiên, tôi tìm được từ lâu rồi.]

Nghĩ đến việc Cố Dị đến thành phố A để tìm người, Hạ Trí hỏi:[Người anh cần tìm thì sao? Đã tìm thấy chưa?]

Ánh mắt Cố Dị khựng lại. Anh ta nhận ra bây giờ Hạ Trí đã biết chủ động bắt chuyện hơn. Từ lúc bước vào đến giờ, đều là cậu hỏi anh ta trước.

Anh ta khẽ cười tự giễu, lắc đầu: “Vẫn chưa. Có lẽ người đó không muốn gặp tôi.”

Thấy Cố Dị có vẻ mất mát, Hạ Trí cũng không biết nên nói gì. Do dự một lát, cậu mới ra dấu hỏi: [Là người rất quan trọng với anh sao?]

Cố Dị im lặng trong chốc lát, dường như đang suy nghĩ, sau đó nói một câu mà Hạ Trí không thể hiểu hết: “Có lẽ là vậy.”

Hạ Trí không hỏi thêm nữa.

Cố Dị chuyển chủ đề: “Còn cậu thì sao? Dạo này sống thế nào? Từ khi cậu quay về, tôi vẫn chưa hỏi thăm cậu lần nào. Chủ yếu là sợ những lời hỏi han của tôi sẽ khiến cậu cảm thấy áp lực.”

Hạ Trí ra dấu trả lời: [Rất tốt.]

Cậu cũng chỉ nghĩ được hai chữ đó mà thôi. Khi rời thành phố A đến thành phố C, cậu thậm chí chưa bao giờ dám tưởng tượng rằng mình sẽ có kết cục như hiện tại với Chu Thời Bùi. Hai người ở bên nhau từ sáng đến tối, cùng làm việc, cùng ăn cơm, cùng ngủ. Như vậy, đã là rất tốt rồi.

Cố Dị cũng chú ý đến chiếc nhẫn trên tay Hạ Trí. Thực ra, chỉ cần nhìn vào thần thái của cậu, anh ta cũng có thể đoán được phần nào. Anh ta khẽ gật đầu cười: “Vậy thì tốt rồi. Lần này tôi

đến đây có mang theo chút quà cho cậu. Là quà của mấy học sinh gửi. Bọn họ biết tôi sẽ đến thành phố A, nên nhờ tôi mang cho cậu. Lát nữa cậu tự mở ra xem nhé."

Hạ Trí nhìn về phía hộp quà được đặt trên tủ, gật đầu.

Hai người trò chuyện thêm một lúc. Dường như chợt nhớ ra điều gì đó, Hạ Trí liền hỏi Cố Dị: [Trước đây anh tìm tôi để hỏi liên lạc của An Hòa là có chuyện gì sao?]

Theo lý mà nói, đây không phải là một câu hỏi khó trả lời. Thế nhưng, Cố Dị lại im lặng. Nghĩ cũng thật thú vị—khi còn ở thành phố C, Lộ An Hòa đã quấn lấy anh ta suốt hai, ba tháng trời, cùng ăn, cùng uống, cùng chơi. Cậu ta còn xem nhà anh ta như nhà của mình, muốn đến thì đến, muốn ở thì ở.

Bề ngoài, quan hệ giữa hai người có vẻ rất tốt. Nhưng rồi, vào một ngày nào đó, Lộ An Hòa đột nhiên biến mất. Sau đó, Cố Dị mới biết cậu ta đã rời đi ngay khi công việc ở thành phố C kết thúc.

Thật sự là không để lại dù chỉ một lời từ biệt. Đến khi Cố Dị muốn tìm, anh ta mới nhận ra rằng từ đầu đến cuối, mình thậm chí còn không có số liên lạc của Lộ An Hòa. Những ngày tháng ở thành phố C, mỗi lần gặp mặt đều là do đối phương chủ động tìm đến anh ta.

Rõ ràng không hề có cách thức liên lạc nào, nhưng mỗi khi muốn chơi, Lộ An Hòa vẫn luôn có thể tìm thấy anh ta một cách chính xác. Có lẽ chính vì vậy mà Cố Dị chưa từng nhận ra điểm bất thường.

Đến lúc hiểu ra, anh ta mới nhận thức được rằng mối quan hệ giữa hai người mà anh ta luôn nghĩ là tốt đẹp, có lẽ chỉ là sự hoang tưởng từ một phía của chính anh ta.

Lộ An Hòa chỉ tình cờ cảm thấy buồn chán ở thành phố C, cần một người bạn đồng hành để giết thời gian. Sự quan tâm mà cậu ta thể hiện cũng chỉ giới hạn trong khoảng thời gian đó. Khi rời đi, cả hai lập tức trở thành những người xa lạ—đây mới là cách mà Lộ An Hòa định nghĩa về mối quan hệ giữa họ.

Sau khi đến thành phố A, Cố Dị đã thử kết bạn với Lộ An Hòa trên WeChat. Phải mất hai, ba lần mới được chấp nhận. Sau đó, đối phương lại tỏ ra như chẳng có chuyện gì, còn cười đùa hỏi anh ta: “Thầy Cố, có chuyện gì thế?”

Khi Cố Dị nói rằng mình đã đến thành phố A, nụ cười của cậu ta thoáng thu lại. Sau đó, khi anh ta ngỏ ý muốn hẹn gặp mặt, Lộ An Hòa cũng cười đồng ý.

Nhưng cuối cùng, Cố Dị phát hiện ra rằng người kia căn bản không có ý định gặp anh ta. Tin nhắn cũng chưa từng được trả lời lại.

Anh ta chưa từng nói với Hạ Trí rằng người mình muốn tìm khi đến thành phố A chính là Lộ An Hòa. Vì thế, Hạ Trí nghiễm nhiên cho rằng Cố Dị chỉ tiện thể hỏi liên lạc của Lộ An Hòa, giống như cách cậu ta tìm đến mình.

“Hạ Trí, cậu có địa chỉ nhà của Lộ An Hòa không?” Cố Dị đột nhiên hỏi.

Anh ta cũng không có ý gì khác, chỉ đơn thuần muốn tìm đối phương, gặp mặt trực tiếp. Có một số chuyện, anh ta muốn tự mình hỏi rõ Lộ An Hòa.

Hạ Trí không ngờ Cố Dị sẽ hỏi mình về địa chỉ nhà của Lộ An Hòa nên hơi sững lại. Nhưng thực tế, cậu không hề biết đối phương sống ở đâu, vì hai người cũng không thân thiết đến mức đó.

Hạ Trí lắc đầu.

“Vậy à? Không sao, để tôi tự tìm cậu ấy vậy.” Cố Dị không tiếp tục nhắc đến Lộ An Hòa nữa.

Hạ Trí gật đầu. Cậu không phải là không nhận ra điều gì đó bất thường, nhưng điều duy nhất có thể làm là không hỏi thêm.

Lúc này, Chu Thời Bùi từ trên lầu bước xuống, tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của hai người. Hắn hỏi: “Cậu đang tìm An Hòa?”

Cố Dị và Hạ Trí đồng loạt quay đầu nhìn về phía hắn. Người đàn ông mặc một bộ đồ ở nhà màu xanh đậm, từ trên lầu chậm rãi đi xuống, trông điềm tĩnh và nhã nhặn.

Cố Dị lập tức đứng dậy chào hỏi: “Chu Tổng, lâu rồi không gặp.”

“Lâu rồi không gặp.” Chu Thời Bùi khẽ gật đầu. Đối với những người khác, hắn vẫn giữ thái độ ôn hòa, nhưng rõ ràng sự ôn nhu này không thể nào so sánh với cách hắn đối xử với Hạ Trí. Nó giống như một phép lịch sự, một phong thái nhã nhặn hắn duy trì khi đối diện với người ngoài.

Hắn đi đến bên cạnh Hạ Trí, ngồi xuống rồi mới tiếp tục nói: “Nếu cậu đang tìm An Hòa, tôi biết cậu ấy ở đâu. Lát nữa để Hạ Trí gửi địa chỉ cho cậu.”

Cố Dị cũng khá bất ngờ khi Chu Thời Bùi lại sẵn sàng giúp mình, nhưng rất nhanh, anh ta liền lấy lại bình tĩnh, mỉm cười ngồi xuống hỏi: “Tôi thấy quan hệ giữa An Hòa và Chu Tổng hình như khá tốt. Anh không định hỏi thử tôi tìm cậu ấy có chuyện gì sao?”

“Cậu tìm An Hòa có chuyện gì?” Chu Thời Bùi rất thẳng thắn, trực tiếp hỏi theo lời của Cố Dị.

Cố Dị không ngờ hắn lại hỏi thẳng như vậy. Anh ta khẽ mỉm cười, giọng điệu mơ hồ: “Có một số chuyện muốn gặp cậu ấy để nói.”

Chu Thời Bùi gật đầu, cũng không hỏi thêm.

Cố Dị ở lại ăn trưa, sau đó ngồi trò chuyện với Hạ Trí thêm một lúc mới rời đi. Vừa lên xe không bao lâu, anh ta đã nhận được tin nhắn từ Hạ Trí—là một địa chỉ.

Cố Dị nhắn lại: [Giúp tôi cảm ơn Chu Tổng.]

Hạ Trí đọc tin nhắn, trực tiếp đưa điện thoại cho Chu Thời Bùi xem. Hắn đưa mắt nhìn một cái, sau đó lấy luôn điện thoại từ tay cậu, đặt sang một bên, kéo người ôm vào lòng.

Thật ra, khi gặp lại Cố Dị, hắn mới cảm thấy may mắn—may mắn vì lúc tìm được Hạ Trí, vẫn chưa quá muộn.

Cố Dị và hắn không giống nhau. Nếu như sự ôn hòa của hắn chỉ là một loại phong thái bên ngoài, thì sự dịu dàng của Cố Dị lại là xuất phát từ bản năng. Anh ta là một người chân thành, cởi mở và luôn sẵn lòng giúp đỡ người khác. Thành thật mà nói, kiểu người như vậy, dù ở đâu cũng hiếm thấy.

Không nói đến chuyện khác, nếu có thể trở thành bạn của Hạ Trí, thì cũng chỉ có một mình Cố Dị làm được.

Điều này không hề dễ dàng chút nào. Nếu thời gian kéo dài thêm, ai dám chắc Hạ Trí sẽ không có tình cảm với Cố Dị?

Hạ Trí bị Chu Thời Bùi bất ngờ ôm vào lòng, không khỏi ngước mắt nhìn hắn. Nhưng trong ánh mắt đối phương ẩn chứa một cảm xúc mà cậu không thể hiểu được.

Cậu khẽ kéo tay áo hắn. Chu Thời Bùi cúi đầu, nhẹ nhàng véo lấy vành tai cậu. Hạ Trí nhạy cảm rụt lại một chút, hắn mới chịu buông tay.

“Nếu thật sự qua một, hai năm mới tìm thấy em, có lẽ lúc đó, Cố Dị sẽ khiến anh cảm thấy lo lắng.”

Hạ Trí nghe không hiểu, bèn lắc đầu. Sao có thể chứ?

Dù Cố Dị có tốt thế nào, cũng chỉ là bạn bè. Cậu hiểu rõ điều đó. Không cần biết bao lâu sau, người cậu thích, vẫn sẽ luôn là Chu Thời Bùi.

Nhưng hắn lại không tin.

Hạ Trí ôm chặt lấy hắn, ngẩng đầu hôn lên má hắn một cái. Nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, đơn thuần và mềm mại.

Chu Thời Bùi bật cười, trong lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn.

Chương 61

DTV-EBOOK

Chương 61:

Cố Dị từng đến tìm Lộ An Hòa một lần, xuất hiện ngay trước cửa nhà cậu ta.

Khi đối phương mặc một chiếc áo len màu be, mỉm cười mở cửa, trong nhà vẫn còn mấy người bạn, trông có vẻ rất náo nhiệt.

Thấy Cố Dị, nụ cười của Lộ An Hòa khựng lại một chút, rõ ràng có phần bất ngờ, nhưng ngay sau đó nở nụ cười như thườngngày, vô cùng thân mật kéo cửa ra, mời Cố Dị vào nhà: "thầy Cố, sao anh lại đến đây? Ngoài trời lạnh thế này, mau vào trong ngồi đi."

Mấy ngày nay trời liên tục mưa, bạn bè của Lộ An Hòa ở thành phố A lại nhiều, tất nhiên cậu ta chẳng buồn hẹn gặp Cố Dị làm gì. Cậu ta không ngờ Cố Dị lại chạy đến tận thành phố A để tìm mình. Nói thật, dù trước đó đã khách sáo đồng ý gặp, nhưng cũng chỉ là mấy câu xã giao mà thôi.

Thêm vào đó, dạo này cậu ta vừa mới vào công ty, quả thực rất bận, càng không có thời gian để ý đến Cố Dị, hoặc nói thẳng ra là sớm đã quẳng chuyện này ra sau đầu, đến cả tin nhắn cũng chẳng thèm xem lại.

Nhưng điều khiến cậu ta bất ngờ là Cố Dị tìm đến tận cửa.

Cố Dị đứng ngay ngưỡng cửa, nhưng không bước vào. Anh ta ngước mắt lên, đôi mắt ôn hòa nhìn Lộ An Hòa: "Tôi không vào đâu, An Hòa, có tiện ra ngoài nói mấy câu không?"

Lộ An Hòa vẫn cười, dùng ánh mắt ra hiệu về phía ngoài trời: "Đang mưa mà, nếu đã muốn nói chuyện thì vào nhà đi?"

"Ra ngoài đi, kẻo làm phiền bạn cậu." Cố Dị đáp.

Anh ta vẫn đứng yên. Lộ An Hòa thấy vậy cũng không nói gì thêm, chỉ gật đầu: "Được thôi, thầy Cố đợi tôi một chút, tôi vào lấy áo khoác."

Thấy Lộ An Hòa mặc khá phong phanh, chỉ đứng nói chuyện dăm ba câu mà tai và tay đã đỏ lên vì lạnh, Cố Dị khẽ ừ một tiếng.

Lộ An Hòa xoay người vào nhà. Trong đó dường như có người hỏi cậu ta vị khách ngoài cửa là ai. Lộ An Hòa chỉ thuận miệng đáp một câu "Bạn bè", sau đó dặn họ chờ mình một lát, lấy áo khoác khoác lên người, cầm thêm một chiếc ô mới bước ra ngoài.

Hai người che ô đứng dưới mưa. Nói thật, kiểu nói chuyện này trông rất kỳ quặc, nhưng trên mặt Lộ An Hòa vẫn giữ nguyên nụ cười, không quên giải thích: "Xin lỗi nhé, thầy Cố. Vốn dĩ tôi định hẹn gặp anh rồi, chỉ là mấy ngày nay trời cứ mưa mãi, tôi lại bận đến mức quên mất."

"Vậy ra không phải cố ý không muốn gặp tôi?" Cố Dị nhìn khuôn mặt luôn nhiệt tình kia.

Dường như bất kể nói gì, đối phương đều có thể thuận miệng thốt ra những lời dễ nghe nhất. Khi Lộ An Hòa đối xử tốt với anh ta, khiến anh ta có cảm giác mình là người đặc biệt nhất. Thành thật mà nói, không mấy ai có thể từ chối được kiểu người như vậy.

Nhưng Lộ An Hòa chơi với ai cũng thân thiết, không có nghĩa ai cũng là người đặc biệt với cậu ta. Đừng bao giờ tự cho mình là quan trọng, nhất là với người có vô số bạn bè như cậu ta.

Lộ An Hòa lộ ra vẻ mặt có chút tổn thương, giọng điệu như mang theo vài phần oán trách: "thầy Cố, sao anh lại nghĩ như

vậy? Chúng ta ở thành phố C quan hệ tốt thế cơ mà. Anh là một người tốt như vậy, hiếm khi đến thành phố A một chuyến, sao tôi có thể không gặp anh được chứ? Nhưng mà, thầy Cố, làm sao anh tìm được nhà tôi?"

Giọng điệu của Lộ An Hòa nghe vô cùng chân thành, nhưng Cố Dị đã không thể phân biệt được đâu là thật, đâu là giả nữa.

"Tôi hỏi Hạ Trí." Cố Dị đáp.

"Vậy chắc chắn là anh Bùi nói cho anh rồi. Hạ Trí sao mà biết được địa chỉ nhà tôi chứ." Lộ An Hòa cười nói.

Cố Dị ừ một tiếng, hỏi cậu ta: "Vậy sao lúc quay về thành phố A, cậu không báo với tôi một tiếng?"

"Đi gấp quá, quên mất." Lộ An Hòa trông có vẻ vô tư, thực ra đúng là đi gấp thật. Vừa nghe tin có thể về, cậu ta chẳng còn tâm trí nào để nghĩ đến ai khác, chỉ muốn thu dọn đồ đạc rồi lập tức lên đường, trở về thành phố A phồn hoa, nơi cậu ta ngày nhớ đêm mong.

Cố Dị nhìn cậu ta, có chút muốn nói lại thôi. Mãi một lúc sau, anh ta mới mở lời: "Tôi định ở thành phố A một thời gian. Sau này có thể thường xuyên tìm cậu không?"

Thái độ của Lộ An Hòa đã không còn quan trọng nữa. Dù anh ta biết rõ, người trước mặt có vô số bạn bè, mà mình chỉ là một trong số đó mà thôi.

Có lẽ vì ánh mắt của Cố Dị quá mức nghiêm túc, Lộ An Hòa im lặng một lúc, sau đó mỉm cười, hỏi ngược lại: “thầy Cố, hồi ở thành phố C, tôi giúp anh chữa lành vết thương lòng, anh giúp tôi giết thời gian, đôi bên đều có lợi. Anh sẽ không thực sự coi là thật chứ?”

“Chỉ là bạn bè thôi sao?”

Cố Dị không so đo với Lộ An Hòa. Anh ta biết, Lộ An Hòa thực sự chỉ nghĩ như vậy mà thôi.

Những ngày ở thành phố C, có lẽ với Lộ An Hòa chỉ là một phút ngẫu hứng, nhưng với anh ta, khoảng thời gian ấy lại mang đến rất nhiều niềm vui. Rõ ràng đối phương vừa tùy hứng vừa ồn ào, vậy mà vô cùng chu đáo và tinh tế. Ngày nào cũng “thầy Cố, thầy Cố”, kéo anh ta ra ngoài chơi, khiến cuộc sống vốn bình lặng của anh ta bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Thế rồi, đột nhiên có một ngày, người này biến mất, mọi thứ trở về tĩnh lặng. Cố Dị bắt đầu cảm thấy không quen.

Thế nên anh ta có chút nhớ mong, muốn gặp lại Lộ An Hòa một lần.

“Nếu chỉ là bạn bè thôi, vậy thầy Cố có muốn về nhà tôi ngồi chơi không? Cứ đứng ngoài này nói chuyện mãi, tôi sắp ướt hết rồi.” Lộ An Hòa cười, kéo nhẹ cổ tay Cố Dị.

Cố Dị cúi đầu nhìn lướt qua, sau đó ngước mắt lên. Lộ An Hòa vẫn cười, nụ cười ấy trông vô cùng chân thành. Dù là lời nhắc nhở ban nãy hay sự nhiệt tình bây giờ, đặt trên người cậu ta đều chẳng hề có chút gì miễn cưỡng.

“…Ừm.” Anh gật đầu.

Lộ An Hòa dẫn anh ta vào nhà. Bên trong vừa ấm áp vừa náo nhiệt, trên bàn bày đầy rượu và đồ ăn vặt, mấy người bạn đang cầm máy chơi game trên sofa. Nhìn thấy họ bước vào, họ đặt đồ trong tay xuống, chào hỏi vài câu.

Cố Dị nhìn Lộ An Hòa—một người vừa tỏa sáng vừa sôi nổi như vậy, chẳng trách lại được yêu thích đến thế.

Sau khi trời tạnh mưa, nhiệt độ có nhích lên đôi chút, nhưng gió vẫn lớn, thổi qua vẫn lạnh buốt.

Hôm đó, Chu Thời Bùi đột nhiên đưa cho Hạ Trí một tập tài liệu. Đồng thời, còn có một luật sư đến nhà.

Hạ Trí nhìn Chu Thời Bùi với ánh mắt đầy thắc mắc, nhưng vẫn đưa tay nhận lấy, cúi đầu lật xem. Đó là một bản hợp đồng tặng nhà, đã có sẵn chữ ký của Chu Thời Bùi.

Căn nhà ghi trong hợp đồng chính là nơi họ đang sống.

“Cậu Hạ, phiền cậu ký vào đây. Những việc còn lại cứ giao cho tôi xử lý.” Luật sư nhắc nhở.

Chu Thời Bùi đưa bút cho Hạ Trí.

Hạ Trí nhìn cây bút trước mặt, ngước lên nhìn Chu Thời Bùi một lần nữa.

“Em ký đi.” Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí nhận lấy bút từ tay hắn, ký hết những chỗ cần ký, sau đó đưa hợp đồng cho luật sư.

Luật sư nhận hợp đồng, thấy không còn vấn đề gì nữa liền rời đi ngay.

Sau khi người kia đi khỏi, Hạ Trí mới quay lại nhìn Chu Thời Bùi.

Ký xong hợp đồng, căn nhà này đã chính thức thuộc về cậu.

Đây không phải một căn nhà bình thường, mà là nhà của Chu Thời Bùi. Vậy mà giờ đây, hắn lại đổi chủ nhân của ngôi nhà này thành cậu.

Hạ Trí không cần hỏi gì cả, Chu Thời Bùi bảo cậu ký, cậu liền ký. Sau khi ký xong, cậu mới nhận ra cảm giác này thật lạ lẫm. Cậu không biết phải diễn tả thế nào.

Thật ra, trước đây Chu Thời Bùi chưa từng nghĩ đến chuyện này. Nhà đứng tên ai cũng vậy, hắn không cảm thấy có gì khác biệt.

Mãi đến lần trước, khi Cố Dị đến chơi, hắn mới có suy nghĩ này.

Dù Hạ Trí coi đây là ngôi nhà của cả hai, nhưng trong một số tình huống, cậu vẫn vô thức cảm thấy bản thân không có quyền quyết định.

Hắn không muốn để Hạ Trí mãi nghĩ rằng mình chỉ là người đang ở nhờ trong nhà của hắn.

Chương 62

DTV-EBOOK

Chương 62:

Chớp mắt đã sang năm mới.

Đêm giao thừa năm nay, Hạ Trí cùng Chu Thời Bùi đón Tết ở nhà mẹ Chu. Cậu cùng mọi người treo đèn lồng, dán câu đối— những việc này trước đây cậu chưa từng làm.

Những năm trước, cha mẹ luôn là người lo liệu mọi thứ, còn cậu chỉ ngồi trong nhà nhìn. Họ chưa bao giờ bảo cậu giúp, nhưng chỉ cần nhìn thấy khung cảnh đó, cậu đã thấy vui rồi.

Cha mẹ cậu luôn lén bỏ kẹo, đồ ăn vặt và lì xì vào túi áo mới của cậu khi cậu ngủ. Sáng hôm sau, vừa mặc áo vào là có thể cảm nhận được túi áo căng phồng đầy bất ngờ.

Họ cũng sẽ cùng cậu đốt pháo hoa, trêu chọc cậu. Khi còn nhỏ, cậu rất thích chơi pháo hoa, nhưng càng lớn, hứng thú với nó dần phai nhạt. Cậu thích ngồi bên cửa sổ, lặng lẽ ngắm nhìn người khác chơi hơn.

Bây giờ, người ở bên cạnh cậu đã đổi thành Chu Thời Bùi.

Khác với cha mẹ, đối phương không có sự bảo bọc mạnh mẽ đến mức không để cậu động tay vào bất cứ việc gì. Chu Thời Bùi luôn muốn cậu cùng trải nghiệm. Hắn sẽ đỡ thang để cậu tự tay treo đèn lồ ng, dạy cậu cách dán hoa cửa sổ.

Bên ngoài tuyết rơi ngày càng dày, bông tuyết lất phất, phủ trắng cả sân.

Chu Thời Bùi dẫn cậu ra vườn treo đèn lồ ng đỏ lên những tán cây.

Mẹ Chu nhìn thấy, không khỏi lên tiếng: “Trong nhà đâu thiếu người làm việc này, ngoài trời lạnh, mau đưa Hạ Trí vào đi, đừng để Hạ Trí bị cảm lạnh.”

Có lẽ bậc cha mẹ ai cũng giống nhau. Nhưng so với con trai ruột của mình, bà lại lo lắng cho Hạ Trí hơn.

Chu Thời Bùi vốn định nắm tay Hạ Trí để kiểm tra độ ấm, nhưng hai tay họ đều lạnh như nhau, hoàn toàn không cảm nhận được gì.

Hắn hỏi: “Em lạnh không? Có muốn vào nhà không?”

Dĩ nhiên Chu Thời Bùi biết trong nhà có người lo liệu hết thảy. Hắn chỉ muốn đưa Hạ Trí ra ngoài chơi mà thôi. Thể trạng của cậu thế nào, hắn là người hiểu rõ nhất.

Hạ Trí lắc đầu. Cậu rất thích cảm giác này. Chu Thời Bùi luôn khiến cậu cảm thấy mình đang thật sự là một phần của mọi thứ xung quanh.

“Vậy treo nốt mấy cái đèn lồ ng cuối rồi vào.” Chu Thời Bùi cười nói.

Hạ Trí gật đầu.

Chu Thời Bùi cầm từng chiếc đèn lồ ng nhỏ, lần lượt đưa cho cậu. Hạ Trí tự chọn vị trí thích hợp rồi treo lên.

Đến khi những chiếc đèn lồ ng cuối cùng được treo xong, hai người mới nắm tay nhau quay trở vào nhà.

Mẹ Chu nhìn họ, có phần bất đắc dĩ. Bà giơ tay phủi tuyết đọng trên áo Hạ Trí.

Hạ Trí hơi ngẩn ra.

Ngay sau đó, bàn tay ấm áp của mẹ Chu kéo lấy tay cậu.

Cậu muốn nói tay mình lạnh lắm, nhưng bà không để tâm, chỉ nắm lấy dắt cậu ngồi xuống sofa.

Chu Thời Bùi theo sát phía sau, cũng ngồi xuống bên cạnh.

“Lâu lắm rồi trong nhà mới náo nhiệt như vậy. Mấy năm nay chỉ có hai mẹ con, chú Vương cũng về nhà ăn Tết rồi. Những người khác dì đều cho nghỉ sớm để về ăn cơm tất niên với gia đình. Ngày Tết, quan trọng nhất vẫn là sum họp.” Mẹ Chu nói.

Hạ Trí lặng lẽ lắng nghe, trong lòng chợt nhớ đến cha mẹ mình.

Tuyết ngoài trời lớn như vậy, không biết ngày mai đường có dễ đi không.

Cậu muốn về thăm họ.

Buổi tối, mẹ Chu đưa cho Hạ Trí một phong bao lì xì, chúc cậu năm mới vui vẻ, luôn luôn bình an.

Ngày Tết thường có tục lệ thức đón giao thừa, nhưng khái niệm này đối với Hạ Trí rất xa lạ.

Từ nhỏ đến lớn, cha mẹ cậu chưa bao giờ bắt cậu thức khuya, cứ đến khoảng mười giờ tối, nếu cậu buồn ngủ thì họ sẽ bảo cậu đi ngủ trước. Vì vậy, năm nay là lần đầu tiên cậu thức trọn đêm giao thừa, cùng Chu Thời Bùi chờ đợi thời khắc năm mới.

Cuối cùng cũng gắng gượng đến mười hai giờ, ngoài trời đột nhiên rực sáng.

Pháo hoa thi nhau bùng nổ, thắp sáng cả bầu trời đêm.

Xung quanh vang vọng tiếng pháo hoa nổ liên hồi. Những năm trước, cậu chưa bao giờ thức đến giờ này, vậy nên đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận được, hóa ra Tết lại náo nhiệt đến vậy.

“Hạ Trí, năm mới vui vẻ.”

Trong đêm khuya yên tĩnh, giọng nói của Chu Thời Bùi vang lên rõ ràng. Hắn đưa tay, nhẹ nhàng xoa xoa d ái tai cậu.

Hạ Trí ngước mắt nhìn hắn.

Trong đôi mắt cậu tựa như chứa cả bầu trời sao, trong con ngươi phản chiếu khuôn mặt Chu Thời Bùi. Cậu giơ tay, dùng ngôn ngữ ký hiệu chúc lại hắn:]Năm mới vui vẻ.]

“Trễ rồi, chúng ta ngủ thôi.” Chu Thời Bùi biết Hạ Trí đã rất buồn ngủ. Pháo hoa vừa rồi chỉ giúp cậu phấn chấn trong chốc lát mà thôi.

Hạ Trí gật đầu, trở về phòng.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, cậu lờ mờ nhớ lại suy nghĩ ban ngày của mình, liền nói với Chu Thời Bùi.

Nghe vậy, Chu Thời Bùi như chợt nghĩ đến điều gì đó, gật đầu: “Anh sẽ đi cùng em. Nhân tiện đưa em đến một nơi nữa.”

Hạ Trí không biết nơi mà Chu Thời Bùi nói đến là đâu, nhưng cậu quá buồn ngủ, cũng không hỏi thêm.

Mãi đến hôm sau, sau khi thăm viếng cha mẹ xong, Chu Thời Bùi đưa cậu đến một nghĩa trang khác.

Lúc này, Hạ Trí mới chợt nhận ra, Chu Thời Bùi đưa cậu đến gặp ai.

Quả nhiên, cả hai dừng lại trước phần mộ của cha Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi cúi người, đặt bó hoa đã chuẩn bị từ trước xuống trước mộ.

Hạ Trí đứng yên tại chỗ nhìn hắn.

Chu Thời Bùi nắm lấy tay cậu, đan chặt mười ngón tay vào nhau, quay sang giới thiệu với người trong ảnh: “Cha, đây là Hạ Trí. Con đưa em ấy đến gặp cha.”

Hạ Trí ngước mắt nhìn Chu Thời Bùi, sau đó cúi xuống.

Trên bia mộ, người đàn ông trong ảnh có những đường nét giống hệt Chu Thời Bùi.

Cậu vô thức siết chặt tay hắn hơn.

Bên ngoài trời phủ đầy tuyết, hai người không ở lại quá lâu mà nhanh chóng rời đi.

Trong cơn gió tuyết trên đường về, xem như cả hai đã chính thức gặp gỡ phụ huynh của nhau.

Ở một nơi khác.

Nhà họ Hạ vừa bước lên xe.

Ông Hạ muốn đến thăm mộ cha mẹ Hạ Trí, nên mọi người đi cùng ông.

Nhưng đúng lúc xuống xe, bọn họ lại vô tình thấy Hạ Trí và Chu Thời Bùi từ nghĩa trang gần đó rời đi.

Dù chỉ là một bóng lưng, nhưng ông Hạ vẫn nhận ra ngay, bèn quay sang hỏi: "Có phải là Hạ Trí không?"

Mọi người chỉ cười gượng, nói rằng ông nhìn nhầm.

Ông Hạ nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn đi thăm mộ con trai mình như dự định.

Đến khi quay lại xe, trong lòng ông vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

"Thật sự không phải Hạ Trí sao?"

"Không phải đâu, chỉ là dáng người hơi giống thôi." Chú Hạ đáp.

Trước đây, ông nội Hạ vốn chẳng mấy quan t@m đến Hạ Trí.

Khi cha mẹ cậu còn sống, mỗi dịp Tết đến xuân về, cậu về nhà cũng chẳng khác gì người vô hình.

Vậy mà hôm nay ông lại đột nhiên tinh mắt đến vậy.

Mọi người không muốn để ông biết chuyện của Hạ Trí, tránh những rắc rối không cần thiết.

Hạ Trí đã có cuộc sống của riêng mình, hai bên đã cắt đứt quan hệ, như vậy cũng tốt.

Tương lai của cậu ra sao, họ không cần phải chịu trách nhiệm nữa.

Dù sao...

Ông Hạ chắc chắn không thể chấp nhận được việc đứa cháu trai duy nhất mà con trai ông để lại lại qua lại với một người đàn ông khác.

Không ai muốn chuyện này làm gia đình lục đục, huống hồ, người như Chu Thời Bùi không phải ai cũng có thể đắc tội.

Ông Hạ dường như chợt nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt trở nên khó chịu: “Tết nhất đến nơi rồi, sao nó không về? Nó định cắt đứt quan hệ với nhà họ Hạ sau khi cha mẹ nó mất sao?”

“Tôi đã bảo cha mẹ nó nên sinh thêm một đứa từ lâu rồi. Nó với cái nhà này chẳng có chút tình thân nào hết!”

“Cha, đừng nói nữa.” Chú Hạ nghe vậy cũng cảm thấy khó xử.

Dù gì, năm xưa chính họ là người không muốn quản Hạ Trí nữa.

Nói thẳng ra, là họ đã muốn đẩy đi cho rảnh nợ.

Nhưng nghĩ kỹ lại, con người ai chẳng ích kỷ?

Ai cũng có áp lực riêng, làm gì có dư sức nuôi thêm một Hạ Trí?

Bây giờ cậu sống tốt, họ cũng không trông mong gì vào cậu.

Dù sao cậu cũng không hận họ, hai bên làm họ hàng xã giao cũng không tệ.

Thế nhưng ông Hạ nghe vậy càng bực mình.

Giống như vừa nghe phải chuyện gì vô cùng chướng tai, sắc mặt ông lạnh đi, giọng nói mang theo vài phần cố chấp: “Chẳng lẽ tôi cần đến số tiền đó của nó sao? Tôi phải dựa vào nó mà sống chắc?”

Trong xe, không ai lên tiếng.

Những năm trước, mỗi khi Tết đến, dù có Hạ Trí hay không, ông vẫn tỏ ra như chẳng quan tâm.

Nhưng năm nay, khi Hạ Trí không còn xuất hiện nữa, ông lại đặc biệt để ý.

Có lẽ, thứ mà ông thực sự quan tâm không phải là Hạ Trí, mà là cái uy nghiêm của một bậc trưởng bối—một sự uy nghiêm không cho phép cậu rời khỏi phạm vi kiểm soát của ông.

“Cha, cha đừng giận nữa.” Chú Hạ lên tiếng hòa giải.

“Thực ra cuộc sống của Hạ Trí cũng không dễ dàng gì. Cha nghĩ mà xem, cha mẹ nó mất đi, ông nội còn đổ bệnh, huống chi là nó? Chuyện này chắc chắn là cú sốc rất lớn với nó, phải cho nó chút thời gian để tự mình vượt qua chứ.”

Những lời này khiến sắc mặt ông Hạ dần dịu xuống.

Những ngày đầu năm mới, Chu Thời Bùi còn phải ứng phó với rất nhiều người trong gia tộc, vì vậy hắn không đưa Hạ Trí theo.

Tuy nhiên, từ khi quyền lực trong nhà hoàn toàn chuyển giao vào tay hắn, những người khác cũng biết điều mà tỏ ra thân thiện hơn.

Dù lão gia nhà họ Chu có muốn kiềm chế hắn thế nào, thì giờ cũng đã bất lực.

Những kẻ khác trong gia tộc càng không có tư cách can thiệp.

Gia tộc họ Chu vốn dĩ là nơi mạnh thắng yếu thua.

Người càng có năng lực, càng có tiếng nói.

Khi bọn họ nhận ra thực lực của Chu Thời Bùi thậm chí còn vượt xa cha hắn, dần dần ai nấy cũng trở nên ngoan ngoãn hơn.

Sau Tết, Chu Thời Bùi có chuyến công tác nước ngoài.

Hạ Trí ở lại trong nước, vì công việc của cậu cũng bận rộn không kém.

Trước khi đi, Chu Thời Bùi sắp xếp cho Hạ Trí ở lại thành phố A, đồng thời giao toàn bộ công việc tại đây cho cậu xử lý.

Hai người vẫn duy trì liên lạc qua điện thoại hoặc video call.

Nhưng do chênh lệch múi giờ, nên hầu hết mỗi ngày cũng chỉ có thể gọi một cuộc.

Hạ Trí tiếp nhận công việc từ Chu Thời Bùi rất thuận lợi, xử lý mọi chuyện gọn gàng.

Những lúc có vấn đề chưa chắc chắn, cậu sẽ nhắn tin cho Chu Thời Bùi để hỏi ý kiến.

Chu Thời Bùi nói rằng còn khoảng một tuần nữa hắn sẽ trở về.

Hạ Trí liền đánh dấu lên lịch mỗi ngày một vòng tròn, từng ngày xa cách dường như cũng không còn nhàm chán nữa.

Chờ đợi đôi khi sẽ trở thành một dạng mong đợi mới.

Cậu thậm chí còn kiểm tra dự báo thời tiết gần đây, thấy rằng nhiệt độ ở thành phố A đang ấm dần lên.

Khi Chu Thời Bùi trở về, vừa đúng lúc xuân về hoa nở.

Nhưng—

Cậu chưa kịp đợi đến ngày đó thì đột nhiên mất tích.

Vì chênh lệch múi giờ, Chu Thời Bùi sợ làm phiền giấc ngủ của Hạ Trí, nên không bao giờ chủ động gọi điện.

Trước khi đi, hắn đã dặn Hạ Trí rằng, nếu nhớ hắn thì cứ liên lạc.

Bất kể khi nào, hắn cũng sẽ trả lời ngay lập tức.

Hạ Trí không có giờ giấc cố định khi gọi cho hắn.

Có khi lại gọi vào lúc hắn đang ngủ.

Những lúc đó, dù còn ngái ngủ, hắn vẫn cố nói chuyện với cậu một lúc rồi mới tiếp tục ngủ.

Nhưng điện thoại thì không tắt.

Thậm chí có những lần còn để mở video suốt, để Hạ Trí có thể nhìn thấy hắn ngủ.

Lần gọi video lâu nhất kéo dài đến ba, bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng là Hạ Trí chủ động ngắt cuộc gọi.

Ngày đầu tiên không nhận được tin nhắn nào từ Hạ Trí, Chu Thời Bùi đã cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng hắn không nghĩ nhiều.

Sau đó, hắn cố tình chọn một khoảng thời gian thích hợp để gọi điện cho cậu.

Không ai bắt máy.

Hắn bèn gọi cho dì Trương.

Dì Trương nghe điện thoại của hắn thì hơi ngạc nhiên, còn Chu Thời Bùi đi thẳng vào vấn đề: “Dì Trương, Hạ Trí đâu rồi?”

“Hôm qua là cuối tuần, cậu ấy ra ngoài. Bảo là đến thăm ông nội. Dì nghĩ chắc người nhà cậu ấy nhớ cậu ấy thôi.”

Nghe đến hai chữ ‘người nhà’, sắc mặt Chu Thời Bùi mới dịu đi đôi chút.

Sau đó hắn hỏi: “Vậy tối qua em ấy không về sao?”

“Không, có lẽ là ở lại bên đó qua đêm.” Dì Trương vô tư trả lời.

Chu Thời Bùi im lặng một chút, sau đó mới dặn dò: “Nếu em ấy về, dì báo cho tôi ngay nhé.”

“Vâng, cậu chủ.”

Hắn cúp máy.

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không yên tâm.

Quyết định thu xếp công việc, lập tức trở về nước sớm hơn dự định.

Hắn không nghĩ nhà họ Hạ sẽ làm gì tổn hại đến Hạ Trí.

Nhưng việc cậu mất liên lạc ngay khi rời khỏi tầm mắt hắn khiến hắn cảm thấy rất khó chịu.

Một cảm giác bất an dâng lên trong lòng.

Chương 63

DTV-EBOOK

Chương 63:

Điện thoại của Hạ Trí vẫn không liên lạc được.

Khi Chu Thời Bùi quay về thành phố A, dì Trương nói với hắn rằng Hạ Trí chưa từng về nhà.

Đến lúc này, hắn mới thực sự nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Hai người vẫn bình thường, vậy mà Hạ Trí đột nhiên biến mất.

Sắc mặt Chu Thời Bùi không thay đổi, vẫn giữ sự điềm tĩnh như thường ngày.

Hắn lập tức tìm đến nhà họ Hạ, gặp bác của Hạ Trí.

bác của Hạ Trí không ngờ Chu Thời Bùi lại đích thân đến đây, nhất thời có chút bất ngờ.

Ông cẩn trọng hơn vài phần, mỉm cười mời hắn vào nhà rồi hỏi thăm nguyên do.

Chu Thời Bùi không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: “Hạ Trí có đến đây không?”

“Hạ Trí?” bác của Hạ Trí hơi sững lại, lập tức lắc đầu.

“Không, nó không đến. Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Sao Chu Thời Bùi đến đây tìm Hạ Trí?

“Hai ngày trước, em ấy nói sẽ đến thăm ông nội, sau đó liền bặt vô âm tín. Tôi nghĩ có lẽ ông sẽ biết gì đó.”

Giọng điệu của Chu Thời Bùi vẫn nhã nhặn, lịch sự.

Nhưng loại áp lực vô hình mà hắn mang đến khiến người ta không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Đôi mắt màu nhạt kia, tĩnh lặng nhưng lạnh lẽo.

“Cái này… Tôi không rõ. Tôi chưa nghe cha tôi nhắc đến chuyện gặp Hạ Trí.”

bác của Hạ Trí thoạt nhìn không hề biết gì cả.

Chu Thời Bùi không hỏi thêm, chỉ khẽ gật đầu: “Vậy không cần làm phiền nữa. Tôi sẽ đến chỗ ông nội Hạ Trí.”

Hắn không định nán lại lâu.

Vừa nói xong đã chuẩn bị rời đi.

bác của Hạ Trí bước lên trước, muốn ngăn cản.

Nhưng người của Chu Thời Bùi luôn theo sát bên cạnh, ông căn bản không có cơ hội tiếp cận hắn.

Nghĩ đến khả năng cha mình đã lén gặp Hạ Trí mà không nói gì, trong lòng ông bỗng cảm thấy bất an.

Hơn nữa, bây giờ Chu Thời Bùi đã đích thân đến tận cửa tìm người, nếu thực sự có chuyện gì…

Ông vội lên tiếng: “Để tôi đi cùng cậu.”

Chu Thời Bùi không phản đối cũng không đồng ý, coi như chấp nhận.

Nhà của ông nội Hạ Trí không xa, lái xe chưa đến mười phút đã đến nơi.

Nhìn thấy họ, ông Hạ dường như không hề bất ngờ.

Chỉ liếc Chu Thời Bùi một cái, sau đó cũng không nhìn đến bác của Hạ Trí, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Cậu đến đây làm gì?”

Chu Thời Bùi đứng ngoài cửa, không bước vào.

bác của Hạ Trí có chút lúng túng, chủ động mở lời: “Cha, con đến hỏi, mấy ngày trước cha có gặp Hạ Trí không?”

Ông Hạ không phủ nhận.

Ông liếc nhìn con trai mình, thản nhiên đáp: “Sao? Giờ tôi muốn gặp cháu mình còn phải xin phép các người hả?”

“Con không có ý đó.”

bác của Hạ Trí chau mày.

“Con chỉ muốn hỏi, cha gặp Hạ Trí có chuyện gì không? Bây giờ nó đang ở đâu?”

Ông đến đây là để hòa giải, không muốn Chu Thời Bùi và cha mình đối đầu trực tiếp.

Đây cũng là lý do Chu Thời Bùi tìm bác của Hạ Trí trước.

Nếu hắn đến thẳng đây, e rằng sẽ khiến ông Hạ có cảm giác bị áp bức quá mức.

Dù sao thì ông vẫn là ông nội của Hạ Trí, hắn không muốn quá thất lễ.

“Vậy là bây giờ con đến đây giúp người ngoài gây áp lực với cha sao?”

Giọng điệu của ông Hạ mang theo sự châm chọc rõ ràng.

Sau đó, ông Hạ mới nhìn kỹ Chu Thời Bùi, đánh giá một lượt rồi hừ lạnh: “Cậu là Chu Thời Bùi phải không?”

“Sao? Nhà họ Chu các người có quyền có thế đến đâu, cũng đâu thể nhúng tay vào chuyện nhà người khác?”

“Mấy người giấu tôi, định coi ta là kẻ ngu sao?”

“Tôi còn chưa già đến mức hồ đồ đâu!”

Lời nói dõng dạc, lồ ng ngực phập phồng vì tức giận, gương mặt đầy vẻ phẫn nộ.

Chỉ thiếu điều chỉ thẳng mặt mà mắng người.

bác của Hạ Trí nhìn sắc mặt của Chu Thời Bùi.

Thấy hắn vẫn giữ vẻ bình tĩnh như cũ, ông mới hơi yên tâm, sau đó quay lại nhìn cha mình, nhíu mày: “Cha, vậy Hạ Trí thực sự đã đến đây sao?”

Ông Hạ hừ lạnh một tiếng.

“Nó đến một lần, gặp rồi thì đi ngay.”

“Không chịu nghe lời khuyên, cứng đầu cứng cổ.”

Chu Thời Bùi vẫn im lặng nãy giờ, lúc này mới lên tiếng: “Được.”

“Nếu Hạ Trí không có ở đây, vậy tôi sẽ không làm phiền nữa.”

“Người, tôi sẽ tự tìm.”

“Nhưng tôi mong là, chuyện này thực sự không liên quan đến các người.”

Giọng điệu của hắn vẫn bình thản, thong dong.

Thậm chí, không nghe ra chút gì là tức giận hay mất kiên nhẫn.

Nhưng câu nói cuối cùng mang theo trọng lượng không thể phớt lờ.

bác của Hạ Trí không biết phải nói gì, vô thức quay sang nhìn cha mình.

Ông cũng hy vọng rằng chuyện của Hạ Trí thật sự không liên quan đến cha mình.

Sắc mặt ông Hạ càng lạnh lùng hơn.

“Cậu Chu này, trước hết, Hạ Trí là người của nhà họ Hạ, không liên quan gì đến cậu.”

“Cậu lấy tư cách gì mà nói những lời này trước mặt tôi?”

“Mặc dù nó không ở chỗ tôi, nhưng tôi tuyệt đối không cho phép nó bị dụ dỗ để đi cùng một người đàn ông.”

“Cậu lợi dụng sự non nớt của nó, lừa gạt nó đi vào con đường sai trái. Thủ đoạn như vậy, có thể gọi là quang minh chính đại sao?”

Chu Thời Bùi vốn đã chuẩn bị rời đi.

Nhưng khi nghe đến đây, hắn khẽ dừng lại, rồi mới nhàn nhạt đáp: “Không quang minh, thì sao?”

“Cậu…!”

“Ông là ông nội của Hạ Trí, tôi sẵn sàng tôn trọng ông là bậc trưởng bối.”

“Nhưng điều đó không có nghĩa là ai cũng có quyền giáo huấn tôi.”

“Hạ Trí không phải là ‘người của nhà họ Hạ’, cũng không phải là món đồ mà con trai ông để lại.”

“Em ấy là một con người, là một người có suy nghĩ, có cảm xúc, có tự do.”

“Em ấy chỉ thuộc về chính em ấy.”

Nói xong, hắn không dừng lại nữa.

Người phía sau lập tức bước lên, mở cửa xe cho hắn.

Chu Thời Bùi ngồi vào ghế lái, ngay sau đó trầm giọng ra lệnh: “Theo dõi ông nội của Hạ Trí. Điều tra tất cả những người mà ông ta đã gặp trong những ngày qua.”

“Huy động toàn bộ người của chúng ta, trong vòng 24 giờ, tôi muốn có tin tức của Hạ Trí.”

Hắn không tin một lời nào mà ông Hạ vừa nói.

Hạ Trí biến mất ngay sau khi gặp ông, chuyện này chắc chắn có liên quan đến ông Hạ.

Hơn nữa, thái độ của ông Hạ rất kỳ lạ.

Rõ ràng không phải là hoàn toàn không quan t@m đến Hạ Trí, nhưng lại chẳng hề lo lắng khi cậu mất tích.

Không hỏi han, không sốt sắng, mà chỉ liên tục nhấn mạnh một điều—bắt Hạ Trí phải rời xa hắn.

Nếu thực sự không quan tâm, sao có thể không màng đến sự an nguy của cậu?

Trừ phi, ông Hạ biết chắc rằng Hạ Trí vẫn an toàn.

Hiện tại, hắn không biết cậu đang ở đâu.

Cũng không biết ông Hạ đã làm gì.

Nhưng rõ ràng, ông sẽ không chịu tiết lộ dù chỉ một lời.

Thay vì phí thời gian ở đây đôi co, tốt hơn hết là để người của hắn trực tiếp điều tra.

Buổi tối.

Chu Thời Bùi trở về nhà.

Hắn im lặng đi thẳng vào thư phòng.

Điện thoại của Hạ Trí vẫn không liên lạc được.

Cảm giác bất an trong lòng hắn ngày càng mãnh liệt.

Là hắn sơ suất.

Lẽ ra hắn nên sắp xếp người đi theo cậu.

Bây giờ, ngoài việc chờ tin tức, hắn không thể làm gì khác.

May mắn là người của hắn hành động rất nhanh.

Ngay trong đêm, tin tức về Hạ Trí đã có.

Điểm cuối cùng trong cuộc điều tra dừng lại ở một bệnh viện tư nhân nằm ở vùng ngoại ô thành phố.

Hồ sơ ghi lại rằng đây là một cơ sở chuyên về "chỉnh sửa tâm lý", phần lớn bệnh nhân là thanh thiếu niên.

Họ đều bị cha mẹ cho rằng có vấn đề về tâm lý và đưa vào đó để điều trị.

Hạ Trí bị đưa vào một nơi như thế này.

Chu Thời Bùi không nhớ rõ lần gần nhất hắn tức giận đến mức này là khi nào.

Nhưng so với tức giận, hắn càng lo lắng cho Hạ Trí hơn.

Cái nơi chết tiệt đó, làm gì có cái gọi là "chỉnh sửa tâm lý"?!

Hạ Trí hoàn toàn không hề mắc bệnh.

Vậy mà đám người kia dám mạnh miệng cam đoan với ông Hạ rằng, cứ yên tâm, bọn họ "nhất định sẽ chữa khỏi", đảm bảo sau khi ra viện, ông Hạ sẽ có một đứa cháu trai hoàn hảo như mong đợi.

Chu Thời Bùi ngồi trên xe, ánh đèn đường lướt qua khuôn mặt lạnh lùng của hắn.

Xe đang lao thẳng về phía bệnh viện ở ngoại ô.

Trong tay hắn là toàn bộ tài liệu điều tra về bệnh viện này—cả lịch sử chuyển khoản, hồ sơ bệnh viện, và cả đoạn tin nhắn trao đổi giữa ông nội Hạ Trí và cơ sở y tế đó.

Những tin nhắn này được kỹ thuật viên bên hắn xâm nhập vào máy tính đối phương để lấy về.

Một lão già cổ hủ, chỉ vì bị những quảng cáo trên mạng mê hoặc, mà dễ dàng tin lời bọn chúng.

Bọn chúng dùng đủ loại ngôn từ hoa mỹ, từ từ dẫn dụ ông Hạ tin vào cái gọi là "chữa trị" của mình.

Ông Hạ nóng lòng muốn có kết quả ngay.

Có lẽ vì nghĩ rằng hắn đang ở nước ngoài, nên ông Hạ muốn nhanh chóng giải quyết xong mọi chuyện trước khi hắn về nước.

Trong đoạn tin nhắn, ông Hạ hỏi: “Có thể chữa khỏi trong vòng một tuần không?”

Đối phương: “Đương nhiên rồi! Chúng tôi cam đoan với ông! Chỉ cần tăng phí điều trị lên một chút, hiệu quả sẽ càng nhanh hơn!”

Sau đó, ông chuyển khoản ngay lập tức, không hề kiểm tra tính xác thực của bệnh viện, mà hoàn toàn tin tưởng.

Thì ra, chính ông là người đã chủ động hẹn gặp Hạ Trí, sau đó liên kết với bọn người trong viện để bắt cậu đi.

“Tăng tốc.”

Chu Thời Bùi đặt tài liệu xuống, giọng trầm thấp.

Ánh mắt hắn tối sầm, cố gắng kiềm chế cảm xúc đang sục sôi trong lòng.

Ba ngày.

Đây đã là ngày thứ ba rồi.

Trong suốt ba ngày qua, Hạ Trí đã phải trải qua những gì?

Hắn không dám nghĩ tới.

Hắn biết rõ bọn chúng không có bất cứ phương pháp điều trị chính thống nào.

Cái gọi là "chỉnh sửa tâm lý", thực chất chẳng khác gì tẩy não, bạo hành tinh thần, thậm chí… có thể còn tệ hơn thế.

“Rõ!”

Tài xế và thuộc hạ trong xe đều không dám lên tiếng nhiều.

Bọn họ chưa bao giờ thấy Chu Thời Bùi có bộ dạng này—một cơn giận dữ âm ỉ, nguy hiểm đến mức khiến người khác nghẹt thở.

Chiếc xe lao nhanh trên con đường vắng vẻ, đêm đen như mực.

Khoảng cách đến bệnh viện chỉ còn hơn một cây số.

Nhưng đúng lúc này, ngay tại khúc cua phía trước, một bóng người đột nhiên lao ra từ trong bóng tối, đứng ngay giữa lòng đường.

Tài xế giật mình hoảng hốt, vội đạp phanh gấp!

Tiếng phanh xe chói tai xé toang màn đêm.

Bầu không khí trở nên căng thẳng đến rợn người.

Tài xế toát mồ hôi lạnh, vô thức nhìn về phía người vừa xuất hiện giữa đường.

Đó là một thanh niên gầy gò, toàn thân nhếch nhác, quần áo rách bươm, trông vô cùng chật vật.

Nhưng cậu không dừng lại.

Dường như bị ánh đèn xe làm chói mắt, cậu có vẻ sợ hãi, nhưng vẫn không hề do dự, loạng choạng chạy vòng qua đầu xe, tiếp tục lao về phía trước.

Phía khúc cua có ánh đèn ô tô khác đang rọi đến.

Bên trong xe, Chu Thời Bùi bị lực quán tính của phanh gấp làm người đổ về phía trước, sau đó bị bật mạnh về ghế.

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa sổ xe.

Chỉ trong tích tắc, ánh mắt hắn lập tức nhận ra bóng dáng kia.

Hô hấp của hắn bỗng dưng ngừng lại trong một giây.

“Dừng xe!”

Hắn gần như giật mạnh chốt an toàn, vội vã mở cửa xe bước xuống.

Bước chân gấp gáp.

Không hề do dự.

Hắn vươn tay, chặn người kia lại.

Bóng người đang chạy như điên kia không kịp phản ứng, trực tiếp đâm sầm vào lồ ng ngực hắn.

“Hạ Trí.”

Chu Thời Bùi ôm chặt lấy cậu.

Thậm chí, chính hắn cũng không nhận ra, giọng nói của mình đang run rẩy.

Cơ thể trong lòng hắn đang run lên từng cơn.

Hạ Trí theo bản năng vùng vẫy, nhưng ngay sau đó, cậu ngửi được mùi hương quen thuộc.

Động tác giãy giụa bỗng khựng lại.

Cậu cứng đờ.

Sau đó, như người chết đuối túm lấy cọng rơm cứu mạng, cậu bấu chặt lấy áo hắn.

Cậu dường như chưa thể phân biệt được đây là thực hay mơ.

Môi run rẩy, từng chút một, cậu khe khẽ gọi tên hắn: "…Thời Bùi…"

Giọng nói khẽ đến mức gần như không thể nghe thấy.

Nhưng lại như đã được lặp đi lặp lại vô số lần trong lòng.

Tự nhiên, trôi chảy, không có một chút ngập ngừng nào.

Nhưng lúc này, Chu Thời Bùi hoàn toàn không để t@m đến chuyện đó.

Toàn bộ sự chú ý của hắn đều dồn vào người trong lòng mình.

Hạ Trí đang run lẩy bẩy, quần áo ướt đẫm, trên người có không ít vết xước và máu khô.

Hạ Trí bấu chặt lấy tay hắn, lực đạo vô cùng mạnh, rõ ràng vẫn chưa thoát khỏi cơn hoảng loạn.

Trên đường, có mấy chiếc xe đỗ lại—có xe của Chu Thời Bùi, cũng có xe từ hướng đối diện chạy tới.

Người bên phía bệnh viện nhanh chóng xuống xe, nhìn thấy đám người của Chu Thời Bùi, họ tỏ vẻ vô cùng khách sáo, cất giọng nói: “Tiên sinh, thật xin lỗi vì đã làm phiền. Người trong lòng anh là bệnh nhân của bệnh viện chúng tôi. Tinh thần cậu ấy có chút vấn đề, vừa rồi đã bỏ trốn. Bây giờ chúng tôi phải đưa cậu ấy về.”

Hạ Trí nghe thấy giọng nói đó, cơn run rẩy càng dữ dội hơn.

Chu Thời Bùi nhíu mày, siết chặt vòng tay ôm lấy người trong lòng, vừa dịu dàng vỗ về, vừa quay sang dặn dò thuộc hạ bên cạnh: “Gọi cảnh sát ngay. Giữ chặt đám người này, đừng để ai chạy thoát. Tôi đưa Hạ Trí về trước.”

“Rõ.”

Người đi theo hắn là một gương mặt hoàn toàn xa lạ. Trên khuôn mặt đối phương không có lấy một chút biểu cảm dư thừa, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Chu Thời Bùi nói xong, cúi người bế Hạ Trí lên xe.

Bên ngoài, đám người bệnh viện thay đổi sắc mặt, giọng điệu sắc bén: “Gọi cảnh sát? Các người đang đùa đấy à? Tôi khuyên các người tốt nhất đừng xen vào chuyện này!”

Câu nói còn chưa dứt, từ mấy chiếc xe phía sau Chu Thời Bùi, liên tiếp có thêm người bước xuống.

Không giống những gương mặt quen thuộc thường xuyên đi theo hắn, những người này, ngay cả Hạ Trí cũng chưa từng gặp qua.

Mỗi người đều mang theo sát khí ẩn nhẫn, rõ ràng là đã được huấn luyện bài bản.

Chu Thời Bùi không rảnh để ý tới đám người kia nữa, mọi chuyện đều giao lại cho thuộc hạ xử lý.

Lúc này, hắn chỉ tập trung vào người trong lòng.

Hạ Trí vẫn còn run rẩy không ngừng, bấu chặt lấy hắn, không chịu buông tay.

Chu Thời Bùi khẽ dặn dò tài xế: “Tới bệnh viện ngay. Hạ vách ngăn phía sau xuống.”

Tài xế nhìn thoáng qua gương chiếu hậu, gật đầu, sau đó điều chỉnh vách ngăn, ngăn cách hoàn toàn tầm nhìn giữa khoang trước và khoang sau.

Bấy giờ, Chu Thời Bùi mới cúi xuống, dịu dàng nhìn người trong lòng mình, giọng nói thấp đi vài phần, như sợ dọa đến cậu: “Hạ Trí, quần áo em ướt hết rồi. Anh giúp em cởi ra nhé?”

Người trong lòng không có phản ứng gì, không biết có nghe thấy hắn nói hay không.

Nhưng khi Chu Thời Bùi đưa tay tháo cúc áo cậu, Hạ Trí dường như cũng hiểu được ý hắn. Cậu lặng lẽ phối hợp, để hắn giúp mình cởi từng lớp quần áo ướt ra.

Chu Thời Bùi cởi áo khoác của mình, quấn chặt lấy Hạ Trí, sau đó ôm cậu vào lòng.

Lúc này, hắn mới thấy rõ, trên người Hạ Trí chi chít những vết thương lớn nhỏ.

Đến khi hoàn toàn được bao bọc trong hơi ấm quen thuộc, cơ thể Hạ Trí mới dần dần ngừng run rẩy.

Cậu cuộn tròn trong lồ ng ngực hắn, chầm chậm nhắm mắt lại.

Suốt quãng đường đến bệnh viện, không ai nói với ai câu nào.

Chu Thời Bùi lặng lẽ nhìn người trong lòng, đôi mắt sâu thẳm chứa đựng cơn giận dữ lạnh lẽo đến mức có thể giết người.

Rất hiếm khi hắn có cảm giác tàn bạo đến thế.

Nhưng chỉ cần cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay Hạ Trí, ánh mắt hắn mới dần dịu xuống.

Vào bệnh viện.

Hạ Trí cực kỳ bài xích việc tiếp xúc với người khác.

Bác sĩ muốn kiểm tra vết thương, cậu kiên quyết không chịu, chỉ bấu chặt lấy Chu Thời Bùi, nhất định không buông.

Chu Thời Bùi đành phải ôm cậu vào lòng, từng chút từng chút một dỗ dành, Hạ Trí mới chịu phối hợp với bác sĩ.

May mắn thay, kết quả kiểm tra cho thấy, tất cả chỉ là vết thương ngoài da, chỉ có xương cánh tay bị rạn nhẹ, nhưng không quá nghiêm trọng.

Có điều, đáng lo hơn cả, chính là tổn thương tâm lý.

Hạ Trí không thể rời khỏi Chu Thời Bùi.

Chỉ cần hắn hơi nhích người muốn đứng dậy, cậu sẽ lập tức giật mình, hoảng loạn tóm lấy tay hắn, giống như một con chim sợ cành cong.

Cuối cùng, Chu Thời Bùi chỉ có thể ở lại, một tấc cũng không rời.

Hắn thậm chí không có thời gian để tra xem, rốt cuộc Hạ Trí đã phải chịu những gì trong mấy ngày qua.

Đêm đã khuya.

Hạ Trí ngủ không yên, vài lần giật mình tỉnh dậy, theo bản năng mở mắt tìm kiếm bóng dáng hắn, sau đó siết chặt lấy hắn lần nữa.

Chu Thời Bùi vốn ngồi trên ghế cạnh giường, thấy vậy, hắn hạ giọng dỗ dành: “Em nhích vào trong một chút đi. Anh ngủ cùng em.”

Cơ thể căng cứng của Hạ Trí dần dần thả lỏng.

Cậu khẽ buông lỏng lực đạo đang nắm lấy tay hắn, chậm rãi dịch người vào trong.

Chu Thời Bùi kéo chăn, nằm xuống bên cạnh cậu.

Chiếc giường đơn của bệnh viện rất chật, ban đầu hắn không định lên giường, để Hạ Trí ngủ thoải mái hơn.

Nhưng giờ phút này, hắn không còn cách nào khác.

Hắn cẩn thận ôm lấy cậu, sợ chạm vào vết thương trên người cậu, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Lần này, Hạ Trí cuối cùng cũng ngủ yên.

Không còn giật mình tỉnh giấc nữa.

Chu Thời Bùi cúi đầu, yên lặng nhìn người trong lòng.

Tâm trạng dịu xuống, hắn mới bỗng nhớ ra—

Hôm nay, Hạ Trí đã gọi tên hắn.

Chương 64

DTV-EBOOK

Chương 64:

Sáng sớm, khi Hạ Trí vẫn chưa tỉnh, người của Chu Thời Bùi đã đến bệnh viện để báo cáo tình hình.

Hắn nhìn người đứng trước cửa, khẽ giơ tay ra hiệu im lặng, cẩn thận kéo chăn đắp cho Hạ Trí trước khi đứng dậy rời đi.

Hai người trao đổi ngay trước cửa phòng bệnh. Đối phương đã báo cáo toàn bộ lời khai của tất cả nhân viên trong bệnh viện tư kia, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Chu Thời Bùi dùng một số biện pháp đặc biệt, khiến không ai dám nói dối hay che giấu điều gì. Mãi đến khi hắn lấy được toàn bộ thông tin, cảnh sát mới chính thức vào cuộc.

Cái gọi là "chỉnh sửa tâm lý" của bệnh viện đó thực chất chỉ là sự tra tấn bằng phương pháp thôi miên và sốc điện, kết hợp với những biện pháp phi nhân tính khác. Nói trắng ra, họ ép buộc bệnh nhân phải thừa nhận "lỗi sai", liên tục nhồi nhét vào tiềm thức của họ rằng làm như vậy là sai trái và sẽ bị trừng phạt.

Phương pháp " sốc điện trị liệu" mà họ nhắc đến, thực chất chính là tra tấn bằng giật điện.

Vì họ cam kết sẽ thấy kết quả chỉ trong vòng một tuần, nên ngay sau khi bị đưa vào đó, Hạ Trí đã phải chịu đựng cường độ "điều trị" cao gấp nhiều lần so với người khác.

Mỗi lần bác sĩ tâm lý thôi miên, họ đều đưa cho cậu một tờ giấy và cây bút. Chỉ cần Hạ Trí viết xuống cái tên "Chu Thời Bùi", cậu lập tức bị trừng phạt—hoặc là bị sốc điện, hoặc là bị nhốt dưới tầng hầm không có thức ăn, nơi không có một tia sáng, phải chịu đựng suốt cả ngày. Chúng muốn bào mòn tâm lý của cậu trước khi ép cậu "tái thiết lập" tư tưởng.

Thế nhưng, bất kể mức độ tra tấn có tăng lên bao nhiêu, mỗi lần bị thôi miên, Hạ Trí chỉ kiên trì viết đi viết lại cái tên "Chu Thời Bùi" trên trang giấy.

Ban đầu, những kẻ kia còn nghĩ rằng với dạng như Hạ Trí, có lẽ không cần phải tốn quá nhiều công sức. Thế nhưng sau hàng loạt thất bại, chúng dần mất kiên nhẫn.

Chúng ấn đầu cậu xuống nước, chỉ kéo lên khi cậu gần như ngạt thở, ép cậu phải thừa nhận cái gọi là "sai lầm".

Hạ Trí không nghe lời bọn chúng, thế nên tất cả các biện pháp “điều trị” mà bệnh viện dùng để đối phó với “bệnh nhân” đều được áp dụng lên người cậu. Trong suốt ba ngày, ngày nào cậu cũng phải chịu đựng những “phương pháp điều trị hiệu quả cao” đó.

Hạ Trí tự mình trốn ra ngoài. Khi bị nhốt trong phòng, toàn thân cậu đã ướt sũng.

Trong bệnh viện kia có một gã nhân viên thấy cậu xinh đẹp, nhân lúc buổi tối lén vào phòng cậu, kết quả cậu phản kháng quá kịch liệt, gã liền tức giận kéo cậu vào phòng tắm, ấn đầu cậu vào bồn tắm, khiến cậu hít thở không thông.

Thấy Hạ Trí không còn sức lực để phản kháng, gã buông lỏng cách giác, ngay lúc này Hạ Trí bỗng dùng hết sức đẩy ngã gã, đầu gã đập vào vách tường, nhân lúc gã còn đang choáng váng, cậu liền nhanh tay đập vào đầu gã vài cái, chờ đến khi gã ngất đi cậu mới nhanh chóng rời đi.

Khi tỉnh lại, gã phát hiện áo khoác và thẻ ra vào trong phòng đã biến mất. Bên ngoài, có người hô hoán rằng Hạ Trí đã trèo tường bỏ trốn. Những vết thương trên người cậu, cùng cánh tay gãy, đều là do ngã xuống khi leo qua bức tường ấy.

Chu Thời Bùi nghe xong, ánh mắt không lộ ra chút cảm xúc nào, chỉ lạnh nhạt hỏi: "Bọn chúng đang ở đâu?"

Khi cảnh sát đến, họ đã đưa những kẻ đó đi, nhưng có vẻ như bệnh viện này có người đứng sau bảo vệ chúng.

"Ừm." Chu Thời Bùi gật đầu, vẻ mặt bình thản như thường: "Giao cho luật sư xử lý là được."

Những bệnh viện như thế này có kẻ chống lưng cũng chẳng có gì lạ. Chu Thời Bùi không hề bất ngờ, nhưng lần này, không chỉ bệnh viện, mà cả những kẻ đứng sau nó, hắn đều sẽ không để yên.

"Đúng rồi, chuyện nhà họ Hạ, giúp tôi nhắn một câu." Giọng điệu hắn vẫn bình thản, nhưng càng như vậy, chứng tỏ tâm trạng hắn lúc này càng tệ. "Tôi thấy ông nội của Hạ Trí, từ sau khi con trai mất, tinh thần cũng không còn ổn định nữa. Tốt nhất nên đưa vào viện dưỡng lão, tôi sẽ đích thân thu xếp, để ông ta an tâm dưỡng già, không cần ra ngoài nữa."

"Tôi hiểu rồi." Đối phương khẽ gật đầu.

"Còn nữa, Mẫn Nghiêm, giúp tôi chọn hai người, từ giờ chuyên theo sát Hạ Trí."

Người đàn ông được gọi là Mẫn Nghiêm lần nữa gật đầu: "Được, tôi sẽ sắp xếp."

Vừa dứt lời, trong phòng bệnh bỗng có tiếng động. Chu Thời Bùi lập tức xoay người, vừa mở cửa ra đã thấy Hạ Trí đứng đó, đi chân trần, ánh mắt hoảng loạn. Nhìn thấy Chu Thời Bùi, cậu ngay lập tức lao tới ôm chặt lấy hắn.

Mẫn Nghiêm thấy vậy, rất biết ý mà rời đi.

Chu Thời Bùi cúi đầu nhìn Hạ Trí, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng bế cậu lên. Hạ Trí dùng cánh tay không bị thương ôm lấy cổ hắn, siết rất chặt, như thể sợ hắn sẽ biến mất. Dù không nói một lời, Chu Thời Bùi vẫn có thể cảm nhận được sự bất ổn trong cảm xúc của cậu.

Sau khi đặt Hạ Trí trở lại giường, cơ thể cậu vẫn cứng đờ, nhưng tay thì nhất quyết không chịu buông hắn ra.

Chu Thời Bùi nhìn xuống, nhẹ nhàng nắm lấy tay Hạ Trí, chậm rãi gỡ ra rồi giữ trong lòng bàn tay mình. Lúc này, Hạ Trí mới dần thả lỏng.

Chu Thời Bùi ngồi xuống bên cạnh, ôm cậu vào lòng. "Đừng sợ, anh ở đây, sẽ không đi đâu cả."

Hạ Trí lặng lẽ dựa vào hắn, đôi mắt cụp xuống, không có chút động tĩnh nào.

Chu Thời Bùi cúi nhìn cậu, trong lòng xót xa nhưng không nói gì. Mãi đến khi cảm xúc của Hạ Trí dường như đã ổn định hơn, hắn mới lên tiếng.

"Hạ Trí."

Nghe thấy giọng hắn, Hạ Trí mới có phản ứng. Cậu ngẩng đầu, đôi mắt đen láy nhìn hắn.

Chu Thời Bùi giơ tay, lòng bàn tay ấm áp vuốt nhẹ lên má cậu, dịu dàng hỏi: "Có thể gọi tên anh một lần nữa không? Giống như hôm qua vậy."

Hạ Trí hơi sững lại, không lên tiếng.

Chu Thời Bùi biết không thể vội, có thể mở miệng đã là một bước tiến lớn. Nhưng hắn vẫn chờ đợi, vẫn mong cậu có thể gọi tên mình như hôm qua.

"Anh muốn nghe em gọi lại một lần nữa." Hắn nói.

Đôi mắt Hạ Trí thoáng dao động. Cậu siết chặt tay Chu Thời Bùi, mất một lúc lâu mới mở miệng.

Lâu như vậy không nói chuyện, muốn cất giọng trở lại thực sự rất khó. Cậu cố gắng từng chút một, chậm rãi phát âm từng chữ.

"Chu... Thời... Bùi."

Giọng điệu vẫn còn gượng gạo, không được trôi chảy như hôm qua, nhưng từng chữ đều rõ ràng. Nhìn thấy cậu cố gắng đến nhường ấy, lòng Chu Thời Bùi tràn đầy tự hào.

"Ừ, anh nghe thấy rồi."

Giọng hắn dịu dàng đến cực hạn.

Hạ Trí nghe vậy, ngước mắt nhìn hắn, lại chủ động gọi thêm một lần: "Chu... Thời... Bùi."

Chu Thời Bùi khẽ cười, ôm chặt lấy cậu vào lòng.

Hạ Trí lặng lẽ dựa vào ngực hắn, dường như cảm nhận được niềm vui của hắn từ nhịp đập trong lồ ng ngực. Đến lúc này, cậu mới thật sự có cảm giác an toàn.

Hạ Trí hồi phục rất nhanh. Sau vài ngày được Chu Thời Bùi chăm sóc, tâm trạng cậu đã khá hơn nhiều, ít nhất là không còn bài xích người khác nữa. Nhưng rõ ràng, chuyện này đã để lại một bóng ma không nhỏ trong lòng cậu.

Biểu hiện rõ ràng nhất chính là cậu không thể rời xa Chu Thời Bùi. Dù không còn quấn lấy hắn từng giây từng phút như ban đầu, nhưng chỉ cần hắn đi lâu một chút, cậu sẽ lập tức xuống giường đi tìm.

Vì thế, Chu Thời Bùi luôn cố gắng không rời cậu quá nửa tiếng.

Trong thời gian nằm viện, Hạ Trí cũng bắt đầu luyện tập lại khả năng ngôn ngữ. Việc này với cậu không dễ dàng gì, mỗi lần mở miệng đều phải cố gắng từng chút một, nhiều khi còn phải dùng tay để diễn đạt. Dù vậy, Chu Thời Bùi không cho phép cậu dùng ngôn ngữ ký hiệu khi ở trước mặt hắn.

Dù Hạ Trí nói chậm, diễn đạt không trôi chảy, hắn cũng kiên nhẫn lắng nghe, từng chút một xác nhận ý của cậu.

Hạ Trí biết Chu Thời Bùi không chê cậu nói kém, cũng không ngại nghe cậu chậm rãi diễn đạt, nên khi giao tiếp với hắn, cậu không có áp lực.

Và cuối cùng, đến gần ngày xuất viện, ba từ mà Hạ Trí nói trôi chảy nhất… vẫn là tên của Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi không nói với bất kỳ ai về việc Hạ Trí nhập viện. Cậu cần một môi trường yên tĩnh, rõ ràng lúc này không thích hợp để tiếp khách. Mấy ngày trước, khi phản ứng căng thẳng của cậu còn nghiêm trọng, ngoại trừ hắn ra, ngay cả bác sĩ cũng phải có hắn bên cạnh trấn an mới có thể tiếp cận.

Nhưng dù vậy, vẫn có người lần ra được bệnh viện này.

Chủ của cơ sở y tế kia đã đích thân đến, tay xách theo giỏ hoa quả và đủ loại quà cáp, định tới thăm bệnh. Tuy nhiên, khi vừa đến cửa phòng bệnh của Hạ Trí, gã đã bị Mẫn Nghiêm chặn lại.

Bên trong, Hạ Trí cũng nghe thấy tiếng động bên ngoài. Cậu quay đầu nhìn về phía Chu Thời Bùi. Lúc này, hắn vừa gọt xong một quả lê, đưa tới trước mặt cậu, giọng nói dịu dàng: "Em ăn hoa quả trước, anh ra ngoài xem một chút."

Hạ Trí nhận lấy, nhẹ gật đầu, chậm rãi nói: "Vậy... anh mau quay lại."

“Được." Chu Thời Bùi bật cười, đặt con dao gọt trái cây xuống, xoa nhẹ lên tóc cậu, sau đó mới đứng dậy rời khỏi phòng bệnh.

Nhưng ngay khi bước ra ngoài, nét mặt hắn lập tức lạnh đi. Sự dịu dàng trong phòng bệnh hoàn toàn biến mất, thậm chí ngay cả vẻ ôn hòa thường ngày cũng không còn. Hắn chỉ nhàn nhạt nhìn người đàn ông đứng đó.

Người kia đành gượng cười, chủ động mở lời trước: "Chu tổng, lần này tôi đến là để đích thân xin lỗi anh và cậu Hạ. Tôi không ngờ chuyện lại gây ra tổn hại lớn đến vậy. Đây hoàn toàn là một sự hiểu lầm, tôi cũng không biết cấp dưới lại hành xử như thế. Họ không biết thân phận của cậu Hạ. Hay là thế này, những kẻ đó, tôi giao hết cho anh xử lý, hoặc để tôi thay anh giải quyết, nhất định sẽ cho anh một câu trả lời thỏa đáng, được chứ?"

Rõ ràng, gã định đẩy những kẻ làm việc trực tiếp trong bệnh viện ra làm vật hy sinh, giữ lại mạng lưới phía sau.

Chu Thời Bùi chỉ hờ hững nhìn Mẫn Nghiêm một cái, lạnh nhạt nói: "Tiễn khách."

"Chu tổng—" Người kia không ngờ hắn lại cự tuyệt dứt khoát đến vậy, sắc mặt thay đổi liên tục, vừa định bước lên một bước đã bị chặn lại.

Chu Thời Bùi chẳng buồn nghe thêm, quay người đẩy cửa vào phòng bệnh.

Bên trong, Hạ Trí vẫn ngồi yên, trên tay vẫn cầm quả lê, nhưng một miếng cũng chưa ăn. Cậu cứ lặng lẽ chờ hắn quay lại.

Chương 65

DTV-EBOOK

Chương 65:

Hôm xuất viện, Chu Thời Bùi vừa hoàn tất thủ tục cho Hạ Trí thì người nhà của cậu cũng đến. Có lẽ bọn họ đã biết tin cậu xuất viện.

Hạ Trí chạm mặt họ ngay trước cửa phòng bệnh. Mấy người đó thấy tình trạng của cậu có vẻ ổn, không có vấn đề gì nghiêm trọng thì thở phào nhẹ nhõm. Trước đó, họ còn tưởng tình hình nguy cấp lắm, nhưng nhìn cậu bây giờ, rõ ràng là Chu Thời Bùi chuyện bé xé ra to, cứ làm quá lên mà thôi.

Dù sao ông Hạ cũng là ông nội của Hạ Trí, làm sao có thể thật sự làm hại cháu mình chứ?

Trước sự xuất hiện của họ, Hạ Trí không có phản ứng gì, chỉ là sắc mặt Chu Thời Bùi hơi trầm xuống. Hắn đứng sau cậu, không lên tiếng.

Chú của Hạ Trí thấy vậy, chủ động lên tiếng trước: "Nghe nói hôm nay con xuất viện, nên mọi người qua thăm. Thế nào rồi? Cơ thể hồi phục khá chưa?"

Hạ Trí khẽ gật đầu, thái độ không nhiệt tình, cũng không lạnh nhạt.

Người nhà họ Hạ khách sáo, cậu cũng xa cách. Giữa họ, rất khó để nảy sinh cảm giác của người thân ruột thịt.

"Chuyện của ông con, đúng là ông ấy sai. Nhưng ông không cố ý muốn làm hại con, chẳng qua bị người ta lừa thôi. Ông đã già rồi, cũng không dễ dàng gì. Mất con trai khi tuổi đã cao, nỗi đau ấy không ai có thể hiểu được. Từ sau khi cha mẹ con qua đời, ông ấy bệnh triền miên suốt một thời gian dài."

"Chú nói những lời này không phải để mong con tha thứ cho ông, chỉ là bây giờ con đã không sao nữa, có thể vì cha mẹ con mà suy nghĩ một chút không? Đừng để ông phải ở một mình trong viện dưỡng lão. Sức khỏe ông không tốt, mọi người cũng không yên lòng."

Lời nói của chú cậu rất uyển chuyển. Rõ ràng Chu Thời Bùi đang đứng đây, nhưng từ đầu đến cuối, chẳng ai trong bọn họ đề cập đến hắn.

Hạ Trí vừa nghe đã hiểu ngay, chắc chắn trong thời gian cậu nằm viện, Chu Thời Bùi đã có sắp đặt gì đó. Cậu nghiêng đầu nhìn hắn.

Chu Thời Bùi nhẹ nhàng đặt tay lên vai cậu, vỗ nhẹ hai cái.

Giọng điệu hắn vẫn bình thản, còn mang theo ý cười: "Người có chuyên môn làm việc chuyên môn. Nhân viên của viện dưỡng lão đều là những người có kinh nghiệm chăm sóc người già, chắc chắn sẽ làm tốt hơn mọi người. Hạ Trí cũng chỉ đang làm tròn hiếu đạo với cha mẹ mình thôi, đúng không? Không biết là mọi người đây là lo lắng điều gì?"

Nụ cười của hắn nhàn nhạt, nghe qua có vẻ thân thiện, nhưng trong đáy mắt lại chẳng có lấy một tia ấm áp.

Giọng điệu bình thản, nhưng lời nói như một nhát dao sắc bén, dễ dàng phản đòn.

Trong chuyện này, rõ ràng Hạ Trí mới là người bị hại, vậy mà bọn họ coi tổn thương cậu phải chịu nhẹ như lông hồng. Đến thời điểm này, họ còn dám nhắc tới cha mẹ cậu sao?

Hạ Trí đã làm gì sai?

Nếu không phải vì thương nhớ cha mẹ, nếu không phải vì tin lời ông Hạ, cậu có thể ngoan ngoãn tới gặp ông ta không?

Chú cậu thoáng khựng lại. Lời của Chu Thời Bùi không hề gay gắt, cũng không trực tiếp trở mặt với họ, nhưng chính vì thế mà họ càng khó phản bác.

Cô của Hạ Trí có vẻ không chịu nổi, cuối cùng cũng mở miệng: "Chu tổng, dù sao ông ấy cũng là ông nội của Hạ Trí, chuyện này không thể thay đổi được. Đúng là ông không quá yêu thương nó, nhưng cũng chưa từng bạc đãi nó. Với cha mẹ Hạ Trí, ông ấy cũng có ơn sinh thành và nuôi dưỡng."

Nói đến đây, bà quay sang nhìn cậu: "Hạ Trí, con tự biết cha mẹ đã đối xử với con thế nào, đúng không? Và con cũng biết ông đã đối với cha mẹ con ra sao. Tuy con không có tình cảm với bọn ta, nhưng chẳng lẽ con không hiểu chuyện hả?"

"Nếu không phải là con của cha mẹ con, ông ấy có lo cho con không? Ông ấy còn mang cả tiền dưỡng già của mình ra, kết quả này là điều ông ấy mong muốn sao? Ông ấy cố ý làm hại con sao?"

"Cha mẹ con dưới suối vàng mà thấy cảnh này, sẽ đau lòng biết bao. Một bên là đứa con yêu quý, một bên là người cha mà họ kính trọng. Con chắc chắn muốn làm đến mức này sao?"

Cô của cậu quan tâm ông cụ hơn bất kỳ ai. Dù biết ông sai, bà vẫn cho rằng có thể thông cảm được.

Sắc mặt Hạ Trí dần tái nhợt. Dưới tay áo, bàn tay cậu siết chặt hơn.

Rõ ràng cậu chẳng hề nói gì, vậy mà những người này, sau khi thăm hỏi qua loa vài câu, từng lời từng chữ đều ngấm ngầm đổ lỗi cho cậu.

Chu Thời Bùi cuối cùng cũng không còn giữ lại chút khách khí nào nữa.

Giọng hắn lạnh lùng, không chút cảm xúc: "Tôi nghĩ mọi người hiểu lầm rồi. Nếu không phải vì ông ta là ông nội của Hạ Trí, nếu không phải vì cha mẹ em ấy, thì hôm nay nơi tôi đưa ông ta tới đã không phải là viện dưỡng lão."

Hắn khẽ nhếch môi, đáy mắt tối sầm: "Không ngờ, đến cuối cùng, thứ các người trách lại là tôi quá mềm mỏng sao?"

Bọn họ sao có thể đối xử với Hạ Trí như vậy? Cậu chỉ quan t@m đến cha mẹ mình, thế nhưng họ không ngừng dùng chính người mà cậu yêu thương nhất để giày vò trái tim cậu.

Bác của Hạ Trí kéo tay em gái mình, đứng ra hòa giải: "Chu tổng, cậu hiểu lầm rồi. Em gái tôi vốn thẳng tính, nói chuyện không suy nghĩ nhưng thực ra không có ý gì xấu. Ý nó chỉ là, dù sao cũng là người một nhà, đánh gãy xương vẫn còn gân nối liền, máu mủ tình thâm, ai bị tổn thương cũng đều không dễ chịu."

Rõ ràng, so với những người khác, người bác này khéo léo hơn nhiều. Trong gia đình, phần lớn chuyện quan trọng đều do ông đứng ra giải quyết. Trước đây, Chu Thời Bùi còn có thể nể mặt vài phần, nhưng hôm nay, hắn không muốn nể nang thêm chút nào nữa.

Hắn cười nhạt: "Đã nói đến mức này, vậy thì cứ làm cho rõ ràng một lần. Cũng đừng đem mấy lời 'người một nhà' ra nói mãi nữa."

Chu Thời Bùi lạnh lùng nhìn bọn họ: "Nếu các người thật sự xem Hạ Trí là người nhà, vậy thì hãy đưa ông ta đến viện dưỡng lão, để ông ta tự mình xin lỗi Hạ Trí, đồng thời cam kết từ nay không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của em ấy. Nếu làm được, chuyện này có thể bỏ qua."

Hắn dừng một chút, ánh mắt sâu thẳm quét qua từng người: "Hoặc, Hạ Trí sẽ hoàn toàn cắt đứt quan hệ với các người. Sau này đừng lấy cớ cha mẹ em ấy để bắt Hạ Trí về thăm ông ta nữa. Các người muốn đón ông ta về thì tùy, nhưng hãy trông nom cho tốt. Nếu ông ta còn làm ra chuyện gì thêm lần nữa, đến lúc

đó, các người sẽ không còn lý do để đứng trước mặt tôi nói những lời này đâu."

Từng câu từng chữ của hắn đều rõ ràng, không để lại đường lui.

Bác của Hạ Trí nhíu mày, ánh mắt phức tạp nhìn Hạ Trí: "Đây cũng là ý của con sao?"

Từ đầu đến cuối, Hạ Trí không nói một lời nào, hoàn toàn là bọn họ tự mình nói chuyện với nhau.

Cậu ngước mắt nhìn họ, gật đầu: "Ừm."

Dù gì đó cũng là cha của cha cậu, cậu không thể thực sự làm gì quá đáng với ông Hạ. Hai cách giải quyết mà Chu Thời Bùi đưa ra, đều dựa trên điều này mà quyết định.

Hoặc là tự ông Hạ đến xin lỗi, hoặc là từ nay về sau, không ai còn liên quan gì đến ai nữa.

Làm tổn thương người khác, không thể chỉ dựa vào một câu "không cố ý" là có thể xóa bỏ mọi sai lầm.

Khoảnh khắc Hạ Trí lên tiếng, tất cả đều sững sờ. Bác cả kinh ngạc, há miệng: "Con... nói chuyện được rồi?"

"Ừm."

Lần này, không ai lên tiếng nữa.

Bọn họ đến đây đã lâu, rõ ràng là đến thăm Hạ Trí, nhưng thực chất chẳng ai thật lòng quan t@m đến cậu cả. Mỗi người đều mang theo mục đích riêng.

Sau một lúc lâu, bác cả thở dài: "Được rồi, bác hiểu ý con. Dù sao cũng có thể nói chuyện lại, đó là chuyện tốt, sau này sẽ ngày càng tốt hơn thôi."

Bọn họ hiểu rõ ông Hạ là người như thế nào, dù biết mình sai, ông Hạ cũng tuyệt đối không bao giờ chịu cúi đầu nhận lỗi với hậu bối, huống hồ gì là với Hạ Trí – người có quan hệ với Chu Thời Bùi.

Lựa chọn duy nhất chính là cách thứ hai: cắt đứt hoàn toàn liên hệ giữa ông Hạ và Hạ Trí. Bọn họ đều biết, những lời Chu Thời Bùi vừa nói, không phải chỉ để hù dọa.

Nhóm người nhà họ Hạ đến rồi lại rời đi. Cuối cùng, trong hành lang chỉ còn lại hai người – Chu Thời Bùi và Hạ Trí.

Chu Thời Bùi nắm lấy tay cậu, giọng nói dịu dàng: "Chúng ta về nhà thôi."

Ánh mắt Hạ Trí rơi trên người hắn, trong đáy mắt như có chút ý cười. Cậu khẽ gật đầu: "Được."

Xe của Chu Thời Bùi đỗ ngay bên ngoài bệnh viện, tài xế đã đến đón, hắn và Hạ Trí cùng nhau lên xe.

Về đến nhà vừa đúng giờ trưa.

dì Trương đã chuẩn bị sẵn một bàn đầy thức ăn, vì biết hôm nay hai người trở về. Trước đó, khi Hạ Trí còn nằm viện, mỗi ngày cơm nước đều do dì nấu rồi sai người mang đến bệnh viện.

"Chỉ mấy ngày không gặp, sao con lại gầy như vậy?" dì Trương nhìn Hạ Trí, trong mắt tràn đầy xót xa. Dì đã nghe về chuyện của cậu, nhưng thật sự không hiểu nổi tại sao người trong gia đình có thể nhẫn tâm gửi cậu đến nơi đó.

Hạ Trí lắc đầu, ra hiệu rằng mình không sao.

Cậu vẫn chưa nói chuyện trôi chảy, phần lớn thời gian vẫn thích im lặng, chỉ khi ở bên cạnh Chu Thời Bùi, cậu mới có thể nói nhiều hơn một chút.

Chu Thời Bùi nghĩ đến việc có nên mời một giáo viên riêng cho Hạ Trí hay không. Đến buổi chiều, hắn đem chuyện này nói với cậu.

Hạ Trí không hề phản đối, cậu cũng không muốn Chu Thời Bùi lo lắng, nên nhẹ nhàng gật đầu đồng ý.

Mọi thứ dường như đang dần trở lại quỹ đạo.

Chỉ là, có một lần, Hạ Trí vô tình thức dậy giữa cơn mơ màng, phát hiện đèn trong phòng vẫn sáng. Cậu khẽ nhíu mày, hỏi: "Sao anh không tắt đèn?"

Chu Thời Bùi chỉ đáp lại một câu đơn giản: "Để sáng một chút vẫn tốt hơn."

Lúc đó, Hạ Trí mới chợt hiểu ra.

Thì ra, hắn biết hết.

Cậu chưa từng kể với Chu Thời Bùi về những gì mình đã trải qua ở bệnh viện kia. Cậu nghĩ rằng nếu mình không nhắc tới, hắn sẽ không biết. Nhưng hóa ra, hắn đã biết từ lâu.

Cũng phải thôi… Làm sao Chu Thời Bùi có thể không biết được chứ?

Hạ Trí lặng lẽ chui vào lòng hắn, nhẹ nhàng dụi đầu vào ngực hắn.

Chu Thời Bùi ôm chặt cậu, sau đó nghe thấy giọng nói mềm mại vang lên: "Em không sợ đâu. Có anh ở đây, em không sợ nữa. Tắt đèn đi."

Mới chỉ vài ngày, nhưng cách nói chuyện của Hạ Trí đã lưu loát hơn trước rất nhiều.

Chu Thời Bùi nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, đưa tay tắt đèn.

Căn phòng lập tức chìm vào bóng tối.

Hạ Trí thực sự không còn sợ nữa. Cậu chậm rãi vươn tay, vòng qua eo hắn, lần mò trong bóng tối nhích người lên.

Chu Thời Bùi không biết cậu định làm gì, bàn tay vô thức thả lỏng đôi chút.

Hơi thở ấm áp phả nhẹ lên mặt hắn.

Ngay sau đó, một nụ hôn khẽ chạm vào môi.

Nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, chỉ thoáng qua rồi rời đi.

"Chu Thời Bùi, em thích anh, chỉ thích mình anh."

Câu nói này, Hạ Trí đã từng thể hiện rất nhiều lần, mỗi lần đều mang theo sự chân thành và mãnh liệt không chút do dự.

Nhưng đây là lần đầu tiên cậu tự mình nói ra thành lời.

Chu Thời Bùi ngây người.

Hắn cúi đầu nhìn người trong lòng, khác với những câu nói bình thường, lần này, khi Hạ Trí gọi tên hắn và tỏ tình, từng chữ một đều rõ ràng, phát âm cẩn thận, như thể cậu đã nói câu này vô số lần trong lòng.

Giữa màn đêm tĩnh lặng, Chu Thời Bùi cúi xuống, hôn lên đôi môi mềm mại kia.

Một tay ôm chặt lấy eo cậu, một tay nhẹ nhàng đặt sau gáy, kéo cậu lại gần, chậm rãi mà sâu sắc, hôn thật sâu.

Hạ Trí ngẩng nhẹ đầu trong vòng tay của Chu Thời Bùi, hé môi đón nhận nụ hôn của hắn. Bàn tay ôm lấy eo hắn vô thức siết chặt hơn.

Chu Thời Bùi cởi bỏ quần áo của Hạ Trí, nằm trong chăn, hô hấp nóng rực đan xen vào nhau, Hạ Trí nhắm mắt lại, hàng mi run rẩy, được Chu Thời Bùi ôm chặt trong lồ ng ngực hắn.

"Hạ Trí, gọi tên anh."

Giọng nói trầm thấp của Chu Thời Bùi mang theo chút khàn khàn, ánh mắt hắn nóng rực, hơi thở nặng nề phả lên cổ Hạ Trí.

Hạ Trí bị hắn ôm chặt trong lòng, cơ thể căng cứng khẽ run lên.

"Chu Thời Bùi."

"Chu Thời Bùi."

"Chu Thời Bùi..."

Chương 66

DTV-EBOOK

Chương 66:

Hạ Trí đã gần như hồi phục hoàn toàn, nhưng Chu Thời Bùi vẫn ở nhà với cậu thêm vài ngày.

Hai người gần như không rời nhau nửa bước. Khi Chu Thời Bùi xử lý công việc trong thư phòng, Hạ Trí cũng ở bên cạnh. Thỉnh thoảng, cậu hỏi xem có cần giúp gì không, nhưng hắn không muốn cậu dính vào công việc, nên cậu chỉ có thể ngồi trên sofa đọc sách hoặc lướt điện thoại. Đọc mệt thì nằm xuống ngủ.

Chu Thời Bùi có nhiều việc phải làm, lúc bận bịu cũng không để ý đến Hạ Trí. Nhưng khi tình cờ ngẩng đầu lên, hắn thấy cậu đã ngủ thiếp đi trên sofa.

Hắn đặt công việc sang một bên, đứng dậy, cầm lấy chiếc chăn đi về phía Hạ Trí. Khi cúi người định đắp chăn cho cậu, vừa mới chạm vào, Hạ Trí lập tức giật mình tỉnh dậy, vươn tay nắm lấy cổ tay hắn, ánh mắt cảnh giác và lạnh lùng.

Chu Thời Bùi khựng lại, cúi đầu nhìn Hạ Trí.

Hạ Trí cũng nhìn hắn, thoáng sững sờ, dần buông lỏng tay, thu tay về. Cả hai đều im lặng một lúc.

Chu Thời Bùi tiếp tục đắp chăn cho cậu, sau đó ngồi xuống, nắm lấy tay Hạ Trí. Bàn tay cậu có hơi lạnh, sự cảnh giác theo bản năng này khiến hắn không khỏi đau lòng.

Hắn không nói gì, chỉ nhẹ giọng bảo: "Em ngủ tiếp đi."

Nói xong, Chu Thời Bùi nhét tay cậu vào trong chăn. Đang định rút tay về, lại bị Hạ Trí nắm chặt.

Cậu ngước mắt nhìn hắn, chần chừ chưa chịu nhắm mắt lại.

Chu Thời Bùi dịu dàng nói: "Anh ở đây."

Hạ Trí chớp mắt, khẽ gật đầu, lúc này mới nhắm mắt ngủ tiếp. Đến khi ngủ say, tay cậu mới từ từ buông lỏng.

Chu Thời Bùi rút tay ra, cúi người đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cậu, sau đó mới đứng dậy tiếp tục công việc.

Lúc Hạ Trí tỉnh dậy, Chu Thời Bùi vẫn đang bận rộn. Cậu kéo chăn ra, theo bản năng tìm kiếm bóng dáng hắn.

"Em dậy rồi?" Chu Thời Bùi nghe thấy động tĩnh bên này, nhìn sang cậu một cái.

Hạ Trí nhìn hắn, người vừa ngủ dậy còn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Cậu đứng dậy, đi đến trước mặt hắn, ngẩn ngơ nhìn hắn không chớp mắt.

Chu Thời Bùi giơ tay kéo cậu vào lòng.

Hạ Trí ngồi lên đùi hắn, tỉnh táo hơn một chút, hơi nghiêng đầu thì thấy màn hình máy tính, bèn hỏi: "Vẫn chưa xong à?"

Chu Thời Bùi nhìn vào máy tính, nhưng tâm trí lại đặt hết lên người trong lòng: "Sắp rồi."

"Thật sự không cần em giúp sao?" Mấy ngày nay cậu rảnh rỗi đến mức nhàm chán. Hơn nữa, giúp hắn xử lý công việc, đối với

cậu mà nói, chẳng có gì là mệt cả.

Nếu cả hai cùng làm, thì Chu Thời Bùi sẽ có thêm thời gian ở bên cậu.

"Không cần, chỉ còn một chút nữa thôi." Chu Thời Bùi nói xong, siết chặt vòng tay ôm lấy cậu, cúi đầu hôn lên cổ cậu một cái.

Cảm giác ngưa ngứa khiến Hạ Trí rụt cổ lại, ôm lấy cổ hắn, vùi người vào lòng hắn.

Chu Thời Bùi cứ thế ôm Hạ Trí làm việc. Đúng như hắn nói, công việc chỉ còn lại chút, chưa đến mười mấy phút đã xong xuôi.

Sau khi xong việc, hắn bắt đầu bận rộn chuyện khác.

Hạ Trí dường như biết hắn định làm gì. Khi tay hắn chạm lên gáy cậu, cậu liền cúi đầu, chủ động hôn hắn.

Chuyện này, cả hai đã sớm ăn ý. Ban đầu, Hạ Trí còn ngại ngùng khi làm chuyện này trong thư phòng. Nhưng sau nhiều

lần, cậu phát hiện Chu Thời Bùi đặc biệt thích như vậy, nên cũng dần quen.

Cả buổi chiều, hai người đều ở lại trong thư phòng. Bên ngoài trời tối dần, trong phòng cũng trở nên mờ tối theo. Đến khi trời hoàn toàn sập tối, đèn trong thư phòng vẫn không bật lên.

Cuối cùng, Hạ Trí cũng không xuống ăn tối. Chu Thời Bùi bế cậu về phòng ngủ, sau đó tự mình xuống bếp nấu một ít đồ ăn mang lên cho cậu.

Chẳng bao lâu sau, vấn đề liên quan đến cơ sở y tế kia đã lên hot search. Rất nhiều bê bối bị phơi bày ra ánh sáng, hàng loạt chứng cứ lan truyền, những hành vi tồi tệ của họ khiến dư luận phẫn nộ, ai ai cũng lên án mạnh mẽ.

Chủ đề này giữ top suốt hai ba ngày. Những kẻ đứng sau muốn bảo vệ bệnh viện này, nhưng cũng không dám manh động vào lúc nhạy cảm này, cuối cùng đành lựa chọn rũ sạch quan hệ, bảo toàn bản thân.

Tưởng rằng chuyện này cứ thế mà kết thúc, không ngờ bằng chứng trên mạng ngày càng nhiều, sự việc bị đào bới càng lúc càng sâu, toàn bộ góc khuất đều bị phanh phui.

Có người âm thầm thúc đẩy, kết hợp với sức mạnh dư luận, cuối cùng, bệnh viện kia và những thế lực bảo kê phía sau đều bị quét sạch chỉ trong chớp mắt.

Những vấn đề tiếp theo sẽ do luật sư giải quyết. Không chỉ riêng Hạ Trí, mà còn nhiều nạn nhân khác nữa. Chu Thời Bùi đã bảo luật sư liên hệ với từng người một.

Vụ kiện này rất lớn. Ngay từ đầu, hắn đã không có ý định để bất cứ kẻ nào thoát tội, cũng không cho chúng cơ hội xoay chuyển tình thế.

Hạ Trí nhìn hot search đang gây xôn xao dư luận. Là người trong cuộc, nhưng cậu chẳng có quá nhiều cảm xúc. Chỉ lặng lẽ nhìn màn hình, tựa như đang đọc một tin tức bình thường.

Chuyện bệnh viện, chỉ cần điều tra là biết do ai ra tay. Nhưng những thông tin liên quan đến Hạ Trí thì được giấu rất kỹ.

Ngay khi sự việc vừa ngã ngũ, Giang Luật liền gọi điện tới, tò mò hỏi: "Bệnh viện ở khu ngoại thành phía Nam, là do cậu ra tay?"

"Ừm." Chu Thời Bùi không phủ nhận.

"Hai hôm trước, có người cuống quá tìm đủ mọi cách nhờ vả, còn tìm đến cả tôi, cầu xin tôi nói giúp vài lời. Lúc đầu tôi không tin, còn nghĩ chắc có nhầm lẫn gì rồi. Tự dưng cậu lại đi hạ một bệnh viện làm gì? Nhưng sau khi cho người điều tra, tôi mới biết, hóa ra thực sự là cậu."

Giang Luật nghe đến đây thì càng hứng thú: “Thật sự hiếm khi thấy cậu bỏ ra nhiều công sức như vậy để xử lý ai đó. Rốt cuộc bọn họ đã làm gì khiến cậu phải ra tay?”

Chu Thời Bùi nhàn nhạt đáp: “Làm việc thiện, tích đức.”

Giang Luật không nhịn được bật cười.

Chu Thời Bùi cũng không giấu giếm, kể lại chuyện của Hạ Trí cho Giang Luật nghe.

Nghe xong, Giang Luật không biết phải nói gì, một lúc sau mới hỏi: “Cậu ấy giờ thế nào rồi?”

“Khá hơn nhiều, nhưng tinh thần vẫn có chút bất an, cần có người bên cạnh.”

“Thảo nào, tôi nghe nói cậu mấy ngày liền không đến công ty. Hóa ra là ở nhà với Hạ Trí?”

“Ừm.”

Giang Luật im lặng vài giây, rồi chậm rãi cảm thán: “Cậu thật sự rất thích cậu ấy.”

Thích đến mức sẵn sàng ở bên Hạ Trí không rời nửa bước. Thích đến mức không chỉ xử lý mỗi bệnh viện, mà còn kéo theo cả những kẻ liên quan.

Chu Thời Bùi không đáp.

“Hạ Trí gặp chuyện này, là do tôi sơ suất. Nếu ngay từ đầu tôi sắp xếp người bảo vệ em ấy, thì đã không để chuyện như vậy xảy ra.”

So với trách móc người khác, hắn càng tự trách bản thân hơn. Đây đáng lẽ phải là điều quan trọng nhất mà hắn cần để ý.

“Đừng tự nhận hết lỗi lầm vào mình. Dù có chuẩn bị kỹ thế nào thì cũng có những chuyện không thể lường trước.” Giang Luật nói, sau đó như nhớ ra gì đó, liền chuyển chủ đề: “À đúng

rồi, lần này tôi gọi cho cậu vốn dĩ là để bàn về dự án khu nghỉ dưỡng. Sắp khai trương rồi, hay là cậu đưa Hạ Trí đến đó nghỉ ngơi một chút? Nếu đi thì cứ để tôi sắp xếp."

Với nhiều người, sau khi trải qua chuyện này, ra ngoài thư giãn một chút có lẽ sẽ tốt hơn. Nhưng với Hạ Trí thì chưa chắc. Dù vậy, Chu Thời Bùi cũng không từ chối ý tốt của Giang Luật, chỉ nói: "Tôi hỏi xem em ấy có muốn đi không."

"Ừ."

Dự án khu nghỉ dưỡng này là do hai người hợp tác, nhưng chủ yếu vẫn do Giang Luật phụ trách. Sau đó, cả hai bắt đầu nghiêm túc bàn về công việc.

Hạ Trí cầm ly nước từ ngoài đi vào, thấy Chu Thời Bùi đang gọi điện thoại thì không quấy rầy, chỉ yên lặng ngồi xuống sofa bên cạnh.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Chu Thời Bùi mới hỏi cậu: "Bên Giang Luật có một khu nghỉ dưỡng sắp khai trương, em có muốn đi thư giãn một chút không? Trước ngày khai trương sẽ không có nhiều người, cậu ấy sẽ sắp xếp mọi thứ."

Hạ Trí ngẩng đầu, bàn tay đang cầm ly nước khựng lại, khẽ lắc đầu. Cậu không quá hứng thú với những chuyện này.

Hơn nữa, tính theo thời gian thì sinh nhật của Chu Thời Bùi cũng sắp đến rồi.

Sau khi biết Hạ Trí có thể nói chuyện trở lại, mẹ Chu rất vui mừng, liền bảo Chu Thời Bùi đưa cậu đến nhà chơi. Có bà ở bên cạnh, Chu Thời Bùi cũng tiện đi đến công ty một chuyến, hẹn buổi chiều quay lại đón Hạ Trí.

Mẹ Chu mỉm cười hỏi Hạ Trí thích vị bánh kem nào. Dù sao thì Chu Thời Bùi vốn không mấy hứng thú với bánh kem, chi bằng làm loại mà Hạ Trí thích.

Hạ Trí nghĩ một lúc rồi hỏi: “Dì có thể dạy con làm không?”

“Cái này à…” Mẹ Chu nhíu mày, trông có vẻ khó xử. Một lúc sau, bà cười nói: “Thật ra cũng được thôi, nhưng có một điều kiện.”

“Dì nói đi ạ.” Hạ Trí nghiêm túc nhìn bà.

Bà nảy ra ý trêu chọc, mỉm cười bảo: “Đây là tay nghề gia truyền của nhà dì, về nguyên tắc thì không thể truyền cho người ngoài được. Thế nên, nếu con muốn học, thì phải gọi dì một tiếng ‘mẹ’ trước đã.”

Hạ Trí lập tức sững người, mặt hơi đỏ lên, ánh mắt cũng trở nên lúng túng.

Mẹ Chu chưa từng thấy dáng vẻ này của Hạ Trí, bất giác cảm thấy thú vị. Nhưng bà cũng không tiếp tục đùa cậu nữa. Tuy đúng là bà muốn nghe cậu gọi mình như vậy, nhưng cũng không muốn làm khó cậu. Dù sao cũng chỉ là một cách xưng hô mà thôi.

“Dì chỉ đùa thôi, chỉ là học làm bánh kem mà, nếu con muốn thì dì sẽ dạy. Định làm cho Tiểu Bùi à?” Giọng nói của bà rất dịu dàng.

Hạ Trí gật đầu.

“Vậy đợi Tiểu Bùi đến, bảo nó đưa con ở lại đây vài ngày, dì sẽ dạy con cách làm.”

“Dạ.”

Hạ Trí nhìn mẹ Chu, hai tay đặt trên đầu gối, hơi siết chặt, nắm lấy vạt áo của mình. Cậu do dự một lúc lâu, khẽ mở miệng nhẹ giọng gọi: “Mẹ…”

Giọng nói rất nhỏ, như thể còn hơi ngại ngùng, lại mềm mại ngoan ngoãn, khiến người nghe không khỏi mềm lòng.

Mẹ Chu có lẽ cũng không ngờ Hạ Trí thật sự gọi, bà sững sờ trong giây lát, rồi lập tức nở nụ cười rạng rỡ: “Ngoan!”

Hạ Trí gọi xong, cũng không nói thêm gì nữa.

Mẹ Chu nhìn ra được cậu vẫn chưa quen, nhưng bà đã gặp nhiều trường hợp như vậy nên không thấy lạ. Bà dịu dàng an ủi: “Không sao đâu, gọi một lần thì xa lạ, gọi hai lần sẽ quen thôi. Năm xưa châ của Tiểu Bùi khi về ra mắt cũng y hệt vậy, đừng ngại.”

Không biết lời này có thực sự giúp Hạ Trí bớt căng thẳng không, nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn gật đầu, nhẹ giọng đáp: “Vâng.”

“Vậy được rồi, năm nay mẹ sẽ dạy con làm bánh sinh nhật. Ngồi đây đợi mẹ một chút.” Mẹ Chu nói xong thì đứng dậy.

Hạ Trí ngước lên nhìn bà, không biết bà định làm gì, nên chỉ yên lặng ngồi chờ. Một lát sau, bà quay lại, trong tay cầm theo một phong bao lì xì, ngồi xuống bên cạnh cậu, nắm tay cậu rồi

nhét phong bao vào: “Theo phong tục, đổi cách xưng hô thì phải nhận lì xì, con cầm lấy đi.”

Hạ Trí nhìn phong bao trong tay, nhẹ nhàng siết lại, ngẩng đầu lên: “Con cảm ơn.”

“Vậy gọi thêm một tiếng nữa xem nào?” Bà cười.

Lần này, Hạ Trí ngoan ngoãn hơn, nhẹ nhàng gọi: “Mẹ.”

Nụ cười trên mặt mẹ Chu càng thêm rạng rỡ. Đôi mắt bà, dù đã in dấu vết của năm tháng, nhưng vẫn ánh lên sự dịu dàng và yêu thương khi nhìn Hạ Trí.

Chương 67

DTV-EBOOK

Chương 67:

Buổi chiều, Chu Thời Bùi về sớm. Hạ Trí cũng không ngồi không, cậu đang học cắm hoa với mẹ Chu.

Trước đây, mẹ Chu từng nghe nói Hạ Trí thích hoa, nên liền nhân cơ hội này dạy cậu.

Sau một thời gian tiếp xúc, Hạ Trí mới phát hiện ra mẹ Chu dường như biết rất nhiều về những thú vui tao nhã. Bà không chỉ am hiểu mà còn rất kiên nhẫn khi hướng dẫn, thỉnh thoảng còn giúp cậu chỉnh sửa tác phẩm của mình.

Hạ Trí cắm xong bình hoa, cẩn thận tỉa từng cành. Trên bàn vẫn còn khá nhiều hoa cát tường thừa lại, cậu liền chọn ra một số bông, dùng giấy gói cẩn thận tạo thành một bó hoa nhỏ.

Khi Chu Thời Bùi về đến nơi, Hạ Trí vừa gói xong bó hoa. Cậu đứng dậy, đưa bó hoa trên tay cho hắn.

Chu Thời Bùi cúi đầu nhìn, đưa tay nhận lấy: "Tự tay làm sao?"

"Ừm." Hạ Trí gật đầu: "Mẹ dạy em."

Nghe thấy cách xưng hô này, Chu Thời Bùi nhướng mày, ánh mắt lướt qua Hạ Trí, nhìn về phía mẹ mình. Mẹ Chu đang ngồi trên sofa, khóe môi vương ý cười.

Chu Thời Bùi thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Hạ Trí, khẽ bật cười, kéo tay cậu ngồi xuống cạnh mình.

"Hạ Trí nói muốn ở lại đây thêm mấy ngày, mẹ giữ người lại rồi đấy." Mẹ Chu nói.

Chu Thời Bùi nghe vậy, quay sang nhìn Hạ Trí. Cậu cũng khẽ gật đầu theo lời mẹ Chu.

"Được."

Chu Thời Bùi chỉ hơi bất ngờ, bởi vì hiếm khi thấy Hạ Trí chủ động thân thiết với ai.

"Anh cũng có thể đến công ty làm việc, không cần lúc nào cũng ở bên em đâu." Hạ Trí nói tiếp.

"Giờ đã bắt đầu không cần anh rồi?" Chu Thời Bùi cũng cười nhìn cậu.

"Không phải, em không có ý đó." Hạ Trí lập tức phủ nhận, bàn tay bị Chu Thời Bùi nắm chặt theo phản xạ cũng siết lại.

Chu Thời Bùi ánh mắt ôn nhu, trong đáy mắt mang theo ý cười, giọng nói chậm rãi mà dịu dàng: "Được thôi, nếu em thấy chán, muốn đến công ty tìm anh thì cứ đi."

"Ừm." Hạ Trí nhẹ giọng đáp.

Ở lại đây cũng không có gì không tốt, chỉ là khoảng cách đến công ty có hơi xa. Nhưng Chu Thời Bùi vốn không phải nhân viên, cũng chẳng cần chấm công, nếu không có việc quan trọng thì không nhất thiết phải đến công ty mỗi ngày đúng giờ.

Hôm nay nghe thấy Hạ Trí gọi mẹ mình là "mẹ", trong lòng Chu Thời Bùi có chút bất ngờ. Dù Hạ Trí đã có thể nói chuyện, nhưng hắn chưa từng yêu cầu điều đó.

Thế nhưng, không thể phủ nhận rằng, khi nghe cậu gọi như vậy, cảm xúc trong lòng hắn có chút vi diệu, giống như trái tim vốn trống rỗng bỗng chốc được lấp đầy, một cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời.

Buổi tối, Hạ Trí vừa tắm xong bước ra khỏi phòng tắm, liền thấy Chu Thời Bùi đang ngồi trên giường nhìn mình, như thể đang chờ cậu đi qua.

Cậu bước đến bên hắn, vừa ngồi xuống đã bị người kia kéo vào lòng.

Hạ Trí có chút bất ngờ, vô thức nghiêng đầu nhìn hắn.

Nhưng Chu Thời Bùi không nói gì, chỉ đơn giản là muốn ôm cậu.

Ban ngày, Hạ Trí theo mẹ Chu học làm bánh kem. Vì thường xuyên loay hoay với bột và kem tươi, trên người cậu lúc nào cũng thoang thoảng mùi sữa.

Cậu học rất chăm chú, nhưng mỗi lần làm xong thì bánh thường không đẹp lắm. Những chiếc bánh không đạt yêu cầu đều được chia ra, để cậu cùng người giúp việc trong biệt thự ăn.

Sau nhiều ngày liên tiếp, mọi người trong biệt thự nghe thấy hai chữ "bánh kem" đều có bóng ma tâm lý. Người ăn nhiều nhất chính là Hạ Trí.

May mắn thay, trời không phụ lòng người, dưới sự hướng dẫn tận tình của mẹ Chu, cuối cùng cậu cũng làm ra một chiếc bánh vừa đẹp mắt vừa ngon miệng.

Toàn bộ người trong biệt thự đều thở phào nhẹ nhõm, ít nhất thì từ giờ họ không phải ăn bánh kem mỗi ngày nữa.

Mẹ Chu cũng đã lâu rồi không cảm thấy cuộc sống vui vẻ, bận rộn như mấy ngày nay.

Dạy Hạ Trí là một chuyện rất có thành tựu, nhìn cậu càng ngày càng tiến bộ, bà lại nhớ đến khoảng thời gian mình còn trẻ.

Từ sau khi chồng qua đời, bà không còn nhiều hứng thú với mọi thứ. Nhưng bây giờ, khi dạy Hạ Trí, bà như tìm lại được niềm vui ngày xưa.

Hạ Trí không quá nhiệt tình với người khác, nhưng những việc có thể làm cho Chu Thời Bùi, cậu luôn dốc hết lòng hết dạ.

Cũng chính vì sự chân thành ấy mà mẹ Chu chợt hiểu ra, vì sao chú Vương – người vốn yêu thương Chu Thời Bùi như con ruột – lại quý mến Hạ Trí đến vậy.

Không ít lần, ông đã khen cậu trước mặt bà.

Yêu và được yêu đều là một loại hạnh phúc. Chu Thời Bùi gặp được Hạ Trí, có lẽ cũng là một điều may mắn.

"Sắp đến sinh nhật nó rồi, chắc lại quên mất cho xem." Mẹ Chu nhắc đến sự bận rộn của con trai mình, quay sang cười hỏi Hạ Trí: "Sinh nhật của con là ngày nào vậy, Hạ Hạ?"

"Khoảng gần ngày hạ chí." Hạ Trí đáp.

"Vậy năm nay con về đây tổ chức cùng Tiểu Bùi đi. Cả nhà cùng nhau đón sinh nhật mới vui." Mẹ Chu nói.

Lời của bà khiến Hạ Trí nhớ đến cha mẹ mình. Mỗi năm đến sinh nhật, họ đều chuẩn bị rất chu đáo.

Trước đây, cậu luôn cảm thấy đó là điều bình thường, không có gì đặc biệt.

Mãi đến bây giờ mới hiểu, điều đáng quý nhất không phải là bánh kem hay quà tặng, mà là sự đồng hành năm này qua năm khác.

"Vâng." Hạ Trí khẽ gật đầu.

Mẹ Chu nhìn cậu, như phát hiện ra điều gì đó, đột nhiên mỉm cười: "Hạ Hạ trông có vẻ mũm mĩm hơn trước thì phải? Hai bên má cũng có thịt hơn rồi."

Hạ Trí khẽ gật đầu. Ở đây mấy ngày, cậu thực sự có da có thịt hơn, không còn gầy như trước nữa.

"Vậy mới tốt, trông khỏe mạnh hơn. Vài ngày trước con mới đến, nhìn gầy quá, cũng không biết Tiểu Bùi chăm sóc con kiểu gì nữa." Mẹ Chu trách nhẹ.

Bà không hề biết chuyện đã xảy ra trước đó với Hạ Trí, vì cậu và Chu Thời Bùi đều giấu, không muốn bà lo lắng.

"Không liên quan đến anh ấy." Hạ Trí vội vàng giải thích.

Cậu cũng không để ý đến cân nặng lắm, nhưng có lần Chu Thời Bùi ôm cậu, bàn tay xoa nhẹ eo cậu, khẽ nói: "Hình như em có da có thịt hơn. Mẹ anh chăm em giỏi hơn anh nhiều."

Lúc đó Hạ Trí hơi ngượng, thực ra là do mấy ngày nay ăn quá nhiều bánh kem. Nhưng mẹ Chu quả thật rất chăm sóc cậu.

Cậu đặt tay lên mu bàn tay hắn, hỏi: "Anh thích em như thế này hơn ư?"

Chu Thời Bùi lắc đầu, giọng nói dịu dàng mà chắc chắn: "Không, anh thích em khỏe mạnh."

Hạ Trí về phòng cân thử, phát hiện mình đã tăng lên hai ba cân so với trước đây.

Đến ngày sinh nhật Chu Thời Bùi, hắn về nhà rất sớm.

Bữa tối được chuẩn bị rất thịnh soạn. Ngoài mẹ Chu và Hạ Trí, còn có Giang Luật cùng Lộ An Hòa đến chung vui.

Chuyện này cũng là tình cờ. Khi Giang Luật bàn chuyện công việc với Chu Thời Bùi, anh ta mới nhận ra hôm nay là sinh nhật của hắn.

Thế là Giang Luật quyết định đến cùng.

Lộ An Hòa học việc bên cạnh anh ta, không muốn tăng ca, liền mặt dày nói rằng mình cũng rất thân với Chu Thời Bùi và Hạ Trí, nhất quyết đòi theo.

Giang Luật cười lạnh một tiếng, Lộ An Hòa có hơi chột dạ, nhưng thấy anh ta không phản đối thì lập tức thu dọn đồ đạc theo ngay.

Hôm nay hiếm khi nhà đông vui như vậy, mẹ Chu bảo người chuẩn bị cả một bàn đồ ăn.

Lộ An Hòa rót cho mình một ly rượu, đứng dậy nói với Chu Thời Bùi: "Anh Bùi, sinh nhật vui vẻ nhé!"

"Ừm, cảm ơn." Chu Thời Bùi cười nhẹ.

"Tụi em đến vội quá nên chưa kịp chuẩn bị quà. Đợi đến sinh nhật Hạ Trí, em nhất định tặng một món quà lớn!" Lộ An Hòa cười hì hì.

Chu Thời Bùi không mấy quan t@m đến "quà lớn" của cậu ta, giọng điệu ôn hòa: "Người đến là được rồi."

Vì có thêm hai người nên mọi người cùng nhau uống một chút rượu. Đến hơn mười giờ, bánh kem mới được mang ra, cả nhà hát bài chúc mừng sinh nhật rồi cùng nhau cắt bánh.

"Ồ? Bánh ngon ghê! Đặt ở đâu thế?" Lộ An Hòa cắn một miếng, mắt sáng rỡ.

Giang Luật cũng thích đồ ngọt, tuy không ăn nhiều nhưng anh ta biết, nếu Chu Thời Bùi tổ chức sinh nhật ở nhà, thì bánh kem chắc chắn do mẹ Chu tự làm.

Nhưng lần này dường như có chút khác biệt.

Chu Thời Bùi nếm thử, gật đầu: "Ừm, ngon lắm."

Nghe thấy hắn khen, đôi mắt Hạ Trí khẽ cong lên, vui vẻ một cách kín đáo.

Mẹ Chu mỉm cười, nói: "Bánh hôm nay là do Hạ Trí làm đấy."

Chu Thời Bùi nhìn sang Hạ Trí, ánh mắt không chút ngạc nhiên: "Con biết."

Chỉ ba chữ đơn giản, nhưng giọng điệu lại vô cùng dịu dàng, chất chứa tình cảm.

Hạ Trí hơi ngẩn ra. Cậu chưa từng nói với Chu Thời Bùi chuyện này, hơn nữa, cậu chỉ học làm bánh vào ban ngày. Vậy sao hắn biết được?

Chu Thời Bùi không giải thích gì thêm.

Hạ Trí không biết rằng, mỗi khi hắn về nhà, chỉ cần cậu đến gần, hắn liền có thể ngửi thấy mùi sữa ngọt ngào thoang thoảng trên người cậu.

Hương thơm nhẹ nhàng, dễ chịu.

Những lần Hạ Trí ôm hắn, mùi hương đó càng trở nên rõ ràng hơn.

Kết hợp với việc Hạ Trí bỗng dưng muốn ở lại lâu hơn, thêm chuyện sinh nhật hắn sắp đến, Chu Thời Bùi đâu có ngốc, tự nhiên sẽ đoán ra.

"Không ngờ là do Hạ Trí làm!" Lộ An Hòa kéo dài giọng, tinh quái chớp mắt, sau đó bất ngờ nghiêng người sát lại gần Hạ Trí.

Hạ Trí còn chưa kịp phản ứng, may mà Chu Thời Bùi ra tay nhanh chóng, lập tức kéo cậu vào lòng.

Nhưng vẫn hơi muộn một chút, trên mặt Hạ Trí dính chút kem, cũng may hắn kéo kịp nên không dính quá nhiều.

"Đừng nghịch nữa." Chu Thời Bùi nhắc nhở Lộ An Hòa, sau đó nhẹ nhàng dùng ngón tay lau sạch vệt kem trên mặt Hạ Trí.

Hạ Trí hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, ngẩng đầu nhìn hắn.

"Anh Bùi, thế thì mất vui quá!" Lộ An Hòa bĩu môi, thất vọng.

Ở đây, người duy nhất có thể trêu chọc chính là Hạ Trí.

Nhìn cậu ngây thơ như vậy, chắc chắn là chưa từng chơi mấy trò này bao giờ.

Nhưng mà, còn chưa kịp động tay, đã bị Chu Thời Bùi bảo vệ mất rồi!

"Ăn xong thì về công ty làm việc tiếp đi." Giang Luật thản nhiên nói. "Công việc của em chưa xong, không ai làm giúp đâu."

Lộ An Hòa trợn tròn mắt, nhìn Giang Luật đầy vẻ khó tin: "Anh!"

"Em tưởng đi theo anh là có thể quẳng việc cho người khác à?" Giang Luật nhìn cậu ta, sắc mặt bình thản.

"Không phải... Nhưng anh xem bây giờ mấy giờ rồi? Giờ mà về công ty thì cũng đã gần mười một giờ đêm rồi, anh còn bắt em tăng ca hả?"

"Chuyện của em thôi. Em có thể mang việc về nhà làm, sáng mai anh muốn thấy kết quả." Giang Luật lạnh nhạt đáp.

Lộ An Hòa: "..."

Cuối cùng, Giang Luật kéo theo Lộ An Hòa rời đi, mẹ Chu cũng mệt nên về phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng khách, chỉ còn lại hai người.

Hạ Trí vẫn tò mò, không nhịn được mà hỏi: "Sao anh biết bánh là em làm?"

Chu Thời Bùi nhìn cậu, bình tĩnh nói: "Mùi trên người em."

"Mùi gì cơ?" Hạ Trí nhíu mày, vẻ mặt vẫn chưa hiểu.

"Ngọt, mùi kem." Chu Thời Bùi kéo cậu ngồi xuống ghế sofa.

Hạ Trí theo phản xạ cúi xuống ngửi thử người mình, nhưng chẳng phát hiện ra gì.

Cậu còn tưởng mình che giấu rất tốt, không ngờ Chu Thời Bùi đã sớm biết, chỉ là không vạch trần cậu mà thôi.

"Muốn ra ngoài đi dạo không?" Chu Thời Bùi hỏi.

Hạ Trí nhìn ra cửa sổ.

Bên ngoài có gió, lá cây bị thổi xào xạc, bầu trời không trăng, đêm tối đen như mực.

Cậu thu lại ánh mắt, khẽ gật đầu: "Được."

"Đi thôi." Chu Thời Bùi đứng dậy.

Trước khi ra cửa, hắn cầm theo một chiếc áo khoác, khoác lên vai Hạ Trí.

Hạ Trí mặc hơi phong phanh, gió đêm thổi qua khiến không khí có phần se lạnh.

Cậu quay đầu nhìn hắn, Chu Thời Bùi nhẹ nhàng kéo vạt áo, giúp cậu mặc ngay ngắn hơn, rồi nói: "Mặc vào."

Hạ Trí khẽ "Ừm" một tiếng.

Trong vườn chỉ có ánh đèn yếu ớt, đủ để nhìn rõ lối đi.

Hai người tản bộ đến khu vườn phía sau, cuối cùng dừng lại ở chiếc xích đu, ngồi xuống cùng nhau ngắm sao.

Hôm nay, bầu trời sao rất đẹp.

Chu Thời Bùi có chút men say, cả người lười biếng dựa vào ghế.

Mùi kem sữa ngọt ngào trên người Hạ Trí phảng phất trong không khí.

Hắn nghiêng đầu sang, chợt phát hiện Hạ Trí vẫn luôn nhìn mình.

Ánh mắt Chu Thời Bùi dịu đi, cười khẽ: "Muốn mượn sinh nhật anh để cầu nguyện không?"

Hạ Trí lắc đầu. Cậu không có điều ước nào để cầu.

Chu Thời Bùi nhìn cậu, nhẹ giọng hỏi: "Vậy mai mình về nhé?"

"Được."

"Em có thích nơi này không?"

"Có."

"Vậy còn cuộc sống bây giờ, có đúng là thứ em muốn không?"

Hạ Trí hơi khựng lại, nhưng không chút do dự gật đầu: "Đúng."

Chu Thời Bùi im lặng một lúc, nhìn cậu, chợt hỏi: "Vậy em có muốn kết hôn không?"

Giọng nói hắn rất nghiêm túc.

Hạ Trí hơi ngây ra, ánh mắt chớp nhẹ.

Cậu không hiểu ý hắn là gì, do dự một chút, cuối cùng lắc đầu.

Chu Thời Bùi từng nói, nếu họ bên nhau, sẽ không thể có một cuộc hôn nhân bình thường.

Người không thể tham lam quá nhiều.

Cậu đã có Chu Thời Bùi rồi, ông trời đã ban cho cậu điều tốt nhất.

Những thứ khác, cậu đều có thể không cần.

"Anh không có ý đó."

Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Hạ Trí, Chu Thời Bùi giải thích: "Chúng ta không thể đăng ký kết hôn, nhưng nếu em muốn, chúng ta có thể tổ chức một đám cưới. Có lời thề, có người chứng kiến, ngoài tờ giấy chứng nhận, mọi thứ đều có thể có."

Hạ Trí im lặng rất lâu.

Chu Thời Bùi không thúc giục cậu.

Mãi cho đến khi Hạ Trí mang theo một chút hoài nghi, thấp giọng hỏi lại: "Thật sự có thể sao?"

Rõ ràng, cậu chưa từng nghĩ đến điều này.

Chu Thời Bùi gật đầu: "Đương nhiên là có thể."

Nói rồi, hắn dừng lại giây lát, sau đó nhìn thẳng vào mắt Hạ Trí, nghiêm túc nói: "Vậy nên, em có muốn kết hôn với anh không?"

Chỉ một câu đơn giản, trái tim Hạ Trí lập tức rối loạn.

Cậu cảm thấy chuyện này thật không thể tin nổi.

Nhưng đồng thời, trong lòng lại có một sự xúc động mãnh liệt.

Lúc này, cậu chẳng thể thốt nên lời.

Hạ Trí ngước lên, ánh mắt chăm chú nhìn Chu Thời Bùi.

Trong đôi mắt sâu thẳm của hắn là sự kiên định và dịu dàng vô tận.

Hắn luôn bình tĩnh, thong dong như vậy, nhưng chính sự bình tĩnh này mang đến cho Hạ Trí cảm giác an toàn, khiến cậu dần ổn định lại.

Cậu làm sao có thể không đồng ý đây?

Làn gió đêm khẽ thổi rối mái tóc Hạ Trí, nhưng đôi mắt cậu vô cùng sáng ngời.

Chu Thời Bùi thấy Hạ Trí chầm chậm gật đầu.

Đêm tối yên tĩnh, Hạ Trí khẽ nghiêng người, rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Sau đó, cậu lặng lẽ đưa tay ra.

Chủ động ôm lấy hắn.

Thân thể ấm áp của Hạ Trí áp vào lồ ng ngực hắn.

Chu Thời Bùi nâng tay, ôm chặt lấy cậu.

Chương 68

DTV-EBOOK

Chương 68:

Tin tức Chu Thời Bùi và Hạ Trí tổ chức hôn lễ chẳng khác nào một tảng đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng, khuấy động sóng lớn khắp nơi.

Phần lớn mọi người đều không thể tin nổi—không ai ngờ rằng Chu Thời Bùi thực sự sẽ kết hôn với Hạ Trí.

Dù không thể đăng ký kết hôn, nhưng với thân phận của bọn họ, một tờ giấy chứng nhận có thể ràng buộc được gì đây?

Quan trọng hơn cả là thái độ của Chu Thời Bùi với Hạ Trí.

Sau hôn lễ này, sẽ chẳng còn ai dám phủ nhận thân phận của Hạ Trí.

Có hay không có tờ giấy kia, cũng chỉ là vấn đề về mặt pháp lý mà thôi.

Không chỉ bên ngoài, ngay cả nhà họ Hạ cũng bất ngờ.

Họ chưa từng nghĩ, với địa vị như Chu Thời Bùi, hắn có thể thật lòng muốn kết hôn với Hạ Trí.

Từ trước đến nay, bọn họ luôn cho rằng quan hệ giữa hai người không hề bình đẳng.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, sự lo lắng đó có vẻ không cần thiết nữa.

Họ lo sợ ông Hạ biết tin này rồi gây ra chuyện, vì vậy, người trong nhà thay phiên nhau trông chừng, nhất quyết không để ông gặp Hạ Trí thêm lần nào nữa.

Dù sao thì lần trước, Chu Thời Bùi đã đưa ra lời cảnh cáo cuối cùng.

Nhưng ngoài dự đoán, lần này ông Hạ không có bất kỳ hành động nào cả.

Chỉ im lặng, không nổi giận, cũng không đòi gặp Hạ Trí.

Thực ra, sau chuyện của Hạ Trí, trong thời gian ở viện dưỡng lão, ông đã từng mơ thấy cha của Hạ Trí.

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên con trai ông xuất hiện trong giấc mơ của ông.

Trong mơ, dáng vẻ của cha Hạ Trí vẫn như xưa, ánh mắt nhìn y vẫn tràn đầy kính trọng, nhưng trong lời nói lại mang theo trách cứ.

Y trách ông—tại sao không chăm sóc tốt cho Hạ Trí, tại sao lại đưa con y đến nơi đó?

Ánh mắt của y buồn đến tột cùng.

Ông Hạ muốn biện minh, muốn giải thích, nhưng con trai ông chẳng còn nghe thấy nữa.

Y chỉ khẽ lắc đầu, tha thiết cầu xin ông đừng làm tổn thương Hạ Trí, hãy để cậu đi.

Sau đó, người đã biến mất trong giấc mơ.

Lúc tỉnh lại, khóe mắt ông Hạ còn vương nước mắt.

Hình ảnh con trai trách móc cứ quanh quẩn trong đầu ông, day dứt không thôi.

Ánh mắt ấy như một lưỡi dao cứa vào tim ông.

Vì vậy, khi nghe tin Hạ Trí muốn kết hôn, ông không nói gì nữa.

Có những chuyện… quả nhiên không thể cưỡng cầu.

Biết tin hai người sẽ tổ chức hôn lễ, mẹ Chu vô cùng hào hứng, muốn đích thân giúp họ chuẩn bị.

Từ bộ vest, lễ phục đặt may riêng, đến địa điểm tổ chức và danh sách khách mời, tất cả đều được bà sắp xếp cẩn thận, đủ để thấy nhà họ Chu coi trọng hôn lễ này đến mức nào.

Hạ Trí không cần làm gì nhiều, nhưng vẫn phải phối hợp để đo kích thước quần áo.

Mẹ Chu còn giao cho cậu nhiệm vụ chọn phong cách hôn lễ, gửi rất nhiều hình ảnh để cậu tham khảo và chọn theo sở thích của mình.

Tất cả đều lấy ý thích của Hạ Trí làm tiêu chuẩn, đây cũng là ý của Chu Thời Bùi.

Nhìn một xấp hình ảnh được gửi đến, Hạ Trí mới cảm nhận rõ ràng hơn về hôn lễ của chính mình.

Thực ra cậu không biết chọn thế nào.

Từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng thấy nhiều ảnh hôn lễ đến vậy.

May mà dù nói là giao hết cho cậu, nhưng Chu Thời Bùi vẫn ngồi bên cạnh, cùng cậu xem từng tấm ảnh.

Xem một hồi, Hạ Trí cảm thấy hoa cả mắt.

Cuối cùng, cậu bất lực nhìn về phía Chu Thời Bùi, như đang cầu cứu.

Chu Thời Bùi nhìn màn hình iPad trên tay cậu.

Hắn đã xem hết những hình ảnh này từ đầu đến cuối.

"Không có cái nào khiến em thấy hứng thú sao?" Hắn hỏi.

Hạ Trí lắc đầu: "Tấm nào cũng đẹp cả."

"Vậy thì tức là… chưa có cái nào đủ tốt." Chu Thời Bùi rút iPad khỏi tay Hạ Trí, đặt lên ghế sô pha.

Hạ Trí chớp mắt, có vẻ hơi ngơ ngác.

Cậu nhìn chiếc iPad bị lấy đi, không hiểu sao Chu Thời Bùi đưa ra kết luận đó.

"Tại sao anh nói vậy? Em thấy chúng đều rất đẹp mà."

"Nhưng trong tất cả, không có tấm nào khiến em thấy đặc biệt thích thú. Nghĩa là chưa đủ hoàn hảo. Chúng ta cứ từ từ tìm tiếp, đừng vội, nghỉ một lát đi." Chu Thời Bùi nói.

Hạ Trí gật đầu.

Cậu đã xem đi xem lại hơn một tiếng đồng hồ, đúng là có chút mệt mỏi.

Nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thật ra không dễ chọn chút nào.

"Uống chút nước nhé." Chu Thời Bùi cầm ly nước trên bàn, đưa đến trước mặt cậu.

Hạ Trí nhận lấy, uống vài ngụm.

hôn lễ được định vào hai tháng sau, khoảng cuối tháng Năm.

Thời tiết khi ấy đã ấm hoàn toàn.

Với khả năng của nhà họ Chu, mọi thứ có thể được chuẩn bị rất nhanh, vậy nên cũng không cần phải gấp gáp.

Hầu hết các khâu đều do mẹ Chu sàng lọc trước, sau đó gửi lại cho hai người xem rồi quyết định.

Dần dần, khi tham gia vào quá trình chuẩn bị, Hạ Trí càng ngày càng mong chờ hôn lễ của mình.

Không ít lần, cậu còn vô thức nhìn chăm chú vào Chu Thời Bùi, ngẩn ngơ mất một lúc lâu.

Chu Thời Bùi phát hiện Hạ Trí đang nhìn mình, liền quay đầu lại.

Hạ Trí không kiềm chế được mà cúi xuống hôn hắn—một nụ hôn nhẹ nhàng, chạm thoáng qua, lại vô cùng gợi cảm.

Chu Thời Bùi vòng tay ôm lấy cậu, thuận thế kéo dài nụ hôn.

Mãi đến khi Hạ Trí thở không nổi nữa, khuôn mặt đỏ bừng, mềm nhũn trong lòng hắn, Chu Thời Bùi mới chịu buông tha.

Cơ thể của Hạ Trí không có bất kỳ sức chống cự nào trước hắn, dù là tiếp xúc hay hôn môi, cậu đều rất dễ đ ộng tình.

Mà Chu Thời Bùi vốn cũng chẳng phải người biết tiết chế, hễ có cơ hội là cứ thuận theo tự nhiên mà làm, còn Hạ Trí thì luôn phối hợp một cách vô thức.

Thời gian trôi qua từng ngày, cuộc sống của hai người không có quá nhiều thay đổi, chỉ là bận rộn hơn trước một chút.

Hạ Trí vẫn phải đi học.

Hiện tại, cậu chỉ có thể nói lưu loát những câu đơn giản, còn những câu dài hơn, phức tạp hơn thì vẫn còn lúng túng.

Chu Thời Bùi không quá khắt khe, chỉ cần cậu thấy vui vẻ là được.

Càng gần đến ngày tổ chức hôn lễ, Chu Thời Bùi cũng quan tâm hỏi xem cậu có hồi hộp không.

Thực ra Hạ Trí chắc chắn là có, nhưng chỉ cần nhìn thấy hắn, sự căng thẳng ấy vơi đi không ít.

Cứ thế, tâm trạng của cậu lúc thì thấp thỏm, lúc thì bình tĩnh, cứ dao động liên tục giữa hai thái cực.

Cuối cùng, Lộ An Hòa chạy đến, nói muốn đưa Hạ Trí đi chơi, trải nghiệm một bữa tiệc độc thân trước khi cưới.

Hạ Trí chưa từng nghe nói đến chuyện này, theo phản xạ nhìn về phía Chu Thời Bùi.

Lộ An Hòa thấy vậy thì bật cười: "Anh Bùi, anh đừng quản Hạ Trí chặt quá mà! Anh xem cậu ấy kìa, chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến anh. Đi chơi một chút thôi có sao đâu? Tụi em đâu có bắt cóc vợ sắp cưới của anh đi luôn đâu!"

Chu Thời Bùi: "..."

Hắn nhìn Hạ Trí, thực ra từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ hạn chế sự tự do của cậu.

"Muốn ra ngoài thư giãn một chút không? Lát nữa anh qua đón em." Chu Thời Bùi hỏi.

"Anh không đi sao?" Hạ Trí không thực sự muốn đi một mình.

Lộ An Hòa nghe vậy thì cười sặc sụa: "Hạ Trí, cậu thấy bữa tiệc độc thân nào mà còn kéo cả nửa kia theo chưa? Đi thôi, không sao đâu! Cậu cũng trưởng thành rồi, sao lại không rời nổi anh Bùi vậy!"

Nói rồi, cậu ta lập tức kéo tay Hạ Trí.

Hạ Trí không kịp phản ứng, thử rút tay về nhưng không được.

Chu Thời Bùi cũng không ngăn cản, chỉ dặn dò: "Đi chơi đi, lát anh đến đón em."

Lộ An Hòa nhanh nhẹn đẩy Hạ Trí lên xe.

Chu Thời Bùi đứng bên ngoài, vẫy tay chào cậu.

Hạ Trí không có nhiều bạn bè, vì vậy bữa tiệc độc thân này toàn là bạn của Lộ An Hòa.

Nam nữ đều có, cả căn phòng vô cùng náo nhiệt.

Trong đám người đó, gương mặt quen thuộc duy nhất mà Hạ Trí thấy được—lại chính là Cố Dị.

"Anh Cố Dị?"

Cố Dị cũng không ngờ người mà Lộ An Hòa nhắc đến lại là Hạ Trí.

Trước đó, cậu ta chỉ nói tổ chức tiệc độc thân cho một người bạn, rủ anh ta đi cùng.

Bạn của Lộ An Hòa rất đông, đến giờ Cố Dị vẫn chưa thể nhớ hết.

Nhưng đã được mời thì không có lý do gì để từ chối.

Chỉ là… thật khó tưởng tượng cảnh Hạ Trí bị kéo đến đây.

“Anh Cố." Hạ Trí khẽ gật đầu chào anh ta.

Cố Dị hơi sững người, trong mắt ánh lên vẻ bất ngờ: "Cậu… nói chuyện được rồi?"

"Thầy Cố còn chưa biết sao? Tôi cứ tưởng anh đã biết từ lâu rồi chứ." Lộ An Hòa cười xen vào.

Cố Dị không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát Hạ Trí, ánh mắt phức tạp.

Anh ta vừa vui mừng cho cậu, vừa có chút cảm xúc khó tả.

Anh ta đã nhận được thiệp mời hôn lễ của Hạ Trí, nhưng cậu chưa từng nói với anh ta về việc mình có thể nói chuyện trở lại.

Hạ Trí gật đầu với Cố Dị, cũng không hỏi tại sao anh ta lại có mặt ở đây.

"Được rồi, nhân vật chính đã đến, mọi người cùng nâng ly nào! Hôm nay chúng ta phải để cậu ấy tận hưởng trọn vẹn những giây phút độc thân cuối cùng!"

Có người hào hứng hô lên, cả nhóm nhanh chóng vây quanh Hạ Trí, đẩy cậu vào vị trí trung tâm.

Lộ An Hòa đứng ngay bên cạnh, vui vẻ bảo người lấy rượu.

Không biết ai đó nhét một ly vào tay Hạ Trí.

Cậu nắm lấy ly rượu, bị đẩy lên uống một ngụm.

Không khí trong phòng sôi động hẳn lên, từng chai rượu liên tục được khui ra.

Mọi người cùng quây quần chơi trò chơi, kéo cả Hạ Trí nhập cuộc.

Hạ Trí không cảm thấy quá khó chịu, thậm chí còn thấy thoải mái.

Dạo gần đây, cậu thực sự bận rộn, vừa mong chờ lễ cưới, vừa hồi hộp lo lắng.

Giờ phút này, trong bầu không khí vui vẻ, cậu đã có thể thả lỏng hoàn toàn.

Ai đưa rượu, cậu cũng uống theo, chẳng mấy chốc đã uống không ít.

Càng uống, đầu óc cậu càng mơ hồ.

Cố Dị nhìn thấy nhóm bạn của Lộ An Hòa liên tục chuốc rượu cho Hạ Trí.

Cậu đã uống khá nhiều, đến mức bắt đầu không phân biệt rõ ai đang đưa gì, cứ thế nhận lấy rồi uống.

Cố Dị nhíu mày, nhìn sang Lộ An Hòa—người đang hăng hái cổ vũ.

Anh ta nhắc nhở: "Hạ Trí tửu lượng không tốt, đừng ép cậu ấy uống nhiều quá."

"Thầy Cố yên tâm, chỉ là chút rượu thôi mà, bọn em có chừng mực." Một người cười nói.

Bạn bè của Lộ An Hòa đều đã quen với Cố Dị, bởi đã nhiều lần đến nhà cậu ta chơi và chạm mặt anh ta.

Ai cũng thấy rõ mối quan hệ giữa hai người không đơn thuần chỉ là bạn bè, nhưng Lộ An Hòa vẫn luôn giữ thái độ mập mờ.

Ai cũng hiểu cậu ta có tình cảm với Cố Dị, nếu không đã chẳng duy trì kiểu quan hệ này.

Nhưng rõ ràng, Lộ An Hòa chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ nghiêm túc, thế nên mới chọn cách "giả ngốc" như bây giờ.

"Đúng đó, thầy Cố, uống với bọn em một ly đi. Anh yên tâm, anh Bùi đã dám để Hạ Trí theo em ra ngoài thì chắc chắn là tin tưởng em rồi."

Lộ An Hòa cầm ly rượu, đôi mắt ánh lên nét cười đa tình.

Cố Dị hơi ngẩn ra khi bắt gặp ánh mắt ấy.

Anh ta lặng lẽ nâng ly rượu lên, nhẹ nhàng chạm vào ly của Lộ An Hòa.

Thực ra, loại rượu họ chuẩn bị cho Hạ Trí có nồng độ rất thấp.

Dù nhìn qua có vẻ uống nhiều, nhưng thực tế không đến mức say bí tỉ.

Chỉ là đối với một người không thường uống rượu như Hạ Trí, chút men này cũng đủ làm cậu choáng váng cả ngày.

Bữa tiệc kéo dài đến khuya, khi kết thúc, Hạ Trí đã say đến mức mơ màng.

Chiếc xe của Chu Thời Bùi đã đậu sẵn bên ngoài.

Hắn đứng trước xe, thấy Hạ Trí được mọi người dìu ra thì bước lên vài bước.

Lộ An Hòa đỡ lấy Hạ Trí, sau đó giao người cho Chu Thời Bùi.

Vừa vào lòng hắn, Hạ Trí liền mất thăng bằng, ngã thẳng vào ngực hắn.

Ngửi thấy mùi hương quen thuộc, cậu theo bản năng dụi đầu vào lòng hắn.

Chu Thời Bùi ôm chặt lấy cậu, giọng trầm thấp: "Sao lại uống đến mức này?"

"Chơi vui mà." Lộ An Hòa cũng đã uống kha khá, gò má nhuốm đỏ vì men rượu.

Hạ Trí có nghe rõ câu trả lời hay không thì không biết, chỉ thấy cậu trong lòng Chu Thời Bùi ngoan ngoãn gật đầu theo.

Chu Thời Bùi bất đắc dĩ xoa nhẹ tóc cậu, trong lòng không khỏi thở dài—

Hắn không nghĩ Hạ Trí uống nhiều đến vậy.

"Có cần tôi gọi xe cho các cậu không?" Hắn hỏi.

"Không cần đâu, bọn em tự bắt xe về được." Lộ An Hòa vội vàng xua tay.

Tài xế bên cạnh đã mở sẵn cửa xe phía sau.

Chu Thời Bùi không nói gì thêm, chỉ gật đầu chào bọn họ, sau đó đỡ Hạ Trí lên xe.

Vừa mới ngồi xuống, còn chưa kịp cài dây an toàn, Hạ Trí đã cả người nhào vào lòng hắn.

Chu Thời Bùi đành dừng tay, ôm lấy cậu.

Hạ Trí dường như dính chặt vào hắn, hai tay quàng qua cổ, đầu vùi vào hõm vai hắn.

Hơi thở nóng ấm của cậu phả lên da hắn, kéo theo một cơn run nhẹ.

Cả không gian trong xe lập tức tràn ngập mùi rượu trên người cậu.

Chu Thời Bùi giữ lấy cánh tay Hạ Trí, kéo tay cậu xuống rồi nhẹ nhàng đẩy cậu ra, đặt ngồi ngay ngắn lại ghế.

Hắn cúi xuống giúp cậu cài dây an toàn.

Nhưng Hạ Trí không chịu yên, nhanh chóng ôm lấy hắn lần nữa.

Cậu chậm rãi kề sát tai hắn, giọng nói mềm mại, mang theo chút ngà ngà men say: "Anh Bùi.."

Động tác của Chu Thời Bùi khựng lại.

Hắn nắm lấy vai Hạ Trí, giọng trầm thấp: "Ai dạy em gọi như vậy?"

"Lộ An Hòa gọi anh thế mà."

Hạ Trí đã say, nhưng dường như vẫn còn chút ý thức.

Cậu hơi ngước đầu, đôi môi mềm mại lướt nhẹ qua vành tai hắn.

Cơ thể Chu Thời Bùi bỗng nhiên cứng đờ.

Phía trước, tài xế lặng lẽ kéo tấm chắn giữa hai hàng ghế lên, cho bọn họ không gian riêng.

Chu Thời Bùi đưa tay giữ lấy vai Hạ Trí, kéo cậu ra một chút, cúi xuống nhìn cậu.

Ánh mắt hắn sâu thẳm, phảng phất một tia ý vị khó đoán.

"Nếu muốn gọi thật, thì đừng gọi anh Bùi."

"Gọi anh là… 'anh' đi."

Hạ Trí nhìn Chu Thời Bùi, ánh mắt có chút mơ màng, vô thức gọi khẽ: “Anh…”

Chu Thời Bùi liền cúi xuống, phủ lên môi cậu, chặn mọi âm thanh. Hạ Trí khẽ hé miệng, hai tay vô thức bám chặt lấy áo hắn, ngửa đầu đáp lại, hơi thở dần trở nên rối loạn.

Gương mặt nửa tỉnh nửa mê ấy phảng phất men say, trông quyến rũ đến lạ. Ánh mắt Chu Thời Bùi càng lúc càng trầm xuống. Mãi đến khi người trong lòng bị hôn đến mức không thở nổi, hắn mới hơi buông ra, ngẩng đầu nói với tài xế phía trước: “Phiền anh tấp xe vào lề, rồi bắt taxi về trước đi. Vất vả rồi.”

Tài xế không nói gì, chỉ đáp một tiếng, sau đó dừng xe, xuống xe đóng cửa lại.

Trong xe lúc này chỉ còn hai người bọn họ. Giờ đã gần mười một giờ đêm, bên ngoài, cả người lẫn xe cộ đều thưa thớt.

Chu Thời Bùi hạ ghế xuống, đẩy Hạ Trí tựa vào cửa kính. Làn da cậu chạm vào mặt kính lạnh lẽo, khiến cả người khẽ run lên. Hạ Trí muốn quay lại nhìn hắn, nhưng Chu Thời Bùi đã cúi xuống, lần nữa phủ lên môi cậu.

Không gian trong xe vốn chật hẹp, thân thể hắn vừa áp tới, Hạ Trí lập tức không thể nhúc nhích. Hai tay cậu vô lực chống lên cửa kính, phía sau là vòng tay nóng rực của Chu Thời Bùi. Đôi mắt cậu phiếm hồng, cả người hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của hắn.

Men say khiến phản ứng của Hạ Trí chậm hơn bình thường, ngay cả cầu xin cũng không biết, chỉ run rẩy tìm cách xoay người, muốn ôm lấy hắn.

Thấy vậy, Chu Thời Bùi dứt khoát bế cậu lên, đặt vào lòng mình. Hạ Trí vòng tay ôm lấy cổ hắn, cả người vùi vào lồ ng ngực hắn. Chu Thời Bùi nhẹ nhàng vuốt lưng cậu, hơi thở có chút nặng nề, khẽ hỏi: “Tối nay chơi vui không?”

Hạ Trí không thể trả lời, chỉ phát ra vài âm thanh mơ hồ, đôi mắt ướt át vô cùng.

Đêm mỗi lúc một khuya hơn. Khi về đến nhà, đã gần hai giờ sáng. Hạ Trí ngủ thiếp đi ở ghế sau, trên người còn đắp áo khoác của Chu Thời Bùi.

Chu Thời Bùi xuống xe nhưng không đánh thức cậu, mà trực tiếp bế từ trong xe ra.

Hạ Trí ngủ rất sâu, dù bị bế lên cũng không tỉnh. Đặt cậu xuống giường xong, Chu Thời Bùi ngồi bên mép giường, cẩn thận kéo chăn đắp cho cậu. Hạ Trí khẽ nghiêng đầu, vô thức dịch lại gần, để cả gương mặt tựa vào chân hắn.

Chu Thời Bùi giơ tay, dùng mu bàn tay khẽ chạm vào mặt cậu. Hạ Trí sau khi say dường như còn bám người hơn cả bình thường.

Chương 69: Hoàn

DTV-EBOOK

Chương 69:

Ngày diễn ra hôn lễ, khách khứa đến rất đông. Không ít nhân vật tầm cỡ, những người mà trong các sự kiện bình thường gần như chẳng thể gặp cùng một lúc, đều có mặt.

Hạ Trí không quen biết phần lớn bọn họ, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng rằng, kể từ khoảnh khắc hôn lễ bắt đầu, thái độ của tất cả mọi người đối với cậu đã thay đổi.

Tổ chức một hôn lễ vốn là chuyện vô cùng mệt mỏi. Đêm qua, cậu thậm chí còn chẳng ngủ ngon.

Thế nhưng, khi hôn lễ chính thức diễn ra, ngay khoảnh khắc đứng trên sân khấu đọc lời tuyên thệ, mọi mệt mỏi của Hạ Trí dường như tan biến hoàn toàn. Cả thế giới bỗng chốc trở nên tĩnh lặng, trong mắt cậu lúc này chỉ còn lại duy nhất một người —Chu Thời Bùi.

Trong đại sảnh lộng lẫy, toàn bộ ánh đèn đều hội tụ vào vị trí trung tâm sân khấu. Người dẫn chương trình cất giọng đọc lời tuyên thệ. Ở phía dưới, có người xem náo nhiệt, có người chân

thành chúc phúc, nhưng ánh mắt của tất cả đều tập trung vào hai người họ.

Chu Thời Bùi gần như dành tất cả những khoảnh khắc phô trương nhất trong cuộc đời mình chỉ để cho một mình Hạ Trí.

Dưới sân khấu, Tần Thân—người từng cố ý lôi kéo Hạ Trí—cũng có mặt. Hắn ta hứng thú nhìn lên, tựa như có chút tiếc nuối vì không thể chia rẽ bọn họ.

Mẹ Chu ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Cùng bàn với bà còn có Lộ An, Giang Luật. Cố Dị thì ngồi ở một bàn khác. Còn Cận Vi cũng đến, nhưng lại ngồi tách biệt. Bên cạnh Cận Vi có một người khác, người đó khẽ nhìn về phía Giang Luật, hơi gật đầu như chào hỏi.

Giang Luật nhẹ nhàng gật đầu đáp lại, mọi ánh nhìn một lần nữa hướng về hai nhân vật chính trên sân khấu.

Người dẫn chương trình vừa dứt lời tuyên thệ, sau đó quay sang hỏi Hạ Trí có đồng ý hay không.

Hạ Trí nhìn Chu Thời Bùi, khẽ mở miệng nhưng không thể thốt ra lời nào. Cậu căng thẳng đến mức như bị mất tiếng, cảm giác không chân thực đến mức gần như chẳng thể tin đây là sự thật.

Chu Thời Bùi kịp thời nắm lấy tay Hạ Trí, hơi ấm từ lòng bàn tay hắn truyền đến, khiến cậu dần dần bình tĩnh lại. Giọng nói trầm thấp vang lên: “Căng thẳng à?”

Bàn tay hắn vừa rắn rỏi vừa ấm áp, nắm chặt lấy cậu, mang đến cảm giác an toàn vô cùng. Hạ Trí khẽ hít một hơi, ánh mắt dần trở nên kiên định: “Tôi đồng ý.”

Người dẫn chương trình cứ tưởng giữa chừng sẽ xảy ra chuyện gì bất ngờ, giờ thấy vậy cũng âm thầm thở phào, sau đó tiếp tục hỏi: “Chu Thời Bùi tiên sinh, anh có đồng ý kết hôn với Hạ Trí tiên sinh, dù sau này giàu sang hay nghèo khó, mạnh khỏe hay bệnh tật, cũng sẽ mãi ở bên nhau, không rời không bỏ không?”

Chu Thời Bùi nhìn Hạ Trí, ánh mắt dịu dàng, nhẹ giọng đáp: “Tôi đồng ý.”

Nói xong, hắn nắm lấy tay Hạ Trí, giọng nói trầm thấp nhưng mang theo sự ấm áp chân thành: “Hạ Trí, từ hôm nay trở đi, em sẽ là bạn đời của anh. Anh nguyện lấy danh nghĩa chồng em, đồng hành cùng em, chăm sóc em, suốt đời suốt kiếp, mãi mãi chung thủy với em, chỉ yêu mình em.”

Hạ Trí nghe hắn nói, cả người như sững lại. Đôi mắt xinh đẹp khẽ run rẩy, tựa như mặt nước gợn sóng, mãi một lúc lâu sau mới thì thầm: “Em cũng vậy.”

Chu Thời Bùi khẽ cười, ánh mắt tràn đầy cưng chiều.

Người dẫn chương trình trên sân khấu gần như không thể chen vào bầu không khí giữa hai người, nhưng vẫn cố gắng tiếp tục: “Vậy thì, xin mời vị trao nhẫn cho nhau.”
Dứt lời, nhân viên mang nhẫn cưới lên sân khấu, đứng yên giữa hai người.

Chu Thời Bùi là người lấy nhẫn trước. Hắn nhìn Hạ Trí, vươn tay về phía cậu: “Đưa tay cho anh.”

Hạ Trí ngoan ngoãn đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn. Chu Thời Bùi cẩn thận đeo nhẫn vào ngón áp út của cậu, ngón tay cái nhẹ nhàng lướt qua chiếc nhẫn, dừng lại một chút rồi mới buông ra.

Hạ Trí cũng cầm lấy chiếc nhẫn trong hộp, nghiêm túc đeo vào tay Chu Thời Bùi.

“Tiếp theo là khoảnh khắc mà tất cả chúng ta mong chờ nhất —xin mời hai nhân vật chính hôn nhau!”

Giữa tiếng vỗ tay và những tràng hoan hô, Chu Thời Bùi giơ tay đặt sau gáy Hạ Trí, sau đó cúi xuống hôn lên môi cậu.

Mãi đến khi tiếng vỗ tay lắng xuống, hắn mới buông người trong lòng ra. Hạ Trí hơi đỏ mặt, ánh mắt ươn ướt.

Không khí trên dưới sân khấu đều vô cùng náo nhiệt. Sau đó, cả hai phải đi chúc rượu khách khứa. Vì Hạ Trí không uống được rượu, nên cậu chỉ uống nước thay thế. Còn Chu Thời Bùi, dù có người thay hắn cản rượu, nhưng vì là ngày cưới, vẫn uống không ít.

Tới lúc tiệc tan, cả hai đều đã rất mệt. Chu Thời Bùi uống nhiều rượu, vừa lên xe đã dựa vào người Hạ Trí chợp mắt. Về đến nhà, chính Hạ Trí là người đỡ hắn xuống xe.

Dù không thực sự say, nhưng hắn vẫn để mặc cậu dìu mình vào phòng.

Căn phòng tân hôn được trang trí đỏ rực với chữ "Song Hỷ" và dòng chữ “Tân hôn vui vẻ” ở khắp nơi, tràn đầy không khí vui mừng.

Ngay cả chăn đệm cũng đổi thành màu đỏ thẫm. Trên tủ đầu giường là ảnh chung của hai người, bên cạnh còn có hai chiếc cốc đỏ đặt song song.

Chu Thời Bùi ngồi xuống giường, Hạ Trí khom người xuống trước mặt hắn, định tháo giày giúp hắn. Chu Thời Bùi cúi xuống, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cậu: “Để anh tự làm. Em giúp anh lấy cốc nước là được.”

Hạ Trí ngước mắt nhìn hắn, gật đầu rồi đứng dậy đi rót nước.

Chu Thời Bùi tựa lưng vào đầu giường, đôi mắt ánh lên nét dịu dàng.

Chẳng mấy chốc, Hạ Trí đã quay lại, tiện tay đóng cửa, ngồi xuống bên cạnh, đưa ly nước cho hắn.

Chu Thời Bùi không nhận lấy, chỉ lặng lẽ nhìn cậu. Hạ Trí suy nghĩ một chút, sau đó nghiêng người tới gần hơn, trực tiếp đưa ly nước đến bên môi hắn.

Chu Thời Bùi lúc này mới cúi đầu uống một ngụm. Cảm nhận được chút vị ngọt trong nước, hắn hơi nhướng mày, hỏi: “Em cho mật ong vào sao?”

“Ừm, giúp giải rượu.” Hạ Trí nhẹ giọng đáp.

Chu Thời Bùi uống hết ly nước. Khi Hạ Trí định đứng lên thì bị kéo lại. Hắn ôm lấy cậu, nhẹ nhàng lấy ly nước từ tay cậu, đặt lên tủ đầu giường.

Hạ Trí quay lại nhìn hắn, chợt phát hiện trong mắt hắn chẳng còn chút men say nào, mà chỉ còn sự dịu dàng sâu thẳm.

Hắn chăm chú nhìn cậu, chậm rãi nói: “Hạ Trí, tân hôn vui vẻ.”

Hạ Trí nhìn hắn, ngẩn người một lúc,khẽ đáp lại: “Tân hôn vui vẻ.”

Chu Thời Bùi cúi xuống, hôn lên môi cậu.

Hạ Trí khẽ nhắm mắt, tự nhiên vòng tay ôm lấy cổ hắn, dịu dàng đáp lại nụ hôn. Khi nụ hôn trở nên sâu hơn, khóe mắt cậu hơi đỏ lên, tay càng siết chặt lấy hắn hơn.

Ánh mắt Chu Thời Bùi trầm xuống, bàn tay đặt trên eo cậu siết chặt thêm một chút.

Hắn không biết Hạ Trí có thực sự hiểu hết ý nghĩa của hôn nhân hay không. Nói công bằng, một hôn lễ thế này đối với một người chưa tròn hai mươi như Hạ Trí mà nói, có lẽ hơi bất công. Nhưng hắn biết rõ—Hạ Trí khao khát sự ràng buộc này.

Từ sau khi gặp chuyện không may, cậu không còn cảm giác an toàn nữa, thậm chí đối với hắn còn sinh ra một kiểu ỷ lại không bình thường. Chu Thời Bùi chỉ muốn dùng một phương thức khác để thay đổi điều đó.

Hôn nhân mang đến cho Hạ Trí sự ràng buộc, nhưng chính cậu là người mong muốn nó. Vì chỉ khi bị ràng buộc, cậu mới có thể tìm được cảm giác an toàn.

Từ giờ trở đi, người thân và người yêu của Hạ Trí—chỉ có thể là hắn.

“Hạ Trí.” Chu Thời Bùi rời khỏi môi cậu, hơi thở nóng rực phả lên da cậu, giọng nói khàn đi: “Anh yêu em.”

Trái tim Hạ Trí khẽ rung lên. Cậu mở mắt, định nói gì đó, nhưng Chu Thời Bùi cúi xuống, lần nữa chặn hết thảy âm thanh của cậu.

Hắn không cần cậu đáp lời.

Bởi lẽ, những lời " yêu thích" mà Hạ Trí dành cho hắn đã quá nhiều, còn hắn—lại hiếm khi nói ra.

Nhưng không sao.

Cuộc đời sau này của họ vẫn còn rất dài. Đây mới chỉ là khởi đầu.

Họ có rất nhiều thời gian…

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Theo Chu Thời Bùi Về Nhà
Chương 2: Dỗ Dành Cả Đêm
Chương 3: Không Nghe Được
Chương 4: Muốn Tôi Đeo Giúp Em Không?
Chương 5: Ngoại Lệ Của Chu Thời Bùi
Chương 6: Sẽ Suy Nghĩ Cẩn Thận
Chương 7: Ngầm Đồng Ý
Chương 8: Gặp Bác Sĩ Tâm Lý
Chương 9: Nuông Chiều
Chương 10
Chương 11
Chương 12: Làm Tốt Sẽ Có Thưởng
Chương 13: Chăm Sóc Chu Thời Bùi
Chương 14: Tặng Hoa
Chương 15: Dụng Tâm
Chương 16: Tiếp Nhận
Chương 17: Người Cũ
Chương 18: Không Thích Người Khác Thân Thiết Với Chu Thời Bùi
Chương 19: Thói Quen
Chương 20: Ra Ngoài
Chương 21: Đón Người
Chương 22: Vừa Rồi Em Định Làm Gì?
Chương 23: Em Thích Anh
Chương 24: Tiệc Mừng Thọ
Chương 25
Chương 26: Sau Này Sẽ Không Như Vậy Nữa
Chương 27: Sinh Nhật
Chương 28: Quà Sinh Nhật
Chương 29
Chương 30: Không Muốn Buông Tay

Chương 31: Tại Sao Không Thể Thích Cậu Một Chút?
Chương 32: Thật Trùng Hợp, Lại Gặp Nhau Rồi
Chương 33: Có Chút Say
Chương 34: Hạ Trí
Chương 35: Ngủ Phòng Em Được Không?
Chương 36: Muốn Ngủ Với Tôi Một Lát Không?
Chương 37: Anh Đến Tìm Em Sao?
Chương 38
Chương 39
Chương 40: Hoa Hồng
Chương 41: Nghe Anh Nói
Chương 42: Người Mà Chính Tay Anh Dạy Dỗ, Thì Chỉ Có Thể Ở Bên Anh
Chương 43: Làm Quen Với Mối Quan Hệ Yêu Đương
Chương 44: Nhắm Mắt Lại, Anh Dạy Em
Chương 45: Yêu Đương Thì Không Cần Phải Giấu Giếm
Chương 46
Chương 47: Người Yêu
Chương 48
Chương 49: Gặp Mẹ Chu Thời Bùi
Chương 50
Chương 51: Lần Sau Đừng Trêu Chọc Anh Nữa
Chương 52
Chương 53: Ghen
Chương 54
Chương 55
Chương 56: Thử Thăm Dò
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65

Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69: Hoàn